

Giới thiệu 36 Chiêu Ly Hôn

Hôn nhân gia đình là một chuyện vô cùng quan trọng vì nó sẽ quyết định chặng đường đời còn lại sẽ như thế nào , nếu sai lầm thì có thể sẽ dẫn tới đổ vỡ cuộc hôn nhân...

Và truyện 36 Chiêu Ly Hôn sẽ là một ví dụ cụ thể cho điều này khi mà hai nhân vật chính của chúng ta đã kết hôn hơn 4 năm nay nhưng chưa hề có một chút tình cảm nào...

Tất nhiên là sẽ có tình trạng ly hôn giữa hai người , nhưng mà duyên phận chưa hết , duyên số chưa định nên họ lúc nào cũng thất bại trong việc ly hôn... Và thế là những chiêu trò đã được tung ra khi họ đang số găng lách duyên để có thể cách nhau , liệu những kẻ ấy sẽ như thế nào ? Và họ có thành công !!!

Bạn đang đọc truyện 36 Chiêu Ly Hôn được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 1: Chúng ta ly hôn đi?

Cuộc sống hạnh phúc là một dạng cuộc sống kiểu gì chứ ?

Để tôi nói cho bạn nghe, trước khi lấy chồng, cha mẹ thương yêu, sau khi lấy chồng, ông xã cưng chiều, bản thân không phải quan tâm tới chuyện gì cả, áo cơm không lo, khỏe mạnh vui vẻ, đây là cuộc sống hạnh phúc lũy thừa lên rất cao.

Tôi tên là Đinh Đinh, năm nay 27 tuổi, tôi chính là một người phụ nữ hạnh phúc.

Chồng tôi tên Phó Gia Tuấn, là một luật sư, lớn hơn tôi 8 tuổi, chín chắn chừng mực, cao lớn đẹp trai, cùng tôi lại càng đẹp đôi, thập phần tương xứng.

Tôi là một người phụ nữ hạnh phúc, vì sao lại nói vậy, bởi vì tôi quả thật phù hợp điều kiện của một người phụ nữ trẻ tuổi hạnh phúc có thể có được hết thảy.

Tôi khá hài lòng với hiện trạng của tôi, hài lòng nhất là, chồng tôi, cực kỳ quan tâm yêu thương tôi, phụ nữ ấy à, thành tựu cả đời không ngoài là, gả cho một người tốt, hạnh phúc sống quãng đời còn lại, cho nên tôi mới hài lòng.

Đột nhiên có một ngày.

Tôi đang trình diễn bộ quần áo mới mua với chồng, tôi hỏi anh : « Gia Tuấn, anh xem, em mặc bộ này nhìn được không ? »

Chồng tôi, Phó Gia Tuấn, đang ngồi ở trên sofa, chân trái gác lên đùi phải, khoanh tay, mắt nhìn tôi từ trên xuống dưới, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt trong suốt.

Tôi đổi xong quần áo, đang chờ anh giống như trước, nghiêm túc khen tôi vài câu.

Nhưng là anh chờ một lát, rồi lại rất bình tĩnh nói một câu : « Đinh Đinh, chúng ta ly hôn đi ? »

A ?

Ly hôn ?

Bạn đang đọc truyện 36 Chiêu Ly Hôn được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 2: Chị cũng có ngày hôm nay

Tôi thực lòng nghi ngờ tại mình, chần chờ một chút, tôi lại hỏi anh, “Anh đang nói gì vậy?”

Anh nhìn tôi, ánh mắt bình tĩnh gặp mắt tôi, tôi thích nó, thích cặp mắt quen thuộc này, nhưng mà hiện giờ cặp mắt đẹp kia lại sâu không lường được, tôi

không còn cảm giác được độ ấm áp, cũng không cảm giác được độ sâu của nó nữa, lần này anh lặp lại một lần nữa : « Đinh Đinh, chúng ta ly hôn đi. »

Lúc này tôi mới nghe hiểu được !

Tim bùm một tiếng.

Lúc trước khi anh cầu hôn tôi, tôi cũng là như vậy, mắt trừng thật to, miệng mở ra không khép lại được.

Ngày đó, anh thật chân thành, ôn nhu, thâm tình nồng ý, trong ánh mắt tràn ngập ngọt ngào nhìn tôi, “Đinh Đinh, chúng ta kết hôn được không?”

Thật giống chuyện xảy ra trước đây, cảnh tượng cầu hôn thề nguyện son sắt, suốt đời khiến tôi khó quên, nhưng hiện tại thì sao?

Trời ạ, tôi nhất định là nghe lầm !

Tôi nhúc nhích.

Cúi đầu, tôi nhìn nhìn quần áo trên người, sau đó lại ngơ ngơ hỏi anh: “Gia Tuấn, anh không phải là ngại bộ đồ này đắt tiền chứ?”

Gia Tuấn khẽ thở dài, bàn tay đặt trên tay vịn sofa nhẹ nhàng vỗ 2 cái, muốn nói lại thôi, rốt cục vẫn là không nói gì.

Anh đứng lên, đi tới bên cạnh cửa lấy áo khoác của xuống, thoáng thả mặc lên, lúc cài khuy áo anh nói: “Buổi tối anh không trở lại ăn cơm, tự em làm chút gì ăn đi!”

Tôi nhác váy, vui vẻ chạy đến bên người anh, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, giống như đứa trẻ hỏi anh: “Gia Tuấn, anh phải đi ra ngoài ăn cơm?”

“Đúng vậy!”

“Hôm nay vì sao không mang theo em? Anh xem, em vừa mua quần áo, em lại đi sửa sang lại một chút đầu tóc.....”

Anh nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên, tôi lại vừa lòng, anh nâng cằm tôi lên, bước tiếp theo, hẳn là hôn một cái lên miệng tôi.

Không nghĩ tới, anh lại không có hôn, chỉ là lấy ngón tay nhẹ nhàng đưa lên môi tôi, sau đó, anh ra khỏi nhà.

Tôi đứng tại chỗ.

Suy nghĩ trong chốc lát, tôi chạy nhanh đến bên cửa sổ, tôi nhìn thấy Gia Tuấn ở bãi đỗ xe dưới lầu khu nhà, anh lên xe, sau đó lái xe rời khỏi khu nhà.

Anh đi rồi, anh đi rồi, tôi chính mình đứng ở trong nhà, bắt đầu hồi tưởng lại chuyện xảy ra năm phút vừa rồi.

Chồng tôi muốn ly hôn với tôi? Vì sao?

Tôi nghĩ không ra nguyên nhân, chúng tôi vẫn là vợ chồng thực ân ái, ngay tháng trước, tôi còn tổ chức sinh nhật cho anh, ngày hôm đó chúng tôi không có ở nhà, chúng tôi đi ở khách sạn, một đêm cực kỳ lãng mạn cực kỳ ấm áp, đêm đó, anh ôm tôi, cởi hết quần áo của tôi, đặt tôi lên trên giường ôn nhu hôn tôi, tôi tận tình hưởng thụ sự sùng ái của chồng, nghe được anh nói với tôi: Đinh Đinh, anh yêu em.

.....

Bây giờ anh muốn ly hôn với tôi?

Cả người tôi trở nên phát run, trong chốc lát ngây người, rồi người lại trở nên hoảng hốt, phụ nữ trong lúc hoang mang bối rối nói chung đều muốn tìm người nghe, suy nghĩ một chút, tôi lập tức gọi điện thoại cho em gái tôi – Đinh Đang.

“Đinh Đang, đã xảy ra một chuyện thực không vui.”

“Nói đi!”

“Anh kể em vừa rồi nói với chị một câu mà chị vô cùng khó hiểu, nhưng mà lại là câu nói đặc biệt không muốn nghe.”

“Lời nói dễ nghe thì nghe nhiều, lời nói khó nghe thì không để ý đến anh ta làm gì.”

Coi xem, cô em này của tôi, vài câu nói trên nguyên tắc là vô cùng rõ ràng, rốt cuộc lại có thể làm cho người ta buông bỏ được phiền não cùng hoang mang.

Tôi trở nên ngập ngừng: “Đinh Đang, anh kể em vừa rồi nói, ‘Đinh Đinh, chúng ta ly hôn đi’”

Đinh Đang bên kia đầu tiên là trầm mặc một chút, tôi phỏng chừng nó cũng là lắp bắp kinh hãi, sau đó tôi nghĩ nó sẽ giúp tôi phân tích nguyên nhân, hoặc là còn thật sự giải thích rõ cho tôi.

Không ngờ Đình Đang lại phang một cú sấm sét nơi bình địa.

“Được, thật sự là được, không thể tưởng được chị cũng có ngày hôm nay.”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Anh rể tạo phản ?

Tôi gần như đã chết ngất.

Trời ạ, đây là lời nói của cô em gái ruột tôi sao ? Lúc anh rể đưa ra yêu cầu muốn ly hôn với chị mình, nó không phải trước tiên nên nói an ủi tôi sao, thế nhưng câu nói đầu tiên lại chính là, chị cũng có ngày hôm nay ?

Tôi giận đến cả người phát run : « Đình Đang, em có ý gì vậy ! »

Đình Đang không tổn thương tôi nữa, nó hỏi tôi, « Chồng chị nói những lời đó trong hoàn cảnh gì, với sắc mặt nào ? »

Tôi nghĩ xong rồi nói, « Hôm nay chị mua một bộ quần áo mới, lúc chị mặc lên cho anh ấy xem, anh ấy vô cùng bình tĩnh nói với chị những lời đó. »

Đình Đang suy nghĩ xong rồi nói : « Chị chờ em, em tan học xong liền qua. »

Tôi thở dài.

Cô em gái này của tôi tên là Đình Đang, nhỏ hơn tôi 7 tuổi, bởi vì tuổi tác của nó, tôi quả thực hận cha mẹ một phen, khi tôi mới được hưởng thụ 7 năm cha mẹ chuyên chế yêu thương thì đột nhiên không dung cho tôi thêm một đứa em gái.

Cô em này có tính cách hoàn toàn không giống tôi, nó thông minh đáng yêu, lanh lợi ngoan ngoãn, liền giống như tiểu Hoàng Dung, so sánh với nó, tôi thực ra lại là một người nười phàn chất phác. Khó trách mẹ cũng thường nói : « Ta sinh hai đứa con gái, một đứa ngu ngốc như heo, một đứa tinh ranh như khỉ. » A, heo kia đương nhiên là chỉ tôi, khỉ, tất nhiên là chỉ em gái tôi.

Rất nhanh, Đình Đang đã đến đây, tôi mở cửa ra.

Cô em xinh đẹp yêu quý của tôi để tóc ngắn quần dài quá vai, bông bênh ra, ánh nắng lấp lánh chui vào trong mái tóc ngắn, mắt nhìn thoáng qua, liền cảm thấy hương vị ngọt ngào mê người giống như quả đào chín mọng, tuổi tác quả thật là pháp bảo chiến thắng của phụ nữ.

Tôi đóng cửa lại.

« Vội vàng gọi em tới đây, sẽ không quấy rầy em hẹn hò chứ ? »

« Em nào có bạn trai ? Hơn nữa, cho dù yêu đương, em cũng sẽ không tính yêu sớm lúc còn ở đại học thể này, thị phi thành bại mọi chuyện khó liệu, như vậy yêu sớm để làm gì ? »

Đình Đang lúc này mới phát hiện quần áo mới trên người tôi, nó đánh giá từ trên xuống dưới, chặc chặc khen.

“Không thể không nói một điều là, chị em là một người phụ nữ rất được, như hoa như ngọc, xinh đẹp nhỏ nhắn động lòng người, nói như Vi Tiểu Bảo thì là, nữ nhân xinh đẹp như vậy, phải làm lão bà của ta hoặc là bán đến Lệ xuân viện.”

Tôi tức giận lại muốn đánh nó, “Em nói bậy cái gì chứ?”

Đình Đang lúc này mới thôi không trêu chọc , nó nhìn tôi, thấy trong mắt tôi hết thấy đều là ánh tối sầm, mờ mịt.

Nó hỏi tôi: “Chị, chồng chị thật sự tạo phản sao?”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 4: Đổi lại em là đàn ông, em cũng ly hôn với chị

Tôi vô cùng mơ hồ, không biết nên kể lại thế nào.

Đình Đăng nói: “Mẹ vẫn nói, ta sinh hai đứa con gái, một đứa tựa như bạch ngọc, một đứa tựa như củ cải, như chị Đình Đình chính là bạch ngọc trong lòng mẹ, đẹp đến có thể chiếu rọi xung quanh, em chính là củ cải, chỉ xứng cắt dầm rau trộn. Em đây thực không hiểu, diện mạo chị như vậy, người đàn ông nào lấy được về đều phải tổn công chết thối, làm sao lại bỏ được mà đề nghị ly hôn với chị chứ?”

Tôi cũng ngây ngốc nói, “Nhưng Gia Tuấn vì sao phải nói như vậy? Biểu tình ngay lúc đó của anh ấy rất trang trọng, hoàn toàn không giống như đang nói đùa.”

Đình Đăng không trêu chọc nữa, nó suy nghĩ xong, phân tích cho tôi: “Chị à, đàn ông thông minh thường sẽ lấy một người phụ nữ ngốc một chút, lại nuôi một nhân tình vô cùng thông minh, như vậy hẳn có thể có một người vợ quản lý việc nhà cửa cho hẳn cùng một nhân tình có thể hầu hần nói chuyện. Chồng chị thuộc loại đàn ông này.”

Tôi không cam lòng ngắt lời nó: “Ý em là, em nói chị ngốc?”

Đình Đăng hừ lạnh: “Chị không ngốc sao? Điều khiến từ xa dùng thế nào cũng không nghĩ động não, tất cả đồ điện trong nhà đều cần anh rề điều chỉnh hết mới đến dùng, chị nói chị không ngốc ư?”

Tôi không phục nói: “Thì là chị ngốc, chị cô ngốc không phải là ngày một ngày hai nha, lúc chị quen biết anh rề cô cũng đã là như vậy, sao anh ấy vẫn còn lấy chị?”

Đình Đăng lắc đầu, nó lấy dao gạt táo ăn.

“Chị à, lúc anh chị đang yêu nhau ở giai đoạn hoàng kim thì kết hôn, thời kỳ sinh mệnh của tình yêu kéo dài được bao lâu? Ba năm thôi, năm thứ nhất là thời kỳ thăm dò, năm thứ hai là thời kỳ thử nghiệm, năm thứ ba là thời kỳ gắn bó, qua ba năm chính là thời kỳ khoan dung và nhân nhượng, chị và anh rề lúc đang trong giai đoạn yêu đối phương nhất thì kết hôn, hiện giờ đã kết hôn được 4 năm, lập tức sẽ tới năm thứ 7, cái dóp 7 năm, chị không phải không rõ, đến thời điểm đó rồi.”

Tôi lúc này choáng váng, cái dóp 7 năm? Chúng tôi hiện giờ mới là 6 năm mà.

Đình Đăng nói tiếp: “Phụ nữ trở thành người vợ bị ghê lạnh, có 2 loại biểu hiện, một loại phụ nữ là, ngày nào cũng xoay quanh bếp núc, rồi bù, lời thôi lệch thếch, loại phụ nữ này đàn ông đương nhiên không thích, một loại khác, lại là ăn mặc rất đẹp, ngày nào cũng trừ bỏ đi dạo phố đánh bài, ngủ đường nhan, không có việc gì làm, càng ngày càng xa cách không thông với đàn ông trong tư tưởng, cái loại phụ nữ thứ hai này, chính là như chị vậy.”

Tôi sững sờ tại chỗ, đúng, Đình Đăng nói không sai, những đạo lý này tôi cũng biết, nhưng mà, lẽ nào tôi là loại thứ hai?

Đình Đăng ăn táo, tôi lại không rõ mà truy vấn nó tiếp: “Chị đây có gì sai? Chị vì Gia Tuấn mà cũng không cần công tác, an tâm trông coi nhà cửa, toàn tâm toàn ý chiều cổ anh ấy, chị có gì sai chứ? Là bởi vì như vậy mà anh ấy muốn ly hôn với chị sao?”

Đình Đăng than thở: “Chị à, chính bởi chị vì anh ấy, cái gì cũng từ bỏ, an tâm ở nhà làm con gà mái già, anh ta cho cái gì chị mổ cái đó, cho nên chị dần dần mất đi chính mình, từ con gà cầm dao ban đầu biến thành con gà bạch điều hiện tại, trừ bỏ hầu anh ta trên giường ngủ, ngoài ra không có gì mới mẻ đáng nói, đàn bà như chị, một ngày nhìn còn mới mẻ, nhưng một năm liền đã nhìn mỏi mắt rồi, chồng chị tình anh thảo vát như vậy, đương nhiên sẽ chê chị thiếu tiêu chuẩn, đàn bà bên ngoài hình hình sắc sắc, phong tao quyến rũ, khôn khéo có năng lực, người nào mà không mạnh hơn chị?”

Tôi nhất thời yếu lòng, lời Đình Đăng nói chính là tình hình thực tế sao?

“Đình Đăng, ý của em là anh rề em có người ở bên ngoài sao?”

Đình Đăng suy nghĩ, không ăn táo nữa, ngược lại cũng nghi hoặc nói với tôi, “Chị, không hẳn là vậy, chồng chị thực ra là người tốt, cũng rất cung chiều chị, nói không chừng, anh ấy chỉ là dọa chị.”

Tôi hoang mang lo sợ, người bắt đầu run rẩy.

Đình Đăng nói tuy bình thản, nhưng sắc bén không gì sánh được.

“Chị, chị tuy diện mạo xinh đẹp, nhưng đó là vốn liếng của chị sao? Bây giờ đàn bà đẹp có rất nhiều, đẹp, thông minh, yêu thích sự nghiệp mới là hồng nhan lý tưởng của đàn ông, mà xã hội hiện tại áp lực lớn như vậy, đàn bà muốn sống cũng phải cạnh tranh ba phần thiên hạ giống như đàn ông, đàn bà giống như chị, ngày nào cũng đều ăn no ngủ kỹ, không có việc gì liến đi dạo phố, cho rằng làm bữa cơm cho ông xã ăn, dỗ dành ông xã ở trên giường, sớm bị xã hội đào thải rồi.”

Tôi đã bị xã hội đào thải rồi?

Tôi mờ mịt không biết nghe xong được bao lâu, chỉ biết là, cuối cùng Đình Đăng còn trang trọng ném lại một câu:

“Đôi lại em là đàn ông, em cũng ly hôn với chị!”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 5: Ông xã không trở về nhà

Đình Đang đi rồi, trời cũng đã tối, tôi chôn vùi trong bóng đêm.

Lời nói của Đình Đang lặp lại vang vọng bên tai tôi, kỳ thật tôi không phải không hiểu đạo lý, bên cạnh cũng có bạn gái ly hôn, mấy ngày hôm trước còn có một vị bằng hữu gọi điện thoại nói: “Đình Đình, tớ đôi chồng mới.”

Tôi lúc ấy liên sừng sốt, cừ thật, cậu nói như thế nào ly liên ly, quá trình ly hôn thật giống như cắt một gốc cây cải trắng sao?

“Đình Đình, kỳ thật có đôi khi cảm thấy ly hôn thực đáng sợ, tất cả bạn bè thân thích đều tới khuyên ngăn cản, nhưng thực ra đến thời điểm ly hôn, chỉ cần một quyết tâm, ký chữ, hết thấy liên xong rồi.”

Tôi nghe mà trợn mắt há hốc mồm.

Tôi thật sự không thể tưởng tượng, ly hôn lại là chuyện ung dung nhẹ nhàng như vậy, một đôi vợ chồng không phải là trải qua từ thời kỳ yêu đương, mưa gió sao, chậm thì vài năm, lâu thì hơn mười năm, không có tình yêu cũng có tình thân ái, ly hôn, nói ly liên ly sao?

Đầu tôi phát đau.

Không đúng không đúng, tôi và Gia Tuấn sẽ không đi đến một ngày như vậy, câu ly hôn kia, chính là anh thuận miệng giả bộ nói đi?

Tôi thật muốn gọi điện thoại cho Gia Tuấn, tối nay anh ở bên ngoài ăn cơm, lát nữa anh trở lại chúng tôi đối mặt thế nào đây?

Tôi liền ngây ngốc như vậy ngồi ở trong bóng tối, quần áo mới bị tôi ngồi đến nhàu, suy nghĩ một chút, tôi rốt cục thay quần áo mới ra, kéo mở ngăn tủ ra, tôi đột nhiên đỏ mặt một trận, một cái tủ quần áo, hai bên ngăn tôi và Gia Tuấn mỗi người một bên, nhìn bên tôi, đầy ngăn tủ là tơ lụa vải vóc, chật đến không nhét được vào, liền giống như người đàn bà điên cuồng muốn giảm béo, rõ ràng biết cái bộ quần áo này không chứa được thân hình mập mạp của mình mà còn muốn liều mạng chen vào bộ đồ chật, còn bên Gia Tuấn đâu, trừ bỏ mấy bộ tây trang chỉnh tề, hai bộ quần áo ở nhà hưu, anh không còn gì khác nữa, so sánh mà nói, tủ quần áo của tôi giống như hầm ngầm của tham quan, bên Gia Tuấn kia lại chỉnh tề giống như phòng ốc sơ sài của quan thanh liêm, tôi nhất thời bị đỏ mặt.

Thích mua sắm, tôi trời sinh không có lực miễn dịch với các cửa hàng, lần nào tôi cũng đều kiệt lực khắc chế chính mình, tự nói với bản thân, không nên cứ hăm sâu mãi, bị ngôn từ ba hoa của người bán hàng che mắt, không cần mua không cần mua, nhưng mỗi lần đi qua quầy nữ trang, nhìn trang phục xinh đẹp, tôi rốt cục vẫn là bất động bước chân. Mà cuối cùng kết quả làm tôi nghiêng răng nghiêng lợi chính là, tôi lại bắt đầu ôm một bộ hoặc là vài món quần áo trở về.

Gia Tuấn có phải vì nguyên nhân đó mà giận tôi hay không?

Nhưng mà tôi vất hết óc ăn mặc đẹp, không phải là để làm cho anh thích tôi sao?

Gia Tuấn là luật sư, một vị luật sư cực sắc sảo cực thành công, lúc trước khi chúng tôi quen nhau, anh cũng đã có chút danh tiếng, chỉ là không có tự lập công ty. Hiện tại vài năm trôi qua, anh có phòng làm việc của chính mình, có trợ thủ, làm án kiện cũng dần dần lớn hơn. Một ít án kiện nhỏ, không cần anh tự mình đi làm, chỉ cần trợ thủ xuất mã, người trong ngành nghe thấy danh anh đều đã cho anh ba phần mặt mũi, Gia Tuấn mới ba mươi lăm tuổi, nhưng mà lại đánh thắng nhiều vụ kiện như vậy, anh thực sự đáng để làm cho tôi kiêu ngạo.

Rất nhiều thời điểm anh phải đi xã giao với khách hàng, lúc cần mang vợ theo, anh đương nhiên sẽ mang tôi theo, mỗi lần đến lúc đó, ta đều không chệ vào đâu được, không kiêu ngạo không siểm nịnh lại dịu dàng động lòng người dựa sát vào anh, tôi cũng đã từng học đại học, biết khi nào nên cười khi nào nên trang trọng, cho nên tôi ngôn ngữ cẩn thận, cừ chỉ cời mở, khi xuất hiện ở cộng đồng, vợ chồng chúng tôi nói chung có thể nhất trí trong hành động.

Tôi chưa để Gia Tuấn mất mặt, thường xuyên lúc trở về, anh đều hài lòng khen ngợi tôi: “Đình Đình, ai cũng không đẹp bằng em.”

Tôi không chút nghi ngờ, anh là nói thật lòng, ngay cả lúc rảnh rỗi trong bữa cơm, mọi người nói chuyện phiếm, anh cũng sẽ tự nhiên ở dưới bàn, nắm tay tôi, hoặc là vuốt tay qua khoác lên một bên đầu vai tôi, khẽ vỗ nhẹ, che chở nói không nên lời.

Tôi yêu Gia Tuấn, Gia Tuấn cũng yêu tôi. Nhưng là vì sao người yêu nhất này lại dám nói ra một câu kinh thiên động địa như vậy?

Nghĩ không rõ, tôi làm sai cái gì, tôi không hiểu.

Miên man suy nghĩ thật lâu, tôi bỗng nhiên phát bực, chỉ vì một câu nói phá hỏng, tôi căng thẳng như thanh sắt, có thể Gia Tuấn chỉ là tùy tiện nói ra, dọa tôi thôi.

Đúng, tôi nhìn giờ, trời ả, sắp mười giờ rồi, Gia Tuấn ở bên ngoài uống rượu sao? Vì sao lâu như vậy còn chưa trở về?

Tôi lập tức lấy di động gọi điện cho anh, đột nhiên, tôi giống như cô gái nhỏ lần đầu hẹn hò, cầm di động, tay run run, tim khẽ bay bay.

Điện thoại thông, tôi nhanh nhẩu nói: “Gia Tuấn?”

Anh bên kia im ắng, không có tạp âm, anh trả lời, giọng nói vẫn như trước, nhưng dường như lại không có độ ấm gì, “Chuyện gì?”

Tôi ngập ngừng: “Chùng nào anh về?”

Bên anh trầm mặc một chút, tiếp đó trả lời: “Đình Đình, đêm nay anh không về, có hai người bạn tới đây, anh tiếp bọn họ.”

A?

Ông xã tôi đêm nay không trở về nhà ?

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Tôi muốn đi bắt kẻ gian dân

Ông xã tôi đêm nay không trở về nhà ?

Đây chính là điều gần như không bao giờ có, bình thường anh sẽ chỉ ăn ở bên ngoài, nhưng anh tuyệt đối sẽ về ngủ nhà ngủ đêm à!

Suy nghĩ một chút, tôi nói với Gia Tuấn: “Ông xã, cho dù anh phải nói chuyện tới đêm khuya với bạn anh, nhưng anh rốt cuộc cũng là người có gia đình rồi, nói chung nên về nhà, cho dù bạn bè tốt cũng không bằng vợ chồng mà, trở về đi!”

Bên kia Gia Tuấn do dự một chút, cuối cùng anh vẫn trả lời tôi, “Đình Đình, hôm nay anh thực sự không về đâu, mấy ngày nay anh bề bộn nhiều việc, không về nhà được, em không cần chờ anh.”

Tôi nghi ngờ tai mình nghe nhầm rồi, Gia Tuấn không ngờ lại nói như vậy? Tôi nhớ rất rõ, từ trước cho dù anh làm việc khuya tới đâu, anh cũng đều sẽ về nhà, dù cho có đôi khi anh suy nghĩ đến tư liệu mệt đến nỗi xe cũng không nổ máy, là trợ lý đưa anh trở về, anh cũng sẽ trở về. Thế nhưng bây giờ?

Tôi khần trương, tay cầm chặt di động, lòng bàn tay nắm di động ướt đầm mồ hôi, di động gần như muốn tuột ra khỏi lòng bàn tay rơi xuống dưới.

Anh lại hỏi tôi: “Em còn có việc gì sao?”

Tôi nghe thấy tiếng động rất nhỏ ở bên trong, Gia Tuấn đang quay bút, Gia Tuấn có một thói quen, tay trái cầm di động, tay phải sẽ lấy một cây bút chì, dùng ngón cái ngón trỏ ngón giữa, ba đầu ngón tay nhanh chóng xoay tròn, anh xoay rất nhanh, kỳ quái là, một động tác đơn giản như vậy, tôi vẫn không học được.

Tôi dè dặt hỏi anh: “Gia Tuấn, anh ở đâu thế?”

Anh dùng một chút trả lời tôi, “Anh ở khách sạn, tiếp hai người bạn.”

Tôi à một tiếng, trực giác mánh cảm nói cho tôi biết, không đúng, anh không ở khách sạn, anh bây giờ còn đang ở phòng làm việc.

Vì sao muốn gạt tôi? Quan hệ vợ chồng là một loại quan hệ thân mật nhất ngoài quan hệ huyết thống, nó có khả năng khiến hai người xa lạ chặt chẽ gắn bó với nhau, nhưng hiện giờ, anh nói tuy nghe có vẻ bình tĩnh như vậy, nhưng khiến tôi cảm thấy xa cách không chạm tới được, tôi không nắm được trạng thái tâm lý của anh, không cách nào truy theo thế giới tâm lý của anh, tôi cùng anh, thật là xa cách.

Anh hỏi tôi: “Đình Đình, em còn có việc gì sao?”

Tôi ngập ngừng, không thể làm gì khác hơn đành nói: “Không có chuyện gì nữa.”

Anh ừ một tiếng, lần này, không đợi tôi nói gì nữa, anh tắt điện thoại.

Tôi nhất thời phát lạnh, ngây người ra.

Giữa chúng tôi thực sự đã xảy ra vấn đề.

Tôi ngồi trên sofa, tư thế cứng ngắc, vai cùng đằng sau lưng đứng thẳng tắp, dần dần tôi bắt đầu có chút tê dại.

Đợi thật lâu, tôi đột nhiên nổi lên một ý nghĩ kỳ quái.

Gia Tuấn đang gạt tôi, tại sao? Anh rõ ràng đang ở phòng làm việc, vì sao muốn gạt tôi là đang ở khách sạn? Lẽ nào anh xem xong tư liệu một hồi, sẽ không ngủ ở phòng làm việc, mà sẽ đóng cửa lại, len lén đi đến chỗ ai đó?

Lời nói của Đinh Đăng lại vang lên bên tai tôi.

Đàn ông muốn ly hôn, đơn giản chính là bởi bất mãn với hôn nhân, đã mất đi hứng thú với bạn đời, nguyên nhân lớn nhất chính là ngoại tình...

Gia Tuấn đã ngoại tình!

Nhất định là vậy.

Không được, tôi không thể ngồi khô ở đây, tôi phải mau chân đến xem anh đang làm cái gì. Nếu Gia Tuấn đề nghị ly hôn với tôi, chung quy sẽ có một nguyên nhân, dù sao đi nữa đêm nay sẽ là một đêm mất ngủ, so với ngồi khô như thế này, không bằng tôi thử đi tìm một chút nguyên nhân?

Ý định không thể thu hồi lại, tôi gần như chỉ trong một phút đồng hồ đã liền quyết định, sau đó tôi cảm vớ lên, mặc áo khoác liền ra khỏi nhà.

Đi ra ngoài tôi phát hiện sương mù đã bắt đầu giăng, đêm có chút sâu, màn sương bên người bao phủ lấy tôi, tôi thật giống như đi vào một không gian kỳ dị lại mờ mịt, lúc ra khỏi nhà tôi có một khắc do dự, hốt hoảng đi ra ngoài thế này, rốt cuộc là muốn lấy được đáp án gì đây? Nghĩ muốn xem Gia Tuấn đang làm gì sao? Mô phỏng theo oán phụ đi nhìn trộm trên TV ư?

Tôi ngoác tay, xe taxi dừng lại bên cạnh tôi, lên xe tài xế hỏi tôi đi đâu, tôi vẫn còn đang do dự, cuối cùng vẫn là nói cho anh ta địa chỉ tòa công sở của Gia Tuấn.

Rất nhanh, tôi đã tới dưới tòa công sở của Gia Tuấn, xuống xe tôi liền nhìn lên tầng của Gia Tuấn, quả nhiên, tầng lầu sáng đèn, anh đang ở phòng làm việc.

Tôi lặng lẽ vào tòa công sở, đêm khuya, bóng dáng tôi dưới ánh sáng chiếu lên tường thon dài khác thường, dù không muốn phát ra âm thanh, nhưng giày cao gót 5 phân vẫn lộp cộp gõ vang vọng, tôi vào thang máy, ở trong thang máy, tôi chỉnh lại một chút cái áo khoác da cừu lộn màu tím này.

Thang máy ngừng lại ở tầng 15, tim đập loạn lên, vào tầng thì tốt rồi, hành lang tầng này bởi vì không gian khá chật, nên tiếng vang tương đối nhỏ đi một chút.

Phòng thứ hai bên tay trái hành lang là phòng làm việc của Gia Tuấn, trên hành lang không bật đèn, tôi lặng lẽ đi tới.

Đứng ở bên ngoài phòng của anh, tôi dừng bước.

Cửa phòng làm việc của Gia Tuấn cũng không phải là gỗ kín hẳn, mặt trên có hai miếng kính chạm hoa, xuyên qua kính, tôi nhìn vào bên trong, bên ngoài hành lang hoàn toàn tối đen, bóng dáng tôi dễ dàng chôn vùi trong bóng tối.

Vừa nhìn, cả người tôi máu đông lại.

Phòng làm việc sáng đèn, Gia Tuấn quả nhiên ở bên trong, anh nửa nằm ở sofa, trên người đắp áo khoác của chính mình, nhưng anh cũng không phải một mình ở trong phòng làm việc, có một người phụ nữ đứng trước mặt anh, người này vóc dáng cao ráo thon thả, còn Gia Tuấn thì, tay anh đang khoác lên trên vai cô ta, cô ta chèn tay vào dưới nách anh.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 7: Tôi và Gia Tuấn cãi nhau

Tôi nhất thời máu dồn lên não, trong đầu vỡ ra như dầu mỡ phá đường ống mà phun trào. Quả nhiên là như vậy, Gia Tuấn quả nhiên là ngoại tình, trách không được anh ta không về nhà.

Tôi thực sự là vừa tức vừa hận, tay cũng đều run lên, gất gao nhìn chằm chằm một đôi nam nữ chó má kia, tôi muốn xem bước tiếp theo bọn họ sẽ làm gì.

Gia Tuấn đã dậy, anh nhờ người đàn bà kia đỡ mà ngồi dậy, vừa ngồi lên, vừa xoa xoa thắt lưng mình, nở nụ cười cảm kích với người đàn bà đó.

Tôi nhất thời cắn răng, lửa giận trong ngực hầu như có thể đốt cháy hết toàn bộ tầng lầu này, anh giỏi lắm Phó Gia Tuấn, đang lúc tôi nổi trận lôi đình muốn đẩy cửa thì, bỗng nhiên bên cạnh có người hỏi tôi: “Bà Phó?”

Tôi đang hết sức chăm chú, đột nhiên lại có một tiếng thăm hỏi ân cần khiến tôi bị dọa giật nảy, vừa quay đầu lại tôi suýt chút nữa bị hù chết, không ngờ là trợ lý của Gia Tuấn, Đường Nhất Phàm.

Đường Nhất Phàm vô cùng kỳ quái nhìn tôi, “Bà Phó, bà tới tìm luật sư Phó sao?”

Âm thanh bên ngoài lập tức khiến cho Gia Tuấn chú ý, anh nhìn ra bên ngoài, cũng đã thấy được tôi, tôi cũng không giấu được nữa, chỉ đành xấu hổ tiến vào, đi vào đến nơi xong tôi luôn mồm giải thích, “Đúng vậy, tôi đến gặp Gia Tuấn.”

Lúc này tôi cũng chú ý tới người đàn bà trong phòng làm việc của Gia Tuấn, không ngờ là cô ta? Đào Yến, một luật sư trong văn phòng luật của Gia Tuấn.

Đào Yến thấy tôi, lập tức lễ phép chào: “Bà Phó, bà khỏe không?”

Tôi nhìn chằm chằm cô ta, như thể muốn từ trên mặt cô ta tìm ra dấu ấn tiểu tam (*kẻ thứ ba) hoặc là hồ ly tinh, nhưng khiến tôi thất vọng rồi, cái cô Đào Yến này dung mạo xấu xí không nói, bộ dạng nhìn thấy tôi còn đứng đắn tự nhiên, như thể vừa rồi cô ta cùng Gia Tuấn cũng không có làm việc gì bất chính.

Đường Nhất Phàm đưa một tập tư liệu cho Gia Tuấn, “Sur phụ, tài liệu ngài cần đều đã chỉnh sửa xong rồi.”

Gia Tuấn nhìn qua tài liệu một chút, đặt lên bàn lúc này mới nói với Đường Nhất Phàm và Đào Yến, “Khổ cực hai người, hôm nay đến đây thôi, đều về nhà cả đi!”

Đào Yến và Đường Nhất Phàm lập tức vâng dạ, đẩy cửa đi ra, phòng làm việc chỉ còn lại hai người tôi và Gia Tuấn.

Gia Tuấn nhìn tôi, sắc mặt tôi đỏ lên, hiện giờ tôi đã bắt đầu tan con giận, bởi vì tôi đã đoán được, Gia Tuấn nhận vụ kiện lớn, anh đang tăng ca làm thêm giờ để tìm tư liệu, lật lại bản án.

Gia Tuấn đứng trước mặt tôi, anh hỏi tôi: “Tôi được bao lâu rồi?”

Tôi chỉ cực kỳ lúng túng trả lời: “Vừa mới, vừa mới thôi.”

Không ngờ anh không nhần mày nữa, giọng nói rất bình tĩnh, “Có phải em đã cho rằng anh và Đào Yến làm chuyện gì không?”

Tôi quả thực xấu hổ, không biết nên trả lời thế nào.

Gia Tuấn đi tới bên bàn, anh vừa cúi đầu lật xem tư liệu trong tay, vừa trả lời như không có việc gì: “Vừa rồi anh có hơi mệt, cho nên ngủ trên sofa, Đào Yến đi vào đưa tư liệu cho anh, anh vốn muốn ngồi dậy, nhưng đột nhiên vùng thắt lưng lại như bị làm sao nên không dậy được, Đào Yến quỳnh lên mới đỡ anh dậy.”

Tôi trầm mặc không lên tiếng.

Gia Tuấn bỗng nhiên nở nụ cười, anh ngẩng đầu nhìn tôi, “Cho dù anh ngoại tình thật, cũng sẽ không ngoại tình nơi công khai thế này, hơn nữa.” Anh buông hồ sơ xuống, “Đào Yến có bạn trai rồi, em biết mà, cô ấy lập tức sắp kết hôn rồi.”

Tôi trầm mặc, đứng ở trước mặt anh, anh cao 1m84, cho dù tôi có đi giày cao gót năm phân đỉnh đầu tối đa cũng chỉ tới mắt anh, nhưng mà như vậy cũng không sao, tôi có thể ngẩng đầu lên một chút nhìn mặt anh.

Anh đang xem hồ sơ, tôi thì co rúm đứng ở trước mặt anh, không khí thật nghiêm túc, tôi thoáng cái trở thành một người xấu hổ.

Rốt cục, tôi không nhịn được, rụt rè hỏi anh: “Gia Tuấn, chừng nào thì anh có thể hết bận? Hết bận rồi chúng ta về nhà đi nhé?”

Anh không có biểu tình gì hết, ngồi vào trước máy tính, tay trái chống cằm, ta phải đi chuột, “Đỉnh Đỉnh, em về trước đi, đêm nay anh không về nhà đâu, anh phải tăng ca, muộn rồi anh ngủ luôn ở phòng làm việc.”

Tôi ngây người nhìn Gia Tuấn, rõ ràng tôi đang ở trước mặt anh, thế nhưng anh căn bản không liếc mắt nhìn tôi, cặp mắt nhìn thẳng chằm chằm vào màn hình, dường như những số liệu khô khan kia cũng có sức cuốn hút hơn tôi, tôi bị lạnh nhạt ở nơi này, một lúc lâu sau, tôi chưa từ bỏ ý định mà truy hỏi anh: “Gia Tuấn, tại sao phải gạt em nói anh đang ở khách sạn?”

Anh suy nghĩ một chút, rồi ngẩng đầu lên, nói vẫn lạnh nhạt, "Đình Đình, em trở về đi, em xem dáng vẻ này của em xem, mắt hờn mắt vía, tâm thần không yên, em nên trở về nghỉ ngơi cho tốt một chút."

Đột nhiên, tôi phát cáu, thực sự phát cáu. Ban đầu tôi là bằng hoàng khăn trương, hiện giờ tôi hoàn toàn là thẹn quá hóa giận.

"Phó Gia Tuấn, anh có ý gì đây? Anh đuổi em đi? Anh để em về nhà, nhưng cái nhà kia không phải là của hai người chúng ta sao? Anh để em một mình trở lại à?"

"Đình Đình, đừng ngốc nữa, anh thực sự rất bận."

Tôi giận dữ nói: "Em đây cùng anh, khuya mấy em cũng ở cùng anh."

Gia Tuấn ngẩng đầu, trong ngực tôi đột nhiên có chút hoảng loạn, đầu mày anh tuấn của anh thoáng qua một chút tâm tình phức tạp, không rõ khiến tôi cảm thấy một tầng bất an mơ hồ. Tôi quan sát anh kỹ lưỡng, chồng tôi, Phó gia Tuấn, thái dương rộng của anh, đường nét tuấn lãng của anh, cặp mắt thâm sâu, lúc trầm tư tựa như một triết gia, hơi cười lộ lên lại có vẻ thân thiết cởi mở, tôi không nhận được thăm nghĩ, anh là chồng tôi, tôi dĩ nhiên có một người chồng vừa xuất sắc vừa anh tuấn như vậy.

Gia Tuấn lên tiếng, "Đình Đình, em rốt cuộc muốn làm gì?"

Tôi đột nhiên có chút uất ức: "Gia Tuấn, em muốn làm gì? Là anh muốn làm gì đi? Tại sao buổi chiều anh không hiểu làm sao lại nói với em một câu, anh muốn ly hôn, em nghe xong mà ngực đến giờ còn đang bôn chôn."

Tôi lẩm bẩm: "Bây giờ lại gạt em nói anh đang ở khách sạn, thực ra anh rõ ràng là ở phòng làm việc, anh muốn làm gì?"

"Cho nên em liền khởi binh chạy tới đây để hỏi tôi cùng?"

Tôi không cam lòng mà nói: "Gia Tuấn, em là vợ của anh nha, anh có chuyện gì không thể nói với em chứ? Không nên lấy ly hôn ra làm em sợ."

"Đình Đình." Anh thông thả mà kiên định nói với tôi: "Câu nói kia của anh không phải là tùy tiện nói ra, là thật đó."

Tôi nhất thời ngẩn người.

Ngừng một chút, anh nhẹ giọng nói: "Xin lỗi, anh lựa chọn sai thời gian. Em về trước đi! Hôm khác chúng ta bàn lại chuyện này."

Tôi nhìn vào mắt anh, nỗ lực muốn từ trong ánh mắt anh tìm được một chút đáp án chính xác, hay là một chút cảm giác ôn nhu, thế nhưng tôi vẫn là thất vọng rồi, anh nhìn tôi, cực kỳ ôn hòa chuyên nghiệp, thế nhưng một chút độ ấm thân mật cũng không có, tựa như nhìn một người xa lạ vậy.

Lòng tôi trầm xuống, thật giống như đã ngã xuống một đầm nước sâu không thấy đáy, tôi muốn cố gắng giãy dụa, thế nhưng tôi càng cố gắng, lại càng hãm sâu hơn, dần dần, tôi chìm xuống dưới, không phải là chìm nhanh chóng, mà là chậm rãi vô lực mà chìm xuống.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Quan hệ giữa đàn ông và đàn bà

Gia Tuấn quay đầu đi chỗ khác, anh không nhìn tôi.

Tôi nghe thấy giọng anh, "Đình Đình, vội vàng đề nghị ly hôn như thế này, quả thật em sẽ không tiếp nhận được, em về trước đi đã! Vấn đề này anh sẽ để lúc khác bàn lại cụ thể với em."

Lòng ngực tôi như đã bị rút rỗng hết, lần này tôi thực sự nghe được lời Gia Tuấn nói.

Tôi nhìn vào mắt anh, anh cũng quay đầu lại, lẳng lặng nhìn tôi, trong vài giây đồng hồ như vậy, vợ chồng chúng tôi mắt nhìn lẫn nhau.

Không khí rất nặng nề, mỗi một tia hơi thở đều phiêu tán mùi vị tịch liêu.

Trên vách tường đối diện anh, có một bức tự, mặt trên viết mười chữ, "Tình trung chân khí vị, sở tại bất đa đắc."* (*Cái này là mình giải thích theo ý hiểu của mình thôi: Trong yên tĩnh mới thực sự có ý vị, cho nên không cần nhiều.)

Tôi một phen buồn vô cớ, một phen lòng chua xót, cúi đầu lại, tôi không nhận được hỏi: "Gia Tuấn, không có người nào toàn vẹn cả, em có khuyết điểm,

nếu như em làm sai, anh nói cho em biết là được? Em có thể sửa.”

”Đình Đình, có một số việc không phải một câu em muốn sửa là có thể sửa được.”

Tôi ngẩng đầu, vô cùng phiền muộn, vô cùng khổ sở, ”Cầu hôn thì anh nói liên miên mãi suốt một giờ, bây giờ anh muốn ly hôn với em, nguyên nhân đâu? Chỉ cần một câu nói sao? Đúng, em cần nguyên nhân.”

”Đình Đình, khi cầu hôn anh nói một giờ, đó là bởi vì chúng ta yêu nhau, nói mười mấy giờ cũng không phiền chán, hiện tại, em không cảm thấy chúng ta đã thiếu cái loại tình yêu này sao?”

Tôi không tin, ”Ai nói giữa chúng ta thiếu cái loại tình yêu này? Em yêu anh, vẫn đều yêu, anh không yêu em nữa sao? Ngay tháng trước, anh còn ôm em, hết lần này đến lần khác nói với em, Đình Đình, anh yêu em, quay lại lựa chọn một lần nữa, anh vẫn sẽ chọn em, anh đã quên rồi sao?”

Anh nhìn tôi, ánh mắt tĩnh lặng, không thể gọi tên.

Lòng tôi chua xót, ”Anh lúc nào cũng cưng em, đột nhiên một câu nói, em giống như bị tuyên án tội, anh trách em lỗi mắng đi tìm nguyên nhân, vì sao em như thế chứ? Bởi vì trong lòng em anh có vị trí quan trọng, em sợ mất anh.”

Anh cắn chặt miệng, trầm mặc một lát xong, anh thở dài.

”Đình Đình, hiện giờ anh thực sự bế bộn nhiều việc, đến mai anh phải chỉnh sửa xong vụ kiện này, anh không thể thua, bởi vì thua không chỉ là chuyện liên quan đến tiền, chính là anh phải giữ mặt mũi.

Tôi đành chịu rồi, anh nói đến như vậy rồi, tôi còn biết làm sao bây giờ? Tiếp tục tranh chấp, sẽ làm cục diện càng thêm khó khăn.

Tôi chỉ đành nói: ”Được rồi, vậy em trở về, nếu như anh hết bận rồi, thì về nhà đi, muộn đến đâu em cũng vẫn chờ anh, được không?”

Anh không nói gì.

Tôi chỉ đành không vui mà lui ra ngoài.

Đi ở trên hành lang, không có đèn, bước chân tôi nặng trĩu, hai bên đầu hành lang đều bày một chậu cây không biết tên, mắt tôi dừng ở trên đó.

Trước đây người ta nói, đàn bà là cây, đàn ông là chim, cả đời người đàn bà, đều là đợi chim bay về. Hiện tại mọi người nói, trong đời người đàn ông sẽ có rất nhiều đàn bà, mà một người đàn bà, trong đời cũng sẽ có rất nhiều đàn ông. Quan hệ giữa đàn ông và đàn bà không còn giống cây và chim như lời mọi người nói trước đây nữa.

Nhưng mà ở trường hợp của tôi, hoàn toàn không đúng.

Tôi chỉ có Gia Tuấn.

Tôi yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Lúc mới quen Gia Tuấn

Từ lúc câu cuối cùng anh vẫn nói là chúng ta ly hôn đi cho đến bây giờ, mấy giờ rồi, tôi không ăn không uống, cả đầu óc đều ngập tràn suy nghĩ lung tung, tôi không rõ vì sao anh lại nói như vậy, bởi vì không rõ nên tôi đến chỗ đó tìm anh lý giải, kết quả tôi cũng không tìm ra lý do gì cả, ngược lại giống như con gà chọi thua cuộc, ừ ừ. Sau khi vào thang máy, tôi liền phát hiện ra tôi đã giống con chim bị cháy trụi lông.

Sau khi ra khỏi thang máy, hai chân tôi nhũn ra, gần như không đứng vững được, thì ra tôi đã phải mười mấy giờ rồi chưa có ăn cơm, tôi đói bụng.

Tôi tìm được một nhà hàng KFC mở 24h ở gần đó, ăn một phần chân gà cay xong, tôi nhìn chung quanh bốn phía, đại sảnh rộng mở, chỉ có 3 đôi tình nhân khách hàng, chàng nàng chụm đầu nói chuyện với nhau, vô cùng thân thiết. Không ai chú ý đến tôi, một oán phụ trẻ 27 tuổi.

Tôi mở hộp hăm bơ gơ ra, đưa cái bánh vào miệng như để hoàn thành nhiệm vụ, giải quyết hết cái bánh kia xong, tôi nằm lên bàn, dùng ống hút hút đồ uống.

“A!” Tôi kêu thầm thiết một tiếng.

Rất trơn, tôi không ngờ là trượt chân .

Đó là 6 năm trước.

6 năm trước, tôi vừa mới tốt nghiệp đại học, lúc ấy tôi ở công ty Liên thông Trung Quốc thực tập, giữa trưa khi tôi cùng đồng sự đến cửa hàng thức ăn nhanh Vị E Phái dưới lầu ăn cơm.

Giữa trưa người đến ăn cơm không ít, chung quanh tiếng người ồn ào, chật chội không chịu nổi, tôi xuyên qua ở trong đám người, bụng khay, muốn tìm một vị trí thích hợp. Bên trong khay tôi là bánh ham, sốt khoai lang, dưa chuột bao tử chua cay, tôi thật cẩn thận đi về phía trước, đúng lúc này, dưới chân tôi vừa trượt, trực giác biết tôi không có đứng vững. A một tiếng thét chói tai, thân mình tôi mất đi khống chế, trực tiếp xông đến phía trước.

Tôi chính là quen Gia Tuấn như vậy.

Tôi thiếu chút nữa ngã sấp xuống, nhưng là đột nhiên, bên cạnh một đôi tay vươn tới, vững vàng đỡ lấy tôi. Trả giá chính là, mọi thứ trong khay của tôi, sốt khoai lang, dưa chuột bao tử đều nghiêng đổ tới cái áo sơ mi xanh nhạt của Gia Tuấn, kết quả là sốt khoai lang màu vàng, tương ớt trong dưa chuột bao tử chua cay, toàn bộ đều đổ nhào lên người Gia Tuấn.

Tôi phản ứng lại, liên tục giải thích: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Sau đó tôi chú ý tới màu mè trên người anh, tôi hoảng sợ, chân tay luống cuống.

« Bóng anh không? Bóng anh không? » Tôi liên tục hỏi.

Nhưng là vừa ngẩng đầu, chúng tôi lại chấn động .

Thật sự, lần đầu tiên nhìn thấy Gia Tuấn, trong lòng tôi rất ngưỡng mộ, anh thật là đẹp trai.

Anh chờ tôi đứng vững xong, mới từ trên bàn bên cạnh lấy giấy ăn, tự mình lau sốt và nước tương ớt trên người. Vừa lau vừa nói: “Không có việc gì.”

Tôi xem trên người anh đầy màu, thực băn khoăn: “Rất xin lỗi, tôi có thể phụ trách giặt sạch sẽ cho anh chứ?”

Anh quay đầu lại, trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm, khóe môi cong lên liền giống như mảnh trăng rằm giữa trời chiều, anh nhẹ giọng nói với tôi, “Không sao.”

Giọng anh cũng là ôn hòa như vậy.

Những cuộc gặp gỡ tình cờ trên thế giới kỳ thật đều rất bình thường, nếu hôm nay tôi đụng phải một người đàn ông mang bụng bia, tôi nhất định sẽ không tâm thần nhận nhạo, nhưng cơ duyên thật khéo, tôi gặp Gia Tuấn, người phục vụ thu dọn mọi thứ xong, tôi đứng ở trước mặt anh, có chút co rúm.

Anh hỏi tôi: “Cơm của cô đều đổ rồi , xem ra cô phải mua một phần nữa rồi.”

Tôi ừ rừ lẩm bẩm, “Tổng cộng chỉ mang theo mười đồng, bánh hăm thêm sốt là ba đồng, một đĩa dưa chuột bao tử là 5 đồng, còn lại 2 đồng, là để đi xe buýt.”

Không còn cách nào, tôi chỉ có thể vay tiền đồng nghiệp, xem cô ấy còn có mang thừa tiền hay không.

Không nghĩ tới Gia Tuấn ôn hòa nói với tôi: “Cô ngồi xuống chỗ tôi.”

Tôi không rõ, anh nói: “Hiện tại là giờ cao điểm, chờ chỗ ngồi cũng không dễ dàng.” Anh lại nói với người bạn ngồi đối diện, “Cậu ăn trước đi.”

Anh kéo tôi qua, làm cho tôi ngồi lên vị trí của anh, chờ tôi ngồi xuống xong, thế này mới hiểu được anh muốn làm gì.

Không ngờ anh là giúp tôi đi mua đồ ăn .

Lúc ấy tôi thật sự muốn khóc, cái mũi chua xót, hơn hai mươi năm , tôi chưa từng rơi lệ vì đàn ông, giờ khắc này, tôi muốn rót nước mắt.

Gia Tuấn cùng người đàn ông kia tới ăn cơm, bạn anh vừa ăn vừa cười cười với tôi: “Ngã sấp xuống là chuyện rất bình thường.”

Đúng vậy, ngã sấp xuống là chuyện rất bình thường, thế nhưng trong cuộc đời có thể có mấy lần tình cờ gặp gỡ mỹ lệ như thế chứ?

Đồng nghiệp của tôi cũng đã tới, cô ấy nghe được cảnh ngộ của tôi, vội vàng nói với tôi, “Không sao, mình mang theo tiền, lại mua một phần đi!”

Gia Tuấn đã trở lại, trong tay anh bê một phần cơm giống y như phần đã bị đổ của tôi, anh có vẻ áy náy: “Tôi đã quên hỏi khẩu vị của cô, đành phải mua một phần y hệt.”

Tôi cảm kích không thôi, luôn miệng nói cảm ơn. Tôi mượn tiền đồng nghiệp muốn ép anh nhận, nhưng anh cố chấp từ chối, “Chuyện vài đồng tiền thôi mà, bỏ đi.”

Tìm đập như nai con đang làm loạn, lại nhìn ánh mắt anh, tìm tôi đập loạn một trận, anh đang nhìn tôi.

A, ngay giờ khắc này, tôi tự buông bỏ vũ khí, giờ cò đầu hàng.

Gia Tuấn cũng phát hiện chính mình có chút thất thố, anh nhẹ nhàng ho khan một tiếng, dời mắt đi, chờ bạn anh ăn xong rồi, bọn họ phải đi, tôi khẩn cấp đuổi theo anh hỏi: "Có thể để lại số điện thoại của anh hay không, tôi..." tôi đỏ mặt, "để tôi cảm tạ anh."

Bạn anh nhất thời bật cười một trận, Gia Tuấn cũng có chút ngại ngùng, anh luôn miệng nói: "Việc nhỏ, để sau nói đi!"

Tôi ồ một tiếng, anh đã đi rồi. Tôi ở tại chỗ phiền muộn không ngớt.

Trở lại chỗ ngồi, người đồng nghiệp kia của tôi còn cười hi hi: "Đỉnh Đỉnh, cậu lộ ra rồi."

Tôi nghiêng đầu, A, tôi liền kêu thảm thiết, thì ra, cú ngã này đã làm vấy bên bắp đùi phải của tôi bị rách một đường, tôi mau chóng kéo xuống che, thực sự là đáng về cùng quần chông chát, tôi cư nhiên mất mặt trung bộ dạng bại nữ tục nữ như vậy trước mặt một người đàn ông nho nhỏ nhả nhả, ngay lập tức, mười vạn phần thất vọng đè lên tôi như tháp Lôi phong*.

Không tư không vị ăn cơm xong, tôi tay phải nắm lấy váy, túm túm kéo kéo chạy ra khỏi nhà hàng, vừa ra khỏi cửa, tôi liền bị bắt ngờ.

---

* Tháp Lôi Phong (phồn thể: 雷峰塔; bính âm: Léi Fēng Tǎ), Tháp Hoàng Phi (黄妃塔) hay còn được gọi là Lôi Phong Tịch Chiếu[1] là một ngôi chùa năm tầng hình bát giác nằm ở bờ nam Tây Hồ, Hàng Châu, Trung Quốc. Được xây dựng năm 975, và bị sập năm 1924 nhưng được xây dựng lại vào năm 2002, kể từ đó nó đã là một điểm thu hút đông khách du lịch đến tham quan.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10: Lúc mới quen Gia Tuấn – Ôn nhu hơn gió

Dưới ánh mặt trời, Gia Tuấn đứng ở rìa bãi đỗ xe, anh khoanh tay, đang dùng đầu ngón chân nhẹ nhàng đi đi viên gạch trước mặt, dường như là đang đợi người nào, tìm trở nên đập thành thịch, tôi thực sự mong là anh đang đợi tôi.

Tôi ngơ ngác nhìn anh, ý nghĩ đi vào cõi thần tiên, mãi đến khi đồng nghiệp chọc tôi một cái tôi mới tỉnh lại.

Lúc này Gia Tuấn đã phát hiện ra tôi, anh buông cánh tay, đi về phía tôi, vết sứt trước ngực vẫn rõ như trước, nhưng in ở trên áo sơ mi của anh, không hề có âm giác bản thủ, trái lại giống như tài tình in hoa trên áo sơ mi anh, tự nhiên lại tươi trẻ.

Gia Tuấn đi tới phía tôi, tôi rốt cục trực giác đã xảy ra chuyện, gió thổi qua bên người mềm mại động lòng người, xung quanh mông lung, tôi chỉ có một cảm giác, hai mươi mấy năm qua, tôi chưa từng tình cờ gặp phải một buổi trưa ôn nhu động lòng người như hôm nay.

Con người rồi sẽ chết, thế nhưng duyên phận gặp nhau là không thể cưỡng cầu, không thể nghịch chuyển.

Gia Tuấn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, ngón trỏ tay phải khẽ cọ một chút chóp mũi, cũng hơi bứt rứt hỏi tôi: "Tôi có thể hỏi cô tên là gì được không?"

Trong lòng tôi nổi lên một tầng ôn nhu rung động, không chút ngập ngừng nói cho anh: "Tôi là Đỉnh Đỉnh."

Buổi chiều, dưới ánh mặt trời, cuộc tình cờ gặp gỡ ấm áp.

Tôi từ trong ký ức hồi thần lại.

Một đoạn hồi ức thân thiết biết bao, vĩnh viễn ghi khắc rõ ràng, suốt đời khó quên.

Gia Tuấn, tôi khẽ gọi.

Ánh đèn ở KFC thực sáng, khiến bãi đỗ xe bên ngoài đặc biệt trông trải lại tối om.

Ngày đó, Gia Tuấn cởi áo khoác của mình ra để tôi trùm vào bên hông, ngăn tôi khỏi xấu hổ.

Tôi khẽ thở dài. Cho tới bây giờ, tôi nhớ lại khi chúng tôi quen nhau, vẫn ngọt ngào vô hạn như trước, kể từ khi đó, tôi không còn cuộc kỳ ngộ nào như

thế nữa, bởi vì từ ngày hôm đó, tôi cho anh số điện thoại của mình, hai ngày sau, anh quả nhiên gọi điện thoại cho tôi, chúng tôi cứ như vậy mà bắt đầu hẹn hò.

Khi đó, Gia Tuấn còn chưa xuất sắc như bây giờ, anh làm việc có chút tài năng, nhưng tuyệt đối là người mới vào nghề. Có nhiều lúc, anh không thể cùng tôi, tôi phải đi tới phòng làm việc của anh chờ anh, anh làm việc, tôi ở bên cạnh chơi game, hoặc là chơi vi tính, nghe nhạc một chút, thời gian nhàm chán như vậy tôi cũng không cảm thấy buồn chán, quay đầu qua nhìn anh, anh lúc đó cũng vô tình liếc mắt nhìn tôi, hướng tôi cười, thật giống như... trong phim Titanic, khi Jack vẽ bức tranh chân dung cho Rose thì Rose nhìn ánh mắt của Jack vậy.

Lần đầu tiên anh hẹn hò với tôi thì, đã từng nói qua một câu như này, "Hai ngày nay, tâm hoảng ý loạn, đứng ngồi không yên, trong lúc làm việc đều có chút thất thần, buổi sáng dậy đi vào phòng vệ sinh thì dở ra, bọn họ nói, vậy là tôi yêu rồi, không biết có phải hay không."

Tôi ngần ra, tôi làm sao không trải qua chứ, tôi vẫn đều nhớ tới người đàn ông có khí chất này, bị khí chất thanh tú trên người anh động lòng, thế nên tôi cũng không thể chăm chú làm việc.

Những ngày yêu nhau, thật đẹp a!

Khi Gia Tuấn đưa tôi về nhà, cô em tinh nghịch Đinh Đình của tôi nhìn thấy Gia Tuấn thì thét chói tai như phát hiện ra đại lục mới: "Chị gái, vai anh ta thật rộng nha!"

Tôi rất đắc ý.

Khi anh hẹn hò với tôi, tôi mới biết được tuổi của anh, anh lớn hơn tôi 8 tuổi, trong lòng tôi hơi lo, chiều theo một khoảng cách 3 năm tuổi tác, anh lớn hơn tôi nhiều như vậy, tuyệt đối có thể hiểu rõ tâm sự của tôi, nắm rõ những chi tiết nhỏ nhất của tôi, tôi ở trước mặt anh liền giống như một búp bê Barbie mặc trang phục xinh đẹp, chờ anh tới điều khiển hoạt động tứ chi, một người đàn ông 30 tuổi như anh, liệu tôi có khả năng điều khiển, không chế được đoạn tình cảm này không?

Tôi không giấu được tâm sự, nói tin tức yêu đương của tôi cho cô bạn thân Chu Vi, lúc nói cho cô ấy tôi cũng hối hận, bởi vì đã nhiều lần bị cô bạn thân này chặn dao đoạt ái lắm rồi, ngộ nhờ Chu Vi đoạt Gia Tuấn đi mất... Cảm tạ trời đất, trong mắt Gia Tuấn chỉ có tôi.

Chu Vi cũng khen Gia Tuấn không ngót miệng, "Thực sự là một người đàn ông tốt, khí chất phong độ đều không thể bắt bẻ, Đinh Đình bảo vật này của cậu rất chuẩn, sau này hẳn nhất định có khả năng thành danh trong sự nghiệp, cậu sẽ trở thành luật sư phụ nhân được người ta cực kỳ hâm mộ."

Tôi lúc đó vẫn còn lo lắng, sẽ vậy sao? Ngộ nhờ Gia Tuấn chỉ là chơi đùa với tôi, hoặc là sau một thời gian tình cảm của chúng tôi mất đi độ nóng, anh không còn yêu tôi nữa, tôi vẫn còn đối yêu anh, nếu thực sự anh bỏ tôi, tôi có thể không ăn không uống giống như cha mẹ chết hay không?

Gia Tuấn đối với tôi vẫn khiêm tốn giữ lễ, khi hẹn hò đi ăn cùng nhau, anh thích nghe tôi nói chuyện linh tinh, mặc kệ tôi kể chuyện con mèo nhà họ Trương hay con chó nhà họ Lý, anh đều cười ý vị sâu xa lắng lắng nghe tôi nói, thỉnh thoảng cũng sẽ nói chêm vào chọc cười vài câu với tôi.

Anh đối với tôi thực tốt, lúc tôi quen anh, anh chỉ có một chiếc xe BYD 2 cửa, nhưng điều này không hề ảnh hưởng chúng tôi đi chơi. Khi lái xe, anh thích cầm lấy tay tôi, nhẹ nhàng xoa đầu ngón tay tôi, nếu khi lên xe tôi mệt, anh sẽ chỉnh chỗ ngồi cho tôi thư thái, sai đó lấy áo đắp lên người tôi, dần dần tôi rơi vào trong sự cung chiều của anh, không cách nào thoát khỏi.

Thế nhưng, tôi có chút kỳ quái, vì sao Gia Tuấn chỉ hôn tôi, ôm tôi, nhưng chưa bao giờ đề nghị cùng tôi qua đêm?

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 11: Lần đầu của tôi và Gia Tuấn

Tôi từ trong suy tư vùng vẫy thoát ra, nhìn xuống đồng hồ, không ngờ tôi đã một mình ngồi ở KFC hơn một tiếng đồng hồ rồi.

Ngồi lên xe taxi trở về, tôi vô lực mà lê bước, lê mãi tới khi vào nhà. Mặt cũng không rửa, bụi bặm chồng chất, ném mình tới trên giường.

Lui vào trong giường, giường tựa như có đinh, tôi trần trọc, không tài nào ngủ được.

Đối diện chiếc giường là một bức tranh thêu do tôi thêu, "Tình định ái tình hải" (*theo mình hiểu là: Biển tình yêu yên ả). Có một khoảng thời gian tôi điên cuồng thích thêu tranh, mua về cả đồng đồ thêu, ban đầu Gia Tuấn lúc về nhà buổi tối còn giúp tôi kéo sợi, giúp tôi làm ký hiệu trên vải, nhưng sau thì anh cũng xem đến chán ngán rồi. Anh đang xem tivi, tôi ở ngay bên cạnh thêu hoa, thêu được một nửa thì, tôi ồ ồ: "Gia Tuấn, cổ với sau lưng em thật là mới à!"

Anh bỏ điều khiển từ xa xuống, đôi tay bắt đầu bóp vai, xoa lưng cho tôi, tôi phát ra tiếng ư ừ rất thoải mái, nhắm mắt lại, tôi nói: "A, thoải mái hơn."

Tay Gia Tuấn dần dần hạ xuống, từ đầu vai tôi bắt đầu đi xuống phía dưới, đi qua dưới nách, xoa mờ tới trước ngực tôi, tôi cười ha ha, "Vượt giới hạn vượt giới hạn rồi."

Nhưng anh căn bản vẫn không ngừng, đôi tay dịu dàng vuốt ve trên nơi tròn đầy của tôi, tôi bắt đầu tan ra tựa như khối pho mát, khô nóng không gì sánh được, sau đó nụ hôn của anh rơi xuống, rơi lên đầu vai tôi, như là bướm hôn hoa vậy.

Tôi nhắm mắt lại, nằm ở trên giường, người anh nằm xuống, toàn bộ phủ lên tôi, nặng nề như là núi, cũng nướng tôi như một khối than.

Mỗi một lần quá trình, Gia Tuấn đều truy cầu sự tinh tế và hoàn mỹ, nếu như lần đó anh có hơi mệt mỏi, làm không tốt, thì sau đó anh sẽ ôm tôi, ôn nhu vuốt ve tôi, dùng môi hôn mà bồi thường tôi. Có một khoảng thời gian, anh thích đột kích tôi vào lúc sáng sớm, trong mộng mông lung lung, tôi tựa như sa vào trong suối nước nóng, da thịt toàn thân mở hết ra, nghênh đón dòng nước ấm áp, hoàn toàn thả lỏng chính mình.

Gia Tuấn, không nghĩ ngờ gì, tôi vô cùng yêu tất cả về anh, từ đầu sợi tóc đến tận ngón chân.

Cũng chính là Gia Tuấn, đã biến tôi từ một thiếu nữ ngây ngốc thành một người đàn bà.

Ngày hôm đó, chúng tôi đang trò chuyện ở nhà anh, hệ thống sưởi còn chưa bật, có hơi lạnh, tôi ngồi ở trên sofa, trên người đắp một tấm ga giường, anh thì ngồi ở trên sàn nhà, dưới mông lót một cái đệm, chúng tôi đang đánh bài tiến lên, vừa trêu đùa vừa đánh bài.

Lúc này tôi nghe thấy dưới lầu có tiếng người bán rong rao hàng, "Kẹo hồ lô."

Tôi lập tức vứt bài, chân trần lê dép chạy xuống dưới lầu, "Kẹo hồ lô, kẹo hồ lô."

Gia Tuấn túm lấy áo khoác đuổi theo tôi ra ngoài, anh lo lắng gọi tôi: "Đình Đình, Đình Đình."

Chạy xuống năm tầng, người bán kẹo hồ lô đã đi xa rồi, tôi vội vàng vẫy vẫy một tờ tiền mười đồng ở đằng sau mà gọi: "Kẹo hồ lô dừng lại dừng lại." Thế nhưng hắn không có nghe thấy, tôi vội vã chạy đuổi theo hắn, thế nhưng dép không cho chạy nhanh được, trong gió lạnh tôi tựa như một chiếc lá khô chạy thất tha thất thểu, một phút không cẩn thận tôi liền ngã sấp xuống đất, mặt đất trước mặt rất ẩm ướt, tôi bổ nhào xuống, tay vói ngực dính đầy nước bùn, bàn tay cũng trắng xước, tôi lập tức như tìm thấy cỏ mà khóc lớn lên.

Gia Tuấn đuổi kịp tôi, anh đắp áo khoác lên người tôi rồi kéo tôi lên, "Em thế nào lại chạy đến thành cái dạng này rồi?"

Chân anh dài, chạy cũng nhanh, rất nhanh đã đuổi tới được người bán hàng rong, mua được kẹo hồ lô về, khi anh cầm hai xiên kẹo hồ lô trở về, tôi còn đang đứng ở trên bậc thang dưới lầu nhà anh, tủi thân lau nước mắt.

Gia Tuấn đi tới trước mặt tôi, anh lấy tay lau nước mắt cho tôi, tôi nhìn mặt anh, trong chớp mắt, mặt anh giãn ra, ánh mắt nhìn thần sắc của tôi, tất cả đều là che chở cùng trách cứ.

"Đình Đình." Anh dịu dàng gọi tôi, "Em thực sự là lười biếng không nghe lời."

Sau đó anh ôn nhu dắt tay tôi, đưa tôi lên lầu, vào nhà xong, anh thấy quần áo trước ngực tôi toàn là bùn nhão, liền kéo tôi tới phòng vệ sinh lau chùi cho tôi.

Nước ào ào đổ xuống, tôi đứng ở trước mặt anh, ta anh hạ xuống khuy áo tôi, miệng hít vài cái, hầu kết lại nuốt động vài cái.

Dưới ngọn đèn mập mờ trong phòng tắm, tôi nhìn thấy ngọn lửa nóng rực trong mắt Gia Tuấn, tim tôi nhất thời cũng trở nên đập kịch liệt, nhìn vào mắt anh, cặp đồng tử đen trắng phản chiếu khiến tôi một trận ý loạn tình mê, tôi mê đắm khuôn mặt anh tuấn, đường nét khuôn mặt khắc sâu, còn cả khoe mỗi túm dạt của anh nữa.

Anh nhìn vào mắt tôi, ánh mắt càng ngày càng ôn nhu, trong màn hơi nước tôi nhìn thấy khuôn mặt anh dần phóng to trước mặt tôi, anh nghiêng đầu tới hôn môi tôi. Đầu lưỡi nhẹ nhàng đẩy môi tôi mở ra, tôi liền giống như nhấp vào đỉnh ngọn kem trắng ngọt ngào KFC kia, cảm giác trơn ướt nổi lên trong lòng.

Chúng tôi hôn nhau say đắm, tay anh vuốt ve đằng sau lưng tôi, luồn vào từ y phục đằng sau lưng tôi, mở khóa áo lót của tôi ra, hơn hai mươi năm qua, lần đầu tiên có đàn ông như vậy thâm nhập đi vào sâu đến mức này, tôi vừa ngượng ngùng vừa sợ. Khi anh hôn lên trước ngực tôi, tôi xấu hổ gần như muốn tìm một cái hốc mà chui vào.

Một trận trời xoay đất chuyển, tôi rốt cuộc đã bị anh bế tới trên giường, tôi thực sự rất sợ, trong lúc hoảng loạn, tôi túm lấy một cái gối đập lên mặt.

Cho tới bây giờ, lúc nhớ lại tôi đều cảm thấy ngọt ngào cùng đau xót. Cảm giác lần đầu tiên khiến tôi rất đau, cơn đau khi anh xông vào khiến tôi hối hận không tìm được mà bật khóc: "Em không muốn nữa, em không muốn nữa..."

Những ngày yêu nhau ngọt ngào, khắc cốt ghi tâm như vậy.

Từ lúc đó, Gia Tuấn đối với tôi thậm chí còn tốt hơn trước rất nhiều, có một lần, anh từng vuốt tóc ôn nhu nói cho tôi biết: "Đình Đình, em biết không, em là người đàn bà đầu tiên hoàn toàn thuộc về anh." Tôi có chút hồ đồ, đàn ông thực sự xem trọng lần đầu tiên của phụ nữ như vậy sao? Tôi không rõ, nhưng tôi rất may mắn vì đã trao lần đầu tiên cho người đàn ông yêu nhất này.

....

Tôi vùi đầu trong ổ chăn, rót nước mắt.

Gia Tuấn, trong lòng tựa như uống phải một vò giấm chua đã chôn giấu được trăm năm, chất chua xộc thẳng vào khoang mũi, từng tầng lại từng tầng axit chua lan tràn trong vị đạo.

Tôi yêu anh như vậy, hai năm yêu đương, bốn năm hôn nhân, hơn hai nghìn ngày đêm, hiện giờ tôi mới hiểu ra, Gia Tuấn của tôi, thì ra tôi yêu anh đến như vậy, tôi giống như đã tan chảy trong sự yêu chiều của anh, nhưng vì sao, vì sao anh muốn ly hôn với tôi?

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 12: Ly hôn? Đời sau không như đời trước

Buổi sáng hôm sau, tôi từ trong giấc ngủ không yên ổn giật mình tỉnh giấc, có người đang ấn chuông cửa.

Tôi mở cửa, là mẹ, tôi mệt mỏi chào hỏi mẹ: "Mẹ, tại sao không dùng chìa khóa mở cửa, mà còn phải ấn chuông cửa."

"Vì mẹ sợ ngộ nhờ Gia Tuấn còn đang ở nhà, mẹ lại quấy rầy bọn con, cho nên mới ấn chuông cửa trước đã."

Tuy đã kết hôn được bốn năm, nhưng tuần nào mẹ cũng đều lặn lội tới nhà tôi hai lần, tôi không thích làm việc nhà, mẹ vừa lúc đã về hưu nên nhiều lúc rảnh rỗi sẽ tới giúp tôi làm mọi việc nhà, tôi áy náy nên đưa cho mẹ thật nhiều tiền sinh hoạt phí, vì thế Đinh Đang không ít lần trêu chọc mẹ, "Mẹ đi làm giúp việc cho người ta, nếu như không phải chị hàng tháng cho mẹ nhiều tiền sinh hoạt phí như vậy, liệu mẹ có vui vẻ đi giúp con gái đã xuất giá làm việc nhà như vậy hay không?"

Mẹ nghe xong, trên mặt rõ ràng không nén được giận, có chút bức tức nói: "Phải, là ta thấy tiền sáng mặt, được rồi chứ?"

Đinh Đang còn đang kéo dài giọng liến lịa nói: "Mẹ, trong cuộc đời đều có bốn bề nguy cơ, qua đường cũng phải thật cẩn thận, mẹ chiều chị ấy như thế, mẹ cẩn thận có ngày chị ấy bị mẹ chiều đến mức ngủ cốc cũng chẳng phân biệt được, đến lúc đó, anh rể chê chị í chỉ là một con chim công ăn diện, hoàn toàn vô dụng, khi đó mẹ muốn thay đổi chị, chỉ sợ chị muốn tiến bộ cũng không tiến bộ được nữa rồi."

Lúc đó tôi chỉ cho rằng nó nói hù dọa, cho tới bây giờ không hề nghĩ tới có một ngày tiên đoán đó lại trở thành sự thật.

Mẹ đi vào xong liền để một túi rau lên bàn, mẹ thuần thục đeo tạp dề, thái hết bỏ vào tủ lạnh, sau đó bắt đầu mở máy hút bụi, giải quyết việc nhà theo như thường lệ từ trước.

Tôi lười biếng ngồi ở trên sofa, tay chống ở bên má, nhìn bóng dáng mẹ chuyển động trong phòng, bỗng nhiên tôi có một loại cảm giác, chắc chắn về sau, đó chính là tôi, khi tuổi còn trẻ, lưng còn thẳng, vừa ngâm nga hát vừa làm việc nhà, hầu hạ ông xã khi đi làm về, đến lúc nhiều tuổi, lưng co lại như bọ biển, còng xuống dưới, cầu đầu chau chạy nhảy lung tung không nghe lời, ngày qua ngày cứ ào ào như nước chảy. Đó chính là tôi.

Người thời đại của mẹ, đa số cũng đều từng trải qua giống nhau, lúc tuổi còn trẻ thì ăn khổ, tới tuổi trung niên thì lại trải qua nhiều phong ba trong sự nghiệp, vất vả lắm mới yên ổn được thì, hơn nửa cuộc đời đẹp đẽ đã qua mất rồi, quãng đời còn lại chỉ là ở nhà chăm sóc gia đình, làm một con sâu gạo già cỗi.

Kỳ thực đời trước đời sau, chi tiết và chất lượng cuộc sống không giống nhau, nhưng rốt cục mọi con đường đều đổ về một chỗ, dù thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi.

Tôi đột nhiên hỏi mẹ: "Mẹ à, mẹ có từng buồn chán với cuộc sống hiện tại không? Đã có lúc nào mẹ từng suy xét đến ly hôn không?"

Mẹ vô cùng kinh ngạc nhìn tôi, "Ly hôn? Thời đại kia của bọn ta, tới tuổi mà chưa kết hôn đều sẽ có người nhiệt tình giới thiệu đối tượng cho con, nếu con muốn ly hôn, còn không phải bị bọn họ bắn ra ánh mắt khinh bỉ mà giết chết sao? Cho dù có nghĩ tới ly hôn, cũng chỉ có thể lẳng lặng nói ở trong thâm tâm, không dám thực hiện."

Tôi không lên tiếng, xem ra, thế hệ ngày trước thật tốt, duy trì một người bạn đời đến già, trăm năm không thay đổi, thanh niên bây giờ ngược lại, kết hôn gửi thiệp mời thì dĩ nhiên còn có người trêu chọc một câu: "Được thôi người anh em, cậu kết hôn thì không nhất định phải gửi thiệp, tới lúc cậu ly hôn đừng quên mời một bàn là được."

Thói đời ngày sau, đời trước không như đời sau, Lão đại gia* nói thật chí lý. (*chỉ nhà văn Lão Tẩn)

Tôi còn đang ngây người, mẹ ở trong phòng ngủ gọi ra: "Đình Đình, thời tiết nắng đẹp, bê chăn xuống dưới lầu phơi nắng đi."

Tôi vâng một tiếng, đi vào lấy chăn thì, mẹ lại lắm bầm "Ly hôn nếu như không phải là do người không tốt, thì cũng là do xã hội này không tốt, nhìn thấy cái việc ly hôn này như là chuyện trong nháy mắt, cảm thấy không đau không ngứa, tự mình cũng lại nghĩ, cùng lắm thì ta ly hôn, trên thế giới này ta tách khỏi người cũng chẳng sao, àiz, con người mà, thực là không biết thế nào là đủ, cũng không ngẫm lại, rau ở trong sọt càng chọn càng nát, mất công chọn người tiếp theo, còn không bằng sửa chữa lại người này cho tốt, hiền lành sống qua ngày!"

Mẹ lại tò mò hỏi tôi: "Đột nhiên sao lại hỏi mẹ chuyện này?"

Tôi hồi thần lại, thì ra con bé Đình Đình này tuy miệng sắc như dao, nhưng ở thời điểm quan trọng nó cũng không có mồm năm miệng mười nói cho mẹ chuyện tôi ly hôn, nếu không mẹ già còn không phải đã sớm chết ngắt.

Tôi ậm ừ đáp lại: tùy tiện nói chút thôi.

Mẹ lại trở nên cảm khái: "Đình Đình, có câu này cũng phải nhắc nhở con, bên ngoài thế giới này thực sự là rất hiểm ác, đàn ông như Gia Tuấn, tuổi tác thích hợp, sự nghiệp thành đạt, sẽ có nhiều đứa con gái trẻ đẹp nghĩ mọi biện pháp tán công để quần lấy nó, còn con thì sao? Ngày nào cũng ở nhà thư thư thái thái làm phu nhân, hoàn toàn không biết bên ngoài có bao nhiêu đàn bà đang tằm tia Gia Tuấn, muốn một ngụm nuốt chừng lấy nó đi?

Tôi ngừng tay.

Các cụ nói không phải không có lý, Gia Tuấn 35 tuổi, chính là độ tuổi hoàng kim của đàn ông, chưa nói tới bề ngoài anh tuấn tú, khí độ bất phàm lại rành đời, chỉ nhìn điều kiện bề ngoài của anh, muốn xe có xe, muốn nhà có nhà, thì đã thích hợp điều kiện người đàn ông lý tưởng trong lòng rất nhiều phụ nữ rồi, vậy nếu như đồng thời đánh trận, tôi ngoại trừ có cái danh vợ của Phó Gia Tuấn trên sổ hộ khẩu, thì còn có cái gì hơn những người con gái trẻ tuổi ở bên ngoài chứ?

~~~~~ Vficland.com ~~~~~

Thời tiết quả thực không tệ, ánh nắng tươi đẹp, trời xanh mây trắng.

Sân thể dục ở khu nhà không có ai tập, tôi khoác chăn lên một thanh tập thể dục, sau đó ngồi lên ghế băng, hít mắt hưởng thụ ánh nắng mặt trời.

Có người gọi tôi: "Xin chào bà Phó."

Tôi quay đầu lại, là bà Cát hàng xóm.

Bà Cát và ông Cát đều làm việc ở công ty nước ngoài, cả hai cùng đi cùng về, con cái ban ngày đưa đến nhà trẻ, buổi tối thì lại đón về, hai người bởi vì đều bận công tác, nên đưa đón và chăm sóc con cái đều chỉ có thể giao cho ông bà.

Tôi hỏi chị ta: "Bà Cát, thế nào mà lúc này lại vội vàng trở về vậy?"

"Con tôi không khỏe lắm, tôi đón nó từ nhà trẻ về, để bà nội chăm sóc nó một chút giúp tôi."

Tôi ồ thành tiếng trả lời, con gái của bà Cát quần lấy mẹ nó muốn đánh đu, mẹ nó chỉ đành phải bắt đắc dĩ đáp ứng: "Chỉ chơi một lát thôi đó, lát sau phải về nhà ngay đấy nhé?"

Đứa bé làm nũng khản cầu chị ta: "Không được, không được. Con muốn mẹ chơi cùng."

Bà Cát dù sao cũng là người đi làm, bỏ thời gian tới đón con gái cũng là hành động bất đắc dĩ, bây giờ con gái còn quần lấy mình như thế, chị ta rút cuộc không nhịn được, ở dưới lầu gọi điện thoại cho bà, để bà mau chóng tới giải quyết cái củ khoai lang bỏng tay này.

Chị ta kiên trì khuyên bảo con: "Mẹ còn phải đi làm, con chơi với bà nội."

Đứa bé gào khóc, "Con muốn mẹ cơ."

Bất kể đứa bé cầu xin mẹ nó thế nào, mẹ nó vẫn kiên trì cứng rắn bỏ nó lại cho bà nội, đứa bé ở trong lòng bà nội liên tục khóc không ngừng: "Con muốn mẹ, con muốn mẹ cơ."

Trong lòng tôi cảm thấy một trận khổ sở thay cho đứa bé này, tuổi còn bé muốn mẹ theo mình mà không được. Nếu như là tôi, tôi có cả đồng thời gian vô vị có thể cùng con cái làm chuyện gì đó, nhưng vẫn đề là, tôi không có con.

Đột nhiên, tôi cực kỳ muốn có con. Bởi vì có con, tôi liền tựa như Bạch nương tử* có sao Văn Khúc chiếu, Gia Tuấn muốn ly hôn có phải cũng phải suy xét lại một phen hay không? (*trong Bạch xà truyện)

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Bầu không khí căng thẳng trước buổi tối

Khi kết hôn với Gia Tuấn, chúng tôi đi Tam Á hưởng tuần trăng mật, vợ chồng mới cưới, chúng tôi lại tuổi trẻ lực thịnh, rất nhanh, không lâu sau khi từ tuần trăng mật trở về, tôi liền thấy xuất hiện hai vạch trên que thử.

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là khóc lớn, tôi còn chưa có hưởng thụ đủ thể giới ngọt ngào của hai người, đột nhiên liền xuất hiện đũa nhóc tỷ đến quấy rầy cuộc sống của tôi, còn cả một chuyện quan trọng nhất là, bản thân tôi còn chưa học được tự chăm sóc chính mình, lại còn để cho tôi sản sóc đứa nhỏ? Nghĩ đến liền khiến tôi đau đầu.

Gia Tuấn, và cả mẹ chồng, lẫn mẹ tôi, toàn bộ đều đến làm công tác tư tưởng cho tôi, cuối cùng tôi đành thu hồi cảm xúc không vui, miễn cưỡng tiếp nhận thực tế là mình đã mang thai, nhưng phản ứng mang thai của tôi thật sự quá kinh khủng, gần như đến giọt nước cũng không uống được, dịch vị trong dạ dày đều trào ngược lên mà nôn ra, Gia Tuấn thật sự không đành lòng liền để tôi từ chức ở nhà dưỡng thai, tôi như lấy được thánh chỉ mà từ chức, từ đó về sau liền nhàn rỗi ở tại nhà.

Đứa nhỏ được ba tháng thì bị kiểm tra ra là thai ngừng lớn, không thể không bỏ, thế nhưng trong lòng tôi lại có một chút cảm giác vui sướng khi người khác gặp họa, tôi thầm nghĩ, thật sự là người khác không nên tới can thiệp đi khỏi, nó quả nhiên đến không đúng lúc.

Từ đó về sau tôi cũng không mang thai nữa, có mấy lần thời gian hành kinh chậm lại làm tôi sợ hãi nghĩ đến lại là mang thai, không ngờ toàn bộ đều là một hồi sợ bóng sợ gió.

Đôi khi tôi cũng tò mò, Gia Tuấn lại cho rằng tôi muốn có con liền hiền hậu an ủi tôi, “Không cần vội, nên đến thì sẽ đến, nói không chừng lần sau một lần lại đến tận 2 đứa đi!”

Thực ra tôi cũng không khát vọng mang thai, tôi còn trẻ tuổi, thời gian tuổi trẻ như thế này nên hưởng thụ cho tốt, tôi đâu cần cuộc sống cầu thả tạm bợ, đầu bù tóc rối bón ăn cho con.

Nghĩ đến đây trong lòng tôi có chút áy náy, Gia Tuấn thích trẻ con, nhưng tôi lại không muốn sinh. Đàn bà nếu là không có sợ trường gì, ít nhất cũng nên làm người vợ hiền mẹ đảm mới phải, có đứa nhỏ lại có thể điều tiết tình cảm vợ chồng, đứa nhỏ sinh ra, kêu Gia Tuấn một tiếng ba ba, tình cảm cha con tới, gia đình ấm áp cũng tới, bao nhiêu gia đình bởi vì con cái mà chặt chẽ gắn bó cùng nhau, vợ chồng lại làm mới lần nữa tình yêu cũ, nhưng tôi hiện giờ thì sao?

Ăn xong cơm trưa mẹ đi về, lúc gần đi nói cho tôi biết, “Đình Đình, đồ ăn buổi tối mẹ đều rửa sạch cho con rồi, Gia Tuấn thích ăn sườn lợn, mẹ đều ngâm tương sẵn sang để ở trong nồi đất hấp cách thủy rồi.” Mẹ không nhìn được dẫn dò tôi, “Đình Đình, phục vụ Gia Tuấn cho tốt, bọn con là vợ chồng trẻ, chính là thời điểm nung tình mật ý, nếu bọn con cãi nhau thì cũng không cần phải làm căng thẳng, trăm ngàn không nên vì sĩ diện mà quay lưng với nhau, ở độ tuổi này sĩ diện đáng giá mấy đồng tiền? Cả hai người đều lùi bước thì thiên hạ thái bình.”

Tôi liên tục gật đầu, mẹ đi rồi, tôi nằm ở trên sofa tiếp tục xem tivi, di động vang lên, là điện thoại từ thẩm mỹ viện,

“Bà Phó, hôm qua bà hẹn trước lại đây, hôm nay còn lại đây nữa không?”

Tôi ngồi lên, quên mất ngày hôm qua đã hẹn trước hôm nay đi làm mặt.

Trong lúc nhất thời có chút do dự, vốn định không đi, lại cảm thấy đã giao họ lý tiền rồi, nếu là không đi, đẩy sang lần sau, một là mặt chính mình, hai là nhân người khác, cho nên không nghĩ nhiều, lập tức cầm túi lên, lộc cộc ra khỏi nhà.

Nằm trên giường làm đẹp, thẩm mỹ viên cột tóc lên cho tôi, máy tạo hơi nước ở hai bên bắt đầu tỏa hơi, tay cô ta nhẹ nhàng xoa ấn trên mặt tôi, tôi bắt đầu hưởng thụ quá trình này.

Tôi nghe thấy cô ta lại nhại: “Bà Phó có làn da thật đẹp, nhưng lại bắt đầu hơi khô, mùa này da dẻ mọi người đều dễ bị khô, trong cửa hàng chúng tôi có một bộ mặt nạ dưỡng da giữ ẩm, hiện giờ đang có giảm giá...”

Tôi vốn định từ chối không mua, thế nhưng cô ta không ngại phiền, lại nhại nói không ngừng, kết cục cuối cùng là, tôi đành ký hóa đơn mua một bộ mặt nạ dưỡng da giữ ẩm.

Lúc ký tên, cô tiếp tân xinh đẹp hỏi tôi, “Bà Phó, chị vẫn trả bằng thẻ chứ?”

Tôi đồng ý, lấy thẻ tín dụng ra.

Cô tiếp tân xinh đẹp kia ân cần lấy lòng tôi, “Bà Phó, lần trước tới đón chị chính là luật sư Phó phải không? Em nghe nói, luật sư Phó rất có tiếng trong ngành, nhiều vụ kiện xem ra có vẻ khó khăn, đến bên luật sư Phó đều có thể ung dung giải quyết, bà Phó thực là có phúc.”

Tôi chỉ lịch sự đáp lại cho có lệ.

Cô bé kia nhìn không được, cực kỳ hâm mộ nói: "Em cũng không có yêu cầu gì lớn, nếu như sau này có thể có ông xã như của bà Phó đây, sẵn sóc lại quan tâm em, em đã mãn nguyện rồi."

Tôi nói với cô ta: "Em còn trẻ lại đẹp, ánh mắt sáng tươi, tương lai nhất định sẽ có một người đàn ông vừa có tiền vừa anh tuấn lấy em về để yêu thương em, em cứ yên tâm đi!"

Cô bé kia vui vẻ, tôi cũng hài lòng cảm đồ trang điểm lên.

Ha ha, những cô bé trẻ tuổi, người nào mà không phải ngây thơ rực rỡ, tràn ngập vô số ảo tưởng với tình yêu, người nào mà không hy vọng lấy được một công tử giàu có, cho dù bị uất ức, cũng có thể quay đầu chạy lên thang lầu hào nhoáng, mở cửa ra, nhào xuống một chiếc giường lớn xa hoa, vùi đầu vào trong chiếc gối mềm mại.

Nói lịch sự khách sáo như mọi người thì là, làm cái gì mà không cần phải nỗ lực trả giá đắt, làm cái gì mà không phải cần vận may?

Gia Tuấn hiện giờ đạt được thành công trong sự nghiệp, thế nhưng cái giá đắt chính là bắt đầu kể từ khi tốt nghiệp, khôn khổ vài năm bị ghẻ lạnh, những vụ án lớn căn bản không ai tìm anh tới làm, anh liền bỏ tất cả thời giờ nhàn rỗi của mình dùng để chăm chú xem hồ sơ, tra tư liệu, hết lần này đến lần khác, chăm chỉ kiên trì ghi chép, sau này tôi xem được hơn mười tập tư liệu mà anh đã ghi chép, tôi đều cảm phục không thôi.

Tôi yêu Gia Tuấn, đây cũng là một nguyên nhân lòng tôi chân thành hướng về anh.

Vận may của tôi chính là ở độ tuổi tươi đẹp tôi gặp được Gia Tuấn, trong khi rất nhiều phụ nữ khác than thở gặp phải những kẻ không tốt, thì tôi lại may mắn gặp được một ông chồng vừa rất tốt với tôi vừa bảo hộ tôi.

Xe taxi đưa tôi về nhà, lúc xuống xe, tôi hoạt động một chút cổ, trong lúc vô tình tôi nghiêng đầu, đúng lúc nhìn thấy xe của Gia Tuấn đỗ dưới lầu.

Tôi có chút bất ngờ, lúc này không phải là giờ anh tan tầm, sao anh lại đột nhiên trở về?

Tôi nhanh chóng đi vào thang máy, vào thang máy tôi liền lấy gương trang điểm ra, nhìn mặt mình xong, xác nhận làn da mình hồng nhuận, vô cùng khỏe mạnh, tóc cũng không lộn xộn, xong xuôi lúc này mới bước ra ngoài.

Vừa mở cửa ra, quả nhiên tôi nhìn thấy Gia Tuấn, anh đang đứng ở phía trước cửa sổ phòng khách, hai tay chống lên thắt lưng, bên ngoài một mảng sáng, bóng dáng anh đứng lạng phía trước cửa sổ, vô cùng đẹp nhưng vẫn thoáng có chút cô độc và cao ngạo.

Trong lòng tôi mừng rỡ một trận: "Gia Tuấn."

Anh quay đầu lại, "Đã về rồi."

Tôi nhanh chóng bỏ hộp xuống, đổi giày dép xong xuôi, thời điểm trở về cũng thật vừa khéo, sườn lợn đun cách thủy trong nồi đất vừa chín tới, mùi vị sức nức, tràn đầy cả gian phòng.

Tôi ôn nhu hỏi anh: "Hôm nay sao về sớm vậy? Cũng tốt, anh ngồi một lát, em xào chút rau, rất nhanh là có thể ăn được."

Anh ngăn tôi lại, "Đình Đình."

Tôi trực giác được anh có lời muốn nói, chẳng hiểu sao, tôi vô cùng căng thẳng, tuy trong không khí tràn ngập mùi sườn lợn, có sự ấm áp gia đình, thế nhưng tôi lại cực kỳ căng thẳng và sợ hãi, lòng bàn tay hơi đổ mồ hôi, tôi có một cảm giác rằng, chủ đề mà Gia Tuấn muốn nói chuyện với tôi, sẽ cực kỳ làm tôi sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Anh muốn ở riêng

Quả nhiên, Gia Tuấn kéo tôi qua, cùng tôi ngồi xuống sofa, anh nhẹ giọng nói với tôi: "Không vội làm cơm, chúng ta trò chuyện được không?"

Tôi nhìn vào mắt anh, cặp mắt đen nhánh, bình thường hay có vẻ hài hước, trêu chọc, thâm tình, hàm súc, nhưng hiện giờ tôi đoán không ra, tìm thành thịch nhảy dựng lên.

Tôi dụi dãi gọi anh: "Gia Tuấn"

Anh nhìn tôi vài lần, nhưng không quay đầu qua, không nhìn tôi nữa, tôi thực sự mong anh có thể quay đầu lại mà liếc mắt nhìn tôi, trước khi vào cửa tôi

còn đã kiểm tra gương mặt trang điểm của mình, tôi nghĩ anh sẽ thích, thế nhưng anh cũng không nhìn tôi.

Sau đó tôi nghe được giọng nói của anh.

”Đình Đình, anh chỉ có một câu để nói mà thôi, chúng ta ở riêng đi!”

Lòng tôi nhất thời trầm xuống, dường như rơi vào vũng bùn, nước bùn lạnh lẽo đang không ngừng dâng lên, rất nhanh sẽ đi vào trong miệng tôi, tôi sợ hãi không gì sánh được, chỉ đành liên tục nuốt nước bọt.

Giọng nói của anh tựa như nước trong chén trà trên bàn, không hề gọn sóng: ”Đình Đình, anh cũng không phải lập tức sẽ ly hôn với em, nhưng chúng ta quả thực là nên xa nhau một khoảng thời gian, thứ nhất là để chúng ta tĩnh lặng lại một chút, thứ hai là, chúng ta cũng nên suy xét một chút xem chúng ta có còn hợp ở cùng nhau hay không.”

Tôi vô cùng kinh hoàng, giống như phạm nhân bị tuyên án đã tới thời hạn thi hành án, tôi nghẹn ngào kêu lên với anh: ”Gia Tuấn, anh đang nói cái gì?”

”Đình Đình.” Anh đáp lại cũng có chút khó khăn, ”Chúng ta ở riêng đi!”

Tôi mở to hai mắt nhìn: ”Gia Tuấn, vì sao, em làm sai chuyện gì rồi sao?”

Giọng anh vẫn bình tĩnh như cũ, bất cứ lúc nào cũng đều thần nhàn khí định như thế, cho dù là bị sức ép trên hiện trường buổi kiện cáo, anh đều có thể thông dong tự nhiên, nhưng hiện tại đâu phải, chúng tôi không phải là luật sư và người ủy thác, chúng tôi là vợ chồng, bàn vấn đề như thế này, sự bình tĩnh này của anh làm tôi cảm thấy áp lực không gì sánh được.

”Đình Đình, tất cả mọi người đều là người trưởng thành, em ngàn vạn lần không nên khóc suốt mướt, làm loạn lên.” Giọng anh lạnh đi, ”Tam thời chúng ta sẽ không ly hôn, anh muốn ở riêng, em vẫn có thể ở trong căn nhà này như trước, anh đi ở phòng làm việc, những ngày kế tiếp, cuộc sống của em sẽ không có biến đổi gì cả.”

Tôi ngạc nhiên: ”Không có biến đổi gì cả? Em là một phụ nữ đã kết hôn, vậy mà lại ở cách xa chồng mình, anh nói cuộc sống của em không có biến đổi gì ư?”

”Đình Đình, anh đã nói với em rồi, anh muốn ở riêng, nguyên nhân là bởi chúng ta không thích hợp sống chung, bốn năm kết hôn, Đình Đình. anh bỗng nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, anh nghĩ rằng cứ chờ đợi là được, nhưng luôn luôn là thất vọng, anh cảm thấy lạc lối, cho nên anh muốn xa nhau một thời gian.”

Tôi ngây ngốc truy hỏi anh: ”Gia Tuấn, anh muốn cái gì?”

Anh nhìn tôi, ”Đình Đình, em yêu anh sao?”

Trong lòng tôi cảm thấy một trận khác thường, ”Gia Tuấn, em đương nhiên yêu anh mà! Trên thế giới này, ngoại trừ cha em,, em chưa từng yêu người đàn ông thứ hai như anh.”

Trên mặt anh hiện lên một tầng mê lương, tôi liếc mắt nhìn lại, liền giống như một con mèo nhỏ lạc mất mẹ, bản thân trốn trong góc mà khóc, ánh mắt kia đột nhiên khiến lòng tôi đau đớn như bị xuyên qua, vì sao anh lại có biểu tình kỳ quái như vậy.

Tôi hoang mang rồi, hồ đồ rồi, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Anh xoay người, có vẻ muốn đi khỏi, tôi bắt chập hết thấy mà ôm lấy anh từ phía sau.

Nước mắt tôi hoen đầy mi, gần như là đang cầu xin anh: ”Gia Tuấn, đừng rời khỏi em, anh biết rõ em yêu anh, có lẽ em làm chưa đủ, nhưng mà cho em thêm một chút thời gian, em có thể sửa chữa lại.”

Người ta nói đàn bà quan trọng nhất là phải có tự tôn, nếu như đàn ông làm bạn thương tâm, không sao, bạn có thể khóc, nhưng ngàn vạn lần không nên khóc lóc trước mặt hắn, trước mặt hắn, bạn nhất định phải ngẩng mặt lên, cho dù khóc, cũng phải quay mặt đi mà khóc.

Không thể nào, nếu như bạn thực sự yêu một người, bạn sẽ tuyệt đối không có cách nào kìm khóc được. Bạn cũng tuyệt đối không có khả năng cao ngạo, nếu như bạn cao ngạo, hẳn cũng thuận thế mà lạnh lùng, bạn nhất định sẽ mất đi hắn, tình yêu là chuyện không kể mặt mũi không kể tôn nghiêm, thực sự yêu một người, mặt mũi cùng tôn nghiêm đều không còn quan trọng.

Tôi nằm trên tấm lưng dày rộng của anh mà khóc, trời ơi, tôi làm sao mà tưởng tượng được, chồng tôi muốn rời xa tôi, anh không ngờ lại muốn ở riêng với tôi?

Anh gạt tay tôi ra, tôi không nghe thấy được câu nói của anh nữa, sau đó anh ấn tôi trở về sô pha, không nói một lời mà ra khỏi nhà.

Cửa đóng lại trước mặt tôi, cả người tôi chấn động.

Thế giới của tôi trong nháy mắt liền hạ xuống một tấm màn đen thật lớn, giống như đứng ở giữa sân khấu, một tấm màn che hạ xuống, tôi bất ngờ không đề phòng mà rơi vào trong giữa tấm màn đen, bản thân bị trúng bẫy, bị che kín mít, một lát sau tôi mới phản ứng lại, tôi thất thanh kêu lên: ”Gia Tuấn.”

Tôi đẩy cửa ra đuổi theo anh. Chạy xuống tầng trệt, đúng lúc Gia Tuấn đã khởi động xe, chỉ cách anh khoảng cách một mảnh kính vài ly, thế nhưng anh cũng không chịu hạ kính xuống.

Tôi khóc, "Gia Tuấn, trở về đi, đừng đi."

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 16: Ông xã đi khỏi

Gia Tuấn chỉ nhìn tôi, trong mắt anh thoáng chút do dự, thế nhưng chỉ ngần ngừ trong hai giây, lập tức anh cũng quay đầu đi.

Anh đạp cần ga rồi đi, tôi trở mắt nhìn bóng xe dần thu nhỏ lại trước mặt tôi, vòng qua một khúc cua, xe rời khỏi khu nhà.

Tôi nhất thời một trận trời xoay đất chuyển, rơi vào bóng tối vô biên.

Nửa giờ sau, Chu Vi đã tới.

Vào nhà, cô ấy nóng ruột mà đá rớt đôi giày cao gót khỏi chân, cũng không đổi dép, liền chân trần trên sàn nhà đi vào. Nhìn thấy tôi, câu nói đầu tiên của cô ấy chính là an ủi tôi: "Đừng sợ, nói cho mình biết đã xảy ra chuyện gì?"

Tôi giống như người sắp chết đuối vớ được một bao cỏ cứu mạng mà nắm lấy cánh tay cô ấy, tay run lẩy bẩy.

"Chu Vi." Tôi khóc không thành tiếng, "Gia Tuấn đi rồi, mình mới vừa nhìn tủ treo quần áo, anh ấy đã mang theo quần áo của anh đi khỏi nhà rồi."

Cô ấy vô cùng nghi hoặc: "Xảy ra chuyện gì vậy? Phó Gia Tuấn đi khỏi nhà ư?"

Mắt tôi rơi lệ, "Mình không biết, hôm qua anh ấy đột xuất nói với mình, Đình Đình, chúng ta ly hôn đi, hôm nay.... Hôm nay khi mình trở về, anh ấy liền nói với mình, chúng ta ở riêng đi, tách ra yên tĩnh một chút."

"Chu Vi." Tôi bi ai nhìn cô ấy, mặt tái xám như tro tàn.

Chu Vi đặt tôi ngồi xuống ghế sofa, an ủi tôi, "Cậu không phải sợ, cẩn thận nghĩ kỹ lại một chút, Phó Gia Tuấn gần đây có chuyện gì khác thường hay không?"

Tôi cố gắng nhớ lại, "Cuộc sống của anh ấy rất có quy luật, đi làm tan tầm về đúng giờ, có lúc đi xã giao cũng đưa mình cùng đi dự tiệc, trước đợt này, anh ấy đối đãi với mình rất tốt, đối với cha mẹ mình cũng tốt vô cùng, mình không tìm ra được tật xấu của anh ấy."

Chu Vi thờ dãi, đột nhiên hỏi tôi: "Vậy còn cậu? Cậu cảm thấy cậu đối xử với anh ấy như thế nào?"

Tìm tôi đập nhanh một trận, tôi đối xử với anh như thế nào?

Tôi ngờ vực hỏi: "Mình đối xử với anh ấy cũng vô cùng tốt mà, anh ấy thích gì mình cũng làm theo, ngày thường mình phục vụ anh ấy cũng chưa từng có lỗi lầm gì cả, khi phải ra ngoài ăn cơm xã giao mình cũng không để anh phải mất mặt, mình không hiểu, tại sao anh ấy bất chợt lại có ý nghĩ như vậy?"

Chu Vi thờ dãi: "Đình Đình, mấy năm vừa rồi của cậu trôi qua thật quá thuận lợi, cho nên hoàn toàn không nghĩ tới có một ngày sẽ gặp phải tình hình như thế này có phải không? Đình Đình, cậu suy nghĩ một chút cuộc sống kết hôn bốn năm qua của cậu xem, ngày ngày giống như bướm bướm, ngày nào cũng đi dạo phố, đánh bài, cùng bạn bè nói chuyện phiếm ăn cơm, đến giờ Gia Tuấn tan sở thì cậu trở về, ăn mặc thật đẹp nghênh đón anh ấy." Chu Vi cau mày, "Cậu có gì khác biệt so với một chiếc bình hoa chỉ để bày xem chứ?"

Tôi một trận sợ hãi, "Chu Vi, cậu nói mình là một bình hoa?"

Cô ấy không khách khí mà chế nhạo tôi: "Sự thật chính là như vậy, đừng trách mình nói khó nghe."

Cả người tôi lạnh như băng, lời này nếu là từ trong miệng người khác nói ra, tôi sẽ cười nhạt coi thường, nhưng từ trong miệng cô bạn thân nhất nói ra, lại liên tưởng tới câu nói không khách khí của Đình Đình, từng câu đều giống như một con dao khắc vào trong lòng tôi."

Chu Vi nhìn thấy tôi kinh ngạc rơi lệ, cô ấy cũng không còn nhẫn tâm nữa.

"Đình Đình, đừng khóc. Thật ra thì Gia Tuấn vẫn còn yêu cậu, cậu quên nửa đêm bệnh viêm ruột của cậu phát tác, anh ấy ôm cậu ở trong bệnh viện, hôn lên mặt cậu hết lần này tới lần khác trấn an cậu, cậu bốc đồng đi cắn tay anh ấy, nhưng anh ấy vẫn ôn hòa không hề trách tội cậu, làm đàn ông mà làm

được tới mức này, Gia Tuấn coi như là mười phần đàn ông rồi.”

Tôi tiếp tục khóc, khăn giấy cũng không đỡ nổi, “Vậy tại sao anh ấy muốn ly hôn với mình, sao anh ấy muốn ở riêng?”

“Đình Đình, cậu yên tâm đi, Gia Tuấn cũng chỉ là giận dữ, tình cảm anh ấy đối với cậu mọi người chúng ta cũng đều thấy được, anh ấy không muốn cậu, chắc là anh ta muốn trừng phạt cậu, mấy ngày nữa, cậu đi nhận lỗi, chờ anh ta hết giận rồi, cậu lại dịu dàng một chút đối với anh ấy, nhất định có thể kéo anh ấy trở về.”

Tôi mông lung, lòng bàn tay đỏ mề hời, mũi nghẹt lại không thở được chút nào.

Không biết Chu Vi lại an ủi tôi thêm bao lâu, tôi không nghe lọt, đầu óc trống không, suy nghĩ và ý thức duy nhất còn lại là, Gia Tuấn của tôi đi rồi, anh ấy không muốn tôi.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 1: Cuộc hôn nhân của tôi

Tôi tên là Phó Gia Tuấn.

Trở lại văn phòng, trợ lý Đường Nhất Phàm tôi giao cho tôi một tập tư liệu :

« Sur phụ, tư liệu ra tòa ngày mai đã chuẩn bị tốt xong rồi. »

Tôi hơi mệt mỏi, tựa vào lưng ghế làm việc, mệt mỏi ẩn vào mi tâm.

« Cảm ơn cậu, đặt ở đây đi, tôi xem một lát. »

Đường Nhất Phàm đẩy cửa đi ra ngoài.

Thật lâu sau tôi mới dần dần hồi tỉnh lại.

Một giờ trước, tôi đã làm chuyện gì ?

Tôi ngã bài với người vợ kết hôn bốn năm – Đình Đình, tôi nói « Đình Đình, chúng ta ở riêng đi ! »

Khi nói lời này, tôi rõ ràng thấy trong mắt Đình Đình là sự kinh ngạc, mờ mịt, và cả hoang mang cùng sợ hãi. Một khắc ấy, trong lòng tôi vậy mà lại ập xuống một tảng không muốn buông bỏ.

Tôi hướng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã dần tối, cảnh sắc bên ngoài dần dần trở nên âm đạm, đàn nê ông bắt đầu bật lên, những ngôi sao trên bầu trời đêm càng ngày càng dày đặc.

Thành thị phồn hoa như vậy, không khí lại càng ngày càng ô nhiễm, khói xe ô tô, khí thải công nghiệp, các loại chất linh tinh tràn ngập trong đó, tôi hít thở không được bao nhiêu luồng không khí trong lành.

Nói tôi luông không khí trong lành, lòng tôi cuối cùng có thể cảm giác được một chút ôn nhu, trong lòng tôi, lần tình cờ gặp gỡ ôn nhu nhất là vào sáu năm trước, ngày tôi mới gặp Đình Đình.

Mãi cho đến bây giờ, tôi nghĩ đến cái ngày mới quen biết Đình Đình ấy, đều có cảm giác rằng, Đình Đình giống một bông hoa quỳnh trắng trong làn gió dịu dàng dưới ánh nắng mặt trời buổi trưa, đặc biệt xinh đẹp nhỏ nhắn động lòng người, nhất là đôi mắt ấy của Đình Đình. Chung quanh nhiều người như vậy, nhiều cặp mắt như vậy, nhưng mà khi cô ấy ngã sắp xuống, tôi nâng dậy được thềm vừa nhìn thấy đôi mắt của cô ấy, tôi chỉ biết chính mình đã thích đến không thể cứu vãn được rồi, đôi mắt đen trắng phân minh, chính là biểu hiện ra thể giới tâm linh của một người. Đình Đình có một đôi mắt sáng ngời, cho dù tôi quay lưng đi, tôi cũng có thể cảm giác được sau lưng có một điểm ánh sáng, tôi biết, đó là ánh mắt của cô ấy.

Kết hôn bốn năm, vì cái gì chúng tôi lại đi đến một ngày như thế này ?

Kỳ thực Đình Đình rất đơn thuần, cô ấy thậm chí không phân biệt được rõ con người thiện ác, anh nói là tốt, cô ấy liền cho là tốt, anh nói là xấu, cô ấy cũng liền cảm phần theo. Mẹ và em gái tôi đều nói Đình Đình là người đàn bà ngu xuẩn không có đầu óc, nhưng theo tôi thì, đàn bà hơi ngốc một chút cũng không sao, cũng đều lập gia đình như những cô gái thông minh đáng yêu, tiểu Hoàng Dung còn không phải theo Quách Tĩnh ngốc, Dương Quá thông minh còn không phải xứng với Long nhi đơn thuần sao, tôi cùng Đình Đình, tôi nguyện ý là mình thông minh một chút, Đình Đình, ngốc chút cũng không sao cả.

Yêu nhau hai năm, kết hôn bốn năm, cuộc sống của chúng tôi vẫn thực yên bình, giống như rất nhiều người phụ nữ trong cuộc sống. Đinh Đinh cũng có chút tật xấu, tham ăn tham ngủ, lười biếng nằm trên giường không dậy nổi, lại thích làm nũng và rất điệu ngoa, mặc dù là trưởng nữ trong nhà, nhưng cũng vẫn bị cha mẹ nuông chiều hư rồi. Khi gả cho tôi, cô ấy liền khiếp đảm hỏi tôi « Gia Tuấn, em sẽ không làm việc nhà, làm sao bây giờ ? »

Tôi ôn hòa an ủi cô ấy: « Không sao, thích thì làm, không thích thì không cần làm, anh sẽ làm, còn giúp anh rèn luyện thân thể. »

Cô ấy lại vô cùng bất an hỏi tôi : « Em cũng sẽ không nấu cơm. »

Tôi cười trêu cô ấy : « Vậy em tới làm thức ăn của anh đi ! »

« Nhưng mà, nhưng mà... » Cô ấy lại ngập ngừng, « Em hoàn toàn sẽ không chăm sóc người khác. »

Tôi cười ha ha nhéo mũi cô ấy, « Thực ra phụ nữ kết hôn, nên để cho đàn ông chăm sóc phụ nữ, nếu không làm sao nói đàn ông là trụ cột gia đình chứ ? »

Cô ấy liền vui vẻ, lập tức nhảy đến trên giường ôm cổ tôi, thầm thiết với tôi một trận, nói thật, lấy một cô vợ bé bỏng như vậy, ngoại trừ lúc ấy thích bộ dạng xinh đẹp, còn có tính cách thẳng thắn của cô ấy. Thực sự nói về cá tính, Đinh Đinh cũng không có cá tính gì cả, cô ấy cũng là người phụ nữ bình thường thôi.

Nhưng tôi thủy chung tin tưởng chắc chắn rằng, có thể đi đến được hôn nhân với nhau, là chuyện không có nguyên nhân, điều kiện bên ngoài không quan trọng, hôn nhân là đã định trước trong số mệnh.

Tôi vốn đã cho rằng tôi sẽ bình yên vô sự như vậy qua năm mươi năm, tôi cũng nguyện ý cùng Đinh Đinh tới già, thỉnh thoảng cãi nhau, sau đó đau đầu với bọn trẻ không thôi, tương lai về già chúng tôi lại trông cháu cho con cái, làm nhăm cùng nhau qua hết cuộc đời.

Nhưng là, trong cuộc sống rối cuộc vẫn có đủ mọi loại biến đổi, chúng ta không thể đoán trước được.

Một năm trước, tôi lái xe đi ngoại thành làm việc, trở về đã hơi muộn rồi, chạy xe trên đường cao tốc, chỉ có đèn xe lướt qua dưới ánh đèn huỳnh quang trên đường cao tốc, phản chiếu ánh sáng màu đỏ, tôi mở nhạc trong xe, sợ bản thân mệt mỏi, nên tôi bật nhạc khá sôi động.

Buổi tối chạy xe trên đường cao tốc thực nhàm chán.

Tốc độ xe của tôi cũng không tính quá nhanh, rất nhiều xe đằng sau đã vượt qua xe tôi, tôi không quan tâm, buổi tối lái xe, không cần tốc độ, an toàn là được rồi.

Một chiếc xe Tuyết Phật Lan màu trắng vu vù vượt qua xe tôi.

Tôi vẫn bảo trì tốc độ như vậy mà đi về phía trước, nhưng không đi được bao lâu, đột nhiên, chiếc xe Tuyết Phật Lan màu trắng vừa vượt qua kia liền trượt một cái, tôi chỉ nhìn thấy chiếc Tuyết Phật Lan kia đột ngột mất khống chế, nhanh chóng đánh về phía ven đường, chỉ nghe ưỳnh một tiếng, chiếc Tuyết Phật Lan đụng thật mạnh vào vách đá ven đường. Đầu xe kịch liệt va chạm với vách đá, sát bắn ra tia lửa điện, theo tiếng két, chiếc Tuyết Phật Lan sượt vách đá trượt mấy thước xong, phun ra một luồng khói đặc, rồi trở nên im lìm.

Tôi lắp bắp kinh hãi, lập tức dừng xe, mở cửa xe liền chạy tới chiếc xe kia, trong mũi chỉ ngửi thấy một luồng khói đặc cùng mùi cháy xém. Chiếc xe Tuyết Phật Lan chúi đầu vào vách đá, đầu xe lõm vào, lực va chạm lần này không nhẹ.

Tôi không mở được cửa kính xe, cách lớp kính, tôi nhìn thấy người lái xe đổ mình về phía trước, đầu đập lên kính xe, rõ ràng có thể nhìn ra lái xe là một phụ nữ.

« Đây ? Có thể nào ? » Tôi lớn tiếng gọi, nhưng người trong xe không hề phản ứng, lại kéo cửa xe, cửa xe dĩ nhiên đã khóa, bất kể tôi kéo thế nào, đều không ăn thua.

Bên cạnh hết xe này đến xe khác gào rú lướt qua, thế nhưng không có xe nào dừng lại, cũng bởi, chạy xe ban đêm trên đường cao tốc, mọi người đều vội vàng, ai còn có tâm tư dừng lại bên đường xem việc đầu đầu.

Tuy đậm khí có mở ra, nhưng lái xe này dường như không thất dây an toàn, cho nên đầu mới đụng vào kính xem, đậm khí không bảo vệ được cho cô ta.

Không thể đợi thêm nữa, tôi cắn răng, lập tức lộn trở lại xe lấy ra búa công cụ, đập thật mạnh vào kính xe, kính xe vỡ vụn, tôi đưa tay vào trong, rốt cục chạm được đến nút tự khóa, mở cửa xe rồi kéo lái xe từ chỗ ngồi ra ngoài.

Kéo tới vùng an toàn, nhờ ánh đèn xe tôi, tôi nhìn thấy trên mặt cô ta đầy máu, lại cúi đầu xuống nghe hơi thở của cô, vẫn còn hơi thở mỏng manh.

Lúc này rốt cục có một chiếc xe ngừng lại, lái xe là một đôi nam nữ, bọn họ hét về phía tôi : « Có chuyện gì xảy ra vậy ? »

Tôi hô lên: « Mau điện thoại gọi xe cứu thương. » Nói xong, tôi lập tức bắt hai tay lên ngực trái người phụ nữ này để làm phương pháp cấp cứu cho tim hồi đập. Tuy tôi không phải rất chuyên nghiệp, nhưng hồi còn ở đại học, tôi cũng từng tham gia học cứu hộ, động tác cứu hộ đơn giản tôi cũng có biết một chút.

Khi hai người kia lập tức gọi điện thoại tới trung tâm cấp cứu, tôi ở bên cạnh không ngừng ép lên tim của cô ta, tôi chỉ mong cô ta có thể mau chóng tỉnh lại, cô ta không chết, chỉ là hôn mê, hơi thở hiện giờ lúc có lúc không, nếu tôi không cấp cứu, cô ta không chừng sẽ chết.

Hai mươi phút sau, cảnh sát giao thông và xe cứu thương gần như đồng thời chạy tới.

Cảnh sát giao thông đi cùng tôi tới bệnh viện để ghi biên bản.

Đến bệnh viện, bác sĩ vội vàng đưa cô ta tới phòng cấp cứu để chữa trị, tôi thì ở một bên kể lại tình hình lúc đó với cảnh sát giao thông.

Một cảnh sát khác chạy tới, đưa một cái túi kiểu phụ nữ cho đồng nghiệp, « Cái này là tìm được trong xe cô ta, bên trong chắc có tư liệu của chủ xe. »

Đồng chí cảnh sát đeo găng tay, ghi lại, sau khi tìm được chiếc di động, anh ta bắt đầu đọc các số điện thoại trên màn hình.

Tôi cúi đầu nhìn, như vậy mới phát hiện ra trên tay và trước ngực mình tất cả đều là máu.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 2: Chệch quỹ đạo (1)

Tôi sợ Đinh Đinh lo lắng, liền gọi điện thoại cho cô ấy.

“Ồ trên đường cao tốc, đằng trước có một chiếc xe gặp tai nạn... ừ... anh không sao, không phải anh bị đâm xe,... yên tâm đi!”

Cảnh sát giao thông đã liên lạc được với người nhà của cô ta, sau khi ghi chép biên bản hỏi tôi cụ thể rõ ràng tai nạn xe xong, tôi đang muốn rời đi, lại biết được tin người nhà của cô ta đã chạy tới nơi.

Người đến là cha mẹ cô. Biết con gái xảy ra tai nạn xe cộ, hai ông bà già trong lòng nóng như lửa đốt, bà mẹ vô cùng lo lắng túm lấy một vị bác sĩ liền hỏi: « Con gái của tôi thế nào? Thế nào? »

Cha cô ta ngược lại còn có vẻ trầm ổn, dù căng thẳng lại khổ sở nhưng vẫn còn có thể trấn định thần khí, vừa hỏi bác sĩ: « Bị thương đến mức nào? » rồi lại nhẹ nhàng trách cứ vợ, « Không cần kích động, bác sĩ đang cấp cứu, em gọi lớn như vậy, không phải làm cho bác sĩ càng tâm phiền ý loạn sao? »

Tôi vô tình đánh giá hai ông bà này, khí chất của bọn họ rất tốt, trong lời nói tuy có lo lắng, nhưng cũng không mất lễ độ.

Cảnh sát đi tới nói với ông ta, « Bước đầu xem ra là do điều khiển xe khi mệt mỏi, tốc độ xe lại quá nhanh, may mắn có vị tiên sinh này đã cứu con gái của ông. »

Vị kia lập tức nói lời cảm tạ với tôi.

Tôi lịch sự trả lời: « Chuyện bản năng phải làm thôi. »

Ông già kia vô cùng cảm kích: « Phải gọi anh là gì? »

Tôi lễ phép đáp lại: « Phó Gia Tuấn. »

Lại một vị bác sĩ đẩy cửa đi ra, hai ông bà già lo lắng chạy qua, tôi đứng ở cách đó không xa, theo như lời bác sĩ nói, tôi nghe thấy cô ta đã không còn đáng lo.

Nếu cô ta đã không còn đáng lo nữa, tôi có thể lặng lẽ lui khỏi rồi.

Đi khỏi bệnh viện, nhìn lên đồng hồ, đã rạng sáng rồi.

Về nhà, Đinh Đinh nghe thấy tiếng cửa, kích động đi chân trần chạy xuống giường, vội vàng chạy tới bên cửa, vừa nhìn thấy tôi, liền quấn lấy tôi như con gió, đầu tiên ôm lấy tôi rồi nhìn tôi, « Gia Tuấn, anh không sao chứ? »

Tôi hôn một cái lên mặt cô ấy, sau đó an ủi: « Không có việc gì, không phải xe anh gặp tai nạn. »

Cô ấy thả lỏng, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi mà lẩm bẩm: « Cho nên em mới không học lái xe, không đi trên đường, sẽ không gặp phải những chuyện kinh tâm động phách như vậy »

Tôi rửa sạch mặt trong phòng vệ sinh, vừa rửa mặt vừa trêu đùa cô ấy : « Em muốn lái xe anh cũng không yên tâm em, đi bộ cũng có thể té ngã, lái xe em còn không phải thành ếch bay sao ? »

Cô ấy nhất thời vừa tức vừa buồn cười : « Em không học lái xe, em muốn anh thành tài xế chuyên trách. »

Tôi đã rửa mặt sạch sẽ, vào phòng ngủ, Đình Đình nằm ở trong chăn chờ tôi giống như đứa bé đáng yêu.

Tôi nhanh chóng cởi quần áo, thò tay vào trong chăn bắt lấy gan bàn chân của cô ấy, « Anh chỉ là tài xế chuyên trách của em sao ? »

Cô ấy vui vẻ, vươn hai cánh tay như hình ngó sen tới, làm dáng điệu muốn tôi ôm.

Tôi bỏ nhà lên giường, cánh tay Đình Đình lập tức ôm tới sau lưng tôi, ngón tay cô ấy xoa vòng vòng đằng sau lưng tôi.

« Trên người anh thật lạnh. »

Tôi tới hôn chớp mũi cô ấy, cô ấy cười ha ha, tôi đưa tay thò vào dưới nách cô ấy.

Rất nhanh, tôi tiến vào thân thể cô ấy, mê muội hôn vợ tôi, nhiệt độ cơ thể cô ấy dần dần sưởi ấm tôi, tôi không thể kiềm chế mình trở nên hưng phấn, tuy rằng kết hôn đã được ba năm, nhưng là thân thể cô ấy so với lúc tôi mới quen biết cô ấy càng thêm mềm mại hơn, cũng càng đầy đặn hơn, trước kia giống như cây ngô thanh tuệ còn chưa kết trái, hiện tại đã đến mùa chín muồi, dần dần trở nên chắc mẩy.

Tôi cúi đầu xuống, vùi đầu chôn vào ngực cô ấy. « Đình Đình » Tôi gọi.

« Vâng ? » Cô ấy từ từ nhắm hai mắt, giọng nói như con mèo con.

Đình Đình, tôi gọi cô ấy một tiếng, giọng nói dần dần ôn nhu, cô ấy ngay trong tiếng gọi ôn nhu hiền hậu của tôi mà dần dần thả lỏng, càng ngày càng trở nên mềm mại.

...

Đình Đình, tôi thở dài một tiếng.

Di động vang lên tiếng chuông chói tai, tôi từ trong trầm tư bừng tỉnh, mở to mắt, di động đang ở trên bàn kê vang inh ỏi.

Tôi liếc mắt nhìn lên màn hình, trên màn hình hiện lên tên : Quách Sắc.

Là điện thoại của cô ấy.

Nhìn đến tên này, lòng tôi như bị một hòn đá nhỏ ném vào. Cú điện thoại này ở thời điểm bây giờ tựa như một dấu chấm hỏi, ở trước mặt tôi đánh một cái thật lớn, tôi không trả lời được, cũng không biết nhận hay là không nhận.

Tiếng chuông vẫn cứ bám riết, kêu vang không tha, rốt cục tôi nhận điện.

Tôi nhẹ nhàng thông thả lên tiếng : « Có chuyện gì »

Cô ấy có chút chần chờ, « Tối nay... lại đây không ? »

Tôi nuốt nước bọt, có chút gắng hết sức, lúc này tôi bỗng nhiên hơi có cảm giác hạ đường huyết.

Suy nghĩ, tôi trả lời : « Không được, ngày mai còn có phiên tòa vụ kiện quan trọng, đêm nay anh nghỉ sửa sang lại một chút tư liệu. »

« Em sẽ không quấy rầy anh, Gia Tuấn, anh có thể không cần lo lắng như vậy không ? »

Tôi không trả lời.

Cô ấy ở trong điện thoại khẩn cầu tôi : « Em ở dưới nơi làm việc của anh, xuống dưới cùng nhau ăn cơm đi ! Ăn cơm xong, anh làm chuyện của anh, em sẽ không quấy rầy anh. »

Tôi đứng lên, đi đến bên cửa sổ nhìn, quả nhiên thấy chiếc xe Tuyết Phật Lan màu trắng mới tinh của Quách Sắc đang đứng ở dưới lầu.

Tôi nghĩ cô ấy nhất định phải gặp tôi, từ góc nhìn của tôi có thể rõ ràng nhìn thấy cô ấy, cô ấy cũng nhất định đang ngược lên nhìn tôi.

Vừa rồi tôi mới nói chuyện ra ở riêng với vợ, bây giờ lúc này tôi lại vội vàng đi gặp tình nhân sao ?

Yết hầu tôi có chút khô khốc, có chút sợ hãi, lại có chút hưng phấn.

Rốt cục tôi vẫn kiềm chế được ý nghĩ trong lòng : « Không được, Quách Sắc, đêm nay anh phải tăng ca. »

Cô ấy trầm mặc một lát ở trong điện thoại, rốt cuộc vẫn là nhượng bộ, « Được rồi tự anh chú ý thân thể, lát nữa muộn em sẽ lại gọi điện thoại cho anh. »

Buông điện thoại, tôi có một loại cảm giác nghiệp chướng nặng nề, Đình Đình hiện giờ ở nhà nhất định là đứng ngồi không yên, tôi thì sao, hiện tại cái này gọi là gì ?

Quách Sắc chính là người gặp tai nạn xe trên đường cao tốc ngày đó, tôi vô tình cứu mạng cô ấy, cũng bởi vì một lần vô tình đó, về sau tôi bị cuốn vào trận sóng to chệch khỏi quỹ đạo này.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 3: Chệch quỹ đạo (2)

Vốn là tôi đã bỏ chuyện ấy ra khỏi đầu, nhưng hai ngày sau, cha của Quách Sắc đã tìm được tôi.

Lúc ấy tôi đang ở trước phiên tòa một vụ kiện, trợ lý nói cho tôi biết: “Sư phụ, có một vị lão tiên sinh họ Quách tìm ngài.”

Tuy không có ấn tượng gì, nhưng tôi vẫn nói với trợ lý: “Mời ông ta vào đi!”

Quách tiên sinh đi vào, tôi lập tức nhận ra ông ta, tôi hướng ông mỉm cười, “Chào ngài, Quách tiên sinh.” Trước tiên vươn tay về phía ông ta.

Ông ta nhìn thấy tôi thì vô cùng cảm kích, gắt gao bắt chặt tay tôi, “Luật sư Phó, tìm ngài thật không dễ dàng. ”

Hai người chúng tôi ngồi xuống ghế sofa.

“Tôi tra được điện thoại của ngài từ bên cảnh sát giao thông, vốn nên sớm một chút đến cửa nói lời cảm tạ, nhưng là hai ngày nay vẫn bận chuyện con gái, thực xin lỗi.”

“Ngài rất khách khí rồi, đứng rồi, Quách tiểu thư không có chuyện gì chứ!”

“Không có chuyện gì nghiêm trọng, còn đang ở bệnh viện tĩnh dưỡng theo dõi.” Ông ta lại lắc đầu thờ dài: “Thanh niên, cũng nên để nó chịu chút đau đớn da thịt đi, thế mới nhớ lâu được.”

Tôi mỉm cười.

Vị Quách tiên sinh này cũng không có đến tay không, ông ấy còn mang theo hai hộp củ nhân sâm Trường Bạch sơn, tôi tuy không hiểu lắm mấy thứ này, nhưng nhìn bề ngoài củ nhân sâm này cũng có thể đơn giản đánh giá được đó là hàng xa xỉ.

Ông ta nhất định ép tôi nhận, tôi từ chối không được, đành phải nhận, nếu ông ta đã là thật tâm chân tình, tôi cũng không phải nguy quân từ khách khí gì, anh làm chuyện tốt, lại kiên quyết không chịu cho người ta báo ân, nhất định phải chối từ, ngược lại làm cho người ta phải băn khoăn trong lòng.

Cha của Quách Sắc tên là Quách Cương Hằng, nói chuyện với nhau tiếp tôi mới gạt mình sợ, thì ra Quách lão tiên sinh không ngờ lại là viện trưởng bệnh viện Đức Nhân trong thành phố, bệnh viện Đức Nhân sở trường là khoa chỉnh hình, tuy rằng không thể so sánh với vài bệnh viện lớn, nhưng ở khoa trị liệu chỉnh hình, viện trưởng Quách có phương pháp trị liệu sáng tạo độc đáo của chính mình, rất vẻ vang trong nghề.

Viện trưởng Quách nhất định muốn mời tôi ăn cơm, tôi cũng rất có ấn tượng tốt với vị lão tiên sinh này. Lời nói cừ chỉ của ông đều khí độ bất phàm, làm hậu sinh tôi đây vô cùng kính mến, giao hữu quen biết nên tiếp xúc với người cao thâm hơn một tầng tài năng đức hạnh so với mình thì mới tốt, cho nên tôi nguyện ý nghe thêm Quách tiên sinh nói chuyện.

Chúng tôi chọn một cửa tiệm có vẻ khá chuyên nghiệp về món ăn Quảng Đông, khi ăn cơm, viện trưởng Quách còn nói thêm: “Luật sư Phó mới ba mươi bốn tuổi, tuổi trẻ như vậy mà đã một mình mở phòng làm việc, thực khiến cho người khác hâm mộ, cha mẹ nhất định đều vô cùng vui mừng đi!”

Tôi lễ phép trả lời: “Thực ra cháu cảm thấy việc mình làm được còn kém khá xa so với yêu cầu của cha cháu, nếu cha cháu còn sống, có lẽ sẽ có yêu cầu rất cao đối với cháu.”

Viện trưởng Quách hỏi tôi: “Cha của luật sư Phó đã quy tiên rồi ư?”

“Sau khi lên học đại học cha cháu đã qua đời.”

Viện trưởng Quách hơi có chút cảm khái, “Vừa mới có chút mặt mũi tiền đồ, người thân cũng không còn trên đời, thật sự là đáng tiếc, mẹ cậu vất vả như vậy nuôi cậu đi học, cũng quả thật không dễ dàng.”

“Đúng vậy.”

Ông ta khen ngợi: “Hiện nay thanh niên có phong độ lại nhiệt huyết như luật sư Phó đây thật sự là càng ngày càng ít.”

Tôi có chút ngượng ngùng.

Vị viện trưởng Quách này không hề tự cao, thật sự hiền hậu dễ thân, ngày đó, chúng tôi hàn huyên không ít, trong khi nói chuyện tôi mới biết được Quách Sắc là con gái một của viện trưởng Quách, đang công tác ở bệnh viện Đức Nhân, thật sự là từ nhỏ đã được dạy dỗ tốt, tuổi trẻ đầy hứa hẹn.

Hai ngày sau, tôi bỏ thời gian đi bệnh viện thăm hỏi Quách Sắc, Quách Sắc đã chuyển biến tốt, hơn nữa đã chuyển tới bệnh viện Đức Nhân tĩnh dưỡng.

Thăm bệnh nhân đương nhiên phải thừa dịp buổi sáng, cũng tránh được lúc bác sĩ kiểm tra phòng. Buổi sáng mười giờ, hồi phòng bệnh Quách Sắc đang nằm xong, tôi đi tìm cô ta. Đẩy mở cửa, trong phòng lại không có người, chỉ trong hơi thở ngửi được một mùi que hương thoang thoảng.

Mùi hương rất dễ chịu, không mị cũng không tầm thường, tôi có chút hiếu kỳ, quay đầu nhìn về phía góc tường, không ngờ chính là một que hương bình thường, nhưng mà que hương bình thường như vậy, mà lại có thể đốt cháy vạn chủng phong tình như vậy, thật sự cũng không thể không bội phục.

Cái này so với bó hoa tươi tôi ôm trong tay, bó hoa còn có chút diễm tục (*về đẹp tầm thường, dung tục).

Tôi hỏi y tá: “Xin hỏi, bác sĩ Quách đi đâu rồi?”

“Bác sĩ Quách lên tầng 6 hội chẩn, ngài muốn tìm chị ấy? Cần tôi gọi điện thoại không?”

“Không cần, không cần, ngày khác tôi sẽ lại đến thăm.”

Xem ra đã không còn bệnh nặng gì nữa, cũng đã có thể công tác được bình thường.

Tôi xoay người đi về phía thang máy, cửa thang máy mở ra, tôi một bước bước vào bên trong, ở bên trong một vị bác sĩ nữ trẻ tuổi lại vừa lúc bước ra.

Cô y tá vội vàng bảo tôi: “Vị tiên sinh này, ngài không phải tìm bác sĩ Quách sao?”

Tôi hơi có chút bất ngờ, nhanh chóng ấn dừng thang máy.

Cô bác sĩ mới đi ra kia quay đầu lại, nhìn tôi, ngập ngừng vài giây, thế rồi mới hỏi tôi: “Là anh sao?”

Thì ra cô ta chính là Quách Sắc, buổi tối hôm đó tối trời, hơn nữa tình thế hỗn loạn, tôi cũng không thấy rõ bộ dáng của cô ta.

Hiện giờ tôi với cô ta bốn mắt nhìn nhau, vừa nhìn thấy, trong lòng tôi thoáng có chút chấn động.

Từ khi quan biết Đình Đình tới nay, tôi chưa từng lại chú ý tới đôi mắt của người phụ nữ khác như vậy, hiện tại tôi nhìn vào mắt cô ta, không ngờ cũng là đen trắng phân minh, sinh động sáng ngời động lòng người.

Tôi đi nhanh ra hướng cô ta mỉm cười: “Xin chào, bác sĩ Quách.”

Cô ta cũng có thể nhận ra là tôi, lập tức cảm kích mỉm cười đáp lại tôi, “Ngài là luật sư Phó đi? Thật sự cảm ơn ngài, ngày đó nếu không phải ngài nhiệt tình cứu giúp, tôi chỉ sợ sớm đã không có ngày hôm nay.”

Tôi nhìn đỉnh đầu cô ta, dù sao vẫn bị thương, trên đỉnh đầu còn có một miếng băng gạc, mặt trên rõ ràng in một khối máu màu đỏ.

Vào phòng rồi, tôi khách khí trách cứ cô ta: “Nếu biết bản thân bị thương, sao còn muốn chạy loạn khắp nơi!”

“Đang quen trong tình trạng dở dấn, một hồi đến bệnh viện lại có một loại cảm giác lên dây cót muốn vận động làm việc. Luật sư Phó uống nước chứ?”

“Không, cảm ơn.”

Cô ta vẫn rót chén nước cho tôi, ngồi xuống một bên ghế xong, cô nói: “Thực ra không có chuyện gì lớn, ngày đó tôi ham thoải mái nên không cài dây an toàn, kết quả tốc độ xe lại nhanh, đệm khí tuy có bắn ra, nhưng tôi vẫn đâm mạnh đầu, lúc ấy bất tỉnh ngất đi thôi.”

“Tôi tay chân vụng về làm sơ cứu hồi tim cho cô như vậy, không có lại khiến cô bị thương lần thứ hai chứ?”

Cả hai chúng tôi đều nở nụ cười, nụ cười thật sự là thứ rút ngắn khoảng cách giữa hai người tốt nhất, lập tức, hai ba câu, cười nhẹ, khoảng cách giữa chúng tôi trong nháy mắt liền ngắn lại.

Q.2 - Chương 4: Chệch quỹ đạo (3)

Kể từ lần đó, tôi và Quách Sắc lại có vài lần tiếp xúc. Sau khi cô ta khỏi hẳn mời tôi ăn cơm, tôi cũng không từ chối.

Khi đến nơi hẹn gặp, cô ấy đã tới trước tôi, đang ngồi ở khu nghỉ ngơi dưới lầu đi ra bên ngoài xem, tìm bóng dáng tôi trong các chiếc xe dừng lại.

Tôi đi vào, hơi áy náy nói: “Thật sự có lỗi, lúc đi ra ngoài lại phát hiện có chút việc vướng tay, để cho cô tới trước chờ tôi, thật sự áy náy!”

“Luật sư Phó thực là nói lời khách sáo, mọi người đều là bằng hữu, về sau không cần khách khí như vậy.”

Chúng tôi ngồi xuống.

Người phục vụ đưa tới thực đơn, ưu tiên phụ nữ trước, lúc cô gọi cơm, tôi vô tình liếc mắt một cái ra chung quanh, nơi này tao nhã, xung quanh mọi người đều ngồi ngay ngắn nhẹ giọng từ tốn, thế nhưng đều có vẻ là những người yêu nhau.

Tôi nay Quách Sắc càng có vẻ giống như một đóa hoa sắc vi trắng trong bóng đêm.

Nói hoa có mùi thơm, trong mũi tôi lại dường như ngửi được một trận hương thơm ngát như ẩn như hiện.

Thật sự rất kỳ lạ, Quách Sắc cho tôi cảm giác, hoàn toàn không giống với Đinh Đinh, nếu Đinh Đinh nồng nàn hơn, Quách Sắc lại chính là thanh u, nếu Đinh Đinh giống như bông hoa hồng, thì ngược lại Quách Sắc lại giống lan trắng.

Lan trắng? Tôi lặng lẽ đánh giá Quách Sắc, kỳ thật diện mạo cô ấy cũng không kém, làn da mịn màng, hàng mi dài, ánh mắt quyến rũ, khoe môi lại có chút vẻ suy tư không nói nên lời, mà ngày hôm nay, cô trang điểm khéo léo, trong phần đông khách nữ ngồi đây, lại càng tú lệ xuất chúng.

Tôi khẽ ho một tiếng, kéo chính mình từ trong đề tài hiếm khi suy tư quay lại đường chính.

Khi chờ cơm mang lên, hai người chúng tôi tùy tiện tìm đề tài tán gẫu.

Cô ấy có chút tò mò hỏi tôi: “Có thể nói cho tôi biết, làm luật sư là cảm giác gì được không? Thực sự lúc tôi còn thiếu niên, cũng từng có ý nghĩ làm luật sư, cho tới bây giờ, đi đâu tìm chứng cứ pháp luật, lừa gạt bóc trên đầu, bộ mặt này vẫn là thứ tôi yêu thích nhất trên tivi.”

“Kỳ thực cô hỏi cảm giác của tôi ư? Đáp án của tôi là 7 chữ.”

« 7 chữ gì ? »

« Thực vất vả thực bị khinh bỉ. »

Cô cười ha ha : « Cái này ngược lại không hèn mà giống với cảm giác làm bác sĩ của tôi. »

Tôi không khỏi đáp lại : « Trước kia cảm thấy là nghề nghiệp lý tưởng, cuối cùng đã được như sở nguyện, nên vô cùng vui mừng mới phải, tới lúc làm thật sự, ngày lạnh uống nước đá, nhỏ giọt giọt trong lòng, cảm giác này, cũng chỉ có chính mình mới hiểu được. »

Cô không khỏi thờ dài : « Có lúc làm vụ kiện, cũng có loại cảm giác thân bất do kỷ như vậy sao ? »

Tôi cười một chút, có cảm giác, hai người chúng tôi đang sống trong thế giới thực, mọi người đều là người được huấn luyện làm việc trong hiện thực.

Sau khi ăn cơm chiều, tôi đưa cô ấy về nhà họ Quách, khi lên xe tôi còn nói đùa : « Lần này ngồi xe cũng đã học ngoan rồi, biết cài dây an toàn. »

« Không phải là, mọi người đều tự biết rút ra bài học cho chính mình sao. »

« Lần sau còn dám lái xe không ? »

Cô cười thực rạng rỡ, « Đương nhiên dám lái, xe cũ báo hỏng, đổi xe mới xong tôi liền trở về vị trí cũ, dù sao cũng phải có phương tiện thay cho đi bộ. »

Lúc xuống xe, cô ấy đột nhiên hỏi tôi : « Luật sư Phó, tôi có thể... có thể gọi tên anh không ? »

« Đương nhiên là được, sau giờ làm, tôi chính là Phó Gia Tuấn. »

« Bởi vì gọi anh là luật sư Phó luôn có loại cảm giác giống như đang nói chuyện vụ kiện với một luật sư, không giống là bạn bè. »

« À, thực ra tôi cũng hi vọng có thể gọi cô Quách Sắc, mà không phải lần nào cũng đều chỉ xưng hô là bác sĩ Quách như vậy. »

« Vậy chúng ta cứ quyết định như vậy đi. »

Cô vươn tay ra, ôn hòa nắm chặt tay tôi, bàn tay thực ấm áp.

« Hẹn gặp lại. »

« Ngày khác gặp. »

~~~~~ Vficland.com ~~~~~

Tôi về nhà, giày của Đinh Đinh đang vương vãi ở bên cạnh cửa, tôi lắc đầu, đứa trẻ không lớn lên này.

Trong phòng tắm truyền đến giọng cô ấy : « Gia Tuấn ? »

Tôi sắp xếp lại giấy xong, cởi áo khoác treo lên cửa, sau đó nhẹ nhàng mở cửa phòng vệ sinh ra, Đinh Đinh quả nhiên đang trùm khăn lên đầu, ngâm mình ở trong bồn tắm lớn, trong một đồng bọ xà phòng, chỉ lộ lên cái đầu của cô ấy, sinh động như một cái bánh ga tô hình Minnie trong phim hoạt hình.

Tôi đột nhiên hô hấp gấp gáp, ngồi xổm xuống bên cạnh bồn tắm lớn, tôi đưa tay thò tới trước ngực cô ấy, nhẹ nhàng nắm lấy nơi mềm mại, « Bà Phó, có muốn hôm nay tôi làm nhân viên mát xa chuyên trách không ? »

Nói xong, tôi bắt đầu cởi quần áo của mình, « Bà chờ tôi, tôi lập tức tới. »

Đinh Đinh vội vàng ngăn tôi lại : « Gia Tuấn, em tắm xong ngay bây giờ, không cần tắm uyên ương đâu. »

Cô ấy trẻ môi nắn nỉ tôi : « Gia Tuấn, anh để cho em thanh tịnh tắm rửa một cái. » Sau đó cô ấy giơ ngón tay chỉ vào phía phòng ngủ, mắt chớp chớp hỏi tôi : « Nếu không, anh ra phòng ngủ chờ em ? »

Tôi đành bất đắc dĩ trở về phòng. Một lát sau, Đinh Đinh rốt cục đã tắm xong, cô ấy đi chân trần vào phòng, dùng một chiếc khăn thật to lau tóc, lau một lúc, cô ấy lại tìm lấy mấy sợi từ chiếc tủ đầu giường để sấy tóc.

Gió nóng từ máy sấy ập vào mặt mà đến, Đinh Đinh nhẹ nhàng nâng tóc mình lên, dùng mấy đầu ngón tay làm lược chải tóc, vừa mới tắm rửa xong, cả mái tóc cô ấy đen óng, hai má hồng hồng, giống như là thiên thần, thật là xinh đẹp.

Mà ánh mắt cô ấy cũng mỉm cười trêu tôi : « Phó đại luật sư, tôi nhìn có được không ? »

Lòng tôi nhộn nhạo, « Em dùng sắc đến mời chải anh, được lắm, đêm nay anh sẽ cúc cung tận tụy, không xuống giường nữa ! »

Nói xong, tôi kéo lấy cô ấy lại một phen, ôm vào trong lòng.

Rất nhanh, Đinh Đinh lại nóng chảy ra giống như một khối đường, thân thể cô ấy mềm mại, đường cong lại thật đẹp, tôi si mê lưu luyến, một lần lại một lần, roi hăm trong sự mềm mại của cô ấy, bị vây quanh bởi nhu tình mật ý của cô ấy, chẳng biết dừng lại, thẳng lên đến đỉnh rồi tôi còn không muốn rời đi...

Đinh Đinh, tôi thờ dài.

Đầu tựa vào lưng ghế, tôi lấy tay sờ lên, đột nhiên, đầu ngón tay lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 5: Mẹ chồng, nàng dâu, em chồng, ba người đàn bà ba phần trái tim

Phụ nữ đôi lúc sẽ thấy kỳ lạ, vì sao chồng tôi đi ngoại tình? Cũng có phụ nữ sẽ hỏi: “Vì sao bạn tôi lại đi ngoại tình với người đàn bà khác? Vợ hẳn rõ ràng rất đẹp, lại khéo nội trợ, có được người vợ như thế vậy mà còn có thể muốn đi tìm đàn bà bên ngoài, đàn ông thực sự là bất chấp đạo lý, là động vật chỉ biết suy nghĩ bằng nửa người dưới.”

Kỳ thực con người nào cũng có lòng háo sắc, đến trẻ con thấy gương mặt xinh đẹp còn mở miệng cười, huống chi là người trưởng thành? Lòng háo sắc giấu ở trong ngực, tựa như một vũ trụ nhỏ trong lòng con người, không có nhảy ra vào lúc thích hợp mà thôi. Tôi nói như vậy, người khác có thể sẽ nói,

Phó Gia Tuấn cậu là một người làm luật sư, tất nhiên là tài năng ăn nói không chê vào đâu được. Thế nhưng, những chuyện như ngoại tình, quan hệ vụng trộm, là hai bên song phương, nếu như chỉ có một bên thực thi, vậy không phải thành cường hiếp rồi sao?

Tôi thở dài, không thèm nghĩ về chuyện này nữa, cúi đầu tiếp tục xem hồ sơ.

Điện thoại di động reo vang, là điện thoại của em gái tôi, Gia Kỳ.

“Chuyện gì, Gia Kỳ?”

“Anh hai, mẹ hơi không ổn, ngực tức thở, em rất lo lắng, anh có thể trở về một chút được không?”

Tôi lập tức bỏ lại hồ sơ tức khắc về nhà.

Cha mất, mẹ một mình chống đỡ cái gia đình này, nuôi tôi học xong đại học, cũng để cho Gia Kỳ lên học đại học, một nhà có hai sinh viên cũng không tính chuyện gì lạ, thế nhưng đối với một người phụ nữ trung niên góa bụa, ít nhiều cũng có chút gian nan, cho dù sau đó tôi đã tốt nghiệp, có tiền sinh hoạt phí chiếu cố Gia Kỳ, nhưng ba mẹ con chúng tôi vẫn phải trải qua mấy năm sống nghèo sống khó.

Tôi vội vã về nhà, đẩy cửa thấy mẹ đang nằm thẳng trên giường, Gia Kỳ đang bắt an nhìn máy đo huyết áp.

“Mẹ thế nào?”

“Đi ra hàng hiền trồng rau cỏ sau nhà, cầm rau lên nhà, không cần thận bị té ngã, mẹ vốn huyết áp cao, ngã lần này không nhẹ.”

Tôi nhanh chóng xem căng chân mẹ, quả nhiên là đã sưng phù lên nhiều, Gia Kỳ cũng rất hiểu thuận, đã thoa thuốc và xoa nắn cho mẹ.

Mẹ không khỏi rên rỉ.

Gia Kỳ hướng tôi oán giận: “Anh hai, ban ngày anh phải đi làm, chị dâu ở nhà cũng không có việc gì, ngày mai gọi chị ta về đây chăm sóc mẹ đi, nào có đạo lý mẹ chồng sinh bệnh mà con dâu không tới săn sóc.”

Tôi hỏi lại nó: “Nếu như cô ấy tới, em sẽ không tìm cớ gây chuyện với cô ấy chứ?”

Gia Kỳ tức giận: “Anh hai sao lại nói như vậy? Em và chị dâu là thủy hỏa bất dung sao?”

Tôi không lên tiếng nữa.

Tôi nói với mẹ: “Mẹ, mấy ngày nay Đinh Đinh có chút cảm mạo, chỉ bằng, con tìm một hộ lý tới nhé?”

Mẹ tôi cười nhạt, “Cô vợ kia của anh, được nuông chiều từ bé, thân thể thiên kim tiểu thư, tôi nhờ cậy cô ta được sao?” Nói xong lời này, viên mắt cũng đỏ lên, “Người ta nói dưỡng nhi dưỡng lão (*nuôi trẻ con nuôi cụ già), tôi nuôi người con như anh, cưới con vợ chỉ lo thương yêu nuôi dưỡng ở nhà, sớm đã quên bà mẹ già tôi rồi.”

Tôi âm ức thay Đinh Đinh: “Mẹ, Đinh Đinh cũng là thật tâm đối với mẹ.”

Gia Kỳ ở bên cạnh xen nồm vào, “Thật tâm đối với mẹ? Tới đây ngay cả cơm cũng không làm? Cho dù làm một lần cũng hồ lớn giống như thức ăn cho lợn.”

Tôi nhẫn nhịn trong lòng không nói ra, Đinh Đinh không giỏi nấu ăn, mọi người đều biết, nhưng cô ấy cũng không phải là không nỗ lực, cũng có người sẽ nói, nói nỗ lực chỉ là một cái cớ, sai rồi, có người trời sinh không mặn cảm với ngành việc nào đó, anh để người ta làm chuyện đúng sở trường của hắn thì hắn làm đâu ra đấy, đổi lại vào nhà bếp, thì hẳn chính là người mù sờ voi.

Mẹ oán giận, “Tôi không chết được, lẽ ra con người nên phải biết tuổi thọ của mình, sống được kha khá rồi thì phải chết đi, sống dai chỉ làm cho con cháu thêm phiền não. Hơn sáu mươi tuổi rồi, tiếp qua vài ngày nữa là bảy mươi rồi, sống lâu như vậy làm gì!”

Tôi đương nhiên biết mẹ là tức giận nên nói vậy, lúc này tôi chỉ có thể mặt mày tươi cười mà chịu tội với mẹ.

“Nếu không, mẹ, tối nay con ở lại với mẹ đi?”

Mẹ tôi nhưng mảy, có chút bất ngờ, “Anh ở lại đây với tôi? Anh không quay về với cô vợ bảo bối của anh à?”

Tôi bịa ra một lời nói dối để xoa dịu mẹ: “Mẹ, con ở lại, tối nay Đinh Đinh về nhà mẹ đẻ rồi, con sẽ ở lại với mẹ.”

“Vậy cũng tốt.” Mẹ lại trở nên vui vẻ, “Nó vắng nhà, mẹ con chúng ta ăn bữa cơm thanh tịnh.”

Bữa cơm này bởi vì tôi ở lại nhà với mẹ, bà vô cùng hài lòng, ăn không ít.

Kỳ thực Đình Đình cũng không phải tệ hại như Gia Kỳ nói, ở trong mắt Gia Kỳ và mẹ tôi, Đình Đình vừa lười vừa ngu, hèn nhất thậm tệ, mười phần là một bình hoa chỉ để bày xem, nhưng thực ra đều không phải. Đình Đình tự có ưu điểm của mình, cô ấy rất hiểu thuận với mẹ tôi, cũng tôn kính cô em chồng này, mỗi khi tới nhà chồng, việc to việc nhỏ đều sẽ giành làm, nhưng có câu nói, nếu anh không thích một người, cô ta đứng là sai, trầm mặc cũng là sai, nói chung tất cả mọi thứ đều là sai. Có lẽ thói quen sinh hoạt của mẹ và cô ấy khác biệt nhau, nên cô ấy thủy chung không chiếm được sự bằng lòng của mẹ.

Mẹ tôi thích sạch sẽ, Đình Đình từ lúc yêu tôi cũng đã biết rồi, đến nhà tôi thì liền để tâm cẩn thận mọi nơi, trước khi về cũng không quên dọn sạch sẽ chỗ để dép rồi mới đi, nhưng là như vậy, lau một lần, mẹ tôi vẫn còn có thể không khách khí mà quở trách: “Bên đó vẫn còn có chút không sạch.”

Mỗi lần tới lúc đó, Đình Đình cũng đều liên tục vâng dạ, “Con lau lại lần nữa.”

Đình Đình nếu đi vệ sinh, dùng giấy nhiều, mẹ cũng sẽ tiếc của mà oán giận: “Bây giờ giấy vệ sinh đắt lắm! Dùng thế nào nhiều vậy.”

Đình Đình rất xấu hổ, tôi cũng rất bất đắc dĩ. Tôi không khuyên được mẹ mình, không thể làm gì khác hơn đành an ủi cô ấy: “Hai thế hệ khác nhau, thế hệ trước dù sao từng phải chịu khổ, quan điểm cũng không giống bọn mình, em không nên quá để ý.”

Trong cuộc sống có nhiều chuyện vụn vặt lắm, thường một chuyện không chịu được cũng sẽ khơi mào ngăn cách giữa hai người, Đình Đình và mẹ, thực ra đều là người yêu tôi, chỉ là hai người không tìm được điểm hợp nhau, cho nên gặp nhau đều vô cùng gượng gạo.

Lúc trời thu, mẹ thích muối một chút rau trộn để ăn ngon miệng, như là cải canh, cải trắng cay, cải bẹ gì đó, Đình Đình liền làm cùng mẹ. Có một lần, cô ấy ở bên ngoài gió lạnh cùng mẹ tôi cả buổi chiều, hiện nay con gái trẻ tuổi đều mặc ít quần áo, Đình Đình cũng không ngoại lệ, ngày đó nhiệt độ xuống thấp, cô ấy ở bên ngoài thái rau, rửa rau cùng mẹ, trên người mặc lại ít, đến lúc tôi tan tầm trở về thì thấy sắc mặt cô ấy đỏ lên, đưa tay lên sờ trán, nóng không chịu nổi, tôi tức giận trách cứ: “Tại sao không mặc thêm quần áo vào?”

Cô ấy chỉ nhỏ giọng nói thật với tôi, “Em ngại mượn áo mẹ.”

Lòng tôi có chút khổ sở, bản thân mẹ mặc không ít, vì sao lại không bảo Gia Kỳ đi lấy áo len cho Đình Đình? Nếu buổi chiều là Gia Kỳ ở bên ngoài làm rau với mẹ, mẹ sẽ thương nó mà quát nó đi vào nhà.

Lòng tôi thương Đình Đình, cô ấy mới chỉ có 24 tuổi, thân thể thì 24 tuổi, nhưng tâm lý thì mới 17 tuổi thôi.

Lúc ăn cơm chiều, Đình Đình nóng rần lên, mở mùng ăn xong cơm, cơm nước xong cô ấy muốn đi rửa bát, tôi khuyên lại, “Đi nằm một lúc đi! Nhìn em xem, đầu nóng như thế.”

Mẹ tôi không hài lòng, ở bên cạnh nói: “Lúc chúng ta còn trẻ, ở bên ngoài làm việc, ngày ngắn lẫn ngày dài, băng tuyết ngập trời, không giống đám đàn bà hiện nay, chiều chuộng thành như vậy.”

Đình Đình mặt đầy lệ giải thích: “Em thực sự không có việc gì.”

Tôi nghĩ tới chuyện này, trong lòng từng trận khổ sở.

Tình yêu là cái gì? Là quá trình dễ dàng tha thứ và che chở, nếu như cô không yêu người này, tất cả ưu điểm của hắn cô đều có thể làm như không thấy, tình yêu làm cho mù quáng, làm cho mất đi lý trí, Gia Kỳ và mẹ tôi nói, tôi nuông chiều Đình Đình thành hư, đều không phải, tôi yêu Đình Đình, Đình Đình cũng yêu tôi, trong quá trình yêu nhau, chúng tôi đều muốn để cho mọi người thỏa mãn, nhưng mà chúng tôi không có tìm được một điểm chống đỡ thích hợp.

Tôi có thể trách mẹ gì sao? Chồng qua đời, con trai là trụ cột thế giới của bà, hơn ba mươi năm rồi, con trai vẫn ở bên cạnh bà, đột nhiên một cái, đã bay đi mất, bay đến bên cạnh người đàn bà khác, bà bỗng chốc mất mát, như là bị người ta đoạt mất thứ bảo bối vậy, loại buồn rầu thất vọng này tôi có thể lý giải được, nhưng thông khổ nhất chính là, tôi không biết nên cân đối loại quan hệ này thế nào.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Chệch quỹ đạo (4)

Ăn cơm tối xong, tôi liền hàn huyên với mẹ một hồi lâu, dỗ bà vui vẻ tôi mới trở về phòng ngủ.

Gia Kỳ ở bên ngoài gõ cửa phòng, “Anh hai, có thể vào được không?”

“Chuyện gì?”

Nó đóng cửa phòng lại rồi hỏi tôi: “Anh hai, có phải anh và chị dâu xảy ra vấn đề đúng không?”

Tôi trầm mặc, tôi che giấu trước mặt mẹ, nhưng ở trước mặt cô em gái kém mình 4 tuổi, tôi không giả vờ nổi.

Gia Kỳ trái lại trở nên nhẹ nhõm: “Hai người rốt cuộc xảy ra vấn đề rồi, em đã sớm nói rồi, đàn bà giống như Đinh Đinh không xứng nổi với anh hai.”

Nó một câu trước còn gọi Đinh Đinh là chị dâu, một câu sau đã gọi thẳng tên, hoàn toàn là bởi vì nhìn ra mối quan hệ giữa Đinh Đinh và tôi sản sinh vết rách, cho nên mới không kiêng dè.

“Gia Kỳ, trong lòng anh đã có cân nhắc.”

“Anh hai, em đã sớm biết chuyện anh và bác sĩ Quách Sắc kia.”

Trong lòng tôi cả kinh, “Em đang nói cái gì?”

Gia Kỳ khoanh tay, rất phớt lờ nói: “Bọn em còn tự hẹn gặp nhau ăn cơm rồi, chị ấy còn đưa em quà gấp mặt, vị bác sĩ Quách kia xuất thủ thật đầu ra đây, đôi lại chị dâu em thì sao? Hừ, đến một củ lạc còn chưa từng thấy chị ta đưa cho em.”

Tôi có chút tức giận, “Vậy còn em, em thì cho chị dâu em được cái gì? Bình thường qua nhà anh, nếu nhìn trúng cái gì của chị dâu là muốn lấy liền lấy, Đinh Đinh có bao giờ từng oán giận em không?”

Gia Kỳ nói không khách khí: “Chị ta oán giận cái gì? Chị ta chính là một con sâu gạo ở nhà vô tích sự, được anh hai nuôi, mỗi một phân thu nhập của chị ta đều là anh đưa, em lấy thứ gì đó của chị ta chính là lấy thứ gì đó của anh, có gì không được?”

Tôi rốt cuộc không nhịn được nữa.

“Gia Kỳ, của người ta là của người ta, của em là của em, cho và nhận đều có nguyên tắc, cho và trộm chỉ khác một nét*, nhưng ý nghĩa lại hoàn toàn không giống nhau.” (*Về mặt chữ, 2 chữ này trong chữ Hán chỉ khác nhau 1 chút.)

Gia Kỳ không nói.

“Gia Kỳ, bất kể lúc nào, thành tựu lớn nhất của phụ nữ chính là bản thân có thể có một người đàn ông thực sự thương yêu mình. Dù sao người phụ nữ nói xấu người khác đằng sau lưng, bảo đàn ông làm sao dám tới lấy cô ta?”

Gia Kỳ nhất thời nghẹn lời.

Tôi giảng hòa: “Anh cũng mệt mỏi rồi, Gia Kỳ, em quay về đi ngủ đi, ngày mai gặp.”

Gia Kỳ lại nói với tôi: “Anh hai, anh không cần che giấu thêm nữa, chuyện anh và Quách Sắc, sớm muộn gì cũng sẽ bị lộ ra, thực sự nói về điều kiện, Quách Sắc không thể tốt hơn Đinh Đinh cả trăm lần sao? Luận đáng đáp, luận gia thế, mọi thứ đều mạnh hơn Đinh Đinh, nếu anh muốn ly hôn, em giữ cả hai tay hai chân tán thành.”

“Ngày mai gặp!”

~~~~~ Vficland.com ~~~~~

Nằm ở trên giường, đêm yên tĩnh như nước, nhưng tôi không tài nào ngủ say được.

Không biết Đinh Đinh hiện giờ đang làm gì, có phải cũng trầm trồ giống như tôi không, lấy tính cách của cô ấy mà tôi trực tiếp nói ra như vậy, cô ấy nhất định khổ sở không thôi, đương nhiên không ngủ nổi.

Tôi rất áy náy, vì sao phải đi đến bước này?

Có người bạn nói với tôi, sau khi kết hôn rồi, muốn giao thiệp với bạn bè khác phái nữa sẽ không còn thanh thản tự tại như trước nữa, nếu quan hệ giữa anh và người khác phải tốt một chút, mọi người sẽ rộng lượng nói rằng, cho dù xảy ra một đêm tình mọi người vẫn còn có thể giữ chừng mực, sáng suốt không ảnh hưởng tới cuộc sống của nhau, chỉ khi nào không chế không được, thì sẽ ảnh hưởng khiến gia đình hai bên tan vỡ.

Tôi và Quách Sắc vẫn bảo trì khá tốt quan hệ bạn bè, sau lại, nhân một vụ kiện, quan hệ của chúng tôi hình như gần hơn một tầng.

Quách Sắc có công ty một người bạn muốn đánh một vụ kiện, Quách Sắc giới thiệu vụ này cho tôi, tôi nhìn qua, là vụ kiện tranh chấp kinh tế, quả thực có chút nan giải, bất quá mọi người đều thích khiêu chiến với chuyện khó khăn, càng nan giải lại càng ngứa tay ngứa chân.

Vụ kiện này đánh rất gian nan, nhưng may mắn chính là, cuối cùng rốt cục cũng thắng, người bạn của Quách Sắc vô cùng vui mừng, sau khi vụ kiện kết thúc, bạn cô và vợ anh ta mời chúng tôi đi ăn.

Khi ăn cơm, phu nhân của bạn cô không ngừng quan sát tôi, sau lại càng nhiệt tình hỏi tôi: “Luật sư Phó bao nhiêu tuổi rồi?”

Tôi đáp: “Ba mươi tư tuổi.”

Vị phu nhân kia vô cùng vui vẻ tiếp lời, “Tuổi còn trẻ như vậy mà đã mở văn phòng luật sư của riêng mình, sau này nhất định có khả năng trở thành luật sư đại danh鼎鼎 trong ngành, luật sư Phó và Tiểu Sắc thoát nhìn thật đúng là xứng đôi.”

Tôi và Quách Sắc đồng loạt bật cười. Quách Sắc đỏ mặt giải thích: “Chỉ hai hiểu lầm rồi, luật sư Phó đã kết hôn rồi.”

Vị phu nhân kia vậy mới biết được, vội vàng cười áy náy, “Thì ra luật sư Phó đã kết hôn rồi, ngại quá! Luật sư Phó đã kết hôn được bao lâu rồi?”

“Ba năm rồi.”

“À, phu nhân đang làm gì?”

“Cô ấy hiện giờ không đi làm, tạm thời ở nhà.”

Vị phu nhân kia liền à một tiếng, ngay sau đó liền không mặn không nhạt nói một câu, “Cho nên mới nói nha, đàn ông bây giờ phải chịu áp lực thực sự rất lớn, thảo nào đàn ông oán giận các loại gánh vác nặng nề, một mình nuôi gia đình đương nhiên là áp lực lớn rồi.”

Tôi giải thích: “Thực ra hai người, luôn luôn có một người nỗ lực một người hưởng thụ, phu nhân của tôi để ý chăm sóc tôi tốt lắm, cô ấy vốn là một người rất có lòng nhiệt tình công tác, nhưng bởi vì muốn chăm sóc gia đình cho nên mới bỏ việc, thực sự nếu bây giờ xem ai nỗ lực nhiều hơn, thì cô ấy nỗ lực nhiều hơn tôi.”

Mọi người không hẹn mà cùng à một tiếng, bạn của Quách Sắc khách khí nói, “Đáng tiếc bà Phó hôm nay không ở đây, hôm nào có dịp mọi người nhất định phải họp mặt đầy đủ.”

Thời gian còn lại, mọi người không có bàn tới cuộc sống hôn nhân của tôi nữa, một bữa ăn, vô cùng thoải mái khách khí.

Ăn uống xong, tôi đưa Quách Sắc về như mọi khi.

Sau khi lên xe, cô ấy nãy nói với tôi: “Ngại quá, bữa cơm lúc nãy, bạn tôi lại hiểu lầm quan hệ của chúng ta, anh sẽ không để ý chứ!”

“Sao lại để ý!”

Hai người chúng tôi cũng không nhiều lời nữa, để mặc âm nhạc lảng lảng lưu chảy trong xe, là giọng ca rất trung tính của Hoàng Tiểu Hồ, bài hát tên là ‘Yêu nhau không dễ dàng như vậy.’

Quách Sắc bỗng nhiên nói với tôi, “Gia Tuấn, anh dừng lại ở ven đường phía trước một chút.”

Tôi chẳng biết cô ấy muốn làm gì, nhưng tôi vẫn ngừng xe lại.

Không ngờ khi xe dừng lại, Quách Sắc lấy một túi kim chỉ từ trong túi ra, nói với tôi: “Gia Tuấn, cởi áo khoác ra đi, cúc tay áo của anh sắp bung ra rồi.”

Lúc này tôi mới chú ý tới, tay áo thực sự có một cúc sắp sút chỉ, đầu sợi chỉ hơi dài, có lẽ mấy ngày nay nhiều việc nên tôi không chú ý.

Quách Sắc nói: “Hôm qua em đã thấy rồi, em vốn tưởng vợ anh sẽ khâu lại cho anh, không nghĩ tới ngày hôm nay nhìn đến, vẫn không có khâu lại, em vốn đều mang theo túi kim chỉ theo người, chỉ là để đề phòng khi cần, không ngờ thật đúng là có thể phát huy công dụng.”

Mặt tôi hơi đỏ, vội vàng từ chối: “Em thật đúng là tỉ mỉ cẩn thận, anh thế mà không có chú ý tới, về nhà anh sẽ bảo Đình Đình đính lại cẩn thận.”

Cô ấy điềm nhiên như không có chuyện gì, nói: “Nếu cô ấy là một người phụ nữ thực sự chăm sóc anh, làm sao cần phải để chồng mình giao quần áo vào tận trong tay!”

Tôi nhất thời giật mình, quả thực phải bội phục Quách Sắc thật sự là người băng tuyết thông minh, cũng quả là, cô ấy lớn hơn Đình Đình, cô ấy đã hai mươi tám tuổi rồi, nữ giới hiện đại đều có sự nghiệp của chính mình, cũng phải cạnh tranh ba phần thiên hạ giống như đàn ông, hai mươi tám tuổi chưa kết hôn cũng rất bình thường, tuy vậy phụ nữ dịu dàng cẩn thận tỉ mỉ giống như Quách Sắc, tôi quả thực không có nhìn thấy nhiều lắm.

Tôi chần chờ một chút, “Quách Sắc, anh trở về xử lý sau đi, hiện tại ở trong xe, ánh sáng cũng không rõ.”

Không nghĩ tới cô ấy đã khâu kim rồi, dịu dàng lại ngang ngạnh kéo cánh tay phải của tôi, ngay dưới ánh đèn, tỉ mỉ đính lại cúc áo đó cho tôi.

Tôi nhất thời ngây người, hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ làm vậy, cô ấy cách tôi rất gần, không gian bên trong xe lại nhỏ hẹp như vậy, không gian làm cho tâm hồn trở nên thất thường, âm nhạc trên ghê lòng người, thoáng cái khiến con tim cũng có chút không an phận, tôi không có cách nào khác từ chối nữa, đành thuận theo tùy ý cô ta.

Đầu hạ thấp dưới trán tôi, tôi hít sâu một cái liền có thể ngửi thấy mùi tóc thơm ngát của cô, không biết cô ấy dùng dầu gội gì, cái này trước đây tôi thậm chí chưa bao giờ ngửi thấy, tìm thoáng cái đập thành thịch.

Cảm giác vài phút này, khiến thế giới của tôi từ một lòng sông rộng nhảy sang một dòng suối chảy xiết, dòng suối chảy xiết lao nhanh, lại tràn ngập mê hoặc vô cùng tận, sự mê hoặc này có một cái tên rất nguy hiểm, gọi là “chệch quỹ đạo” (*ám chỉ ngoại tình).

Tìm tôi lại đập thành thịch, cánh tay phải bị cô ấy kéo vào trong ngực, tay trái khoác lên trên tay trái, ngón cái và ngón trỏ bóp vào nhau, tựa như hai người đang bóp kẻ tiểu nhân.

Cô ấy ôn nhu cẩn thận tỉ mỉ như vậy, cùng Đinh Đinh hoàn toàn là hai loại tính cách khác nhau, tôi nhìn không được nhớ tới cuộc sống hôn nhân với Đinh Đinh mấy năm qua, Đinh Đinh thực ra cũng không tệ, nhưng là có lẽ cô ấy sao lãng không cẩn thận, hay là cô ấy còn trẻ, đôi khi không được cẩn thận tỉ mỉ như thế, ngày hôm nay có một người phụ nữ giúp tôi làm việc như thế này, tôi nhất thời trong lòng có chút khác thường.

Trong khi miên man suy nghĩ, Quách Sắc đã cúi đầu, dùng răng nhẹ nhàng cắn đứt sợi chỉ.

Cô thở phào, hài lòng kiểm tra lại công việc của mình, sau đó buông cổ tay tôi xuống.

“Mặc dù tay có chút lóng ngóng, nhưng thoát nhìn cũng không tệ lắm.”

Tôi cúi đầu, “Cảm ơn.”

Nhưng tay Quách Sắc lại nhẹ nhàng nắm tôi, ngón tay mảnh khảnh cảm lấy tay phải của tôi, tôi nhìn không được, trở tay nắm chặt, cũng cảm tay cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 7: Chệch quỹ đạo (5)

Tay cô nắm chặt tay tôi, một đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ trong lòng bàn tay tôi.

Tôi nghĩ rút tay về, nhưng ma xui quỷ khiến, tôi cũng không rút tay về, trái lại tôi còn nắm chặt hơn.

Rốt cục, Quách Sắc sát lại bên người tôi, cô nhẹ nhàng lấy tay đỡ cổ định đầu tôi, kéo ngang tay tôi sang.

“Gia Tuấn.” Cô dịu dàng gọi, cho dù ánh sáng trong xe có chút tối, tôi vẫn như trước có thể thấy được trong mắt cô đang nóng rực.

Tôi đã 34 tuổi, thế nhưng đến lúc này, tôi cũng không biết làm sao, có lẽ tôi chưa từng chơi trò phong trần, hoặc có thể là loại cảm giác mới mẻ này khiến tôi nhất thời hoảng loạn, nói chung tôi ngây người ở đây, tứ chi cứng ngắc, cô ấy vậy mà đảo khách thành chủ, rất nhanh đã sắp lại gần, ngồi lên trên đùi tôi.

Cô ấy nhìn vào môi tôi, cuối cùng, áp môi cô lên đó, chăm chú hôn môi tôi, lúc môi cô tiếp xúc môi tôi thì, tôi tựa như một con cá nhảy ra khỏi mặt nước, thật khó thở, trong hơi thở là hương thơm trên mặt cô, cảm giác vừa khẩn trương vừa khát vọng công chiếm trong lòng tôi. Tôi bắt đầu muốn bùng cháy như lửa đốt, nhìn không được tôi vươn tay, xuyên qua dưới nách cô, gắt gao ôm chặt cô.

Hai người chúng tôi hôn nhau ở trong chiếc xe kín không kẻ hở, lúc này mọi luân lý tình cảm, ranh giới đạo đức toàn bộ đều quên hết, tôi chỉ lo triền miên với lưỡi cô, đã quên mất tư cách của chính mình.

Chẳng biết qua bao lâu, chúng tôi mới tách ra, trán kề trán, tôi rốt cục có thể thở được thoải mái, tôi ra sức hít thở, trong ngực lại là một trận áy náy một trận khủng hoảng.

“Gia Tuấn.” Cô thấp giọng nói: “Em thích anh. Lần thứ hai gặp anh, em đã thích anh rồi.”

Tôi đau khổ nói: “Không nên như vậy, tôi đã kết hôn rồi.”

“Em biết.”

“Xin lỗi.”

“Anh không cần phải nói xin lỗi, trên thực tế em cũng không muốn đi phá hỏng cuộc hôn nhân của anh.”

“Hành động nông cạn này nhất định phải chấm dứt, sau này chúng ta không nên còn như vậy nữa.”

“Em nghĩ muốn anh.”

Tôi hơi ngây người, muốn tôi? Đây là ý tứ gì? Tôi không phải món đồ chơi, cũng không phải đồ ăn, các bộ phận trên người cũng không thể tùy tiện cắt thành miếng đưa cho cô ấy được, tôi không rõ.

“Anh đã cứu em, em nợ anh.”

“Tôi cũng có được một người bạn tốt. Cái này đã đủ trân quý rồi, tôi không muốn em dùng phương thức khác hoàn trả lại, vậy đối với tôi là một loại si nhục.”

“Gia Tuấn, anh thích em không?”

Tôi bị cô bức đến không chỗ chạy trốn.

Roi vào đường cùng, tôi trả lời: “Đúng vậy, tôi thích.” Nói thực thì tôi cũng thích cô ấy, trên người cô ấy có cảm giác hoàn toàn không giống Đinh Đình, tôi thích.

Ngón tay của Quách Sắc nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tôi, hơi thở lay động tơ tình trong tôi.

“Gia Tuấn, chúng ta cơ thể đều là máu thịt, hôm nay hãy để chúng ta làm một chuyện hiện thực nhất đi, cùng về nhà với em đi!”

Tôi rốt cục đã hiểu rõ ý tứ của cô.

Rất rõ ràng rồi, thân thể với thân thể, cách làm hiện thực nhất.

Tôi có phải nên nhanh gọn đẩy thuyền trôi theo dòng nước (*thức thời) hay không? Xã hội hiện nay, quan hệ nam nữ cởi mở như thế, thực sự phát sinh tình một đêm cũng không phải là chuyện hiếm, bên cạnh có không ít bạn bè đều từng trải qua tình một đêm, hỏi bọn họ sau đó có hối hận hay không, bọn họ trái lại còn nói phớt tỉnh: “Ăn sắc cũng là ăn, làm tình cũng như ăn cơm, đều là nhu cầu cần thiết, lấy đi thứ mình cần, làm xong thì tắm một cái, vậy có thể quên hết.”

Quách Sắc nằm trên người tôi, môi hôn hôn cổ tôi, cái loại cảm giác này, cực kỳ giống với lúc nhỏ, để con gà con lông vàng ở trong lòng bàn tay, nó dùng cái mỏ nhỏ xíu mổ mổ vào lòng bàn tay của bạn vậy, ngựa ngựa, tê tê, rồi lại âm i hưng phấn.

Tìm tôi đập nhanh một trận, rốt cục vẫn đẩy cô ra.

Tôi thật sự đang khiếp đảm, không dám trần truồng ở trước mặt người phụ nữ khác. Có thể sẽ có vài bạn bè nói tôi tư tưởng cổ hủ, nhưng lúc này tôi thực sự không dám.

“Đã khuya rồi, tôi đưa em về nhà đi!”

Quách Sắc rất xấu hổ, nhưng tôi nói bình tĩnh trước sau như một, chỉnh lại quần áo một chút, tôi khởi động xe. Trước khi cô xuống xe, tôi khách khí nói: “Ngủ ngon!”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 8: Chệch quỹ đạo (6)

Lý trí của tôi tạm thời chiếm thế thượng phong, những ngày sau đó, tôi cũng không liên lạc lại với Quách Sắc nữa. Nụ hôn ngắn ngủi trong xe ngày đó tuy thường hiện lên trong đầu tôi, nhưng chỉ là thoáng vụt qua, tôi khuyên nhủ chính mình không nên trầm luân.

Bạn bè quanh tôi, khách hàng, đủ mọi loại người, các ngành các nghề, tránh không được ăn uống nhậu nhẹt cùng mọi người, những lúc tiêu khiển, sẽ có bạn bè hỏi tôi: “Gia Tuấn, thiệt tình nói cho vui, cho tới bây giờ cậu có cấm sừng vợ lên giường với đàn bà khác không?”

“Không có.”

“Xem xem, đúng là người đàn ông thanh cao!”

Thiệt tình nói cho vui? Có thể có mấy người dám nói thiệt tình chứ?

Bạn bè chỉ mong nghe được tôi nói vài câu dâm tục chút để mở màn khai vị, đáng tiếc, tôi làm cho bọn họ thất vọng rồi, tôi không để bọn họ tiêu khiển đâu.

Tôi hình dung về quan hệ hôn nhân thế này, giống như anh mua một chiếc xe, lên điều khoản, làm tốt thủ tục, nó thuộc về anh, hàng ngày anh mở nó ra đi, đến buổi tối anh cần đỗ bên ở trước cửa nhà mình, nó là tài sản quan trọng của anh, hơn nữa, anh còn cần bảo trì bảo dưỡng nó, đăng ký bảo hiểm cho

nó, làm bảo dưỡng, như vậy nó mới có khả năng bảo trì được vẻ sáng loáng.

“Xem xem, cái ví von này, không hở là Phó Gia Tuấn, ví von cũng thực tế.” Bạn tôi cười, “Nhưng mà, Gia Tuấn, có ai mà cả đời không đổi hai chiếc xe?”

“Thói quen lái, vẫn là cái xe lúc ban đầu kia là thuận tay nhất.”

Bạn tôi cười ha ha: “Đàn ông mê xe, cũng giống như đàn ông thèm đàn bà đẹp, người đàn ông nào mà không muốn dưới móng mình ngồi là một chiếc xe tốt, một chiếc xe đẹp? Đạp vào chân ga xe mới, vịn một chút tay lái liền giống như chạm vào làn da có độ đàn hồi, làn da mềm mại mịn màng của đàn bà, cảm giác so với sờ vào bà vợ của mình là hoàn toàn không giống nhau.”

Chúng tôi đều cười, tôi không biết phụ nữ nói thế nào về quan hệ nam nữ, có phải là cũng nói chuyện phiếm thăng thần và tục tăng như đàn ông nói chuyện hay không, nhưng có một việc thì tôi tin chắc, đó là trong lòng mỗi người đều có mầm mống ngoại tình, chỉ là ngoại tình giống như một cái vòng nho nhỏ, luân lý xã hội và quan niệm đạo đức là một cái một cái vòng ràng buộc lớn, rất nhiều người chúng ta không bước ra một bước, kỳ thật không phải là khắc chế được chính mình, chỉ là chúng ta e ngại, chúng ta sợ bị xã hội phi nhổ và xa lánh.

Tôi có một đôi bạn, vợ chồng mười mấy năm, bề ngoài xem ra cũng thực ân ái, đột nhiên, đôi vợ chồng ân ái này phản bội nhau, cuối cùng nháo đến mức muốn ly hôn, cũng không kiêng dè, tìm tôi đến thụ lý vụ ly hôn này.

Tôi thực giật mình: “Bọn họ muốn ly hôn? Anh nghĩ bọn họ sẽ cùng nhau đi tới lúc đầu bạc.”

Đình Đình cũng thực không hiểu: “Các vụ ly hôn càng ngày càng nhiều, là cái gì tạo thành hết thấy chuyện này? Môi trường ô nhiễm? Cũng có thể, chìm uyn trong công viên cũng không một vợ một chồng nữa, con người là loại động vật linh trưởng cấp cao, có thể làm ra chuyện lạ gì chứ!”

Tôi không thể nê hạ thụ lý vụ này, tôi là luật sư nhưng cũng là bạn bè của họ, trong lòng tất nhiên không hy vọng bọn họ ly hôn. Vì thế tôi không ngừng khuyên bảo bọn họ, không ngờ hai người này, bình thường nhả nhặn nho nhã, vừa đến vấn đề ly hôn một cái, là ngoác miệng mắng to, hoàn toàn không có phong độ, chỉ chăm chăm tranh đấu đến đầu roi máu chảy, thậm chí đến quyền sở hữu cái bánh xe ô tô cũng muốn tranh đến người chết ta sống.

Tôi và Đình Đình thường xuyên ngồi ở trong phòng khách bọn họ, nghe hai vợ chồng này mắng chửi nhau ở trước mặt chúng tôi, trong lòng đều thực cảm khái.

Đình Đình than: “Chỉ trích lẫn nhau, tranh này tranh kia, thế mà sao không có người bận tâm đến đứa nhỏ?”

“Mắng chửi cũng thực khó nghe.”

Đình Đình lắc đầu: “Đương nhiên, cũng phải ly hôn rồi, còn để cho đôi phương thiếp hoa lên mặt* hay sao?” (*giữ mặt mũi thể diện).

Nguyên nhân ly hôn cũng hơi cù chuối, lại thực bất đắc dĩ, bên đảng trai vô tình có tình một đêm với bạn của bên đảng gái, không chùi mép cho sạch, kết quả sự tình bại lộ ra làm cho đảng gái biết, bên đảng gái dứt khoát gây đại chiến với anh em đảng trai, hai bên đều có lỗi sai, do trả thù cũng không cam lòng thúc đẩy, sự tình càng diễn biến nghiêm trọng hơn, cuối cùng đưa nhau ra công đường.

Về nhà, Đình Đình gọt táo cho tôi, vỏ táo gọt ra thật dài, độ dày thích hợp, tạo thành vòng cuốn xoắn quanh buồng xoong.

Cô ấy đưa cho tôi ăn trước, lúc cô ấy ăn thì lại nói: “Gia Tuấn, anh có chú ý đến ánh mắt đứa trẻ đó không? Loại thương cảm đó không thể hình dung bằng ngôn từ gì được, kỳ thật ly hôn ai cũng có thể vượt qua được, nhưng mà khổ không phải là khổ đứa con sao?”

Khi đôi vợ chồng kia đến nhà tôi để bàn lại chuyện ly hôn thì, Đình Đình đột nhiên chính lại về khéo léo nho nhã nhu nhược ngày thường, phá lệ mở miệng mắng to.

“Hai người anh chị không chịu thua ai kém ai, hơn bốn mươi tuổi rồi, thế mà còn không biết xấu hổ, chạy đến diễn tuồng trong nhà người khác? Anh chị coi ly hôn là chuyện mọi nhà à? Được rồi được rồi, muốn ly thì mau ly đi, lo tiền phí luật sư của Gia Tuấn, bớt để chúng tôi ngày nào cũng phải dây dưa với các người, cơm cũng ăn không yên ổn. Đứa con muốn nuôi thì nuôi, không nuôi đưa đến viện phúc lợi đi, về sau cũng phân rõ giới tuyến với vợ chồng các người, đến lúc nó trưởng thành, là trộm là cắp, buôn lậu thuốc phiện hay cướp bóc, cũng không liên quan tới các người.”

Chúng tôi không nghĩ tới Đình Đình lại cảm tức như vậy, nhất thời đều sững sốt.

Đình Đình chống nạnh phát hỏa: “Hay kẻ không biết xấu hổ này, đều cho mình là mười bảy mười tám tuổi à, anh,” Cô ấy chỉ vào người đàn ông nói: “Ly hôn rồi anh không đi nghĩ rằng, anh còn có cái vốn liếng gì? Da mặt đi thăm mỹ viện cắt mấy dao cũng không ít được đi mấy nếp nhăn, lên giường, người ta đàn bà trẻ tuổi cũng chê anh giường chiếu bất lực, đàn bà cũng chiếm không xong thì còn có bản sự làm đàn ông gì nữa? Còn cả chị!” Cô ấy lại chỉ người phụ nữ, trợn mắt nhìn thẳng về phía đó, “Nhìn xem hiện tại chị một bụng phôi ra, đi trên đường như con gà tây, đàn ông hai bảy hai tám tuổi ai muốn chị? Đàn ông bốn bảy bốn tám, ly hôn rồi so với chị hiện giờ thì có khác biệt? Bản thân có nhà có cửa, cổ tình muốn đi làm bà thiếp già cho người khác, thực dọa người!”

Mọi người đều sững sốt, trong lòng tôi nghĩ, Đình Đình em làm như vậy không phải là lửa cháy thêm dầu hay sao?

Không ngờ, người ngốc có lời diệu kỳ, đôi vợ chồng này thật đúng là không ly hôn.

Đôi lại còn nói, cũng đều mệt mỏi, cũng đều huê nhau cả. Vì con cái, tiếp tục làm đôi vợ chồng đến chết không thay đổi đi!

Anh ly hôn, phóng mắt xem thế giới rộng lớn, còn có bao nhiêu người khác phải thích hợp hơn, tốt đẹp hơn xuất hiện trước mặt anh? Mỗi người chúng ta đều già đi, nam sẽ hói đầu to bụng, nữ sẽ mặt đầy nếp nhăn, dung nhan già cỗi, cuộc sống chưa chắc đã khởi sắc hơn lúc trước, ngược lại càng khổ con cái tuổi còn nhỏ. Mọi người đều phạm sai lầm, bấn đố tiếp theo chưa chắc có thể dễ dàng tha thứ cho mình như bấn đố trước, coi như hết!

Đình Đình bốp mũi ở trước mặt tôi bắt chước thái độ hai người kia, mô phỏng xong cô ấy còn nói: “Gia Tuấn, như thế này là kết cục tốt nhất rồi, hai người kia đã không còn yêu nhau nữa, thì để cho bọn họ sống qua những ngày ngò vức, âm ỉ vạch khuyết điểm của nhau một trận, hất nước cống vào nhau.”

Tôi mỉm cười, có đôi khi cảm thấy Đình Đình thực ngốc, nhưng mà cô ấy có một điểm ưu việt là không che đậy việc gì cả, bụng dạ thẳng thắn, cái miệng không chỉ xinh xắn mà còn lanh lợi.

~~~~~ Vficland.com ~~~~~

Về phân quan hệ giữa tôi và Quách Sắc? Tuy đã trải qua sự việc kia, nhưng thật ra tôi không ngại tiếp tục làm bạn bè tốt với cô ấy, thực sự nếu có thể buông xuống, có một hồng nhan tri kỷ như vậy sẽ là một chuyện thật vinh hạnh trong đời.

Công việc của tôi ngày càng bận rộn, tiếp nhận nhiều vụ kiện hơn rất nhiều, đa số những vụ nhỏ đều giao cho trợ lý giải quyết, bản thân tôi thì toàn lực giải quyết một vài vụ kiện lớn.

Cứ yên ổn không nổi sóng như vậy qua một khoảng thời gian, mãi đến có một ngày, tôi vô tình phát hiện ra, rất nhiều khách hàng tới văn phòng luật sư mấy ngày nay đều là cha con họ Quách giới thiệu đến, nghĩ tới Quách Sắc giúp đỡ tôi như vậy, tôi tràn ngập cảm kích phức tạp với cô ấy.

Tôi rất muốn tìm cô ấy ăn bữa cơm, thứ nhất, tôi cũng muốn gặp cô, thứ hai, tôi cũng muốn cảm ơn cô ngay trước mặt.

Một lần buổi đình thẩm kết thúc, trợ lý nhắc nhở tôi, “Sur phụ, hình như là Quách tiểu thư.”

Tôi đang thu thập tài liệu trong tay, nghe thấy hắn nói tôi dừng lại, quả nhiên, trong đám người nghe xử đang muốn rời khỏi, tôi nhìn thấy bóng lưng của cô.

Tôi theo dòng người chạy tới cửa lớn, đuổi theo cô, “Quách Sắc.”

Cô quay đầu lại.

“Gia Tuấn.”

Xung quanh mọi người ồn ào nhốn nháo, chúng tôi dừng không được, bị đẩy theo dòng người ra tới ngoài cửa.

Đứng ở ngoài cửa, hai người chúng tôi đầu tiên cười cười, nhất thời lại không tìm được chủ đề câu chuyện.

Cô đứng ở bên cạnh một chậu cây vạn tuế, bóng dáng gầy gò, tuyệt nhiên đối lập với cây vạn tuế xanh um rộng lớn.

Tôi háng giọng nói, “Có khỏe không?”

Cô ấy hơi cúi đầu, “Anh thì sao? Gia Tuấn.”

Tôi thoải mái nói: “Rất tốt, cuộc sống vẫn như trước.”

Cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi, trong lòng tôi căng thẳng.

Nói thật ra thì, tôi thực sự mong muốn cô ấy nhìn tôi với con mắt trong suốt, lỗi lạc tự nhiên, nhưng mà không phải, ánh mắt cô ấy nhìn tôi tràn ngập rất nhiều tình cảm, thật giống như, một cốc nước trong vắt, bạn dùng một chiếc ly pha lê từ từ rót phẩm màu xanh lam vào dọc theo thành pha lê, hai loại màu dần dần ngấm vào nhau, cuối cùng chậm rãi dung hợp, quá trình chuyển đổi này, kỳ thực cực kỳ tinh tế.

Ánh mắt cô ấy nhìn tôi lúc này, chính là giống như thế.

Tôi ho khan một tiếng, không thể làm gì khác đành tìm đề tài nói chuyện: “Trưa rồi, không ăn cơm đi, nếu không thì cùng đi ăn?”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 9: Kịch tình cùng dững khỉ

Quách Sắc nói ngắn gọn: “Không được, em còn có việc.”

Tôi à một tiếng, cô ấy cũng đã xoay người rời đi.

Giờ khắc này tôi rất mâu thuẫn, cũng có nỗi buồn vô cớ, kỳ thực bình thường cô ấy đến xem buổi đình thẩm (*thẩm vấn ở tòa án) của tôi, lần nào cũng đều lặng lẽ ngồi một mình ở ghế đằng sau không chớp mắt, thậm chí để cho người khác ngăn trở bóng dáng của chính cô, tôi biết rõ, những tôi chưa bao giờ sẽ đi chủ động nhìn về bên đó, tôi hiểu rõ tình cảm nam nữ, vĩnh viễn không chiếm được là cái tốt nhất, phẩm là thứ không chiếm được, trong tương tượng đều là giấc mộng hoa sắc vi.

Mùi vị tiếc nuối ngày đó chắc hẳn đã phủ bóng đen trong lòng cô ấy, trách nhiệm là tại tôi, tôi phải nói chuyện một lần với cô, nếu như tôi còn muốn tiếp tục làm bạn bè tốt quang minh chính đại với người ta, thì tôi đây nhất định phải nói chuyện mặt đối mặt với cô ấy một lần, nếu không, quan hệ giữa chúng tôi sẽ càng ngày càng căng thẳng, càng ngày càng hồi hận.

Tôi rốt cục bỏ thời gian ra để gọi điện thoại hẹn Quách Sắc, hẹn gặp mặt cô ấy ở một nhà hàng com Tây.

Cô ăn mặc rất đẹp, vẫn vậy, mỗi lần gặp cô ấy, trang phục của cô đều không chê vào đâu được, trong lòng tôi hơi tán thưởng.

Phục vụ cầm lấy thực đơn đi khỏi, chỉ còn lại hai người chúng tôi đối mặt với nhau.

Trong hiệu com Tây, đồ trang trí, thiết kế, thậm chí bàn ăn, bộ ly, đèn đóm, tất cả đều phối hợp rất cầu kỳ tinh tế, rất thích hợp để đôi tình nhân tới trò chuyện tâm sự, chỉ có điều, chúng tôi không phải là tình nhân.

Hai người chúng tôi nhìn nhau cười, đột nhiên cùng lúc hỏi đối phương: “Gần đây khỏe không?”

Lại cười.

Tôi nói: “Giống như lúc trước thôi, không so với em được, công việc em làm chính là công trình cứu vớt sinh mệnh.”

Sau đó chúng tôi lại cười, lần này là cười tự giễu, thực khách khí thực gượng gạo.

Dừng một chút, tôi nói: “Gần đây nhận được rất nhiều vụ kiện, cảm ơn em, em đã giới thiệu rất nhiều khách hàng cho anh.”

“Không cần cảm ơn em, anh xử lý vụ kiện xuất sắc, mọi người tín nhiệm anh, điều đó là phải thôi, nếu anh thực sự vô dụng, em sẽ không để bạn bè đi tìm anh lãng phí thời gian, hưởng hờ, chúng ta là bạn bè.”

Tôi nói đùa: “Nếu là bạn bè, sau này thỉnh thoảng đi ra ngoài ăn một bữa com, mọi người tâm sự, như vậy chắc được chứ?”

Cô rút cuộc nở nụ cười. “Lúc tới em vẫn cứ thấp thỏm, sợ anh sẽ nói, sau này không nên lại tới tìm anh nói như vậy nữa.”

“Thế nào có thể có chuyện đó.”

Cô ấy nói rất ngay thẳng, rất chân thành, rất chắc chắn, đây mới là khí phách nữ tính, trong lòng tôi tin tưởng và cảm phục, nếu có thể như vậy, cũng là chuyện cực kỳ vui mừng.

Từ ngày đó, tôi và Quách Sắc khôi phục lại giao tình, chuyện lúc trước, coi như chưa hề xảy ra. Tôi coi cô ấy là bạn tri tâm, có chuyện gì phiền lòng cũng tâm sự với cô ấy, cô ấy không bận việc cũng tới tìm tôi uống một chén, nói một chút về chuyện công tác, dần dần nói chuyện với nhau, quan hệ của chúng tôi trở nên thoải mái và tự nhiên.

Ngày cứ tiếp tục trôi qua như vậy, chuyện lạc thú nhất trong đời vẫn là ngày ngày đi làm như trước, khi tan sở, tôi và Đinh Đinh đôi khi đi ra ngoài tản bộ, chơi bóng, hoặc nhàn rỗi đến chơi nhà cha mẹ hai bên, sinh hoạt như bình thường, cũng không có sóng gió phong ba gì cả.

Hai tháng sau, bởi vì quê nhà nhạc phụ tôi có việc, Đinh Đinh đi theo cha mẹ hồi hương về quê, chỉ còn lại một mình tôi.

Tôi cùng đồng nghiệp ăn uống ở bên ngoài, mọi người đề nghị cùng đi quán bar uống một chén, tôi không từ chối.

Mọi người đều uống rất thoải mái, lúc này có một người bạn nói: “Uống rượu như thế này thật không có ý nghĩa, gọi người tới bầu bạn một chút đi!”

Tôi ngăn anh ta lại: “Miễn đi, không thú vị đâu.”

Người bạn này mượn men rượu mà mắng tôi, “Phó Gia Tuấn, cậu lại già bộ thanh cao với chúng tôi rồi.”

“Tôi không phải thanh cao, tôi là giữ cửa, được rồi chứ?”

“Tôi biết Phó Gia Tuấn không giao du với đàn bà mua vui, sợ làm bẩn danh tiếng của mình, Gia Tuấn bên ngoài có hồng nhan tri kỷ đi!”

Tôi bất đắc dĩ cãi lại: “Nói bậy bạ gì vậy?”

Anh ta không chịu buông tha mà nói tiếp: “Nếu cậu nói không phải, vậy chứng minh cho chúng tôi xem?”

“Cậu muốn chứng minh thế nào?”

Không nghĩ tới anh ta dĩ nhiên khích tôi, “Gia Tuấn, cậu có một tình nhân làm bác sĩ đi?”

Tôi hơi tức giận: “Lời này không thể nói bừa.”

Anh ta lấy di động ra, “Được lắm, bây giờ cậu gọi điện thoại cho cô ta, hẹn cô ta đi ra ngoài uống rượu, nếu như cô ta không nể mặt cậu, không ra, chúng tôi sẽ tin cậu là thanh bạch, nếu như cô ta lập tức đi ra, tất cả hóa đơn tiêu phí ngày hôm nay tôi sẽ trả.”

Tôi cũng hơi say say, tự dưng lại đồng ý lấy di động ra gọi cho Quách Sắc.

Mà đổi lại tôi bị thua chính là, Quách Sắc cúp điện thoại được 10 phút đã liền chạy tới.

Cô ấy vừa đến, mọi người reo hò.

Quách Sắc thoải mái đứng dẫn ngồi xuống, ngồi xuống xong liền tự nhiên chế nhạo tôi: “Anh thế nào lại uống nhiều rượu như vậy? Em thấy xe anh đổ bên ngoài, có nghĩ lái xe trở về được không?”

Tôi nói hơi đỏt, cũng có chút nói năng lộn xộn: “Có em ở đây, anh làm sao có thể chật vật được.”

Đám bạn trêu đùa, muốn mời Quách Sắc uống rượu, Quách Sắc cũng không từ chối, uống với mỗi người một chén xong, tìm cơ kéo mạnh tôi đi ra ngoài.

Bên ngoài gió thổi, chúng tôi có chút tỉnh táo lại, đứng ở bên ngoài quán rượu, tôi hơi áy náy nói với cô: “Xin lỗi, mạo muội hẹn em tới như thế này.”

Cô đưa tay gọi taxi, đẩy tôi lên xe xong, lại dường như không có việc gì, nói: “Nói vậy có hơi nhảm.”

Khi xe taxi bắt đầu đi, đầu óc tôi có chút mơ hồ, nhắm mắt lại, đầu tựa lên cửa kính chớp mắt, Quách Sắc đưa tay qua, nắm chặt lấy tay tôi.

Lúc xuống xe, cô ấy đẩy tôi, “Tới rồi, Gia Tuấn.”

Tôi mơ mơ màng màng hỏi: “Tới rồi?” Tiền xe cô ấy cũng đã thanh toán rồi.

Xuống xe xong, tôi hiếu kỳ quan sát bốn phía, “Đây là đâu?”

“Nhà em.” Cô ấy kéo tay tôi, “Đi vào đi!”

Tôi chần chờ, nhưng không tự chủ bước đi.

Chính cô ấy thì ra cũng có nhà riêng, không phải cùng ở chung với cha mẹ.

Cửa thang máy mở ra, tôi dừng bước.

Ánh sáng hành lang cũng không sáng lắm, nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng ánh mắt cô ấy.

Tôi đứng ở trước mặt cô, đột nhiên, thời gian quay lại hai mươi năm, giống như thời trung học, tôi đưa bạn học nữ ngưỡng mộ trong lòng về nhà, cô ấy đeo cặp, buộc tóc đuôi ngựa, khi tới dưới lầu thì, vẫy tay về phía tôi: “Gia Tuấn, ngày mai gặp.”

Giấc mộng xưa cũ bình tĩnh, sau đó lên đại học, bạn học nữ dễ thương biết chúng tôi cách nhau rất xa, tự nhiên khổ sở không nén nổi rơi lệ.

Ánh mắt của cô ấy, tự nhiên lại rất giống người xưa kia đó.

Tôi có chút bàng hoàng.

Cô ấy cũng đang nhìn tôi.

Cuối cùng cô ấy kéo tay tôi qua, kéo tôi đi vào.

Chệch quỹ đạo chính là ở trong chớp mắt này, dây đàn trong lòng đã bị kích thích.

Cho tới bây giờ, tôi không dám hồi tưởng lại chuyện ngày đó, vào nhà xong, cô ấy cởi áo khoác của tôi, mặc lên cho tôi, sau đó lại mở quần áo bên trong của tôi, kéo tôi vào trong phòng ngủ.

Tất cả đều rất thuần thực tự nhiên, cô ấy đối với tôi giống như chăm sóc người chồng kết hôn đã mười năm, quan tâm săn sóc, tôi lo sợ bất an, rồi lại vô

lực tự kiềm chế.

Sau đó, tôi khuôn sáo giống như diễn phim truyền hình, xấu hổ nói: “Xin lỗi.”

Không nghĩ tới cô ấy lại tiêu sái nói với tôi: “Có gì cần xin lỗi đâu? Anh đang cảm thấy áy náy sao? Đây đâu phải là luật sư giải quyết vụ kiện, còn phải nói tới công bằng cái gì, quan hệ nam nữ không có nguyên tắc và lý tính, chỉ có nguyện ý hay không.”

Tôi trầm mặc.

“Gia Tuấn.” Cô ấy khuyên nhủ tôi, “Em sẽ không quấy rầy hôn nhân của anh, anh cũng đừng nghĩ thiếu nợ em cái gì, tất cả mọi chuyện, là người tình ta nguyện, mọi người đều là người thực tế và lý trí cả.”

Lý trí? Lý trí chính là xác thịt với xác thịt, không bao hàm tình thần.

Thời gian rảnh lúc làm việc, tôi rơi vào trong suy tư xoắn xuyết, nếu như chỉ là xác thịt với xác thịt, như vậy thì tương đương khách làng chơi với kỹ nữ, giao dịch tiền tài cùng xác thịt, vấn đề là, chúng tôi đều không phải, chúng tôi đã có một lúc tham hoan lạc, nhưng vẫn còn một chút tình cảm lưu luyến đối với đối phương, đó mới là điều nguy hiểm nhất.

Tôi thường hay khuyên bảo người khác, quý trọng hôn nhân, không nên phản bội người kia, không nghĩ tới có một ngày, tôi cũng ngoại tình rồi.

Lòng tự rối loạn thành một đống.

Vài ngày sau, Đinh Đinh trở về, cô ấy cũng không đi thẳng về nhà, lại chọn đến văn phòng luật sư tìm tôi.

Vừa vặn ngày đó, văn phòng luật sư của tôi đã xảy ra chuyện, có một vụ kiện, đối phương thua kiện, người ủy thác của đối phương một bụng tức giận không thể phát tiết, vậy mà nổi giận chạy đến dưới lầu sở luật sư chúng tôi chửi ầm lên, khiến người qua đường ghé mắt.

Tôi vừa lúc từ bên ngoài trở về, nhìn thấy tất cả màn này, tôi vốn không muốn để ý tới, xoay người đi vào tòa nhà.

Không ngờ mấy người đối phương chia vào người tôi, rống lớn lên: “Phó gia Tuấn, tên tiểu nhân này, uổng mầy là một luật sư, không ngờ không có công lý và lòng trách nhiệm, công ty diên sản chém lấy đất đai của chúng ta, bắt nạt dân chúng yếu ớt chúng ta, mầy làm luật sư, vậy mà còn đi giúp đỡ bọn chúng đánh thắng trận kiện cáo này.”

Tôi không thể nhịn được nữa, quay đầu lại, “Tôi giúp người có lý hay không, anh thua là đuối lý, đừng có đổ trách nhiệm lên người tôi.”

Không đợi tôi nói xong, đột nhiên có một túi thức ăn thừa ném tới trên người tôi.

Ngay sau đó, đám người loạn lên, một vài người đối phương vây quanh tôi và trợ lý Đường Nhất Phàm, không chờ chúng tôi phản ứng lại, quyền cước đối phương đã hướng tới, đổ ập về phía chúng tôi.

Tôi cùng Đường Nhất Phàm lúc này cũng không còn phong độ nữa, ôm đầu tránh trái tránh phải trong đám người, chặt vật không chịu nổi.

Đột nhiên, đám người thét một trận chói tai, một cột nước mãnh liệt lượn đầu phun về phía đám người kia, đám người đánh tôi hoảng loạn tứ tán ra, tôi và Đường Nhất Phàm lúc này mới may mắn thoát ra.

Tôi ngẩng đầu nhìn một cái, nhất thời ngây người.

Không ngờ là Đinh Đinh.

Cô ấy tới tìm tôi, thế nhưng đúng lúc thấy tôi bị vây khốn, nhất thời dưới tình thế cấp bách, cô ấy không lựa chọn xông lên đánh những người này, trái lại liền không nói hai lời, lạnh lùng bình tĩnh chạy đến đại sảnh lầu một, mở bình chữa cháy, lấy ống nước ra, quay ra phun bọn người kia một trận dữ dội.

Nước mãnh liệt như vậy, mười mấy người toàn bộ đều bị xối vào căn đến không đứng vững, như con gà bị nước luộc, vừa mắng vừa chạy trốn, tới chỗ an toàn rồi chúng mới gào lên: “Con đàn bà đánh đá nhà mầy.”

Đinh Đinh cười lạnh nhướn mày: “Đúng, ta chính là con đàn bà đánh đá, chúng bây muốn nói đạo lý với ta sao? Cút mẹ mầy đi! Nói cho mầy biết, lão nương ta có cả đồng thời gian tiêu khiển với bọn mầy, nếu như bọn mầy còn dám tới làm loạn ở văn phòng luật sư chồng ta, lần sau ta sẽ gọi xe chở phân tới xối vào đám người bọn mầy cho chết!”

Cả đám người toàn bộ đều sững sốt.

Tôi thật sự là trăm mối cảm xúc, người tản đi rồi, tôi mới đi đến bên cạnh Đinh Đinh.

Cô ấy giờ mới hồi thần lại, nghĩ tới cả người run lên.

Tôi tới tiếp lấy van nước của cô ấy, vậy mới phát hiện ra, cô ấy đang nắm gắt gao, chặt không buông tay, mà hàm răng thì đương cắn chặt, trên mặt tràn ngập dũng khí bất khuất, giờ khắc này, lòng tôi chưa xót không thôi.

Đinh Đinh vóc dáng không cao, ở trong một đồng đàn ông cường tráng liền giống như một viên đậu nhỏ, thế nhưng tại giờ khắc này, cô ấy lại lao tới, dùng khí quyền mình mà bảo vệ tôi, giống như là trong sách giáo khoa trung học, một con chim sẻ mẹ lao xuống ổ để giải cứu con mình, vô cùng nhỏ bé và gầy yếu trước mặt chó săn, nhưng là vì bảo vệ con mà nó vẫn cứ vỗ cánh, dùng cánh che chở ở trước mặt con mình, cho dù nó đối mặt với đối thủ mạnh mẽ hơn gấp trăm lần so với mình, nó cũng không hề sợ hãi.

Lòng tôi đau đớn mà kéo cô ấy: “Đinh Đinh.” Cô ấy rốt cục buông lỏng tay ra.

Có lại phản ứng, cô ấy mới oán hận chửi: “Bộ đồ này giá 4 ngàn, tự dung ầu đả với đám đầu đường xó chợ ở trên đường, thực là phí hoài một thiên vật*.” (*thứ đồ rất quý giá)

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 10: Sóng gió nhằm mang thai

Đường Nhất Phàm tròn mắt há hốc mồm tán thưởng Đinh Đinh: “Sự mẫu thực là Gia Cát trong giới đàn bà.”

Đinh Đinh lúc này mới nghĩ tới mà đắc ý, thân nhiên cười, “Đám bắt nạt ông xã của ta à? Bọn họ không biết ta pháp thuật vô biên, có bảy mươi hai phép thần thông biến hóa, hừ!”

Tôi vẫn nghĩ Đinh Đinh rất nhỏ bé yếu đuối, cô ấy cần tôi tới bảo hộ, không ngờ vào lúc tôi phi thường xấu hổ nhất, Đinh Đinh lại bình tĩnh lạnh lùng, giả heo ăn cỏ, đại trí giả ngu.

Cô ấy chưa hề phát giác tôi có biến đổi nhỏ nhoi gì, vẫn yêu tôi trước sau như một.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, cô ấy mềm mại trườn vào trong khuỷu tay tôi, quấn quít lấy tôi, không ngừng hôn môi tôi.

Tôi một trận chột dạ, một trận đau lòng.

“Gia Tuấn.” Cô ấy dịu dàng gọi tôi, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve đằng sau lưng tôi.

Tôi rất muốn vuốt ve săn sóc cô ấy một chút, thế nhưng, có lẽ là bởi lòng tôi đang bất định, lúc này đây, tôi đang rất không có tâm trạng.

“Đinh Đinh.” Tôi vịn phần áo váy mà vuốt ve tóc cô ấy, thấp giọng nói: “Lần sau đi!”

Cô ấy cười, dùng chóp mũi cọ cọ một chút mũi tôi.

“Anh đi rót chén nước.” Nói xong tôi liền sờ áo ngủ.

“Đề em đi!” Cô ấy lập tức đứng dậy, bước nhanh chạy ra khỏi phòng ngủ, rất nhanh, cô ấy đã quay lại với một chén nước ấm.

“Gia Tuấn, em mang trà hoa quế nhuận hầu từ quê lên, còn bỏ thêm một chút mật ong, anh gầy đây hoạt động trí óc nhiều lắm, nghỉ ngơi cũng không tốt, trước khi ngủ uống chút cái này, như vậy mới tốt cho giấc ngủ.”

Cô ấy ngồi bên giường, dùng một muỗng nhỏ, từng ngụm từng ngụm rót tôi uống nước, trong mắt là tình yêu nồng đậm đối với tôi.

Trong lòng tôi như một dòng sông ồ ạt chảy xuôi, tôi chỉ là một người bình thường, có người vợ hiền như vậy, tôi có tài có đức gì mà nhận được.

Sáng ngày hôm sau, tôi vừa mới khởi động xe định đi, Đinh Đinh bỗng nhiên đi dép chạy xuống từ trên lầu đuổi theo tôi, “Gia Tuấn, anh đừng quên cái này.” Tay cô ấy giơ lên một phần chứng nhận xuất nhập kho.

Lúc này chỉ nghe thấy A một tiếng, Đinh Đinh xuống tới bậc thềm thì dép giẫm vào khoảng không, từ trên bậc thang ngã mạnh xuống đất.

Tôi sợ hãi nhanh chóng nhảy xuống xe, Đinh Đinh nửa ngày cũng không đứng lên, chờ tôi chạy tới, cô ấy mới miễn cưỡng chống người lên, vẫn còn ở trên mặt đất rên rỉ, đợi tôi kéo cô ấy đứng lên, lòng bàn tay Đinh Đinh đã bị trầy xước, nhào xuống đất nên môi cũng bị vấp thương, còn đang rướm máu ra ngoài.

Tìm tôi nhất thời cũng đau đớn siết lại, cuống quýt đưa Đinh Đinh đi trạm xá y tế, vậy mà bác sĩ lại nói cho tôi biết, “Chân không làm sao, vợ anh nói dạ dày vẫn cứ đau.”

Đình Đình nhớ tới điều gì, liền sợ hãi hỏi tôi: “Gia Tuấn, liệu có thể là mang thai rồi không?”

Tôi đó, cô ấy làm kiểm tra nước tiểu trong phòng vệ sinh, tôi ở bên ngoài bất an mà xoa xoa tay, đợi một hồi, cô ấy giờ que thử nói tôi biết, “Hai vạch, làm sao bây giờ?”

Tôi cảm lấy nhìn một cái, quả nhiên là hai vạch, Đình Đình đã mang thai rồi sao?

Hai người chúng tôi đều là vừa mừng vừa sợ. Chuyện phản ứng lại đầu tiên là tôi thông báo cho mẹ, ngày hôm sau mẹ liền mừng rỡ không thôi mà chạy tới, mẹ quát Đình Đình: “Nếu đã mang thai, thì tốt rồi, dưỡng thai cho tốt, không được để tình trạng bị sảy thai giống như lần trước.”

Đình Đình vâng vâng dạ dạ.

Mẹ giống như là Tây thái hậu, đặt ra quy định nghiêm ngặt về thời gian làm việc và tiêu chuẩn ẩm thực cho Đình Đình, hoa quả phải ăn loại nào, ăn cơm phải ăn cái loại gì, giày phải đi dạng nào, điều điều khoản khoản, Đình Đình nhìn mà hoa cả mắt, cô ấy khổ sở than lên. “Trên điều khoản này còn thiếu một điều, bản thông tri bắt đầu từ ngày cấp phải nghiêm ngặt chấp hành, nếu như trái lệnh, lập tức xử trảm.”

Nói xong lời này ở trước mặt tôi, cô ấy khoa trương làm động tác đao kẻ cổ.

Tuy là như vậy, nhưng chúng tôi đều vẫn rất hài lòng, hơn nữa, bởi vì biết mình mang thai, Đình Đình cải biến rất nhiều, cô ấy không đi giày cao gót, không trang điểm, ăn thì không kén chọn, cho dù trước đây không thích ăn gì, mẹ đã làm cho rồi thì cô ấy cũng chăm chú ăn hết toàn bộ.

Ai biết, chuyện ngoài ý muốn lại tới.

Nửa tháng sau, không ngờ kinh nguyệt của Đình Đình tới, chúng tôi đều sợ ngấy người, không hiểu được nguyên do, cuối cùng tìm ra được cái thứ nguyên nhân đầu sỏ, que thử thai chết tiệt từ hai năm trước đã mất đi hiệu lực rồi!

Mẹ tôi nhất thời phát bực, buổi tối trước khi đi ngủ còn không quên tức giận bỏ lại một câu: “Người ta nói gà sẽ dối đẻ trứng, không đẻ trứng chỉ biết kêu quang quác, chờ người ta tới cho ăn, không nghĩ tới con người cũng sẽ như vậy.”

Thừa dịp Đình Đình không có nghe thấy, tôi nhanh chóng đẩy mẹ đi ra.

Chờ đưa mẹ về rồi quay lại nhà thì, tôi đẩy cửa phòng, thấy Đình Đình đang ngồi trên giường, chớp mũi đỏ ửng, viền mắt cũng sưng lên, sọt rác bên cạnh chất đầy giấy trắng.

Lòng tôi không chịu đựng được, ngồi vào bên cạnh, an ủi cô ấy: “Chỉ là ngoài ý muốn, không nên quá để ý.”

Cô ấy ngẩng đầu, trên lông mi vẫn còn dính một chút nước mắt.

“Gia Tuấn, thực ra cũng không phải, trong khoảng thời gian này em rất hài lòng, mẹ rốt cục đã chịu quan tâm tới em, đây mới là cái em vui nhất.”

Tôi nhất thời cảm xúc trăm mối ngổ ngang.

Tỉ mỉ nghĩ lại, mẹ chồng quật cường, con dâu nhu nhược, trong thời gian ba năm kết hôn đều tranh đấu qua lại, hai người dĩ nhiên chưa từng thực sự ngồi xuống trò chuyện một chút.

Kỳ thực, người bề ngoài ngu dốt đi nữa cũng có khát vọng được yêu thương, thì ra, ở trong lòng Đình Đình góc ngách cũng cực kỳ khát vọng được mẹ chồng quan tâm thương yêu như thế.

Tôi ôm lấy Đình Đình vào trong lòng, ôn nhu vỗ về: “Đình Đình.”

Cô ấy khóc, “Gia Tuấn, anh vẫn luôn chăm sóc em, nếu như anh không chăm sóc em nữa, em làm sao bây giờ?”

“Không nên suy nghĩ bậy bạ, không có ngày đó.”

Chiếm được sự trấn an của tôi, Đình Đình rốt cuộc cũng ngủ, tôi nằm ở bên cạnh cô ấy, nhìn kỹ gương mặt cô ấy, cô ấy hít thở đều đều, điềm tĩnh giống như trẻ con, tôi đã hiểu rõ, Đình Đình yêu tôi, cô ấy đem cả thế giới tình cảm của mình đều đặt lên trên người tôi, trong thế giới tình cảm của cô ấy, cả đời chỉ có thể hy sinh cho một người, người đó chính là tôi.

Tôi rất khổ sở, tràn ngập tự trách.

Sự tình không thể còn tiếp tục như vậy, tôi quyết định ngả bài với Quách Sắc.

Ngày hôm sau, khí trời không tốt, bên ngoài trời mưa tầm tã, tựa như bột mì.

Tôi lựa chọn thời tiết này mà ngả bài với Quách Sắc.

Người đang yêu thì lựa chọn thời điểm bày tỏ là tiết trời nắng ấm gió mát, nếu như ly biệt thì lựa chọn tiết trời thê lương, nếu như tâm tình không tốt, vừa vặn đúng lúc thời tiết xấu, thì phát bực.

Tôi suy nghĩ ba lần bảy lượt, giống như nam chính trong truyện “Thành phố bị bao vây” của Lý Tiễn Chung, tôi phải nói chuyện về vấn đề này thế nào đây? Anh ta còn có thể dùng ngoại ngữ để nói, nhưng tôi vắt óc suy nghĩ mà không tìm ra nổi cách có thể mở miệng đề cập.

Thật khó mở miệng.

Cuối cùng tôi vẫn là gọi điện thoại.

“Quách Sắc.”

“Gia Tuấn.” Giọng cô rất nhẹ nhàng, “Mưa to như vậy, cũng không có nhiều bệnh nhân, bên anh có phải cũng không bận việc hay không?”

“Đúng vậy.”

Giọng cô càng trở nên êm tai hơn, “Anh tan sở sớm một chút, qua bên em, em làm sườn giòn cho anh.”

“Quách Sắc.”

Cô ấy hình như nghe ra gì đó.

Dừng một chút, cô nói: “Không sao, buổi tối anh phải về nhà, em biết rồi.”

“Anh không phải nói việc này.”

Tôi biết cô ấy bên kia đang nghe rất chăm chú, tôi nghe cũng biết được cô ấy đang rất thấp thòm.

“Quách Sắc, sau này không nên liên lạc nữa. Xin lỗi em.”

Bên kia, cô ấy nghe xong một lúc lâu, cuối cùng mới thở dài: “Gia Tuấn, anh không cần phải nói xin lỗi với em, em cũng không phải muốn giữ lấy anh ở bên cạnh em, giống như bây giờ, nếu anh có thể thường xuyên đến thăm em, em đã rất vui rồi.”

“Nhưng anh không muốn còn tiếp tục như thế này nữa.”

“Anh yêu Đinh Đinh?”

Tôi thẳng thắn nói, “Phải, anh rất yêu cô ấy.”

Quách Sắc rốt cục bật khóc, “Gia Tuấn, em đã từng nghĩ rằng em có thể làm anh cảm động, sẽ rời khỏi cô ấy.”

Lòng tôi chua xót, nói: “Hiện tại anh đã rõ ràng rồi, chỉ có một nguyên nhân sẽ làm anh rời khỏi cô ấy, đó chính là, nếu anh là một gánh nặng cho người khác, không thể chăm sóc được cô ấy nữa, không thể yêu cô ấy nữa, anh nhất định sẽ lựa chọn rời khỏi cô ấy.”

Nhưng hiện tại, tôi không thể, tôi có chân có tay, Đinh Đinh còn cần tôi, tôi thừa nhận là tôi đã làm chuyện sai lầm, thế nhưng, tôi vĩnh viễn sẽ không phạm sai lầm lần nữa, tôi phải trở về bên cạnh vợ mình.

Quách Sắc nghẹn ngào, cuối cùng gác điện thoại.

Người đàn ông tôi đây thật dễ tiện vô sỉ nhường nào. Nhất thời ham vui, thế nào cũng được, lúc thực sự phải chia tay, không ngờ ngay cả một chút dũng khí cũng không có.

Tôi biết tôi đã làm cô ấy thương tổn.

Tất cả mọi người đều là con người trong hiện thực, chúng tôi không tính lợi dụng lẫn nhau, làm theo nhu cầu, chúng tôi đều là chệch khỏi quỹ đạo vốn có của cuộc sống, hiện tại, chúng tôi cần phải trở về.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 11: Bệnh?

Làm xong tất cả chuyện này, tuy trong lòng tôi như được trút đi một gánh nặng, nhưng vẫn còn một bụng áy náy, tôi chỉ hi vọng tất cả mọi người đều tốt.

đẹp.

Cảm tình giữa tôi và Đình Đình cũng khôi phục lại như trước.

Buổi tối trước khi đi ngủ, tôi oán giận: “Đầu vai và sau gáy cứ luôn đau nhức, không biết là nguyên nhân gì.”

Đình Đình trêu chọc nói: “Chẳng lẽ là gầy đây ở bên ngoài anh làm cái chuyện hoa hoét gì? Nên tiêu hao thể lực?”

Tôi không đùa lại với cô ấy, Đình Đình suy nghĩ, nhất thời cũng lo lắng, nhất định muốn theo tôi đi bệnh viện kiểm tra. Tôi không lưu tâm, nhưng không nghĩ đến cô ấy lại chỉ tới bệnh viện Đức Nhân.

Tôi lại càng hoảng sợ, lập tức bắt đầu chột dạ: “Vì sao muốn đi bệnh viện đó? Cách chỗ chúng mình xa như vậy?”

“Cũng đâu có xa! Chúng mình có xe, lái xe tới cũng chỉ có 20 phút, hướng hồ, bạn cũ của cha em ở bệnh viện đó, em nhờ bác sĩ kiểm tra cho anh kỹ càng một chút.”

Tôi vẫn kiên quyết phản đối, Đình Đình liền xuất đòn sát thủ, cô ấy ngồi lên trên đùi tôi mà làm nũng thuyết phục, cuối cùng tôi cũng đành phải đồng ý.

Đến nơi, theo lệ thường là đi chụp phim, rồi chờ kết quả, tôi cũng không gặp phải Quách Sắc, tạm thời yên tâm.

Không ngờ, hai ngày sau Quách Sắc lại gọi điện thoại đến.

Lúc đó tôi đang nói chuyện phiếm với bạn bè ở trong phòng làm việc, cô ấy gọi điện thoại tới gấp gáp, tôi vừa nhìn thấy dãy số, vốn đang trò chuyện vui vẻ, về tươi cười trên mặt nhất thời đông cứng lại.

“Chào em.”

Ở bên kia, cô ấy chần chờ một chút, mọi người đều là người thực tế, đều biết một câu chào em, câu nói ân cần chào hỏi tự nhiên nhất, nếu như là người thân thiết, lại là câu nói ít dùng nhất, hiện tại vào lúc này nói ra như vậy, vô hình đã biến lời nói bình thường nhất thành lời nói lạnh nhạt nhất.

“Gia Tuấn.”

Tôi không thể không hỏi cô: “Chuyện gì vậy?”

“Anh đang có việc bận ở công sở à?”

“Có hai người bạn.”

“Vậy chút nữa em gọi lại.”

Tôi không biết cô ấy tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì, ngày hôm đó hai người bạn đi rồi, tôi chần chờ nhìn điện thoại, đang suy nghĩ do dự có nên gọi lại cho cô ấy hay không thì cô ấy rốt cuộc gọi tới.

Trong lòng tôi cả kinh, cảm giác thật hoảng hốt.

“Gia Tuấn, em đang ở dưới tòa nhà làm việc của anh.”

Tôi ngập ngừng: “Có lẽ cứ nói chuyện qua điện thoại đi!”

“Em có chuyện rất quan trọng.”

“Chuyện gì?”

“Anh phải xuống dưới, chúng ta trực tiếp nói chuyện.”

Tôi chậm rãi đi tới bên cửa sổ, lặng lẽ từ một góc cửa sổ nhìn xuống dưới, bên ngoài người tới người đi trên vỉa hè, thế nhưng liếc mắt tôi đã nhìn thấy cô, lúc này cô ấy đang ngược lên nhìn trên tầng cao, rất hiển nhiên, cô ấy cũng đã nhìn thấy tôi.

Kỳ thực tôi có thể từ chối cô ấy, nhưng giọng cô thực sự rất nghiêm trọng, tôi không mở miệng từ chối được như vậy.

Cuối cùng tôi đã xuống dưới lầu, bây giờ đang là ngày thu, tiết trời cuối thu gió thổi tới đem lại cảm giác lạnh run người. Tôi đứng ở trước mặt Quách Sắc, khẽ ho khan một tiếng.

Cô ấy đầu tiên không nói được lời nào, liếc mắt nhìn tôi không chớp mắt, một khắc sau, cô mới nhẹ giọng nói: “Gia Tuấn, chúng ta tìm một phòng trà nói chuyện đi, yên tâm, việc em muốn nói là chuyện nghiêm chỉnh.”

Về mặt của Quách Sắc thoát nhìn vô cùng nghiêm trang, như vậy càng làm cho tôi nghi hoặc, tôi không thể không làm theo lời cô ấy, đưa cô ấy đến một quán trà ven biển. Quán trà ở đây bốn bề đều có thể ngắm biển, phong cảnh làm vui lòng người.

Chúng tôi ngồi xuống xong, phục vụ mang trà thơm tới cho chúng tôi, không phải là cà phê, mà là trà Long Tĩnh loại ngon nhất, lá trà màu xanh nhạt bị nước đầy trời giặt ra, hương trà xông lên mũi.

Tôi hỏi Quách Sắc: “Có chuyện gì vậy?”

Cô ấy từ trong túi xách bên cạnh lấy ra một tờ phim chụp, tôi vừa nhìn thấy tên đề trên mặt, lập tức giật mình, đây là phim chụp mà mấy ngày hôm trước tôi chụp ở bệnh viện Đức Nhân.

Tôi không hiểu, “Phim chụp của anh có vấn đề gì sao?”

Cô ấy liếc mắt nhìn tôi, sau đó cup mí mắt xuống, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chén trà.

“Anh xem phim chụp không hiểu, em là bác sĩ chuyên nghiệp, nói cho anh biết đi!” Trực giác cho tôi biết, tôi mắc không phải là loại bệnh bình thường tăng sản canxi xương gì.

Cô ấy rút cục ngừng đầu: “Gia Tuấn, nếu anh không phải vừa khéo đến kiểm tra ở bệnh viện Đức Nhân, em có lẽ vĩnh viễn sẽ không biết anh lại bị bệnh.”

Tôi nói đùa: “Anh không phải mắc chứng xương thủy tinh chứ? Hình như không ở cái tuổi đó nữa.”

“Không phải.”

“Vậy là gì?”

Cô ấy trầm mặc.

Một lúc lâu, giọng cô truyền đến: “Gia Tuấn, anh mắc phải chính là loại bệnh xơ cứng thân thể thường gặp.”

Ban đầu tôi không rõ, mấy chữ Hán kia quay vòng vòng trong đầu tôi, dần dần hiện lên, khắc sâu hơn, rõ ràng hơn, tôi lúc này mới hiểu được, tôi hỏi lại: “Nghĩa là vôi hóa sao?”

Cô ấy chậm rãi cup mí mắt xuống, không nhìn tôi, giọng đặng chất. “Đúng.”

Kế tiếp, tôi nghe cô ấy giải thích, giống như là gõ chiêng ở bên tai, ý nói rất rõ ràng, tôi có bệnh, mắc loại bệnh này có chút kỳ quặc, tạm thời nhìn từ bên ngoài, tôi nhìn không ra manh mối gì cả, thế nhưng thời gian lâu dài, xương tôi sẽ dần dần bị vôi hóa, bắt đầu sẽ là ngón chân, ngón tay, sau đó lan lên trên, đến xương cốt toàn thân, tôi sẽ giống như một người hóa thạch, dần dần trở nên cứng đờ.

Cô ấy nói, còn tôi thì sờ sờ mặt.

Sau khi suy nghĩ, tôi mở miệng nói đùa, cười khổ: “Đúng là hiểu biết chuyên nghiệp, thực phong phú!”

“Gia Tuấn, đừng xem em là đang nói đùa.”

“Cơ thể của anh rất khỏe.”

“Rất nhiều người đều nói cơ thể của mình rất khỏe.”

“Có lẽ là chẩn đoán lầm.”

“Em xem rất kỹ càng rồi, phim chụp xong, bác sĩ trực ban không dám đơn giản đưa ra kết luận, đưa đến chỗ em, em cũng không dám, sau đó em xin ý kiến chuyên khoa trong viện, mọi người xem kỹ rồi lúc này mới đưa ra kết luận.”

Tôi không biết nên khóc hay nên cười, “Những người bạn em, ngày ngày đều chơi đùa chúng tôi, thân thể của anh rất khỏe, chẳng qua chỉ là sau gáy đau nhức, làm sao có thể như lời bạn em nói, đột nhiên mắc phải nhọt độc vô danh.”

Nhưng khi nói lời này, tôi lại phát hiện sau lưng mình đã đổ mồ hôi, mồ hôi chảy ròng ròng.

Cảnh vật chung quanh phòng trà rất đẹp, hơn nữa còn rời xa thành thị ồn ào, nơi này rất yên tĩnh, thực sự là giống như nơi thanh tịnh dưới ngòi bút của Đào Uyên Minh, nhưng trong hoàn cảnh an tĩnh như thế lúc này, với tôi mà nói, thật không biết là đang cảm thấy loại tư vị thể nào.

“Gia Tuấn, ngày mai tới bệnh viện một chuyến, em sẽ kiểm tra lại cẩn thận cho anh một lần nữa?”

Tôi trầm mặc không nói, cô ấy nhẹ nhàng thở dài, cầm lấy túi xách, muốn đi trước.

“Chờ chút,” tôi gọi cô ấy: “Ở đây khá cách xa thành phố, anh đưa em về.”

Cô ấy nhìn tôi, muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng cũng không nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 12: Yêu em chưa đủ, con tìm phân thành hai cực

Tôi cố gắng tự an ủi bản thân, không thể nào, tôi không có bệnh, đây đều là bác sĩ suy đoán lung tung, thế nhưng tôi vẫn đang sợ, tôi mở tài liệu trên mạng, loại chứng bệnh này là cái dạng gì chứ? Tôi sẽ biến thành một người cứng ngắc, ngồi trên xe lăn, chờ người khác tới chăm sóc mình?

Đây thực sự là chuyện không thể nào.

Trên báo viết, có một vận động viên cầu lông Anh quốc, vô cùng dũng mãnh, sau khi giải nghệ cảm thấy không khỏe, tới bệnh viện chẩn đoán bệnh mới phát hiện ra bản thân không ngờ lại mắc phải loại bệnh vôi hóa xương cốt hiếm thấy này, cuối cùng, anh ta không chịu đựng được thảm cảnh không thể điều khiển được hoạt động của chi dưới, lựa chọn nổ súng tự sát vào một ngày sáng sớm.

Không đúng, điều này cách tôi rất xa xôi, tôi thế nào lại có thể mắc phải thứ bệnh như vậy chứ? Nhất định là đoán sai rồi.

Tôi thân thể khỏe mạnh, màu da hồng nhuận, hàng tuần tôi đều đánh bowling, đánh bóng bàn với bạn bè, không có việc gì thì tôi cũng đi tới công viên tập thể dục với Đình Đình, người yêu thích hoạt động, dồi dào tinh lực như tôi làm sao có thể mới đơn giản là hơi hơi đau nhức đằng sau gáy mà đã liền dễ dàng bị bác sĩ tuyên phán ngày tận thế?

Tôi không tin.

Quách Sắc kiên trì khiến tôi kiểm tra lại một lần nữa, tôi trầm mặc giấu diếm Đình Đình đi.

Sự thực là, kết quả kiểm tra lại một lần nữa, Quách Sắc vẫn nói cho tôi biết, tôi mắc phải chính là chứng vôi hóa xương cốt.

Quách Sắc khổ sở không đành lòng mà ngẩng đầu lên nhìn tôi, tôi trái lại rất thoải mái nhìn phim chụp rồi cười nói, “Đây là phim chụp rõ ràng nhất trên thế giới đấy?”

“Gia Tuấn, kiên trì tập luyện, anh vẫn còn có thể khỏe mạnh.”

Tôi cười ha ha: “Còn có thể sao? Ý em là nói, anh có thể làm được giống như một con rối gỗ, thẳng chân, hoạt động tứ chi giống như cái gậy sao?”

Quách Sắc không nói gì thêm, lẳng lặng dùng đôi mắt xinh đẹp nhìn tôi.

Đợi một lúc lâu sau, tôi mới nhẹ giọng nói: “Mặt trời xuống núi, sáng mai vẫn leo lên trên như cũ, hoa rụng sang năm vẫn nở như trước.”

Cô đặt tay lên xoa xoa tay tôi, “Gia Tuấn, em còn là bạn của anh không?”

Tôi cười khổ: “Lúc này, ở thời khắc hiện thực như thế này, em còn an ủi thoải mái anh, anh thực sự rất cảm kích.”

“Em vĩnh viễn sẽ theo ở bên cạnh anh.”

Tôi vô cùng kinh ngạc, “Nghe lời em xem, anh còn chưa có chết đâu!”

Cô vội vàng nói, “Gia Tuấn, em không có ý gì khác.”

Tôi cười cười, “Yên tâm, anh biết em có lòng tốt. Như vậy, hiện tại anh nên làm thế nào?”

“Anh nên phối hợp với trị liệu của bác sĩ.” Cô nghĩ nghĩ rồi nói tiếp, “Như vậy đi, anh định kỳ đến chỗ em lấy thuốc, trong lúc uống thuốc anh phải chú ý nghỉ ngơi, cũng phải hàng ngày tập luyện thân thể, còn phải chú ý một việc nữa...”

“Chuyện gì?”

Cô thấp giọng nói: “Không nên quá độ chuyện phòng the.”

Tôi cười ha ha, “Tài vận tửu sắc, anh không rượu, nhưng là người không rời được sắc, em muốn anh cai sắc? Không bằng gọi Bát Giới là Cừu Giới?”
(*Trư Bát Giới)

Tôi bề ngoài nói chuyện vui vẻ với cô, nhưng trong lòng cũng tràn ngập đau khổ.

Tôi đưa phim chụp cho cô, “Em bảo quản cho anh đi.”

“Cũng được.”

“Anh đưa em trở lại.”

“Không cần, em mua xe mới rồi.”

“Nhanh như vậy?” Tôi ca ngợi, “Không sai, vẫn là phụ nữ nhanh hơn nam giới, phụ nữ độc thân chưa kết hôn, độc lập kinh tế, rất đáng tôn trọng.”

“Gia Tuấn.” Cô ấy bắt an nhìn tôi.

Tôi xoa dịu cô: “Yên tâm, thứ nhất anh sẽ không mất hết hi vọng, thứ hai sẽ không khám phá hồng trần*, trong lòng anh giống như gương sáng, vô cùng thoải mái tự nhiên, cảm ơn em Quách Sắc, vì đã sớm nói cho anh biết những chuyện này, làm cho trong lòng anh ít nhiều có tư tưởng chuẩn bị, về sau chẳng phải thất kinh lo sợ.” (* ý chỉ hiểu ra đời chỉ là hư ảo; thấu rõ được bộ mặt của nhân thế, không còn mong muốn gì hơn)

Cô rơi lệ, “Gia Tuấn.”

Tôi khẽ vỗ vai cô ấy một cái, “VẬY anh không tiễn em.”

Cô bắt lấy tay tôi, “Gia Tuấn.” rồi từ đằng sau ôm lấy tôi, giọng nói tràn ngập tha thiết mong chờ, lại có nhu tình vô hạn.

“Gia Tuấn, cho dù anh không muốn em theo ở bên cạnh anh, em cũng nguyện ý ở cùng anh, em sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh, cho dù chỉ có 1% hi vọng, em cũng muốn ở cạnh anh.”

Tôi cười, gạt tay cô xuống, “Tiểu Sắc, anh nghĩ sau này em nhất định có thể có được một người cao lớn anh tuấn, hài hước lãng mạn tới thương em.”

Cô ấy khóc, “Tâm ý của em đối với anh, anh không phải không biết, hà tất xé rách tim em như vậy.”

Tôi trầm mặc, rốt cục vẫn đẩy cô ấy ra.

Thật kỳ quái, có phải nhiều năm làm việc đã dưỡng nên thói quen tốt hay không, nghe tin mình mắc bệnh nan y như vậy mà tôi vẫn cứ bình thản ung dung như cũ, thật không tệ, Phó Gia Tuấn, mày thật bình tĩnh.

Về đến nhà, Đinh Đinh đang hát ngâm nga làm cơm tối, tuy rằng nấu ăn không giỏi, nhưng không thể không nói, cô ấy là một người cực kỳ nỗ lực.

Thấy tôi trở về, cô ấy kéo cửa phòng bếp, thò đầu ra, “Gia Tuấn, tối nay em làm cà ninh, còn có cá kho Trường Giang.”

Tôi làm bộ hết hồn, “Đinh Đinh, cà thì không có gì để nói, nhưng cá Trường Giang này nghe nói rất đắt, có thể so với cá nóc! Em thực sự dám hạ đao sao?”

Cô ấy trả lại tôi một vẻ mặt dữ tợn, “Càng là món ngon càng phải thưởng thức một chút.”

Tôi liên tục lắc đầu, nhưng trong lòng ngổn ngang trăm vị.

Cô ấy ở trong phòng bếp vừa bận rộn vừa hát bài hát của Thái Cẩm, “Giống như sự dịu dàng của em.”

Giọng cô ấy không mạnh mẽ hồn hậu như Thái Cẩm, hơi thanh cũng hơi nhẹ, thế nhưng nghe thấy cũng có một loại vị khác.

Đinh Đinh hát rất vui vẻ: “... Đây không phải là chuyện dễ dàng, nhưng chúng ta cũng sẽ không khóc, để nó nhẹ nhàng trôi qua, để nó êm đềm trôi qua...”

Tôi lắng lắng nghe, tay chống dưới trán. Giọng cô ấy nhẹ nhàng lưu chuyển, trong lòng tôi có một loại khúc mắc tình cảm âm thầm kéo tới, cuộc sống thật tốt đẹp biết bao, vợ hiền, gia đình hòa thuận, tôi không phải là một kẻ có tiền, nhưng tôi là một con người hiện đại đầy đủ sung túc.

~~~~~Vficland.com~~~~~

Đinh Đinh nhanh chóng đã làm xong cơm tối, bê đồ ăn đi ra, tôi ngồi được một chút, vô cùng thỏa mãn.

“Tài nấu ăn tiến bộ, chắc nên uống chút rượu.”

Cô ấy cười tủm tỉm lấy rượu vang đỏ ra, “Đã chuẩn bị trước sẵn sàng cho anh rồi.”

Tôi lập tức mỉm cười.

Gia đình, ấm áp, ngọt ngào, tôi dần dần dung nhập vào, trong lòng vô cùng xúc động. Bất luận ở bên ngoài chém giết khổ cực, đấu võ mồm cỡ nào, về đến nhà, tôi chỉ cần sắm một vai, Phó Gia Tuấn, chồng của Đinh Đinh, việc này rất đơn giản, vợ tôi cũng không phải lòng tham không đáy, tôi nên hoàn

toàn trải qua hạnh phúc vô hạn, thế nào ông Trời lại bắt công, để tôi mắc phải một căn bệnh quái gở?

Cơm nước xong, tôi tự tắm rửa dưới vòi hoa sen, tắm rửa thật thống khoái ở trong phòng tắm, nếu như tất cả phiền não đều có thể tẩy rửa được như cái ghét thì thật tốt.

Trở lại phòng ngủ, Đinh Đinh đang quỳ ở trên giường gấp quần áo cho tôi, vẫn giống như trước, cô ấy rất vui vẻ, hát ngâm nga.

Tôi ôm lấy Đinh Đinh từ đằng sau, nhẹ nhàng đẩy ngã cô ấy trên giường, thò tay vào, hai tay lưu luyến chạm vào nơi mềm mại của cô ấy.

Đinh Đinh ngây thơ nói: “Gia Tuấn, bây giờ đang là thời gian hai bờ eo biển đôi triều, còn sớm chưa đi ngủ, môn dưỡng dĩnh nói là, trong vòng nửa tiếng đồng hồ sau khi ăn xong, không nên thân thiết nha.”

Mặt tôi cọ cọ vào tóc cô ấy, gắt gao ôm chặt cô ấy, “Đinh Đinh... Đinh Đinh...”

“Ừm, um...”

Tôi rất muốn yêu cô ấy, tận sức yêu cô ấy, tôi giống như ngọn lửa, Đinh Đinh giống như là củi, rất nhanh cô ấy liền khêu tôi lên, lúc tôi hôn lên ngực cô ấy, người cô ấy nhẹ nhàng run rẩy, tôi nhất thời trong lòng một trận chua xót, một trận khổ sở, một trận thương tiếc, rồi lại một trận khô nóng.

“Đinh Đinh.” Tôi khẽ cắn nơi tròn đầy của cô ấy, người cô ấy khẽ run rẩy dưới những nụ hôn của tôi, tôi càng ngày càng trở nên khát vọng.

“Gia Tuấn.” Cô ấy đưa tay xuyên vào trong tóc tôi, nhẹ giọng đáp lại tôi.

...

Lúc bắt đầu, cô ấy có chút vô cùng kinh ngạc khi tôi thành lĩnh nhiệt tình như vậy, nhưng rất nhanh cô ấy liền ôn nhu, ngọt ngào nghênh đón tôi, thế nhưng cô ấy vẫn e lệ như thế, khi tôi từng chút hôn cô ấy, tiếp tục đi xuống dưới thì, cô ấy liền luống cuống, xấu hổ liên tục ngăn trở tôi.

...

“Đinh Đinh.” Tôi gọi cô ấy hết lần này đến lần khác, cô ấy dịu dàng đáp lại tôi, đầu lưỡi xinh đẹp hôn tôi, giống như một quả ngọt đông lạnh.

Cuối cùng mưa gió ngừng lại, cô ấy hơi mệt, nằm ở trên khuỷu tay tôi, mơ mơ màng màng.

Tôi nhẹ giọng hỏi cô ấy: “Đinh Đinh, giả như, anh không thể chiều cố em được nữa, còn trở thành gánh nặng của em, em có ghét bỏ anh hay không?”

Cô ấy ngáp một cái, “Chuyện năm mười năm sau, khi đó nói không chừng chúng ta đều đã héo não, si ngốc đến ngay cả anh là ai cũng không nhận ra nữa rồi.”

Tôi đau khổ truy hỏi: “Đinh Đinh, anh nói chính là hiện tại, nếu như hiện tại, anh nằm ở trên giường, thậm chí sinh hoạt cũng không thể tự lo liệu được, em còn muốn anh không?”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 13: Tôi không buông tay được

Cô ấy hơi mỉm cười, đặt mạnh chân khoắc lên thắt lưng tôi.

“Phó Gia Tuấn thực sự là một đứa trẻ, em thế nào lại không muốn anh chứ? Anh nhớ kỹ một điều cho em, cả đời này em đều đã định anh rồi, cũng không cho phép anh trốn em, đời đời kiếp kiếp đều là người của em, nếu như anh thật có chuyện gì, vậy e là...” Cô ấy không nói tiếp nữa.

“Là sao?”

Cô ấy mất hứng, “Ngủ đi, vô duyên vô cớ nói tới mấy chuyện làm mất hứng này.”

Trong lòng tôi vừa vui mừng vừa áy náy, “Đinh Đinh, nếu như hai tay anh không thể ôm em, hai chân không thể đi dạo cùng em nữa, anh đây còn đứng ở bên cạnh em, liên lụy em làm gì?”

Mấy ngày kế tiếp, tôi chưa mất hi vọng, Quách Sắc đi cùng tôi, mang theo phim chụp của tôi tới tìm hai chuyên gia khoa xương cốt khác ở bên ngoài, chuyên gia vẫn nói những lời đau lòng đó.

Thật là kỳ quái, tôi tự đứng lại được tất cả mọi người trấn an, bác sĩ sợ tôi tâm tình trở nên kích động, cố gắng nhẹ giọng nói thật bình thản, nhưng tôi sớm đã có tư tưởng chuẩn bị, trái lại rất cuộc là tôi đi trên bác sĩ.

“Cái chứng bệnh này rất hi hữu sao? Thật vinh hạnh, không nghĩ tôi cũng có một ngày có thể một lần làm động vật quý hiếm.”

Bác sĩ đều bị sự lạc quan của tôi làm cho không nói được gì.

Tôi hỏi Quách Sắc, “Theo như lời bác sĩ nói, thời gian hoạt động được bình thường của anh chắc chỉ còn lại có hai năm nữa?”

Quách Sắc không nói.

Tờ thờ dài một hơi: “Thật hào phóng, còn không ảnh hưởng tới tuổi thọ của anh! Bao nhiêu người bị phán tử hình, thời gian y học chỉ cho họ ba bảy tháng, anh đây thì sao, rốt cuộc còn có thể chữa lại cái đầu, hoạt động được mà nhìn mọi người, thậm chí còn có thể ngồi ở trên xe lăn, nhìn cuộc duyệt binh lớn mừng một trăm năm quốc khánh?”

Quách Sắc muốn nói lại thôi, “Gia Tuấn.”

“Ừ, Quách Sắc, em hiện tại đã được lĩnh giáo kiểu hài hước của anh rồi đi? Xem Phó Gia Tuấn anh không ngừng khẩu chiến đám nhà nho ở trên tòa án, nhưng trong cuộc sống cũng nói cười vui vẻ như nhau thôi.”

Một lúc lâu sau, cô thử thăm dò hỏi tôi, “Gia Tuấn, vợ anh có biết không?”

“Không, hiện giờ cô ấy còn chưa biết.”

“Cô ấy nên biết, cô ấy là người thân trực tiếp của anh, chúng ta bây giờ cần cô ấy phối hợp với anh, cùng anh chịu đựng vượt qua, cô ấy phải kiên trì cùng anh trị liệu và rèn luyện.”

Tôi lắc đầu: “Mấy người bạn em đừng nên nói cho cô ấy biết tin tức này.”

Cô ấy không hiểu, “Vì sao?”

Tôi nhìn xuống dưới chân, có một con kiến đang lao đảo khiêng một vụn bánh mì nhưng lại vui vẻ không gì sánh được, tôi nói: “Chuyện của bản thân phải học tự gánh vác, làm sao phải liên lụy đến cô ấy?”

Quách Sắc không tán thành cách làm của tôi, nhưng tôi đã có quyết định rồi.

Tôi tin tưởng Đinh Đinh yêu tôi, cô ấy là một phần tử ngọc ngà trong thế giới, Phó Gia Tuấn là Trời, là Đất của cô ấy. Lúc trước cô ấy xem một phim thần tượng Đài Loan chuỗi muốn chết “It started with a kiss”, cuối cùng Trương Cầm biết bản thân bị mắc phải bệnh về mắt, phải lạng lẽ rời khỏi Trục Thụ thì, cô ấy không ngừng khóc, chỉ vào Trương Cầm trên màn hình nói: “Em sẽ muốn làm Trương Cầm, dõi theo Trục Thụ.”

Lúc đó tôi vừa tức vừa hận nói một câu: “Sao em không nói em biến thành một cái cây*?” (Chú thích : đây là ý chơi chữ, vì tên nhân vật nam chính là Thụ, nghĩa là cây)

Cô gái ngọc này.

Tôi thừa nhận là tôi sai, đã phản bội cô ấy, thế nhưng, tôi từng sai, tôi muốn đảo ngược lại nó, tôi sẽ đối xử với cô ấy thật tốt. Nhưng hiện tại, tôi không thể liên lụy tới cô ấy, nếu tôi không còn gì cả để yêu cô ấy nữa, tôi vì sao muốn liên lụy tới cô ấy chứ?

“Đinh Đinh, chúng ta ly hôn đi!”

Lúc đó cô ấy chính là đang biểu diễn bộ quần áo mới mua ở trước mặt tôi, “Gia Tuấn, đẹp không?”

Vậy mà tôi lại nói một câu như vậy.

Ngay lúc ấy, cô ấy liền giật mình.

Đinh Đinh.

Tôi hỏi thần lại, che mặt, tôi không có sức lực để buông tay, bởi vì tôi sợ tôi buông tay xuống, sẽ không còn có dũng khí để mở mắt ra nhìn những chuyện khác nữa.

Đinh Đinh, xin lỗi, thực sự xin lỗi, anh vẫn yêu em, dùng hết tất cả mọi thứ để yêu em, chính bởi vì anh yêu em, cho nên anh không muốn trở thành gánh nặng của em, anh muốn em sống vui vẻ. Nếu như ở lại bên cạnh em, mà anh chỉ là Phó Gia Tuấn – một người không có khả năng ôm em, không thể hôn em, thì anh thà rằng chấm dứt sinh mệnh.

Bên ngoài vang lên một tiếng sấm, tôi giật mình tỉnh giấc, dự báo thời tiết nói có mưa, tôi không để ý, nói thì chậm, nhưng thực tế thì nhanh, tiếng sấm qua đi, những hạt mưa lớn lập tức ùng ùng rơi xuống, giống như hòn đá nhỏ đập lên trên kính cửa sổ, sinh ra tiếng động bạo liệt liên tiếp.

Chớp lóe sấm rền.

Tôi ngồi dậy xuống giường, mẹ và Gia Kỳ đều đã ngủ, tôi lặng lẽ mở cửa phòng, đi kiểm tra cửa sổ các phòng có đóng kín hay không, để tránh mưa tạt vào bên trong.

Kiểm tra xong mọi cửa sổ, tôi đi phòng vệ sinh, nhấn công tắc, đèn không bật sáng, tôi tưởng rằng đứt cầu dao, đi mở nắp cầu dao ra, phát hiện cũng không phải đứt cầu dao, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài cũng đều tối đen, thì ra là mất điện rồi.

Tôi không yên lòng, mất điện rồi, Đình Đình ở nhà thế nào?

Tôi càng ngày càng không có cách nào nằm xuống an tâm, nằm ở trên giường cứ như nằm trên bàn đĩnh, đâm tôi đau nhức. Tôi đã ngả bài ly hôn với Đình Đình, cô ấy khóc đuổi theo tôi ra ngoài, tôi nhẫn tâm không xuống xe, từ trong gương chiếu hậu, tôi nhìn thấy cô ấy đứng tại chỗ khóc, lau nước mắt giống như đứa trẻ ngày đầu tiên đến nhà trẻ, ngồi ở trong góc không ngừng khóc. Lúc đó tôi thực sự rất muốn dừng lại, lập tức ôm cô ấy vào trong ngực, thế nhưng tôi không làm vậy, đau đớn nữa cũng không thể quay đầu lại. Đình Đình rời khỏi tôi còn có thể vượt qua được, nhưng nếu Phó Gia Tuấn trở thành phế nhân, không còn anh tuấn nữa, đập hư hình tượng cao lớn trong lòng cô ấy từ trước đây, đáng vẻ hèn mọn như vậy, tôi tình nguyện thà chết cũng không muốn để cho cô ấy chứng kiến.

Thế nhưng hiện giờ ở bên ngoài đang mưa to sấm sét, Đình Đình ở nhà một mình, ngộ nhờ chập điện, cô ấy lại đang tắm? Ngộ nhờ cô ấy đang sấy tóc, đột nhiên rò điện? Ngộ nhờ cô ấy nghĩ quần trong lòng, mở bình hơi ga, ngộ nhờ cô ấy đang gọi điện thoại, một tia sét đánh vào di động? Hoặc giả, ngộ nhờ cô ấy sờ soạng đi vào phòng vệ sinh bị trượt té, đầu đập vào bồn cầu?

Giống như công thức tăng giảm thăng dư, trong đầu tôi toàn bộ đều tràn ngập tưởng tượng tới Đình Đình rơi vào tình trạng thê thảm ngoài ý muốn. Tôi cũng không ngồi yên được nữa, lập tức mặc quần áo xuống giường.

Mẹ tôi nghe thấy tiếng động tôi mặc quần áo và đi giày ở ngoài cửa, bà tắt tắt tã tã mò ra, dụi mắt hỏi tôi: “Gia Tuấn con làm gì vậy?”

“Con quay về một lát.”

Mẹ tôi vô cùng kinh ngạc: “Bên ngoài trời đang mưa to!”

“Không sao.”

Tôi không để ý khuyến cáo của mẹ, cộp cộp cộp xuống lầu, rồi đẩy cổng ra, mưa to bay hất tới, tôi tức khắc bị hất ẩm ướt.

Chạy nhanh đến bên xe, tôi mở cửa, ngồi lên xe.

Hiện tại tôi phải lập tức về nhà.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 1: Người đàn ông của tôi là Trần Thế Mỹ

Bên ngoài một tiếng sấm rền, tôi lại càng hoảng sợ, giật mình tỉnh giấc.

Sờ soạng sang bên cạnh, không có một bóng người, giờ tôi mới thanh tỉnh lại, đúng vậy, tôi chính là ở nhà một mình, Gia Tuấn không có ở đây, anh ấy đã rời khỏi tôi rồi.

Chạng vạng ngày hôm qua, tôi mở to mắt nhìn chiếc xe Khải Mỹ của anh biến mất khỏi tầm mắt tôi, anh đã không quay đầu lại, rất kiên quyết, thật giống như tôi là đối thủ đã bị anh đánh bại, tôi thua, còn anh, là một người chiến thắng, tư thế ngẩng cao đầu, chẳng đáng để quay đầu lại.

Bên ngoài trời đang mưa rất to, bỗng dưng, tôi rất muốn xuống giường đi xem cửa sổ các phòng đã đóng kín hay chưa, thế nhưng bật công tắc đèn lên, mà lại hoàn toàn đen kịt, thì ra đã mất điện rồi. Tôi cảm thấy vô cùng sợ hãi, Gia Tuấn không ở đây, đêm dài đằng đẵng, tôi khiếp đảm không dám xuống giường.

Cả tối tôi không có ăn gì, Chu Vi đến chơi với tôi còn cần nhẫn liên miên rất nhiều, cô ấy rao giảng không ngừng, khuyên giải an ủi tôi, thế nhưng tôi ngoài roi lệ, thì không có cách nào khác.

Tôi chỉ nhớ rõ tôi nói lảm nhảm như một con gà mái mổ thóc, quay đi quay lại chỉ có một câu nói, “Vì sao Gia Tuấn muốn ly hôn với mình, vì sao?”

Chu Vi suy nghĩ rồi hỏi tôi: “Đình Đình, cậu chưa bao giờ hoài nghi Gia Tuấn sẽ có đàn bà bên ngoài à?”

“Gia Tuấn sẽ không làm chuyện như vậy.”

Chu Vi thở dài: “Đình Đình, cậu thực là được nuôi dưỡng ở nhà đến có chút ngu dốt rồi. Chồng cậu làm chuyện gì sau lưng cậu, cậu cũng hoàn toàn không biết gì cả.”

Tìm tôi nhất thời trầm uổng, lòng bàn tay nắm chặt lại.

“Cậu nghe được gì?”

“Không phải là tớ nghe được, mà là tớ tận mắt chứng kiến, thậm chí Gia Tuấn cũng thẳng thắn thú nhận.”

Tôi tròn to mắt, không thể tin nổi, “Cậu chứng kiến? Gia Tuấn cũng thẳng thắn thú nhận, đây là có chuyện gì?”

Tôi không thể tin nổi, ý của Chu Vi là Gia Tuấn có đàn bà ở bên ngoài?

Tôi bắt chặt lấy tay của Chu Vi, giọng run run: “Nói cho tớ biết, đừng nói dối tớ, Gia Tuấn không có nói cho tớ biết, cậu nếu thực sự là bạn của tớ thì nên nói cho tớ biết.”

Cô ấy vô cùng thương cảm nhìn tôi, ánh mắt phức tạp, muốn nói lại thôi, rốt cục nói với tôi: “Đúng vậy, Gia Tuấn có một người bạn gái rất không tệ, bọn họ gặp gỡ cũng không phải là ngày một ngày hai nữa, có một lần tớ nhìn thấy bọn họ đi ăn ở Song Hoa, chính là chuyện của mấy ngày hôm trước, quan hệ hai người rất thân thiết, nhưng đáng giận nhất là không ngờ Gia Tuấn còn không chút tránh né cổ kị tớ, thoải mái tới chào hỏi tớ. Tớ cực kỳ tức giận hỏi quan hệ của anh ta với người đàn bà kia, vậy mà anh ta dĩ nhiên trực tiếp trả lời tớ rằng, đó là bạn gái anh ta.”

Tôi tức khắc trước mắt biến thành màu đen, lập tức hỏi cô ấy: “Vài ngày trước? Tại sao không nói sớm hơn cho tớ biết?”

Chu Vi cần tay tôi, “Thực ra tớ biết ý tứ của Gia Tuấn, anh ta làm rõ ràng trước mặt tớ như thế, chính là muốn tớ to mồm lập tức nói cho cậu, nhưng mà tớ nên nói thế nào? Nhắc nhở cậu hay là cảnh cáo anh ta? Đình Đình, cậu phải bình tĩnh, đàn ông nếu ngoại tình, cậu không giữ được đâu.”

Tôi tức giận đến môi phát run lên, “Chu Vi, uổng công tớ coi cậu là bạn tri kỷ nhất của mình, cậu biết rõ chồng tớ bỏ bịch sau lưng tớ, vậy mà cậu lại cùng một bè lũ với loại đàn ông này, giúp hắn che đậy dối trá, một tớ toàn tâm toàn ý đối với cậu, thế mà cậu lại đá trái tim tớ tới Everest*.” (*ngọn núi cao nhất thế giới)

Chu Vi cũng nổi giận: “Vậy cậu muốn tớ làm sao bây giờ? Nếu như tớ nói với cậu rằng, Phó Gia Tuấn ngoại tình, cậu sẽ tin tưởng sao? Cậu nhìn chính cậu đi, mấy năm vừa qua, cậu gả cho Phó Gia Tuấn, coi lời hắn nói là thánh chỉ, hắn muốn cậu đi đăng đông, cậu không dám đi đăng tây, lúc bình thường mà tớ vô tình nói Phó Gia Tuấn hiện tại xuất sắc rồi, cũng cao giá rồi, cậu liền lập tức rít gào với tớ, bảo hộ ông xã như bảo hộ kết sắt, tớ mà lại chạy tới trước mặt cậu mách lỗi của ông xã cậu, tớ lại chẳng phải ông cụ già đi tìm thạch tín ăn, không muốn sống nữa?”

Cả người tôi run lên giống như cái sàng, bị ai vô hạn, thì ra Gia Tuấn không phải chột nghĩ nông nổi, anh ấy bên ngoài có đàn bà, bên ngoài có đàn bà rồi!

Chu Vi thở dài: “Đình Đình, đừng trách người khác, là do chính cậu đã quá yêu Phó Gia Tuấn thôi, cậu yêu có chút mù quáng rồi, hoàn toàn không tin hắn sẽ có một ngày cừu biến thành cạp, cho nên hắn mới dễ nghi ly hôn với cậu, cậu liền không biết làm gì.”

Tôi chờ một lúc lâu sau, lúc này mới nhớ ra hỏi cô ấy: “Người đàn bà kia là cái dạng gì?”

Cô ấy suy nghĩ rồi nói, “Vóc dáng cao ráo, diện mạo cũng rất thanh tú, khí chất không tệ, không giống kiểu người hồ ly tinh.”

Tôi tức giận đến môi run run. Cao ráo? Khi dễ tôi lùn? Diện mạo cũng thanh tú, khí chất cũng không tệ? Ý tứ là còn đẹp hơn tôi?

Đổi lập trường, tôi cũng phải bình ổn lại, nếu như đối phương còn không bằng tôi, Phó Gia Tuấn phạm phải bệnh ti tiện gì mà vứt bỏ tôi để đi chơi dong chi tục phấn ở bên ngoài?

Chu Vi kiên trì khuyên bảo tôi, “Đình Đình, cậu không phải sợ, cậu và Gia Tuấn có tình cảm sáu năm, thời gian sáu năm đó, trung tâm thể vận hội Olympic cũng xây được vài cái, tớ không tin hôn nhân của bọn cậu có thể phức tạp khó khăn hơn so với khai mạc một thể vận hội Olympic đi? Cậu còn đang nghi ngờ Gia Tuấn đúng không? Như vậy cậu dịu dàng một chút khai thông với Gia Tuấn, là đàn ông thì đều có tư tưởng ngoại tình, chủ yếu xem hắn có chùi mép hay không, nếu như cậu thực sự muốn giữ gìn hôn nhân, cậu nhất định phải nói chuyện thẳng thắn với Gia Tuấn.”

Tôi che mặt, nước mắt giàn giụa, là đàn ông thì đều có tư tưởng ngoại tình? Dựa vào cái gì mà đàn ông có thể hô phong hoán vũ, còn đàn bà phải nể núp hiền thực làm người vợ cảm bá ở đằng sau bọn họ? Tốt thôi, cho dù tôi là người vợ cảm bá, cũng không phải còn có một câu nói, người vợ cảm bá không bị hạ đường* hay sao? (*ý chỉ bị ghen lạnh, mất quyền)

Lúc mới cùng chung sống với Gia Tuấn, bởi vì thất bại một vụ kiện, anh ấy cực kỳ nản chí, danh vọng hạ thấp tới mức thấp nhất, khoảng thời gian đó, anh không nhận được mấy vụ kiện, vô cùng lảm nhảm, tôi vẫn ở bên anh. Anh lên tòa, tôi đều đến xem. Thậm chí trước khi anh lên tòa, tôi còn diễn người làm chứng của đối phương, kẻ mất dạy nhất tục tằn nhất, điều toa nhất khốn nạn nhất, chỉ thiếu điều không tự biến mình thành heo thành chó. Ngày hôm nay, anh mới hơi có thành tựu, anh cũng đã bèn học Trần Thế Mỹ*? (*Xem thêm về Trần Thế Mỹ: [click here](#))

Tôi không ngừng khóc, Chu Vi đành phải không ngừng khuyên nhủ tôi, rút giấy ăn ra hết tờ này đến tờ khác.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 2: Hiệp nghị ly hôn

Chu Vi rút cuộc đi khỏi, cô ấy khuyên tôi cũng đã khuyên dốc hết lòng hết dạ rồi, tôi không nhớ rõ cô ấy nói những gì với tôi, nhưng trong lúc đó cô ấy có một câu nói gọi tôi trở về nơi vô cùng.

“Đình Đình, có đôi khi phải tin theo lời ông bà nói, ông bà nói rằng, đàn bà trong tay có chút tiền thì lưng mới có thể giữ thẳng được, như vậy mới không bị người ta ức hiếp. Cho dù trong tay cậu không có tiền, cũng phải tìm cách nắm giữ túi tiền của đàn ông, không vì cái gì khác, cũng chỉ để bản thân tìm được một chỗ dựa mà yên thân gửi phận. Tiền bạc của Phó Gia Tuấn có do cậu bảo quản hay không?”

Tôi cười khổ, thực sự là bạn tốt, bạn bè tri kỷ, người bạn thực tế, mắt thấy tôi đã sắp thất thế, liền lập tức khuyên tôi, vợ vét, tranh thủ vợ vét, vợ vét đến từng miếng một. Tôi biết cô ấy rất tốt với tôi, thế nhưng, nếu như người yêu nhất cũng không muốn tôi nữa, tôi cần chút tiền ấy có ích lợi gì? Tiền bạc không mua được tình cảm, nỗi bi thương khôn cùng đã làm chết tâm rồi.

Tôi nằm trên sofa, chương trình tivi lúc ẩn lúc hiện trước mắt tôi, bất cứ chương trình tivi nào cũng không thể tĩnh lại được ba phút, tôi tập trung không được tinh lực.

Nếu tôi là người phụ nữ có sự nghiệp như Chu Vi, bận rộn công tác đến sứt đầu mẻ trán, thì còn có thời gian vui đùa bay nhảy với đàn ông, thế nhưng hiện tại tôi đều không phải, tôi là một người phụ nữ ở nhà, bình thường như nhiều người, chồng bảo tôi ngồi, tôi phải ngồi, tôi sớm đã trở thành không còn là chính mình nữa.

Ngoài cửa sổ, trong khu nhà dần dần trở nên yên tĩnh, đèn đóm các nhà dần tắt.

Tôi nằm ở trên giường, nhắm mắt lại.

Trên tivi là bản tin nửa đêm. Thành phố không thịnh vượng, tài chính khủng hoảng, các vụ tranh cử bê bối tai tiếng của các nước...

Tôi không quan tâm, xã hội có âm u nữa cũng liên quan gì đến tôi, thế giới của tôi chỉ có một mình Gia Tuấn.

Cuối cùng, tôi cũng mệt mỏi mà ngủ, trong giấc mơ, dường như tôi vẫn còn dựa sát vào Gia Tuấn, anh ấy đang ôm tôi, vỗ về vai tôi, che chở tôi, “Đình Đình, rút cuộc vẫn đập chẵn.”

Trong lòng tôi đau xót, “Gia Tuấn.”

Bên ngoài vang lên một tiếng sấm, tôi hét lên một tiếng, sợ đến cả người lạnh run.

Một tiếng sấm lại vang lên, tôi thực sự rất sợ, trong phòng này chỉ có một mình tôi, dường như bốn phía đều là những bóng dáng lên lút, tuy rằng tôi biết rõ là tôi đang tự hù dọa mình, thế nhưng tôi vẫn vùi đầu thật sâu vào trong chăn, tôi không dám xuống giường.

Chôn đầu vào, tôi khóc.

Đúng lúc này, cánh cửa bảo vệ ở bên ngoài sột soạt mở ra, trong lòng tôi một trận sợ hãi, một trận kích động.

Ngay sau đó, tôi nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc vào nhà, một trận mừng rỡ nổi lên trong đầu tôi. Tôi vui không thôi kêu lên: “Gia Tuấn?”

Tôi hải lòng nhảy dựng lên khỏi giường, lão đạo không có đứng vững, “A” một tiếng, tôi ngã xuống mặt đất, đầu gối bị té đau nhức, tôi không nhận được rên rỉ, ủy khuất không thôi.

Bước chân vội vã, Gia Tuấn đẩy cửa phòng ngủ ra, thấy tôi còn đang ngã ở dưới đất, anh rất nhanh tiến đến, đỡ tôi dậy.

Tôi vui quá mức tới bật khóc, “Gia Tuấn.”

Sờ quần áo trên người anh, ẩm ướt? Tôi nôn nóng, “Gia Tuấn, quần áo anh đều ướt cả rồi, mau, mai đi thay đi.”

Anh không nói lời nào, nâng tôi dậy đưa trở về giường nằm xong, anh lại xoay người đi ra.

Lại giống như trước đây, anh đi xem xét các phòng một phen, kiểm tra xong tất cả cửa sổ, ổ điện, tắt cả đèn bình yên vô sự, rồi anh quay trở lại, tựa vào

bên cửa.

Tôi ngơ ngác nhìn anh, trong bóng tối, tôi không thấy rõ được vẻ mặt anh, thế nhưng tôi vẫn có thể cảm giác được mùi vị quen thuộc trên người anh. Hiện tại tôi rốt cục đã hiểu được rõ ràng vì sao lúc đi học có một câu nói: “Bóng dáng anh giống như một cây cao, tịch mịch mà cô độc và cao ngạo.”

Hiện tại bóng dáng chồng tôi giống như một cái cây, là một cây cao anh tuấn, suât khí, tiêu sái.

Tôi ngồi ở cạnh giường, mười ngón chân đều đang căng thẳng mà run run, tôi và anh, ở trong đêm tối như thế này, lẳng lặng đối mặt nhìn nhau, ai cũng không thấy rõ vẻ mặt của đối phương, trong không khí tràn ngập một mùi vị tĩnh mịch, bên ngoài thì lại là tiếng mưa to gội xuống.

Cuối cùng, tôi đứng lên, cẩn thận đi đến bên cạnh anh, kéo cánh tay anh.

“Gia Tuấn.” Tôi gọi anh, ngẩng đầu lên, nhìn kỹ khuôn mặt anh.

Anh không có biểu lộ gì cả, trong lòng tôi run sợ, không đoán được anh đang nghĩ gì, thế nhưng tôi thực sự rất sợ, tôi sợ anh đi khỏi, tôi cần anh. Vì vậy tôi ngẩng đầu lên, sợ sệt nhất nhất mà đưa môi tới gần.

Nếu là như bình thường trước kia, chỉ cần tôi có một chút biểu lộ như thế, anh sẽ lập tức mềm lòng, bị khuấy phục, nhiệt liệt nghênh đón nụ hôn của tôi, đồng thời dịu dàng ôm tôi.

Thế nhưng ngày hôm nay.

Anh đẩy tôi ra!

Tôi ngạc nhiên một trận, cứng ngắc tại chỗ.

“Em ngủ đi!” Giọng anh ngay cả một chút ấm áp cũng không có.

Tôi như cái cây khô cắm rễ tại chỗ.

Anh xoay người, không chút lưu luyến mà đẩy cửa một căn phòng khác, đi vào trong, khóa cửa lại.

Tôi mấy giây sau mới có phản ứng lại, nhất thời tê tâm liệt phế, ngũ tạng đều đau đớn thiêu đốt.

“Gia Tuấn, Gia Tuấn!” Tôi nhào tới bên cạnh cửa, liều mạng gõ cửa.

Tôi khóc gọi ở bên ngoài: “Anh mở cửa ra, anh mở cửa ra đi! Vì sao anh đối xử với em như vậy? Em đã làm sai chuyện gì?”

Dựa vào cửa, người tôi mềm nhũn trượt xuống.

“Gia Tuấn.” Tôi khóc tuyệt vọng: “Vì sao anh phải đối xử với em như vậy, là em làm sai ở chỗ nào? Chọc anh nổi giận? Em đã làm sai gì, anh phải nói với em chứ! Anh biết em ngốc mà, khi đi học em thi môn số học, đề có 120 phần em chỉ làm được 6 phần, đáp án nhắm mắt cũng mò ra em cũng mò sai. Anh luôn nói đầu óc của em là đường thẳng đơn tuyến, em biết 3 cộng hai là 5, thế nhưng 3 nhân hai em vẫn có thể tính bằng 5, trong cuộc sống chuyện gì em cũng đều không biết rõ ràng, Gia Tuấn, anh thấy em phiền chán rồi sao? Vậy anh nói cho em biết được không? Em có thể sửa... Gia Tuấn...”

Tôi đập cửa, lệ rơi đầy mặt, chưa bao giờ biết rằng, tôi có thể khom lưng khụy gối như vậy, gia đình người ta phụ tử từ hiếu, phu thê hòa thuận, vậy mà tôi lại vào một đêm thê lương, khóc rống như con kiến hôi vậy, bị ai khấn cầu anh ta.

Trong tiểu thuyết, trong ti vi, rất nhiều phụ nữ khi bị đề nghị ly hôn thì đều có thể hiên ngang lẫm liệt chỉ vào người đàn ông phụ bạc mà hùng hồn nói một câu: “Ly thì ly, anh cút cho tôi!”

Chỉ có đối với người đàn ông mà mình không còn tình cảm nữa thì mới có thể nói ra lời đoạn tuyệt như vậy, thế nhưng tôi không thể, tôi không làm được, tôi yêu Gia Tuấn, muốn tôi nhắm mắt, tôi không giả bộ được.

Chúng tôi đã từng ngọt ngào đến cỡ nào, tôi chỉ mới hơi phát giận một chút, anh ấy liền lập tức cúi đầu tới lấy lòng tôi, kiên trì dỗ dành tôi, hiện tại tôi buông bỏ tất cả mặt mũi, tự tôn, cách một cánh cửa, đau khổ khấn cầu anh, anh cũng không có để ý.

Nước mắt tôi rơi xuống, từng giọt lại từng giọt, tí tách rớt xuống sàn gạch, tôi nghĩ nếu nước mắt có thể nói, chúng nó cũng nhất định sẽ bị thương hỏi: “Gia Tuấn, vì sao không cần em?”

Tôi ở bên ngoài khóc, khóc thật lâu, Gia Tuấn thủy chung thờ ơ, rốt cục tôi khóc mệt mỏi, ủ rũ thu hồi nước mắt, ngã trở về trên giường.

~~Vficland.com~~

Sáng hôm sau, tôi ngơ ngáy mở mắt, nhìn đồng hồ bên cạnh giường một cái.

Tôi kêu lên sợ hãi: “Gia Tuấn, mau rời giường, sắp 8h rồi.”

Không xong, Gia Tuấn 8h đi làm, anh nhất định đến muộn rồi, hôm qua tôi còn muộn sau này sáng nào cũng phải tỉnh dậy làm bữa sáng cho anh, thế nhưng tôi lại ngủ quên mất.

Tôi đi mở cửa phòng anh ra, “Gia Tuấn, rời giường.”

Anh không ở đó, tôi vô cùng chán nản, ngồi xuống sô pha, liền nhìn thấy tờ giấy trên mặt bàn trà.

Vừa cầm lấy nhìn, lòng tôi liền phát lạnh.

Hiệp nghị ly hôn.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 3: Ngả bài

Là Gia Tuấn để lại, rõ ràng ràng, bản hiệp nghị ly hôn.

Tôi xem bản hiệp nghị ly hôn kia, bên trên viết các điều khoản rất rõ ràng.

Muốn ly hôn với cô Đinh Đinh, toàn bộ bất động sản, chiếu theo giá trị trong thành phố, mỗi người một nửa...

Tiền gửi ngân hàng, là tài sản chung của vợ chồng, cũng là mỗi người một nửa.

Mỗi người một nửa? Mỗi người một nửa! Mỗi người một nửa...

Tay tôi phát run, Phó Gia Tuấn, mỗi một điều mỗi một khoản, anh liền liệt ra rõ ràng như đối đãi với khách hàng, anh thật tốt, thật lạnh lùng tàn nhẫn, thật tuyệt tình.

Tôi giận dữ, cầm lấy bản hiệp nghị ly hôn, xé tan tành. Tờ giấy bay bay trong không trung, tôi đau khổ đứng lên, ly hôn? Anh đơn phương lập ra điều ước, chờ tôi tới ký tên? Phó Gia Tuấn anh được lắm, anh cho tôi là Lý Hồng Chương* bị muôn vàn ức hiếp ở hội nghị quốc hội hay sao? (*tướng triều Thanh, 1823-1901)

Dưới cơn thịnh nộ, tôi lập tức gọi điện thoại cho Gia Tuấn, anh ta coi như cũng biết tiết chế, không có cắt đứt điện thoại của tôi.

Tôi chất vấn anh: “Bản hiệp nghị trên bàn là có ý gì?”

“Đinh Đinh, anh đang họp giao ban.”

“Được, xem ra vấn đề này chúng ta không thể bàn trong điện thoại, anh họp giao ban xong đi, em đi tới phòng làm việc của anh nói chuyện.”

“Sáng nay anh có việc.”

“Vậy buổi trưa.”

“Trưa anh phải ăn cơm với khách hàng.”

Tôi tức giận cắn răng, “Vậy buổi chiều.”

“Buổi chiều anh phải đi gặp một người bạn.”

Tôi nhất thời bốc hỏa, Phó Gia Tuấn, thời gian của anh đều sắp xếp thỏa đáng làm sao, gặp bỏ thì thời gian của anh nhiều như thủy triều, vậy mà gặp người vợ hợp pháp thì phải sắp xếp thời gian.

Đề con giận xuống, tôi hỏi anh: “Vậy anh nói một thời điểm đi.”

“Mấy ngày nay anh đều bận.”

Tôi cười nhạt: “Ý tứ là không có thời gian? Phó Gia Tuấn, lúc cầu hôn thì anh nói với tôi những mấy giờ, anh lại nhai nói liên miên, dài dòng triền miên nói cả tám trăm cái lý do, làm tôi rơi lệ đầy mặt, ngày hôm nay, anh muốn ly hôn, thì lại khiếp đảm ngay cả hai phút đồng hồ cũng không dám cho tôi?”

“Đình Đình, anh thực sự bận.”

Tôi lớn tiếng nói: “Anh cầm miệng cho tôi, Phó Gia Tuấn, anh hãy nghe cho kỹ đây! Hiện tại là anh nói ly hôn với tôi, anh bót ở một bên cố làm ra vẻ tự cao tự đại cho tôi, luận trách nhiệm, sai ở anh, anh không có tư cách nói điều kiện với tôi!!!!”

Anh nhất thời cũng không lên tiếng.

Giọng tôi lại cao lên 8 độ, “Nghe đây, Phó Gia Tuấn, anh họp giao ban xong, ngoan ngoãn ở trong phòng làm việc cho tôi, không cho phép anh tìm cơ với tôi để chuồn mất.” Cuối cùng, tôi bổ sung một câu: “Nếu như anh dám trốn tránh tôi, anh biết tính cách tôi sẽ làm gì rồi đó!”

Anh nghe hiểu rõ ràng lời tôi nói, rốt cục đã thỏa hiệp, “Được.”

Buông điện thoại, cả người tôi phát run.

Tôi vừa làm cái gì? Tôi thế mà lại rống to với Phó Gia Tuấn? Kết hôn bốn năm, tôi đều là khuất phục uy quyền của anh, nhẹ nhàng nhỏ giọng nói với anh, nào có bao giờ có dũng khí và hành động như ngày hôm nay?

Tức giận giảm đi, tôi lại trầm nghĩ, hay có thể là Gia Tuấn muốn làm tôi sợ? Kết hôn bốn năm, cho tới giờ anh chưa từng làm tôi sợ, hiện tại anh chỉ là muốn dọa tôi? Giống như trượng phu của người đàn bà trong truyện Liêu Trai kia, trước giờ đều bị vợ đè dưới lòng bàn tay, có một ngày hấn nổi cuồng phong, xử lý người đàn bà chanh chua kia, ra sức đánh cho một trận không nói, thậm chí còn xuống một dao, gọt một miếng thịt ở cẳng chân của bà ta, cuối cùng khiến người vợ phải phục tùng? Anh ấy chỉ là muốn làm theo Liêu Trai?

Sẽ là vậy sao? Tôi nhất thời lại hồ đồ, chân chò đứng lên. Không được không được, tôi nhìn giờ, không thể chậm trễ một giây nào nữa, Gia Tuấn rất nhanh sẽ họp giao ban xong, nếu tôi muốn đàm phán với anh, tôi phải lập tức ra khỏi nhà.

Lúc trang điểm, tay tôi còn đang run run, bút kẻ mày rơi xuống đất, tôi nhặt lên lại đưa lên mặt vẽ tiếp, kết quả không cầm chặt lại rơi xuống đất, gãy đôi.

Trong lòng tôi thực sự rất đau xót, thì ra tôi không giữ được bình tĩnh như vậy, Gia Tuấn còn chưa có âm ỉ với tôi, tôi cũng đã run không xong.

Trang điểm xong, tôi lại bắt đầu tìm trang phục, trong một đồng quần áo, tôi hoang mang lục tìm, tuy rằng tôi muốn đàm phán với anh, muốn nổi giận dùng dùng chỉ trích anh ta, nhưng tôi vẫn còn muốn lấy lòng anh, anh ấy sẽ thích tôi mặc bộ trang phục này chứ? Được rồi, sẽ mặc cái này đi, cái bộ đồ này rất vừa người, mặc kệ nội dung nói chuyện là gì, đều phù hợp.

Vừa ra đến trước cửa, tôi liền nhìn thoáng qua bản thân, bên tai đeo khuyên tai vàng hình giọt lệ, nhẹ nhàng lấp lánh, rất sinh động, trên mặt cũng trang điểm thật cẩn thận tỉ mỉ, đường kẻ mắt không bị lệch, màu son môi vừa phải. . .

Gia Tuấn sẽ thích sao?

~~~~Vficland.com~~~~

Rất nhanh, tôi đã tới tòa nhà làm việc của Gia Tuấn. Đi vào hành lang tầng lầu, nhân viên ở các phòng làm việc ở hai bên đang làm việc đầu vào đầy, máy copy đang âm ỉ hoạt động, điện thoại không ngừng reo vang, toàn bộ tầng làm việc đều sáng sủa sạch sẽ, chỉnh tề trật tự.

Trong lòng tôi thầm nói, đây là tâm huyết của chồng tôi, mỗi cái bàn cái ghế đều là ngưng kết nỗ lực của anh.

Đột nhiên, tôi rất xúc động, tôi lại có chút sợ hãi rồi, Gia Tuấn xuất sắc như vậy, ưu tú như vậy, đối người phụ nữ nào khác, ai mà không muốn tới tiếp cận anh ấy, không muốn tới yêu anh? Thực ra tôi có đức gì mà có thể cuốn lấy anh ấy? Bốn năm nay, tôi sống an nhàn sung sướng làm phu nhân của anh, mọi chuyện không cần tôi quan tâm, chỉ phí trong nhà hàng tháng anh đều cấp dư dả. Cha mẹ hai bên, anh đều cẩn thận cân bằng. Tình cảm vợ chồng, anh chăm sóc tôi từng li từng tí, trên giường, anh biểu hiện rất tỉ mỉ cẩn thận. . .

Có nhân viên nhìn thấy tôi, lập tức ngừng đầu, hướng tôi mỉm cười, “Bà Phó.”

Trong lòng tôi đau xót, sợ rằng cái danh gọi này rất nhanh sẽ trở thành lịch sử.

Tôi đứng ở bên ngoài phòng làm việc của Gia Tuấn, cách lớp kính, nhìn vào bên trong.

Gia Tuấn đang cúi đầu viết gì đó, đầu tóc của anh đã cắt gọn gàng, bộ âu phục trên người anh rất vừa vặn, sinh động giống như có sinh mệnh.

Tôi lẳng lặng thưởng thức vài giây, trong ngực có chút khổ sở, đây là chồng tôi.

Rốt cục, tôi gõ cửa.

Gia Tuấn ngừng đầu, giao với ánh mắt tôi.

Nhìn thẳng vào mắt tôi, hai mắt anh hơi sáng lên, rồi lại lập tức trở nên u ám, giống như que diêm quẹt lên, lúc quẹt thì lóe sáng một chút, dần dần thì không còn màu sắc nữa.

Anh quay đầu đi, lấy tay ra hiệu bảo tôi đi vào.

Tôi đẩy cửa ra.

Anh ra hiệu bảo tôi, “Ngồi đi!”

Giọng nói thật khách khí.

Sau khi ngồi xuống, anh khẽ ho một tiếng, làm trong giọng nói, vừa muốn mở miệng, tôi liền lấy đũa dừng khí, cắt ngang anh trước.

“Em chỉ chiếm dụng mười phút của anh.”

Anh nhìn tôi.

Tôi cũng đang nhìn anh, ồ, trong thời gian vài giây như thế, tôi lại một lần nữa nhìn chồng tôi, anh thật đẹp trai thật anh tuấn. Thật là kỳ lạ, trang phục của đàn ông không ngoài đen, trắng, xám, xanh, chỉ có vài loại màu sắc đơn điệu như thế, nhưng mặc ở những người đàn ông khác nhau lại có mùi vị đa dạng vô hạn. Hiện tại, Gia tuấn đang mặc một bộ âu phục màu xanh đen. Một bộ quần áo bình thường như thế, vậy mà cũng làm tôn lên khí chất của anh không gì sánh được.

Trong phòng làm việc rất tĩnh, không có bày biện hoa hoét gì, rèm cửa chớp kéo xuống phân nửa, khiến ánh nắng buổi sáng cũng không gay gắt như thế, tôi giống như đi vào thế giới quang ảnh dưới ngòi bút của Tam Mao, một thế giới khác.

Anh rót cuộc mở miệng, “Nói đi! Em nghĩ muốn điều kiện gì?”

Trong lòng tôi là đau khổ vô hạn, đây là lời đạo đầu màn ly hôn sao?

Tôi cắn môi, hỏi anh: “Vì sao muốn ly hôn?”

Anh quay đầu, “Đình Đình, em nhất định phải hỏi anh nguyên nhân sao?”

“Đương nhiên, em nhất định phải biết.”

Anh không có biểu tình gì, “Không có nguyên nhân.”

“Không nên vòng vo với tôi. Gia Tuấn, anh là một luật sư, luật sư làm vụ kiện thì nhất định phải bới ra được căn nguyên vấn đề. Hiện tại anh cho tôi một lý do qua loa lấy lệ như vậy sao? Tôi không chấp nhận. Nói nguyên nhân đi!”

“Đình Đình, em không nên nói lời khó nghe như vậy với anh chứ?”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 4

Khó nghe? Tôi không thể tin nổi, anh lại dùng cái lời khó nghe này?

Tôi nói: “Nói đi, em cần một nguyên nhân rõ ràng, cho dù em là một phạm nhân tử hình, đang bị giam giữ trước khi lên pháp trường, cũng phải cho em một lời tuyên án hợp lý chứ?”

Anh suy nghĩ, rồi nói: “Được rồi! Đình Đình, hôm nay chúng ta nói rõ ràng đi! Kết hôn bốn năm, cho tới bây giờ anh mới phát hiện, chúng ta hoàn toàn không thích hợp, em vẫn luôn truy cầu tình yêu hoàn mỹ, cuộc sống cố tích, nhưng đây khác quá xa so với cái mà anh tưởng tượng, anh chỉ là một người thực tế.”

Tôi hoang mang, “Gia Tuấn, anh đang nói gì?”

“Đình Đình, cuộc sống trong lý tưởng của em chính là, hàng ngày đánh bài, đi dạo phố với một vài phụ nhân nhàn rỗi, một mồi thì ngủ, bức mình thì cầu nhậu, chuyện gì cũng không muốn quan tâm, chuyện gì cũng đều phải bày ra trước mặt em, người khác hầu hạ em thoải mái. Em việc gì phiền lòng cũng đều không cần phải lo nghĩ tới, chỉ cần anh đưa tiền vào tay em, vậy là được rồi, đúng hay không?”

Tôi nghe mà mơ mơ hồ hồ.

“Kết hôn bốn năm qua, anh không có điểm gì khác một người đàn ông độc thân cả, sinh bệnh thì anh tự mình đi bệnh viện, có áp lực thì anh tự mình nghĩ biện pháp giải quyết, em có từng quan tâm tới anh sao?”

Tôi kinh ngạc đến ngây người, “Anh nói em không quan tâm anh? Gia Tuấn, anh sao lại nói như vậy? Sinh nhật anh tháng trước, em còn mua tặng anh rất nhiều quà...”

Anh chặn lời tôi, “Anh không phải nói những cái đó. Quên đi, Đinh Đình, tranh cãi nữa cũng không ra gì cả, anh quá mệt mỏi, quá buồn bức rồi. Mấy năm qua, ngoại trừ nghe em lải nhải bên tai anh, nói trang phục này mua được rẻ, đôi giày hãng kia đắt, những cái khác anh hầu như chưa từng nghe qua.”

Tôi lập tức mơ hồ, “Gia Tuấn, đây là nguyên nhân ly hôn sao?”

Anh trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng nói: “Được, những chuyện này không tính, chúng ta tới nói về nguyên nhân căn bản nhất đi!”

“Nguyên nhân căn bản?”

Anh dùng vài giây, rót cục trầm giọng nói: “Anh không yêu em nữa, anh yêu người khác rồi, đây là nguyên nhân quan trọng nhất mà anh muốn ly hôn với em!”

Tôi nuốt một ngụm khí, không tin nổi, nhưng nghe được rõ ràng.

Đầu óc kêu ong ong, chần chờ, tôi nghĩ tới lời Chu Vi đã nói tôi qua, “Đinh Đình, Gia Tuấn đã có bạn gái.” Cho dù cô ấy nói thẳng như vậy cho tôi biết, tôi vẫn không tin như cũ, thế nhưng hiện tại tôi nghe được rõ ràng, lời này nói ra từ trong miệng của Gia Tuấn.

“Gia Tuấn, ý của anh là anh ngoại tình?”

Anh không trả lời, cũng bằng mặc nhận.

Tôi một trận đau khổ, “Anh yêu người khác, anh không yêu em nữa, cho nên anh mới nghĩ em mọi thứ đều không tốt?”

Anh nhìn chung quanh, vô cùng bức rức, tay nắm thành quyền, mở ra, lại nắm lại, rồi lại mở, cả người chìm sâu trong ghế, đáng vẻ cực kỳ củ kết, đợi một lát sau anh mới nói:

“Đinh Đình, không nên tranh cãi những chuyện này nữa, được không?”

Tôi ngơ ngác nhìn anh, tay anh bầu ở trên tay vịn ghế, móng tay chôn sâu vào. Tôi muốn tỉ mỉ bắt được biểu lộ trên mặt anh, tôi muốn nhìn được kết quả đến cuối cùng, thế nhưng tôi thất vọng rồi, tôi cái gì cũng không phát hiện ra.

Tôi thê lương hỏi: “Cô ta là ai?”

“Ai?”

Tôi nhất thời nổi giận, “Tên đàn ông chó má đáng chém! Vừa rồi anh còn nói, anh ngoại tình, như vậy cái đứa thiên sứ khiến anh cho rằng tìm thấy ánh sáng rồi là ai?”

Anh quay đầu đi, “Em không cần biết!”

“Tôi cần, nói, nó là ai?”

Anh quát lên với tôi: “Có cần thiết phải biết những chuyện này không? Ly hôn là chuyện của hai người chúng ta!”

Tôi lập tức nổi trận lôi đình, “Phó Gia Tuấn, anh đừng có nói ly hôn là chuyện của hai người chúng ta. Trong chuyện này dính dáng đến rất nhiều chuyện, anh làm sao ăn nói với cha mẹ tôi?”

Anh vô cùng kinh ngạc, “Chuyện giữa hai người chúng ta, không cần liên lụy đến cha mẹ đôi bên.”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi: “Phì, Phó Gia Tuấn, lúc cầu hôn, anh đi khấn cầu ba tôi, xin ông ấy gả con gái cho anh. Kết hôn ngày đó, anh đón nhận tôi từ trong tay ba tôi, anh đáp ứng ông ấy, cả đời đối với tôi thật tốt, hiện lại muốn ly hôn! Lòng bàn chân anh có lau dầu như con thỏ hả? Ngay cả nói rõ một tiếng với ông ấy cũng không dám?”

Anh ta nhất thời im thin thít.

Lệ hoen đầy mi mắt tôi: “Còn cả mẹ tôi nữa, mẹ tôi thương anh như vậy, thậm chí bít tất anh thay, bà phát hiện ra liền không nói hai lời mà cầm đi giặt. Nếu như bà không phải là xem anh là con rể của bà, hi vọng anh đối tốt với con gái bà, liệu bà có cúi đầu cụp mi như thế làm việc này không?”

Anh trở nên trầm mặc.

Nước mắt tôi rớt xuống, “Và cả em gái tôi nữa, Đinh Đang ở trong trường, luôn luôn vênh vang nói với người khác, nó có một vị anh rể còn đàn ông hơn

cả Lương Triều Vỹ, vóc dáng cao ráo, vai rộng, đối xử ân cần với mọi người, sự nghiệp xuất sắc. Nó quả thực coi anh thành thần tượng. Cả nhà già trẻ chúng tôi đều đối với anh hết nhân hết nghĩa, bây giờ anh nói một câu ly hôn, anh đi nhiên vứt hết toàn bộ những gì tốt đẹp của mọi người đối với anh tới Thái Bình dương rồi, ngay cả nói rõ một tiếng cũng không? Anh coi tình cảm của chúng tôi là cái gì?”

Anh có miệng lưỡi sắc bén hơn nữa, trước mặt tràng oanh tạc của tôi cũng bại trận.

“Đình Đình.” Giọng anh mềm đi, “Xin lỗi!”

Tôi rơi lệ, “Một câu xin lỗi của anh là kết thúc sao?”

“VẬY em muốn anh làm sao bây giờ?”

Tôi nghẹn lời, tôi muốn anh ta làm sao bây giờ?

Hạ mí mắt xuống, tôi đau khổ không gì sánh được.

Hai người chúng tôi lẳng lặng đối mặt, nhìn lẫn nhau, đều muốn từ trong ánh mắt đối phương tìm được một điểm có thể bác bỏ lý do của đối phương, thế nhưng, chúng tôi lại thất bại phát hiện ra, khi ánh mắt của hai người chúng tôi gặp nhau, thì lại lập tức vừa chột dạ, vừa sợ hãi mà chuyển dời đường nhìn sang bên kia.

Lòng tôi trở nên chua xót, “Kéo dài bao lâu rồi?”

“Kéo dài bao lâu gì cơ?”

“Anh và cô ta kéo dài bao lâu rồi?”

Anh cúi đầu, “Gần một năm rồi.”

Tôi liền cười khổ, có chút trào phúng mà nói: “Kéo dài lâu như vậy rồi? Trời ạ, một năm nay, tôi ngày ngày ngủ cùng một chỗ với anh, lại không biết người nằm cạnh và tôi hóa ra là đồng sàng dị mộng.”

Anh rất xấu hổ.

Tôi rơi nước mắt, tôi không có mang theo giấy lau mặt, ở trước mặt anh ta mà hoảng loạn rơi nước mắt, anh cũng trở nên chân tay luống cuống.

Cuối cùng, anh nhìn không được, cầm lấy giấy lau mặt từ trên bàn tới, đi tới trước mặt tôi, nhìn cũng không dám nhìn tôi, đặt giấy lau mặt ở trên đầu gối tôi rồi liền xoay người lộn trở lại ghế ngồi.

Tôi lẳng lặng rơi lệ, đợi một lúc rất lâu sau, tôi rốt cục mới nói: “Gia Tuấn, tôi có cái sai, anh nói rất đúng, bốn năm qua tôi quả thực làm chưa đủ, tôi đã không có chăm sóc tốt cho anh, cũng không có xử lý tốt quan hệ với mẹ chồng và em chồng, tôi tùy hứng hay giận dữ, những cái này đều là khuyết điểm của tôi. Thế nhưng hôn nhân cũng không phải là một chuyện bốc đồng, cho dù là một bên phạm sai lầm, người kia cũng chỉ ít nên cho đối phương một cơ hội sửa sai, chứ không phải là một câu ly hôn là giải quyết xong, đúng không? Chúng ta...”

Tôi cắn chặt môi, “không nên ly hôn, chúng ta có tình cảm sáu năm trời, vì tình cảm lâu dài như vậy, đừng ly hôn, chúng ta một lần nữa bắt đầu lại có được hay không?”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 5: Không ngờ anh bảo vệ cô ta như vậy

Anh nhìn tôi, trong mắt có tỏa ra một chút vẻ mềm lòng, thế nhưng, liền giống như lửa lụi tắt, ánh mắt anh lại âm trầm đi.

“Không, Đình Đình, đã quá muộn rồi.”

Tìm tôi tan vỡ, “Gia Tuấn!” Anh nói đã quá muộn là ý gì? Tôi không cần tự tôn mà cúi đầu giữ anh lại, vậy mà anh ta lại nói đã quá muộn với tôi?

Anh quay mặt đi, không nhìn mặt tôi, “Đình Đình, xin lỗi, chúng ta đã từng yêu nhau, nhưng đây đã là quá khứ. Về phần em nói, muốn anh nói rõ một tiếng với cha mẹ em, được, anh sẽ tới nói với bọn họ! Hai người chúng ta, cuộc hôn nhân này anh không muốn tiếp tục nữa! Mặc kệ em nghĩ anh thế nào, anh nhất định phải ly hôn.”

Tôi đóng đinh ở ghế thẩm phán, bên tai là giọng nói cứng rắn lạnh lùng và vô tình của anh:

“Đinh Đinh, bản hiệp nghị ly hôn kia của anh đã viết rõ rồi, tài sản chung của chúng ta nếu như em cho rằng bình quân chia không công bằng, không sao, dầu sao bên sai là anh, điều kiện để em đề ra là được rồi.”

Tôi không thể tin nổi, đây lại là lời chồng tôi nói, từng câu từng chữ của anh, nói đều rõ ràng, rất trực tiếp rất minh bạch, anh muốn ly hôn, thậm chí không tiếc để cho tôi đề ra điều kiện, anh muốn ly hôn.

Tôi thất vọng đau khổ không ngớt, không thể tin nổi mà nhìn anh. Suron mặt của anh vẫn anh tuấn như trước, thế nhưng hiện tại đối với tôi mà nói, anh xa lạ giống như diễn viên trên màn ảnh. Bỗng nhiên nước mắt hoen đầy mi mắt tôi, cho tới giờ chưa hề nghĩ tới có một ngày, tôi sẽ ở trong tâm trạng đau khổ như thế này mà hết lần này đến lần khác tí mĩ thường thức chồng tôi.

Giấy lau mặt trong tay tôi vo thành một cục nhỏ cứng ngắc, tôi lại lần nữa truy hỏi anh: “Gia Tuấn, anh thực sự quyết định rồi sao?”

“Đúng vậy.”

Tôi cười khổ, “Được rồi, để tôi gặp cô ta một lần.”

“Không, có lẽ không cần thiết đâu.”

Tôi cười nhạt, “Gia Tuấn, mấy năm nay anh làm nhiều vụ kiện như vậy, vụ kiện ly hôn cũng không có ít, tình huống giống như tôi, tôi yêu cầu gặp mặt bên thứ ba, đây không tính là yêu cầu quá phận đi?”

Về mặt của anh kiên nghị, thái độ vô cùng thẳng thừng, “Anh chỉ là nghĩ chuyện này nếu trách nhiệm là ở anh, thì để anh một mình tới gánh chịu là được rồi.”

Tôi nhất thời trở nên bi phẫn, “Gia Tuấn, không ngờ anh lại bảo vệ cô ta như thế?”

Anh nhìn tôi, mày nhíu chặt, trong cổ họng giống như có một ngụm khí, nuốt không xuống, lại khạc không ra.

Cứng ngắc trong chốc lát, rồi anh chậm rãi nói: “Phải, anh là đang bảo vệ cô ấy, xin lỗi!”

Tôi bỗng nhiên tuyệt vọng, thân thể bắt đầu như nhũn ra. Tôi đến tận cùng là xuất phát từ một cái loại mục đích gì mà tìm đến anh ta nói chuyện? Tôi lúc bắt đầu là chất vấn, sau lại là cầu xin, thế nhưng mặc kệ tôi là khẩn vầu hay nhận sai, vậy mà anh ta đều thờ ơ.

Phó Gia Tuấn thật nhẫn tâm

Hai người chúng tôi nói chuyện xong rồi.

Tôi đứng lên, đột nhiên trước mắt tôi tối sầm, đứng không vững chân liền lao đảo một cái, tôi gần như đứng không nổi, suýt nữa té xỉu.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 6: Bữa ăn gia đình? Bữa ăn tối?

“Đinh Đinh.” Anh gọi tôi, lập tức chạy tới, cái ghế bên cạnh anh ngã rầm xuống, ngay lúc tôi sắp chút nữa là ngã quy thì anh đưa tay đỡ lấy tôi.

Tôi một trận đau khổ, thật muốn ngay bây giờ nhào tới trong lòng anh mà khóc, thế nhưng tôi vừa ngẩng đầu lên, thấy anh lập tức chuyển thành khuôn mặt như tấm thép, tôi lại thất vọng rồi. Tôi thu hồi lại ý nghĩ của mình, nhẹ nhàng đẩy anh ra.

Anh bất an hỏi: “Em không sao chứ? Sắc mặt em rất kém.”

Tôi cười khổ, “Kém sao? Có lẽ là đồ trang điểm không còn nữa.”

Anh có chút bất an, hoặc có lẽ là lo lắng, có thể là sợ tôi ngắt trong phòng làm việc sẽ làm mất mặt anh ta.

Tôi phải đi, lúc quay đi để rồi khỏi, tôi nhẹ giọng nói với anh: “Gia Tuấn, chuyện này tạm thời đừng cho cha mẹ em biết, em sẽ suy nghĩ một khoảng thời gian.”

Anh gạt đầu, bỗng nhiên lại do dự mà hỏi tôi: “Em muốn thời gian bao lâu?”

Thời gian bao lâu? Trong lòng tôi là một mảnh lạnh lẽo, quay đầu, tôi chăm chọc hỏi anh: “Anh đã gấp rút không chờ đợi được nữa rồi sao? Nếu như hiện tại tôi nói đồng ý, anh có phải muốn cùng tôi lập tức tới cục dân chính làm thủ tục không?”

Anh đáp lại bằng sự im lặng, cùng tôi mặt đối mặt nhìn nhau.

Tôi thề lương thân: “Quân* sinh thì nói ân tình, quân chết thì tùy nhân** bỏ đi. Đáng tiếc tôi còn chưa chết, vậy mà đã chứng minh ứng với câu nói này rồi.” (*Quân ở đây chỉ vua; **tùy nhân chỉ người đi theo một ai đó)

Anh khuyên giải tôi giống như đang diễn kịch: “Đình Đình, em còn trẻ, chúng ta lại không có con, sau khi ly hôn với anh, em một lần nữa bắt đầu lại, sẽ có người ưu tú hơn anh đến yêu em”

Tôi cười khỏ, “Phải, chỉ ít tôi còn không làm mà được hưởng, được chia phần nửa tài sản đúng không? Gia Tuấn, chúng ta có bao nhiêu tài sản chung? Tôi thực sự không biết tình hình kinh tế của gia đình, nói cho tôi biết một con số cụ thể có được không?”

Bên ngoài tôi biểu hiện ra tiêu sái như vậy, trong lòng tôi đã tan nát thành nhân bánh sủi cảo.

Anh chỉ nhìn tôi, đáp lại bằng sự im lặng, một lúc lâu, anh quay đầu đi.

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Đôi vợ chồng chúng tôi, không có một cái nắm tay, cứ như vậy ở trong phòng làm việc của anh, dùng 10 phút đồng hồ, đã bàn xong một vấn đề trăm trọng.

Kéo cửa ra, tôi nặng nề đi trên hành lang, gót giày lạnh lẽo gõ trên mặt đất, phát ra tiếng vang vọng trầm muộn. Đằng sau không có tiếng động, Gia Tuấn đương nhiên sẽ không giữ tôi lại.

Đột nhiên, tôi nghe thấy có tiếng vang ở cửa đằng sau, lòng tôi vô thức run lên, quay đầu.

Gia Tuấn vậy mà đang đứng ở cửa, anh đang nhìn tôi.

Nhất thời, trong lòng tôi chưa xót không thể nói nên lời, nước mắt rơi xuống.

Anh chỉ nhìn tôi một cái, lập tức lại lạnh lùng bình tĩnh quay đầu đi, nhanh chóng lại đóng cửa lại.

Cánh cửa thế giới của tôi, cũng đóng rầm lại.

Không biết tôi ra khỏi tòa nhà làm việc của Gia Tuấn như thế nào, bước từng bước nặng trĩu. Ánh mặt trời thật ấm áp, ánh sáng mùa xuân sáng rõ, thế nhưng tôi không cảm giác được một chút mùi vị ấm áp nào. Người đi đường ở bên ngoài vội vã đi qua tôi, tôi không nhìn được một khuôn mặt mang chút màu sắc nào, thế giới của tôi dường như trong nháy mắt đã biến thành hai màu đen trắng. Tất cả những người đi qua tôi, những khuôn mặt nam nữ nhợt nhạt chỉ còn dư lại hai màu, màu đen và màu trắng.

Đứng ở bên đường, tôi rầu rĩ gọi xe taxi, xe taxi đưa tôi về nhà, lúc xuống xe tôi phải đi khỏi, tài xế thiện ý gọi tôi, “Cô này, thôi lại cô tiền.”

Tiền, tôi có phản ứng. Nắm lấy tờ tiền lẻ.

Bốn năm qua, tôi giống như một con gà cầm mao (*mào nhưng) được Gia Tuấn đút ăn, sớm đã quên những ngày cầm tiền lương là cái dạng gì. Hôm nay, tôi bị vứt bỏ, tôi đã mất đi người cung đường tôi, như vậy, tôi còn có năng lực lại đi tìm thức ăn nữa sao?

Nằm lỳ trên giường, tôi rơi nước mắt như mưa, bây giờ chỉ còn dư lại một mình tôi, tôi có thể không chút kiêng kỵ mà khóc thút thít, phát tiết, xé giấy, tự hại bản thân, như thế nào cũng được. Nhưng như vậy có ích lợi sao? Người mà tôi yêu sâu đậm không yêu tôi, anh ta lại còn từ một năm trước đã phản bội tôi. Anh ta đưa hết tình cảm của mình cho một người đàn bà khác, vì người đàn bà kia, anh muốn ly hôn với tôi.

Tìm tôi trở nên tan vỡ, một ngày trước, tôi đang thỏa thê mãn nguyện, một ngày sau, tôi đã trở thành người vợ bị ruồng bỏ.

Như vậy tôi nên ăn nói thế nào với cha mẹ, với người thân thích đây? Nên giải thích thế nào với bạn bè? Từ trước mọi người đều hâm mộ nói với tôi: Đình Đình, cậu thật là làm cho người khác hâm mộ, có một người chồng tốt như vậy. Hôm nay, tôi làm thế nào nói với bọn họ, chồng tôi muốn ly hôn với tôi?

Tôi nằm trên giường, cả người giống như một khúc củi mục nát, không có chút sinh khí nào.

Ngây ngây ngơ ngơ không biết qua bao lâu, điện thoại di động vang lên, tôi nhận điện, là mẹ tôi gọi.

“Mẹ?”

Mẹ nhẹ nhàng nói trong điện thoại: “Đình Đình, tối nay cùng Gia Tuấn trở về ăn cơm đi, hai vợ chồng trẻ bọn con cũng có một thời gian chưa trở về rồi.

Thằng Gia Tuấn này, luôn nói bận bịu, thiệt là, nó không trở về nhà, cũng không biết mẹ và cha con cũng nhớ nó sao?”

Tôi nhất thời khổ sở khóc không thành tiếng. Mẹ thật đáng thương, bà nhất định ở nhà chuẩn bị không ít đồ ăn mà Gia Tuấn thích ăn, thế nhưng bà lại không nghĩ tới người con rể mà bà yêu chiều này, lại không muốn con gái của bà nữa rồi.

Tôi rơi lệ, “Mẹ.” Không biết trả lời như thế nào.

“Buổi tối đừng quên trở về ăn cơm!”

Tôi vâng một tiếng, rốt cục không có nhãn tâm nói ra.

“Được rồi, hẹn tối nay.”

Ngồi trên giường, tôi khổ não suy nghĩ, tôi ăn nói thế nào với cha mẹ đây?

Sẽ không thể đối mặt hay là phải đi đối mặt, đấu tranh thật lâu, rốt cục chịu đựng tới lúc xế chiều, tôi buồn bã ỉu xiu một mình ngồi xe taxi trở về nhà.

Sau khi về nhà, mẹ nhìn thấy tôi, có chút ngoài dự kiến, “Gia Tuấn đâu?”

Tôi không thể làm gì khác đành ra vẻ tươi cười kiếm cớ: “Gia Tuấn tối nay có mấy người bạn gọi anh ấy ra ngoài.”

Cha tôi cầm một cái xéng (*nấu bếp) từ trong phòng bếp thò đầu ra, “Nó tối nay có hẹn bạn? Không đúng nha, ba gọi điện thoại cho nó, nó nói tối nay trở về mà.”

Tôi lập tức kinh hoàng thất thố, Gia Tuấn nói tối nay trở về sao? Thảm rồi, ban ngày lúc tôi quát anh ta muốn ly hôn mà không có lời giải thích với cha mẹ tôi, như vậy tối nay anh trở về, nhất định sẽ nói với cha mẹ tôi. Như vậy, bữa ăn gia đình này không phải sẽ thành một buổi dạ yến gươm đao khóc liệt sao?

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 7: Bữa ăn gia đình

Tôi trở nên lo lắng, tôi còn chưa có nghĩ xong làm thế nào nói với cha mẹ, đột ngột nói chuyện này với bọn họ như thế, bọn họ nhất định sẽ không chịu đựng được, làm sao bây giờ, làm sao đây?

Tôi vội vàng trốn vào phòng của Đinh Đăng, khóa cửa lại, lấy di động ra gọi điện thoại cho Gia Tuấn.

Rất nhanh, Gia Tuấn đã nhận điện.

“Gia Tuấn.”

“Chuyện gì? Đinh Đinh?”

“Ba gọi điện cho anh à?”

“Đúng vậy.”

“Anh ở đâu?”

“Anh sắp tan sở rồi, đang thu dọn đồ đạc, lập tức trở về.”

“Được, bây giờ anh gọi điện cho ba, nói anh đột nhiên có mấy người bạn tới, mọi người rủ anh đi ra ngoài ăn uống, anh không thể trở về!”

Bên kia anh hơi trầm mặc vài giây, không có trả lời.

Tôi sốt ruột, áp sát vào ống nói, hạ giọng nói: “Phải, em biết anh sẽ nói chuyện của chúng ta với ba mẹ em, nhưng bây giờ còn chưa tới thời điểm.” Đầu tôi đau như muốn nứt ra, hơi cảm giác luồng hơi thở bị tách rời ra, “Gia Tuấn, hoãn lại đã, chờ em qua thời gian này, em sẽ nói với ba mẹ, ngày hôm nay...”

Anh ngắt lời tôi, “Anh biết rồi, anh cũng đã rất lâu không có ngồi ăn cùng ba mẹ rồi, tối nay anh cũng muốn trò chuyện với bọn họ.”

Tôi nhất thời giật mình dừng lại, anh vậy là có ý gì đây?

Anh đã ngắt điện thoại rồi.

Chẳng bao lâu sau, Gia Tuấn đã trở về, tôi chạy đến bên cửa, anh đang treo áo khoác của mình lên, nhìn thấy tôi, lập tức cúi đầu thay giày.

Tôi nhỏ giọng nói: “Ngày hôm nay...”

“Anh biết rồi.”

Giọng mẹ vọng tới, “Gia Tuấn?”

Gia Tuấn lập tức lên tiếng trả lời, “Vâng, mẹ.”

Anh ấy cũng không có tới tay không, mang hoa quả tới cho mẹ, còn mang cho ba bình rượu ngâm quý. Tôi yên lặng đi theo bên cạnh anh, nhận lấy đồ trong tay anh.

Gia Tuấn làm như không có việc gì, trêu ba, “Ba, ba làm cá chua ngọt à?”

Ba cười ha ha: “Phải, là cá lô, sớm biết thì đã bảo con không nên lái xe rồi, chúng ta hai người vui vẻ uống một chén.”

“Thực ra con không có lái xe, con gọi xe tới.”

Ba lập tức trở nên vui mừng, “Tốt lắm, tối nay chúng ta vui vẻ uống một chén.”

“Vâng, ba.”

Tâm trạng tôi nặng nề, ở trong phòng bếp làm thức ăn với mẹ. Mẹ đưa chậu rau trộn cho tôi, bảo tôi khuấy, tôi ném nước trộn xem mặn hay nhạt.

“Tối nay Đình Đăng không về sao?”

Mẹ trả lời: “Ồ lại trường, thời gian này nói có diễn văn nghệ gì đó, sẽ không về.”

Tôi tâm phiền ý loạn, mẹ nói gì đó nữa tôi cũng căn bản không có nghe vào.

Ở phòng ăn bên kia, ba và Gia Tuấn đã bắt đầu hát hò.

Gia Tuấn luôn đối rất tốt với ba, bởi vì cha anh đã qua đời, vì thế anh vô cùng tôn kính vị cha vợ này, mà ba tôi, ông ấy bởi vì không có con trai, tất cả hi vọng đều ở trên người hai đứa con gái, cho nên cũng càng thêm yêu quý đối với Gia Tuấn.

Tôi yên lặng suy nghĩ, tất cả điều này, có lẽ rất nhanh sẽ trở thành lịch sử, không bao giờ còn tồn tại nữa.

Ba ở bên kia mỉm cười hỏi Gia Tuấn đầy đặn nhận vụ án thế nào, có chuyện gì mới không, Gia Tuấn kể lại một cách sinh động với ba, hai người còn nói tới khủng hoảng tài chính, chính trị các nước, chuyện trò vui vẻ, tất cả tựa hồ đều cực kỳ thoải mái.

Mẹ đẩy tôi, “Đình Đình, tối nay con làm sao vậy? Luôn luôn bứt rứt không yên?”

Tôi hồi thần lại, vội vàng mượn cớ lấy lệ với mẹ, “Không có việc gì đâu mẹ.”

Mẹ rất vui vẻ nhìn Gia Tuấn và ba tôi, bà hài lòng nói: “Gia Tuấn thực sự là không tệ, hàng xóm đều nói mẹ có con rể tốt. Đình Đình, con có thể lấy được Gia Tuấn, mẹ thực sự rất yên tâm. Sau này, nếu như Đình Đăng cũng có thể lấy được một người đàn ông như Gia Tuấn, mẹ và ba con liền một chút cũng không phải lo lắng.”

Lòng tôi đau đớn vô hạn, mẹ thật là thiện lương.

Cuối cùng, tôi cũng bung com ra ngoài, ba mẹ ngồi ở một đầu, tôi và Gia Tuấn ngồi ở đầu kia.

Mẹ tôi hết như dâng vật quý, liên tục gấp thức ăn cho Gia Tuấn, Gia Tuấn mỉm cười tiếp nhận, đồng thời còn không ngớt khen tay nghề của mẹ, tôi thì một bên tâm sự ngón ngàng, bên ngoài cho thấy, đây thực sự là một gia đình hòa thuận.

Một cái xương cá mắc kẹt trong cổ họng của tôi, tôi bị đâm đến ho khan, bỏ chén xuống, tôi cảm giác được cổ họng nghẹn ứ khó chịu, tâm trạng không thoải mái khiến bữa ăn tối trong dạ dày cuộn cuộn, tôi bắt đầu muốn nôn mửa, nhin không được tôi chạy tới nhà vệ sinh ngồi xổm xuống nôn một trận vào bồn cầu.

Ghé vào bên cạnh bồn cầu, tôi không ngừng ói mửa, mãi cho đến khi toàn bộ thức ăn trong bụng đều bị nôn hết ra ngoài, tôi mới cảm thấy có chút thoải mái.

Gia Tuấn theo đi vào, anh nhẹ giọng hỏi tôi: "Không có việc gì chứ?"

Tôi vội vàng lau nước mắt, giả bộ như không có gì mà đáp lại: "Không sao, em súc miệng là xong rồi, anh ra ngoài trước đi!"

Anh im lặng một chút, cuối cùng cũng đi ra ngoài.

Rất cục, bữa cơm tối trôi qua như ngồi trên đồng lửa, dùng cơm xong, tôi và Gia Tuấn chào tạm biệt ba mẹ, ba tôi vẫn còn đang rất hào hứng, khi trở về phòng còn lớn tiếng nói với Gia Tuấn: "Gia Tuấn, cuối tuần này lại đến nhé, chúng ta ra ngoài câu cá, câu được cá tươi ngon mang về hầm canh uống."

Gia Tuấn mỉm cười đáp ứng ông: "Dạ vâng, ba."

Còn mẹ thì dặn dò tôi: "Đi đường cẩn thận một chút, Gia Tuấn cũng đã uống không ít, lúc ngồi taxi phải chú ý, đừng đánh rơi vật gì hết."

Tôi lên tiếng trả lời, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười và chào tạm biệt ba mẹ.

Ra khỏi cửa, đi khỏi tiểu khu, hai người chúng tôi không hẹn mà cùng lúc không nói lời nào.

Gió chậm chậm thổi đến, ôn nhu lướt nhẹ qua mặt chúng tôi, hai người chúng tôi trầm mặc không nói gì, một chiếc taxi không chờ khách chạy qua bên cạnh chúng tôi, nhưng hai người chúng tôi lại không vẫy tay gọi dừng lại.

Tôi cay đắng nói: "Gia Tuấn, mấy năm trước con đường này chưa được sửa chữa, bởi vì khi đó tình hình giao thông không tốt, mỗi lần đưa em về, xe của anh chỉ có thể dừng ở bên ngoài, rồi sau đó cùng em đi bộ đến nhà, anh còn nhớ không?"

Anh cũng xúc động mà nói: "Đúng, vẫn còn nhớ."

Như thử tình thần phi tặc dạ. (Dường như không phải là ngôi sao của đêm đó).

Ngã tâm như lưu sa hoãn hoãn lưu thăng. (Lòng ta như cát bồi chậm rãi xuôi theo dòng nước).

Không thể kiềm chế được, tôi thở dài: "Có nhiều khi, chúng ta bỏ xe để đi bộ, cho dù đi suốt một giờ, cũng không cảm thấy mệt mỏi chút nào, khi mệt, em búống bình muốn ngồi lên lưng anh, anh lập tức đặt em lên lưng, không ngừng công em đi, còn nói với e rất nhiều truyện tiếu lâm."

Anh chỉ lặng lẽ bước đi cùng tôi.

Tôi dừng lại, anh cũng dừng bước.

"Gia Tuấn." Tôi thấp giọng, khẽ gọi tên anh.

Anh chẳng nói câu nào.

Tôi quyết định gạt bỏ sĩ diện để nỗ lực một lần.

"Gia Tuấn, thực sự phải đi đến bước này sao?"

Anh nhìn tôi, dưới đèn đường màu vàng cam, ánh mắt sâu thẳm của anh thâm trầm tựa như biển, thần sắc trong mắt anh vừa cô đơn vừa mờ mịt, trong lòng tôi áy náy khẽ động, tại khoảnh khắc này, trái tim lại bị khuấy phục, trước mặt Gia Tuấn, tôi vĩnh viễn chỉ là một cô bé, tôi không đủ dũng khí để cường ngạnh, không có năng lực làm bộ, tôi yêu anh, yêu đến nỗi đã sớm đánh mất bản thân mình.

Một chiếc máy bay trong chuyến bay đêm bay cực thấp, chỉ cách đỉnh đầu chúng tôi ngàn mét, thậm chí tôi còn nhìn thấy ánh đèn lóa mắt trên máy bay nhấp nháy, tiếng u u vang dội khiến lòng tôi cũng chấn động theo.

Gia Tuấn nhìn tôi, cuối cùng, anh cũng mở miệng nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 8: So chiêu ly hôn

Gia Tuấn đứng trước mặt tôi, giọng nói của anh có chút bình tĩnh cũng có chút phiến muộn: "Đỉnh Đỉnh, anh và em cũng không còn là trẻ con nữa, hai người trưởng thành đã nói chuyện đến mức này, thực sự là không có tác dụng để kéo dài thêm nữa, trong cuộc hôn nhân này, em không có sai, kỳ thực người sai là anh, là anh... đã vượt quá giới hạn trước, đã phụ em trước, em không cảm thấy anh rất vô sỉ sao? Lúc yêu nhau anh đã nói rất nhiều lời tình

thâm nghĩa trọng, kết quả quay người lại anh liền làm chuyện ra về đạo mạo, đừng nói là em, ngay cả anh cũng tự coi thường bản thân mình.”

Anh còn nói chế nhạo:”Vì anh, không đáng.”

Tôi nắm lấy cánh tay anh, dè dặt nói với anh:”Gia Tuấn, anh hỏi em là có đáng hay không sao? Vậy anh có nhớ chúng ta đã từng trải qua 6 năm như thế nào hay không? 6 năm, suốt 6 năm qua anh đã chăm sóc em, quan tâm em, khi ngã bệnh anh ôm em dỗ dành em, khi đau bụng hành kinh anh pha cho em nước đường đỏ, rót vào túi chườm nóng; vào mùa đông khi không có lò sưởi, anh ôm em, ôm thật chặt, Gia Tuấn.” Nước mắt của tôi cuối cùng cũng thi nhau rơi xuống, “Em không tốt, suốt 6 năm qua em không hề tiến bộ, thậm chí ngay cả một bữa cơm đáng hoàng tươm tất em cũng chưa từng làm cho anh, Gia Tuấn, thực sự xin lỗi!”

Anh vươn hai ngón tay ngăn tôi lại, “Đĩnh Đĩnh, anh van em đừng nói những chuyện này nữa, loại tác phong này không phải là sở trường của em, nếu khiến anh chấp nhận được anh cũng cố gắng mà làm, chúng ta thực tế một chút, đêm nay xem như là một vở kịch đi, lần sau chúng ta đừng diễn lại nữa, có hợp ắt có tan, được không?”

Hợp rồi tan? Thực sự muốn tôi bắt chước giống trong phim sao, chia tay thì chia tay? Không, tôi không làm được, cho dù là ly hôn cũng phải có một khoảng thời gian để thích ứng với đau khổ, huống hồ tôi yêu người đàn ông này, muốn tôi không cố gắng làm gì hết mà buông tay? Tôi không cam lòng.

Tôi đau khổ nói, “Gia Tuấn, anh còn nhớ rõ lần đầu tiên anh gọi điện thoại cho em không? Em đang làm việc, anh gọi điện thoại đến, anh nói với em rằng anh không có chuyện gì cả, anh chỉ là muốn gặp em, nhưng lúc đó em phải làm thêm giờ, em buộc lòng phải từ chối anh, nhưng sau khi cúp điện thoại em vô cùng hối hận, em sợ anh sẽ không bao giờ gọi cho em nữa, thế là em lấy điện thoại ra và gọi lại cho anh, không nghĩ tới lúc đó anh cũng gọi lại cho em, chúng ta cứ như vậy mà gọi cho đối phương, liên tục gọi vài lần nhưng đường dây luôn luôn bận... ”

Tôi khóc không ra tiếng, anh không thể không nhớ, tôi biết rõ hiện tại anh cương quyết, anh muốn ly hôn, nhưng tôi có thể làm sao chứ? Nếu tôi cần anh, tôi không thể cứng rắn được như anh, nếu phải ly hôn chắc chắn phải có một trận so chiêu, cũng giống như chiến đấu trên đường phố, khi anh tấn công thì tôi phòng thủ, tôi không được phép lui lợng.

Anh cụp mắt xuống, tôi không nhìn thấy thần sắc trong mắt anh, sống chung với nhau 6 năm, tôi cũng hiểu tính cách của anh, lúc này tôi dịu dàng như vậy, anh cũng không phải máu lạnh vô tình, anh cũng có phần do dự, tôi có thể hiểu.

Một lúc lâu, anh ngẩng đầu, nhìn tôi, khổ sở mà nói:”Đĩnh Đĩnh, đừng nói những chuyện này nữa, anh vẫn nhớ rõ, nhưng hiện tại em nhớ lại thì xúc động, còn tôi nhớ lại thì là thống khổ, em xúc động là bởi vì em yêu anh, còn anh thống khổ là bởi vì anh không còn yêu em nữa.”

Tôi nhất thời ngây dại, anh lại tuyệt tình như thế.

Anh hất tay tôi ra.

“Tạm biệt.”

Một chiếc taxi chạy ngang qua, anh ra hiệu bảo xe dừng lại, khi tay anh đặt trên tay nắm cửa chuẩn bị lên xe thì anh nhắc lại:”Mau chóng giải quyết chuyện của chúng ta đi, điều kiện tùy em”

Anh phải đi, tôi hốt hoảng ôm lấy cánh tay anh.”Gia Tuấn, đừng đi.”

Anh tuyệt tình kéo tay tôi ra, sau đó kéo thanh cửa xe taxi, lên xe.

Theo bản năng tôi kéo thanh cửa chỗ ngồi ghế sau, tôi cũng lên xe, tôi không thể để anh đi được, tôi không cần sĩ diện, không cần tôn nghiêm, chỉ cần chồng.

Chúng tôi cùng ngồi trong xe, tài xế hỏi chúng tôi:”Đi đâu?”

Sắc mặt Gia Tuấn âm trầm, anh nói địa chỉ cho tài xế, là địa chỉ nhà của chúng tôi, trong lòng tôi thờ phào nhẹ nhõm, thế nhưng không nghĩ tới khi tài xế vừa khởi động xe, anh đột nhiên mở cửa bước xuống xe.

Tiếp đó anh vỗ cửa xe ý bảo tài xế lập tức cho xe chạy.

Tôi sợ ngây người, hạ kính xe xuống, tôi không ngừng gọi:”Gia Tuấn, Gia Tuấn.”

Xe nhanh chóng chuyển động, tôi nhìn lại phía sau, anh lại vừa gọi một chiếc taxi khác, nhanh chóng chạy theo hướng ngược lại với tôi, rất nhanh biến mất.

Tôi nhất thời bị tê liệt trên ghế ngồi.

Anh đi rồi, tuyệt tình như vậy, tôi hạ thấp thể diện cầu xin anh như vậy, anh không chút cảm động, đột nhiên trái tim tôi lạnh lẽo đến cực điểm, nước mắt tuôn rơi như mưa.

Tài xế cũng là phụ nữ, cô ấy rất thông cảm nhìn tôi qua gương chiếu hậu, trước khi xuống xe, cô khách sáo dặn dò tôi:”Đi thông thả, cô phải chú ý nhé!”

Tôi bật khóc, lúc này đây, một người xa lạ còn có thể mềm lòng trước nước mắt của tôi, vậy mà chồng tôi, vô tình đến nỗi ngay cả liếc nhìn một cái cũng

không nhìn.

Hai giờ sáng, tôi vẫn ngồi si đần như cũ, vẫn duy trì một tư thế, toàn thân cứng nhắc.

Nhiều lần suy đi nghĩ lại, tôi vẫn luôn nghĩ về quá khứ của tôi và Gia Tuấn, tôi tin tưởng anh là một người niệm cựu (hoài niệm chuyện xưa cũ), anh không phải máu lạnh vô tình, anh một chút cũng sẽ không quên, thế nhưng tại sao, tại sao anh lại vô cảm muốn chia tay với tôi?

Khi theo đuổi thì tìm đủ mọi cách, cuối cùng lại vứt bỏ như chiếc giày rách? Loại tuồng hết sức nhảm chán được diễn ở các bộ phim truyền hình trong tivi, loại hoạt sắc sinh hương (hương sắc cuộc đời) đó lại diễn dịch trên người tôi?

Tôi phải làm cái gì bây giờ? Ngẩng cao đầu, cười và thương lượng với anh ư? Anh đã thay lòng, tôi cần phải làm theo lời của Chu Vi, cương quyết lên, nếu không thể lay chuyển được trái tim anh, tôi phải vơ vết những thứ thuộc về mình, có thể vơ vết được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu sao?

Không, tôi nhìn khắp căn nhà, không có Gia Tuấn, tôi muốn một nửa căn nhà này thì có ích lợi gì? Cái nhà này sẽ không còn ấm áp nữa, không còn ai có thể ôm chặt tôi như thế nữa, cho dù tôi tiếp tục ở lại đây, tôi cũng sẽ rất đau khổ, là một người không có linh hồn.

Từ trên ghế sofa tôi trượt xuống, nằm trên tấm thảm, tôi gào khóc.

Tấm thảm này đã từng chứng kiến dấu ấn tình yêu của chúng tôi, hai người chúng tôi ngồi trên tấm thảm xem tivi, anh ôm tôi vào lòng, khi trên tivi diễn đến cảnh tình cảm, anh bỗng nhiên nhẹ nhàng lật tôi lại, đặt tôi nằm ngửa lên đùi anh, tôi tựa vào lòng anh, ngẩng đầu ngây ngốc nhìn anh. Sau đó, tay anh bắt đầu không an phận, luồn vào trong quần áo của tôi, nhẹ nhàng xoa nắn nơi mềm mại.

Cánh tay tôi siết chặt lấy vai mình, lỗ chân run rẩy.

Nhắm mắt lại, tôi nhớ tới nụ hôn của anh, anh cúi đầu hôn tôi, hôn vào cổ tôi, xương quai xanh, nên biết rằng tôi luôn xấu hổ, ở phương diện này tôi chưa bao giờ dám chủ động, mỗi lần đều là anh chủ động khiêu khích tôi. Đèn trong phòng khách phát sáng mạnh mẽ. dưới đèn pha lê tôi bị anh cờ sạch sẽ, tôi không dám nhìn anh, nhắm hai mắt thật chặt, dùng hai tay bịt mắt lại, nụ hôn của anh vẫn rơi xuống, lấy tay tôi ra khỏi khuôn mặt, sau đó nhẹ nhàng mút lấy vành tai của tôi và gọi, "Đình Đình, Đình Đình."

Tôi thích anh gọi tôi như vậy, nếu có một ngày tôi chết, đi tới cầu Nại Hà, trước khi uống chén canh Mạnh Bà, nếu Mạnh Bà có hỏi tôi, tôi còn có tâm nguyện gì muốn hoàn thành? Tôi sẽ không chút do dự mà nói rằng, tôi chỉ hy vọng có thể nhớ kỹ một chuyện, nhớ giọng nói của chồng tôi khi gọi tôi.

Nước mắt của tôi rơi xuống tấm thảm, cái bụng bắt đầu co giật, co giật đến đau đớn, trên tấm thảm, chân tôi hết giầy dựa cuộn tròn rồi lại lăn lộn, trong miệng không ngừng gọi, "Gia Tuấn."

Điện thoại di động ngay trong tầm tay của tôi, trong lúc thống khổ, tôi chụp lấy điện thoại, nhanh chóng ấn lên đó, số 1, đó là số của Gia Tuấn, theo thói quen, 4 năm rồi, tôi có thói quen gọi điện cho anh như thế.

Điện thoại được thông, một tiếng rồi một tiếng, tôi hy vọng anh sẽ nhận điện, tiếng chuông nhạc chờ bên trong không ngừng vang lên, là một bài hát của Điền Nhất Long, Nhất định phải yêu em.

Tiếng hát đang hát: bài hát thương cảm như vậy, ca từ lại ưu mỹ như vậy, thế nhưng vang lên hết lần này đến lần khác, vẫn là không ai tiếp.

Tôi kêu khóc: Gia Tuấn, tiếp điện thoại, tiếp điện thoại đi...

Điện thoại bị cắt, không ai tiếp, giọng nói máy móc bên trong nói cho tôi biết, không trả lời.

Từng giọt nước mắt của tôi rơi xuống mặt thảm, nhắm mắt lại, tôi khóc như đã chết.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 9: Tôi phải đánh một trận đại chiến ly hôn thật đẹp

Sáng sớm, tôi ưỡ oải mở mắt.

Tôi không chết.

Thật mất mặt.

Tối hôm qua, tôi đau đớn rên rĩ không ngừng, gọi điện thoại thì Gia Tuấn không để ý tới tôi, tôi rơi vào đường cùng đành phải tự mình gọi điện kêu xe

cấp cứu. Lúc xe cấp cứu tiến vào giữa tiểu khu, tôi như một cái bao tải bị các bác sĩ có khuôn mặt vô cảm xốc lên cáng cứu thương, xe cấp cứu không có hụ còi, nhưng ánh đèn nhấp nháy rồi đi vội vã, tôi rõ ràng thấy được trên cửa sổ của các tầng khác có người hiếu kỳ nhìn xuống dưới, tôi xấu hổ vô cùng, e rằng người không hiểu tình hình có thể cho là không biết con gái nhà ai nghỉ không thông suốt, tự tìm cái chết nữa?

Kết quả chẩn đoán, tôi chỉ bị viêm ruột, phải ở lại bệnh viện theo dõi một đêm, truyền dịch đến khi quan sát thấy không có gì đáng ngại sẽ có thể về nhà.

Tôi không đủ tiền mặt, đành phải gọi điện cầu cứu Chu Vi, cảm ơn trời đất, cô ấy không như Gia Tuấn bắt cả hai tay có kẻ thứ ba ở bên ngoài, lúc tôi rơi xuống nước, cô ấy đến cứu vớt để tôi kéo dài chút hơi tàn.

Trông thấy cô, tôi áy náy nói: "Xin lỗi, đã khiến cậu muộn giờ đi làm."

"Nha đầu ngốc, nói khách sáo vậy. Phó Gia Tuấn biết không?"

"Tôi qua không về!"

Chu Vi nhất thời tức giận: "Anh ta vì muốn ly hôn, trình độ tuyệt tình lại có thể đạt đến mức này? Thật khiến người ta phải run rẩy."

Tôi không lên tiếng, nếu như người đàn ông đã muốn ly hôn, đây chính là điều anh ta muốn, chờ mình đến gây sự, mình càng gây càng hung hăng, anh ta liền mượn cớ nói rằng, tình cảm của hai người chúng ta như nước đổ khó hót, miễn cưỡng quay lại sống chung với nhau nữa cũng không còn ý nghĩa gì, chỉ bằng chia tay khi còn chưa quá muộn.

Chu Vi rất cẩn thận, cô còn tiện thể mang cho tôi một ít cháo nóng hổi, hiện tại tôi rất cục cựa cũng hiểu rõ, có một người bạn gái thân thiết đúng là rất hữu dụng, một chén cháo nóng cộng với việc nhai đi nhai lại mấy luận điệu cũ rích đích thực là lời an ủi.

Thế nhưng, một chút khẩu vị tôi cũng không có.

Lúc đóng xong tiền được bệnh viện cho phép về nhà, Chu Vi và tôi cùng nhau đi ra ngoài, vào thang máy, nhiều người khác cũng lũ lượt kéo vào, chen chúc khiến thang máy nhỏ hẹp liên tục phát ra tín hiệu cảnh báo.

Tôi thở dài, không nên chen chúc một đồng như vậy chứ, chờ lượt kế tiếp không được sao?

Người với người, đúng là không hiểu được đạo lý lui một bước trời cao biển rộng mà.

Nhìn lại những người đang chen chúc trong thang máy này, áo quần bảnh bao cũng có, tin thần bất an cũng có, hốc hác không thể tả cũng có, quần áo cũ nát cũng có...

Đây chính là một hình thái xã hội thu nhỏ, thực ra ở một góc độ khác của xã hội, có nhiều người còn thống khổ hơn so với tôi, thậm chí còn có chuyện khó khăn hơn rất nhiều so với chút chuyện ly hôn của tôi, tôi bất quá chỉ là một phần tử rất rất nhỏ thôi, bị chút việc vặt ấy đã kích, tôi đã chịu không nổi.

Tôi lặng lẽ cùng Chu Vi bước ra ngoài, ánh nắng mặt trời ở bên ngoài thật tốt, hoa anh đào đã nở, gió thổi đến, cánh hoa đào rung rinh rơi rụng xuống mặt đất, mùa xuân hoa nở, năm nào cũng vậy.

Chu Vi có chút áy náy mà nói với tôi: "Tớ còn có công việc, không thể đi cùng cậu, cậu tự mình ngồi taxi về nhà được không, nên cẩn thận."

Tôi gật đầu.

Chu Vi thật tốt. cô liên tục làm việc, cuộc sống hàng ngày đều là cuộc chiến giữa sự sống và cái chết, cô không giống như tôi, tôi được nuôi trong một cái lồng, một chút đã kích nhỏ thì tôi như một con chim sợ cành cong, hoang mang không biết nên làm thế nào.

Trước khi tôi lên xe, Chu Vi khuyên tôi: "Đình Đình, đừng dễ dàng ly hôn, cho dù muốn ly, cũng phải kéo dài lâu một chút, chờ đến khi cậu tìm được đối tượng thích hợp rồi hãy ly."

Tôi đau lòng xót dạ cười khổ: "Tớ còn không muốn ly, cậu lại có thể khuyến khích tớ đi tìm mùa xuân thứ hai?"

Cô phản đối: "Tại sao phải để cho Phó Gia Tuấn được lợi như vậy? Cậu phải hao tổn vì anh ta; thứ nhất, cậu phải cho cái kẻ thứ ba kia biết rõ cậu không phải là vô trái cây lột xong thì vứt đi; thứ hai, phải giày vò Phó Gia Tuấn đến kiệt sức."

Tôi xem thế là đủ rồi, "Điều kẻ cầm nang, tại hạ bội phục."

Về đến nhà, tôi một mình co đầu rút cổ vào trong chăn.

Vô tri vô giác mà ngủ quên mất, mãi cho đến khi Đình Đình không ngừng vỗ lên mặt tôi, ở bên tai gọi tôi, tôi mới hỗn loạn mà mở mắt ra.

Hóa ra Đình Đình lo lắng cho tôi, đã chạy đến xem tôi thế nào.

Đình Đình lo lắng hỏi tôi: "Chị, Chị làm sao vậy? Sắc mặt của chị rất khó coi."

Trong lòng tôi chưa xót, nhin không được tôi ôm lấy nó mà khóc nức nở.

Đình Đàng khó chịu khuyên tôi: “Chị, chị cũng là một người thông minh lanh lợi, làm sao khi cô đơn vì anh rể không ở bên cạnh, chị lại ngu xuẩn như một con gà mái già không có đầu óc vậy.”

Tôi buồn bã ỉu xiu đáp lại: “Em là người ngoài cuộc, không biết được sự đau khổ bên trong đó, kim không đâm trúng thịt mình thì mãi mãi không biết đau, em có thể nói đơn giản tự nhiên như vậy là bởi vì em chưa từng yêu.”

Đình Đàng cười nhạt: “Em chưa từng yêu? À, tình yêu là cái xa hoa cỡ nào, chỉ có Đình Đình Đại Tiểu Thư là chị đây mới sụp đổ một cách tuyệt vọng như vậy.”

Tôi thở dài giọng, Đình Đàng liên tục lắc đầu, tội nghiệp cho chị.

Đột nhiên tôi phát hiện tất cả mọi người bắt đầu không chỉ trích tôi nữa, trước đây họ sẽ nói tôi giống như một con bướm bướm, hàng ngày chỉ biết trang điểm xinh đẹp, hiện tại biết tôi phải ly hôn, hơn nữa là chồng tôi ngoại tình, có bồ nhí ở bên ngoài, bây giờ mọi người cũng không đành lòng chế nhạo tôi nữa, đều bắt đầu thành tâm thành ý nghĩ biện pháp cho tôi, an ủi tôi.

Đình Đàng hỏi tôi: “Chị, bồ nhí của anh rể là loại người nào? Chị biết cô ta làm việc ở đâu không?”

Tôi lắc đầu. “Anh rể của em bảo vệ cô ta rất tốt, hiện tại chị là một con quạ đen già, còn cô ta là một con hồ ly tinh được sủng ái.”

Đình Đàng nghiêng răng, “Nếu em tìm được con hồ ly tinh này, em nhất định khiến cô ta phải mất mặt.”

Tôi biết Đình Đàng nói thật lòng, thực ra tôi cũng muốn biết kẻ thứ ba này là dạng người gì.

Nằm trên giường, tôi cố gắng suy nghĩ.

Gia Tuấn muốn ly hôn? Nếu như tôi kiên quyết không đồng ý thì sẽ thế nào? Tôi không buông, Phó Gia Tuấn dựa vào cái gì nói muốn ly hôn thì tôi phải đồng ý? Chúng tôi đã từng có quá khứ ngọt ngào như vậy, hiện tại bị một người phụ nữ cắt ngang, lại còn muốn tôi phải khoanh tay để anh ta ra đi? Đây quả thực là quá khi dễ người khác mà, con hồ ly tinh kia làm cái gì? Chỗ làm của cô ta ở đâu? Tôi muốn đến đó làm âm ỷ lên, tôi muốn túm lấy khuôn mặt của cô ta, cào tứ tung lên đó, tôi còn muốn đi tìm ba mẹ của cô ta, đến tiểu khu cô ta sống dân đại tự báo (báo chữ lớn), trên đó sẽ viết “Cướp chồng người khác, tuyệt tử tuyệt tôn”. Tôi còn muốn đến văn phòng luật sư của Phó Gia Tuấn để nằm vùng, tuyên bố với toàn bộ khách hàng của anh ta tôi mới là vợ hợp pháp, lúc trước anh ta tốn nhiều tâm tư như vậy mới lấy được tôi, bây giờ, anh ta nói ly hôn thì ly hôn, anh ta thực sự xem tôi như rế hành? Muốn cắt thì cắt, muốn nhúng thì nhúng?

A, những thứ này đều là suy nghĩ vớ vẩn của tôi.

Tôi không muốn ly hôn, tôi muốn kéo chồng tôi trở về.

Thực ra ly hôn cũng không phải là chuyện đáng sợ, ai cũng có thể trải qua ly hôn, thế nhưng không thể nào để mọi chuyện như vậy được. Anh ta nói ly hôn thì tôi phải ly, tôi cũng không phải là một miếng thịt nằm trên đĩa, tùy anh cắt tùy anh chém? Không, không, không, tôi còn chưa tới mức phải tự vẫn ở Ô Giang như Hạng Võ.

Kẻ thứ ba đáng hận, trên thế giới này rốt cuộc còn có công lý hay không? Một cước của cô ta xuyên vào gia đình tôi, cư nhiên còn muốn tôi chịu thua dễ dàng như vậy? Sẽ không, tôi là trưởng nữ trụ cột của gia đình, trên có sự kiên quyết như đỉnh đóng cột của Đình ba ba, dưới có sự thông minh khả ái như Hoàng Dung (nhân vật trong Anh Hùng Xạ Điêu của Kim Dung) của em gái Đình Đàng, bản thân tôi cũng không phải đầu bí đồ tìm bí đồ, là người có đầu óc, làm sao có thể để cho người khác dễ dàng cướp đoạt chồng mình như vậy, ở vị trí thất bại?

Không được, tôi không muốn thua, cho dù phải ly hôn, tôi cũng muốn đánh một trận đại chiến ly hôn thật đẹp!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 10: Học cách yêu thương chồng

Tốt sọt soạn kéo giá sách ra, bắt đầu tìm kiếm sách từ phía trên, trên giá sách bày đủ loại sách, không thiếu sách hay, nhưng tôi không cần tìm mấy cuốn sách đại loại như là “Chăm sóc heo nái thời kỳ hậu sản”, hiện tại tôi muốn tìm loại sách có thể bồi đắp lại quan hệ của vợ chồng chúng tôi.

Cuối cùng tôi cũng tìm được một quyển tạp chí có đề cập đến tình cảm vợ chồng, tôi gấp rút mở ra xem.

“Một trong những quy tắc duy trì hôn nhân kiểu mẫu, tôn trọng chồng, yêu thương chồng.”

Tôn trọng chồng có nghĩa là không được phê bình anh ta quá độ, không được làm nhục anh ta, tất nhiên cũng không được cười nhạo anh ta, người đàn ông phải dốc sức làm việc ở bên ngoài, nên phải nhận được sự tôn trọng của người vợ, trong sinh hoạt, nếu như bạn xúc phạm người bạn đời của mình, như vậy nên tìm một cơ hội thích hợp kịp thời nói xin lỗi, nghĩ cách bù đắp khuyết điểm, để cho anh ta biết bạn đã hối hận.

Churchill* đã từng nói một câu như thế này,” Lời xin lỗi không bao giờ khiến tôi cảm thấy mất mặt.” Đây chắc chắn là một đạo lý, đối với một người đàn ông mà nói, bạn tôn trọng anh ta càng nhiều, anh ta sẽ làm cho bạn càng nhiều.

Tôi đóng quyển tạp chí lại, hết sức nghi ngờ, là như vậy sao? Như thế thì tôi đã từng phê bình Gia Tuấn, đã từng xúc phạm anh chưa?

Hình như có, những việc vặt trong sinh hoạt, hàng ngày đều có rất nhiều, lấy một ví dụ đơn giản nhất là, tôi đi ra ngoài, đã quên mang theo chìa khóa, thế là tôi gọi điện thoại cho Gia Tuấn, đúng lúc Gia Tuấn đang ở trên lầu, tôi hô to vào điện thoại:”Ông xã, ném chìa khóa xuống cho em.” Vì vậy, Gia Tuấn mở cửa sổ ném chìa khóa xuống cho tôi, kết quả là chiếc chìa khóa bằng nhôm bị ném tới sân thượng ở lầu hai, tôi lập tức nổi trận lôi đình, trách mắng té tát vào cái điện thoại:

“Phó Gia Tuấn, con mắt anh để làm cái gì? Cái chỗ lớn như vậy anh không ném, còn cái sân thượng nhỏ như thế anh lại hết lần này tới lần khác đều ném trúng?” Lúc quát những lời này, tôi thực sự đang hỗn hển.

Lúc đó tôi quên mất rằng xung quanh tôi còn có những người khác, quát to như vậy quả thực đã đem thể diện của chồng kéo hết xuống dưới.

Mỗi lúc như vậy, tính tình của Gia Tuấn vẫn tốt như cũ và còn cười với tôi, thậm chí nếu tôi tức giận đến 100.000V điện áp, anh cũng dùng thái độ im lặng và nụ cười để tôi hóa giải xuống hết.

Tôi thầm nghĩ, Gia Tuấn sẽ không bới vì chuyện nhỏ nhặt này mà ly hôn với tôi chứ. Giữa vợ chồng lúc nào cũng có đầy rẫy những tranh cãi thế này, đôi lúc chúng tôi sẽ vì chuyện nhỏ mà cãi nhau, âm ỹ xong thì lên giường đi ngủ, tôi vẫn còn rầu rĩ không vui, anh lại đuổi chân qua chỗ tôi, không thành thật dùng đầu ngón chân quấy nhiễu tôi, không tiếng động để tôi biết anh đang phát sóng điện yêu.

Tôi không thể không suy nghĩ lại, tôi có quan tâm Gia Tuấn không? Kết hôn với Gia Tuấn lâu như vậy, buổi sáng tôi lười thức dậy làm cơm, Gia Tuấn liền tự mình ra ngoài ăn, buổi tối tôi ăn xong thì lại không muốn thu dọn việc nhà, Gia Tuấn liền đeo tạp dề rửa chén ở nhà bếp, tiếp đó ngồi xỏm xuống đất để lau sàn nhà, tôi thì ngồi một bên thích thú xem tivi nhân tiện thưởng thức anh làm việc, tỉ mỉ nhớ lại, Gia Tuấn đối với tôi không ngừng khoan dung mà còn yêu thương nữa, nói trắng ra, tôi không xứng đáng làm vợ.

Tôi đóng quyển tạp chí lại, người vợ vị vút bỏ không phải là không có nguyên nhân, tôi có lỗi.

Có lỗi thực ra cũng không đáng sợ, tôi nên sửa chữa nhiều mới phải.

Tôi thỉnh thoảng nảy ra một ý tưởng, tôi muốn làm một bữa cơm trưa thật ngon, cùng Gia Tuấn nghiêm túc nói chuyện một lần.

Điện thoại đột ngột reo vang, tôi có chút ngạc nhiên, cầm lên xem thì thấy là của Gia Tuấn.

Giọng nói của anh rất bình tĩnh, nghe ra vừa không thân thiết, cũng không có tình cảm:”Đình Đình, tối qua em làm sao vậy? Tối qua anh để điện thoại ở chế độ rung, điện thoại lại nhét vào trong cặp, không có nghe, em có việc gì sao?”

Tôi ngập ngừng:”Không có chuyện gì, chỉ là bệnh viêm ruột bị phát tác.”

Ở bên kia anh thoáng im lặng một chút, tôi tỉ mỉ lắng nghe độ ấm trong giọng nói của anh, khiến tôi thất vọng chính là, tôi không cảm giác được gì cả, anh hỏi tôi:”Bây giờ tốt hơn chưa?”

“Tốt... hơn rồi.”

“Tốt lắm, em nên chú ý nghỉ ngơi.”

Tôi bối rối, khi anh muốn gác máy, tôi vội vàng gọi:”Gia Tuấn, Gia Tuấn!”

“Chuyện gì?”

Tôi do dự:”Trưa nay anh có thời gian không?”

*****

Chú thích:

(*) Churchill: tên đầy đủ là Winston Leonard Spencer-Churchill (1874 – 1965) là một nhà chính trị người Anh, nổi tiếng nhất với cương vị Thủ tướng Anh trong thời Thế chiến thứ hai. Ông từng là một người lính, nhà báo, tác giả, họa sĩ và chính trị gia. Churchill, nói chung, được coi là một trong những nhà lãnh đạo quan trọng nhất trong lịch sử Anh và lịch sử thế giới. Ông là Thủ tướng Anh duy nhất nhận giải Nobel Văn học và là người đầu tiên được công nhận là Công dân danh dự Hoa Kỳ

Ông đã được tặng thưởng nhiều danh hiệu cao quý như Huân chương Garter, Huân chương Công lao, Huân chương Companions of Honour, Huân chương Quân địa phương và Viện sĩ Hội Hoàng gia và là hội viên Hội đồng cơ mật Nữ hoàng Canada. (Theo wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 11: Dùng trái tim yêu thương để cảm động chồng

Anh do dự.

Tôi cố lấy dũng khí hỏi anh: "Buổi trưa về nhà ăn cơm được không? Em làm món thịt hộp cà tím, lươn cắt khúc anh thích nhất, anh còn muốn ăn gì nữa em đi mua về làm."

"Đình Đình, em không cần phiền phức như thế, để anh ăn ở ngoài."

"Gia Tuấn." Tôi khẩn cầu anh, "Lâu rồi chúng ta không ăn cơm trưa cùng với nhau, nếu như không vội, về nhà ăn bữa cơm đi!"

Giọng nói của tôi đặc biệt tha thiết, vô cùng chân thành, nếu như Gia Tuấn vẫn còn có một chút tình cảm với tôi, hẳn là anh sẽ không nhẫn tâm từ chối.

Quả nhiên, anh ngập ngừng một lát, rồi trả lời tôi: "Được rồi! Trưa nay anh về."

Tôi có chút mừng rỡ, gác điện thoại, tôi lập tức đi chuẩn bị cơm trưa.

Thực ra tay nghề nấu nướng của tôi không được tốt lắm, đây cũng là khuyết điểm của tôi, vì thế mẹ đã hướng dẫn tôi không ít, nhưng bất luận mẹ dạy tôi thế nào, tôi cũng học không tới, cũng vì thế mà tôi đau đầu mãi, hiện tại suy nghĩ lại, một ngày 3 bữa cơm của tôi và Gia Tuấn, có thể ngồi ăn cùng nhau thì chỉ có bữa tối, mà hết bữa tối này bữa tối khác, anh vẫn thường ra ngoài ăn, thời gian để hai vợ chồng chúng tôi có thể ngồi chung ăn cơm cũng không nhiều lắm.

Rất nhiều đôi vợ chồng đều là như vậy, sáng sớm vợ và chia nhau ra để tự mỗi người đi làm, cơm trưa thì giải quyết ở bên ngoài, bữa cơm tối mới có cơ hội ngồi ăn chung với nhau, thực ra trong lúc đó thời gian để vợ chồng có thể gặp nhau cũng không nhiều, nếu như vậy, tại sao còn có rất nhiều đôi vợ chồng lại cãi nhau trên bàn cơm nhỉ?

Từ giờ khác này tôi xin thề, dù thế nào chăng nữa, cũng không cãi nhau với Gia Tuấn trên bàn cơm.

Gia Tuấn đã đồng ý trở về ăn cơm trưa, tôi lấy thức ăn trong tủ lạnh ra bắt đầu nấu nướng, nghiêm túc kiên nhẫn chuẩn bị cơm trưa.

Đến 11h trưa, tôi đã cắt khúc con lươn xong, thịt hộp cà tím cũng đã xào xong, ngoài ra tôi còn làm thức ăn chay dành cho hai người, thanh đạm sáng khoái, sau khi hoàn tất mọi thứ, tôi lấy ra một chai rượu đỏ, đúng lúc này điện thoại reo vang, là điện thoại của Gia Tuấn.

Trong điện thoại, anh có chút áy náy: "Xin lỗi, Đình Đình, trưa nay anh có việc rồi, anh không thể về được, xin lỗi."

Tôi cảm thấy thất vọng, nhìn thức ăn đã chuẩn bị trên bàn, tôi không biết là anh cố tình không về hay thực sự có việc, tôi vô cùng ủ rũ.

Suy nghĩ lại, chính xác rồi, hiện tại Gia Tuấn muốn ly hôn với tôi, tất nhiên không muốn gặp tôi, như vậy anh đương nhiên làm ngơ trước nỗi khổ tâm của tôi, thế nhưng tôi cứ như vậy mà bỏ cuộc sao? Không thể, anh không gặp tôi, tôi có thể chủ động đi gặp anh. Ít nhất bây giờ tôi vẫn còn là bà xã danh chính ngôn thuận của Phó Gia Tuấn.

Đưa cơm đến văn phòng của anh? Bất chúc hết như trong phim truyền hình? Tôi cảm thấy hơi do dự, Gia Tuấn có thể nào nghĩ tôi quá khoa trương và làm ra vẻ không?

Tôi khổ tâm vô cùng, thực sự rất mâu thuẫn, khi yêu đương tôi chưa hề dốc hết tâm sức, tất cả đều là anh chăm sóc tôi, chưa bao giờ biết hóa ra dốc hết tâm sức để chăm sóc người khác lại có tư vị gian khổ như vậy.

Quên đi, nếu yêu anh, cái sĩ diện tôn nghiêm gì đó đều có thể xem nhẹ không nghĩ tới, hiện tại nỗ lực một chút thế này thì xem là gì đâu?

Tôi xếp từng món ăn vào trong hộp, sau đó thay một chiếc áo sơ mi nhún eo màu hoa hồng xinh đẹp phối với một chiếc quần bút chì duyên dáng, mang một đôi giày màu đen, sau khi kiểm tra gương mặt được trang điểm đúng mực của mình, tôi mang cơm trưa tình yêu ra cửa.

Vừa ra khỏi nhà, tôi gọi điện thoại cho Gia Tuấn lần nữa, anh cũng không ngắt điện thoại của tôi.

Tôi nhẹ nhàng hỏi: "Ông xã, anh đang ở văn phòng à?"

"Đúng vậy."

“Ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Anh đợi em, em mang cơm đến cho anh.”

Anh rõ ràng bị tôi làm cho chần động, không tin vào lỗ tai mình: “Em mang cơm đến?”

“Vâng, em sẽ đến ngay.”

Ở bên kia, anh rất không tin, lưỡng lự rất lâu, dường như đang suy nghĩ phải trả lời tôi thế nào, rốt cục anh cũng nói: “Được rồi, em đến đi!”

Cuối cùng cũng đến văn phòng của Gia Tuấn, vào giữa trưa, các nhân viên khác đều đã đi ăn cơm, cả văn phòng, có chút vắng vẻ.

Tôi đang cầm hộp cơm, sợ cơm bị nguội, tôi gõ cửa: “Gia Tuấn.”

Đúng là anh ở đây, đang dựa vào ghế xem tài liệu, nhìn thấy tôi, thoáng chút ngây người, nhìn tôi từ trên xuống dưới, trong ánh mắt có một loại cảm xúc khó khăn mang tên phức tạp.

Tôi đẩy cửa bước vào.

Anh im lặng nhìn hộp cơm trong tay tôi.

Tôi dúi dúi nói: “Cũng đã qua giờ cơm trưa rồi, ít nhiều gì thì anh cũng phải ăn một chút chứ!”

Anh vẫn không lên tiếng.

Tôi mở hộp ra, lần lượt đem thức ăn trong hộp bày ra trước mặt anh, anh nhìn mấy món ăn này, suy nghĩ một chút, cuối cùng đặt tài liệu sang một bên.

Bình thường mùi vị của lươn cắt khúc rất thơm ngọt mê người, nhưng đột nhiên tôi cảm thấy hơi khó chịu, quay lưng qua chỗ khác, tôi lặng lẽ nôn khan.

Gia Tuấn phát hiện: “Đình Đình, em làm sao vậy?”

Tôi khoát tay: “Không có việc gì, chỉ là bị viêm ruột. Nhìn thấy cơm nhưng không có khẩu vị gì.”

Trên mặt anh thoáng hiện lên chút thay đổi bất đắc dĩ, tôi nghe được tiếng anh nói: “Đình Đình, thực ra em không cần phải làm vậy, nếu như sức khỏe của em không tốt thì hãy ở nhà nghỉ ngơi, bộ dạng này của em khiến cho anh rất bị áp lực. Em không cần thiết phải để bản thân mình chịu uất ức như vậy.”

“Gia Tuấn, chăm sóc chồng, nấu cơm làm việc nhà, đây là công việc nội trợ của phụ nữ, không tính là uất ức. Anh cũng không nên cảm thấy áp lực gì hết, anh chỉ cần ăn cơm thật ngon, chăm sóc thân thể của mình thật tốt chính là gánh vác trách nhiệm gia đình rồi.”

Anh nhìn cơm, rốt cục cũng cầm đũa.

Để phá tan không khí căng thẳng, tôi cẩn thận hỏi anh: “Có được không?”

Anh ờ một tiếng, trong giọng nói có chút hài lòng: “Được lắm, cảm ơn.”

Tôi yên tâm, mặc dù anh chỉ khách sáo khích lệ tôi, thế nhưng tôi nghe ra được, anh rất hài lòng, điều này làm cho tận đáy lòng tôi cảm thấy rất thỏa mãn.

Trong bữa ăn, anh không nói nhiều lời, tình cảnh của chúng tôi có chút gượng gạo, để phá tan bầu không khí ngưng đọng này, tôi tùy tiện cầm một quyển sách trên bàn anh lên xem.

Quyển sách đề cập tới các căn bệnh về xương.

Tôi hiếu kỳ: “Gia Tuấn, không phải anh đã nói phim chụp X- Quang không có chuyện gì sao? Tại sao còn xem sách các căn bệnh về xương vậy?”

Anh dùng đũa, nhìn quyển sách trong tay tôi, suy nghĩ một chút anh mới nói: “Trước lúc đó đã hỏi mượn của một người bạn.”

Tôi à một tiếng, anh liếc mắt nhìn tôi, như thể đột nhiên bị chột dạ, anh lập tức cúi đầu xuống tiếp tục ăn cơm, chỉ lộ cho tôi thấy cái bóng dáng đĩnh đạc của anh.

Tôi ngồi bên cạnh không lên tiếng và nhìn người đàn ông của mình, trong lòng quả thực rất khổ sở, có phải người phụ nữ kia cũng giống như tôi phải không, dùng một ánh mắt rất dúi dúi rất quan tâm mà nhìn anh.

Nghĩ đến người đàn ông mình yêu, lại bị người phụ nữ khác ôm vào lòng, cảm giác đó thực sự rất thống khổ, mối hận cướp chồng làm tôi khó chịu hơn so với việc đánh tôi hai bạt tai, thế nhưng tôi có thể làm được gì? Đi tìm kẻ thứ ba, tát thẳng vào mặt cô ta vài bạt tai giống như những người phụ nữ đánh

đá thường làm sao? Không, tôi đã thấy vài người vợ thù đoạn, mặc quần áo rách rưới, một là khóc lóc, hai là gây sự, ba là đòi thất cố ở văn phòng của chồng; cuối cùng thì kết quả thế nào? Niu kéo được chồng trở về, thế nhưng thế xác thì về, còn trái tim thì nguội lạnh, một bữa cơm, hai người, ba câu cũng nói chưa tới, ai làm chuyện nấy, cuộc sống thuần túy không có tình yêu, không được, tôi không muốn thất bại thảm hại như vậy.

Cuối cùng, Gia Tuấn cũng ăn cơm xong, anh đẩy nắp hộp lại, lễ tiết nói cảm ơn tôi: "Cảm ơn em."

Tôi hòa nhã nói: "Đừng khách sáo như vậy."

Khi thu dọn đĩa, mu bàn tay của tôi và anh khê quẹt vào nhau, anh giống như bị điện giật, lập tức rút tay về.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 12: Rốt cuộc người đàn ông cảm thấy không thỏa mãn ở đâu?

Đây rõ ràng là có phát sinh chút cảm giác, trong lòng tôi đau khổ như uống phải giấm chua lâu năm, sau khi đem hộp cơm bỏ lại vào túi, tôi đi tới sau lưng anh, nhẹ nhàng đặt tay lên trên vai anh.

"Gia Tuấn." Hai tay tôi xoa bóp vai cho anh, bờ vai rộng rãi của anh đến bây giờ vẫn cho tôi cảm giác ấm áp và kiên định, tôi dịu dàng hỏi anh: "Còn nhớ lúc trước chúng ta vẫn thường xuyên đi xem phim, bộ phim đầu tiên mà hai chúng ta xem là bộ phim nào? Anh còn nhớ hay không?"

Anh suy nghĩ, trong giọng nói có chút cay đắng: "Trần Châu Càng."

Trên mặt tôi lộ vẻ tươi cười, "Đúng, là Trần Châu Càng, anh biết không? Dáng vẻ đẹp trai của anh rất giống với nam chính trong Trần Châu Càng, lúc anh ta từ trên máy bay bước xuống, hoàng hôn buông xuống, giữa màn sương mù, đi về phía nữ chính, bờ vai rộng rãi của anh ta, bộ quần phục phẳng phiu, nhìn vào tấm lưng kia đều khiến cho trái tim rung động thành thịch. Anh đây, mang đến cho em cảm giác cũng giống hệt như nam chính đó."

Anh quay đi, lấy tay tôi ra khỏi vai anh.

Tôi thở dài, lầm bầm, "Mới xem phim được một nửa, anh liền không thành thật. Chúng ta cùng ngồi trên ghế đôi, anh ôm em, đắp áo khoác của anh lên người em, thế nhưng bên dưới áo khoác, bàn tay của anh đào bới hết như một con chuột, không thành thật mà sờ tới sờ lui."

Anh vội vã ho khan một tiếng, tôi biết anh cũng đang nghĩ tới điều đó.

Tôi nhất thời đỏ mặt, nóng đến khó chịu, ngày đó tôi đương nhiên rất muốn xem phim, xem hết phim cũng đã 10h tối, hai người chúng tôi luống cuống chạy đến xe của anh, anh nói muốn đưa tôi về nhà, kết quả đến nửa đường xe đột nhiên tắt máy, (sau đó tôi mới biết là anh cố ý), bên ngoài trời mưa lất phất giọt xuống, đánh vào mũi xe giống như âm thanh khó chịu của cái chiêng, xe lại bị hỏng ngay lúc này? Tôi bắt đầu dè dặt hỏi anh, làm sao bây giờ?

Kết quả anh đây, nhấn ghế ngồi của tôi ngã xuống, chuyện còn lại? Mặt tôi đỏ tới tận mang tai.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, anh đã mở nút áo tôi ra, cắn vào nơi... của tôi, tôi đâu có nghĩ đến nhiệt tình của anh sẽ tới nhanh như vậy, bị anh đặt dưới thân tôi xấu hổ vô cùng, nắm chặt góc váy, tôi co rúm chịu hết sức nặng của anh, lúng túng đến đỏ mặt cả mặt, thế nhưng tư vị trong lòng lại vừa khản trương vừa hạnh phúc.

....

Tôi rất buồn. Ngồi xuống, tôi dựa vào trong lòng anh, chân thành tha thiết nhìn anh.

"Gia Tuấn, khi kết hôn anh đã nói, cả đời này anh sẽ đóng 3 vai trò: chồng, người tình và cha. Anh sẽ chăm sóc em, thương yêu em, bảo vệ em, em vẫn còn nhớ rất rõ ràng, thế nhưng trước giờ em lúc nào cũng ngu ngốc hưởng thụ, lại chưa từng nhận thức sâu sắc nỗi đau trong lòng anh, em thực sự không đủ tư cách để làm vợ, tha thứ cho em, để em sửa chữa lại được không?"

Ánh mắt anh phức tạp, nhìn tôi vô cùng mâu thuẫn, lông mày của anh cau lại cùng một chỗ, giống như ngưng tụ lại vô số cảm xúc, còn tay anh, bấu chặt vào thanh vịn trên ghế.

Tôi đặt tay tôi lên trên tay anh.

Tôi dịu dàng khuyên anh: "Gia Tuấn, đừng ở văn phòng nữa, về nhà được không?" Tôi thỉnh cầu anh: "Em sai rồi, hơn nữa có rất nhiều cái sai mà em không thể phát hiện kịp thời ra cái sai đó, có lẽ em đã làm tổn thương anh, nhưng anh cũng phải cho em một cơ hội để em sửa sai chứ, em hy vọng cuộc

hôn nhân của chúng ta có thể thiên trường địa cửu, bất kể là em hay anh, chúng ta đều có thể phạm sai lầm, đều cần đối phương cho cơ hội để sửa lại, em muốn khiến cho hôn nhân trở thành chỗ dựa tình cảm của hai người, em không muốn ly hôn trở thành cách kết thúc tất cả các nhân tố bất hòa, chúng ta hãy quên hết chuyện không vui trước đây, bắt đầu lại lần nữa được không anh?"

Anh nhìn tôi, trong đôi mắt kia tràn đầy tình cảm phức tạp, tôi cố gắng nhìn, tình ý chân thành, tôi cần anh, tôi hy vọng anh biết, tôi cần anh.

Cuối cùng, anh thở ra một hơi, "Đình Đình." Giọng nói của anh giống như xoa một lớp muối nhẹ, có chút khàn khàn, tay anh giơ lên, chậm rãi vuốt ve gương mặt tôi, tôi nhìn vào trong ánh mắt anh, ánh mắt anh vừa chăm chú vừa thâm sâu, ánh mắt ấy, khiến tim tôi lần nữa đập loạn nhịp.

...

Cánh cửa bị mở ra, Đường Nhất Phàm hấp tấp cầm một tập tài liệu bước vào, không ngẩng đầu lên, vừa xem tài liệu vừa lẩm bẩm "Sư phụ, anh xem phần tài liệu này..."

Tôi sợ hết hồn, vội vàng đứng dậy, mắt tự nhiên đứng sang một bên, Gia Tuấn cũng hoàn hồn lại, hai chúng tôi đều xấu hổ không thôi.

Lúc này Đường Nhất Phàm mới phát hiện mình đứng phải tình cảnh có chút ngượng ngùng, anh ta lúng túng giải thích, "Xin lỗi sư phụ, hai người cứ tiếp tục đi." Vội vàng để lại tài liệu rồi quay người đi ra ngoài.

Tôi thở phào, Gia Tuấn cũng hơi bối rối, anh vội vàng cầm tài liệu lên xem.

Tôi cũng phát hiện ra bản thân mình ngây ngẩn một lát, nhớ tới buổi chiều Gia Tuấn còn có việc, tôi ho khan một cái hỏi anh, "Em về trước nha Gia Tuấn, tối nay anh có đi xã giao không?"

"Không có."

"Vậy em chờ anh, tối nay anh muốn ăn gì?"

Anh suy nghĩ, do dự rất lâu, cuối cùng trả lời tôi: "Để bàn sau đi Đình Đình, thời gian của anh không nói chính xác được, có thể sẽ có việc, em không cần chờ anh."

Tôi dịu dàng nói: "Em về trước đây, tối nay gặp."

Anh không lên tiếng, đưa mắt nhìn theo tôi. Lúc tôi quay đầu lại đóng cửa, tôi rõ ràng nhìn thấy trong mắt anh có rất nhiều cảm xúc đan xen.

Đóng cửa lại, tôi cũng có hàng loạt chua xót trong lòng.

Tôi không biết kết cục của chiến dịch ly hôn này sẽ là cái gì, tôi chỉ biết là, đối với Gia Tuấn, hiện tại tôi rất yêu, nếu yêu, tôi phải cố gắng nỗ lực để cứu vãn cuộc hôn nhân này.

Tôi cũng thường xuyên nhận được mấy tin nhắn vào điện thoại, có những tin chế nhạo nói như thế này: Trước khi kết hôn thì nói là hợp nhãn, sau khi ly hôn thì nói là nhìn nhầm!

Trước khi kết hôn thì nói là hợp nhãn, sau khi ly hôn lại nói là nhìn nhầm!

Không phải, tôi cảm thấy không đúng, tôi nhìn Gia Tuấn, chưa hề nhìn nhầm, anh đối với tôi, đã từng dốc sức là thật lòng, cho dù sau này anh ở bên ngoài có..., nhưng tôi tin tưởng chẳng qua anh chỉ nhất thời hồ đồ, ai cũng có lúc phạm sai lầm, Gia Tuấn cũng không phải là dạng đàn ông suông sã không có nguyên tắc, anh ưu tú nhưng cũng yếu đuối, mà đối với anh, tôi không thể dùng thái độ kịch liệt, tôi chỉ có thể dùng lòng chân thành và dịu dàng để cảm hóa anh.

Tôi gọi điện thoại cho Chu Vi, có lẽ bên kia cô ấy đang bận, hình như vừa kẹp điện thoại trò chuyện với tôi, vừa thành thạo gõ bàn phím, tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo không ngừng, tiếng bàn phím lạch cạch liên tiếp không gián đoạn.

"Chu Vi."

Cô cười ha ha nói đùa với tôi: "Nói chuyện phiếm không được vượt quá 3 phút."

Tôi chán nản: "Tớ có thể mua thời gian của cậu không?"

Cô cười ha ha, "Bỏn cô nương đây bán thân không bán nghệ, ra giá đi!"

"Nói cho tớ biết, lần trước cậu thấy Gia Tuấn và người phụ nữ kia đi ăn ở Song Hoa, rốt cuộc người phụ nữ đó trông như thế nào?"

"Đình Đình, cậu thực sự chuẩn bị liều mạng xuống tay với cô ta à?"

"Chu Vi, người ta nói còn sống thì phải đóng cửa đề phòng cướp, hôm nay tớ nhất thời sợ ý bị tên trộm vật đào góc tường, đương nhiên tớ phải đóng chặt cửa nẻo, mắt bò mới lo làm chuông. Cho nên, cậu đừng ở trong điện thoại mà chế giễu tớ, tớ biết cậu ghét Phó Gia Tuấn, Gia Tuấn vừa hư hỏng vừa tồi tệ, nhưng anh ấy cũng là chồng của tớ, tớ không cho phép kẻ khác đoạt anh ấy từ trong tay của tớ."

Trong điện thoại, Chu Vi cười không ngớt, "Đình Đình, nghe giọng điệu của cậu thì kẻ thứ ba đó chết là cái chắc. Thực ra cô ta cũng không có gì đặc sắc, luận về diện mạo cô ta thậm chí không đẹp bằng cậu, lúc đó tớ cũng cảm thấy khó hiểu, không biết rốt cuộc chỗ nào của cô ta có thể câu dẫn Phó Gia Tuấn."

"Cậu không biết cô ta làm nghề gì à?"

"Gia Tuấn không chịu nói cho tớ biết, Đình Đình, cậu không cần khẩn trương, thực ra cậu đẹp hơn cô ta nhiều, nếu như cậu thực sự hạ quyết tâm phải giữ chân Gia Tuấn, tớ tin chắc Gia Tuấn không qua khỏi ải này của cậu đâu."

Gác điện thoại, tôi dự tính trong lòng, Chu Vi cũng là người từng trải nhiều, nếu như mọi thứ của người phụ nữ kia đích thực đều mạnh hơn tôi, cô ấy cũng sẽ không nói như thế, vậy thì tôi cũng không giải thích nổi, nguyên nhân tại sao Gia Tuấn lại bị cô ta câu dẫn? Lẽ nào, bản lĩnh trên giường của cô ta khá là lợi hại? (lưu: chị mới lợi hại, suy ra đc tận đây lun mí gè >")

Nhất thời tôi cảm phần khó bình tĩnh được, trong "Liêu Trai" có một đoạn như thế này, có một người đàn ông bị quả phụ nhà bên cạnh quyến rũ nên ngoại tình, người vợ ở nhà thống khổ không thôi, sau khi bạn bè của người vợ biết được liên tình nguyện nghĩ cách cho cô, cô cải trang thành đàn ông đến thanh lâu học tập các cô gái phong trần, không đến mấy ngày, quả nhiên ngôn ngữ ở "chỗ kín" của hai vợ chồng thay đổi rất nhiều, hóa ra là do hiện tại tùy tiện, e then, quyến rũ, ăn nói nhỏ nhẹ, nên người chồng bị mê mẩn đến thần hồn điên đảo tự nhiên sẽ quên người tình bên ngoài, như vậy là Gia Tuấn bị con nhẹ tình thâm tì này quán lấy, có phải vì cô ta biết làm nũng, chơi đùa quyến rũ, lời ngon tiếng ngọt không?

Đến thư phòng, tôi sột soạt rút quyển tạp chí kia ra.

"Có phải trong sinh hoạt vợ chồng, bạn không thể khiến anh ấy thỏa mãn hay không?"

Tôi lại hồ đồ rồi, thứ mà đàn ông cần rốt cuộc là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 13: Dụ ông xã yêu lên giường!

Rốt cuộc người đàn ông cần thứ gì? Tôi cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Lẽ nào sinh hoạt vợ chồng của chúng tôi thiếu sự hài hòa? Ở phương diện này tôi cũng không chủ động lắm, không phải là Gia Tuấn không tốt, mà là..., tôi xấu hổ, cuối cùng tôi cho rằng có lẽ biểu hiện trên giường của người phụ nữ kia quá mức chủ động, quả thực không có gì khác so với đàn bà phóng đảng.

....

Tôi luôn thấp thỏm bất an, Gia Tuấn nói với tôi muốn ở riêng, hiện tại tôi đang mạnh dạn cố gắng, không biết anh có thể tiếp nhận hay không, nếu như thực sự đêm nay anh không quay về, tôi cũng hết đường xoay xở, chỉ có thể nghĩ cách khác.

Điều khiến tôi thờ phào nhẹ nhõm chính là, 9h tối, Gia Tuấn đã trở về, tuy rằng anh không về nhà ăn cơm tối, thế nhưng anh không có qua đêm ở bên ngoài.

Tôi đứng ở cửa ân cần hỏi anh: "Ăn cơm cùng với khách hàng rồi sao? Có uống rượu hay không?"

Anh vừa thay giày vừa nói lại với tôi: "Đúng là có ăn cơm với khách hàng, bởi vì phải lái xe, nên anh không có uống rượu."

Anh vừa cởi áo khoác vừa đi qua một phòng khác, tôi bước nhỏ đi theo bên cạnh anh, kiên nhẫn nói với anh: "Gia Tuấn, em đã bật máy nước nóng, nước chắc cũng nóng rồi, anh ăn cơm đi!"

Anh quay đầu, vẻ mặt nhìn tôi rất quái dị.

Tôi nhanh chóng sửa lại: "Không phải, Gia Tuấn, anh đi tắm đi."

Anh quay đầu đi, trên mặt lộ ra một chút bất đắc dĩ và cười gượng không thể che giấu được.

Tôi dùng sự kiên nhẫn lớn nhất dịu dàng nói với anh: "Gia Tuấn, anh cũng mệt rồi, tắm rửa đi rồi ngủ!"

Anh suy nghĩ, tháo đồng hồ đeo tay ra, "Được rồi!"

Tiến hàng đúng như kế hoạch.

Gia Tuấn đi vào phòng tắm, anh ngâm mình bên trong bồn tắm lớn, tôi thì ở bên ngoài thực hiện ba chiêu mỹ nhân kế của tôi.

Đầu tiên tôi tự mình cởi hết, tiếp đó lại thay một cái áo dây, là chiếc áo ngủ tơ tằm màu đen, xoa tung mái tóc dài xuống, cố ý kéo dây áo xuống một nửa, hoàn tất hình thức bên ngoài xong, tôi đi chân trần đến trước cửa dịu dàng gọi anh: "Gia Tuấn, em vào kỳ lung cho anh được không?"

Tôi đẩy cửa ra, Gia Tuấn đang đắm chìm trong bồn tắm lớn, tôi đột nhiên xuất hiện, anh giật mình co rút lại trong bồn tắm, chỉ chừa một bên.

Trông thấy tôi, biểu hiện trên mặt anh cực kỳ quái lạ.

Tôi đứng phía ngoài bồn tắm, dè dặt hỏi anh: "Ông xã, em tắm cùng với anh, có được không?"

Gia Tuấn hết sức bối rối, tay chân lộn xộn với lấy chiếc khăn bên cạnh bồn tắm, trong miệng thì nói: "Không cần, Đình Đình, anh tắm xong rồi."

Tôi nũng nịu nói: "Đừng mà, cả người anh toàn là bọt xà phòng kia, đã tắm xong đâu, đến đây, em giúp anh kỳ cọ."

Nói xong, tôi liền tháo dây áo xuống ngay trước mặt anh, soạt, toàn bộ chiếc áo rớt xuống đất, tôi giống như một cái bắp cải phơi bày trước mặt anh.

Gia Tuấn nhất thời ngây dại, theo bản năng tầm mắt của anh dừng ở trước ngực tôi.

Tôi vén tóc một cái, yêu điệu nói: "Ông xã, em giúp anh."

Nói xong câu đó, một chân tôi bước vào trong bồn tắm, chỉ nghe "A" một tiếng.

Tôi bước vào không vững, một chân tôi giẫm lên bắp chân của Gia Tuấn, tôi sợ đến nỗi toàn thân run lên, kết quả tôi mất thăng bằng, oành một tiếng, tôi ngã nhào về phía trước, nặng nề rơi xuống, mặt tôi va vào vòi nước bên cạnh.

Tôi đau đớn hét lên một tiếng, vừa nhấc đầu lên, trời ơi, mũi của tôi bị vỡ, máu lập tức chảy ra.

Ngay tức thì, cái thìa biến thành phù dung đỏ.

Tôi thấy máu trên tay thì nhất thời mất bình tĩnh, đưa tay về phía Gia Tuấn, tôi khóc thét nói: "Máu, Gia Tuấn, em bị chảy máu!"

Gia Tuấn cũng hoảng hốt đứng dậy, anh mang theo toàn thân bọt trắng nhảy ra khỏi bồn tắm, cũng nhấc tôi ra ngoài, thế nhưng cả người tôi cũng đầy bọt xà phòng, anh nhấc tôi lên, giống như bắt một con cá chạch trơn tuột không bắt được, tôi trượt xuống khỏi tay anh cái oạch, nặng nề ngã phịch xuống đất, lại bị đập sau gáy.

Tôi đau đớn khóc rống lên.

Kết quả trận này tôi vạch kế hoạch tắm uyên ương trong phòng tắm thì biến thành tôi khóc lóc không ngừng, anh thì rửa mũi cho tôi, xoa đầu, chặn lỗ mũi cho tôi.

Cuối cùng, tôi ừ ừ đứng dưới vòi hoa sen, khóc thút thít nứt nẻ, còn anh ư? Chau mày, cầm vòi hoa sen, tắm cho tôi hết như rửa một củ sen, sau khi tắm xong, anh lại lấy một chiếc khăn thật lớn, quấn chặt tôi lại, giống như kẹp một cây ngô, kẹp tôi dưới nách mà vác ra ngoài, vút lên trên giường.

Tôi ừ ừ khua không thôi.

Gia Tuấn lại đứng bên cạnh giường, hai tay chống nạnh, trên người anh chỉ choàng một cái khăn tắm, nhìn tôi thảm hại, anh nói không nên lời, chỉ cắn môi, nhìn qua trái, nhìn qua phải, lông mày cau lại một chỗ, há rồi khép miệng mấy lần, cuối cùng vẫn ngậm miệng lại.

Lúc này tôi mới nhớ tới chính sự, nhanh chóng dùng sức tung khăn tắm trên người sang một bên, để lộ toàn bộ cơ thể.

Bò dậy quỳ gối trên giường, tôi giữ thẳng thân trên, tiếp đó tôi cố ý để bộ ngực của mình run rẩy vài cái.

"Gia Tuấn." Tôi dùng một ngón tay nhẹ nhàng se tóc vừa thẹn thùng gọi anh, tay kia thì kéo tay của anh, "Chúng ta đi ngủ được không?"

Anh thờ dãi: "Đình Đình, em có thể đừng như vậy hay không? Anh đã nói rất rõ ràng với em rồi, anh muốn ly hôn! Em có thể ...?"

Tôi lập tức ngắt lời anh, vừa xoa đầu vừa làm bộ dạng như liễu yếu đào tơ đưa theo gió, "Ông xã??, hai bên eo biển* còn có thể đàm phán ổn thỏa được mà, giữa vợ chồng với nhau sao có thể nói tàn nhẫn như vậy chứ?"

(*) ranh giới giữa Đài Loan và Trung Quốc.

Anh cắn chặt môi, quay người sang chỗ khác.

Tôi lập tức đứng dậy ôm ngang lấy thắt lưng anh, giống hệt như một con khỉ cái đu lên người anh.

Anh kéo dài giọng, không biết làm thế nào ngoài cầu xin tôi: “Đình Đình, em buông anh ra đi! Anh van em hãy lớn lên một chút đi có được không?”

Lớn lên? Tôi lập tức nắm lấy tay anh, đặt trên ngực mình, sau đó tôi nũng nịu nói: “Lớn hả, lớn, anh nói lớn lên, thì em sẽ lớn.” Sau đó, tôi ngây thơ hỏi: “Ông xã à, anh muốn kích thích bao nhiêu? Lớn bằng nửa trái bóng rổ được chưa?”

Anh quay đầu, nhìn tôi, con mắt trừng lên thật to, thật là dở khóc dở cười hết như đang xem một con vượn tay dài hài hước.

Tôi vùi đầu vào sau thắt lưng anh, không ngừng cọ tới cọ lui, tay thì xuôi theo rốn anh đi xuống dưới một cách cẩn thận, lúc này anh Chop tay của tôi lại.

“Đình Đình.” Giọng nói của anh tỉnh táo lại, “Đêm nay anh trở về không phải để xem em biểu diễn những trò này với anh, chỉ là anh cảm thấy giữa chúng ta vẫn còn có một số chi tiết của vấn đề chưa nói xong, anh muốn cùng em nói cho rõ một chút, nhưng em lại không hiểu chuyện như vậy, em muốn anh phải làm sao bây giờ?”

Tôi liền khóc, anh lại nói là tôi không hiểu chuyện.

Nước mắt của tôi rơi, nhỏ giọt xuống sàn nhà, tôi vừa khóc vừa hỏi anh: “Gia Tuấn, anh nói em không hiểu chuyện ư? Em làm như vậy vì ai? Bởi vì em yêu anh cho nên mới làm như vậy, anh nghĩ rằng em tự nguyện biến mình thành một kỹ nữ lăng ló như vậy để câu dẫn anh sao? Em xuất ra bách bảo, dùng hết mọi cách thức để câu dẫn anh, chẳng qua bởi vì em không muốn mất đi anh.”

Anh quay đầu lại, cùng tôi hai mắt nhìn nhau, đột nhiên, trái tim tôi chưa xót, tôi thấy sự cay đắng trong mắt anh, một mùi vị man mác của thê lương chua xót.

Thời khắc này, tư tưởng của tôi đã sụp đổ, sự ngụy trang trên khuôn mặt cũng già bộ không được nữa rồi, tôi ùy khua khóc lớn.

“Đình Đình.” Trong giọng nói của anh tràn ngập xót xa, “Nói cho anh biết, nếu như anh biến thành một phế nhân, em còn có thể yêu anh hay không?”

Tôi ôm chặt lấy anh, không cảm được nước mắt, “Em vẫn sẽ yêu anh, bất luận lúc nào em cũng yêu anh.”

Anh tuyệt vọng thờ ơ hất ra.

Ngón tay của tôi đặt trước ngực anh xoa xoa,

Lần đầu tiên, tôi chủ động, từ trước đến nay tôi chưa hề nghĩ tới tôi sẽ chủ động như vậy, giữa quá trình hồi tưởng lại đó, tôi chỉ cảm thấy đỏ mặt tía tai, cả quá trình một chút cũng không lãng mạn, thậm chí rất vô si, anh nhắm mắt lại nằm ở trên giường, giống như một đại gia hưởng thụ để tùy tôi, tôi hôn một chút lên trán anh, chớp mũi, khóe môi, tất cả ngọt ngào mà tôi sở hữu đều đưa hết cho anh, nhưng anh chẳng nói câu nào, im ru để tùy tôi.

Khoảnh khắc đó đang trào, anh đột nhiên ôm chặt lấy tôi, chặt đến nỗi tôi gần như ngạt thở, không có cách nào hô hấp, tôi có một chút kinh ngạc nho nhỏ, rồi lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Tôi chợt nhớ tới trên tạp chí có nói: mỗi người đàn ông đều phải thông qua hôn nhân rồi mới trưởng thành, rồi mới hiểu được cuối cùng cuộc sống cúi gào đầu diêm là như thế nào, vật vãn kinh khủng, mỗi người phụ nữ cũng thông qua hôn nhân rồi mới trưởng thành, rồi mới hiểu được cái gì gọi là trách nhiệm, cái gì gọi là khoan dung, cái gì gọi là thấy nhưng không thể oán trách.

Hôn nhân, không chỉ là một trạng thái, mà là một loại trí tuệ.

Hai người chúng tôi nằm quấn trong chăn, nhìn nhau, rất lâu không nói gì.

Tôi nhẹ giọng nói với anh: “Gia Tuấn, em sẽ không ly hôn, em không muốn ly hôn với anh, tình yêu, có lẽ là một việc rất lãng mạn, nhưng hôn nhân lại là một việc rất thiêng liêng, em muốn bảo vệ cuộc hôn nhân này.”

Anh nhìn tôi, rốt cuộc vẫn không nói gì, nhưng tôi rõ ràng thấy trong ánh mắt nhợt nhạt của anh có sự kiêu hãnh vui mừng và một chút thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 14: Có đúng là mang thai hay không?

Sáng sớm hôm sau, tôi giật mình mở mắt ra, Gia Tuấn còn đang ngủ, tôi lặng lẽ nhìn anh.

Lông mày dài, đường môi gọi cảm, chiếc mũi thẳng, lông mi cũng có linh khí như vậy. Ôi, tôi lại sinh lòng tà rồi.

Tôi cẩn thận rời giường, tôi thức dậy sớm để vạch kế hoạch cho tốt, thời gian rất thích hợp, việc bây giờ tôi muốn làm chính là, chuẩn bị điểm tâm sáng tình yêu cho ông xã.

Lấy nhau 4 năm, tôi cũng không làm điểm tâm sáng cho Gia Tuấn được mấy lần, suy nghĩ lại, quả thực tôi rất có lỗi với Gia Tuấn, đàn ông đi sai đường phụ nữ không phải không có trách nhiệm, không phải tất cả đàn ông đều là tiện nam, trời sinh đã có số mệnh ngoại tình, nếu như trong quan hệ hôn nhân này, tôi có thể quan tâm yêu thương Gia Tuấn tốt hơn một chút, săn sóc anh nhiều hơn một chút, có lẽ anh sẽ không đi chệch quỹ đạo...

Tôi khẽ nói với chính mình, yêu không thể quá ích kỷ, nếu như tôi yêu người đàn ông này chân thành, phải thương yêu anh giống như một đứa trẻ, tôi không thể lúc nào cũng sống dưới ô dù của anh.

Tôi lấy trứng gà trong tủ lạnh ra, đập vào cái bát nhỏ, sau đó rắc bột mỳ vào, bắt đầu chuẩn bị làm bánh trứng.

Nhiệt độ của lò điện không tăng lên được, luôn luôn dừng lại ở nhiệt độ thấp, hình như nút điều chỉnh bị mắc kẹt, tôi liền dùng ngón tay để vặn, vặn thế nào cũng không nhúc nhích, tôi liền dùng sức, kết quả “đùng” một tiếng, xẹt qua đầu, nút vặn bên ngoài bị gãy.

Nhiệt độ lò bánh đột ngột tăng vọt, bánh trong lò lập tức bốc khói, tôi nhất thời luống cuống, làm sao bây giờ làm sao bây giờ, ngắt điện, tôi xoay người rút phích cắm ra, quỳ tha mà bắt, tại sao phích cắm này lại được cắm chặt như vậy, tôi cố sức rút ra, kết quả kéo một phát, soạt một tiếng, giời thật đấy, rút thì đúng là rút ra được rồi, nhưng vỏ ngoài của ổ điện bên cạnh cũng rớt theo ra ngoài luôn.

Mùi lại ngửi thấy được mùi khét, á, bánh của tôi bị khét.

Tôi thực sự là Tôn Nhị Nương (*) vào phòng sách mà, trái phải đều không được.

(*) Tôn Nhị Nương (nghĩa: Cô Hai nhà họ Tôn), tên hiệu Mẩu dạ xoa (Dạ xoa cái), là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy Hử. Bà là một trong 72 Địa Sát Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc.

Câu này theo như mình hiểu: Tôn Nhị Nương là người học võ, mà vào phòng sách thì tất nhiên sẽ luống cuống, làm gì cũng không xong.

Do vội vàng, tôi lại có thể quên dùng cái xẻng để lấy cái bánh ra khỏi đó, hoảng hốt đưa tay vào trong lấy bánh. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết thê lương, tôi chẳng những bị bỏng ngón tay mà còn bị bỏng cả cổ tay.

Gia Tuấn nghe tiếng thét thì từ trong phòng lao tới, anh vừa thắt dây lưng vừa gọi tôi: “Đình Đình!”

Anh chạy đến, “Bị bỏng tay rồi đúng không?”

Tôi ủy khuất khóc thét lên như thể bị mất tám trăm lượng vàng.

Anh lắc đầu liên tục, kéo tôi đến sofa ngồi xuống, vừa tìm thuốc trị bỏng vừa trách mắng tôi.

“Ai bảo em sáng sớm thức dậy làm cơm?”

Tôi hùng hồn nói: “Tiểu Yến Tử!”

Anh tức giận vỗ, tàn nhẫn đánh vào mu bàn tay tôi một cái, sau đó phẫn nộ mắng tôi: “Em và con chim én đó thực sự rất liều mạng.”

Tôi đỏ mặt thuận theo anh.

Anh bôi thuốc mỡ cho tôi, đột nhiên trong lòng tôi cảm thấy giống như gió đang lật trang sách, vô cùng dịu dàng, ông xã của tôi, cuối cùng cũng quan tâm tôi giống như trước kia, động tác tay của anh hết sức yêu thương, cực kỳ thân thiết, dường như tôi không phải là người vợ mà anh muốn yêu cầu ly hôn nữa, tôi chỉ là đứa trẻ của anh, là bé cưng nũng nịu với anh, trong lòng tôi rất thỏa mãn.

“Gia Tuấn.” Tôi mặt dày mày dạn ôm lấy anh, vòng tay qua vai anh thật chặt.

Anh bất đắc dĩ hỏi tôi: “Em lại muốn làm gì?”

Tôi cười ha ha, xấu xa nói: “Ông xã à, em nghĩ là em muốn anh lần nữa, có được không?”

Anh lập tức há hốc mồm ra, không, không phải cao hứng, mà hết như chuột Mickey nhìn thấy quái vật, anh vô cùng hoảng sợ.

“Đình Đình.” Anh nhẹ nhàng vỗ vai tôi, thở dài. Hít mũi một cái, anh tò mò hỏi: “Cái gì đấy, khét nồng nặc như vậy?”

Lúc này tôi mới nhớ ra, bánh, bánh của tôi, tôi nhảy dựng lên nhìn sang bàn ăn, tôi như một quả khí cầu bị xì hơi.

Gia Tuấn lắc đầu, anh đi vào nhà vệ sinh rửa mặt còn ung dung để lại một câu: “Nhà tôi có một sư tử Hà Đông, không xuống nhà bé không đọc thơ!”

Cuối cùng, bữa sáng được giải quyết bằng cháo bát bảo đông hộp hâm nóng lại.

Đến khi anh đi làm, tôi vẫn đi theo sau lưng anh, chỉnh lại áo khoác cho anh thật tốt, giày da tôi cũng sớm lau sạch, anh xách cặp xuống lầu, tôi cũng vui vẻ đi theo anh xuống lầu, bước nhỏ giống như con gái Nhật Bản, anh quay đầu lại nhìn tôi, vẻ mặt thực sự bất đắc dĩ.

Anh khởi động xe, tôi ghé vào bên cửa sổ xe anh, ngọt ngào dặn dò anh, "Ông xã yêu, đi đường cẩn thận."

Anh không trả lời, khởi động xe.

Tôi liếc lách chớp lấy đầu của anh, nhắm vào khuôn mặt của anh mà hung hăng hôn qua, anh cấp bách đẩy tôi ra, liên tục né tránh.

Đúng lúc đó chị Cát hàng xóm vừa đi xuống lầu, nhìn thấy một màn này của chúng tôi lập tức cười ngặt nghẽo.

Chị cười, "Chị Phó, chị thật là nhiệt tình đó!"

Tôi buông tay ra, mỉm cười nhìn chị Cát giải thích, "Không phải vậy đâu, đây là thói quen của chồng tôi, sáng nào anh cũng yêu cầu tôi phải như vậy."

Gia Tuấn nhất thời trừng lớn hai mắt, hàm ý là, lúc nào tôi cũng muốn em như vậy sao?

Tôi chấp tay sau lưng, vẫy tay với anh hết như đứa trẻ, "Cha ơi, trên đường đi làm cẩn thận nhé."

Gia Tuấn không biết làm sao đành cười gượng, kéo dài giọng nói rằng: "Sai vai về rồi, bà Phó."

Tôi lại cười hi hi, "Sớm muộn gì thì anh cũng làm cha của con em thôi, bây giờ chẳng qua chỉ diễn thử một chút đó mà."

Anh liếc tôi một cái, vừa vội vàng cúi thấp xuống, lần này kiên quyết khởi động xe, một làn khói trắng, chiếc Camry lăn bánh.

Gia Tuấn đi rồi, tôi khẽ thở dài.

Trước đây tôi chưa hề làm như vậy, tuy rằng tôi cũng yếu đuối, cũng làm nũng, thế nhưng không có quá sức như bây giờ, đúng là hôn nhân không có nguy cơ thì không biết khổ cực, hóa ra công trình xây dựng một cuộc hôn nhân không giống với việc xây dựng một trung tâm thể thao.

Tất cả đều vì yêu.

Khi bước lên bậc thang để về nhà, bỗng nhiên trước mắt tôi cảm thấy chóng mặt, lại có cảm giác buồn nôn, vịn thành cầu thang tôi mất rất nhiều cố gắng mới có thể khắc chế được sự khó chịu trong dạ dày.

Gần đây cứ cảm thấy buồn nôn, chuyện gì đã xảy ra thế này?

Tôi sừng sốt, có đúng là mang thai hay không?

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 15: Tôi có bầu hộ mệnh mới

Que thử thai hiện lên 2 vạch, que thử thai là que thử mới, chưa hết hạn sử dụng, vô cùng chính xác.

Tâm trạng tôi phức tạp, sau đó một nửa đúng là niềm vui sướng chiếm đa số phần thắng, một nửa kia là tôi có chút thấp thỏm sợ sệt khi phải làm mẹ.

Tôi lập tức gọi điện thoại cho Gia Tuấn, điện thoại được kết nối, tôi gấp rút hô vào điện thoại, "Gia Tuấn, em có chuyện muốn nói với anh."

Bên trong truyền đến giọng nói của Đường Nhất Phàm "Chị Phó? Sự phụ em ra tòa án rồi, điện thoại đang ở chỗ em."

Tôi à một tiếng, hơi thất vọng, đúng là Gia Tuấn ra tòa án thì không bao giờ mang theo điện thoại cả. Không sao, nói tin tốt lành với anh chậm một chút cũng không muộn, tôi tin chắc rằng anh sẽ rất vui vẻ, bình thường anh rất thích trẻ con, vào lúc này có con, quả thực chính là một dòng nước ấm để khôi phục mối quan hệ của vợ chồng chúng tôi.

Mà tôi, cũng bắt đầu xúc động, mẹ, tôi được làm mẹ.

Hiện tại tôi càng phải bảo vệ hôn nhân của chúng tôi mạnh mẽ hơn, bởi vì bây giờ tôi không còn một mình nữa, tôi vừa là vợ vừa là mẹ, tôi không ngừng muốn làm vợ của Gia Tuấn còn muốn làm một người mẹ xứng đáng, vì con của tôi, tôi không thể để người khác cướp đi chồng của mình.

Tôi muốn xác định lại xem có đúng là tôi thực sự mang thai hay không, do đó tôi vội vàng ra khỏi nhà đón xe đến bệnh viện.

Nằm trên giường, bác sĩ làm kiểm tra bụng nhìn tôi có chút thấp thỏm, trực giác nói cho cô biết, tôi tha thiết hy vọng một tin tốt lành.

Cuối cùng cô đưa kết quả và một tấm hình siêu âm nho nhỏ đầy màu sắc vào tay tôi, cười mỉm và nói với tôi: "Đã mang thai, 5 tuần, thai nhi phát triển rất bình thường, khi trở về chú ý ăn uống và tâm trạng nhiều một chút."

Tôi hơi bất an hỏi cô: "Mấy hôm trước tôi có nằm viện vì bị viêm ruột, có truyền nước biển, vậy có bị ảnh hưởng đến thai nhi không?"

Bác sĩ phụ sản sau khi nhìn tôi viết ra tên thuốc truyền dịch thì an ủi tôi, "Vẫn tốt, những thuốc này không phát sinh phản ứng xấu tới thai nhi, chị có thể yên tâm"

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Ra khỏi bệnh viện, ánh nắng tươi sáng bên ngoài chiếu lên người tôi, hết như ân huệ của Thượng Đế.

Bây giờ việc tôi cần phải làm là tìm Gia Tuấn, nói với anh tin tức này.

Biết tôi gặp rắc rối trong hôn nhân, Đinh Đăng và Chu Vi đều đồng thời khuyên bảo tôi, lại đều dùng một giọng điệu gần như nhau và nói với tôi: "Cho dù phải ly hôn thì có gì đáng sợ? Đàn ông rồi cũng có thôi, không chỉ có một mình Phó Gia Tuấn là đàn ông ưu tú."

Đúng vậy, tôi biết hai người họ có lòng tốt, thế nhưng họ chưa từng trải qua tình yêu với Gia Tuấn, trong thế giới tư tưởng nữ tôn (coi trọng địa vị của phụ nữ) của họ, có thể thay đàn ông như thay quần áo, thay rồi lại thay, vô cùng tự nhiên, nhưng nếu đổi lại là đàn ông thì sao?

Tôi vẫn nhớ rõ tình cảm giữa tôi và Gia Tuấn, lúc ngã bệnh, anh ôm tôi dỗ dành tôi, khi mùa đông không có hệ thống sưởi, trước khi đi ngủ anh ủ chân tôi vào trong lòng để tôi ấm áp, đúng, tôi quá yếu đuối, tôi không thể rời khỏi người đàn ông này, anh đi sai đường, họ liền cảm thấy anh giống như một bộ quần áo bẩn, tôi không vứt bỏ mà còn giặt sạch sẽ ủi phẳng phiu rồi tiếp tục mặc lại trên người, đúng vậy, tôi phải làm như vậy, bởi vì tôi yêu anh. Tôi tin tưởng anh chỉ nhất thời phạm sai lầm, anh sẽ trở về, sẽ lại yêu tôi như trước.

Đến văn phòng của Gia Tuấn rồi, Gia Tuấn không có ở đó, Đường Nhất Phạm nói với tôi, có thể là Gia Tuấn đi ăn cùng với khách hàng, tổ tụng sáng nay có phần quyết liệt, tôi hiểu, cho nên tôi không gọi điện cho anh, tôi muốn chờ anh quay lại văn phòng rồi tự nói với anh tin tức này.

Phía trước phòng làm việc của Gia Tuấn là bàn làm việc, ghế làm việc, đối diện bàn làm việc là một hàng ghế sofa, bên cạnh sofa là giá sách, đằng sau bàn ghế làm việc, anh ngăn một bức vách nho nhỏ, bên trong có một chiếc giường để ngày thường nghỉ ngơi, tôi quan sát bên trong căn phòng nhỏ này.

Ở trong chỉ có một chiếc giường, một chiếc đệm chăn, rất đơn giản, giống như phòng ký túc xá đơn của người đàn ông độc thân, tôi nhất thời đau lòng.

Nằm ở trên giường, tôi hít vào mùi của anh trên chăn, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Không biết đợi bao lâu, tôi nghe được tiếng cửa phòng mở, trong lòng tôi khẽ rung động, là Gia Tuấn trở về.

Tôi cúi thẳng lưng lười biếng, vừa định gọi anh, bỗng nhiên tôi nghe thấy tiếng bước chân khác, là âm thanh của giày cao gót bước vào theo, có phụ nữ vào cùng ư?

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 16: Giao chiến trực diện với kẻ thứ ba

Là ai? Tôi hiểu kỳ.

Bên ngoài truyền đến tiếng động của ghế làm việc, hình như anh ngồi xuống.

Và người phụ nữ kia gọi anh: "Gia Tuấn."

Tìm tôi như bị dao cứa, giọng nói rất xa lạ, không giống với giọng trợ lý của Gia Tuấn, thế nhưng tại sao cô ta lại gọi Gia Tuấn thân thiết như vậy?

Tôi rất bình tĩnh ngồi trong phòng lắng nghe, tôi muốn nghe thử xem họ sẽ nói chuyện gì.

Giọng nói của người phụ nữ đó lại vang lên, "Cô ta vẫn không đồng ý ly hôn?"

Bên kia Gia Tuấn do dự một chút mới đáp, "Đúng, cô ấy không đồng ý."

Trong lòng tôi phát lạnh, họ đang nói chuyện ly hôn của chúng tôi?

Người phụ nữ hỏi anh: "Vậy anh làm sao bây giờ?"

Gia Tuấn trả lời: "Có lẽ anh thực sự không nên ly hôn, gần đây Đinh Đinh thay đổi rất nhiều, cô ấy trở nên rất dịu dàng hiền lành, cũng quan tâm tới anh rất nhiều, kỳ thực anh đã từng có suy nghĩ rằng có phải anh quá tàn nhẫn và độc đoán hay không, Đinh Đinh nói rất đúng, hôn nhân chính là chỗ dựa tình cảm của hai người, không phải là nơi trút giận lúc tùy hứng hay nổi giận, khi bất cứ người nào phạm sai lầm, mình phải cho đối phương một cơ hội để sửa chữa, không thể dùng ly hôn làm cách để chấm dứt tất cả."

Trong lòng tôi khẽ rung động, Hóa ra Gia Tuấn cũng bị tôi làm cảm động.

Người phụ nữ kia ngập ngừng rồi nói: "Gia sơn dễ đổi, bản tính khó dời, bây giờ cô ta đối xử với anh như vậy, đơn giản là cô ta không muốn mất anh, cô ta không có công việc, vẫn phải dựa vào anh để kiếm tiền nuôi gia đình, nếu thực sự ly hôn, cô ta sẽ mất đi tất cả, đương nhiên cô ta không muốn mất đi anh rồi."

Tôi nhất thời phẫn nộ, đúng là một người đàn bà đê tiện, cô ta lại có thể gây chia rẽ quan hệ của vợ chồng chúng tôi trắng trợn như vậy.

Quả nhiên Gia Tuấn hơi mất kiên nhẫn: "Được rồi, chúng ta không tranh luận vấn đề này nữa, tại sao hôm qua em gặp mẹ anh?"

Lúc này người phụ nữ kia không thể không lo lắng, cô ta nhận: "Đúng, Gia Kỳ nói với em, chân của bác bị đau, nên em đến thăm bác một lát."

Gia Tuấn có chút không hài lòng, trong giọng nói rõ ràng tràn ngập sự bất mãn, "Lần sau đừng làm chuyện khiến cho người khác hiểu lầm như vậy nữa."

Cô ta khẩn thiết nói: "Gia Tuấn, anh biết rõ là em có tình cảm với anh mà, thực ra e chỉ là muốn, em chỉ là..."

Gia Tuấn cắt ngang lời của cô ta, "Anh hiểu, thế nhưng Quách Sắc à, hiện tại anh vẫn chưa ly hôn, anh cũng không hứa hẹn gì với em cả, thì em và Gia Kỳ lại nhanh chóng thân mật như vậy, còn ân cần với mẹ anh như vậy, chuyện này đã vượt ra khỏi quyền hạn em phải làm rồi, lần sau đừng làm chuyện như vậy nữa."

Lòng tôi trầm xuống, đúng là một con hồ ly tinh giỏi, cô thực sự có kế sách tấn công, lại thừa dịp tôi không có ở đây, làm lung lạc lòng người khắp nơi?

Hai người hoàn toàn không biết cách một bức vách, tôi an vị ở bên trong, âm thầm lắng nghe.

Gia Tuấn nói: "Quách Sắc, đừng đến tòa án tìm anh, em xuất hiện công khai như vậy, ngay cả trợ lý của anh cũng bàn ra tán vào, điều này khiến cho hình tượng của anh trước mặt của cấp dưới không tốt."

Giọng nói của cô ta lại vang lên, có chút khổ sở, có chút uyển chuyển, "Gia Tuấn, anh biết em yêu anh mà, bất luận hình dáng anh có ra sao đi nữa, em cũng tình nguyện chờ đợi anh."

Tôi thầm nghĩ, cô tình nguyện chờ đợi anh ấy? À, thủ đoạn quen thuộc của hồ ly tinh, cô chờ đi! Tôi sẽ không cho cô cơ hội, tôi sẽ biến cô thành một bà cô già!

Tôi muốn nghe bọn họ sẽ nói cái gì nữa, lúc này tôi lại nghe được tiếng giày cao gót, dường như con hồ ly tinh kia đi tới sau lưng Gia Tuấn, cô ta đang vỗ nhẹ vào phía sau vai Gia Tuấn, bóp vai cho anh, ghé vào tai anh nói khẽ, tôi vừa lo lắng vừa sốt ruột, bọn họ đang nói gì với nhau? Tôi một chút cũng nghe không rõ, tôi tiến đến sát vách ngăn cố gắng nghe lại lần nữa, nhưng lúc này, chiếc giường lại kêu kéo kẹt, tôi thở than nguy rồi.

Quả nhiên, Gia Tuấn ở bên ngoài nghe thấy, anh hô to: "Ai ở bên trong đó?"

Bên ngoài có tiếng vội vàng vàng va chạm vào cái bàn, Gia Tuấn vội chạy vào, anh kêu lên ngạc nhiên: "Đinh Đinh? Sao em lại ở đây?"

Tôi đành đứng dậy, tôi nhìn thấy sự sững sốt trên khuôn mặt tuần tú của anh, lúc này từ phía sau vai anh tôi trông thấy người phụ nữ đó.

Ngay khoảnh khắc này, hai người phụ nữ chúng tôi đều lập phòng tuyến cho riêng mình, bắt đầu tính toán kế sách để công kích đối phương.

Are you ready? (Bạn đã sẵn sàng chưa?)

Tên cô ta là Quách Sắc?

(Đinh Đinh: Cô là người phương nào?)

Quách Sắc: Tại hạ chính là nhất phẩm hồ ly tinh tài sắc vẹn toàn, dịu dàng hòa nhã, lắng lo vô hạn, Quách Sắc, còn cô là ai?

Đinh Đinh: Dân phụ bất tài, chỉ là người phụ nữ nhỏ bé lạc đường, đọc sách hai năm, học trường đại học hạng ba, tài sắc hạng bét, tài nghệ nấu ăn không giỏi, Đinh Đinh.

... ..) >>Mệnh đui zĩ trí tưởng tượng wá fòng fũ of chị nì (0_o)

Tôi đang nhìn cô ta, cô ta cũng đang nhìn tôi.

Chắc chắn Quách Sắc đang suy nghĩ: "Bà cô già này, lo ở nhà làm vợ đi, chạy tới chỗ này làm gì?"

Trong lòng tôi lại đang suy nghĩ: "Kẻ thứ ba này, hồ ly tinh, chó có kiêu ngạo, đến đây, tiếp chiêu!"

Nếu như là đang ở trong trò chơi đánh nhau, tôi nghĩ cột máu của hai người chúng tôi đều tăng vọt lên tới đỉnh điểm, chỉ chờ cơ hội, một chiêu khổng chế địch, tung chưởng hoặc chém đối phương đến chết.

Gia Tuấn thì ngây người đứng ở giữa, nếu như diễn dịch theo hướng hình tượng hóa, thì hẳn là phải thế này:

Phó Gia Tuấn (ăn mặc thành thư sinh), làm ra vẻ khổ sở suy nghĩ: Một thế, một thiếp? Hoặc một thế, đã thiếp? Hoặc là bình thế? Hoặc là lại hư thế?

(Một vợ, một vợ lẽ? Hoặc là một vợ, không có vợ lẽ? Hoặc đều là vợ? Hoặc là lại bỏ vợ?)

? ㄝ ㄝ % ㄝ ! (? * ... ? ㄝ ㄝ % ㄝ ! (? * ...

? ㄝ ㄝ % ㄝ ! (? * ... ? ㄝ ㄝ % ㄝ ! (? * ...

Cách nghĩ lộn xộn, dù chỉ thoáng qua, sau khi nghĩ lung tung, tôi bỗng nhiên trấn tĩnh lại, trên khuôn mặt điềm tĩnh nhẹ nhàng nở nụ cười.

"Gia Tuấn." Tôi thân mật gọi anh, đưa tay ra kéo tay anh: "Em đến tìm anh, Đường Nhất Phàm nói anh có án kiện, hơn nữa rất quyết liệt, anh có mệt hay không?"

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 17

Gia Tuấn nhất thời ngây người.

Tôi vừa nhìn Quách Sắc vừa thân thiện hỏi anh: "Anh có bạn à? Tại sao không giới thiệu với em?"

Quách Sắc cũng ngây người.

Tồn Vũ trong 《Tồn Tử Cửu Địa》(Cửu Địa là chương thứ 11 trong binh pháp Tồn Tử) có một câu nói như vậy: Lúc mới đầu binh phải như xử nữ, chờ địch hé cửa thì xông vào như thỏ chạy trốn khiến địch chống cự không kịp.

Sau đó được hậu nhân diễn giải lại là: Tĩnh như xử nữ, động như thỏ chạy trốn.

Lời này tôi đương nhiên hiểu được, lúc này tôi càng hiểu rõ hơn, tôi tuyệt đối không thể hoảng hốt, càng không thể nhu nhược, tôi phải tĩnh như xử nữ, động như thỏ chạy trốn, đánh bại địch để giành chiến thắng.

Tôi lại nhẹ nhàng phui phui đầu vai của Gia Tuấn một chút, "Xem này, gần đây hay lo âu bận rộn, hôm qua mới gọi đầu thì hôm nay lại có gàu, xem ra đầu gọi đầu lần trước mua cho anh dùng không được tốt rồi, phải đổi loại mới thôi, một lát nữa em đi siêu thị mua cho anh loại mới nhé."

Tôi dịu dàng như thế lại hiền lành như thế, bất cứ người đàn ông chột dạ nào nghe xong cũng cảm thấy như có một con dao nhọn sáng loáng treo trên đỉnh đầu, không phải là nụ cười nhẹ nhàng mà là lưỡi dao đang tới, quả nhiên, khuôn mặt của Gia Tuấn đều biến sắc.

Giọng nói của tôi rất nhẹ rất êm ái, tôi dỗ dành Gia Tuấn, "Phải làm một vụ kiện lớn, anh đã mất nhiều chất xám và công sức, chắc sẽ cảm thấy mệt mỏi lắm, vậy anh xử lý xong công việc rồi về nhà nghỉ ngơi sớm một chút, tối nay em muốn tâm sự tiếp với anh chuyện lúc sáng, anh còn nhớ không? Mỗi lần đến lúc ấy em luôn luôn giả bộ thành một người rất hư hỏng rất xấu xa, còn anh đó, nói tình tình của em mãi như trẻ con không lớn!"

Những lời này là thật, tôi đúng là một phụ nữ ngớ ngẩn, cái ngớ ngẩn và đáng yêu lớn nhất của tôi chính là khi tâm trạng của Gia Tuấn không tốt, tôi sẽ khoác khăn trải giường và đội chiếc mũ được xếp từ giấy báo, miệng thì huyt sáo, trong tay thì cầm cây dừa phép Halloween ở trước mặt Gia Tuấn giả làm ác ma, "Nói! Người nào đã quấy nhiễu anh?" Vì Gia Tuấn, tôi giả ngây giả dại như vậy, thế nhưng, tôi ngu ngốc vì cái mạng tên là tình yêu, bây giờ có người đến giành chồng tôi, tôi tuyệt đối sẽ không lùi bước!

Gia Tuấn im lặng lắng nghe, kẻ thứ ba cũng ngẩn người tại chỗ, hóa thành không khí.

Tôi thong thả bước đến bên cạnh cô ta, mỉm cười vươn tay về phía cô ta, "Tôi là Đình Đình, là bà xã của Gia Tuấn, phải xưng hô với cô thế nào?"

Cô tay ngậy người một lúc, hết nhìn tôi, lại nhìn Gia Tuấn.

Đang suy nghĩ, cô ta lại có thể dùng một giọng điệu ung dung và kiên định trả lời tôi: "Tên tôi là Quách Sắc, lẽ ra chúng ta nên biết nhau sớm hơn. Tôi là bạn gái của Gia Tuấn."

À, đồ không biết xấu hổ, da mặt lại có thể dày như thế mà nói bản thân mình chính là bạn gái của Gia Tuấn? Được lắm, tôi thuận theo cô, lá gan cô có lớn đến vậy sao không có bản lĩnh nói thẳng một câu, tôi là bà xã của Gia Tuấn luôn đi? Cho cô biết, tôi vẫn còn là vợ của Phó Gia Tuấn trên giấy chứng nhận kết hôn, cô dám đến công thành chiếm đất ư?

Tôi vâng một tiếng, thần nhiên nói: "Gia Tuấn luôn đi xã giao bên ngoài, bạn khác phái cũng không thiếu, lúc anh về nhà thì tôi đây thường xuyên giúp anh nhặt tóc của phụ nữ, ngoài ra khi giặt quần áo còn ngửi thấy mùi nước hoa của phụ nữ, đôi lúc tôi cũng không hài lòng nói vài câu với Gia Tuấn, anh còn không cam tâm và nói với tôi, em tức giận làm gì, đều là bạn gái của anh."

Tôi đáp lại một tràng, hơi hột trả lời.

Quả nhiên sắc mặt của người phụ nữ này thay đổi.

Gia Tuấn ngẩng đầu, ánh mắt của anh vô cùng kinh ngạc, vô cùng phức tạp.

Tôi phóng khoáng hỏi Quách Sắc: "Chị Quách đây tìm Gia Tuấn là có chuyện kiện cáo cần thương lượng sao?"

Cô ta nhìn tôi, dường như cả gan muốn đánh cược với tôi một phen, lại còn dùng một giọng điệu rất bình tĩnh để nói: "Tôi tìm Gia Tuấn không phải có chuyện kiện cáo cần thương lượng, chúng tôi đang nói việc tư."

Tôi tò mò hỏi: "Việc tư? Gia Tuấn, hai người có việc tư cần nói sao? Chỉ bằng để em về trước? Hai người cứ từ từ nói chuyện?"

Gia Tuấn lập tức cảm thấy hết sức xấu hổ.

Quách Sắc nhìn tôi, cô ta dùng một loại giọng điệu vừa trực tiếp vừa đặc biệt uy hiếp mà nói với tôi: "Đình Đình, người quang minh chính đại không nói lời mờ ám, tôi là bạn gái của Gia Tuấn, chúng tôi đã qua lại được một thời gian rồi, anh ấy muốn ly hôn, anh ấy muốn sống chung với tôi. Tại sao chị không đồng ý ly hôn? Chị phải biết rằng Gia Tuấn không còn yêu chị nữa, chị còn níu kéo anh ấy như vậy, có ý nghĩa gì chứ?"

Hay thật, tôi cười lạnh, cô ta thực sự là không sợ chết không biết xấu hổ đạt tới cực hạn rồi!

Tôi điềm nhiên như không mà nói rằng: "Ly hôn? Gia Tuấn nói với chị là anh ấy muốn ly hôn và sống chung với chị? Tại sao tôi không biết chuyện này?" Tôi nhìn qua Gia Tuấn, "Gia Tuấn, tôi hôm qua không phải chúng ta vẫn đang thương lượng phải làm sao để kỷ niệm 4 năm ngày cưới sao? Em nói phải đi du lịch ở nước ngoài, anh lại nói ở nước ngoài không có gì vui, chỉ bằng đến Cửu Trại Câu(*), đúng không?"

Sắc mặt của Gia Tuấn và Quách Sắc đồng thời có sự thay đổi lớn.

Thực ra tôi cũng vô cùng hồi hộp, lòng bàn tay đầy mồ hôi, bởi vì nếu lúc này Gia Tuấn trở mặt, không đứng về phía tôi, nếu anh trực tiếp nói với tôi, "Đình Đình, cô ấy đích thực là bạn gái của anh, chúng ta ly hôn đi!" Lúc đó tôi sẽ ở vào thế bị động, cho nên tôi rất căng thẳng.

Tôi đang đợi câu trả lời của Gia Tuấn.

Lúc này Gia Tuấn trả lời, anh rất mất tự nhiên, đối diện với hai người phụ nữ, anh không chống đỡ nổi, anh nói: "Cái đó..., Quách Sắc, em về trước đi! Có chuyện gì chúng ta bàn bạc lại sau."

Quách Sắc nhất thời cứng họng tại chỗ.

Trong lòng tôi cười khẩy, hồ ly, nói cho cô biết, tuy rằng tôi ngốc, nhưng tôi ngốc là ngốc ở trước mặt chồng, tôi ngốc không có nghĩa là tôi cũng ngốc ở trước mặt mọi người! Khi tôi biết Gia Tuấn có người phụ nữ khác ở bên ngoài, khi tôi bắt đầu hạ quyết tâm phải bảo vệ cuộc hôn nhân này, tôi giống hệt con mèo khi gặp nguy hiểm sẽ dựng hết lông toàn thân lên, mặc kệ cô là loại thần tiên gì ở phương nào, tôi đều phải đánh với cô một trận chiến để bảo vệ hôn nhân.

Thấy cô ta bối rối, tự nhiên tôi lại phóng khoáng mà nói với cô ta: "Vây, chị Quách, không tiền chị!"

Quách Sắc nhìn tôi, có một loại cương quyết không thôi, sự phẫn nộ tràn đầy hận ý, thế nhưng cô ta đành chịu, nếu cô ta là một con hồ ly chín đuôi có màu lông điểm lệ, thì tôi cũng là một con cáo đen dày dặn kinh nghiệm, đều là hồ ly, đạo hạnh của tôi so với cô ta cao hơn một bậc.

Cô ta gắng gượng đè nén, đành phải nhìn Gia Tuấn nở một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, "Được lắm, Gia Tuấn, em đi."

Gia Tuấn vẫn im lặng không nói gì.

Tôi khách sáo tiễn cô ta ra cửa, thậm chí còn đích thân mở cửa cho cô ta, tôi thần nhiên cười với cô ta: "Tạm biệt chị Quách."

Cô ta nhìn tôi hết như nhìn một quái vật.

Cuối cùng cô ta cũng đi, tôi cũng tháo xuống lớp ngực trắng.

Đứng ở văn phòng của Gia Tuấn, chỉ còn lại hai vợ chồng chúng tôi, hiện tại chúng tôi mặt đối mặt với nhau, cùng nhìn vào mắt của đối phương.

Gia Tuấn rất chột dạ, nhìn trái, nhìn phải, đôi mắt bất an tìm xung quanh căn phòng, dường như muốn tìm một vật gì có thể cố định tầm mắt, ngồi xuống để ổn định lại tâm trạng.

Tôi cũng bình tĩnh lại, một mực quan sát Gia Tuấn, tìm biểu hiện trên khuôn mặt anh, đột nhiên, tôi thấy được sự bất an của Gia Tuấn, anh đang mất tự nhiên. Hóa ra, anh cũng biết bất an, anh cũng biết sợ.

Ho khan một tiếng, anh hỏi tôi: “Đình Đình, tại sao em lại ở đây?”

*****

Chú thích:

(*)Khu phong cảnh Cửu Trại Câu, (tiếng Trung: 九寨沟, tiếng Tây Tạng: Sicadêgu) là vùng bảo tồn thiên nhiên, nằm trên độ cao 4000 m so với mực nước biển, thuộc châu tự trị dân tộc Khương, dân tộc Tạng A Bá, miền bắc tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc.

Khu phong cảnh Cửu Trại Câu được hình thành trên dãy núi đá vôi trầm tích, nổi tiếng nhờ hệ thống các hồ đa sắc và các thác nước nhiều tầng, được UNESCO công nhận là di sản thiên nhiên thế giới vào năm 1992. Năm 1990, khu phong cảnh này được đánh giá là một trong 40 khu du lịch đẹp nhất của Trung Quốc. Năm 1997, khu phong cảnh Cửu Trại Câu được đưa vào danh sách hạng 5 các khu bảo tồn đa dạng sinh học thế giới trong phân hạng IUCN.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 18: Núi lượn đường quanh, thay đổi chiến tuyến

Gia Tuấn lại dẫn cô ta đến phòng làm việc, tôi chân thành nói rõ với anh, khi tôi dịu dàng giữ anh lại, vậy mà anh vẫn còn vẫn vương với người phụ nữ ấy không dứt ra được, giờ khắc này, tôi đột nhiên sinh ra cảm giác căm hận Gia Tuấn mạnh liệt, có bạn gái cũng không đáng nói, đàn ông đều có bản năng động vật và dục vọng chiếm hữu, trước đây tôi nghĩ Gia Tuấn của tôi không phải là người đàn ông như thế, anh phong lưu nho nhã, nhưng hiện tại tôi đánh giá anh cao hơn, anh cũng là lưu manh quân tử.

Trong trận chiến ly hôn này, tôi yếu, tôi khóc suốt mướt, bởi vì tôi vẫn còn tôn sùng và yêu say đắm Gia Tuấn, nhưng hiện giờ tôi bỗng nhiên tỉnh táo, thực ra Gia Tuấn tuy là ưu tú, nhưng anh vẫn là một người đàn ông, đàn ông có lúc sẽ phạm sai lầm, sẽ không tránh khỏi những cảm dỗ, nếu như tôi một mực tỏ ra yếu thế nữa, tiếp tục chiều theo anh, sẽ chỉ khiến anh càng ngày càng tự phụ, càng ngày càng ngông cuồng tự cao tự đại.

Không được, tôi không muốn tiếp tục nhu nhược, không muốn tiếp tục chiều theo anh nữa.

Xe taxi dừng lại, sắc mặt tôi không chút thay đổi bước lên xe, nói với tài xế địa chỉ nhà cha mẹ tôi.

Trên đường đi, lòng tôi như sóng dâng trào.

Mẹ tôi ra mở cửa, vừa nhìn thấy tôi, mẹ vô cùng kinh ngạc: “Đình Đình!”

Bởi vì sắc mặt của tôi rất kém, trắng bệch như giấy, tôi chỉ yếu ớt đáp lại mẹ một câu: “Mẹ.” Tất cả mặt nạ gờ xuống toàn bộ, tôi ngã vào trong lòng mẹ.

Cha mẹ đều ở nhà, sau khi đỡ tôi đến sofa, cha lập tức đi rót nước, còn mẹ thì lo lắng ôm tôi.

“Đình Đình, nói cho mẹ biết, đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi không có cách nào để tiếp tục che giấu tâm sự nữa, vô cùng đau khổ, yếu ớt trả lời: “Mẹ, Gia Tuấn có phụ nữ bên ngoài, anh ấy muốn ly hôn với con!”

Cha mẹ đồng thanh hét lên: “Con nói cái gì?”

Câu trả lời này thật khiến cho cha mẹ sững sờ, cha mẹ đồng thời kinh sợ, đột nhiên mẹ nổi giận, “Phó Gia Tuấn thực sự làm như vậy?”

Nước mắt tôi chảy ròng ròng, cuối cùng nói liên miên chuyện cãi nhau với Gia Tuấn, chúng tôi còn chiến tranh lạnh, còn có chuyện tôi gặp phải kẻ thứ ba, nói hết cho cha mẹ nghe.

Cha mẹ im lặng, rất lâu sau, cha đột nhiên nở nụ cười, cha hỏi tôi: “Đình Đình, con thực sự trừng trị người phụ nữ ở bên ngoài của Gia Tuấn ngay tại phòng làm việc?”

Tôi lo lắng gật gù đầu.

Cha thở phào nhẹ nhõm, lại có thể ung dung bỏ đi sang phòng khách bật tivi lên xem, mẹ đuổi theo qua đó, mẹ tức giận trách cha: “Lão già kia, con gái ông bị người khác trách mắng như vậy, ông lại còn tâm trạng để xem tivi, mau lên, thay quần áo cho tôi, chúng ta đi tìm Phó Gia Tuấn, tôi không thể để mặc nó ức hiếp con gái mình.”

Cha nhìn mẹ tức giận khó giải, cha chỉ bình tĩnh nói: “Cho dù tôi và bà đi tìm Gia Tuấn thì thế nào? Nếu như vợ chồng chúng nó thực sự hết duyên phận, bà nghĩ những lời khuyên nhủ của chúng ta sẽ có tác dụng sao? Muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông.”

Mẹ liền ngạc nhiên, mẹ âm ỉ nói: “Lẽ nào tôi để mặc Phó Gia Tuấn ức hiếp con gái tôi như vậy?”

Cha trầm giọng nói: “Đình Đình không còn nhỏ nữa, nó có thể làm được như vậy, chứng tỏ trong đầu nó đã nắm chắc, nếu như Gia Tuấn thực sự dám khi dễ con tôi, tôi đương nhiên sẽ không tha cho nó, nhưng hiện tại, tôi để cho vợ chồng chúng nó tự kiểm điểm lại bản thân trước.”

Mẹ rất không hiểu ý tứ của cha.

Tôi mệt mỏi, nói xong những lời này tôi cảm thấy có chút hối hận, Gia Tuấn nói đúng, ly hôn là chuyện giữa vợ chồng chúng tôi, tại sao lại khiến cho cha mẹ già phải bận tâm chứ?

Tôi đứng dậy, đẩy cửa phòng Đình Đình ra, buông mình xuống giường của nó.

Không cần biết cha mẹ nói chuyện gì ở bên ngoài, tôi chỉ muốn ngủ thôi.

Cuối cùng Đình Đình cũng về nhà, nó vào phòng, thấy tôi nằm trên giường, lập tức vội vàng nói với tôi: “Chị, em tìm được người tình của anh rồi.”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 19: Kẻ thứ ba lộ diện

Tôi cố nặn ra một nụ cười, miễn cưỡng trả lời nó: “Vậy sao?? Thực ra chị cũng đã gặp qua cô ta rồi.”

Mẹ vội chạy vào, kéo tay Đình Đình: “Con nói cái gì? Đình Đình, con đã biết chuyện giữa chị và anh rồi con từ lâu? Tại sao con không sớm nói cho mẹ biết?”

Đình Đình nhỏ giọng cầu nhàu: “Nếu như mẹ sớm biết, thế giới này không biết sẽ loạn thành cái dạng gì.” Trái lại, nó tức giận bất bình mà nói: “Chị, em còn tưởng cô ta là dạng phụ nữ gì chứ, luận về vóc dáng tư thái cô ta đều kém xa chị, thật không hiểu tại sao anh lại muốn mất cả chứ không muốn trân châu.”

Tôi bị sự bao che ngây thơ của nó làm cho bật cười, “Đình Đình, em thật quá đề cao chị rồi, cảm ơn, à, mà em dùng cách gì để biết được người phụ nữ của anh rồi em chứ?”

Đình Đình đắc ý nói: “Có một anh chàng theo đuổi em, em đặt ra điều kiện, nếu như anh ta có thể giúp em theo dõi anh rồi, tìm ra người phụ nữ có mối quan hệ mờ ám với chồng của chị em, em sẽ hẹn hò với anh ta.”

Tôi lắc đầu liên tục: “Em không nên hy sinh bản thân, xả thân cho sói ăn thịt sao? Không đáng.”

Trên mặt Đình Đình hiện lên một chút ngại ngùng, nhưng giả vờ phản đối, nói: “Thấy anh chàng đó cũng khá có lợi ích mà, em cố gắng lắm mới cho anh ta một cơ hội đó chứ.”

Mẹ sốt ruột ngắt lời nó, luôn miệng truy hỏi nó, “Nói, người phụ nữ kia là người như thế nào?”

Tôi mệt mỏi nhắm mắt lại.

Đình Đình thuật lại sinh động như thật với mẹ ở bên ngoài phòng, tôi nằm ở bên trong, lòng dạ rối bời, nhưng cũng nghe được rất rõ ràng, Gia Tuấn thực sự làm quá lộ liễu, ngay cả một người lạ cũng có thể tùy tiện tra ra được chuyện của anh, đủ thấy rằng anh quá làm càn, còn tôi? Quá mức ngu ngốc.

Tôi cười khổ, hóa ra tình nhân bé bỏng của Gia Tuấn là một bác sĩ, nghề nghiệp tốt, cứu người, nhưng mẹ nó, Phó Gia Tuấn, có đúng anh cố tình bị thương hay không?

Hóa ra Quách Sắc làm việc tại bệnh viện Đức Nhân.

Bệnh viện Đức Nhân? Trong đầu tôi thoáng kích động, tôi liền nghĩ đến quyển sách “Các căn bệnh về xương” trên bàn Gia Tuấn.

Chẳng lẽ là lúc Gia Tuấn đi khám bệnh thì biết cô ta? Hai người mới quen đã thân, rất tâm đầu nên cả hai cùng lên giường?

Không đúng, Gia Tuấn từng nói anh và cô ta bí mật quan hệ gần một năm mà, tôi và Gia Tuấn đến khám bệnh ở Đức Nhân chưa được bao lâu? Nói như vậy, hai người bọn họ đã biết nhau từ trước? Trời ạ, tôi cười gượng, Phó Gia Tuấn ơi Phó Gia Tuấn, anh thực sự rất có bản lĩnh, che giấu một thời gian dài như vậy.

Có một câu thật kinh điển, hiện thực chà đạp quá khứ, lưu lại nghiệt chủng thì đúng là hồi ức, hồi ức... ..

Mẹ tôi bất an chạy vào vỗ vỗ tôi, “Đình Đình, Đình Đình.”

Tôi cay đắng nói: “Mẹ, xin mẹ đi chợ mua chút tôm về được không? Con muốn tự tay bóc tôm.”

Nhắm mắt lại, tôi lập tức chìm vào giấc ngủ.

Tôi tỉnh dậy, trong mũi ngửi thấy mùi vị của thức ăn, đúng là đến chỗ nào cũng không tốt bằng ở nhà mình, ở nhà có căn phòng ấm cúng, hương vị của bữa cơm, chiếc giường ấm áp...

Mẹ gọi tôi ăn cơm, tôi ngồi xuống, lặng lẽ nhìn người mẹ bất an, người cha bình tĩnh, em gái thì lo lắng.

Tôi không động đũa, dường như mọi người cũng có tâm sự ngổn ngang nên không động tay.

Tôi thở ra một hơi, nhìn tôm co quắp ở giữa bàn ăn.

Duỗi tay ra, trước tiên tôi gấp một con tôm đặt vào đĩa của cha, “Cha, chúc cha sống lâu trăm tuổi, luôn cơ trí.”

Sau đó tôi lại gấp một con đặt vào trong đĩa của mẹ, “Mẹ, chúc mẹ trẻ mãi không già, dồi dào sức khỏe.”

Tôi lại gấp một con đặt vào trong đĩa của Đình Đăng, Đình Đăng liên tục xua tay vì sợ, “Chị, tạm thời không cần chúc phúc em, chị chúc em một lời, em sẽ vấp té mất.”

Tôi nói một cách tự nhiên, “Tất cả mọi người đều cho rằng con vô cùng thất bại, vô cùng đau khổ phải không? Đúng vậy, con rất đau khổ, thể nhưng tiếp tục đau khổ để làm gì, cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn, con không muốn ly hôn, không muốn đánh mất cuộc hôn nhân này, nhưng con phải tự mình đi đánh trận chiến này, mọi người yên tâm, cho dù thua, con cũng sẽ thua thật sáng khoái, sẽ không chảy nước mắt khóc lóc, bởi vì bách bộ chi nội tất hữu phương thảo (theo mình hiểu: trong vòng một trăm bước ắt sẽ có cách).”

Mọi người nhìn tôi, đợi một hồi, cha cười ha hả, “Con gái của cha hôm nay toàn bộ thất khiếu (gồm 2 tai, 2 mắt, 2 lỗ mũi và miệng) đã thông suốt hết rồi!”

Toàn bộ thất khiếu đã thông suốt? Tôi cười khổ, xem ra trước đây thất khiếu của tôi chỉ thông có 6 thôi, đúng thật là mít đặc mà.

Từ nhà của cha mẹ đi ra, đã là 8h tối, mẹ lo lắng bảo Đình Đăng đi cùng tôi ra giao lộ, tôi an ủi mẹ: “Yên tâm đi mẹ, con không sao.”

Mẹ thở dài than thở, “Con và Gia Tuấn, làm sao lại cãi nhau chứ?”

Đình Đăng hừ một tiếng, “Mẹ, mẹ luôn nói chị của con bị nuông chiều thành không biết suy nghĩ, con thấy anh rể con mới là được vỗ béo rồi bị làm thịt lúc nào không biết, tuổi tác càng lớn thì càng hồ đồ, tại sao anh ấy không suy nghĩ thêm một chút, ly hôn xong thì anh ấy còn cái gì? Đúng, anh ấy là một đại luật sư, vậy thì sao? Một khi ly hôn, tài sản bị chia làm hai, danh tiếng của bản thân cũng bị suy giảm mạnh, thật là ăn nhiều đồ cay quá rồi, con người cũng bị động kinh.”

Tôi dờ khóc dờ cười, “Đình Đăng, em thật là đáng yêu.”

Đình Đăng ôm chầm lấy tôi, “Chị, em muốn chị luôn nhớ, em vĩnh viễn yêu chị.”

Tôi cười, tạm biệt mẹ và em gái, nếu tôi không ly hôn với Gia Tuấn, thì tôi phải về nhà của mình.

Khi đến dưới lầu, tôi nhìn thấy xe của Gia Tuấn.

Tôi có chút chần chờ đứng ở dưới lầu, gặp Gia Tuấn thì chúng tôi phải đàm phán thế nào đây?

Yêu đương là một trò chơi trốn tìm, ly hôn lại chẳng phải như vậy sao? Một bên phải ly, một bên khác thì đi tìm, hiện tại tôi và Gia Tuấn chính là đang

chơi trò trốn tìm.

Tôi bắt đầu nhớ lại trận chiến ly hôn với Gia Tuấn.

Lúc anh bắt đầu đề nghị ly hôn, tôi luống cuống, khi đó tôi ở thể yếu, tôi sợ mất đi anh, đó là lý do vì sao tôi khóc, tôi cầu xin anh, anh không bị tôi lay động, bởi vì anh nghĩ rằng anh sẽ rời khỏi tôi, thế giới bên ngoài đầy hoa thơm cỏ lạ, anh có thể không cần tôi lại. Sau đó, tôi dẹp bỏ tự ái, khẩn cầu anh, thậm chí không ngại cầu dẫn anh, chính vì tôi hy vọng anh hiểu được, tôi làm như vậy là bởi vì tôi yêu anh.

Nhưng hiện tại gió mát đã làm thông suốt đầu óc tôi, tôi tỉnh táo hơn.

Gia Tuấn thích người phụ nữ bên ngoài, đơn giản là bởi vì tôi quá dung túng cho anh, tôi không có gì nổi bật nên đã không hấp dẫn được anh. Hiện tại, kẻ thứ ba đang tiến dần từng bước, trắng trợn lộ liễu, tôi còn có thể làm được gì đây? Tiếp tục tỏ ra yếu kém? Như vậy anh sẽ càng ngày càng cảm thấy tôi yếu đuối dễ bắt nạt, nếu như anh không ly hôn nữa, anh sẽ nói là anh thương hại tôi, đồng tình với tôi, bị nước mắt của tôi làm cảm động, anh đang làm việc thiện, không được, tôi không muốn như vậy, bây giờ tôi phải mạnh mẽ và cứng rắn lên.

Tôi mở cửa.

Cực kỳ khiến tôi bất ngờ, Gia Tuấn đang ngồi ở sofa, anh ngồi rất ngay ngắn, đang xem tổng tuyến cử Đài Loan, vụ bê bối nội bộ của Đảng Tiến Bộ.

Vừa nhìn thấy tôi, toàn thân anh thoáng cứng lại, hai mắt nhìn tôi, tầm nhìn trước sau không rời khỏi tôi.

Tôi nhét chìa khóa cửa vào trên nóc tủ, cởi áo khoác ra, gấp một cái.

Lúc này tôi mới chú ý đến trong nhà có chút khác biệt.

Sáng nay khi vội vàng vàng đi ra ngoài, tôi không có dọn dẹp nhà cửa, giày dép lung tung, trên sofa còn có tấm trải giường, bao gối, quần áo ta thay ra để chuẩn bị đem đi giặt. Mà tôi cũng chưa lau dọn, thế nhưng tối nay tôi quay về thì?

Trên ban công, quần áo đã được phơi, máy giặt đã giặt sạch quần áo rồi sao?

Trên bàn, bát đĩa cũng được thu dọn xong, bát đĩa tự chạy vào nhà bếp sao?

Sàn nhà được lau sạch sẽ; tạp chí, báo trên bàn trà cũng được sắp xếp gọn gàng; đĩa đựng hoa quả còn được bày trái cây tươi.

Căn nhà này, sạch sẽ ngăn nắp, xem ra hết giờ làm anh trở về nhà sớm để dọn dẹp, anh muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 20: Ông xã chột dạ

Tôi thay dép lê, ần ần vai ngồi xuống sofa, vừa xem tivi, tôi không nhận được liên hỏi: “Tổng tuyến cử Đài Loan có liên quan đến anh à.” Một tay đoạt lấy điều khiển từ xa trong tay anh, lập tức chuyển kênh.

Gia Tuấn ngơ ngác nhìn màn hình, một kênh nào đó đang phát sóng 《Một Châu Lập Ba thanh tú》, hiện tại Châu Lập Ba (1) đang đứng trên đài dùng ngôn ngữ cơ thể một cách khoa trương để diễn giải.

Anh hỏi tôi: “Em đi đâu vậy?”

Tôi điềm nhiên như không mà nói: “Em về nhà cha mẹ ăn cơm, mẹ làm rất nhiều món ăn ngon, nhất thời tham ăn nên nán lại lâu một chút, đứng rồi, anh ăn cơm đi!”

Anh ề a vài tiếng.

Sau đó, anh cẩn thận hỏi tôi: “Em... không nói với cha mẹ chuyện của chúng ta chứ?”

Tôi hừ lạnh, “Nói để làm gì? Ly hôn là chuyện của hai chúng ta!”

Anh nhất thời ngây người, lời này không phải là phiên bản của anh sao?

Hai người chúng tôi im lặng xem tivi, thực ra tôi hiểu rõ, tuy rằng ngoài mặt hai người chúng tôi cố tình bình tĩnh, nhưng trong lòng luôn có sóng ngầm tuôn

chảy.

Hai người chúng tôi giống như trong trò chơi The King Of Fighters (2), giao đấu với kẻ ngang ngược trên phố.

Are you ready?

Phó Gia Tuấn (cột máu sắp cạn, vô cùng hoang mang khó hiểu): ? # ¥ %... ? * Đinh Đinh đây là thế nào? Ngày hôm qua cô còn là con cừ non, ngày hôm nay đã biến thành một con Khôi Thái Lang (3)?

Đinh Đinh (cột máu đang đầy, bày sẵn trận địa sẵn sàng đón địch): *## ¥ #! # ¥ ¥ * Phó Gia Tuấn cái người này là đồ tồi, tôi còn chưa xuất tuyệt chiêu đây nhé, anh sẽ hoàn toàn biến thành một vũng nước?

... .. K. O... ..

Hai người im lặng xem tivi một hồi, tôi ngáp.

“Em đi ngủ đây.” Tôi nói.

Anh cũng đứng dậy, đi theo tôi vào phòng ngủ.

Tôi nhìn anh một cái, chộp lấy cái gối ở trên giường, ném vào trong ngực anh, sau đó tôi chỉ vào cánh cửa phòng ngủ.

“Ra ngoài! Sang phòng khác ngủ.”

Anh ngậy ngốc ôm cái gối, rất là khó hiểu: “Đinh Đinh?”

“Không phải anh không muốn ngủ chung với em sao?”

Anh rõ ràng ngu ngốc chẳng biết phải làm sao, hoàn toàn không biết làm thế nào trả lời tôi. Tôi biết anh sẽ nghĩ, tôi hôm qua tôi còn dịu dàng ân cần, hôm nay tôi lại trở nên lạnh lùng, vì sao?

Tôi đi lướt qua anh đến nhà vệ sinh để rửa mặt, lẽ mà lẽ mề rửa mặt xong, sau khi lau hết nước trên mặt, tôi phát hiện thấy anh ôm cái gối, ngồi ở sô pha.

Tôi lại vào trong phòng ngủ lấy ra một cái chăn, vứt xuống dưới chân anh.

“Đừng nói rằng em không cho anh chăn nhé!”

“Đinh Đinh”

Tôi khoanh tay, dựa vào bên mép khung cửa.

Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Cuối cùng anh khó nhọc lắm mới thử nói chuyện với tôi: “Đinh Đinh... chúng ta nói chuyện được không?”

Được thôi, cuối cùng anh cũng muốn nói chuyện với tôi, tôi đang đợi.

Tôi trả lời, “Được, lược bớt mấy lời vô ích ở phần đầu đi, nói thẳng vào trọng tâm! Ở đây cũng không phải là tòa án, tay anh không cần đặt lên Hiến Pháp mà trình trọng tuyên thệ, anh chỉ cần nói ra chính xác suy nghĩ của anh là được.”

“Đinh Đinh.”

“Em đang nghe.”

Anh cắn môi, “Xin lỗi!”

Chết tiệt, anh thực sự không có gan mà, bây giờ mới nhớ tới chuyện nói xin lỗi tôi!

Tôi bình tĩnh nói: “Đừng nói câu này với tôi, loại phong cách này không phải là sở trường của anh! Anh muốn nói với tôi chuyện gì?”

“... Được, Đinh Đinh, thực ra anh đã muốn giải thích chuyện này với em từ lâu, quan hệ giữa anh và Quách Sắc, tại anh biết nhau một năm về trước.”

Tôi lạnh lùng nhìn anh.

“Tại anh... Ban đầu là bạn bè, sau đó có một lần anh uống rượu say, cho nên tại anh đã...”

Tôi bỗng nhiên then quá hóa giận, hóa ra là tôi nhân nhượng anh, sự kiêu ngạo của anh bắt chọt giảm sút, tôi giận tím mặt.

“Uống rượu say ư? Phó Gia Tuấn, anh muốn nói cái gì với tôi? Anh muốn nói với tôi, bởi vì anh nhất thời say rượu hồ đồ, trong lúc mơ hồ nên đã bỏ lên nhầm giường, ngủ nhầm phụ nữ sao? Hay là anh muốn nói, là anh không cố ý, là anh bị cô ta cưỡng hiếp à? Là anh hoàn toàn đang ở trong trạng thái vô thức mới phạm lỗi, hy vọng quan tòa cho phép tại ngoại, phán cho anh hình phạt thỏa đáng, hoặc sau lại đến hoãn thi hành án?”

“Đinh Đinh, em hãy nghe anh nói, em có thể đừng cố chấp như thế không? Đừng chua ngoa như thế không? Quả thật anh đã sai rồi, em hãy nghe anh nói tiếp có được không?”

“Phân chó!”

Anh cau chặt lông mày lại, tôi đang chờ anh! Đúng, là tôi không giữ được bình tĩnh.

Giọng nói của anh đã quá mệt mỏi, “Đinh Đinh, là anh đi quá giới hạn, xin lỗi em! Thực ra em không thua kém gì cả, anh cũng không nghĩ rằng sự việc sẽ thành ra như vậy, xin lỗi, em có thể tha thứ cho anh không?”

Tôi cười nhạt: “Phó Gia Tuấn, anh không có bao nhiêu dũng khí hả! Vài ngày trước, anh kiêu ngạo phách lối nói với tôi rằng, Đinh Đinh, chúng ta ly hôn đi! Lúc đó tôi khóc, anh bỏ đi để tôi ở nhà khóc đến nỗi thở không ra hơi, anh ở đâu? Lúc trời mưa xối xả, tôi ở bên ngoài phòng của anh, đau khổ cầu xin anh mở cửa, anh đang làm gì? Lúc tôi đau bụng vì viêm ruột, tôi gọi điện thoại cho anh, anh đang ở đâu? Ở trên giường của người phụ nữ đó và cùng cô ta chơi trò chơi nhà chơi sao? Thế nào, bây giờ anh đã tỉnh ngộ? Phát hiện ra người phụ nữ kia và tôi cũng không có gì khác biệt có đúng hay không? À, thực sự anh cũng sợ phải ly hôn, sợ cái gì? Sợ tôi phân chia tài sản của anh, sợ tôi làm mất hết danh tiếng của anh à?”

Anh im lặng, cắn chặt môi nhìn tôi.

Cuối cùng, tôi nghe được giọng nói của anh, “Xin lỗi, Đinh Đinh, thực ra, hôm nay anh thực sự không muốn nói những chuyện này với em, anh muốn nói chính là, anh muốn nói là...”

*****

Chú thích:

(1) Châu Lập Ba là một nghệ sĩ hài độc diễn nổi tiếng của Trung Quốc.

(2) The King Of Fighters: Một game đánh nhau nổi tiếng.

(3) Khôi Thái Lang: sói xám, một nhân vật hoạt hình- game.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 21: Cho thì không ngọt, cướp đoạt mới thơm

Xót xa cộng với ủy khuất, oán hận cộng với phần nộ, toàn bộ cuộn trào trong lòng. Tôi không thể chịu đựng nữa, nường:

“Anh muốn nói cái gì? Chẳng qua anh muốn nói, anh đã phạm sai lầm, anh phạm vào một sai lầm mà tất cả đàn ông đều sẽ phạm phải có đúng không? Uống rượu nên hồng hồng việc? Lý do chết tiệt, tôi thấy anh không say, nếu thực sự anh say đến bất tỉnh nhân sự thì anh còn hơi sức để lăn lên giường với cô ta sao?”

Anh nhìn vào ánh mắt tôi, tôi biết hiện tại tôi nhất định rất hung dữ, tôi giống cái gì? Đứng dưới ánh đèn sáng choang ở phòng khách, hai tay nắm thành quyền, ngực phập phồng dữ dội, lời lẽ mạnh mẽ, toàn bộ không còn vẻ dịu dàng của vài ngày trước, hiện tại tôi đã thay đổi, hoàn toàn biến thành một người khác.

Gia Tuấn nhìn tôi, con người sâu thẳm thâm trầm, rất lâu sau, anh rũ mắt xuống, tầm nhìn rơi vào trên nền gạch ở trước mặt.

“Đinh Đinh.” Giọng nói của anh rất cay đắng, “Xin lỗi!”

Tôi cười lạnh đáp: “Phó Gia Tuấn, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!”

Anh không nói gì nữa, tôi xoay người trở về phòng, cách, tôi đóng cửa lại.

Ngã nhào lên giường, nước mắt tôi rơi đầy mặt.

Thực sự khiến tôi quá bất ngờ, lúc tôi khóc lóc cầu xin anh, nhỏ giọng mềm mại giữ anh lại, anh lại không bị tôi lay động, lúc tôi thực sự phát cáu, trái lại,

anh lại sợ?

Cục phân, Phó Gia Tuấn, hóa ra anh cũng chỉ có thể này thôi, tôi nghĩ rằng anh phải cứng rắn với tôi đến cùng, giường cao cái gọi là quan điểm tình yêu muôn năm, oai phong lẫm liệt mà ly hôn với tôi, té ra anh cũng yếu hèn như thế, sau khi phân tích rõ thực tế, anh cũng lại bò lên giường của người vợ cũ này.

Đột nhiên tôi rất buồn, tôi vốn tưởng rằng chúng tôi sẽ âm ỹ một trận thật to, không ai nhường ai, đối chọi gay gắt, lòi ra khuyết điểm của nhau, mắng chửi nhau, thậm chí xé rách quần áo của nhau, từ chỗ cãi nhau sẽ thăng hoa thành dùng binh khí đánh nhau, hừ, trời đất ơi, chúng tôi không làm như vậy. (>> si nghĩ hơi wá đà đó nàng Đình...)

Một đêm này, chúng tôi chính thức tách ra ngủ, cách một cánh cửa, mỗi căn phòng, hai người.

Đây cũng là buổi tối đầu tiên chúng tôi chính thức ở riêng, kết hôn 4 năm, chúng tôi chưa từng ngủ như vậy, người ta nói vợ chồng cãi nhau, đầu này đánh nhau đầu kia huề, tối kỳ chia giường, cho nên, dù chúng tôi có cãi nhau cũng không chia giường, đôi khi có chút khác khẩu, Gia Tuấn sẽ rất vô sỉ, ngoài mặt thì không nói gì cả, đến nửa đêm sẽ trêu chọc tôi, tôi đẩy anh ra không thêm đề ý đến anh, nhưng càng đẩy thì anh càng vô lại, đem vật cứng rắn của bản thân đưa vào trong cơ thể tôi, sau khi đưa vào rồi lại không vội vàng tiến tới, trái lại chỉ dùng “Cửu thiên nhất thâm” (Chín lần cạn một lần sâu: *đồ mặt* cái này mình không tiện giải thích nha!!! Các bạn muốn tìm hiểu thì hỏi bác Google giúp mình >”

Anh lại cười: “Muốn anh phải nhanh à?”

Kết quả cuối cùng là, tôi phải liên tục cầu xin, đồ thổ phi, anh đúng là thổ phi mà.

...

Tôi rơi nước mắt, anh và người phụ nữ kia có phải cũng làm như vậy hay không?

Ai có thể lý giải được sự chua xót của trái tim tôi.

Một đêm yên tĩnh.

Tôi biết, Gia Tuấn cũng không ngủ được.

Sáng hôm sau tôi thức dậy, khi mở cửa phòng ra, đúng lúc chạm mặt Gia Tuấn cũng đang mở cửa một phòng khác.

Đưa mắt nhìn nhau, chúng tôi lại đi ra cùng một lúc, lại đồng thời hướng về cùng một phía, đều muốn đi vào nhà vệ sinh.

Tôi trừng mắt liếc anh, trong lòng oán hận cầu nhau, cho dù phải giằng co với một cục phân như anh cũng phải tranh đến cùng!

Hình như anh cũng cảm giác được cơn giận dữ của tôi, thế là lập tức chột dạ xoay ngược trở lại phòng.

Tôi không muốn để anh coi thường tôi, để anh nói rằng biểu hiện vài ngày trước của tôi đều là giả vờ, do đó tôi đi vào nhà bếp, chăm chú làm điểm tâm sáng, chỉ ít anh không ăn thì tôi cũng phải ăn.

Tôi khuấy sũa đậu nành, chiên trứng gà xong, cắt một cây lạc xường, tiếp đó gọt một trái dưa leo. Tôi không gọi anh ăn điểm tâm, bởi vì tôi biết anh sẽ tự lẩn qua, nếu như bây giờ anh không ngồi ở bàn ăn, đúng lúc chứng minh rằng anh đã thừa nhận sự sợ hãi, anh không muốn khôi phục lại quan hệ với tôi.

Quả nhiên, Gia Tuấn ngồi lại bàn ăn, hai người chúng tôi không nói câu nào, cầm đũa của riêng mình.

Rất trùng hợp, hai người chúng tôi đồng thời xiên đũa vào một cây lạc xường ở trong đĩa.

Tôi lại tức giận, “Cho thì không ngọt, cướp đoạt mới thơm!”

Anh liền rút tay về, chuyển đũa về phía miếng dưa leo trên bàn.

Tin thời sự trên tivi, hai kênh Trung Ương đang phát tin tức.

“... Xã hội hiện nay, tỷ lệ ly hôn vẫn còn cao, thậm chí rất nhiều thành phố xảy ra hiện tượng kỳ lạ như vậy, đến nỗi tỷ lệ ly hôn còn cao hơn so với tỷ lệ kết hôn, đó là lý do vì sao mà có rất nhiều thanh niên lúc kết hôn đã làm chứng nhận tài sản trước hôn nhân, nhưng mà, làm chứng nhận tài sản là có thể giảm thiểu tỷ lệ ly hôn sao?”

Tôi lạnh lùng mắng: “Muốn giảm thiểu tỷ lệ ly hôn? Có một cách rất đơn giản, tài sản ly hôn sẽ thuộc về Nhà nước, con cái thì thuộc về viện phúc lợi, để xem ai còn muốn ly hôn.”

Gia Tuấn bị mắc nghẹn trứng gà trong miệng, anh bị ngạt thở, đành phải vội vã uống nước.

Người nào dám nói phương pháp của tôi không trực tiếp? Lòi ra ngoài bán cho tôi!

Gia Tuấn nuốt không trôi nữa, anh lau miệng, vớt miếng khăn giấy đi.

“Anh đi làm đây!”

Tôi không lên tiếng, tự mình dọn dẹp bàn ăn, tôi quả thực không còn tâm trạng nào để nói chuyện với anh.

Anh rầu rĩ rời đi, nặng nề đóng cửa lại, thoáng cái căn nhà trở nên trống trải.

....

Tôi thờ dãi, lấy ra một quyển vở, bắt đầu rà soát chuyện cần làm.

Phải đóng tiền điện nước, tiền truyền hình cáp cũng phải đóng, còn có phí băng thông, phí điện thoại di động của Gia Tuấn.

Có thể sử dụng ngân hàng trực tuyến (Internet Banking) để đóng tiền, song phí điện thoại của Gia Tuấn phải đến trực tiếp phòng kinh doanh để đóng, anh không thích đóng tiền qua mạng vì sẽ không nhìn thấy trị số thực. Muốn tôi đích thân đi đến đó.

Còn có, người em họ của Gia Tuấn đã sinh được một đứa con trai, tháng này đầy tiệc tháng nên phải đưa tiền mừng, cũng phải đưa tiền sinh hoạt phí cho mẹ chồng bên kia.

Từng cái từng cái, lần lượt từng còn số trên giấy, người nào nói làm bà chủ rất dễ, các người đến nhìn thử xem, rất nhiều đàn ông nói thô lỗ với phụ nữ rằng, cô ở nhà làm cái gì? Người đàn ông nào nói ra những lời này chứng tỏ là không tốt không có phẩm chất, việc nhà nhỏ nhặt nên anh ta không thể nhìn thấy, thế nhưng tốn rất nhiều thời gian, anh lau nhà một lần, giặt quần áo một lần, sau đó đi mua thức ăn, nấu cơm, thời gian cứ như vậy trôi qua không đổi. Ngày qua ngày, giữa những chuyện vụn vặt đó, tuổi thanh xuân của người phụ nữ bị tiêu hao gần như cạn kiệt, đôi khi còn không đổi lại được sự thấu hiểu của người thân.

Cho nên hiện tại có rất nhiều phụ nữ không muốn làm nội trợ, thà rằng họ đi làm việc ở bên ngoài cũng không muốn làm việc nhà, bởi vì cái họ muốn chính là sự tôn trọng, và địa vị bình đẳng với đàn ông.

Tôi im lặng suy nghĩ, nếu như bây giờ tôi đi làm, ít nhất tôi cũng sẽ không để cho đàn ông khinh thường, đúng là...

Tôi thờ dãi, lấy áo khoác của Gia Tuấn ra, muốn xuống lầu đến tiệm giặt ủi, còn có, đôi giày da và đôi giày thể thao của Gia Tuấn cũng phải mang đến tiệm giặt để bảo dưỡng.

Buổi trưa còn có đám cưới của bạn học, trời ạ, rõ là chuyện đau đầu, không phải lần đầu kết hôn, mà lại là tái hôn.

Điều khủng khiếp nhất chính là tái hôn cũng phải đi tiền mừng, còn điều khủng khiếp thứ hai chính là giá cả ngày một leo thang, khiến người ta cũng phải tăng tiền mừng lên.

Cuối cùng tôi cũng ra khỏi nhà, đến khách sạn cũng không mất nhiều thời gian lắm.

Cũng may là đám cưới của bạn học, rất nhiều những gương mặt quen, nhìn thấy tôi, tất cả mọi người đều nhiệt tình bắt chuyện, “Này, Đình Đình.”

Tôi cười và cũng chào hỏi lại mọi người, mọi người đều ngồi xuống.

Tất cả cười ha ha nói đùa với nhau. Âm nhạc vui vẻ cứ lượn vòng bên tai chúng tôi, ai ai cũng mở miệng cười tươi. Trên màn hình lớn đang phát một MV tân hôn của cô dâu- chú rể, hình ảnh được chụp vô cùng đẹp và tinh tế, trông hết như ngôi sao điện ảnh.

Tôi không kiềm chế được, khen: “Thật là một cặp xứng đôi.”

Có một người bạn học nghe xong, nhin không được cười ha ha, nói đùa: “Không biết lần này có thể duy trì được bao lâu.”

Tôi nhất thời ngây người, người này tại sao lại nói chuyện như vậy, dù dễ dãi nhưng lúc này cũng không thể tùy tiện như thế chứ?

Một bạn học khác ở bên cạnh cũng cười ha ha tiếp tục đề tài, “Phụ nữ ly hôn, một bước giàu sang, đàn ông ly hôn, một bước nghèo hèn.”

Tôi trầm nghĩ, những người này thực sự quá đáng ghét, ăn tiệc mừng của người ta mà còn nói chuyện thối lỗi của người ta nữa, thật là xã hội hư vinh, lòng người khó đoán.

Ngày xưa kết hôn, người ta sẽ nói “thiên trường địa cửu”; bây giờ kết hôn, người ta lại nói “có thể chống đỡ được bao lâu?”

Trong lòng tôi đau xót, không muốn quá dính dáng tới bọn họ, tôi lặng lẽ cúi đầu ăn chút gì đó.

Bỗng nhiên, có người ở bên tai khẽ gọi tôi, “Này, Đình Đình phải không?”

Q.3 - Chương 22: Người đàn ông hèn hạ

Tôi quay đầu, rất hiếu kỳ muốn nhìn xem ai đã gọi tôi.

Là một người đàn ông, tuổi tác cũng xấp xỉ tôi, đang ân cần khom lưng hỏi thăm tôi, thấy tôi chần chờ, anh ta bổ sung thêm: “Đình Đình?”

Anh ta gọi tôi vô cùng tự nhiên thân thiết, trong ánh mắt hàm chứa sự vui mừng và xúc động.

Tôi nhớ ra, không nén được ngạc nhiên: “Đường Kiệt?”

Là anh ta? Bạn học thời Cao trung, đã từng theo đuổi tôi, khi đi học là một tay đánh bóng rổ cừ khôi, tôi thích nhìn anh ta chạy băng băng trên sân vận động của trường, lúc toát mồ hôi ướt đầm hết quần áo có một vẻ anh tuấn ngổ ngược, cho nên khi anh ta hẹn hò với tôi, tôi cũng đến chỗ hẹn vài lần.

Không nghĩ tới thoáng một cái, thời gian đã trôi qua 10 năm, vậy mà cũng gặp lại nhau tại tiệc cưới của bạn học.

Đường Kiệt thật cao hứng, anh ta thành thực kéo chiếc ghế ở bên cạnh tôi và ngồi xuống, vô cùng xúc động: “Đình Đình, thật là cậu sao? Mới vừa nãy nhìn giống cậu, tớ còn không dám khẳng định để bước tới chào hỏi.”

Tôi cười ha ha: “Tại sao? Chẳng lẽ tớ thay đổi quá đáng sợ?”

“Không phải, thực ra đáng vẻ của cậu không thay đổi nhiều lắm so với trước kia, quả là.” Anh ta suy nghĩ một lúc, “Giống Tiểu Long Nữ của phái Cổ Mộ.”

Tôi cảm thấy rất buồn cười: “Trời đất, Đường Kiệt, cậu khen ngợi như vậy khiến tớ xấu hổ quá, Tiểu Long Nữ là nhân vật thể nào chứ, không ăn thức ăn của trần gian, còn tớ là người phạm chính hiệu.”

“Tớ không dễ dàng khen ngợi người khác.”

Tôi ho khan một tiếng, nhanh chóng chuyển đề tài, “10 năm không gặp, cậu vẫn khỏe chứ? Hiện tại đang làm công việc gì?”

“Tớ làm ở sân bay, hiện tại đang làm hậu cần mặt đất.”

“À, nghề nghiệp không tệ!”

“Còn cậu, bây giờ cậu đang làm gì?”

Tôi tự mình đánh trống lảng, “Nội trợ.”

“Cậu kết hôn rồi sao?”

“Được 4 năm rồi.”

Về mặt anh ta có chút thất vọng.

Hai người chúng tôi tiếp tục hàn huyên.

Tôi hỏi đùa anh ta: “Tại sao còn chưa kết hôn?”

Anh ta cũng trêu lại tôi, “Cậu lấy chồng rồi, tớ bị thất tình, lỗ hổng trong tim vẫn chưa người nào lấp đầy được, cho nên vẫn ở vậy đến bây giờ.”

Tôi cười ha ha, cũng không phải là thật.

Không nghĩ tới cuộc trò chuyện của chúng tôi lại thu hút một cô gái khác ở bên cạnh.

Cô gái kia tò mò, trong lòng ngứa ngáy nên hỏi anh ta: “Cái đó, hậu cần mặt đất cho công ty hàng không, tiền lương chắc nhiều lắm hả?”

Tôi vừa nhìn cô gái này, khuôn mặt có chút thanh tú, ánh mắt nhìn Đường Kiệt có chút dò xét.

Tôi lập tức nhìn cô ta bổ sung: “Không chỉ có vậy, là Hãng hàng không Đông Phương, không phải nói vào là có thể vào được!”

Ánh mắt của cô gái kia lạng lẽ ngắm Đường Kiệt, gương mặt ửng hồng, có chút thẹn thùng.

Đương nhiên tôi không phải là kẻ ngốc, ngắm nghía rõ ràng như thế làm sao mà nhìn không ra được, tôi lập tức mượn cớ phải ra ngoài gọi điện thoại, nhân cơ hội mà nhường chỗ ngồi, giúp người ta toại nguyện.

Tiệc cưới đích thực ồn ào, ngày hôm nay họ hàng thân thuộc của hai bên cũng rất nhiều, ngồi chật nít toàn bộ phòng tiệc, tiếng chúc phúc, tiếng kính rượu, tiếng cười huyên náo liên tục không ngừng, tôi cảm thấy trong lòng cô đơn lạnh lẽo, không đợi đến khi kết thúc tiệc cưới, tôi liền cáo từ.

Cũng may tuy rằng là tái hôn, nhưng không có con, lập gia đình lần nữa, không có gánh nặng gì cả.

Trong lòng tôi xúc động, kết rồi lại ly, ly rồi lại tiếp tục kết, chuyện đời thay đổi vô thường, xưa nay khó vẹn toàn.

Một mình tôi cô đơn ra khỏi khách sạn, có chút bồi hồi, 4 năm trước, tôi cũng từng làm một cô dâu hạnh phúc nhất trên đời, chuyện 4 năm trước, phảng phất như mới hôm qua.

Đi đến bên cạnh cái hồ ở sân, tôi tìm một băng ghế để ngồi xuống, ánh nắng rất ấm áp, tôi hít thở lại, muốn lắng đọng hưởng thụ sự an bình của ánh nắng rơi xuống một lúc.

Cánh hoa của cây anh đào trên sân rơi rụng hết như cơn mưa, màu hồng nhạt, theo gió bay vào trong hồ, lãng mạn như thơ.

Lại có người gọi tôi, “Đình Đình.”

Tôi mở mắt ra, thật kỳ lạ, lại là Đường Kiệt.

Tôi tò mò: “Tại sao cậu lại ra đây? Tiệc mừng đã kết thúc?”

“Cũng sắp kết thúc rồi, đứng rồi, các bạn học cũ rủ đi karaoke, tìm xung quanh không thấy cậu, hóa ra cậu ở chỗ này.”

“Tôi không thích karaoke, không gian vừa hẹp vừa ồn ào, không khí cũng ngột ngạt, lỡ như xảy ra hỏa hoạn nữa thì...”

“Xem cậu kia, lúc nào cũng suy nghĩ vớ vẩn.”

Anh ta ngồi xuống bên cạnh tôi, duỗi thẳng cánh tay ra, vừa vận khoát lên vai tôi.

Tôi nhìn cánh tay anh ta, hơi mất tự nhiên, liền nhích sang bên cạnh một chút, e ngại chạm đến thể diện của bạn học, nên tôi không nói gì cả.

Anh ta cười, “Tại sao cậu lại hoảng sợ y như thỏ con, ngồi cách xa tớ như vậy.”

Tôi đành phải giải thích, “Không phải, chỉ là tớ không thích đàn ông hút thuốc.”

Anh ta à một tiếng, nói, “Thật ngại quá, quên rằng có nhân sĩ bảo vệ môi trường ở đây.” Tựa tay dập thuốc lá.

Tôi tìm đề tài nói chuyện, “Phải rồi, hình như cô gái lúc nãy rất có tình ý với cậu, có lưu số điện thoại chưa?”

Anh ta cười, phản đối, trong giọng nói pha chút khinh thường, “Loại phụ nữ này, nhớ được hai bài thơ thì tự cho mình giống như Lý Thanh Chiêu (*), làm đáng làm điệu, cho dù có gọi điện thoại cho tớ thì tớ cũng sẽ không tiếp.”

(*) Lý Thanh Chiêu (sinh năm 1084 – mất khoảng năm 1151), hiệu Di An cư sĩ, là nữ tác gia chuyên sáng tác từ (là đơn vị sẵn có trong ngôn ngữ, là đơn vị nhỏ nhất, cấu tạo ổn định, mang nghĩa hoàn chỉnh, được dùng để cấu thành nên câu) nổi tiếng thời nhà Tống, Trung Quốc. Theo đánh giá của nhà văn Lâm Ngữ Đường, thi bà là nữ thi nhân bậc nhất Trung Hoa.

Trong lòng tôi cảm thấy khá khó chịu, tôi thuận miệng nói một câu: “Cô ấy không như Lý Thanh Chiêu, cậu thì lại giống Đường Bá Hổ rồi?”

Đường Kiệt cười ha ha, “Đình Đình, thật sự rất thích giọng điệu này của cậu, cho dù là làm tổn thương người khác, nhưng nghe xong vẫn thấy thoải mái như vậy.”

Về tươi cười trên mặt tôi lập tức đông cứng lại.

Tôi không còn gì để nói với người đàn ông này cả, xem giờ, tôi lịch sự nói: “Đường Kiệt, tớ có việc phải đi trước, hôm nào có thời gian sẽ liên lạc lại.”

Anh ta kéo tôi lại, “Đình Đình.”

Tôi bực bội, nể mặt tình bạn học, tôi chỉ khách sáo nói rằng: “Buông tay ra, Đường Kiệt.”

“Làm gì câu nệ thế hả?” Lực nắm lại không chút nào buông lỏng, kéo tôi trở lại chỗ ngồi, cương quyết ấn tôi ngồi xuống.

Tôi đã phải chịu đựng sự khó chịu trong lòng, cực kỳ khách sáo nói rằng: “Đường Kiệt, tớ đã kết hôn rồi, xin cậu tôn trọng người phụ nữ đã có chồng.”

Anh ta cười ha ha, “Đình Đình, cho dù cậu đã kết hôn, nhưng chúng ta vẫn còn là bạn học và là bạn thân chứ? Vì sao phải nghiêm túc như vậy? Người

qua kẻ lại thế kia thì tớ có thể làm gì được cậu chứ? Chỉ có điều, hãy nói thật đi, Đinh Đinh, mấy năm gần đây tớ thực sự rất nhớ cậu, tuy rằng cũng kết giao với vài người bạn gái, nhưng cuối cùng vẫn không nhận được mà đem so sánh các cô ấy với cậu, nếu sớm biết sẽ phiền muộn như bây giờ, lúc trước nên nỗ lực theo đuổi cậu đến cùng.”

Tôi hừ lạnh một tiếng, “Đường Kiệt, cảm ơn cậu vẫn nhớ đến tớ như vậy, đáng tiếc rằng tớ chỉ là một người bình thường, tớ mong muốn người bạn đời của mình, hiểu được tình cảm, có nền tảng kinh tế, còn phải có học thức và biết tiết chế, đừng nói hiện tại tớ không chọn cậu, cho dù là 10 năm về trước, tớ cũng sẽ không chọn cậu. Còn nhớ lúc ấy có nghe đồn là cậu cùng một nữ sinh nào đó hẹn hò trong rừng cây của trường đến tận nửa đêm cũng chưa quay về ký túc xá, kết quả là bị ban giáo vụ bắt quả tang tại trận, nếu như tớ nhớ không lầm, thì đó không phải là lần đầu tiên cậu vi phạm? Cho nên, đối với một cái giẻ lau bị người khác bôi bẩn, tớ không ham.”

Anh ta lập tức ngậy người, không nghĩ tới tôi sẽ không cho anh ta thể diện như vậy, sắc mặt tức khắc biến thành khó coi.

“Tạm biệt.”

Tôi cầm lấy túi xách, dùng sức hất tay của anh ta ra, đứng dậy rời khỏi đó.

Có lẽ tôi đứng dậy quá vội vàng, quá đột ngột, tôi chỉ cảm thấy trước mắt choáng váng, dường như toàn bộ máu đổ dồn hết lên đầu, trước mắt có rất nhiều sao Kim đang bay loạn xạ, dưới chân như nhũn ra, đứng không vững thì tôi lao đảo ngã xuống, kết quả cú ngã này vừa vặn ngã ngào vào trong lòng anh ta.

Anh ta lập tức ôm lấy tôi, “Làm sao vậy?”

Tôi lấy lại sức hơi chậm, lúc định thần lại, mới phát hiện ra mình đang ngồi ở trong lòng anh ta, mà anh ta lại trắng trợn dùng một cánh tay ôm lấy tôi, tay kia không an phận vuốt ve khuôn mặt tôi.

Tôi nhất thời phẫn nộ, ra sức đẩy anh ta: “Bỏ tay anh ra.”

Anh ta không từ bỏ hy vọng đây dựa với tôi, “Đinh Đinh.”

“Cút ngay!”

Trên người anh ta nồng nặc mùi rượu, không biết xấu hổ nhưn mảy hết lên với tôi: “Cô giả vờ cái gì? Khi đi học cũng đã từng hẹn hò với tôi, bây giờ lại làm ra vẻ thanh cao với tôi sao?”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, không thể nhịn nữa chỉ vào mặt hắn và mắng: “Tránh xa tôi ra một chút, đồ đàn ông thôi.”

Tôi nhảy xuống từ trong lòng anh ta, sửa sang lại quần áo rồi khỏi đó ngay lập tức, nhưng mới vừa đi được hai bước, tôi sợ hãi che ngực lại.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 23: Thà đánh nhau với đàn ông còn hơn đấu võ mồm với phụ nữ

Tôi nhất thời hoảng hốt, Gia Kỳ? Là cô em chồng- Phó Gia kỳ, tại sao nó lại ở đây?

Lúc này nó đang dùng một ánh mắt vừa hoài nghi vừa khinh thường để nhìn tôi, rồi lại nhìn Đường Kiệt.

Quan hệ giữa Gia Kỳ và tôi luôn luôn không tốt, nguyên do là một mối hận cũ trước đây, hiện tại thấy ánh mắt của nó có chút hoài nghi, tôi biết nhất định là nó đang hiểu lầm, phải biết rằng cô em chồng này của tôi, chỉ số thông minh chỉ cao có 3 tác trên đường chân trời, đem nó so với anh trai Phó Gia Tuấn, một người giống như cây cao to, còn một người y chang như bụi cây.

Tôi hỏi nó: “Gia Kỳ, tại sao em lại ở đây?”

Nó hừ lạnh một tiếng, nhìn tôi từ trên xuống dưới, “Vậy tại sao chị lại ở chỗ này?”

Tôi đành phải giải thích: “Chị đến tham dự hôn lễ của bạn học, còn anh ta? Anh ta là bạn học của chị.”

Gia Kỳ cười nhạo một tiếng.

Đường Kiến đuổi theo kịp, không buông tha, không bỏ qua mà hỏi tôi: “Đình Đình, sắc mặt cậu không tốt, nếu không thì để tôi đưa cậu về?”

Tôi chán ngấy, “Cậu đi đi!”

Anh ta bắt đầu than thở, “Đình Đình, tớ chỉ là muốn đưa cậu về, không có ý gì khác đâu!”

Gia Kỳ cười khẩy.

Tôi thật nhút nhát, không còn cách nào giải thích cho nó hiểu, tôi đành phải hỏi nó: “Gia Kỳ, em đang đi làm sao?”

Gia Kỳ nghiêng mắt nhìn tôi, “Không phải, chẳng qua tôi chỉ đi ra ngoài làm việc thôi, có điều thật trùng hợp, để tôi bắt gặp một màn như thế này.”

Tôi nhát thời ngây người, nó nói vậy là có ý gì?

Là con cùng một mẹ sinh ra, Gia Tuấn ưu tú, rất hiểu đạo lý như thế, tại sao em gái lại ích kỷ xấu xa, không hiểu đời vậy chứ?

Càng giải thích càng rối, tôi không muốn tốn thời gian nữa: “Vây được rồi, em đi làm việc đi, chị không quấy rầy em nữa. Tạm biệt!”

Tôi vừa muốn đi, Đường Kiến lại đuổi theo, “Tớ tiễn cậu, Đình Đình.”

Không nghĩ tới Gia Kỳ lại ở sau lưng tôi cất giọng nói một câu: “Đưa tiễn vậy, sẽ không đưa đến khách sạn chứ?”

Tôi giật mình, quay đầu lại, “Gia Kỳ, lời này của em là có ý gì?”

Gia Kỳ cười nhạt: “Ban nãy chị vừa làm cái gì? Đây vẫn rõ như ban ngày đấy!”

Tôi bị sự chua ngoa của nó châm chọc gần như muốn nhảy dựng lên, nó có ý gì chứ?

“Gia Kỳ.” Tôi tức giận đến nỗi môi run rẩy, “Gia Kỳ, em nói chuyện phải có đạo lý, chị đã làm cái gì chứ?”

Giọng nói của Gia Kỳ hệt như tiếng chối tai của một con chim thợ đá (*), nó khoanh tay nghiêng mắt nhìn tôi có chút hả hê, “Chị đã làm gì mà bản thân chị không biết sao? Bình thường thì ở nhà ăn không ngồi rồi, cầm tiền của anh trai tôi cả ngày chỉ biết chơi mạt chược đạo phở uống trà, chuyện nghiêm chỉnh thì không làm, bây giờ lại cùng một người đàn ông trắng trợn ôm nhau, tôi tự hỏi tại sao anh trai tôi lúc nào cũng than ngắn thở dài, hóa ra là chị chọc giận anh ấy!”

Tôi vẫn luôn nghĩ Gia Kỳ quá ngang ngược, với lại gian xảo, thật là lưu manh, không nghĩ tới nó lại còn có thể bóp méo sự thật như thế.

Chính là cái gọi là: Thà đánh nhau với đàn ông còn hơn đấu võ mồm với phụ nữ.

Tôi thực sự tức giận đến nỗi trước mắt biến thành màu đen, suy nghĩ lại, dẫu sao tôi cũng là chị dâu, phải ra dáng của một người trên.

Nghĩ như vậy, tôi nhả nhận đối diện với Gia Kỳ mà nói: “Gia Kỳ, chị nghĩ chắc là em hiểu lầm rồi, cái đề tài này chúng ta cũng không cần phải thảo luận nữa, chị biết em có thành kiến với chị, trước kia chị đối xử với em cũng có chút quá khích, chúng ta không đề cập đến chuyện trước đây nữa, hôm nào có thời gian chúng ta hãy đi ra ngoài tâm sự nhé!”

Gia Kỳ hừ lạnh, nó nhíu mày khoanh hai tay lại, lãnh đạm nói với tôi: “Đình Đình, tôi biết hiện tại chị và anh trai tôi có mẫu thuẫn cãi nhau, chắc hẳn chị cũng đã gặp qua bạn gái của anh trai rồi, bất luận là nhìn ở phương diện nào, chị ấy cũng xuất sắc hơn chị, ngược lại chị, chị hẳn là nên cân nhắc thử xem, nên buông tay thì hãy buông ngay đi, đừng có quấn lấy anh trai tôi nữa.”

Tôi liền ngây người, tôi không thể tin được, lời này là từ trong miệng của em chồng tôi nói ra.

Người thân nhà người khác đều khuyên giải chứ không ủng hộ ly hôn, dẫu em chồng này của tôi chỉ sợ rằng thiên hạ không loạn.

Tôi không thể nhịn được nữa, dẫn lại con thịnh nộ mà nói với nó rằng: “Được, Gia Kỳ, cho dù chị không xứng với anh trai em, nhưng nhìn chung chị đây cũng đã từng nở mày nở mặt, chỉ ít chị còn được anh trai em đặt trong lòng bàn tay để thương yêu chiều chuộng, dù sao vẫn tốt hơn so với người chưa từng được đàn ông yêu thương, chiều chuộng qua!”

Gia Kỳ lập tức thay đổi sắc mặt, tôi nói nó như vậy, đơn giản là kích thích một xử nữ già 30 tuổi như nó, cho đến bây giờ vẫn chưa tìm được người đàn ông nào để gả đi.

Tôi không muốn nổi giận, nhưng mà người kính tôi một thước, thì tôi phải kính người lại một trượng, nếu nó dám chọc tôi, tôi sẽ chào hỏi nó thật tốt!

Đường Kiến đứng bên cạnh tôi hiếu kỳ hỏi: “Đình Đình, cậu thực sự ly hôn với ông xã sao? Tại sao chuyện lớn như vậy mà cậu lại không nói cho tớ biết?”

Tôi không nói gì, hoàn toàn không nói gì.

Có câu là, trên đời này, có một số người qua muôn ngàn thử thách, càng luyện càng tinh, còn có một số người giả rỗng giả hồ, cuối cùng cũng thành heo

thành chó mà thôi.

Đường Kiến và Gia Kỳ này thì cùng thuộc loại thứ hai.

Tôi không muốn nói chuyện nữa, nghiêng rặng xoay người bỏ đi. Đường Kiến lại đuổi theo, “Đỉnh Đỉnh, sắc mặt của cậu không tốt, để tớ đưa cậu về!”

Tôi nổi điên lên, xoay người lại dùng sức đẩy anh ta ra sau, “Cút!”

Kết quả là tôi vừa dùng lực, không chú ý bên cạnh chính là bể phun nước, chỉ nghe một tiếng “tôm”, bọt nước văng tung tóe, vốc dáng cao to của Đường Kiến hết như bao cát té ngã xuống nước.

Không thể nhịn nữa nên tôi hướng về phía anh ta mà mắng: “Không phải vừa rồi anh nói muốn đi nhà xí sao? Bây giờ anh không cần đi nữa, giải quyết tại chỗ này luôn đi!”

*****

Chú thích:

(*) Chim thợ đất: Chim thiên đường đuôi phướn.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 24: Mâu thuẫn chị dâu – em chồng

Tôi và Gia Kỳ mâu thuẫn.

Thực ra tôi là chị dâu, nó là em chồng, chúng tôi có thể có bao nhiêu mâu thuẫn? Nhưng mọi người không biết, nếu quan hệ chỗ chị dâu và em chồng rất tốt thì thực sự là thân như chị em, nhưng nếu quan hệ không tốt, mọi người thử nghĩ đi, làm như cô em chồng này, trên có mẹ chồng, giữa thì có anh trai, nếu phía dưới có vài em trai em gái nước mũi lòng thông nữa, cô em chồng này ở chính giữa sẽ làm một ám chiêu, chơi trò mờ ám, thực sự như là Nhật Bản đánh lên Trần Châu Cảng, chuẩn bị không kịp!

Mâu thuẫn giữa tôi và Gia Kỳ phát sinh từ hai năm trước, lúc đó không biết Gia Kỳ bị người nào dụ dỗ, nhất định phải sang lại một thẩm mỹ viện, bản thân không có tiền thì mở miệng vay tiền anh trai, thực ra tôi không phản đối, thế nhưng vừa vặn tôi có nghe nói về thẩm mỹ viện đó, đối phương mờ mờ miệng đòi giá cả hoàn toàn không xứng với tình trạng kinh doanh thực tế, nếu như Gia Kỳ tiếp nhận, không nói đến việc trong vòng 1 năm chỉ làm không công, mà còn có sự gia tăng của các nhân tố ở phương diện khác thì nó cũng không kiếm được tiền gì đâu. Cho nên tôi không đồng ý cho vay tiền, tôi muốn làm cho Gia Tuấn khuyên nó thu tay lại.

Gia Tuấn nghe tôi nói xong, sau khi đi điều tra thực tế thì đứng về phía tôi, anh kiên nhẫn phân tích cho Gia Kỳ hiểu, không ngờ rằng sau khi Gia Kỳ biết được đó là chủ ý của tôi lập tức giận dữ không kiềm chế được, nhận định rằng tôi không muốn cho vay tiền, tranh cãi âm ỹ một trận với tôi, cuối cùng mẹ chồng xuất hiện và chỉ thẳng vào mặt tôi trách mắng: “Cô... Thật là xấu xa!”

Tôi uất ức rơi nước mắt, trước khi lập gia đình cho mình là nàng dâu nhỏ hạnh phúc, sau khi lập gia đình thì là đứa con dâu bị ức hiếp.

Tôi một mạch không để ý đến lời khuyên can của cha mẹ, khăng khăng ở nhà mẹ đẻ, kết quả là Gia Tuấn khổ sở, suốt mấy ngày liền đến nhà tôi kiên trì nhận lỗi với tôi, cuối cùng cũng dỗ dành được tôi quay về.

Bởi vì Gia Kỳ chưa kết hôn nên từ trước đến nay sống chung với mẹ chồng ở góa, vì vậy ba người phụ nữ chúng tôi, vừa chạm mặt, đó nhất định là một vở tuồng chiêng trống vang khắp trời.

Đó là lý do mà tôi tránh giao chiến trực diện với mẹ chồng và em chồng, vừa trốn tránh vừa nhượng nhịn.

Hiện tại tôi thực sự rất uất ức, nghe giọng điệu của Gia Kỳ, nó rất thích con hồ ly tinh tên gọi Quách Sắc này, có vẻ như hồ ly đã tồn không ít công sức, cô ta đã dễ dàng mua chuộc được Gia Kỳ ngốc nghếch, vậy mẹ chồng thì sao? Mẹ chồng cùng con gái đồng lòng, có phải cũng đứng về phía con hồ ly này không?

Lòng tôi vô cùng chua xót, trước giờ không nghĩ tới tôi lại phải lâm vào tình trạng thảm hại này, người khác nói ly hôn, tôi chỉ cho đó là chuyện của nửa bên kia trái đất, không nghĩ tới nó lại trực tiếp diễn ra trên người tôi.

Tôi đau lòng một hồi, trái tim băng giá một hồi.

Ai nói làm phụ nữ rất tốt? 20 năm thanh xuân, 30 năm dập dềnh với chén với nồi trong bồn rửa, 50 năm máu và nước mắt chua xót.

Tôi nên làm cái gì bây giờ? Nên nhường nhịn hay đánh trả?

Tôi cắn răng, hồ ly tinh này, thật sự là quá khi dễ người khác mà, bây giờ tôi vẫn chưa ly hôn với Gia Tuấn, cô ta lại có thể lo trước tính sau, làm ra vẻ nhún nhường đến lừa gạt mẹ chồng và em chồng tôi?

Nói cho cô biết, tôi không phải là loại người dễ dàng đổi phỏ vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 25: Tôi không cố làm ra vẻ nữa

Buổi tối, Gia Tuấn trở về.

Tôi xem đồng hồ, anh về hơi trễ, tôi cũng không gọi điện thoại cho anh, anh cũng không có gọi điện giải thích vì sao anh không về ăn cơm.

Nhìn anh về nhà, tôi chỉ lạnh nhạt nói: “Đã về rồi!”

Anh thay giày xong, khi ngồi lên sofa mới nói: “Ừ, anh đến chỗ mẹ ăn cơm.”

Tôi không lên tiếng.

Anh đến chỗ mẹ chồng ăn cơm? À, Gia Kỳ kia nhất định sẽ hung hăng bôi nhọ tôi trước mặt anh rồi?

Tin tức tivi mấy ngày nay đang nóng lên với cuộc đả đảo đại chiến ở Đài Loan, dân chúng Đài Loan hô lớn, “Hạ bệ A Biển, hạ bệ A Biển”, đoán chừng Gia Kỳ cũng ở trước mặt anh trai, không chút khách sáo mà hô to: Anh trai ly hôn! Anh trai ly hôn! (chỉ khác là trên đỉnh đầu không buộc dải lụa đỏ thôi)

Hai vợ chồng chúng tôi không có bao nhiêu lời để nói, đều có tâm sự riêng, bầu không khí rất nặng nề.

Bởi vì đang xem tivi, cho nên tôi không bật đèn lớn ở phòng khách, chỉ bật đèn tường ở sau lưng, loại ánh sáng nửa rõ nửa thật này, tất cả đều có vẻ thật thật ảo ảo.

Gia Tuấn cũng vẫn ngồi ở sofa, anh giữ nguyên một tư thế, giống như tôi nghiêng người dựa vào sofa.

Tôi biết hai chúng tôi đều có tâm sự chồng chất, đều là tâm sự riêng, chính là càng như thế này, về bên ngoài lại càng miễn cưỡng, dường như không để ý đến đối phương.

Còn nhớ trước kia, Gia Tuấn đã từng nói, “Về lười biếng của em bây giờ, có vẻ như dạng hồ hững không để ý, khiến anh không nắm bắt được, nhưng mà lại làm cho người khác yêu thích hơn.”

Hiện tại, tôi đã sớm không còn là cô gái lúc xưa khiến anh thương yêu nữa, tôi cũng phải già đi, ngày lại ngày, rửa sạch khuôn mặt, người uể oải, lại có tâm sự nữa, trên môi không thấy màu máu nữa, càng lộ vẻ tiêu tụy.

Chẳng qua là Gia Tuấn đang nhìn tôi.

Một lúc lâu, anh nói: “Ngày mai anh đi công tác.”

Tôi ề a vài tiếng, từ ngăn thứ hai của bàn trà lấy ra một khối rubic, cầm trong tay xoay xoay. Lúc lên Cao Trung tôi có từng tham gia một trại hè, tại trại hè đó, tôi đã học được cách chơi rubic từ thầy giáo, xoay khối rubic thành 6 mặt thống nhất. Có rất nhiều người nghĩ chơi rubic là một trò rất cao thâm, sai rồi, những điều trên thế gian này, chỉ cần nó có hình dạng thoe quy tắc, làm xáo trộn nó lên, cuối cùng nó có thể khôi phục lại hình dạng ban đầu.

Hiện tại tôi không quá quen thuộc với phương pháp này, cao thủ có thể sử dụng một tay để xoay chuyển, bây giờ tôi vẫn phải dùng hai tay.

Tầm mắt Gia Tuấn nhìn theo chuyển động của tay tôi, một lát sau, rốt cục khối rubic cũng quay về vị trí cũ, tôi thờ dãi, đặt xuống.

Anh nói: “Khôi phục lại nguyên trạng rồi, thật chính xác. Dường như tốc độ của em nhanh hơn so với lần trước một chút.”

Tôi chỉ lạnh nhạt nói, “Có công thức mà, muốn khôi phục nguyên trạng, phải dựa vào các bước, nếu như anh xoay sai một bước, chỉ có thể kiểm cùi ba năm thiêu một giờ.” Tôi ngừng đầu hỏi anh: “Phải đi mấy ngày?”

“Khoảng 4-5 ngày.”

“Chú ý bản thân.”

Kỳ lạ, lúc ân ân ái ái, có rất nhiều điều muốn nói, anh đi đâu vậy! (Đương nhiên giọng nói ngọt ngào không tan), bên đó khí hậu thế nào! Tại sao lâu như vậy? Là bởi vì nguyên nhân gì! Hôm nay chiến tranh lạnh chỉ có một ngày, sắc mặt hai người cũng trở nên lạnh lẽo.

Hôn nhân, chính là cái gọi là, trời lạnh uống nước lạnh, từng giọt từng giọt rót vào lòng, ấm lạnh tự biết.

Gia Tuấn nói khẽ với tôi: “Đình Đình, mấy ngày nay chúng ta tranh cãi gay gắt, nhân lúc anh không ở nhà vài ngày, chúng ta tự xét lại bản thân một chút, đợi khi anh về, anh cũng nghỉ ngơi vài ngày, chúng ta nói chuyện rõ ràng với nhau được không?”

Trong lòng tôi xót xa, nhìn không được, nói rằng: “Anh muốn nói chuyện gì? Mấy năm qua, anh nói cái gì thì là cái đấy, nếu như anh muốn nói chuyện, lúc nào cũng được!”

“Đình Đình, em có thể đừng cay nghiệt như thế không?”

Tôi nhất thời ngạc nhiên, ngược lại, tôi nở nụ cười: “Gia Tuấn, em cay nghiệt sao? Em có tư cách gì chứ? Hiện tại em không có việc làm, không kiếm ra tiền, trong trong ngoài ngoài căn nhà này đều do anh làm lưng vắt vãi, Gia Kỳ nói rất đúng, em chỉ là một con gà mà anh nuôi thôi, đáng thương chính là một cái trứng cũng chưa từng đẻ, em so với anh, càng kém xa, một luật sư có thâm niên, còn em? Trường đại học hạng ba, không việc làm, em có tư cách gì để cay nghiệt chứ?”

Anh nhú chặt lông mày, biểu cảm trên khuôn mặt thâm trầm mà phức tạp.

Tôi quá mệt mỏi, đã dốc sức lắng nghe để lấy lòng anh, hôm nay tháo bỏ ngụy trang, tôi không cố làm ra vẻ nữa, mẹ kiếp, tôi lắng nghe để cho ai xem?

Rốt cục đến khi hai chúng tôi đều cảm thấy nhàm chán, tôi đứng lên, rất khách sáo mà nói với anh: “Ngủ đi, Gia Tuấn.”

Anh vẫn giữ nguyên tư thế cao ngạo như cũ ngồi ở góc sofa, một tay đặt lên môi, hàm răng tự cắn móng tay của mình.

Tôi đóng cửa lại.

Thực ra không phải tôi không muốn ôm lấy anh, nhưng đột nhiên tôi đã ngộ ra nhiều điều, đại chiến ly hôn, lá bài dịu dàng tôi đã đánh rồi, chiến dịch tình cảm tôi cũng đã sử dụng qua, mỹ nhân kế tôi cũng đã dùng, nếu anh thực sự có lương tâm, muốn cứu vãn cuộc hôn nhân này, phần còn lại phải xem anh thế nào. Tôi không cần thiết phải tiếp tục khúm núm nữa.

Tôi vẫn ngủ một mình như cũ. Vẫn chưa nói với anh, tôi có thai.

Ngày mai, tôi muốn đi gặp kẻ thứ ba này.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 26: Cô muốn ăn cắp xúc xích của tôi?

Bệnh viện Đức Nhân là một bệnh viện tư, thế nhưng bệnh viện này không giống như một số bệnh viện ở khắp nơi chuyên khám các bệnh về phụ khoa, nam nữ vô sinh, bệnh lây truyền qua đường sinh dục, bệnh trĩ; bệnh viện này rất chính quy, cách phục vụ cũng tốt vô cùng, hơn nữa rất có chuyên môn trong khoa chỉnh hình, lần trước tôi và Gia Tuấn chính là đến bệnh viện này để khám.

Tôi rất dễ dàng tìm được phòng khám bệnh của Quách Sắc.

Hôm nay, tôi muốn nói chuyện một chút với hồ ly tinh này.

Phòng khám của Quách Sắc là một phòng nằm ở tầng hai hướng mặt trời, từ ngoài cửa kính nhìn vào bên trong, ánh sáng ngập tràn, phòng khám sáng choang.

Cho tới hôm nay, nhìn thấy cô ta vì chen chúc vào cũng đã nỗ lực để đạt được.

Làm phụ nữ thực sự không dễ dàng.

Kiểm chế, nhường nhịn, rộng lượng, khôn khéo, có loại nào là không được học? Thực ra, đàn ông trong xã hội này, hỗn tạp hơn phụ nữ rất nhiều.

Thế nhưng tôi vẫn không hiểu, cô ta đang yên lành trong một xã hội hỗn tạp, tôi cũng ở trong xã hội hỗn tạp đó, tại sao cô ta phải cố gắng chen chân vào trong tổ ấm của tôi?

Tôi nhẹ nhàng gõ cửa, cất giọng tươi vui gọi: “Bác sĩ Quách.”

Cô ta hoàn toàn không nghĩ tới tôi sẽ đột nhiên đánh tôi đây, nhìn thấy tôi, sắc mặt có chút biến hóa, có chút kinh hoàng, nhưng thật khâm phục cô ta là một bác sĩ chuyên nghiệp, sắc mặt nhanh chóng biến chuyển lại.

Cô ta hướng về phía tôi hơi gật đầu một cái, không thấy biểu hiện đối đầu trên khuôn mặt, giọng nói bình tĩnh: “Xin chào.”

Hiện tại tôi phải khách sáo một chút, mấy hôm trước, tôi ở văn phòng của Gia Tuấn, tôi là vợ của Gia Tuấn, nhưng nay, tôi lại ở địa bàn của cô ta, cho dù là tôi đến để gây sự, tôi cũng phải có chút tiết chế.

Hồ ly không mời vợ lớn ngồi, làm sao đây? Vợ lớn là tôi đây đành phải tự đào hố cho mình, ngồi xuống.

Tôi ngồi xuống ghế sofa chờ khám bằng da màu đen, sau đó tiện tay cầm lên một quyển tạp chí về chăm sóc sức khỏe lật vài trang.

Cô ta đương nhiên hiểu rõ là tôi sẽ chờ, cho nên lễ phép xử lý xong bệnh nhân trước mặt, chờ bệnh nhân đi khỏi, cô ta đóng cửa kính lại, ý là không tiếp bệnh nhân nữa.

Tôi ngồi ở ghế sofa đối diện cô ta, đã ngắm xong toàn bộ phòng khám.

Cô ta lỏng tay vào trong áo blouse trắng, mặt không chút thay đổi hỏi tôi: “Tìm tôi có việc gì?”

Tôi đang suy nghĩ, hồ ly này thật là thú vị nha, cô chưa được sự đồng ý của tôi thì mang cuộc xềng đến đào góc tường nhà tôi, nay phòng tôi, còn muốn ăn cắp luôn xúc xích của tôi sao? Trên đời này đâu có chuyện dễ dàng như thế chứ?

Tôi nở nụ cười ngọt ngào với cô ta: “Cuối cùng cũng gặp được cô.”

Cô ta vô cùng kinh ngạc: cuối cùng cũng, rất không hiểu ý tứ của tôi.

Tôi giải thích: “Không phải cô vẫn luôn muốn gặp tôi sao?”

Tôi phải ở đây để nói chuyện, ba của tôi tên là Đinh Lượng, từ trước đến nay ông cũng có vài câu không lớn không nhỏ để nói về tên của mình: “Tôi tên là Đinh Lượng, cũng có nghĩ là Đinh Lượng, cũng giống như đời người, cách đối nhân xử thế, tất cả đều có lượng, ăn cũng có lượng, vận động cũng có lượng, tình yêu cũng có lượng, đau khổ cũng có lượng, lúc đã không chế được tất cả các lượng, nhân sinh sẽ vô lượng (đời người rộng lớn mệnh mông).”

Tôi được di truyền sự xinh đẹp từ mẹ, sự bình tĩnh từ ba, cho nên vào lúc này, tôi gặp Quách Sắc, rộng lượng lễ phép khôn khéo, cho dù cô ta có chạy đi khắp bốn phương, gặp tôi cũng phải cúi đầu một phen, không dám tùy tiện chạm trề tôi.

Người khác đều nói tôi khờ, tôi cũng chấp nhận, nhưng họ không biết, cái ngốc lớn nhất của tôi là ngốc ở trước mặt ông xã, không phải tôi thực sự ngốc, mà là tôi tự nguyện như vậy, tại sao ư?

Nói cho tất cả các chị em trên toàn thế giới này biết, đàn ông đều là đứa trẻ ham hư vinh, anh ta thích phụ nữ ngốc, mà giữa cái ngu ngốc đó lại lộ ra một chút thông minh, nếu bạn không chế lực đạo thích hợp, anh ta sẽ yêu bạn đến thấu xương, nhưng nếu như bạn không chế lực đạo không tốt, anh ta sẽ lười biếng chơi trò ngớ ngẩn cùng bạn.

Cô ta không có biểu cảm gì, tôi lại cảm giác được hai bàn tay trong chiếc áo blouse trắng kia đang khấn trương bóp chặt lại, cô ta rất căng thẳng.

Rất cục cô ta nói: “Nói đi, cô muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 27: Lật bài tẩy

Tôi nói: “Hôm nay bác sĩ Quách mặc áo bác sĩ vào, đẹp hơn so với mặc quần áo bình thường, không thể không nói, bác sĩ đúng là thiên thần áo trắng.”

Thực ra, tôi còn có một câu nữa muốn nói, cô là thiên thần áo trắng, nhưng trái lại áo mũ chỉnh tề như vậy, trong đêm tối thật giống với con quỷ áo trắng.

Cô ta không để ý đến tôi, thật quá kiêu căng, vậy mà một chút cũng không sợ.

Tôi ôn hòa nói: “Trước kia không thi đại học, tôi cũng có rất nhiều mơ ước, cũng muốn làm bác sĩ, nhưng không nghĩ tới có một ngày, tôi lại chỉ là một phụ nữ nội trợ.”

Cô ta chỉ tựa vào tủ, nheo mắt nhìn tôi.

Tôi lại xúc động mà nói: “Dù sao giữa mơ ước và hiện thực cũng cách nhau một khoảng cách rất xa.”

Cô ta chỉ im lặng lắng nghe.

Tôi nói: “Lúc còn bé, đi ngang qua tủ trưng bày của cửa hàng nhìn thấy quần áo bên trong vô cùng đẹp đẽ, vì vậy đã tận lực quần lấy mẹ đòi mua, nhưng khi mua xong mặc lên người rồi mới phát hiện thực ra cũng như nhau thôi, quý trọng quá mức cẩn thận, đúng là cái cảm giác khi chưa đạt được ấy, chiếm được rồi mới phát hiện ra so với quần áo khác cũng không có gì khác biệt.”

Cô ta lạnh nhạt nói rằng: “Tôi và cô không giống nhau ở điểm ấy, nếu như là tôi thích, phải nhất định đạt cho bằng được, khi chiếm được rồi tôi cũng sẽ quý trọng, bởi vì chỉ có vất vả nỗ lực theo đuổi, sau khi đạt được rồi mới càng quý giá hơn.”

Trong lòng tôi thầm nghĩ, tôi đã mở xẻ khúc dạo đầu với cô nhiều như vậy, dùng chuyện khác để dẫn dắt cô, tại sao cô lại không chút nào lĩnh hội ra chứ!

Không kiềm chế được tò mò, tôi hỏi cô ta: “Bác sĩ Quách, xin hỏi cô và Gia Tuấn làm sao quen nhau?”

Hình như cô ta nhìn ra được hôm nay tôi đến không phải là muốn xâu xé cô ta, cho nên lòng đề phòng của cô ta giảm xuống.

Cúi đầu, cô ta có chút xúc động: “Gia Tuấn đã cứu mạng tôi, tôi không cách gì báo đáp.”

“Đương nhiên là không cần cô báo đáp, lấy thân đền đáp, đó là chuyện thời xưa.”

“Nhưng tôi rất muốn báo đáp anh ấy.”

Tôi lại không biết làm thế nào: “Bồi thường thịt thì càng không thể lấy.”

Cô ta ngẩng đầu: “Tôi đã yêu anh ấy.”

Tôi mỉm cười: “Lúc còn nhỏ, tôi đặc biệt thích xem hoàng tử và công chúa, chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, tình tiết trong đồng thoại là như vậy, một vị thiếu niên nghèo khổ cứu một bà lão bị mắc kẹt trong một lâu đài, biết được bà lão này bị trúng ma thuật, phải cần đến Hỏa long châu của Phượng Hoàng trên biển mới có thể khôi phục lại nguyên dạng, cho nên vị thiếu niên không ngại cực khổ, trải qua gian nan mới tìm được Hỏa long châu, làm cho bà lão khôi phục lại dáng dấp tươi trẻ của một công chúa, cuối cùng hai người vui vẻ hạnh phúc sống bên nhau.”

Cô ta không lên tiếng.

Tôi xúc động, “Câu chuyện xưa này, chính là Gia Tuấn kể cho tôi nghe, thời gian chúng tôi yêu nhau tuy rằng không tính là quá dài, nhưng những câu chuyện giống như vậy, anh kể không dưới mấy trăm lần, tôi cũng không biết anh lấy từ đâu ra nhiều chuyện xưa như vậy.”

Cô ta quay mặt sang chỗ khác.

Một lúc lâu, cô ta nói rằng: “Tôi yêu Gia Tuấn.”

Tôi khó hiểu, “Bác sĩ Quách, nghề nghiệp của cô không tệ, dung mạo càng nổi bật, bên cạnh chắc chắn có không ít đàn ông theo đuổi, vì sao cô nhất định phải yêu Gia Tuấn chứ?”

“Không có nguyên nhân gì cả, yêu chính là yêu, nếu như cô nhất định phải hỏi nguyên nhân, tôi xin trả lời rằng, không thể trả lời.”

Trong lòng tôi nổi nóng, cắn chặt răng.

Cô ta thở ra một hơi dài dằng dặc: “Tôi biết cô khinh thường quan điểm này của tôi, nhưng tôi vẫn cứ nói, tôi yêu Gia Tuấn, bất luận anh trở thành bộ dạng gì đi nữa, cho dù nghèo xơ xác, tôi cũng nguyện ý chờ đợi anh ấy.”

Tôi nhẹ giọng hỏi cô ta: “Nếu như cô không chiếm được anh ấy thì sao?”

Cô ta không chịu lùi bước mà nhìn chăm chăm vào tôi: “Tôi tự biết sắp xếp, tôi sẽ không lùi bước, mặc kệ trong trận chiến này ai thắng ai thua, tôi cũng dự định đánh tiếp rồi.”

Tôi có hơi bất ngờ, con hồ ly tinh này thực sự quá trắng trợn, cô ta rõ là muốn liều mình đánh cược mà!

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “Cô tên là Quách Sắc phải không? Chữ ‘Sắc’ có nghĩ là hoa tường vi, loài hoa này, có nhiều gai, sức sống ngoan cường, hoa thì có thể chế ra hương liệu, quả thì có thể dùng làm thuốc, có thể nói nó là một trong các loài hoa sử dụng từ phòng khách xuống tới nhà bếp; Tôi

tên là Đinh Đinh, đã không có tính cách cao ngạo, còn không có sự quyết đoán thẳng thắn như cô, tôi chỉ có một đặc điểm, đó chính là, cố chấp như một cây đinh, khi tôi đã nhận định được mục tiêu, tôi sẽ đâm vào thật sâu, kiên cố đến cùng, hiện tại cuộc hôn nhân của tôi như vậy, chồng tôi cũng giống như một vật mà tôi muốn cố định, tôi sẽ kiên quyết cố định, sẽ không để nó lệch đi.”

Cô ta chỉ hừ lạnh một tiếng.

Thực ra thì tuổi tác của chúng tôi cũng xấp xỉ nhau, ngang tài ngang sức, tôi không cảm thấy mình thua kém cô ta, ngày hôm nay tôi đến đây, chỉ muốn nói cho cô ta biết, tôi sẽ không buông tay khỏi cuộc hôn nhân của mình.

Tôi bình tĩnh nói: “Quách Sắc, hôm nay tôi đến đây, chỉ có một câu muốn nói với cô, tôi yêu Gia Tuấn, tôi không có cách nào ngăn cản, nếu như chồng tôi nhất định phải yêu cô, tôi cũng không có cách nào ngăn cản, thế nhưng, nếu cuộc hôn nhân của chúng tôi chưa đến lúc bế tắc, tôi sẽ cố gắng hết sức để cứu vãn cuộc hôn nhân này, tôi không tham lam đồ của người khác, nhưng đồ của mình tôi cũng không để cho người khác cướp đi.”

Cô ta nhìn tôi, hết sức thân nhiên, “Được thôi, vậy thì chúng ta hãy thử xem!”

Hình như giữa chúng tôi không còn gì để nói với nhau nữa rồi.

Cô ta cúi người, hướng về phía tôi làm tư thế tiễn khách, “Không tiễn cô nhé!”

Kéo cửa ra, vô cùng có lễ phép, hết như tư thế kéo cửa ngày hôm đó của tôi tại văn phòng của Gia Tuấn.

Tôi thở dài một hơi, đi ra ngoài.

Ngày hôm nay tôi không phải đến để đánh nhau, nếu chiều thứ nhất, chiều quân tử cũng đã bày ra, đối phương vẫn không chịu lui bước, thì hãy chờ đợi chiều tiếp theo vậy.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 28: Mâu thuẫn trong cuộc sống

Mẹ rất tò mò nhìn tôi, bởi vì tôi ở trong nhà bếp cầm theo một củ khoai lang còn nóng hổi, vội vã lột vỏ ra để ăn.

Mẹ nghi ngờ nhìn tôi từ trên xuống dưới: “Con làm sao vậy? Dường như có vẻ rất đói bụng?”

Tôi nghĩ cách ăn của tôi nhất định không có chút nhần nhặn nào, gần như là nuốt ngấu nghiến, trong miệng còn nhai thức ăn, tôi trả lời mẹ: “Thực sự con rất đói.”

Mẹ rất nghi ngờ: “Cách ăn này, giống hệt như mang thai mấy tháng.”

Trong lòng tôi quặn lên một hồi chua xót.

Đúng, cho tới bây giờ vẫn chưa có người nào biết tôi đang mang thai.

Cười rồi mang thai là tin mừng biết bao nhiêu, tôi hẳn là nên kiêu ngạo với ông xã, báo tin vui cho mẹ, thế nhưng tôi vừa không kiêu ngạo, cũng không có ý định báo tin vui.

Nếu Gia Tuấn biết tôi mang thai, anh có thể lập tức cắt đứt liên lạc cùng với kẻ thù ba kia không? Tôi nhớ đến câu trả lời vô cùng quyết đoán của Quách Sắc hôm nay, công khai ngã bài với người vợ lớn là tôi, về mặt cô ta không hề có chút xấu hổ, ngược lại rất bình tĩnh, cô ta dám kiêu ngạo như vậy, đơn giản chính là, cô ta với Gia Tuấn vẫn còn vương vấn không dứt ra được, trong lòng cô ta vẫn còn áp ủ hy vọng nơi Gia Tuấn, nếu không cô ta sẽ không trả lời tôi như vậy.

Nghĩ đến đây tôi trầm mặc, tay ở bên dưới vẫn tiếp tục lột vỏ củ khoai lang.

Mẹ rửa rau để chuẩn bị cơm tối, mẹ vừa rửa vừa nói với tôi: “Kỳ thực Phó Gia Tuấn đừng tưởng rằng mình là luật sư thì muốn thế nào thì thế ấy, chúng ta còn lạ gì nữa, gả con đến nhà họ Phó của nó, chưa từng làm chuyện gì có lỗi với bọn họ cả, nói theo lẽ thường, không nể mặt, là Phó Gia Tuấn chứ không phải con, cho dù một năm nó kiếm được 180 vạn thì thế nào? Lần trước ba con phẫu thuật, con đem đến 2 vạn đồng, sau khi ba con xuất viện, không phải chúng ta cũng trả lại cho nó sao?”

Tôi giải thích: “Mẹ, Gia Tuấn không phải là một người keo kiệt.”

Nói thật ra, là mẹ tôi sợ cô em chồng biết chuyện sẽ bàn ra tán vào khiến Gia Tuấn bị kẹt ở giữa mang tiếng là làm người không tốt, cho nên mẹ kiên quyết không chịu nhận tiền của chúng tôi, khổ tâm của mẹ, tôi không phải không hiểu.

“Gia Tuấn trở về thì mẹ sẽ nói chuyện với nó, dù sao thì vợ chồng không thể xúc động nói ly thì liền ly như vậy được, nếu thật phải ly hôn, mẹ và ba con đã sớm ly hôn từ 10 năm trước rồi.”

Tôi có chút buồn: “Mẹ, hôm nay con đã đến gặp cô ta.”

Mẹ liền nhìn tôi từ trên xuống dưới, “Cô ta không dám làm gì con chứ?”

Tôi dờ khóc dờ cười, “Mẹ, con là loại người sẽ chịu thiệt thòi sao?”

Tôi đem chuyện đã gặp qua Quách Sắc kể cho mẹ nghe.

Mẹ tức giận vô cùng: “Đã vậy rồi còn lớn gan giảng co với con, thật không biết xấu hổ! Quyển rũ chồng người khác, còn làm trò trước mặt vợ người ta, còn không biết xấu hổ mà nói phải chờ đợi nó nữa sao? Phò Gia Tuấn này, thực làm cho mẹ quá thất vọng.”

Tôi có thể hiểu được tâm trạng của mẹ, lúc trước mẹ vẫn luôn nói tôi vừa lười biếng vừa ngu ngốc, còn phê bình tôi nữa, nhưng trong lòng mẹ, tôi vẫn là bảo bối, cho dù mẹ có đóng cửa lại phê bình tôi, cho dù đã gả tôi cho người khác, họ khẩu cũng đã chuyển đi rồi, nhưng nếu chồng tôi dám lạnh nhạt với tôi, mẹ sẽ đem theo Thiêu Hỏa Côn, dùng Đả Cầu Bồng Pháp đánh anh đến hoa rơi nước chảy.

Tiền tôi về, mẹ vẫn lưu luyến không rời, còn đưa tôi đến tận đầu đường.

Mẹ một lần lại một lần dặn dò tôi, giống như tôi vẫn còn là đứa trẻ mới lên trung học, đi ở trọ tại trường.

“Đình Đình, nếu như không thích nấu cơm thì về nhà ăn nhé, con xem con gầy chưa.”

Tôi cũng xoa lòng bàn tay của mẹ, trả lời: “Mẹ, mẹ xem trên đầu mẹ có thêm tóc bạc nè.”

Hai mẹ con chúng tôi, nói chuyện đều nói thật lòng.

Tư vị trong đó, chỉ có người làm mẹ mới có thể lĩnh hội được.

Tôi về nhà, lại lười biếng mang dép, chân trần giẫm lên sàn nhà, tham lam cảm giác chân trần mát mẻ này.

Gia Tuấn không có ở nhà, nói là 4 – 5 ngày sẽ về, nhưng đã đi được 5 ngày rồi, mà thời gian này, một cú điện thoại anh cũng không gọi cho tôi, tôi đây, cố chấp đến cùng, cũng không gọi điện cho anh.

Tôi mệt mỏi vô cùng, ba phần thổn thức, mười phần nhân sinh, tôi giống như bị rơi vào lãnh cung.

Sau khi hai người chúng tôi trải qua tranh cãi và dây dưa, hiện tại lại lạnh nhạt, khách sáo tương kính như băng, trong lúc mối quan hệ đối trá của hai người đạt đến trình độ này, thực sự khiến cho trái tim tôi như bị đốt cháy.

Rúc ở trên giường, cuối cùng tôi cũng ngủ, giữa lúc mơ mơ hồ hồ, hình như có người cho tôi cái chăn, tôi nhẹ nhàng khẽ gọi: “Gia Tuấn.”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 29: Lại xảy ra chuyện

Bên tai tôi cảm giác được hơi thở, âm thanh như gió mà nói với tôi rằng: “Anh ở đây, Đình Đình.”

Trong lòng tôi dâng lên một hồi chua xót, nhớ lại lúc sáng gặp Quách Sắc, nhìn không được lại đau đớn, nhiều cảm xúc đan xen, từ từ nhắm hai mắt lại vẫn tiếp tục cảm hận mà mắng một câu: “Cút, anh là tên lừa đảo!”

Hắn là đang nằm mơ, rốt cục tôi ngủ thiếp đi.

Thật lâu sau, trời sáng rõ, tôi mơ mơ màng màng thức giấc, trên người cảm thấy nặng, nhưng cũng rất ấm áp.

Lạ quá, rõ ràng tối qua tôi chỉ đắp có một cái chăn mỏng, làm sao trên người lại có thêm một cái chăn nữa?

Chẳng lẽ Gia Tuấn đã về? Tôi đứng dậy đi ra phòng khách, tất cả đều như cũ, nhưng trên bàn, có đặt sẵn một cái tô nhựa nhỏ, mở ra thì thấy, là mỳ hoành thánh đã nấu xong.

Đúng là Gia Tuấn đã về, anh còn biết đến người vợ này, còn biết nấu mỳ hoành thánh cho tôi.

Tôi liền thở dài một hơi, đi đến căn phòng kia của anh, quả nhiên thấy vali da của anh còn đặt ở chỗ kia, không biết đêm qua anh về lúc nào.

Giờ khắc này trong lòng tôi có đủ hàng trăm mùi vị, anh đã về, dường như căn nhà này không còn trống trải nữa, bất luận tôi với anh đã từng tranh nhau, còn cãi nhau nữa, thì dù sao chúng tôi cũng vẫn là vợ chồng, cùng nhau trải qua thời gian ân ái triền miên, khi anh đi vắng, trong lòng tôi trống trải, anh ở lại, lòng tôi được lấp đầy.

Ly hôn? Ly hôn cái gì chứ, hai người đầu vắn đầu vồ, chẳng lẽ chính là đổi lại cục diện bế tắc như bây giờ sao?

Giữa hai vợ chồng có phải luôn luôn có một thời kỳ bão hòa hay không? Trong thời kỳ này, quan hệ của hai người chuyển biến xấu đi, không quan tâm đến đối phương, thấy đối phương thì giả vờ như người chết, phân phân ly ly, bên trong những vương mắc đó, cuộc sống vài thập niên đều là như vậy?

Tôi cũng từng thấy qua hôn nhân của một số người, một cặp vợ chồng buồn bực ngồi trước bàn ăn, tự lừa cơm ào ào vào trong miệng, thỉnh thoảng trao đổi chính là đề mắng đứa con, ăn cơm xong, mỗi người đều tự mình vào phòng riêng xem tivi, sau đó, quay về phòng ngủ chung, nếu muốn làm tình, thì đó cũng là hoàn thành nhiệm vụ giống như cách thức vận hành của pít- tông, không có màn dạo đầu, không có hôn môi, không có vuốt ve, đó là tình yêu trong cuộc sống sao? Không, cuộc sống đó không có tình yêu, chẳng qua chỉ là sống chung với nhau vậy thôi.

Tôi không muốn như vậy.

Tôi lấy quần áo trong vali của Gia Tuấn ra, nên giặt sạch hết toàn bộ, cả vớ và đồ lót cũng lấy ra tự mình giặt.

Thôi đi, tôi mệt mỏi rồi, tôi quyết định theo anh, cùng với anh nói chuyện cho xong, không phải anh nói anh cần nghỉ ngơi vài ngày sao? Được rồi, vậy chúng tôi sẽ đi ra ngoài giải sầu, tôi sẽ đem chuyện mang thai nói cho anh biết, nếu như anh tình nguyện tiếp nhận, chúng tôi vẫn cứ làm vợ chồng đến chết cũng không đổi, cứ như vậy đi.

Quách Sắc? Để cho cô ta làm một gốc cây tường vi ở xóm nhà đi, sức sống của cô ta ngoan cường như thế, nhưng vẫn không vào được tường viện của tôi.

Thu dọn xong tất cả, tôi quyết định đi tìm Gia Tuấn, cùng anh ăn cơm trưa.

Không nghĩ tới tôi vẫn chưa rút điện thoại ra, lại có điện thoại gọi đến tìm tôi.

Tiếp điện thoại, tôi sợ mất vía.

“Cục cảnh sát?” Tôi sợ hãi kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 30: Bốn bề báo hiệu bất ổn

Tôi hoang mang rối loạn chạy đến cục cảnh sát, Đinh Đang đang ngồi trước mặt một viên cảnh sát, vô cùng nhu nhược khấn cầu anh ta: “Anh cảnh sát, tôi làm sao phải hung dữ đánh người như vậy? Tôi chỉ là tự mình phòng vệ!”

Viên cảnh sát chỉ cúi đầu làm bút lục, thỉnh thoảng nói: “Cô chỉ cần đem sự thật nói cho rõ ràng là được, không cần dài dòng.”

Tôi sốt ruột vô cùng, nhưng lại không được vào bên trong phòng thẩm vấn, cách lớp song sắt, tôi gọi: “Đinh Đang.”

Đinh Đang vừa nhìn thấy tôi, hệt như thấy chúa cứu thế, khóc lóc gọi: “Chị.”

Chuyện là như vậy, rốt cục mẹ tôi cũng thiếu kiên nhẫn, đi tìm Quách Sắc tính sổ, mẹ đến phòng khám của Quách Sắc, không nói hai lời, liền chỉ vào mà mắng cô ta, tại sao lại đi quyến rũ chồng của người khác? Phòng khám của Quách Sắc còn có bệnh nhân, ồn ào như vậy, trên mặt cô ta không nín được giận, lập tức gọi bảo an đến đuổi mẹ tôi ra ngoài.

Tôi không biết chi tiết cụ thể trong lúc đó là như thế nào, theo như suy đoán của tôi, với tính tình lăm lết của mẹ tôi nhất định sẽ không nói lời gì hay đâu, quá xúc động là ma quỷ, tôi ần ần đầu, đau đầu kinh khủng.

Thật vất vả mới có thể chờ Đinh Đăng làm xong bút lục, tôi có thể bảo lãnh nó ra, tôi hỏi nó: “Hiện tại mẹ thế nào rồi?”

Đinh Đăng giận dữ nói: “Mẹ đang nằm trong bệnh viện đó!”

Trời đất ơi!

Đúng vậy, bảo an muốn mời mẹ tôi ra ngoài, nhưng lúc này, mẹ tôi lại nổi nóng lên, tư tưởng truyền thống của người già vốn chính là nghĩ: cô quyến rũ con rể của tôi, bây giờ còn muốn đuổi tôi ra ngoài? Thiên lý ở đâu chứ? Cho nên dưới con giận dữ đã đánh Quách Sắc một bạt tai, tất nhiên Quách Sắc này cũng không phải là một con sói ăn chay, vốn bị sỉ nhục trước mặt mọi người đã không biết nên xử lý thế nào rồi, bây giờ còn bị mẹ tôi giáng cho một bạt tay, xé rách quần áo, cho nên dưới sự quấy nhiễu này, cô ta dùng sức đẩy một cái, có phải là người già hay không thì trong lúc này cũng sẽ thuận thế nằm dài trên đất, sau đó khóc lóc mà nói: ôi cái lưng của tôi, cái lưng của tôi không thẳng lên được, tiếp đó rõ ràng là không đứng lên được?

Bên này còn đang tiếp tục tranh chấp, Đinh Đăng lại vọt tới, bởi vì Đinh Đăng phát hiện ra mẹ đi tìm Quách Sắc, nó đi phía sau gọi xe đuổi theo đến đây, vào cửa thì đúng lúc thấy mẹ và Quách Sắc đang xô xát, còn thoáng cái bị Quách Sắc đẩy ngã trên đất, tuy rằng Đinh Đăng cũng là một sinh viên, nhưng mà nhìn thấy mẹ mình bị ức hiếp, có ai còn lý trí để chiến thắng tình cảm chứ? Nó dừng cảm quên mình xông đến ngăn cản, kết quả bốn bề trong phòng khám của Quách Sắc lập tức báo hiện bất ổn, tất cả bệnh nhân đến khám cũng đều tránh ra ngoài, trong lúc giằng co không biết đã dùng sức thế nào mà đẩy Quách Sắc, Quách Sắc ngã sấp xuống, đáng lẽ chỉ ngã sấp một cú cũng không có gì đáng kể, thế nhưng trên mặt đất toàn là mảnh vụn thủy tinh vỡ, Quách Sắc ngã xuống, khuỷu tay phải đúng lúc chống xuống một mảnh thủy tinh nhỏ, mảnh vỡ kia chính là cắm vào trong khuỷu tay cô ta.

Cho nên Đinh Đăng bị bắt vào cục cảnh sát.

Mẹ tôi thì nằm ở bệnh viện.

Rõ là chiến tranh của phụ nữ, chấn động lòng người.

Tôi cho rằng hành động như thế chỉ có những người phụ nữ đánh đá mới có thể làm ra được, mẹ tôi lại làm như vậy.

Mẹ thật sự quá thương tôi.

Tôi áy náy muốn chết.

Hai chị em chúng tôi ở công cục cảnh sát lo lắng gọi taxi, lập tức chạy đến bệnh viện, lúc đến bệnh viện mới thấy sắc mặt u ám của ba.

Mẹ nằm trên giường bệnh, vẫn đang lâm bầm, “Ôi chao, cái lưng của tôi, cái lưng của tôi không thẳng lên được!”

Tôi hỏi bác sĩ: “Xin hỏi mẹ tôi thế nào rồi?”

Bác sĩ là đồng nghiệp của Quách Sắc, đương nhiên sẽ không đứng về phía của chúng tôi, anh ta nghiêng đầu liếc mắt nhìn chúng tôi một cái, hồ hững nói: “Trật khớp xương nhỏ thôi, chuyện không quá lớn.” Sau đó anh ta nhìn tôi, lại nói thêm một câu: “Bác sĩ Quách bị thương không nhẹ.”

Tôi tức giận nói lại: “Ừ, thương tích không nhẹ, cần dán mấy miếng băng keo cá nhân?”

Anh ta đóng bệnh án lại, hơi khinh miệt mà nói với tôi: “Tay phải của con người là một tứ chi linh hoạt nhất, dây thần kinh trên cánh tay phải cũng hoạt động mạnh hơn, sở trường của bác sĩ ngoại khoa là kỹ thuật dùng dao, nếu như bị thương trên cánh tay, như vậy sẽ ảnh hưởng đến hoạt động của tay, nếu một bác sĩ ngoại khoa không thể cầm dao, cô nói xem vết thương này là lớn hay nhỏ?”

Tôi lập tức ngậy đại, “Ý của anh nói chính là mảnh thủy tinh kia đã làm tổn thương đến dây thần kinh của cô ta?”

“Viện trưởng và hai vị chủ nhiệm cũng đã qua đây, đang kiểm tra tình hình vết thương cho bác sĩ Quách, tình trạng vết thương cụ thể như thế nào, tự nhiên sẽ có người nói cho các người biết.”

Tôi xụi lơ.

Bác sĩ đi rồi, ba người phụ nữ chúng tôi cũng không dám lên tiếng, bởi vì biết ba nhất định sẽ nổi giận.

Quả nhiên sắc mặt của ba thay đổi, ba trách mẹ: “Nhìn bà thế nào cũng thấy không giống chó, lại kích động như vậy đi tìm người phụ nữ đó tính sổ chứ?”

Mẹ từ trên gối quay đầu sang, hờn hển rống lên: “Đinh Lượng, ông dám mắng tôi, ông dám mắng tôi!”

Tôi thực sự rất đau đầu, sự việc càng lúc càng rối loạn.

????????????????

Q.3 - Chương 31: Tôi rất bị động

Tôi không lo lắng cho mẹ, nhưng người khiến tôi đau đầu là Đình Đang, dù sao nó cũng còn nhỏ, lúc này không có chút sợ hãi, trên mặt còn vênh vang đắc ý, vẫn còn đang nói liên tục không ngừng: “Nếu sớm biết cô ta sẽ bị thương, con sẽ thắng tay đẩy cô ta về phía trước, thế nào mảnh thủy tinh kia cũng cắm lên mặt cô ta, tạch tạch tạch, khuôn mặt cô ta bị chích thành một đóa đào thối luôn.”

Tôi tức giận, “Đình Đang, sao em có thể như vậy được? Em vẫn còn là một sinh viên!”

Nó tức giận: “Em giúp chị trả thù, ngược lại chị mắng em ư?”

Tôi mềm nhũn ra, trong lòng bắt đầu áy náy và tự trách, đều tại tôi không tốt, tại sao tôi lại nói cho gia đình biết chuyện ly hôn của tôi và Gia Tuấn, kết quả tôi đã làm liên lụy đến người tôi yêu thương.

Mẹ lúc nào cũng khuyên tôi chuyện gì cũng phải nhẫn nhịn trước, rất nhiều sự sai lầm dẫn đến kết quả tất yếu của sự rối loạn toàn cục diện, nhưng vào lúc này mẹ không thể nhẫn nhịn, dù tự biến mình thành người phụ nữ đánh đá cũng muốn xé rách hồ ly tinh này ra, mẹ làm như vậy, đơn giản chỉ muốn giáo huấn cô ta một chút, đừng nên động vào đàn ông của người khác, cũng là giáo huấn để Gia Tuấn xem, đừng xem thường gia đình tôi, ba có thể dễ dàng tha thứ cho anh, bởi vì ba là đàn ông, giữa đàn ông và đàn ông có cách thức trao đổi riêng, nhưng mẹ tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ đến khi ức hiếp bảo bối của mẹ.

Tôi vừa buồn vừa tự trách mình, ở trong góc hàng lang bệnh viện mà khóc. May mà bệnh viện vốn là một chiến trường sinh sát, mỗi ngày đều diễn ra sinh ly tử biệt, tôi đứng ở đây khóc cũng là chuyện hợp lý hợp tình.

Nhưng ngay lúc tôi đứng ngồi không yên, tôi nhận được điện thoại, dĩ nhiên là luật sư của Quách Sắc.

Trong điện thoại, vị luật sư kia nói vô cùng trực tiếp, đã có báo cáo thương tích của bác sĩ Quách, mảnh thủy tinh đâm vào khuỷu tay phải làm tổn thương đến một sợi dây thần kinh của cô ta, bây giờ tay phải của cô ta không còn cử động linh hoạt nữa, ngay cả động tác nắm tay đơn giản nhất cũng điều khiển được, em gái của tôi đã 21 tuổi rồi, nó là người bình thường hoàn toàn có thể không chế được năng lực của bản thân, hiện tại anh ta thay mặt bác sĩ Quách, chính thức kiện Đình Đang tội cố ý gây thương tích.

Tôi ngây dại, toàn thân phát run, kiện Đình Đang cố ý gây thương tích? Trời ơi, nó chỉ mới có 21 tuổi, còn học đại học, nếu kiện nó, nó sẽ gặp phải kết cục thế nào? Nó có thể bị kết án hay không, có thể ngồi tù hay không?

Tôi tức giận hét lên trong điện thoại: “Anh có ý gì? Kẻ xấu thì đừng có ở đây mà đòi kiện trước, đừng quên là Quách Sắc đẩy mẹ tôi ngã trước, tôi còn chưa kiện cô ta!”

Vị luật sư kia khá điềm đạm, anh không nhanh không chậm mà nói: “Vậy thì ai đến tìm bác sĩ Quách trước? Ai đã động thủ trước? Tôi có nhân chứng ở đây, cô cũng đòi kiện, vậy được thôi, chúng ta sẽ đưa vấn đề này ra tòa án.”

Tôi oán hận mà nói: “Được, chúng ta gặp nhau tại tòa!”

Ngắt điện thoại, lúc này tôi mới có cảm giác sợ hãi.

Đúng vậy, tôi sợ đánh vụ kiện này, bởi vì ta biết vụ kiện lần này Gia Tuấn không thể nhúng tay vào, tôi với anh là vợ chồng, Đình Đang là em gái ruột của tôi, anh và Đình Đang cũng có quan hệ thân thuộc, cho nên anh không thể tiếp nhận án kiện này, còn nữa, thật sự phải đưa nhau ra tòa, vì chuyện gì dẫn đến như vậy? Nguyên nhân hậu quả là gì? Cái đó mới là chuyện khiến cho người khác khó xử.

Tôi cấp bách đi tới đi lui ở hàng lang, giống như con kiến bị lửa đốt.

Lúc này tôi thật sự rất muốn hỏi Gia Tuấn phải làm như thế nào, anh có kinh nghiệm, anh có thể giúp tôi đưa ra biện pháp.

Thế nhưng, tôi phải nói như thế nào?

Gia Tuấn, em gái của em làm bị thương tình nhân của anh, anh có thể đến đây không, chu toàn một chút?

Gia Tuấn, tình nhân của anh đẩy ngã mẹ của em, em phải kiện cô ta, nếu không, anh đến đây cho em ý kiến, xem em làm sao đánh bẹp cô ta thành cái bánh quẩy không?

Tôi căm hận, tôi tìm anh làm gì? Quách Sắc là tình nhân của anh, nếu không phải anh gây ra những chuyện rắc rối này, mẹ và em gái tôi sẽ xảy ra chuyện như vậy sao?

Dù cao ngạo tới đâu thì lúc này cũng không giữ được bình tĩnh, suy đi nghĩ lại, tôi quyết định tự mình đến tìm Quách Sắc.

Quách Sắc ở trong một phòng bệnh đơn, người cô ta tựa vào giường, cánh tay phải được băng bó treo ở trước ngực, xem chừng mặc dù không giống với gãy xương nghiêm trọng, nhưng quả thật cũng không tốt lắm.

Khi tôi đẩy cửa bước vào, cô ta đang cũng hai bác sĩ tán gẫu chuyện gì đó, nhìn thấy tôi đẩy cửa bước vào, cô ta nói với hai đồng nghiệp: “Người phụ nữ này đến tìm tôi. Chúng tôi cần nói chuyện riêng với nhau.”

Giọng điệu của cô ta rất lạnh, tôi đã cảm giác được sự đe dọa của cô ta.

Những người đó đi khỏi, chỉ còn lại hai người chúng tôi.

Phòng bệnh này xem ra là phòng bệnh sa hoa, tất cả cách bày trí đều theo phòng khách quý, trên bệ cửa sổ còn có một chậu hoa xuân hải đường đang nở, từ cửa sổ phòng bệnh nhìn ra bên ngoài, trông về phía cánh biển đằng xa, làm cho người khác vui vẻ thoải mái.

Nhưng chuyện mà hai người chúng tôi nói sẽ không nhẹ nhàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện 36 Chiêu Ly Hôn được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 32: Điều kiện của Quách Sắc

Thực ra tôi không muốn gặp cô ta, theo tư tưởng, tôi cảm thấy cho dù cô ta chết cũng chưa hết tội, nhưng không thể, chuyện này nhất định phải được giải quyết, hai người phụ nữ chúng tôi còn phải nói chuyện một lần nữa.

Tôi khách sao gọi cô ta: “Bác sĩ Quách.” Cố gắng hết mức làm cho giọng điệu của mình nghe qua vô cùng hòa nhã, đúng mực.

Cô ta thờ ơ nhìn tôi, trong giọng nói tràn ngập chế nhạo: “Thế nào, dung túng mẹ và em gái hành hung, bay giờ là đến để bày tỏ thương tiếc hay là đến xem náo nhiệt đây?”

Tôi vẫn phải bình tĩnh hòa nhã mà nói chuyện với cô ta.

“Bác sĩ Quách, tôi hoàn toàn không nghĩ tới mẹ tôi sẽ đến tìm cô, về phần Đinh Đăng làm cô bị thương, tôi nghĩ nó cũng không phải cố ý, chuyện của hai người chúng ta, không nên liên lụy đến người ngoài, có đúng không?”

Cô ta quát bảo tôi im: “Cô im miệng cho tôi, tôi để cô một mình ở đây không phải để nghe cô đến giảng đạo lý với tôi, tôi chỉ có một câu nói, em gái cô cố ý gây thương tích cho người khác, tâm trạng của nó quá khích, cũng giống như mẹ cô, mục đích đến đây tìm tôi chính là để trả thù cho cô, cô không phải muốn nói với tôi là nó vẫn còn nhỏ chứ, là lỡ tay làm người khác bị thương? À, một lý do đáng hoàng để thoát tội hay đây, không cần giải thích dùm nó, tôi sẽ không nương bộ.”

Tôi trả lời: “Bác sĩ Quách, tôi không phải giải thích và nhận lỗi với cô, mẹ tôi cũng nằm ở bệnh viện, cô muốn chuyện này âm ỷ càng lúc càng lớn hay sao?”

Cô ta cười lạnh: “Cô dám uy hiếp tôi? Được, tôi hỏi cô, tôi đang làm việc, là ai đã đẩy cửa xông vào đổ ập xuống đầu tôi những lời nhục mạ lớn tiếng chứ? Là ai tiến lên phía trước tấn công tôi? Lớn ư? Hiện tại đã âm ỷ thành như vậy rồi, ngược lại tôi không ngại lớn hơn nữa đâu. Ngay cả mẹ cô tôi cũng kiên.”

Tôi không còn gì để nói, sớm biết như vậy tôi sẽ không cần phải đến tìm cô ta, tôi vốn là muốn xin cô ta đừng kiện em gái tôi, nhưng xem ra tôi thực sự không cần nữa.

Không nghĩ tới khi tôi xoay người rời khỏi, mới đi đến bên cạnh cửa, cô ta gọi tôi ở lại.

Cô ta nhìn tôi, vừa cười khẩy một tiếng, ngược lại nhướng mày, dùng một ánh mắt khiêu khích để nhìn tôi, nói: “Muốn tôi đừng kiện em gái cô ư? Vết thương ở cánh tay tôi phải làm sao bây giờ?”

Tôi nén cảm giận ở trong lòng mà nói: “Em gái tôi vô ý làm cô bị thương, cảnh sát xử lý, chúng tôi sẽ bồi thường tiền thuốc men.”

Cô ta lại hừ lạnh một tiếng, giọng nói hết như băng lạnh ngàn năm, “Tiền thuốc? Cô có biết một bác sĩ ngoại khoa nếu không thể cầm được dao thì có nghĩa là gì không? Điều này tương đương với cô, cô có tay có chân, nhưng trời cô lại không cho cô cử động, cô nói thử xem đây là cái tư vị gì?”

Tôi không có cách nào trả lời.

Cô ta nghiêng mắt nhìn tôi, ngược lại, dùng một giọng điệu không nghiêm túc mà nói với tôi rằng: “Cô muốn bồi thường cho tôi? Được thôi, cô ly hôn với

Phó Gia Tuấn đi, cô đem thành ý ra đây, tôi sẽ không kiện nó nữa.”

Trong lòng tôi bùng bùng lửa giận, lập tức có một loại cảm giác muốn ăn tươi nuốt sống cô ta, “Cô thật là vô si.” Tôi cắn răng.

Cô ta cười nhạt, quay mặt sang chỗ khác.

Hai người chúng tôi lại mặt lạnh đối lập nhau, buổi nói chuyện đến đây chấm dứt.

Trở lại phòng bệnh của mẹ, vừa mới đi đến hàng lang bên ngoài, tôi thấy Đinh Đang đứng ở một góc, không dám bước vào phòng bệnh, bóng dáng rất mỏng manh.

Trong lòng tôi đau xót, Đinh Đang cũng thấy tôi, nó lập tức chạy đến, ôm chặt lấy tôi.

Tôi có chút đau lòng mà ôm nó, vừa nãy hung dữ quả măng nó như vậy, thực ra nó sai cái gì chứ?

Lúc này nó không còn ngạo mạn nữa, chỉ khóc lóc: “Chị, thật xin lỗi, em đã làm liên lụy đến chị.”

Tôi nhất thời có nhiều cảm xúc đan xen, đây mới là em gái thân thiết.

Tôi an ủi nó: “Được rồi Đinh Đang, đừng sợ, em phải nhớ một chuyện, cho dù chuyện lớn cỡ nào, chị mãi mãi cũng sẽ che ở phía trước cho em, hiểu chưa?”

“Chị, làm sao chị đột nhiên thay đổi thành một người khác vậy, trước kia chị rất yếu đuối, đột nhiên chị biến thành vô cùng dũng cảm.”

Tôi cười gượng, dùng cảm ư? Bây giờ tôi mới biết, thì ra dũng cảm cũng chính là đưa trẻ lặn lội. >>Minh cũng không hiểu câu này lắm>>”

Đinh Đang vẫn lo lắng hỏi tôi: “Chị, có khi nào anh rẽ đứng về phía con hồ ly kia không, anh rẽ mượn cơ này để ly hôn với chị?”

“Đinh Đang.” Tôi ôm nó vào lòng, ôn hòa nói với nó: “Chị và em là người một nhà, và anh rẽ em cũng vậy, nếu anh rẽ em thực sự không yêu chị nữa, anh ấy nhất định phải đi, chúng ta muốn giữ cũng giữ không được, cho dù không xảy ra chuyện này thì anh ấy cũng sẽ đi, đúng không?”

Đinh Đang xúc động nói: “Chị, em lúc nào cũng nói chị ngốc, hiện tại xem ra, chị rất cơ trí, nếu anh rẽ thực sự không cần chị nữa, là anh ấy không có phúc.”

Tôi cười ha ha, ôm em gái tôi vào lòng lần nữa.

Lúc sắp tối, Gia Tuấn chạy tới bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 33: Vợ chồng chúng tôi giao đấu

Tôi biết, là cô ta gọi điện thoại cho anh, bởi vì tôi giận anh, nên không chủ động gọi điện thoại cho anh để nói chuyện này, anh vội vàng chạy tới bệnh viện, không ai ngoài người phụ nữ đó nói cho anh biết.

Trong lòng bỗng nhiên thê lương một hồi, lúc này, tôi còn chưa kể khổ với anh, người phụ nữ đó lại tố cáo với anh trước?

Gia Tuấn và tôi đứng ở hành lang, hai vợ chồng chúng tôi, đứng mặt đối mặt, tôi khoanh tay nhìn chằm chằm trên sàn, còn anh, tay đút trong túi quần, đứng ở trước mặt tôi, anh và tôi như hai cái cột cờ.

Thật lâu sau, Gia Tuấn lên tiếng, “Mẹ có khỏe không?”

Cũng được, coi như anh có lương tâm, câu đầu tiên là lo lắng cho mẹ tôi.

Tôi lạnh lùng nói: “Cũng ổn, một chút đó không chết được!”

Đương nhiên anh nghe ra mùi thuốc súng của tôi.

Vậy muốn tôi nói như thế nào? Tôi phải tiếp tục thấp giọng? Tiếp tục nói ngọt ngào, thực xin lỗi Gia Tuấn, em cũng không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy? Không, tôi sẽ không tùy anh nữa.

Anh lại hỏi tôi: “Em có khỏe không?”

Tôi quay mặt đi, anh còn biết quan tâm người vợ này sao?

Gia Tuấn khẽ nói: “Thực xin lỗi, Đình Đình, là lỗi của anh.”

Tôi đột nhiên ứa khướt không thôi, kiềm nén mấy hôm nay, sự tức giận, bức bối, ứa khướt... toàn bộ đều tuôn ra.

Tôi nhìn anh, lạnh lùng chất vấn anh: “Lỗi của anh? Hiện tại anh đã biết lỗi của mình rồi sao?”

Tôi hết như một phụ nữ đánh đá mà trách mắng anh: “Đúng, là tôi nói chuyện của chúng ta cho ba mẹ biết, thì sao? Em gái tôi đánh tình nhân của anh, anh đau lòng à? Được, cô ta nói muốn kiện em gái tôi, anh là luật sư, cứ đi giúp cô ta cãi vụ kiện này, cãi thắng kiện đi, rồi giam em tôi vào tù! Tiện thể nhốt tôi luôn đi, tôi là kẻ xấu giặc, được rồi chứ?”

Gia Tuấn vẫn không nói lời nào, chỉ nhìn tôi. Tôi biết hiện tại tôi rất chua ngoa, có chút hung hăng, thậm chí là càn quấy, nhưng mà tôi phải như vậy, tôi hận anh giận anh, nếu không phải anh gây nên rắc rối này, cả nhà chúng tôi sẽ phải chịu tội oan uổng sao?

Tôi oán hận buồn bức nhìn vào ánh mắt của Gia Tuấn, anh cũng nhìn tôi không nháy mắt, kỳ lạ, tôi tưởng rằng anh sẽ xem thường tôi, sẽ trách cứ tôi, nhưng ánh mắt anh nhìn tôi bây giờ hoàn toàn không có chút gì muốn tranh cãi, ánh mắt anh nhìn tôi, vô cùng phức tạp, bí hiểm. Bỗng nhiên trong lòng tâm đau xót, lập tức quay mặt đi chỗ khác.

Tôi oán hận nói, “Phó Gia Tuấn, anh nghe cho kỹ đây, Đình Đình là em gái tôi, bây giờ tôi vẫn còn là vợ của anh, nếu anh dám cùng người ngoài ức hiếp em tôi...” Tôi cắn răng, “Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!”

Đột nhiên người tôi mềm nhũn, hết thấy ứa khướt trong lòng. “Gia Tuấn, anh có em gái, tôi cũng có em gái, em gái anh chỉ mong sao chúng ta ly hôn, còn em gái tôi nghĩ trăm phương ngàn kế muốn bồi đắp lại quan hệ của chúng ta, đừng, anh đừng ở trước mặt tôi làm ra vẻ vô tội, cũng đừng dùng ánh mắt như thế để nhìn tôi, nguồn gốc của chuyện này là bởi do anh, anh cùng người phụ nữ khác làm loạn, anh muốn ly hôn, chính anh gây ra chuyện này, tất cả trách nhiệm thuộc về anh!”

Giọng nói của tôi vừa thẳng thừng vừa sắc bén, Gia Tuấn bị tôi châm chọc đến cau mày, đôi mắt chớp động, anh đối mặt với những lời chế giễu ngang ngược, cay nghiệt của tôi, ngoài sự trầm mặc ra thì không có cách nào khác để đáp trả đối phương.

Giọng của tôi thật lớn, Đình Đình nghe được tiếng thì chạy ra ngoài, nó ôm chặt tôi, dùng một ánh mắt không thể giận hơn nữa để nhìn Gia Tuấn.

Một lúc sau, Gia Tuấn thở dài, nhàn nhạt nói với Đình Đình: “Đình Đình, em dẫn chị ra ngoài dạo một chút, anh vào thăm mẹ.”

Anh đi, đi vào phòng bệnh.

Anh vừa đi khỏi, tôi ứa khướt không thôi, thân thể thoảng cái tê liệt ngồi ở băng ghế dài của bệnh viện, nước mắt không cầm được tuôn trào. Đình Đình không có khăn giấy, nó đành lấy tay không ngừng lau đi nước mắt của tôi.

Tôi và Đình Đình đi vào phòng bệnh của mẹ, mẹ đã bình tĩnh lại, mẹ tựa vào giường bệnh, đang nói chuyện cùng với ba và Gia Tuấn.

Mẹ nói: “Mẹ vẫn thường nói với hai con gái, đừng nên giành đồ của người khác, cũng nhất định phải bảo vệ tốt đồ của mình, nếu có người bạo dạn đến cướp đi, thì trước tiên phải dùng một thái độ có lý trí để xử lý chuyện này, nhưng bây giờ mẹ lại mất lý trí, mẹ không nên kích động mà đi chất vấn cô ta trước, chỉ cần cô ta không kiện con gái mẹ, mẹ tình nguyện nhận lỗi với cô ta, cũng tình nguyện bồi thường tiền thuốc men.”

Tôi lập tức phản bác lại mẹ: “Mẹ, tại sao chuyện này lại là trách nhiệm của mẹ chứ? Gia đình chúng ta bình yên sống cuộc sống của mình, nếu không có người ngoài đến quấy rối chúng ta, thì làm sao đến nỗi mẹ phải đi tìm cô ta để tranh luận, làm sao đến nỗi bị cô ta đẩy ngã chứ? Con mặc kệ, con cũng muốn kiện cô ta!”

Ba ở bên cạnh im lặng không nói gì.

Tôi khờ sở không thôi: “Mẹ, thực xin lỗi, là con sai, đến cuối cùng cũng không để mẹ bớt lo lắng cho con.”

Mẹ mỉm cười rộng lượng, “Con cái chịu thiệt thòi, làm mẹ đương nhiên phải bảo vệ con mình, không thì người làm mẹ này có lợi ích gì?”

Đình Đình có chút sợ hãi, nó ở bên cạnh rụt rè hỏi tôi: “Chị, thật sự người phụ nữ kia có kiện em hay không?”

Tôi ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Gia Tuấn.

Ngược lại, Gia Tuấn rất trầm lặng, chỉ khoanh tay tựa vào cửa sổ bằng kính, không lên tiếng, cũng không nhìn không ra vẻ mặt của anh.

Tôi dứt khoát ở bên cạnh lạnh lùng đay nghiến anh: “Anh còn đứng ở đây làm gì? Tình nhân nhỏ bé của anh bây giờ phải treo cánh tay! Anh còn không mau đến thăm cô ta, dỗ dành cô ta!”

Gia Tuấn liền có chút xấu hổ, trên mặt hiện rõ vẻ lo lắng, trước mặt ba mẹ tôi, dù sao anh cũng là người có lỗi.

Ba trầm giọng nói: “Chuyện của vợ chồng con không cần ồn ào trước mặt chúng ta, Đình Đình đã già cho con rồi, có chuyện gì thì các con tự mình về nhà nói cho rõ ràng.”

Tôi vẫn không chịu từ bỏ, “Về nhà gì chứ? Gia Tuấn, không phải anh muốn ly hôn sao? Đúng lúc, ba mẹ tôi đều ở đây, ở trước mặt ba mẹ. anh có ý gì thì dứt khoát nói rõ ra luôn đi.”

Lời của tác giả:

Bạc làm ba mẹ vui về gì chứ? Các bạn nói thử xem lúc này Đình Đình nên nói như thế nào với Gia Tuấn? Tôi cảm thấy Đình Đình không phải là phụ nữ đánh đá, lúc này cũng là cô ấy có một bụng ủy khuất, dựa vào cái gì mà phải nhân nhượng vì lợi ích của toàn cục chứ?

Về phần cô ấy chưa ngoa với Phó Gia Tuấn, tôi cũng không cảm thấy cô ấy sai, ai mà không nóng nảy chứ, là anh phạm sai lầm, còn không cho tôi nhắc đến sao?

Về phần mẹ Đình, bà ấy cũng không sai, bạn thấy câu nói kia của bà ấy không, “Con cái chịu thiệt thòi, làm mẹ đương nhiên phải bảo vệ con mình, không thì người làm mẹ này có lợi ích gì?” Tôi cảm thấy được đây là tâm lý đơn giản nhất của người làm mẹ, phải không? Ha ha, dài dòng, dài dòng rồi.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 34: Tôi và Gia Tuấn khai thông

Mẹ nóng nảy quở mắng tôi: “Đình Đình, con dám la lối to tiếng ở trước mặt ba mẹ như vậy sao? Ba con còn ngồi đây nghe đó, một chút thể diện của người lớn con cũng không chú ý?”

Tôi lập tức im bặt, nhìn vào ánh mắt của mẹ, tôi đột nhiên đau buồn quá, liền nhào vào trong lòng của mẹ khóc lớn lên.

Lúc này tôi thực sự rất buồn, cả đời chưa từng chịu ủy khuất như vậy, nên dựa vào trong lòng mẹ mà khóc không ngừng.

Mẹ tôi cũng mềm lòng, mẹ vén tóc tôi sang một bên mà mắng yêu tôi, “Khóc, chỉ biết khóc, bình thường mạnh mẽ lắm mà, giờ đi đâu hết cả rồi? Nói với con 800 lần rồi, sau khi kết hôn công việc vẫn phải làm, đừng làm nội trợ giống mẹ, cực khổ vất vả mà chồng không hiểu cho, mẹ chồng không thích, mấy em chồng thì xoi mói mình như cỏ rác, con lại cứ không nghe. Lấy mẹ ra làm thần tượng à?”

Đình Đang cũng liền bước đến an ủi tôi, “Chị à, đều tại em, chị xảy ra chuyện lớn như vậy, bản thân chịu ủy khuất, âm thầm rơi nước mắt sau lưng mọi người, còn không ngừng khuyên mọi người phải nhẫn nhịn, mà em còn không để chị bớt lo, em đi gây chuyện với người phụ nữ đó làm cái gì chứ, đều là em sai, chị cứ để cho cô ta kiện em đi!”

Ba người phụ nữ chúng tôi cùng nhau khóc, giống như đang hát một vở tuồng.

Hai người đàn ông còn lại, một người thì xấu hổ, một người thì buồn bực.

Đợi đến khi chúng tôi đều bình tĩnh lại, cuối cùng Gia Tuấn mới lên tiếng.

Anh bình tĩnh nói với ba tôi: “Ba, vất vả cho ba phải chăm sóc mẹ. Yên tâm, con sẽ giải quyết tốt chuyện này, xin ba hãy yên tâm.”

Mặt Đình Đang lộ vẻ sợ hãi hỏi anh: “Anh rề, em sẽ không bị ngồi tù chứ?”

Anh ôn hòa an ủi Đình Đang, “Anh cam đoan với em, sẽ không đâu.”

Trên mặt Đình Đang lộ vẻ vui mừng, “Thật sao?”

Tôi oán hận hừ một tiếng.

Hai vợ chồng chúng tôi rốt cục tạm biệt ba mẹ, ra khỏi bệnh viện.

Khi lên xe, tôi nhất định bắt Đình Đang đến nhà của tôi ở, thứ nhất, tâm trạng tôi bất định, Đình Đang cũng có tâm sự, hai chị em chúng tôi cần phải dựa

vào nhau, thứ hai, Gia Tuấn và tôi ở chung một phòng, đã xảy ra chuyện này, tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ, tôi không muốn một mình ở chung với anh.

Chiếc xe võng vàng chạy về hướng nhà của chúng tôi, chúng tôi đều im lặng không nói gì, bên ngoài cửa xe, từng cây từng cây đèn đường mau chóng lùi về phía sau.

Tôi không biết vợ chồng nhà khác chiến tranh lạnh sẽ sống chung với nhau như thế nào, có phải cũng ngượng ngùng như chúng tôi hay không.

Sau khi rửa mặt xong, tôi kéo Đình Đình cũng nói chuyện phiếm, Đình Đình nói huyền thuyên với tôi rất nhiều chuyện, cuối cùng nó cũng hết sức, ngủ thiếp đi.

Nhưng tôi không hề buồn ngủ, khoác áo bước xuống giường, tôi đến ngồi xuống sô pha.

Không bật đèn, tôi cuộn mình ngồi ở sô pha, không nằm một lát, tôi nghe thấy tiếng cửa phòng mở, tất nhiên là Gia Tuấn, anh kéo cửa phòng bên kia.

Tôi chỉ nhìn anh một cái, liền giật dỗi nhắm hai mắt lại, hình dáng anh xuất hiện trong bóng tối, bả vai rộng rãi, nếu là bình thường, sẽ là một loại hấp dẫn đối với tôi, nhưng hiện giờ, đối với tôi là một loại tra tấn.

Gia Tuấn bước tới, tôi chỉ cảm thấy sô pha trũng xuống, hẳn là anh đã ngồi xuống, trong tay cầm một tấm chăn mỏng, nhẹ nhàng đắp lên chân của tôi.

“Đình Đình.” Anh dùng tấm chăn quấn chân tôi lại.

“Cám ơn.” Tôi vẫn cố chấp lạnh lùng nói lời cảm ơn anh.

Anh khẽ nói với tôi: “Đình Đình, thực xin lỗi!”

Tôi cười nhạt: “Nói xin lỗi gì chứ? Đây không phải là lỗi của hồ ly tinh sao.”

Thực ra tôi không muốn đay nghiến anh đâu, chỉ là tôi không nén được oán hận trong lòng, tôi lại muốn đay nghiến anh.

“Gia Tuấn, anh có thể nói cho em biết hay không, bên ngoài anh còn có bao nhiêu phụ nữ có quan hệ không tầm thường với anh? Bây giờ em cũng nhẫn rồi, đúng lúc có thể nghe anh nói từng chuyện một.”

“Đình Đình, chúng ta đừng bàn lại vấn đề này có được không? Anh muốn nói chuyện nghiêm túc với em một lát.”

Lòng tôi chưa xót, “Gia Tuấn, anh lại muốn nói gì? Nói thì nói đi, em đang nghe.”

Giọng nói của anh vô cùng mệt mỏi, giữa màn đêm, đường nét khuôn mặt anh mờ mờ ẩn hiện trước mắt tôi, tôi nghe được anh nói: “Đình Đình, chúng ta đừng tranh cãi nữa, đừng ồn ào nữa, cũng đừng náo loạn nữa nhé, làm hòa đi, được không?”

Trong lòng tôi đột nhiên chưa xót, một ngọn lửa không tên bốc lên, làm hòa ư? Đừng náo loạn? Lúc đầu là ai gây sự trước?

Tôi mỉa mai, “Gia Tuấn, anh còn nhớ lúc trước vào một đêm thất tịch (mùng 7 tháng 7 âm lịch), chúng ta đi tản bộ suốt hai giờ liền không?” Tôi cay đắng, “Lúc đó mới 18 tuổi, tuổi trẻ hạn hẹp.”

“Anh còn nhớ, Đình Đình.” Trong giọng nói của anh có sự phiền muộn vô tận.

Tôi rơi nước mắt, “Gia Tuấn, em không phải là một phụ nữ mạnh mẽ, cũng không có cách nào quyết đoán như phụ nữ khác, thiết thời cho anh, hiện tại em bị dồn vào góc tường rồi, cô độc một mình.”

Anh cúi sát người xuống, “Đình Đình.” Anh nhẹ nhàng lấy tay lau đi nước mắt của tôi.

Tôi tiếp tục cười khổ, “Gia Tuấn, không ngờ chúng ta đã kết hôn được 4 năm, qua 3 năm, em cũng gần 30 tuổi rồi, người ta nói phụ nữ 30 tuổi giống cái gì chứ? Tóc bắt đầu rụng từ từ, khoe mắt hiện lên nếp nhăn, ngày qua ngày, dung nhan tiều tụy. Em vẫn cảm thấy em không có khả năng đi đến bước phải ly hôn, không có khả năng gánh vác và ứng phó những phiền não trong cuộc sống, nhưng bây giờ nó lại đến rất gần em, anh nói xem em phải làm sao đây?”

“Đình Đình, chúng ta đừng ly hôn, anh sai rồi, tha thứ cho anh, được không?”

Tôi cười, càng thêm căm hận.

“Gia Tuấn, hai người chúng ta đang làm gì vậy? Lúc đầu là anh nói một câu chúng ta ly hôn đi, hiện tại anh lại nói một câu, anh sai rồi, chúng ta đừng ly hôn? Như vậy những chuyện phát sinh này được xem là gì? À, Phó Gia Tuấn, không ngờ anh cũng học loại mốt này của mấy đứa thanh niên bây giờ, hợp nhau thì lên giường, ngủ một đêm rồi tắm rửa một cái là làm như không có chuyện gì xảy ra? Lúc gặp lại cười một cái thì có thể biến kẻ thù thành bạn, em lạc hậu rồi sao? Hay là em cố hủ tị trong xương tủy mới không tiếp nhận nổi loại hành vi này?”

“Đình Đình, anh biết em hận anh, anh thừa nhận là anh sai lầm, em tha thứ cho anh được không?”

Trong lòng tôi đột nhiên tràn đầy khổ sở.

“Gia Tuấn, em mệt rồi. Anh đi đi!”

Anh cầm tay tôi, “Đình Đình.”

Tôi cắt ngang lời anh, “Đình Đình vẫn còn ngủ, em không muốn đánh thức nó.”

Anh đột nhiên cúi sát xuống, ôm lấy tôi đứng lên, tôi hốt hoảng, anh muốn làm gì?

Tôi muốn đẩy anh ra, nhưng anh lớn mật làm cản, hoàn toàn bất chấp sự kháng cự của tôi. Trục tiếp ôm lấy tôi đi đến phòng ngủ.

Lời của tác giả: Chúng ta ăn chay lâu rồi, cũng nên ăn chút thịt chứ... >> nhoclubu *khoái trá*

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 35: Cuộc chiến trên giường

Đến gần phòng ngủ, Gia Tuấn giờ chân đạp vào cánh cửa, sau đó cả hai cũng ngã lên giường.

Tôi bị anh đặt trên giường, không thể động đậy, trong bóng tối tôi nhìn không rõ vẻ mặt của anh, chỉ nghe thấy nhịp tim buồn bã của nhau, đập thỉnh thoảng ở bên tai của đối phương.

Hơi thở nóng bỏng của Gia Tuấn phả lên mặt tôi, hệt như con gió nóng rực của ngày hè tháng 8 thổi lên mặt tôi, cách một lớp quần áo mỏng, thân thể của chúng tôi dính sát vào nhau, không có chỗ hở.

Tôi nghiêng răng mắng anh: “Buông tay, đồ khốn!”

Làm sao anh có thể buông tay, hiện giờ tay anh như gong kim ấn chặt hai cánh tay của tôi, tôi cong tay thúc vào vai anh, không cho anh nằm ép xuống dưới. Hai người chúng tôi bắt đầu giằng co.

Bỗng nhiên anh cúi đầu xuống, bất ngờ không kịp phòng bị đã cắn lấy môi của tôi, tôi trừng lớn hai mắt, theo bản năng lấy tay đang chống vai anh mà đánh anh, nhưng căn bản anh không thèm để ý đến sự phản kháng của tôi, hoàn toàn cắn lấy môi tôi, dùng sức mút chặt lấy cánh môi tôi, nuốt hết tiếng nức nở nghẹn ngào của tôi vào trong miệng.

Tôi vừa ừm khụt vừa cắn hận, hai chân không ngừng đá anh, thế nhưng anh luôn kim chặt tôi, toàn bộ cơ thể dán lên người tôi, anh hôn tôi thật sâu, suýt làm tôi nghẹt thở.

Quen biết 6 năm, cho tới bây giờ tôi chưa từng bị Gia Tuấn hôn mạnh như vậy, 6 năm qua, anh cho tôi vô số nụ hôn nồng nhiệt, những nụ hôn này, có mềm mại trên môi, có báo đạo mãnh liệt, đều không giống như hôm nay, vừa dứt khoát trực tiếp, vừa thô bạo vô lễ, tôi không đẩy anh ra được, chỉ có thể gấp chân lại, dùng đầu gối thúc vào bụng anh, nhưng cơ thể của anh rất nặng, một chút phản kháng của tôi cứ như là khoa chân múa tay, anh ung dung tách hay tay tôi đặt ở hai bên thân, thắt lưng và chân chỉ hơi dùng sức một xù đã tách được hai chân của tôi ra, hệt như chuyện không tưởng, cho dù tôi đá anh đạp anh cũng chẳng ăn thua gì.

Đánh nhau với sự bá đạo và cật lực mạnh mẽ, tôi mất hết khí lực, nước mắt chảy ra, tay của tôi vứt bỏ phản kháng, thứ nhất tôi không có cách nào để phản kháng anh, lúc ở trên giường Gia Tuấn rất xuất sắc, nếu ngày nào đó tâm trạng của anh tốt và vô cùng hứng thú, thì một món điểm tâm nhẹ như tôi đây lại càng mềm nhũn như nắm bùn dưới thân anh, không có sức để chống đỡ, cho nên nếu chống cự lại anh, quả thực là châu chấu đá xe; thứ hai, Đình Đình còn đang ở phòng ngủ đối diện, nếu hai vợ chồng chúng tôi “kinh thiên động địa” ở trên giường, để cho Đình Đình nghe thấy còn không trọn mắt há hốc mồm sao? Tôi không muốn xấu hổ mất mặt nữa.

Tôi không phản kháng nữa, động tác kịch liệt của Gia Tuấn cũng chậm lại, nụ hôn cũng không còn mãnh liệt nữa, biến thành tình tứ, động tác của anh bắt đầu cẩn thận, lại mang theo một chút ôn nhu và ngọt ngào, nhẹ nhàng hôn môi một hồi, đầu lưỡi của Gia Tuấn có một chút khiêu khích môi lưỡi của tôi, dùng sức thành thực để tàn sát bờ môi, động tác như vậy làm cho mỗi tế bào thần kinh của tôi tan rã, sau đó, bờ môi của anh dời đi, từ môi đến mặt, rồi đến tai tôi, cổ tôi, một lần lại một lần, vô cùng che chở, yêu chiều tôi như một đứa trẻ mới sinh, tôi buồn khổ vô cùng, lại hoàn toàn biến thành một nắm bùn.

Áo ngủ của tôi bị cởi ra, Gia Tuấn cúi đầu xuống phía dưới, cắn vào nơi mềm mại của tôi, dùng sức mút vào, máu trong cơ thể tôi dường như bị anh hút hết, một hồi đau khổ một hồi run rẩy tê dại.

Khi anh kịch liệt tiến thẳng vào cơ thể tôi, tôi đột nhiên sinh ra một cảm giác vô cùng nhục nhã.

Tôi bất chợt thốt lên một câu: “Cô ta rất xinh đẹp!”

Gia Tuấn ngừng lại, ngực anh còn đang phập phồng trên người tôi, nghiêng mặt, anh nhìn tôi ở trong bóng tối.

Hai người chúng tôi lẳng lặng đối diện nhau, thân thể dính sát vào nhau, hai mắt nhìn chăm chăm vào đối phương.

Tôi nghe thấy hô hấp trầm đục của Gia Tuấn, điều này làm cho tôi bỗng nhiên nhớ tới con trâu ở quê mà tôi nhìn thấy (>>chị ơi là chị, a là người mà chị liên tưởng tới trâu, e cũng pó tay zì chị lun), bị bệnh, thời khắc cuối cùng của sinh mạng, nó chính là kéo dài hơi thở ra như vậy, thở dốc một hơi rồi lại một hơi, hô hấp của Gia Tuấn trong bóng tối, từng hơi từng hơi, rất nặng nề, rất buồn.

Gia Tuấn chỉ nhìn tôi, thật lâu sau, tôi nghe thấy anh thở dài một tiếng, rồi sau đó, anh lại nằm úp xuống, vùi đầu ở bên tai tôi.

Sau tiếng thở dài, anh đứng dậy, rút ra khỏi cơ thể tôi, nghiêng người qua, anh đưa lưng về phía tôi.

Tôi hiểu được ý của Gia Tuấn, anh là muốn đầu này đánh nhau đầu kia huề, dùng loại phương thức trực tiếp này để khai thông với tôi, muốn cho tôi biết anh còn muốn tôi, còn muốn hợp lại với tôi, thế nhưng tôi lại không hiểu lành lại nói lời khắc nghiệt như thế nhất định đã làm tổn thương anh rất sâu, cho nên anh quay lưng đi, cuộn mình lại giống như bị đau bụng.

Làm sao tôi chưa nếm trải sự đau lòng không chịu nổi chứ, khi anh vừa bắt đầu đề nghị ly hôn, quả thật tôi muốn cùng anh bắt đầu lại lần nữa, hiện tại, tôi mệt mỏi, thức tỉnh, phiền chán.

Đứng dậy, tôi mặc quần áo vào, im lặng không nói gì đi ra ngoài, trước khi đóng cửa, tôi quay đầu lại, nhìn thấy bóng lưng cô độc của anh.

Đêm nay, hai vợ chồng chúng tôi lơ mơ biến thành hai người hoàn toàn xa lạ.

Có đôi khi tôi suy nghĩ, hai người chúng tôi có phải rất văn minh hay không, văn minh ở chỗ không cãi nhau ầm ỹ, bạn thấy những gia đình hay cãi nhau, ngược lại hôn nhân của họ vô cùng bền vững, không gì phá nổi, còn chúng tôi, trong thực tế là hai người rất ngang bướng, thế nhưng ngay cả lớn tiếng cãi vã cũng nhút nhát không dám.

Đi đến phòng dành cho khách, tôi vô tình nhìn thoáng qua cửa sổ dài, hình như tôi chưa khóa cửa sổ, qua các khe hở, gió ở bên ngoài lùa vào, nhẹ nhàng lay động màn cửa.

Trong lòng tôi buồn bã, căn nhà đã không còn sự ấm áp của ngày trước, hiện tại tôi không thể tiếp nhận anh nữa rồi, làm thế nào chung sống với nhau nữa? Tôi mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 36: Tôi tha thứ cho anh

Rất lạ, sau cái ngày mà Quách Sắc hung hăng đề luật sư đến cảnh cáo tôi, cô ta không cho luật sư gọi điện đến đây nữa, Đình Đang tạm thời không sao.

Tôi không biết Quách Sắc cường thế kia có phải thực sự từ bỏ như vậy hay không, nhưng tôi không có cách nào để hỏi Gia Tuấn, sau chuyện xảy ra đêm đó, chúng tôi cũng không gặp lại, bệnh của mẹ cũng không đáng ngại, sau khi nghỉ ngơi 2 ngày thì xuất viện.

Chuyện không giải quyết được gì, khắp nơi cũng không bàn tán lại chuyện này, nhưng lúc ở trong bệnh viện, lại có một y tá thừa dịp vắng người, lặng lẽ đến hỏi tôi: “Xin hỏi, mấy vị có phải là người cãi nhau với bác sĩ Quách lúc xảy ra chuyện không? Vậy chuyện kia có phải là thật hay không?”

Tôi không muốn làm to chuyện lên, không nói đến chuyện hôn nhân của tôi và Gia Tuấn có thể đi đến cuối cùng hay không, nếu như, tôi và Gia Tuấn thật sự ly hôn, tôi cũng không hy vọng lúc gặp lại, anh sẽ dùng một loại ánh mắt căm hận mà nhìn tôi, hận tôi đã từng ở trước mặt người khác mà phẫn nộ chỉ trích anh, dù sao hai người cũng từng yêu nhau, vì tình cũ, không cần nhiều lời.

Cho nên tôi không trả lời, cô y tá kia phát hiện thấy chẳng thú vị gì, lại cảm giác được ánh mắt vô cùng khinh miệt của tôi, nên đành phải chuyển mắt tìm.

Sau khi mẹ xuất viện, tôi cũng dọn về nhà ba mẹ, thứ nhất, có thể chăm sóc mẹ; thứ hai, tôi cũng muốn yên tĩnh một chút.

Ba kiên nhẫn tâm sự với tôi, “Bé con, ba biết trong lòng con khó chịu, nhưng Gia Tuấn đã có ý hối cải, trong lòng con cũng không có cách nào buông nó xuống, chẳng lẽ con muốn chính nó phải bắc thang tìm lối thoát sao?”

Tôi cười gượng, “Ba, không phải ba đã cho anh ấy lối thoát rồi sao?”

Ba ung dung thân nhiên cười, ngược lại, thở dài lo lắng: “Thực ra người lớn không nên can thiệp vào chuyện của bọn trẻ tui con, nhiều cũng một câu mà ít cũng một câu, không có chừng mực, ngược lại làm con phiền hơn, nhưng nếu gác lại quan hệ ba vợ sang một bên, ba và Gia Tuấn cũng là bạn bè, cho nên ba và nó, giữa hai người đàn ông phải nói chuyện nghiêm túc một lần.”

Tôi biết ba tìm Gia Tuấn nói chuyện, về phần nội dung? Tôi không biết.

Có đôi lúc tôi giận ba mình, vì cái gì mà không đánh Gia Tuấn, đem tác phong gia trưởng ra hung hăng sửa chữa anh một lần, có lẽ phải thật lâu sau này tôi mới có thể hiểu được dụng ý của ba tôi, đánh là có thể giải quyết được vấn đề sao? Nếu người đàn ông này không thương con gái mình nữa, đánh thì chỉ tăng thêm nỗi thống khổ của mình, cứ đối với nó không việc gì, mà nếu nó không còn yêu con gái mình nữa, dùng chiến thuật khoan dung như vậy, sẽ đạt được hiệu quả rất tốt.

Trong Binh pháp Tôn Tử, cũng có một câu như thế này:

Công tâm vi thượng, công thành vi hạ, thượng binh phạt mưu, kỳ thứ phạt giao, kỳ hạ công thành! (*)

(*) Đánh vào lòng người là thượng sách, đánh thành là hạ sách; thượng sách trong việc dùng binh là lấy mưu lược để thắng địch, kế đó là thắng địch bằng ngoại giao, hạ sách là tấn công thành trì!

Cách đối nhân xử thế, cũng giống như thế!

Buổi tối, Gia Tuấn đến nhà ba mẹ tôi ăn cơm, đứng ở trong phòng ngủ, hai vợ chồng chúng tôi, lại đối mặt lần nữa.

Tôi ôm cánh tay, còn tay anh thì đứt trong túi quần.

Hai người cùng nhau nhìn đối phương.

Khỏe mắt của Gia Tuấn cũng có vết chân chim, đúng, anh đâu phải là một nam sinh đom đống nữa, là người đàn ông 35 tuổi rồi, có một vài nếp nhăn nhỏ nhất ngược lại tăng thêm vài phần chín chắn, thực sự đàn ông rất may mắn, nếp nhăn đều làm cho họ thêm màu sắc rạng rỡ.

Đúng, người đàn ông của tôi, bề ngoài thật là đẹp mắt, nhưng mà tôi có thể xem lần anh chệch hướng này như là chiếc xe đạp bị người khác mượn, cười đi một vòng sao?

Rốt cục Gia Tuấn lên tiếng, giọng nói có chút trầm khàn.

“Đình Đình, tối nay theo anh về nhà đi! Được không?”

Tôi nhìn anh, muốn phỏng đoán ý tứ trong ánh mắt anh.

Anh vẫn nhìn tôi, đang chờ câu trả lời của tôi.

Cuối cùng, tôi cúi đầu xuống, ảm đạm nói: “Ngày mà chúng ta kết hôn, anh đã nói, gả cho anh, anh hy vọng cả đời em sẽ không hối hận, cả đời đều có thể cảm giác được sự ấm áp, anh sẽ vẫn ở bên cạnh chăm sóc em, buổi tối cho em ngủ trong lòng của anh, nếu có xã giao, anh sẽ về nhà trước 11h đêm, nếu đi công tác, anh sẽ chuẩn bị sẵn thức ăn trong vài ngày cho em, tránh em lười biếng chỉ nấu mì gói... .”

Bỗng nhiên, Gia Tuấn vươn tay ôm tôi vào lòng, khi tôi còn chưa kịp phản ứng lại, anh đã dùng bàn tay to kẹp thật mạnh đầu của tôi trong tay mình, không lệch không chuyển không cách nào động đậy, mà bờ môi của anh lại mãnh liệt tiến tới lần nữa, gắt gao cắn môi tôi, nước mắt tôi chảy xuống.

Ba mẹ còn đang ở bên ngoài, cách một cánh cửa tôi tôi không cách nào cãi nhau với anh, trong lòng tôi vô cùng xót xa, thân thể lại chỉ có thể như khúc gỗ mà để tùy anh.

Tôi hít thở không thông, bị anh ngăn cản năng lực suy nghĩ và phản ứng, ngoại trừ sự bất lực tuyệt vọng để mặc anh hôn tôi, không biết trải qua bao lâu, tôi đứng đờ đẫn tại chỗ, bị anh ôm vào lòng cứ hôn rồi lại hôn, một lần rồi một lần, nước mắt rơi đầy mặt.

Anh nhẹ nhàng mút lấy môi tôi, nâng trán của tôi lên hôn.

“Đình Đình, thực xin lỗi, anh không nên nói với em lời hồ đồ như vậy, không nên làm chuyện tổn thương đến em, xin em tha thứ cho anh được không?”

Tôi chỉ khóc, cảm thấy đau thương tuyệt vọng, gả cho Phó Gia Tuấn, dường như tôi đã mất đi năng lực phản đấu, ngoại trừ việc chính là lấy anh, tôi không có năng lực nào khác, Tiểu Hoàn Tử đã từng nói, yêu thấu đáo quá ngược lại sẽ không vui vẻ gì, chỉ bằng ngày thơ đến mức vô tâm.

Nếu thật sự tôi là một người vô tâm thì tốt quá.

Lời của tác giả: Ôi, cuối cùng cũng hiểu và bỏ qua cho Gia Tuấn, nhưng mà sẽ phát sinh ra chuyện gì nữa? Thật sự rất đồng tình với Đình Đình.

Đề tài của tác giả nói với người xa lạ: Thực ra đọc giả xem truyện đa số đều đọc nhanh như gió, mọi người không phát giác ra trong văn tôi có thêm một ít lời, tuy rằng dài dòng, nhưng tôi cũng bỏ chút công sức.

Như lời của mẹ Đình và ba Đình nói với con gái, mặc dù là chuyện nhà, nhưng lại ẩn chứa cốt nhục tình thân.

Mẹ Đình: nếu như không thích nấu cơm thì về nhà ăn nhé, con xem con gầy chưa.

>> Mẹ dặn dò con gái, tình cảm chân thật.

Đình Đình: Mẹ, mẹ xem trên đầu mẹ có thêm tóc bạc nè.

>> Con gái ý lại vào mẹ, tình cảm bộc lộ trong lời nói.

Mẹ Đình: Đình Lượng, ông dám mắng tôi, ông dám mắng tôi?

>> Hai người họ làm vợ chồng nhiều năm, tình cảm nhất định rất tốt, một câu nói, mọi người suy nghĩ một chút cũng có thể nghĩ ra được.

Đình Đình: Chị và em là người một nhà, và anh rẻ em cũng vậy, nếu anh rẻ em thực sự không yêu chị nữa, anh ấy nhất định phải đi, chúng ta muốn giữ cũng giữ không được, cho dù không xảy ra chuyện này thì anh ấy cũng sẽ đi, đúng không?

>> Tư tưởng của Đình Đình bắt đầu dần dần có chuyển biến, cô ấy không hề ngu ngốc như trước đây nữa.

Đình Đình: Lớn hã, lớn, anh nói lớn lên, thì em sẽ lớn. Ông xã à, anh muốn kích thích bao nhiêu? Lớn bằng nửa trái bóng rổ được chưa?

>> Cô gái này thực sự rất ngốc phải không? Cởi hết quần áo để quyến rũ chồng? Tôi có một người bạn sau khi đọc đoạn này xong thì nói: ‘mẹ kiếp loại phụ nữ này làm tôi buồn nôn muốn chết, nếu tôi mà là chồng cô ta, chạm vào một chút cũng sợ bản đấy’, mọi người không biết à, ngay từ lúc bắt đầu, Đình Đình chính là một cô gái nhỏ lầy Gia Tuấn làm trung tâm.

Đình Đình: Gia Tuấn, anh nói em không hiểu chuyện ư? Em làm như vậy vì ai? Bởi vì em yêu anh cho nên mới làm như vậy, anh nghĩ rằng em tự nguyện biến mình thành một kỹ nữ lẳng lơ như vậy để câu dẫn anh sao? Em xuất ra bách bảo, dùng hết mọi cách thức để câu dẫn anh, chẳng qua bởi vì em không muốn mất đi anh.

>> Lúc bắt đầu, Đình Đình ngu ngốc nghĩ rằng chỉ cần bản thân cố gắng, có thể làm cho ông xã hồi tâm chuyển ý, quả thật rất đơn thuần.

Đình Đình: Thủy tiên không ra hoa, tôi không cố làm ra vẻ nữa, mẹ kiếp, tôi lẳng lơ để cho ai xem.

>> Có oán có hận, bắt đầu thay đổi tư tưởng.

Đình Đình: Hồ ly này thật là thú vị nha, cô chưa được sự đồng ý của tôi thì mang cuộc xéng đến đào góc tường nhà tôi, nạy phòng tôi, còn muốn ăn cắp luôn xúc xích của tôi sao? Trên đời này đâu có chuyện dễ dàng như thế chứ?

>> Đình Đình nhanh mồm nhanh miệng, suy nghĩ đơn giản, cho nên muốn mọi chuyện cũng rất trực tiếp, mọi người biết “xúc xích” là ám chỉ cái gì không? (>”

Đình Đình: Đúng vậy, là em gái tôi đánh tình nhân của anh, anh cứ đi giúp cô ta cãi vụ kiện này, cãi thắng kiện đi, rồi giam em tôi vào tù, tiện thể nhốt tôi luôn đi, tôi là kẻ xúi giục, được rồi chứ?

>> Khi phụ nữ tức giận, đầu thêm đến đến lý trí?

Mẹ Đình: Con cái chịu thiệt thòi, làm mẹ đương nhiên phải bảo vệ con mình, không thì người làm mẹ này có lợi ích gì?

>> Lời nói này, chỉ có những người làm mẹ mới có thể lĩnh hội ra được, nếu con cái bị tổn thương, người làm mẹ sẽ bất chấp tất cả chấn ở trước con mình, chỉ có các bà mẹ mới hiểu được.

Gia Tuấn: Đình Đình, thực xin lỗi.

>> Thật sự cảm thấy được sai lầm, dẫn đến nhiều chuyện như vậy.

Đình Đình: Tại sao phải nói xin lỗi, đây không phải là lỗi của hồ ly tinh sao.

>> Hiện tại anh muốn xin lỗi rồi hả? Xin lỗi thay ai? Anh đứng về phía hồ ly tinh sao?

Gia Tuấn: Chúng ta đừng nào loạn nữa.

Đình Đình: Gia Tuấn, anh còn nhớ lúc trước vào một đêm thất tịch (mùng 7 tháng 7 âm lịch), chúng ta đi tản bộ suốt hai giờ liền không? Lúc đó mới 18 tuổi, tuổi trẻ hạn hẹp.

>> Anh nhớ tới chuyện xưa sao? Xúc động sao? Lúc ấy chúng ta còn trẻ, tuổi trẻ hạn hẹp, không thể so với hiện tại.

Đình Đình: Gia Tuấn, em không phải là một phụ nữ mạnh mẽ, cũng không có cách nào quyết đoán như phụ nữ khác, thiệt thòi cho anh, hiện tại em bị dón vào góc tường rồi, cô độc một mình.

>> Ủy khuất.

Trước tiên nên hiểu nội dung đối thoại ở các chương sau:

Phó Gia Kỳ: Cô đánh tôi, anh, nếu hôm nay anh không dạy dỗ cô ta, anh đúng là nhu nhược.

>> Gia Kỳ thật là người phụ nữ chanh chua.

Phó Gia Tuấn: Gia Kỳ, em nhớ kỹ một chuyện cho anh, Đinh Đinh là chị dâu của em, một ngày cô ấy còn là chị dâu, thì em một ngày phải gọi chị dâu cho anh, nếu anh nghe được em gọi thẳng tên cô ấy một lần nữa, hoặc là nói xấu cô ấy, anh sẽ thay mẹ dạy dỗ lại em, cái gì gọi là tôn ti trật tự, lễ nghĩa hiểu kính.

>> Lúc máu chốt, chồng phải bảo vệ vợ.

Đinh Đinh: Gia Tuấn, là em sai, để em ở cùng với mẹ.

Gia Tuấn: Em về nhà đi, thứ nhất, anh là con trưởng, thứ hai anh là con trai, là đàn ông, nghe lời anh, về ngủ đi, đừng suy nghĩ lung tung nữa.

Đinh Đinh: Phó Gia Kỳ, cô là gái già không ai thèm lấy.

Gia Kỳ: Cô là một người không biết suy nghĩ, ăn no không có chuyện làm, một con gà không biết đẻ trứng.

>> mẫu thuẫn với em chồng tăng lên.

Đinh Đinh:

Gia Tuấn, em không phải là một phụ nữ càn quấy, em muốn nói với anh rằng, lúc trước em cố gắng muốn cứu vãn cuộc hôn nhân này, bởi vì em yêu anh, em muốn cho anh một không gian để bình tĩnh lại, hiện tại em phát hiện ra em đã sai rồi. Bước đầu tiên em đã bước sai rồi, em nên trả không gian tự do lại cho anh, nếu anh đã chán ngán cuộc hôn nhân này, cho dù em mạnh mẽ giữ anh lại bên cạnh, cũng vô ích thôi.

Mẹ, con không phải là một đứa con ngoan, khi đi học cũng không phải là học sinh giỏi, thành tích không tốt, không như Đinh Đương, có rất nhiều bằng khen, khi đi làm cũng không phải là nhân viên tốt, không tiến bộ, chưa hề được khen thưởng... ..

Lập gia đình rồi, con không phải là người vợ tốt, giặt quần áo không sạch sẽ, lau nhà cũng không triệt để, nấu ăn thì nửa chín nửa sống, mẹ chồng không thích, em chồng không muốn gặp... .. Chồng thì có người phụ nữ khác, hiện giờ, bởi vì tùy hứng con còn hại chết đứa con của chính mình, mẹ ơi, con không tốt, thật sự con không tốt.

Gia Tuấn, bình thường anh hay uống trà xanh, uống không ngán sao? Em giới thiệu cho anh một loại mới nhé, trà lá của người Tây, uống ngon vô cùng, tên là trà Earl Grey của hãng Greiner, mùi vị có chút ngọt, lại có chút giống như pha thêm một ít sữa, dịu nhẹ kéo dài, anh có thích hay không?

Đinh Đương: Người phụ nữ đó thật không biết xấu hổ.

>> *Hận*

Đinh Đinh: Vừa vặn xứng với anh rề rề tài đức vẹn toàn của em.

>> *Cười*

Đinh Đinh:

27 năm qua, hình như tôi chưa từng nếm trải mùi vị thất bại, tôi được ba mẹ yêu thương, sau khi kết hôn, lại được chồng nuông chiều, tôi không cần đọc sách vì không phải là phụ nữ của sự nghiệp, cho nên tôi an tâm chọn lựa trở về gia đình, nhưng người phụ nữ trước mắt xuất sắc hơn tôi về mọi mặt, tất cả tình thế bất lợi của tôi đều bị phôi bày, cuối cùng tôi cũng thất bại, kỳ thật không tôi bại dưới tay Quách Sắc, mà là bại dưới tay chính mình.

Hôn nhân, không phải đơn giản như tình yêu, chúng tôi nói chuyện yêu đương, anh yêu tôi, tôi yêu anh, không yêu được anh thì đi yêu người khác.

Hôn nhân, cũng chính là, không đơn giản chỉ yêu một người, tôi còn phải yêu tất cả mọi thứ của người đó, nếu bất hạnh, người thân xung quanh anh không thích tôi, thì tôi nhất định phải nỗ lực, phải dễ dàng tha thứ, nếu như tôi không nhẫn nhịn được nữa, tôi phải rút lui.

Đinh Đinh: Phó Gia Tuấn, anh có ý gì? Anh muốn tôi ra đi với hai bàn tay trắng sao? Anh ác như vậy sao?

Gia Tuấn: Em nhớ kỹ cho anh, đây là nhà của chúng ta, ai cũng đừng nghĩ sẽ rời khỏi đây!

Đinh Đinh: Phó Gia Tuấn, anh là đồ hèn, có gan nói ly hôn với tôi thì hãy ly cho tới cùng! Hiện tại làm ra vẻ sợ hãi với tôi, anh bán sự cợt nhả để cầu xin đồng tình của tôi sao?

Gia Tuấn: “EM... .. KHÔNG -- ĐƯỢC -- PHÉP -- ĐI!”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 37: Lại xảy ra chuyện

Vợ chồng hai chúng tôi rớt cuộc cũng đi ra , mụ mụ nhìn thấy chúng tôi cùng đi ra ,thoáng thờ dài một hơi.

Buổi tối món ăn mụ mụ nhọc lòng, thang thang thủy thủy, sẵn có tôi thích ăn, cũng có Gia Tuấn thích ăn, đình keng bởi vì ở trường không ở nhà, chỉ có ba mẹ cùng chúng tôi vợ chồng bốn người.

Đối với sự kiện kia mọi người chúng tôi cũng không có nhắc lại, nhưng là tôi tin tưởng Gia Tuấn có thể hiểu, chúng tôi người một nhà làm như vậy, không phải là hướng tới hấn yếu thế, là hy vọng tất cả tan thành mây khói.

Gia Tuấn vẫn còn có chút bất an, ngồi xuống lúc ăn cơm, lần đầu tiên hết sức câu thúc, giống bị khinh bị Tiểu Tức Phụ lên yến hội một dạng, một bàn món ăn, hấn lễ tiết tính chỉ ăn trước mặt mình, rớt cuộc ba đuổi chiếc đĩa, hướng trong cái mâm của hấn hiệp một khối cá.

Ba như có tính hình như không tính nói: “Không chéch nịch, hiểu tiết chế, mới có thể lâu dài.”

santruyen.com

Gia Tuấn gật đầu, “Dạ, cảm ơn ba.”

Trên đường về, hai chúng tôi vợ chồng vừa yên lặng im lặng, hấn an tâm lái xe, tôi là nghiêng đầu đi xem phong cảnh ngoài cửa sổ.

Trước mặt xe khởi bộ lúc đột nhiên tức hòa, chết ngay ở tại chỗ, Gia Tuấn ở phía sau vội vàng cũng thắng xe, xe thành linh đung đưa hạ xuống, trong dạ dày tôi một hồi không thoải mái, che miệng xong rồi nôn.

Gia Tuấn gấp gấp đem xe dừng bên đường, hấn bất an vỗ nhẹ phía sau lưng của tôi.

“Em không có sao chứ?” “Em không có sao.”

Qua một lúc lâu tôi mới bình tĩnh lại, Gia Tuấn nhìn tôi vô sự lúc này mới cẩn thận khởi động xe.

Tôi che ngực dẫn ra khẩu khí .

Tối nay, tôi muốn nói cho hấn biết, tôi mang thai,hấn sẽ cao hứng, về phần về sau, trong lòng tôi một hồi buồn bã, kia đôi phu thê không phải như thế qua đi xuống? Cứ như vậy đi!

Ngoài cửa sổ, cây liễu sao, non nót liễu mảnh nghiêng yếu đuối giắt đầu cành, trề nít tay nhỏ bé giống như nhau, tôi chảy lệ.

Đúng vậy, tôi yêu Gia Tuấn, ngày trước, là hồ đồ cùng cố chấp yêu, tình ngộ lại sau đó, tôi cảm thấy được tôi còn là thương hấn, chẳng qua là phần này yêu, không giống ngày trước như vậy mù quáng mờ mịt, lấy hấn làm trung tâm không ngừng vòng quanh, hôm nay tôi đối với hấn phần này yêu, lý trí lại không có lại rất nhiều, tôi có duy trì chúng tôi quan hệ huyết mạp, phần này huyết mạch để cho chúng tôi có cùng chung lợi ích, cùng chung trách nhiệm, mà chính là bởi vì có này cùng chung trách nhiệm, chúng ta cũng không biện pháp trốn tránh, trừ ở hôn nhân cái này nhà tù tiếp tục sinh tồn, không còn cách nào.

Trải qua lần này mới không có tiền lệ tranh chấp kỳ, cộ sát kỳ, chúng tôi

Chính Diện Giao Phong qua, mặt bên vu hồi qua, hôm nay, chúng tôi cũng thư giãn xuống.

Gia Tuấn yêu tôi sao?

Tôi lặp lại ở suy tư cái vấn đề này.

Yêu phải là thuần khiết, không phải sao? Nếu như hấn thật yêu tôi, làm sao có thể bỏ đến bên một nữ nhân khác trên giường? Nếu như hấn thật yêu tôi, lúc đang cùng với một nữ nhân khác , trong đầu hấn muốn cái gì? Nếu như hấn thật yêu tôi, một câu kia chúng ta ly hôn đi, thì tại sao lại như thế dễ dàng ném ra ngoài?

Tôi muốn không hiểu, cũng lười tranh cãi nữa chấp rồi, đối một người khác về lập trường, nếu lần này bên ngoài chính là tôi, như vậy tôi lại khi

gì bàn về? Nhà kỳ cùng mẹ chồng sẽ lời lẽ nghiêm khắc lấy trận để cho hấn cùng tôi ly hôn, cha mẹ tôi cũng sẽ cảm thấy không còn thể diện, vạn phần

xấu hổ, bản thân tôi càng thêm mất mặt ,thấy người, trừ mau ký giấy thỏa thuận li hôn, lau ra họ không còn cách nào, nhưng là bây giờ bất đồng, hẳn là nam nhân, nam nhân ở trong xã hội này gặp may mắn được hưởng đặc quyền, lần thứ nhất bên ngoài đối với bọn họ mà nói , sẽ không giống như

là người sinh điểm nhỏ, chỉ giống tiền hồ một góc thịt bò bít tết, cùng lắm thì cắt đứt cái sừng kia còn có thể ăn đi, nam nhân, nam nhân.

Tôi chỉ là yên lặng rơi lệ.

Gia Tuấn đuổi tay đi qua, hẳn tay trái lái xe, tay phải cầm tay trái của tôi, hai đầu ngón tay vuốt ve lòng bàn tay của tôi, không dám đại khí lực, chỉ

sợ hẳn dùng một chút lực, tôi liền sẽ giống tồn trên một con bướm trắng, bị kinh sợ bỏ nhào tốc bay đi, nhưng là lại lưu luyến không rời điểm này ảm áp, ngón tay ở tôi chườm bụng cùng đầu ngón tay đang lúc bồi hồi, cuối cùng hẳn nắm chặt, đem tay của tôi nắm chặt trong lòng bàn tay hẳn.

Tôi thấp giọng mà nói ra: “Gia Tuấn “Sao?”

“Tôi... “

“Chuyện gì?”

Tôi mang thai câu nói kia còn chưa kịp nói ra, điện thoại Gia Tuấn bắt

chợt vang lên, hẳn buông lỏng tay tôi ra, phanh từ từ, lấy điện thoại di động ra nghe điện thoại.

Là điện thoại nhỏ ni cô nhà kỳ .

Nhà kỳ thanh âm rất nóng lòng, ngay cả tôi ở bên cạnh cũng nghe rất huyền ảo. Tôi cẩn thận nghe, nghe rõ ràng.

“. Mụ mụ mới vừa rồi té xỉu rồi, tôi đã gọi điện thoại kêu xe cứu thương,nhưng . . . .”

Gia Tuấn cũng nóng nảy, “Hiện tại như thế nào?”

“Mới vừa có chút thanh tỉnh, tôi hỏi bà có chuyện gì xảy ra, là cái gì đưa tới, bà nói chẳng qua là uống thuốc chị dâu trả lại ,những thứ khác cái gì cũng không có ăn rồi.”

santruyen.com

“Thuốc? Thuốc gì?” Gia Tuấn quay đầu nhìn tôi.

Tôi đây mới nhớ tới, đúng vậy, tôi mấy ngày trước đi cùng mẹ chồng tới nơi đó, mẹ chồng cao huyết áp, cholesterol cao, bác sĩ cảnh cáo nói qua, mẹ chồng mạch máu trên vách có nhò tắc động mạch, những thứ này tắc động mạch ở trong thân thể chạy, nếu như bé tắc chính là thân thể những bộ vị khác mạch máu, kia còn hoàn hảo khơi thông, ngộ nhớ có kia phiền tắc động mạch bé tắc chính là não bộ huyết mạch. . .

Tôi lúc ấy cũng chỉ là hảo ý, nghe nói một người bạn nào đó có mẹ uống thuốc này rất tốt, tôi liền mua mấy hộp, thuốc kia cũng rất đắt, bất quá không phải là quốc sản, là từ nước ngoài mang tới, cho nên tôi liền khiến bằng hữu dẫn theo mấy hộp, toàn bộ sao

Chẳng lẽ là thuốc gây ra rồi ro?

(thân môn, bốn văn sẽ ở ngày quốc tế thiếu nhi thiên thượng kia chiếc, đến

lúc đó còn hi vọng thân môn đa chống đỡ, nhìn văn thân môn xin quảng hoa tươi, về khách quý, con dấu phiếu, tôi không ngại mọi người đem tôi phong diện cho đắp thành từng cục đại bổ đỉnh hắc)

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 38: Mẫu thuẫn với mẹ chồng

Vợ chồng chúng tôi vội vàng chạy tới bệnh viện, Gia Kỳ đứng trong phòng cấp cứu, vẻ mặt lo sợ, nhìn thấy Gia Tuấn, mắt bình tĩnh ôm chặt lấy anh.

“Anh ơi.”

Gia Tuấn cúi đầu nhìn mẹ, hơi thở của mẹ ổn định, yên ổn nằm ở trên giường mà ngủ, máy đo điện tâm đồ ở bên cạnh đang hiện ra tần số.

Tôi cũng có chút không yên tâm, tôi hỏi Gia Kỳ: “Gia Kỳ, mẹ bị làm sao vậy?”

“Làm sao vậy?” Gia Kỳ nhìn tôi, lạnh lùng đặt câu hỏi với tôi: “Tôi rất muốn hỏi chị, chị đã cho mẹ tôi uống thuốc gì?”

Tôi có chút bối rối, “Thuốc, thuốc này là thuốc bạn chị mang từ nước ngoài về, mẹ của bạn chị dùng thấy rất tốt.”

“Tốt?” Gia Kỳ chưa ngoa mừng tôi: “Chị không hề xem hướng dẫn sử dụng?”

Tôi ghen lời, trên hướng dẫn sử dụng đó toàn là tiếng Anh, chút kiến thức của tôi xem không hiểu, khi đến trường, học được gì thì tốt nghiệp đã trả lại toàn bộ cho nhà trường, mấy chữ tiếng Anh kia, nó biết tôi, nhưng tôi không biết nó.

Gia Kỳ hừ một tiếng, nói: “Mẹ có tiềm ẩn bệnh tim, chị không biết sao? Đúng rồi, chị đương nhiên không biết, bình thường chị về nhà được mấy lần hả? Một bà cô ngồi ở nhà chờ người hầu hạ, chị còn có thể quan tâm tới người mẹ chồng bị bệnh tim sao? Trên tờ hướng dẫn sử dụng, có ghi rõ ràng, thận trọng khi dùng cho người bị bệnh tim, nhưng chị lại đưa cho mẹ uống loại thuốc này, lại không có hướng dẫn sử dụng bằng tiếng Trung? Chị đây là có ý đồ gì? Không phải là chị ghét mẹ tôi sống thoải mái quá chứ?”

Tôi nhất thời vừa đau vừa tức hết như bị con bò cạp chích, “Gia Kỳ, tại sao em lại nói chị như vậy? Chẳng lẽ chị không muốn cho mẹ khỏi bệnh hay sao?”

Hai cánh môi Gia Kỳ lẩm nhẩm, bắn ra một đồng nước bọt li ti, nó hung tợn trừng mắt với tôi, “Ai biết được chị đang rắp tâm làm cái gì? Trên lầu có một phụ nữ muốn mẹ chồng của cô ta chết sớm, mỗi ngày đều bỏ thuốc ngủ vào trong cơm của mẹ chồng kia!”

Lập tức trước mắt tôi đều biến thành màu đen, nước mắt thoáng cái trào ra.

Lúc này Gia Tuấn mới lên tiếng, “Gia Kỳ”, anh mắng em gái: “Tại sao em lại nói như vậy? Chẳng lẽ chị dâu của em không có ý tốt sao?”

Lúc này Gia Kỳ mới im miệng, hung hăng liếc tôi một cái, quay đầu lại nhìn mẹ chồng.

Tôi uất ức đứng một bên, nước mắt chảy xuống không ngừng.

Bác sĩ giải thích với chúng tôi: “Tuy rằng loại thuốc này là nước ngoài sản xuất, nhưng hiện nay ở trong nước chưa tiêu thụ, về phần công hiệu của thuốc, bởi vì trong nước chưa sử dụng, cho nên tôi cũng không thể hiểu cụ thể tác dụng của nó, nhưng có thể khẳng định, người có tiềm ẩn bệnh tim là không thể dùng được, nó sẽ làm tăng gánh nặng cho tim của người bệnh...”

Những câu sau đó của bác sĩ tôi không nghe rõ nữa, tôi đau đầu quá, tại sao hết chuyện này đến chuyện kia xảy ra liên tục như thế?

Quan hệ giữa tôi và mẹ chồng vốn không tốt lắm, thực ra tôi rất muốn cố gắng làm một nàng dâu tốt, nhưng chuyện giữa mẹ chồng và nàng dâu là vấn đề nan giải từ ngàn xưa, còn nhớ khi mới quen Gia Tuấn, khi được Gia Tuấn đưa về nhà ra mắt, tôi vừa nhìn thấy ánh mắt vô cùng nghiêm khắc của mẹ chồng, trong lòng liền bị dọa sợ, mất 2 giây để trấn tĩnh lại, mới vội vàng hấp tấp nói “chào bác”.

Mẹ chồng cũng chỉ thờ ơ nói lại một câu, “Ừ, chào cháu.”

Lần đầu tiên gặp mặt, lúc ăn cơm, mẹ cũng không làm nhiều thức ăn đặc biệt gì cả, chỉ có hai món, thậm chí là chính Gia Tuấn đích thân xuống bếp nấu nướng, làm thức ăn xong, ở nhà bếp Gia Tuấn bốc lên một miếng cho tôi ăn thử, tôi nhai ở trong miệng và tươi cười, ở phía sau có một tiếng “Hừm” thật mạnh mẽ nhắc nhở, lập tức chúng tôi sợ hãi thu lại ánh mắt đang nhìn đôi phuơng.

Lúc đó, tôi liền cảm thấy được người mẹ chồng này không dễ sống chung.

Kết quả mới vừa ăn cơm xong, có một người hàng xóm đến nhà tìm mẹ chồng có việc, hai người ngồi trên sofa tán gẫu thật lâu, tôi ngây ngô cảm thấy vô vị liền cẩn thận nói Gia Tuấn phải về, khi mẹ miễn cưỡng tiến ra cửa tôi khách sáo nói tạm biệt với mẹ chồng: “Chào bác, lần sau cháu lại đến thăm bác.”

Kết quả, mọi người đoán xem, tôi được người mẹ chồng tôn quý này nói lại câu gì?

Mẹ chồng lại nói: “Không cần đến nhà thường xuyên như vậy, hơn nữa, không biết sau này cháu và Gia Tuấn có thành hay không nữa!”

Tôi nhất thời ngây người! Mẹ đây là có ý gì chứ? Mẹ không biết rằng con trai của mẹ đã chiếm hữu tôi rồi sao, con người tôi vừa ngổ ngàng vừa bảo thủ, tất cả đều cho Gia Tuấn, không đi theo anh thì tôi đi theo ai?

Gia Tuấn cũng nhìn ra sự hoảng hốt của tôi, anh cười kéo tay tôi đi ngay. Trên đường, tôi uất ức khóc, anh thì liên tục an ủi tôi, “Đừng khóc, đến đây, ôm một cái nào.”

Còn bây giờ.

Tôi nhìn mẹ chồng còn đang mê mẩn.

Tuy rằng, mẹ và tôi không có quan hệ huyết thống trực tiếp, nhưng giữa chúng tôi cùng yêu một người đàn ông, Gia Tuấn, tôi yêu anh, mẹ cũng yêu anh, vì vậy cùng yêu một người đàn ông, hai người phụ nữ chúng tôi cũng từ người xa lạ trở thành người một nhà. Mặc dù, trong lòng tôi không thể đối đãi mẹ chồng như mẹ ruột, tôi không có cách nào ôm chặt mẹ chồng thật lâu như ôm mẹ tôi, nhưng, tôi cũng không hy vọng mẹ sẽ tệ hơn, tôi không khôn nặn

như vậy.

Gia Kỳ phải đi, sáng sớm mai nó có chuyện gấp, không thể không trở về, chị dâu và em chồng gặp nhau tại hành lang, lại lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 39: Tát cô em chồng

Nó lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi phải tạm nhân nhượng nó vì lợi ích toàn cục, nói: “Gia Kỳ, rất xin lỗi, chuyện này đích thật là lỗi của chị.”

Gia Kỳ hừ lạnh, “Lỗi của chị? Người này thật biết diễn trò, một câu chị sai lầm rồi, là có thể che đậy hết tất cả?”

Tôi vẫn nhường nhịn: “Quả thật, chị không biết mẹ có tiềm ẩn bệnh tim.”

Nó kéo dài giọng nói với tôi: “Đình Đình, chị suy nghĩ lại một chút, chị gả cho anh tôi mấy năm nay, anh tôi đối xử với chị thế nào? Chị đối xử với người nhà chúng tôi thế nào? Mẹ chị bị viêm võng mạc, chị vô cùng khấn trương, ngày nào cũng chạy về nhà mẹ chị, còn mẹ tôi, cùng lúc cũng ngã bệnh, bị té nên cổ tay bị trật khớp, com cũng không thể nấu, chị có từng tới thăm không? Chị có từng tới để nấu com không?”

Tôi không nói lời nào, đúng, tôi sai, chuyện này một chút tôi cũng không cãi lại.

Gia Kỳ lại hừ lạnh: “Bây giờ anh tôi muốn ly hôn, chị phản đối, một khúc hai gây sự ba thất cổ, lấy thủ đoạn của mấy người phụ nữ thời xưa ra dùng, còn có hiệu quả như vậy! Lại có thể tiếp tay cho mẹ và em gái mình đến đánh bác sĩ Quách.”

Tôi nhất thời nổi cơn giận, nó cũng biết? Nó và họ Quách kia thật đúng là thân mật ha!

Tôi trầm giọng nói: “Gia Kỳ, chị và anh trai em ngày nào chưa ly hôn, chị vẫn còn là chị dâu của em, chuyện anh chị có ly hay không là chuyện riêng của anh chị, không cần em phải ở chỗ này “hoàng đế không vội mà thái giám lại gấp”, chị thật thấy khó hiểu, em mong chờ trông ngóng anh chị ly hôn như vậy, Quách Sắc kia cho em lợi ích gì?”

Nó liếc nhìn tôi, hừ một tiếng, đáp: “Không có chỗ nào tốt đẹp cả, tôi chính là không ưa chị, chị không có chút nào xứng với anh tôi!”

Tôi nén giận nói: “Xứng hay không xứng là chuyện của anh chị, nhiều hay ít cũng không tới phiên em đến dạy dỗ chị!”

“Đình Đình, chị bớt ở chỗ này giả nai dùm tôi đi, tôi tận mắt trông thấy, chị cùng một người đàn ông ôm ôm ấp ấp ở bên ngoài, bây giờ chị còn giả nai thanh thuần sao?”

Tôi nhất thời tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi, nó mắng tôi còn chưa tính, lại có thể sỉ nhục tôi như vậy.

“Phó Gia Kỳ, miệng lưỡi của cô quá độc ác!”

Nó nhướn lông mày chỉ thẳng vào mặt tôi và thét lên: “Cô dám mắng tôi?”

Tôi giận tím mặt: “Cô dám sỉ nhục tôi!”

Bàn tay còn nhanh hơn giọng nói, “chát” tôi cho nó một bạt tay, nặng nề vung thẳng tới.

Một bạt tay này thật mạnh đánh vào mặt của Gia Kỳ.

Đánh ra một bạt tay, mắt tôi cũng choáng váng, phải biết rằng Gia Kỳ còn lớn hơn tôi tới 3 tuổi, xấu tới gì nó vẫn là em chồng của tôi, tuổi tác còn lớn hơn tôi, tôi chưa bao giờ dám đánh người, một cái tát giáng xuống, tôi cũng ngay dại.

Gia Kỳ ôm mặt, nó cũng choáng váng.

Gia Tuấn nghe tiếng động vội vàng chạy ra, “Chuyện gì vậy?”

Gia Kỳ hờn hển phản ứng lại, mách với anh trai: “Cô ta đánh em, anh, nếu hôm nay anh không dạy dỗ cô ta, anh đúng là nhu nhược.”

Phút bốc đồng vừa rồi trôi qua, hiện tại tôi ngây người tại chỗ, hoàn toàn mất chủ kiến.

Gia Kỳ còn đang nổi giận, nó lại nhai trách mắng tôi với Gia Tuấn, nói tôi không hiền lành gì đâu, nói tôi là phụ nữ không có phẩm hạnh, giọng điệu bèn nhon hết như một cái đinh sắt, chít chít kít kít, tôi nghe mà trước mắt nổ đom đóm, đột nhiên có một tiếng hét to ngăn nó lại.

Là giọng của Gia Tuấn, anh lớn tiếng quát mắng Gia Kỳ: “Em câm miệng lại cho anh!”

Gia Kỳ hoảng sợ.

Sắc mặt của Gia Tuấn rất u ám, anh nhìn mẹ gái, thấp giọng nói: “Em về nhà ngay lập tức, bây giờ, ngay lập tức cho anh!”

Gia Kỳ giật mình.

Gia Tuấn trầm giọng nói rằng: “Gia Kỳ, em nhớ kỹ một chuyện cho anh, Đinh Đinh là chị dâu của em, một ngày cô ấy còn là chị dâu, thì em một ngày phải gọi chị dâu cho anh, nếu anh nghe được em gọi thẳng tên cô ấy một lần nữa, hoặc là nói xấu cô ấy, anh sẽ thay mẹ dạy dỗ lại em, cái gì gọi là tôn ti trật tự, lễ nghĩa hiếu kính!”

Gia Kỳ nhất thời ngây dại.

*****

Lời tác giả: Thật ra thì tôi rất thích Gia Tuấn.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 40: Hôn nhân là một quá trình tha thứ.

Nhà kỳ cuối cùng đã đi, khí cấp bại phôi bỏ đi, chúng ta cũng xui xẻo xuống tới.

Gia Tuấn ngồi ở trên ghế dài ở hành lang, hần nhẹ nhàng ôm lấy ta, an ủi

ta: “Không có chuyện gì, ta hiểu biết rõ người là hảo tâm.”

Ta cười khổ: “Không uống công cuộc đời này, rồi cuộc bị thân nhân mắng.”

Gia Tuấn nhẹ nhàng than ra khẩu khí, hần ôm thật chặt ta. Ta lại nhẹ nhàng mà nói ra: “Nhiệt huân, nhiệt huân.” Hần không hiểu: “Có ý tứ gì?”

Ta thán: “Hiện đại đại tự điển có một từ, gọi nhiệt huân, nguyên ý là nói món ăn nóng, món ăn mặn ý tứ, có một Phương Ngôn lại nói, nồng nhiệt huân, biết cái gì ý tứ sao? Nói đúng là, cái người này cá nhân, bệnh thân kinh, không biết điều, ta hiện tại đã biết rõ rồi, ta chính là nhiệt huân.”

Hần xem ta, trên mặt lộ ra một điệu cười, sau đó, hần dùng tay nhẹ vuốt dưới mặt ta. Ặc, trong đôi mắt lại toát ra vô hạn quan cái ánh mắt.

“Đinh Đinh.” Hần dùng ngón tay cái nhẹ vỗ về khoe môi ta, nhìn hồi lâu, hần dẫn ra khẩu khí, chống đầu ở trên trán của ta.

Ta rất mệt mỏi, mệt mỏi giữa lúc mơ mơ màng màng ta tựa hồ nghe đến hần nói một câu: “Ta yêu người.” Thanh âm rất nhỏ.

Ta kỳ quái, “Người ở đây nói gì?” Bên trong mẹ chồng tựa hồ truyền đến một tiếng rên rỉ, hai chúng ta vợ chồng lập tức nhảy một cái mà vào, chạy vội tới mẹ chồng bên cạnh.

Quả thật là mẹ chồng tỉnh, ta nhất thời hỉ cực nhi khắp, “Mụ mụ Mụ mụ.” Giọng diễn trò một dạng, ta cư nhiên rót Nhất Đại đã 1 nước mắt.

Mẹ chồng rót cuộc nói câu từ bi lời nói: 8“Để cho người lo lắng, thật ra thì chuyện không liên quan người.”

Gia Tuấn cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Mẹ chồng tỉnh, bác sĩ tới đây cho nàng kiểm tra, nhìn thân thể nàng các hạng chỉ tiêu coi như bình thường, cho nên cũng tương đối hài lòng.

Ta cùng với mẹ chồng, Gia Tuấn chỏa tốc đi mua cháo, trở lại nhìn mẫu thân từng ngum ăn, lúc này mới cthờ phào nhẹ nhõm.

Hần và ta ôn hòa nói: “Người đi về nghỉ, ta cùng với mụ mụ.”

Ta có chút đau lòng, “Không, Gia Tuấn, lỗi của ta, ta tới cùng với mẹ, người ngày mai còn phải làm việc.”

“Trở về đi thôi! Thứ nhất ta là con trai lớn, thứ hai, ta là nhi tử, thứ ba, ta còn là trượng phu. Nghe lời của ta, trở về ngủ, không cần lo lắng.”

Mắt của ta lệ lại rớt xuống.

Trên hành lang, hắt lưng hai cánh tay, ôm ta vào trong ngực.

“Đỉnh Đỉnh.” Hắt lưng bên tai ta lại nói: “Chúng ta cùng đi, được không? Ta lại cũng sẽ không làm chuyện hồ đồ, sẽ không bao giờ nữa cùng nàng tiếp xúc, xin người tha thứ cho ta.”

Ta chỉ là rơi lệ.

Vợ chồng chúng ta rốt cuộc giải hòa rồi.

Ta không có ý định hành hạ Gia Tuấn rồi, có ý nghĩa gì? Xê dịch dời đi, Triêm Y Thập Bát Diệt công phu sao? Một mỗi mỗi đã, cuộc sống còn phải qua, ta phải có một yêu ta hơn nữa tôn trọng trượng phu của ta.

Sáng sớm ngày thứ hai, ta vội vàng vàng làm mẹ chồng thích ăn nhẹ nhàng khoan khoái mì sợi, dùng là đậu tây cùng cá chép làm lẩu, hôm nay bắt đầu, ta muốn nghiêm túc làm chủ phụ rồi.

Mẹ chồng khi sắc xem ra đã tốt hơn một chút, có thể ngồi ở trên giường chính mình tự ăn cơm, nhìn thấy nàng chuyển biến tốt, vợ chồng chúng ta cũng yên tâm.

Ta quản gia tuần bàn chải đánh răng kem đánh răng cái gì dẫn tới phòng bệnh, lại dẫn theo món sạch sẽ áo sơ mi cho hắt, chần rửa mặt hảo sau đó, chuẩn bị đi làm, đưa hắt lúc đi, ta muốn nói lại thôi, ta là nghĩ nói cho hắt biết mang thai, nhưng là trong lúc bắt chợt ta giống cá nưc bên lên bộp

tiểu nữ nhân, không nói ra miệng. Hắt thật tò mò, “Thế nào?”

Ta chỉ phải nói, “Không có sao.”

Chờ không ai, hắt dắt ta đến cuối hành lang, đem ta thật chặt ôm vào trong ngực.

Ta tùy hắt ôm ta, đem đầu của ta cũng chôn ở trên bả vai của hắt.

Hắt lục lọi phía sau lưng của ta không ngừng an ủi ta, “Thật xin lỗi, Đỉnh Đỉnh, thật xin lỗi, cảm ơn người tha thứ ta.”

Ta nhắm mắt lại, nước mắt rớt một chuỗi dài.

“Chờ mẹ mợ nghỉ ngơi một quãng thời gian nghỉ phép, chúng ta đi ra ngoài du lịch được không?”

Ta gật đầu một cái.

Hắt thật dài thở phào một cái, rốt cuộc lưu luyến bỏ đi.

Ta trở về phòng bệnh, mẹ chồng đã ăn cơm xong, ta đỡ nàng nằm xuống, lại hỏi nàng: “Mẹ mợ, cơm ngày ăn còn có thể sao? Buổi trưa ngày muốn ăn cái gì?”

“Cũng may, chính là đậu tây có chút sinh, lần sau người phải nhớ đánh trước ba trứng gà cuối cùng nữa để cá, nếu không cá bên ngoài toàn bộ dính trứng gà, không rõ thoải mái.”

Ta liên tục đồng ý, mỗi lần làm cơm mẹ chồng cũng sẽ lựa ra như vậy hoặc là như vậy tất xấu, ta đã thói quen, lại nói có thể để cho người lựa ra tất xấu còn là chứng minh mình làm là không hảo, ta chẳng phân biệt được biện.

Mẹ chồng ngã bệnh tin tức rất nhanh khiến mẹ chồng mọi người của mình biết, buổi chiều lúc nàng liền đến bệnh viện, giúp ta chăm sóc mẹ chồng, thuận tiện để cho ta về nhà nghỉ ngơi.

Ta lần này đối với mẹ chồng vô cùng dịu dàng, không phải là bởi vì của

mình khuyết điểm, là ta thành tâm thành ý biểu hiện ra dịu dàng, lòng người đều là trao đổi, mẹ chồng rốt cuộc chịu hưởng tới ta chân thành mỉm cười.

Ta thở dài một hơi, thừa dịp có người thay ca, ta về nhà tới bắt tắm rửa gì đó, nhớ tới mẹ chồng không thương ăn phía ngoài cơm, buổi tối cho nàng chuẩn bị cái gì ăn đầu rồi, ta lại tái phát buồn, tài nấu nướng của ta thật là không chợt, bắt đầu đi ta chỉ phải cầu trợ ở mẫu thân của mình.

Mẹ mợ biết được mẹ chồng ngã bệnh, không nói hai lời, lập tức cho ta ở phòng bếp túi làm ba tô bánh sủi cảo, đang làm hoành thánh thời điểm, đinh keng cũng trở về tới.

Ta muốn dưới, khổ sở nói cho mẹ mợ: “Mẹ mợ, nhiều túi điểm, Tiểu Cô Tử nói không chừng cũng quá khứ ăn cơm.”

Mụ mụ ứng tiếng, nhưng là vẫn có chút tức giận, “Người kia cá Tiểu Cô Từ, không phải là của ta lắm lắm, ai, người nào phẩm đầu rồi, người ta nói gia hòa vạn sự hưng, nàng đầu rồi, một viên Lão Thử cắt.”

Đình keng vừa ăn quả táo vừa cũng cùng với mụ mụ nói: “Đúng vậy, liền khi dễ ta tỷ tỷ hảo tính khí, nếu là đến lượt ta, đừng phải như vậy cá Tiểu Cô Từ, dám đối với ta không tốt, ta trước trước bành bạch chính là hai bạt tai, trực tiếp đánh nàng cá Nhất Trọng Thanh.”

santruyen.com Ta nhần nhin không ngừng bật thốt lên nói: “Ta hôm qua đã đánh nàng, bây giờ mặc dù suy nghĩ một chút không cần thiết, nhưng khi thì thật hả giận.”

Mụ mụ cùng đình keng đồng loạt sợ hãi kêu: “Người đánh nàng?”

Ta đây mới phát giác ngôn ngữ có thất, chỉ đành phải lúng túng nói: “Dạ, đánh, ta liền đánh nàng lần thứ nhất, hơn nữa, cũng liền đánh một bạt tai.”

Mụ mụ rốt cuộc biết chuyện để tùy.

Đình keng nghe mi phi sắc vĩ, “Hảo tỷ tỷ, người thật anh tuấn, đánh nàng, gọi nàng miệng đầy nói tục, ai, ta thật sự phải không hiểu, tỷ phu ta thông minh như vậy người của, thế nào có này sao tên khốn kiếp muội muội, cũng

chính là người, có thể chứa được rồi nàng, đến lượt ta, xé miệng của nàng.”

Mụ mụ không túi bánh sủi cáo rồi, trừng trừng mắt nhìn đình keng.

Đình keng lúc này mới phát giác mình cũng nói không tốt, vội vàng thấp giọng hướng mụ mụ nói: “Mụ mụ, thật xin lỗi aa!”

Mụ mụ nói ra lời nói thắm thía: “Đình keng, tỷ tỷ của người từ nhỏ ni cô, bản thân cũng không đúng, nàng còn là chị dâu đầu rồi, một chút khi chị dâu dạng cũng không có, người thì sao? Về người sau lập gia đình, trọng

phu người cũng có muội muội, nếu như so với người tỷ tỷ cái này Tiểu Cô Từ còn khốn kiếp, người cũng đi lên đánh nàng?”

Đình keng cùng ta cũng vội vàng hướng mụ mụ nói xin lỗi, “Mụ mụ, thật xin lỗi!”

Mụ mụ như cũ tức giận: “Hai người các người tỷ muội, khi còn bé dạy các người lời nói cũng nhớ đi đâu rồi? Hiếu với hôn, chỗ khi chấp, viết nhân nghĩa, lễ trí tín, thậm chí đã quên rồi sao?”

Ta chỉ phải thương mụ mụ bồi tội, “Mụ mụ, thật xin lỗi, ta cũng vậy nghĩ tới đi cùng nàng nói xin lỗi!”

Đình keng hung hăng trừng ta, ý là, đánh cũng đánh, đạo cá quý xin lỗi! Ta cũng vậy sử dụng ánh mắt đáp lễ nàng, ý là, người không phải hiểu, người không phải hiểu.

Đúng vậy, không có kết hôn là không hiểu!

Đội nàng kết hôn nàng sẽ hiểu, yêu một người thì phải thương hẳn tất cả, thương hẳn tất cả sẽ phải làm việc tất sở có chừng mực, hôn nhân là dễ dàng tha thứ quá trình, vợ chồng là tôn trọng quan hệ.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 41: Tớ muốn ăn thịt

Gần tới thì nhà kỳ chưa có tới bệnh viện, nàng gọi điện thoại hỏi mẹ chồng bệnh tình, khi biết là ta cùng nàng đi ở thì nàng lúc này cũng rất kiên quyết bày tỏ mình không tới, ta hiểu biết rõ, nàng chán ghét ta, không muốn.

Đề Gia Tuấn, ta muốn cùng cái này Tiểu Cô Từ hảo hảo câu thông một chút.

Mẹ hồng khuyên ta, “Người trở về, tới nay ta muốn cùng muội muội hảo hảo hàn huyên một chút.”

Ta liên tục lắc đầu, “Vậy làm sao có thể, ta trẻ hơn khỏe mạnh cường tráng, tại sao có thể khiến lão nhân tới chăm sóc người đâu!”

Mẹ chồng muội muội cũng cùng ái nói: “Trở về đi thôi, ta cùng tỷ tỷ có một vào bụng lời nói muốn nói, người đi trở về!”

Họ nhất định phải ta đi, ta cuối cùng chỉ đành phải bắt đắ đi đi nha. Xe taxi đi vào trong nhà thì ta nhớ tới một chuyện, nói cho tài xế: “Xin chuyển một cái phương hướng.”

Ta quyết định đi xem một cái Tiểu Cô Từ.

Xe ngừng lại, ta xách theo cho Tiểu Cô Từ mua nước trái cây đứng ở dưới lầu, có chút thấp thỏm

Phản lặp lại phục ta khuyên mình, là cần nhẫn nhịn, nhà kỳ thật ra thì lòng người không hư, nàng ngu, nàng ngây ngô, thật ra thì trong lòng nàng không phải là một người xấu, ta nếu là chị dâu của nàng, ta yêu Gia Tuấn sẽ phải thương hân người nhà, thương hân tất cả.

Cho mình vô đủ rất lớn khí lực sau đó, ta rút cuộc dẫn ra thờ dài một ngum, hướng nhà mẹ chồng đi.

Tiểu Cô Từ vừa lúc ở phía trước cửa sổ đứng chải đầu, nàng là mở ra cửa sổ sơ, bộ dáng như vậy tóc dài có thể ném ra, xa xa nàng cũng nhìn thấy ta.

Ta thân thiết gọi nàng: “Nhà kỳ.”

Không nghĩ tới nàng một điểm cũng không nể mặt của ta, giận tím mặt hướng ta kêu: “Biến, ngươi đừng đến nhà ta ! Càng đi về phía trước ta gọi điện thoại gọi cảnh sát.”

Ta nhất thời ngây dại, nàng đang nói cái gì à? Coi như ngươi thật không thích ta, ngươi tên là cảnh sát? Người ta người nào hầu hạ ngươi a!

Ta đi phía trước lại đi vài bước, trong lúc bất chợt, một ly thủy tinh từ ngay cả cái ly mang nước đổ ập xuống từ ba tầng trực tiếp ném xuống, đúng lúc nện trúng ở trên người của ta, ta kêu khẽ một tiếng, ly nước lại té trên đất, phẳng bẻ, ly nước tứ lưu.

Ta ngẩng đầu, đúng vậy, chính là ta Tiểu Cô Từ nhà kỳ kiệt tác, lúc này nàng dương dương đắc ý nhìn ta, rất có một loại, bảo ngươi còn dám đi về phía trước giá thức.

Ta thật sự là không thể nhịn được nữa, ta đầu đảo không hy vọng nàng báo Lý, ít nhất nàng cũng không thể thất lễ ba!

Nàng lại vẫn chẳng biết xấu hổ tới một câu, “Thế nào? Đập vào ngươi, nói cho ngươi biết, mới vừa rồi lần này không có đánh ngươi trên đầu coi như không tệ.”

Ta tác phong cứng rắn: “Cái người này cá không ai thêm lấy Lão Nữ Nhân!”

Lời này một cái đâm chọc nàng chân đau, nhà kỳ thân cận chừng một ngay cả, ước hẹn nhân số không tới một ban, đáng đời đáng đời!

Nàng cũng tức giận mắng: “Cái người này cá điên cuồng, ăn no không có chuyện làm là không dưới trứng gà.”

Trước mắt ta tóc đen, người tốt, dưới cơn nóng giận ta xoa người rồi đi, thế đời này coi như là Phó Gia Tuấn đi cầu ta ta đều không lại để ý cái này Tiểu Cô Từ.

Về đến nhà, ta đá rút giày, thân thể vẫn còn ở tốc tốc phát run. Cực phẩm, cực phẩm, cực phẩm!

Ta âm thầm khuyên mình, muốn nhẫn nhịn, muốn nhân nhượng nàng, nàng là Tiểu Cô Từ, ta là chị dâu, ta nên nhận biết thân thể to lớn, không cùng nàng không chấp nhặt, nhưng là ta không có cách nào nhịn.

Ngồi ở trên ghế sa lon, ta hấp khí, thở khí, tay cầm thành quả đấm, mở ra, khép lại, nửa mở ra, nửa khép lại, nỗ lực một lần lại một lần.

Không thể nhịn được nữa.

Gia Tuấn gọi điện thoại về, vô cùng bắt đắ đi nói cho ta biết, chán và Đường Nhất buổi muốn đi Lâm thành một chuyến, ngày mai mới có thể trở về, ta có tức vô lực ứng tiếng rồi, dặn dò hân đi đường cẩn thận lái xe.

Thả điện thoại, ta như cũ nổi dóa, ta gọi điện thoại cho Chu Vi.

Chu Vi như cũ làm nàng vạn năm bất hủ sự nghiệp phái nữ, bận túi bụi. Ta xông trong điện thoại kêu: “Nói cho ta biết, nơi đó có làm đặc biệt tốt ăn thịt nướng?”

“Đỉnh Đỉnh, ngươi làm sao vậy?” Ta rống to: “Ta muốn ăn thịt!”

Ta thật sự giận điên lên.

(thân môn, ba giờ chiều lúc còn có một canh, hội này là chưng bày trước cuối cùng một canh, ngày mai bắt đầu muốn lên Đại Đầu đùa giỡn a)

Bạn đang đọc truyện 36 Chiêu Ly Hôn được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 42: Gia Tuấn gạt tôi

Gia Tuấn không ở nhà, ta đem Chu Vi kéo ra ngoài, cùng nàng đi Amzon thịt nướng thả bụng ăn, cũng may là thịt nướng tiệc đứng, ăn bao nhiêu cũng không người cai quản, ta tác phong hận cảm một bàn lại một bàn chân giò hun khói, thịt bò, cảm nữa tại trong mâm liêu mạng cắt.

Chu Vi tức giận xem ta, “Rảnh rảnh trì xử tử, đủ lắm rồi.”

Nghe ta tự thuật, nàng cũng lắc đầu: “Nghe lời người báo oán, ta đều không dám kết hôn, cái này nếu đụng phải cùng một người cái này Tiểu Cô Từ giống nhau cực phẩm, ta không có người tốt như vậy nhện tính.”

Ta cũng vậy tức: “Như vậy nhện xuống đi, thật là ít sống mười năm sớm bị ung thư, nàng thế nào không tìm người gả cho a!”

Chu Vi cười, “Không phải là cực phẩm bắt đắc dĩ cười nàng vậy.” Ta xem thế là đủ rồi, lời hay a!

Vấn đề là ta không tìm được nữa cực phẩm người của xứng nàng.

Hai người chúng ta như như thao thao nói chuyện phiếm, nàng hỏi ta: “Cùng Gia Tuấn hòa hảo đi!”

Ta gật đầu, “Hòa hảo rồi!”

“Ta liền nói, nữ nhân kia kia địch qua người!”

Ta lại đắc chí rồi, “Ta thật sự có này sao hảo? Người nói một chút, ta là xinh đẹp đây? Còn là thông minh à? Hay là ta thật đáng yêu? Mau, mau tới khen ta một cái.”

Chu Vi liền tiếp ho khan, “Cái này gần đây cổ phiếu thấy ngã, hư vinh tâm thấy trưởng a!”

Ta lại cảm khái, buồn xuống nữa, “Chu Vi, thật ra thì trong lòng ta cũng không thoải mái, suy nghĩ một chút Gia Tuấn đã từng cùng nữ nhân khác ngủ qua, trong lòng ta còn chưa phải thông khoái, tựa giống như. Mình thích một món ăn, ăn trước lại bị một con con ruồi trước xuống miệng. Tóm lại một câu nói, không tự lập nữ nhân không có tư cách đi chọn người khác.”

Nàng từ từ nói: “Có chút nam nhân không có thuốc chữa, Gia Tuấn vẫn còn hảo, ít nhất hắn còn biết đường về nhà, hắn chịu cúi đầu hướng người nhận làm, đôi có chút nam nhân, bên này cùng lão bà lời thề son sắt làm bảo đảm, quay người lại lại cùng Tiểu Tam cút thành một cái, nam nhân như vậy mới để cho người thất vọng đau khổ.”

Ta cúi đầu xuống, “Chỉ mong hắn sẽ không tái phạm.”

Đúng vậy a, ta có thể làm sao bây giờ? Vừa đụng đến này loại vấn đề, lập tức ly hôn sao? Gia Tuấn đã từng đón lấy một vụ án, một vị thiếu niên phạm vào tội, nếu bị phán hình, Gia Tuấn biết rõ hắn là lỗi, nhưng là vẫn khẩn thiết thỉnh cầu quan toà hoãn lại, cho thiếu niên một cái cơ hội, người

thiếu niên kia cuộc sống đường còn rất dài, nếu như hắn có thể quý trọng cơ hội lần này, có lẽ con đường của hắn từ sẽ đi vô cùng thẳng, nhưng nếu như hắn thật bị quăng vào ngục giam, có lẽ tư tưởng của hắn xem lại biết xảy ra biến chuyển, cuộc đời của hắn sẽ biến thành một loại khác cuộc sống, lần đó toà án thẩm vấn là công khai thẩm lý, ta lấy thẻ căn cước thân thỉnh dự thỉnh, nghe Gia Tuấn vì vị thiếu niên kia biện hộ, hắn chữ chữ câu câu, tình chân ý thiết, cuối cùng đã động ba vị quan toà, mà ngồi đang nghe thẩm chỗ ngồi ta đây, nghe cũng là rất muốn khóc, sau đó thiếu niên kia cha mẹ của rơi lệ. Hướng gia tuấn trí tạ, Gia Tuấn an hưởng chỉ là lạnh nhạt nói: “Ta mười tám tuổi thì lên đại học, học bảy năm luật pháp, ta hi vọng mỗi người cũng có thể lấy pháp làm gương, trung thực cuộc sống của mình.”

Đề đao xuống xiên, ta cũng vậy ăn no, xem xuống thời gian, Gia Tuấn nên đến nơi muốn đến, không biết hắn một đường khỏe không, ta lấy điện thoại đi động gọi điện thoại cho hắn.

Điện thoại thông, ta hướng chu Vi nháy mắt một cái mắt, chu Vi lắc đầu một cái.

“Gia Tuấn.”

Rất kỳ quái, Gia Tuấn nhận điện thoại, nhưng mà ở tại bên trong lại không nói tiếng nào, yên tĩnh.

Ta lòng nghi ngờ là đường thẳng vấn đề, hoặc là điện thoại ra khỏi hư, vì vậy ta lại kêu: “Gia Tuấn? Người đã tới chưa? Đang làm gì?”

Lúc này, người ở bên trong nói chuyện, lại giống như một tiếng nổ nổ ở bên tai của ta.

“Ta là quách tường.”

Ta nhất thời nán lại, quách tường, thế nào lại là nàng?

Ta không thể tin được, bên tai ùng ùng một chút, một tiếng ông ông, ù tai rồi.

Gia Tuấn không phải là đi công tác rồi sao? Làm sao sẽ cùng nàng một

chỗ? Đây là chuyện gì xảy ra?

Thanh âm của nàng ở trong điện thoại nghe thông thả ung dung, thanh âm khinh phiêu phiêu lại giống như từng thanh dao găm: “Người nhất định rất kỳ quái, có đúng hay không? Phó Gia Tuấn cùng người nói hấn đi công tác rồi hả? A, bị làm khó người tin tưởng hấn, nói cho người biết, hấn cũng là không có đi, đang bỏ ta chỗ này, ở trên giường ta, người nghĩ hỏi chúng ta làm cái gì có đúng hay không? Như vậy theo người ý tưởng, một nam một nữ một chỗ một phòng, người nói chúng ta sẽ làm gì?”

Ta nán lại, ngu, tay tóc tóc phát run.

Chu Vi phát giác sắc mặt ta không tốt, nàng lập tức ném ra chiếc đĩa, lập tức đoạt lấy điện thoại.

Nàng hỏi trong điện thoại, “Người là ai? Chuyện gì xảy ra?”

Ta như sấm hoành đĩnh, đoạt lấy điện thoại, “Nói, các người ở nơi nào? Ở nơi nào?”

Quách tường lạnh lùng nói: “Ở nơi nào? Đang bỏ Lê Tinh, người không phải tin phải hay không? Vậy người tới xem một chút đi, ta ở 1705.”

Trước mắt ta tối sầm, điện thoại di động pằng chày xuống.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 1: Tai nạn xe

Cúp máy, tôi liền giống hệt như một con sư tử thịnh nộ lao nhanh ra cửa, Chu Vi lo lắng, ở phía sau gọi tôi: “Đình Đình, cậu muốn làm gì?”

“Làm gì à? Phó Gia Tuấn nói đi công tác, nhưng căn bản anh ta không đi, anh ta ở cùng với người phụ nữ đó, ngay tại Lê Tinh, cậu nói xem tớ muốn làm gì?”

Vì để xác minh thử xem Gia Tuấn có phải thật sự nói dối tôi không, tôi gọi điện thoại cho Đường Nhất Phàm, điện thoại rất nhanh được nối.

“Đường Nhất Phàm, sư phụ cậu đâu?”

Đường Nhất Phàm nhận được điện thoại của tôi, rõ ràng là càng hoảng sợ, giọng nói ấp a ấp úng, “Sư phụ em vừa mới đi ra ngoài rồi, lát nữa anh ấy về, em sẽ nói anh ấy gọi điện thoại lại cho chị.”

Tôi trầm giọng hỏi: “Hai người đi đường tốt chứ? Vừa rồi tôi mới gọi điện thoại cho anh ấy, anh ấy không bắt máy, tôi rất lo lắng.”

Ở bên kia, Đường Nhất Phàm cất giọng bịa đặt sang sảng, “Tốt lắm, lên đường bình an, sư phụ em vốn là một tài xế lão luyện mà, chị yên tâm đi.”

Một đôi hát bè rất hay, thật sự là châu liên bách hợp (xứng đôi vừa lứa), nếu không phải là tôi sớm biết Gia Tuấn ở chung với Quách Sắc, ta thật sự đoán không được bọn họ đang làm cái chuyện mà không ai nghĩ ra.

Tôi tỉnh táo cúp điện thoại, một chiếc taxi dừng lại, tôi lập tức lên xe, nói với tài xế, “Đi Lê Tinh.”

Trên đường đi, tôi trầm mặc không nói gì, chỉ nhìn đường, ánh đèn vàng cam chiếu rọi xuống, toàn bộ mặt đường biến thành một màu đơn điệu.

Rốt cục, xe cũng dừng lại trước khách sạn Lê Tinh, sau khi xuống xe, tôi nhìn xung quanh khách sạn này.

Mặc dù Lê Tinh không phải là khách sạn tốt nhất, nhưng cũng là một trong những khách sạn 5 sao được lắp đặt các thiết bị xa hoa, được đến nơi này vụng trộm, thật sự rất hào phóng chẳng kiêng nể ai!

Khi bước vào đại sảnh, tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện, tôi đến trước bãi đỗ xe dạo một vòng, tìm từng chiếc xe một, rất dễ dàng, tôi tìm thấy chiếc xe Camry màu đen của Gia Tuấn, nó thực sự đậu ở chỗ này, thực sự đợi chủ nhân của nó quay lại.

Chu Vi cũng không thể tin được, “Đúng là xe của Gia Tuấn.”

Ngược lại, tôi rất bình tĩnh, “Chu Vi, chỉ bằng chúng ta lên đó xem một chút, có lẽ bọn họ không làm gì cả, nhiều nhất cũng chỉ có thể cởi hết quần áo, nằm trên giường nói chuyện phiếm thôi mà.”

Tôi nhanh chóng sải bước đi vào bên trong, cô không thể làm gì khác hơn là đi theo tôi, dường như đang suy nghĩ, Đinh Đinh đáng thương, không ngờ có một ngày, tôi lại có thể giống với nhân vật chính trong cuốn sách “Ly hôn kiểu Trung Quốc”, âm thầm theo dõi chồng, thu thập vết tích ngoại tình của chồng.

Thang máy đang đi lên, hai người chúng tôi tựa vào vách thang máy, không nói lời nào.

Cuối cùng, tôi cũng đứng trước cửa phòng 1705, cửa gỗ hò đào màu đỏ của khách sạn rất dày, tấm bảng được đóng vô cùng ngay ngắn, bọn họ rất tận tụy với công việc của mình, một cánh cửa, ngăn cản người bên ngoài, nhưng cách một cánh cửa, ai biết bên trong đáng xảy ra chuyện gì?

Tôi đứng trước cửa, giơ tay lên, rất muốn gõ cửa, mà tôi lại chần chờ rồi, có phải Gia Tuấn ở bên trong hay không? Tôi nên bắt anh ra ư? Một ngày nay, từ lúc Gia Tuấn bắt đầu nói với tôi anh có người khác ở bên ngoài, tinh thần của tôi vẫn luôn ở một trạng thái vô cùng khẩn trương, sau đó liên tiếp hai ba ngày, xảy ra đủ mọi chuyện, những chuyện này lũ lượt kéo tới làm cho tôi gần như không thở nổi.

Sau đó vợ chồng chúng tôi làm hòa, đến bây giờ chỉ có 12 tiếng ngắn ngủi, mấy lần tôi hoài nghi, chuyện này dường như chưa từng xảy ra, đây chẳng qua là một giấc mơ mà tôi tưởng tượng ra.

Nhưng hiện tại không phải là mơ, Gia Tuấn thật sự ở trong khách sạn này, Đường Nhất Phàm che đậy giúp anh, Quách Sắc nói không sai, Gia Tuấn không đi công tác, ngay lúc này anh đang ở khách sạn, như vậy, anh và cô ta đang ở trong này làm cái gì?

Tôi do dự đứng ở cửa, đột nhiên trong lòng chua xót, cúi đầu.

Giờ khắc này, tôi cảm thấy rất thê lương, trái tim như bị treo giữa không trung, lơ lửng lơ loi, không có điểm tựa, mà bên cạnh còn có một cái roi đang không ngừng quất vào nó, trái tim vốn đã rỉ máu, bây giờ còn có một cây dao đang bay tới, cắm thẳng vào giữa tim.

Rất cực, tôi thở một hơi thật dài, quay đầu, tôi bình tĩnh nói với Chu Vi, “Đi thôi, chúng ta đi thôi!”

Chu Vi rất kinh ngạc, đi ư? Tôi đang đẳng sát khí đến khách sạn, sao lại có thể bình tĩnh rút lui như vậy? Đây không phải tính cách của tôi.

Nhưng tôi đã đi rồi, lê bước chân, cầm túi cách, bước từng bước nặng nề trên thảm trải sàn, do dự rồi đi.

Chu Vi thở dài, cũng tốt, thấy chỉ bằng không thấy.

Sau khi cửa thang máy mở ra lần nữa, tôi hết như một xác chết cứng đờ, Chu Vi bắt an đi theo tôi, vẻ mặt lo lắng.

Đi ra khỏi khách sạn lớn Lệ Tinh, nhìn về phía lầu 17 kia, căn phòng đó, rèm cửa được buông xuống, ánh đèn âm u.

Sẽ xảy ra chuyện gì? Quên đi, tôi không muốn biết, tôi mệt mỏi, tinh thần hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu, tôi không muốn đi điều tra nữa.

Chu Vi bắt an hỏi tôi: “Đinh Đinh.”

Tôi khẽ nói: “Theo tớ một chút đi!”

Chúng tôi đi trên đường bên ngoài khách sạn Lệ Tinh, bây giờ trời đã rất tối, trên đường không có bao nhiêu người tản bộ, chỉ có hai chúng tôi, bộ dạng không giống như những cô gái 17-18 tuổi, đi dật dờ trên đường, một người hồn bay phách lạc, một người lo sợ bất an.

Cơn gió thổi đến, tôi cảm giác được một chút lạnh lẽo, một chút gió, thổi vào người, khiến cho tóc gáy tôi dựng đứng, hết như hàng ngàn mũi kim, châm vào tôi, bóng đêm càng lúc càng dày đặc, ngửa mặt nhìn lên bầu trời đêm, một mảnh âm âm.

Chu Vi hỏi tôi: “Đinh Đinh, bây giờ cậu có tính toán gì không?”

Trong lòng tôi chua xót nghĩ, bây giờ tôi có tính toán gì không?

Thực ra, trong lòng tôi mờ mịt, từ đầu đến cuối tôi đều suy nghĩ không ra tại sao Gia Tuấn phải làm như vậy, là tôi thật sự làm không tốt sao? Bên này, anh thành khẩn thốt với tôi, bên kia lại lưu luyến người phụ nữ đó, thậm chí còn không ngần ngại lôi kéo người tập sự để che đậy việc cùng cô ta tranh thủ thời gian đi yêu đương vụng trộm, tại sao anh lại làm như vậy? Khoảng thời gian này, chúng tôi vẫn chiến tranh lạnh, tôi làm mặt lạnh với anh, mà vị bác sĩ Quách kia hiển nhiên sẽ không đối với anh như vậy, cô ta sẽ cười tươi như hoa, khiến cho anh đạt được toàn bộ sự hạnh phúc và thoải mái ở chỗ cô ta, bây giờ cô ta lại bị thương, bị Đinh Đang ngộ thương, chính là khi cô ta uất ức, Gia Tuấn không đành lòng, đương nhiên sẽ dễ dàng cô ta tốt hơn. Chính là nguyên nhân này sao?

Tôi che mặt lại, bởi vì tôi không dám khóc ở trước mặt Chu Vi, vừa nãy tôi còn thỏa mãn, hiện tại tôi lại biến thành người bị chồng ruồng bỏ, cục diện còn tồi tệ hơn so với trước đây.

Chu Vi bắt đấm đấm vai tôi, buông tay xuống, tôi phát hiện mặt mình toàn là nước mắt, nhìn không được tôi hỏi cô: “Tại sao đối tượng mà Phó Gia Tuấn ngoại tình không phải là cậu chứ? Nếu như là cậu, chỉ ít tôi còn có chút dễ chịu, chỉ ít nước phều sa không chảy vào đất của người ngoài.”

Cô hơi giận dữ mắng tôi: “Cậu xem Phó Gia Tuấn là báu vật, nhưng trong mắt tớ, không hơn loài cây cỏ.”

Đúng vậy, những lời này như gáo nước tạt vào đầu, bất chợt làm cho tôi tỉnh táo lại, tôi xem Gia Tuấn là báu vật, như lấy được báu vật mà nâng niu trong lòng bàn tay, kỳ thực anh cũng giống như ngàn ngàn vạn vạn đàn ông ở bên ngoài, đều là cây cỏ, đều là đàn ông bình thường, trái tim tôi ngu muội, đã quá yêu người đàn ông này.

Tôi khóc rống lên, Chu Vi khó chịu không dứt, cô ôm chặt tôi vào lòng.

Lúc này, điện thoại bỗng nhiên reo vang, tôi nâng tay lên nhìn, là điện thoại của Gia Tuấn.

Tôi có chút lưỡng lự, điện thoại còn đang kiên nhẫn reo, suy nghĩ xong, tôi nhận, để giọng nói thật bình tĩnh, cố gắng tỉnh bơ như không.

“Gia Tuấn.” Tôi rất bình tĩnh.

“Đình Đình.” Anh cũng rất bình tĩnh.

“Anh tới nơi rồi sao?”

“Ừ, anh đến rồi.”

Tôi thê lương một hồi, cho đến bây giờ, anh vẫn vậy, gạt tôi.

“Độc đường có tốt không?”

“Tốt lắm, Đường Nhất Phàm nói em gọi điện thoại cho anh, vừa rồi anh xuống lầu có chút việc, em có chuyện gì à?”

Tôi thở ra, Phó Gia Tuấn, anh vẫn còn giấu giếm tôi, vẫn còn lấy Đường Nhất Phàm ra để che đậy.

“Em không sao cả, Gia Tuấn. . . . . chỉ là. . . . . em có chút chuyện muốn hỏi anh.”

“Chuyện gì vậy?”

“Gia Tuấn, chúng ta cũng đã kết hôn được 4 năm, 4 năm này, có bao nhiêu ngày, bao nhiêu giờ, anh có thể tính hết được không?”

Bên kia, Gia Tuấn thoáng ngập ngừng, có lẽ anh cảm thấy rất lạ, tại sao tôi lại hỏi anh vấn đề như thế.

Nhân lúc anh còn đang phân vân, tôi thay anh trả lời: “Gia Tuấn, chúng ta yêu nhau 2 năm, kết hôn được 4 năm, hơn 2 ngàn ngày đêm, hơn 5 vạn giờ, đúng không?”

Anh không lên tiếng, chỉ im lặng lắng nghe.

Tôi từng chữ từng chữ hỏi anh: “Tại sao anh lại gạt em?”

Anh dừng một chút, “Đình Đình, em muốn hỏi anh chuyện gì?”

Tôi bình tĩnh hỏi: “Anh ở chung với Quách Sắc có phải không?”

Đầu dây bên kia trầm mặc một hồi lâu, nắm chặt ống nghe, hai chúng tôi im lặng hết như hai ngôi sao nhỏ trên bầu trời đêm, khoảng cách rất xa, rất xa.

Tôi hỏi: “Trả lời em, phải hay không phải?”

Cuối cùng anh cũng đáp: “Phải, nhưng Đình Đình à, nghe anh giải thích đi.”

Tôi rất bình tĩnh: “Gia Tuấn, em không phải là một người vợ càn quấy, điều em muốn nói với anh chính là, trước đó em cố gắng muốn cứu vãn cuộc hôn nhân này, bởi vì em yêu anh, em muốn cho anh và em không gian để yên tĩnh, để chúng ta có thể cẩn thận suy nghĩ lại một chút, có phải chúng ta còn có thể quay trở lại với nhau hay không. Em đã từng phản tỉnh chính mình, cũng đã cho anh cơ hội, nhưng mà bây giờ, em phát hiện ra em đã sai rồi, ngay bước đầu tiên em đã bước sai rồi, lúc anh đề nghị ly hôn, em nên trả không gian tự do lại cho anh, nếu anh đã chán ngán cuộc hôn nhân này, cho dù em cố sức giữ anh lại bên cạnh, cũng vô ích thôi.”

Ở bên kia, Gia Tuấn vội vàng lên tiếng: “Đình Đình, em nghe anh giải thích, không phải như em nghĩ đâu, đúng là anh ở chung với cô ấy, nhưng mà anh không có làm cái gì hết.”

“Xin lỗi, Gia Tuấn, em không muốn nghe, em cũng không muốn biết các người ở trong phòng khách sạn để làm cái gì, bây giờ những thứ đó đã không còn ý nghĩa gì với em nữa rồi.”

Bên kia, anh vẫn vội vàng gọi tôi như cũ, “Đình Đình, Đình Đình.”

Tôi hỏi anh: “Gia Tuấn, lúc yêu nhau em không tính toán với người nhà họ Phó của anh, khi kết hôn, em đối với anh toàn tâm toàn ý, anh noismootj câu,

em đều xem như thánh chỉ, anh không hải lòng, em hết sức lo sợ, anh đề nghị ly hôn, em hoảng hốt, tất cả mọi thứ, em đều vì anh, em có chút sợ xuất, em rẻ như bún nờ, cho dù là em bây giờ, em cũng không xin được sự thành thật của anh, tại sao vậy?”

Ở bên kia, anh không nói nên lời.

Tay tôi bắt đầu run rẩy, trái tim đã chết.

Thở ra thật dài, tôi buông tay xuống, ngắt điện thoại.

Không quá nửa phút, điện thoại lại lập tức vang lên, vẫn là điện thoại của anh.

Tôi lãnh đạm nhìn chiếc điện thoại, đột nhiên, tôi nổi cơn thịnh nộ, dùng hết toàn bộ sức lực, tôi hung hăng ném thẳng điện thoại ra xa, điện thoại vẽ ra một đường vòng cung thật dài trong trời đêm, rơi thật mạnh xuống đường, một chiếc xe đang lao vùn vụt tới đây, nháy mắt điện thoại bị cán thành bột.

Chu Vi thở dài, cô đưa tay gọi taxi, cô không thể đi cùng tôi nữa, nếu như để cho tôi đi, tôi có thể đi tới sáng mất, cô không có tinh lực để theo tôi.

Tôi cay đắng nói: “Tớ không muốn về nhà.”

“Được rồi, đêm nay đến chỗ của tớ.”

Một chiếc taxi dừng lại, cô đang muốn gọi tôi lên xe, điện thoại lại reo lên, cô đành phải nhận điện thoại trước, tôi nghe được cô ở trong điện thoại sốt ruột khiến trách cấp dưới, tốt thật, phụ nữ của sự nghiệp có công việc của riêng mình, không giống như tôi, chỉ là một con gà được nuôi trong nhà, chồng cho cái gì, tôi liền mổ cái đó.

Tôi như thấy ma cứ bước lên phía trước, cái gì cũng không chú ý, phía trước giao lộ là một khúc ngoặt, nhưng mà tôi không chú ý, lại còn đi thẳng tới, bước xuống đường, đi ra giữa đường tôi cũng không biết, chỉ nghe bên tai có tiếng phanh gấp, tiếng còi xe chói tai.

Tôi vừa quay đầu lại, mắt bị đèn xe chiếu vào, còn chưa kịp phản ứng, cơ thể bị tông mạnh, không cảm thấy đau, tôi văng ra xa.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 2: Đau xé tim

Khi ba mẹ đến bệnh viện, tôi nằm trên giường, hơi thở yếu ớt.

Cũng may là vị tài xế kia không có say rượu lái xe, hơn nữa, là khúc ngoặt, nên ông thả chậm tốc độ, mạng tôi lớn, chiếc xe tông tôi văng ra xa mấy thước, tôi ngất đi.

Chu Vi hoảng hốt đưa tôi đến bệnh viện, cô muốn gọi điện thoại cho Gia Tuấn, tôi ngăn cô lại: “Không cần gọi điện cho anh ta.”

“Đình Đình, cậu hà tất phải có chấp như thế.”

Tôi lại bình tĩnh vô cùng, tuy trên người có chỗ bị chảy máu, nhưng đầu óc lại không hề hấn gì, chỉ ít tôi còn có khả năng phán định, tôi không hề bị chấn động não, hơn nữa, tay chân tôi không sao, tôi không bị liệt, tôi còn có thể cử động, cảm tạ trời đất, tôi bị tai nạn xe, nhưng tôi không trở thành gánh nặng của người khác.

Tôi nhanh chóng phát hiện ra phần dưới của tôi đang chảy máu, máu bắt đầu chảy ra từ giữa hai chân tôi, thậm chí nhuộm đỏ hết ra giường dưới thân tôi.

Tôi bắt đầu cảm thấy đau bụng, tôi dứt quãng nói với bác sĩ, ”Tôi đang mang thai, bác sĩ làm ơn kiểm tra giúp tôi thử xem em bé có sao không.”

Sau khi bác sĩ kiểm tra xong, lấy làm tiếc mà nói với tôi, em bé khó tránh khỏi, trải qua lần bị thương nặng như vậy, phôi thai bong ra khỏi tử cung, hiện tại các tổ chức lớn đã ra hết rồi, để đảm bảo an toàn, thì phải phẫu thuật nạo tử cung.

Thật chuyên nghiệp, nhìn thấy tình hình chung không tốt, cũng không dự định giữ lại bào thai, theo như lời tư vấn của bác sĩ, nạo sạch sẽ, vĩnh viễn tuyệt hậu.

Mẹ nhào tới trước giường, trong mắt toàn là nước, tôi nhìn thấy sự đau đớn trong mắt mẹ, tôi cũng khóc theo. Tôi thật không có tương lai, không có tiền đồ mà, lại làm cho ba mẹ già yếu phải đau lòng vì tôi lần nữa.

Mẹ đau xót nắm tay tôi, áp tay tôi lên mặt, một lần lại một lần vuốt mu bàn tay của tôi, không ngừng gọi tên tôi.

Sắc mặt ba u ám, ba hỏi Chu Vi: “Gia Tuấn đâu, chưa báo với nó à?”

“Con đã báo cho anh ấy rồi, anh ấy đang chạy đến đây.”

Y tá đẩy cửa, cô hỏi chúng tôi: “Người nhà của Đinh Đinh đã đến chưa?”

Ba hỏi cô: “Con gái của tôi vẫn còn bị thương ở đâu sao?”

“Bị trầy da trên diện rộng, song, may mắn là chỉ bị thương ngoài da, không tổn thương đến xương, bị trật khớp cổ tay, phải bó bột tĩnh dưỡng. Mặt khác, cô ấy phải tiến hành phẫu thuật nạo tử cung, xin hỏi là làm không đau hay... ..”

Mẹ khóc to lên, “Con gái đáng thương của tôi, tại sao con không nói cho mẹ biết là con đang mang thai.”

Tôi chỉ cười gượng gạo.

Lúc này, ba vô cùng bình tĩnh, ba nói với y tá, “Con rể tôi sẽ nhanh chóng đến đây, do nó đến ký tên.” Ba cầm đơn phẫu thuật giúp y tá.

Y tá đành phải đi ra ngoài.

Toàn thân tôi run rẩy, nước mắt không ngừng chảy xuống, ngoài mặt lại cố nén đau thương mà nói với mẹ, “Mẹ ơi, con không phải là một đứa con ngoan, khi đi học cũng không phải là học sinh giỏi, thành tích không tốt, không như Đinh Đăng, có rất nhiều bằng khen, khi đi làm cũng không phải là nhân viên tốt, không tiến bộ, chưa hề được khen thưởng... ..”

Mẹ đau đớn ôm tôi vào lòng, không ai hiểu con gái bằng mẹ, mẹ hiểu rõ, bây giờ tôi đau muốn chết đi, nhưng lại cố nói sang chuyện khác, chỉ vì nói sang chuyện khác mới phân tán được sự thống khổ.

Tôi khóc không ra tiếng, lục phủ ngũ tạng đều bị bóp méo đến đau nhức, “Lập gia đình rồi, con không phải là người vợ tốt, giặt quần áo không sạch sẽ, lau nhà cũng không triệt để, nấu ăn thì nửa chín nửa sống, mẹ chồng không thích, em chồng không muốn gặp... .. Chồng thì có người phụ nữ khác, hiện giờ, bởi vì tùy hứng con còn hại chết đứa con của chính mình, mẹ ơi, con không tốt, thật sự con không tốt.”

Tôi khóc rống lên.

Cánh cửa bị đẩy ra, Gia Tuấn nhào vào trong, “Đinh Đinh!”

Anh vội chạy đến trước giường, chộp tay tôi đặt vào tay anh, tay tôi vô cùng lạnh lẽo, toàn thân cũng đều phát run, anh khẩn thiết nhìn tôi, bởi vì cơ thể tôi đang co giật, anh luống cuống, trong mắt toàn là sự sợ hãi.

Anh vỗ nhẹ khuôn mặt tôi, vừa đau đớn vừa gấp gáp gọi tôi: “Đinh Đinh, Đinh Đinh.”

Tôi không còn sức lực, tựa vào trong lòng mẹ, hơi thở dần dần yếu đi, hỏi anh: “Gia Tuấn, bình thường anh hay uống trà xanh, uống không ngán sao? Em giới thiệu cho anh một loại mới nhé, trà lá của người Tây, uống ngon vô cùng, tên là trà Earl Grey của hãng Greiner, mùi vị có chút ngọt, lại có chút giống như pha thêm một ít sữa, dịu nhẹ kéo dài, anh có thích hay không?”

Anh rót nước mắt, nước mắt cứ túa ra từ hốc mắt, vừa trượt xuống tay tôi.

“Đinh Đinh, Đinh Đinh.” Anh gọi tôi hết lần này đến lần khác.

Y tá lại bước vào, “Người nhà đến đây chưa? Xin mời ký tên!”

Gia Tuấn nhìn đơn phẫu thuật, “Phẫu thật cái gì? Vợ của tôi làm sao?”

Ya tá dùng một giọng điệu chuyên nghiệp trả lời hết sức lưu loát, “Cô ấy mang thai hơn 7 tuần, nhưng bởi bị bị đụng xe, nên phôi thai đã bị bong tróc ra khỏi tử cung, nhất định phải làm phẫu thuật nạo thai ra.”

Gia Tuấn kinh ngạc, anh khó tin mà nhìn tôi, hồi lâu anh mới có lại phản ứng, trong giọng nói toàn là sự đau đớn, “Em có thai sao?”

Tôi nhắm mắt lại, một hàng nước mắt chảy ra, tôi ngất đi.

Không biết phẫu thuật tiến hành bao lâu, hình như không lâu lắm, bởi vì tôi không đau, tôi không còn cảm giác, tôi đã ngủ.

Ngủ thật sâu, không biết là bao lâu, chỉ biết là khi tỉnh lại, toàn thân tôi đều đau nhức, bác sĩ nói trên người tôi bị trầy da diện rộng, từ cánh tay đến sau lưng, đến chân, tôi bị thương rất nhiều, cử động một chút cả người liền đau đớn như bị roi da ngâm nước quất vào, không chịu nổi tôi rên rỉ: “Đau quá!”

Tôi biết đây không phải là sự đau đớn của sảy thai, mà là sự đau đớn của vết trầy xước trên người.

Lập tức, có một giọng nói gọi tôi: “Đinh Đinh.”

Toàn thân tôi run lên, mồ hôi ra, tôi nhìn thấy Gia Tuấn.

Anh ngồi ở trước giường tôi, tay cầm bàn tay tôi, ánh mắt nhìn tôi hết sức chăm chú, lúc nhìn thấy tôi tỉnh lại, ngũ quan anh giãn ra, lông mày thì chau lại.

Tôi tò mò hỏi anh: “Sao anh lại ở đây? Cậu em họ của anh không phải là sinh con trai sao, hình như hôm nay bày tiệc đầy tháng? Anh ở chỗ này làm cái gì? Đi nhanh đi!”

Nói xong chuyện này tôi lại thấy vui, ngủ một đêm, có thể nhớ rõ chuyện trước đây, chứng tỏ não bộ của tôi không bị hỏng, vô cùng may mắn.

Tôi cười khỏ, “Nhất thiết đừng nói với người ta, em bị sẩy thai nhé, người ta sinh con trai, em lại sẩy thai, chuyện xui xẻo quá.”

Anh cup mắt xuống, một tay đan vào tay tôi, cúi đầu, anh hôn lên tay tôi, không nói lời nào.

Nói gì đây? Trong cổ họng của tôi như bị nhét một quả táo lớn, không nói được gì.

Tôi nhìn bóng đèn trên đỉnh đầu, nói thì thầm: “Em có một người bạn, nickname là Thủy Tú, không có gì làm mà lại thích viết tiểu thuyết, ngày ngày viết bảy viết bạ, bây giờ lại còn viết cái gì mà “36 chiêu ly hôn”, cô ấy đã từng nói với em thế này, Đinh Đinh, nói cho cậu biết, viết tiểu thuyết, nói thật dễ nghe, làm tác giả, nói khó nghe chính là việc viết lách, bán chữ mà sống, điểm khác nhau duy nhất với những kỹ nữ bán thân chính là, kỹ nữ phục vụ khách làng chơi, còn chúng tớ phục vụ độc giả, kỹ nữ muốn làm cho khách hàng hưng phấn, chúng tớ cũng vậy, cũng muốn làm cho độc giả hưng phấn. Gia Tuấn, anh nói xem có phải làm vợ cũng vậy hay không? Gả cho người khác, nói dễ nghe thì là vợ, còn nói khó nghe, chính là người hầu và người để ngủ cùng?”

Gia Tuấn nghe tôi nói xong, anh đột nhiên biến sắc, ngũ quan cũng biến dạng.

Mất con, tôi tràn ngập áy náy đối với sinh mạng nhỏ này, nó đến không đúng lúc, thêm tai họa nữa, cả nhà cũng không còn lòng dạ nào để bận tâm đến nó, dường như là nó rất hiểu chuyện, sau khi biết mình là kẻ thừa thãi thì đã ra đi, ngay cả việc nói lời tạm biệt với mọi người cũng không có.

Hai người chúng tôi không nói lời nào.

Y tá đi vào phát thuốc, thuốc được đặt trong một hộp nhựa, đặt lên tủ bên cạnh tôi, tiếp đó đưa cho tôi một cái nhiệt kế.

Tôi cố nặn ra một nụ cười nói với y tá: “Cám ơn cô, sáng sớm nhìn thấy cô tươi cười rạng rỡ như thế này, tâm trạng lập tức tốt lên ngay.”

Y tá lập tức cao hứng, mỉm cười tạm biệt tôi.

Tôi muốn kẹp nhiệt kế vào nách, thế nhưng một tay bị bó bột, chỉ dùng được tay còn lại để tháo nút áo ra, rất không thuận tiện, Gia Tuấn nhanh chóng đón lấy nhiệt kế, cấp tốc cởi nút áo cho tôi, nhét nhiệt kế vào nách tôi.

Ba mẹ không có ở đây, chỉ có mình anh ấy, tôi không biết tối qua ba mẹ và anh có xảy ra tranh chấp kịch liệt hay không, cũng không biết anh viện có gì để trấn an ba mẹ tôi, đôi lần sự tha thứ của họ, tôi rất mệt mỏi, không muốn hỏi nữa.

Một lúc lâu sau, anh vuốt tóc tôi, khẽ hỏi tôi: “... .. em đã biết mình mang thai từ lâu? Tại sao không nói cho anh biết?”

Tôi khách sáo hỏi lại anh: “Nếu như anh sớm biết em sẽ đến khách sạn, còn có thể đi vụng trộm hay không?”

Anh nhất thời giật mình, lời nói của tôi hết như một con dao từng nhát đâm anh ngay tại chỗ.

Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng, từ trong đôi mắt anh, tôi nhìn thấy được sự hối hận và đau đớn vô cùng.

Anh nhẹ giọng hỏi tôi: “Em tin tưởng anh không?”

Tôi nhẹ nhàng nói rằng: “Em tin anh, anh có nỗi khổ trong lòng, sợ dĩ anh đi gặp cô ta, không phải là muốn đi yêu đương vụng trộm, chẳng qua anh chỉ đóng cửa lại cùng cô ta nói chuyện riêng thôi.”

Anh rút nước mắt.

“Đinh Đinh.” Anh nghẹn lời: “Em hãy tin anh một lần, anh không có làm gì cả. Tối qua, khi anh và Đường Nhất Phàm định xuất phát, thì anh nhận được điện thoại của cô ấy, cô ấy nói có chuyện gấp, vốn dĩ anh không muốn đi gặp cô ấy, thế nhưng cô ấy nói, nếu như muốn cô ấy rút lại đơn không kiện Đinh Đương nữa thì nhất định phải đến đó, nếu không thì cô ấy sẽ lập tức tiêm thuốc vào người, anh muốn giải quyết dứt điểm chuyện này cho nên đã đến đó tìm cô ấy, nhưng anh không nghĩ tới tại anh sẽ phát sinh tranh chấp kịch liệt, cô ấy nóng nảy, khi tranh chấp còn xé rách áo của anh.

Trong cơn nóng giận, anh đã đập cửa rời khỏi đó, đi được nửa đường anh mới nhớ ra là áo và điện thoại còn để ở khách sạn, vì thế anh đã lái xe quay lại đó lấy, ngay lúc này, trời xui đất khiến thế nào mà em lại chạy đến đó, Đinh Đinh, anh không biết là em sẽ gọi điện đến, càng không nghĩ tới cô ấy sẽ ở trong điện thoại mà kích thích em.”

Tôi thở ra, “Thì ra là vậy, nguyên nhân là vì Đinh Đương, xin lỗi, lại là em làm liên lụy anh.”

Anh nghe ra được sự mỉa mai trong lời nói của tôi.

Rút nhiệt kế ra, Gia Tuấn nhìn, 38.9 độ, tôi đang lên cơn sốt, có thể là do vết thương trên người bị viêm gây nên, Gia Tuấn bối rối, anh lập tức nhấn chuông gọi y tá.

Bác sĩ lập tức dặn dò rút máu để làm xét nghiệm, hai bác sĩ thực tập đẩy cửa bước vào, họ nhận lấy tay của tôi từ trong tay Gia Tuấn, vén tay áo lên, bó chặt cánh tay tôi lại, bắt đầu ghim vào thịt của tôi, rút máu của tôi, đau quá, đau đớn quá!

Tiền một cái, tôi đau đớn kêu lên, vị bác sĩ thực tập kia vỗ vào cánh tay tôi khuyên nhủ: “Cô đừng nắm tay quá chặt như vậy, cô nắm chặt như vậy sẽ không rút máu ra được, cô thả lỏng một chút.”

Tôi nhắm tịt mắt, thả lỏng tay ra, Gia Tuấn nắm chặt tay tôi, không ngừng xoa mu bàn tay của tôi, anh cảm môi, âm thầm thở dài.

Bác sĩ hưng hăng rút ra một ống máu lớn, lúc này mới hài lòng rời đi.

Tôi rất mệt mỏi, chỉ muốn ngủ một giấc.

Có lẽ, Gia Tuấn nói thật, anh thật sự không phát sinh chuyện gì với Quách Sắc hết, chẳng qua bọn họ chỉ đóng cửa phòng, ở trong đó nghiêm túc nói chuyện, khách sáo thảo luận vấn đề, không thêm đề ý, có thể lên giường, hoặc là không lên giường, tôi không biết, bây giờ tôi cũng không muốn truy hỏi đến cùng nữa, tôi chỉ biết, con của tôi đã không còn, tôi thì suýt chết, tất cả chuyện này tôi không trách ai cả, tôi quá tùy hứng, bị kích động thì không kiềm chế được tính tình mà đi tìm họ, kết quả mới để xảy ra những chuyện này.

Thức dậy lần nữa là bị đói bụng mà thức dậy, mở mắt ra, tôi nhìn thấy trên bệ cửa sổ có một chậu hoa nhỏ không biết tên, mặc dù nó rất nhỏ, nhưng mà vô cùng tràn đầy.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 3: Vợ chồng xa lạ

Tôi lặng lẽ nhìn chậu hoa nhỏ kia, hoa rất nhỏ cũng rất tươi đẹp, ánh nắng ấm áp, chiếu rọi vào làm cho người ta cảm thấy thoải mái, nhưng tôi lại thấy toàn thân lạnh lẽo, đắp một cái chăn nặng như vậy, không khí trầm lắng đè nặng lên tôi, dường như tôi không thở hít thở, nhưng lại lạnh đến nỗi cả người đều phát run.

Tôi không chịu nổi, cuộn mình lại, tự mình cong thành hình con tôm.

Mẹ thấy tôi tỉnh lại, thở dài thật dài, mẹ đỡ tôi ngồi dậy, cẩn thận hỏi tôi: “Trên người còn đau hay không? Có đói không?”

“Đói, rất đói.”

“Không sao, mẹ đã làm canh cho con, uống một chén to nhé.”

Mẹ giúp tôi ngồi lên, mẹ còn kê gối sau lưng tôi, để cho tôi dựa ỏn một chút, kéo cái bàn ở bên giường ra, mẹ bày cơm canh ra trước mặt tôi.

Giọng của mẹ nghe ra có đau lòng có trách cứ, “27 tuổi đầu rồi, lại còn tùy hứng như vậy, mang thai cũng không nói với mọi người một tiếng.”

Tôi nhận lấy canh mẹ bung đến, nhưng vừa nhìn thấy nó, trong bụng tôi lại sôi trào, nhìn không được muốn nôn mửa.

Mẹ gấp gáp, “Con chịu đựng chút ít đi, cơ thể yếu ớt như vậy mà.”

Tôi bỗng rơi nước mắt, đầu tựa vào gối, nước mắt chảy xuống thấm ướt gối.

Mẹ thở dài: “Mẹ biết là con suy nghĩ tới đứa bé, đừng nghĩ nữa, chắc là con và nó không có duyên với nhau, suy nghĩ tới nó làm gì?”

Tôi chỉ nức nở, không thể không buồn.

Mẹ thở dài: “Con đau lòng vì trên người con bị mất đi máu thịt, còn mẹ sẽ không thấy đau khi máu thịt trên người mẹ bị mất đi hay sao? Con và Đình Đang, đều là mẹ mang nặng 10 tháng, là máu thịt từ trong người mẹ cắt ra, tối qua may mắn con không sao cả, nếu con thực sự xảy ra sơ xuất gì, con nói xem người mẹ này sẽ tiếp tục sống thế nào đây?”

Tôi khóc nức nở nghẹn ngào, “Xin lỗi, mẹ.”

Mẹ ôm tôi, dỗ dành tôi.

Tôi không thấy Gia Tuấn trong phòng bệnh, mẹ nói với tôi, “Nó về nhà lấy quần áo cho con.”

Tôi không có biểu cảm gì mà nói: “Ở và không ở có gì khác biệt chứ, con không muốn thấy anh ấy.”

Mẹ nói: “Lúc con ở trong trong lâm phẫu thuật, nó ở bên ngoài hành lang khóc rất nhiều, thực ra với tính cách của mẹ, trong lòng muốn giết nó đều có cả, nhưng ba con vẫn khuyên can mẹ.”

Tôi lạnh lùng nói: “Khỏi phải cùng anh ấy tranh luận nữa, con sẽ không tha thứ cho anh ấy đâu.”

Nhận cái chén từ mẹ, nhìn thấy cái gì đó ở trong chén, tôi nhú mồm tò mò hỏi: “Đây là thịt gì vậy?”

Mẹ than: “Thịt gà ác và bồ câu, gà ác bổ thân, con vừa sảy thai, lại làm phẫu thuật, cổ tay còn bị trật khớp nữa, nên ăn nhiều một chút.”

Cổ tay phải của tôi phải bó bột, không thể cử động, đành dùng tay trái cầm thìa ăn cơm.

Ngay lúc này, cửa mở ra, là Gia Tuấn, trong tay anh cầm theo một cái túi, bên trong là quần áo để tôi thay, thấy tôi tỉnh lại, mắt anh sáng rực lên.

Mẹ không thêm đề ý đến anh, tôi cũng không lên tiếng.

Gia Tuấn cất quần áo của tôi vào trong tủ, nhìn thấy mẹ đang dùng đũa gấp thức ăn cho tôi, dù sao tôi cũng không còn nhỏ nữa, chuyện như thế này rất gượng gạo.

Anh đi đến bên giường, cẩn thận khấn cầu mẹ, “Mẹ, để cho con chăm sóc Đình Đình được không?”

Mẹ nghiêm mặt lạnh lùng, không nói lời nào.

Gia Tuấn múc một chén canh, anh rất cẩn thận ngồi xuống bên cạnh giường, thổi bớt hơi nóng của canh, khuyên tôi, “Em uống thêm một chút nữa nhé?”

Tôi không thêm đề ý đến anh, tay anh đưa lên tại chỗ đó, rất lúng túng.

Một bữa con, chúng tôi không nói gì cả.

Mặc dù ăn không có mùi vị gì, nhưng tôi vẫn cố gắng ăn thật nhiều, tôi không đành lòng tốt của mẹ, chính xác, trong lòng tôi đau đớn khi mất đi đứa con, vậy thì tôi làm sao mà không cảm giác được máu thịt trong lòng của mẹ chứ?

Đứa bé đã không còn, trong lúc nhất thời, tôi giống như đã tháo ra trọng trách trên người, con người nhẹ nhàng thoải mái, không còn vướng bận gì cả. Nhận lấy chén canh từ trong tay Gia Tuấn, tôi cố chấp không cần anh đút tôi, chịu đựng sự khó chịu trong dạ dày, tôi uống hết hai chén canh, và tiêu diệt đám gà ác và bồ câu chỉ còn lại đồng xương bỏ đi.

Ăn cơm xong, tôi khuyên mẹ: “Mẹ, mẹ về nhà nghỉ ngơi đi, cũng một đêm mẹ không ngủ rồi.”

Mẹ thờ dãi: “Coi như mạng của con lớn, nhưng lại mất đi đứa bé, có lẽ, đứa bé đó đã thay con chấn tai ương, hiện tại ngăn cản tai nạn này cho con, nó đã đi rồi, sẽ lại phù hộ cho sinh mạng cho mẹ nó.”

Tôi biết lời này của mẹ, một phần là đau thương một phần là cố tình nói cho Gia Tuấn nghe, hai mẹ con chúng tôi ngồi ở trên giường, còn anh đứng trước cửa sổ, chỉ để lại cho chúng tôi một bóng lưng, nhưng anh không thể không nghe thấy những lời này.

Hai vợ chồng chúng tôi, cuối cùng cũng thật sự biến thành người dưng.

Sau khi mẹ đi khỏi, anh lần nữa ngồi lại bên giường, nhìn tôi thật lâu, anh mới hỏi tôi: “Trên người em còn đau không? Buổi tối, muốn ăn món gì?”

Tôi biết, anh cũng rất khó xử để tìm đề tài, muốn phá vỡ tình hình căng thẳng với tôi.

Nhìn thấy chậu hoa nhỏ trên cửa sổ kia, tôi khẽ hỏi: “Rất tốt, trần ai lạc định (tất cả đã kết thúc), từ trên trời đã trở về với nhân gian.”

Câu nói băng quơ của tôi lại hết như một mũi dao nhọn, anh bị tôi đẩy ngã tại chỗ, không có cách gì đáp lại.

Nhìn thấy hình dáng của anh, giữa mệnh môn một mù tối như trở về với quá khứ, nửa đêm tôi bị viêm ruột phát tác, bị đau đớn giằng vò, không cầm được nước mắt, Gia Tuấn ôm tôi, nhanh chóng lái xe đưa tôi đến bệnh viện, tôi đau đớn ôm bụng nằm trên giường vừa khóc vừa la, anh liền tựa vào giường ôm tôi vào trong lòng, để khuôn mặt tôi gần sát vào ngực anh, vì để dỗ dành tôi, anh không ngừng ở bên tai tôi kể chuyện.

Tôi còn nhớ rõ, cuối cùng tôi bị chuyện cười của anh làm cho bật cười, nhìn không được tôi nói với anh: “Anh, anh đó, khỏe mắt cũng có nếp nhăn rồi.”

Anh lại vui vẻ chỉ vào khỏe mắt mình mà nói: “Đàn ông 30 rồi, khỏe mắt có nếp nhăn tượng trưng cho số tuổi, một cái là dấu hiệu của một cấp độ, nếu như một chút nếp nhăn cũng không có, làm sao mà rung động phụ nữ được?”

Trong lòng cứng nhắc, giống như đá hoa cương.

Thật lâu sau, tôi mới thở dài.

Anh quay đầu qua, nhìn tôi.

Tôi hỏi anh: “Gia Tuấn, cho em mượn điện thoại một chút.”

Anh lập tức lấy ra điện thoại đưa cho tôi, lúc đưa cho tôi, ánh mắt có chút lo sợ bất an.

Có lẽ anh đoán rằng, tôi có thể gọi điện thoại cho Quách Sắc, có thể cùng cô ta âm ỷ một chút? Sai rồi, trong lòng tôi đã không còn sức lực để ôn hòa nữa, tôi muốn gọi điện cho Gia Kỳ.

Điện thoại thông, Gia Kỳ hỏi: “Anh, có chuyện gì vậy?”

“Tôi là Đinh Đình.”

Giọng điệu của nó lập tức thay đổi, vô cùng cảnh giác hỏi tôi: “Cô muốn làm gì?”

Ngược lại, tôi nở nụ cười, tôi biến thành nước lã và thú dữ bao giờ thế? Lại có thể khiến cho cô em chồng vừa nghe thấy giọng nói thì liền thay đổi sắc mặt.

Tôi bình tĩnh nói với nó: “Gia Kỳ, xin cô giúp tôi chuyển lời với Quách Sắc, nói rằng tôi đồng ý ly hôn, trước đó cô ta có nói chỉ cần tôi ly hôn, cô ta sẽ không kiện Đinh Đang nữa, bây giờ tôi đồng ý, xin cô ta cũng hãy tuân thủ lời hứa.”

Bên kia, Gia Kỳ ngây dại, nó không trả lời, tôi biết nó không tiện trả lời, quan hệ của nó và Quách Sắc, tuyệt đối sâu đậm hơn so với mối quan hệ của tôi và nó.

Cúp máy, sắc mặt Gia Tuấn cũng thay đổi.

Anh hỏi tôi: “Giữa em và Quách Sắc có thỏa thuận gì?”

“Không có.”

“Em không nên đồng ý đòi hỏi nào của cô ấy, anh nói cho em biết, anh ở đây, chuyện này do anh xử lý, anh sẽ giải quyết tốt chuyện này mà, Đinh Đang sẽ không sao đâu.”

Tôi cắt ngang lời anh: “Chuyện của em, đương nhiên phải do chính bản thân em giải quyết.”

Anh nhìn chăm chú vào tôi, tôi không chút khách sáo nhìn lại anh bằng một ánh mắt lạnh thấu xương, cứ nhìn và nhìn, anh quay đầu sang chỗ khác, cắn chặt môi, khi nhả ra, trên môi có một loạt dấu răng.

Tôi có chút sáng khoái, hệt như bỏ ra chút máu mà lấy được đầu của kẻ thù.

Gắng gượng trở mình, tôi co lại trên giường, cuộn chân lại, đắp kín chăn.

Một lát sau, Gia Tuấn bước tới, anh ngồi xuống bên cạnh giường, luồn tay vào trong chăn, muốn nắm lấy chân tôi.

Tôi lập tức rút lại.

Thà chết vì lạnh cũng không muốn bị anh chạm vào.

Gia Tuấn cũng biết tôi không muốn anh chạm vào tôi, đợi rất lâu, anh lại nói với tôi chuyện nhảm nhí.

Tôi nghe được giọng nói của anh, có chút mệt mỏi.

“Đinh Đình, em biết không? Thực ra lúc quen được được một tháng, anh đã muốn cầu hôn với em.”

Lúc này nói những chuyện đó, tôi thật là bị châm chọc đến mức muốn cất tiếng cười thật to.

Nhìn không được, rốt cục tôi cũng mỉm cười, “Gia Tuấn, anh vẫn luôn là một người đàn ông thận trọng, không ngờ anh mà lại có ý như thế. Cho tới hôm nay em mới biết đó.”

Anh tự giễu mà nói: “Bởi vì lúc ấy, anh từng nghĩ, em... .. dường như rất tùy hứng, thực làm cho người khác phải đau đầu, thế nhưng anh lại cứ khẳng định muốn chăm sóc cho em.”

Tôi cười ha ha: “Thật sự là rất hiểu lòng người, khó trách, học chuyên ngành pháp luật 7 năm mà, không nghiên cứu lòng người, thì làm sao làm luật sư được. Chỉ có điều, lúc ấy anh làm sao mà biết được em còn có một ý nghĩ xấu xa, kết hôn xong em không muốn làm việc, tìm người để nuôi em.”

Anh cười khổ, “không nghĩ tới cuối cùng anh cũng thành công.”

Tôi cũng cười lại, “Em cũng thành công.”

Cuối cùng, anh nhin không được nữa, cúi sát xuống người tôi, “Đình Đình, Đình Đình.” Anh khẽ gọi tên tôi.

Tôi nhắm mắt lại, trái tim chết hóa thành tro bụi, tôi không muốn nghe.

Ở bệnh viện một tuần, chụp X- Quang thì vô cùng may mắn là tôi không bị tổn thương đến xương cốt, cũng không bị chấn động não, sau khi trung cầu được sự đồng ý của bác sĩ, rốt cục tôi cũng được phép xuất viện.

Hôm xuất viện, có chút âm u, bầu trời bay lất phất những hạt mưa nhỏ, tôi khoác áo, buồn bã đi ra khỏi đại sảnh, nhìn lên không trung, nhin không được mà than thở, một cơn mưa, thật buồn triền miên.

Tất nhiên Gia Tuấn đang đợi tôi, thấy tôi bước tới, anh lập tức đến chào đón, xe đã dừng lại, cửa xe cũng đã mở sẵn, thật chí tôi để ý thấy, ngay cả chỗ ngồi anh cũng muốn cho tôi sự thoải mái.

Tôi tin rằng anh có ý hối cải, mấy ngày qua, tôi ở trong bệnh viện, hốt hoảng, con người cũng lặng lẽ, ban đêm không ngủ được, giữa khuya hay nằm mơ thấy bảy bà, mẹ lo lắng muốn ở lại với tôi, tôi khuyên mẹ về nhà, có lẽ là nản lòng thối chí, cũng có lẽ là muốn cho Gia Tuấn cơ hội, mẹ không hề trách Gia Tuấn, cũng không có ôn hòa với anh, mẹ đối với Gia Tuấn, khách sáo hết như một người xa lạ.

Ban đêm, Gia Tuấn ở lại bệnh viện, tôi bưng ở bên này, anh ngủ ở trên giường xếp, hai người chúng tôi rất ít nói chuyện với nhau, đêm nào, tôi cũng mở tivi lên xem phim hoạt hình dành cho thiếu nhi, xem đến mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, anh nhẹ nhàng lấy điều khiển từ xa ra khỏi tay tôi, đắp chăn lại cho tôi, tôi trở mình tiếp tục ngủ, đưa lưng về phía anh, anh thì ở trên giường xếp trần trọc, chít chít kết kết.

Một chiếc taxi dừng lại, mẹ đỡ tôi lên xe.

Gia Tuấn không hề đi lại đây đau khổ cầu xin tôi lên xe, anh biết tính cách của tôi, nếu tôi đã từ chối, cho dù anh có quỳ xuống đất để cầu xin tôi, tôi cũng sẽ không lên xe.

Khi xe taxi chạy ra khỏi cổng chính, tôi nhìn thấy bóng dáng của anh, bên ngoài mưa phùn như tơ, bóng dáng của anh lơ mơ đứng trong mưa, giữa sự khô ngô đã có rất nhiều thương cảm, khiến cho người nào không biết chuyện nhìn qua rất đau lòng, các y tá đi ngang qua vừa tò mò vừa lưu luyến nhìn anh một cái, có chút muốn biết được hàm ý mơ hồ của anh.

Anh không giữ tôi lại, ánh mắt dõi theo tôi, vẻ mặt rất đau thương.

Đúng là thời trẻ hết sức ngông cuồng, lúc trước, khi tôi quen anh, hình dáng của anh làm cho tôi vừa nhìn thấy đã yêu. Lúc đó tôi đâu ngờ được rằng, vài năm sau, tôi đi theo anh, lại phải chịu đau đớn như vậy.

Tôi cũng tuyệt đối không nghi ngờ việc Gia Tuấn từng yêu tôi, cho dù yêu trong bao lâu, nhưng anh đích thực là có yêu tôi. Nhưng còn bây giờ thì sao? Trái tim của tôi đã ở xa vạn thước rồi.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 4: Anh đến đón em về nhà

Buổi tối, Đình Đình lo lắng bắt an chui vào trong chăn của tôi, nó ôm chặt lấy tôi.

“Xin lỗi, chị, em không ngờ rằng sẽ mang đến cho chị phiền toái như vậy.”

Tôi an ủi nó: “Chuyện này không có liên quan đến em.”

Nó oán hận mắng: “Người phụ nữ kia thật không biết xấu hổ.”

Tôi lại nở nụ cười, “Vừa vặn xứng với anh rể tài đức vẹn toàn của em.”

“Chị, thực ra em vẫn cho rằng anh rể không phải tồi tệ như vậy, ai ngờ lần này xảy ra chuyện như vậy, chị. . . . . thật sự không định tha thứ cho anh rể

sao?

Tôi lắc đầu.

Đúng vậy, tôi không định tha thứ cho anh.

Bởi vì là tiểu phẫu, hơn nữa, thời gian tôi mang thai không lâu, phẫu thuật nạo thai suôn sẻ, hoàn toàn nạo sạch sẽ đứa bé, hủy thi diệt tích.

Tôi không nói với mẹ chồng chuyện mang thai rồi lại bị sảy thai, mẹ chồng cũng không đến hỏi thăm tôi, cũng không trách được mẹ chồng, bình thường tôi không phải là nàng dâu mà triệu người mong được gặp, lần đầu tiên mang thuốc cho mẹ, thuốc không đúng bệnh, hại mẹ vào vào bệnh viện, rồi bởi vì bản thân tùy hứng, làm cháu nội của mẹ bị tai nạn mất đi, lúc nào cho dù tính tình của mẹ đã khá hơn nhưng chỉ sợ không hòa nhã được với tôi.

Cắt khoát thành thật, sau khi xuất viện, tôi lặng lẽ sống bên ba mẹ.

Khí thời đã ấm lên rồi, nhưng tôi vẫn cảm thấy lạnh lẽo như cũ, hai chân giống như bị ngâm trong nước đá, cho đến bây giờ vẫn chưa ấm lại, bước trên nền gạch, hơi lạnh từ nền gạch trực tiếp thấm vào ngực, mà sắc mặt của tôi, tôi nhìn chính mình trong gương, sắc mặt tái nhợt, môi không thắm, ánh mắt ảm đạm, giống như tôi bị ngâm trong dung dịch trừ trùng số 84, cho dù có trang điểm cỡ nào cũng không bồi bổ lại được nhan sắc.

Đình Đang nhào vào trong phòng tôi, vì để chọc cho tôi vui, nó ngồi ở trên giường của tôi, say sưa kể truyện cười cho tôi nghe:

“Có một người đi tế tổ tiên, nhưng mà sau khi về nhà, đêm nào ông cũng mơ thấy tổ tiên gào khóc, ông rất không hiểu được, vì thế tìm cao nhân đến bảnm ngón tay cho ông, chi đoán thử xem cao nhân trả lời ông ấy như thế nào?”

Tôi lơ đãng lắc đầu.

Đình Đang cười ha ha, “Cao nhân kia tính toán cho ông xong, cực kỳ hoảng sợ, cao nhân nói, trời ơi, ông cư nhiên dùng bánh bao nhuộm màu (1) cùng thịt heo nuôi bằng cám siêu nạc (2) để tế tổ ư?”

(1) bánh bao nhuộm màu là bánh bao bán không được, thu hồi về và nhuộm màu bán tiếp.

(2) thịt heo nuôi bằng cám siêu nạc nên không tốt cho sức khỏe.

Kể xong, nó cười ngặt nghẽo, động tác khoa trương làm ta cũng bật cười, tốt thật, có em gái hết lòng dỗ dành tôi như vậy, trong lòng tôi buồn rất nhiều nhưng lại vô cùng hạnh phúc.

Sau khi cười xong, Đình Đang lại buồn bã mà nói: “Chị, nhìn thấy chị như vậy, nghĩ đến chuyện hôn nhân của em sau này, không biết tương lai, em thật sự sợ hãi.”

Tôi an ủi nó nói: “Không phải ba đã từng nói sao? Đời người như một cái bàn roulette vậy, hôm nay quay đến chỗ này là kém may mắn, nhưng ngày mai, lúc quay lại đây thì nhất định là vận may, vận mệnh của chị không tốt, nhưng nếu em quay tới chỗ này, nhất định sẽ cho em một vận mệnh tốt!”

Nó thở dài, siết chặt lấy bờ vai tôi.

Sau khi xuất viện, mẹ chồng vẫn chưa đến hỏi thăm sức khỏe của tôi, một cuộc điện thoại cũng không gọi, tôi chán nản. Nhưng điều làm tôi bất ngờ chính là, cô em chồng Gia Kỳ lại xách theo hai túi đồ, ân cần đến nhà thăm hỏi.

Mẹ mở cửa ra nhìn thấy Gia Kỳ, vô cùng bất ngờ, ôn hòa cất tiếng chào hỏi rồi mời nó vào nhà.

Trước mặt ba người phụ nữ nhà chúng tôi, Gia Kỳ vô cùng xấu hổ, nhìn tôi mỉm cười gượng gạo, miệng há ra, ba phần giống cười, bảy phần giống mếu.

Vẫn là tôi phá vỡ tình hình căng thẳng trước, ta khách sáo hỏi nó: “Gia Kỳ, mẹ xuất viện rồi à!”

Nó liên tục gật đầu, “Vâng, xuất viện rồi, lần này tịnh dưỡng cũng không tệ lắm, được dịp nên cũng kiểm tra bệnh cũ, tiện thể uống chút thuốc, hiệu quả cũng không tồi.”

Tôi lên tiếng đáp, “Vây là tốt rồi.”

Nó có chút ngượng ngùng nói với tôi: “Chị dâu, đều là em không tốt, không nên chọc chị tức giận.”

Tôi mỉm cười, “Chuyện này sao có thể trách cô chứ! Nếu trách cô, không phải trở thành ị không ra phân thì đổ lỗi cho bồn cầu sao?”

Đầu tiên, nó ngẩn ngơ, lại không thể làm gì khác hơn là cười phụ họa theo tôi.

Mẹ ở bên cạnh trầm giọng nói: “Thay bác chuyển lời với chị sui một tiếng, bởi vì bác phải chăm sóc con gái, nên không đến thăm chị ấy được.”

Gia Kỳ vội vàng giải thích, “Không sao không sao ạ, mẹ con cũng nói, đáng lẽ ra mẹ phải đến để chăm sóc chị dâu, nhưng sức khỏe của mẹ không tốt, nên đành phải gấn gượng nhờ di đến làm giúp, đúng rồi...” Từ trong túi, nó lấy ra một cái phong bì, dùng hai tay đưa cho mẹ tôi, “Chút tiền này làm tâm ý nhỏ của con và mẹ con, mẹ con nói, để bác mua thêm thuốc bổ cho chị dâu, nếu không đủ...”

Mẹ giận dữ đến nỗi môi run rẩy, “Cắt lại số tiền này của cô đi, nhà của bác cũng có cơm có gạo!”

Gia Kỳ nhất thời sợ hãi đến choáng váng.

Đình Đang ở bên cạnh cũng to tiếng gay gắt: “Anh rể của tôi là tên khốn, ông trời cũng không để lại cho anh ta đứa con, anh ta dựa vào cái gì để khiến cho chị tôi chịu đựng khổ sở như vậy?”

Mẹ mắng Đình Đang, “Con im miệng, ra ngoài, xem phim đi!”

Ở trong mắt mẹ, Đình Đang luôn là một đứa con nít, lúc người lớn nói chuyện, con nít không được xen miệng vào.

Đình Đang oán hận liếc Phó Gia Kỳ một cái, tức giận đi ra ngoài.

Gia Kỳ xấu hổ đứng ngồi không yên.

Tôi khách sao nói với nó: “Gia Kỳ, cảm ơn cô đã mua đồ đến, tốn của cô không ít tiền rồi! Đáng tiếc là tôi không cần đến, mang về cho mẹ đi!”

Gia Kỳ nóng vội, nó ôm lấy cánh tay tôi, lên tiếng cầu xin tôi, “Chị dâu, em xin chị, chị hãy tha thứ cho em đi, nói giúp với anh trai của em một tiếng, không phải là chị biết tính tình nóng nảy của anh trai em chứ, anh ấy càng nổi nóng thì nhất định sẽ là... .., anh ấy còn nói...” Gia Kỳ không dám nói thêm gì nữa.

Tôi có chút tò mò, “Anh ấy nói gì vậy?”

“Anh ấy nói, nếu mà chị không thể tha thứ cho em, anh ấy cũng xem như không có đứa em gái này.”

Tôi buồn cười một hồi, Phó Gia Tuấn, anh đây là muốn làm gì, cô em gái này của anh, trị được ngọn, không trị được tận gốc, làm phiền người ta phải đến đây, tôi không đành lòng.

Tôi ôn tồn nói với Gia Kỳ: “Gia Kỳ, chuyện này thật sự không liên quan đến cô, xin cô chuyển lời tới anh trai cô, tôi và anh ấy không còn liên quan gì nữa.”

Mọi người giật mình, tôi đứng lên, thoải mái nói: “Xin chuyển lời tới Gia Tuấn, tôi đồng ý ly hôn.”

Sau đó tôi đóng cửa phòng, tự nhốt mình trong phòng.

Đúng vậy, tôi đồng ý ly hôn.

Tối hôm đó, Gia Tuấn đến nhà.

Tôi nghe thấy anh ở bên ngoài lễ phép chào hỏi ba mẹ tôi, nhưng ba mẹ tôi vẫn không nói lời nào với anh, hiện tại, anh không còn là... đứa con rể được ba mẹ tôi yêu thương nữa.

Anh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, tôi thẳng người nằm trên giường, trên giường đắp một cái chăn, trên chăn bày ra cuốn sách “Trà Hoa Nữ” của Dumas.

Thấy anh bước tới, tôi rất khách sáo nói: “Đến rồi à, Gia Tuấn.”

Anh thận trọng ngồi xuống bên giường, giống như sợ chạm phải tôi.

Tôi nói: “Hôm nay Gia Kỳ có đến thăm em, còn mang theo không ít đồ, Gia Tuấn, anh không nên nói với Gia Kỳ và mẹ chuyện của em, đứa bé đã không còn thì tức là không còn, anh đây còn làm gì nữa.”

Anh duỗi tay quá, muốn nắm lấy tay tôi, nhưng tay của anh vừa tiếp xúc vào đầu ngón tay tôi, tôi giống như bị điện giật, rút tay lại, tay anh nhất thời cứng lại tại chỗ.

Anh vô cùng xót xa nhìn tôi, tôi thấy lạ nhìn lại anh, con người của anh ở trước mặt tôi dần dần mở rộng, sau đó lại chậm rãi thu hẹp lại, tôi sững sờ rất nhiều, cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Thật lâu sau, anh mới nói với tôi: “Đình Đình, anh đến đón em về nhà, khoảng thời gian này ở văn phòng luật sư không có việc, anh đã bàn giao xong rồi, chúng ta về nhà nhé, anh sẽ chăm sóc cho em, được không?”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, đón tôi về nhà ư?

Q.4 - Chương 5: Hôn nhân, không chỉ đơn giản là tình yêu

Tôi rất ngạc nhiên nhìn anh, anh muốn đón tôi về nhà?

Trong phòng im ắng, cách một cánh cửa, bên ngoài là tiếng xào thức ăn của mẹ tôi ở nhà bếp, còn có bố tôi thoáng nói mấy câu với mẹ. Còn vợ chồng chúng tôi? Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, anh đang đợi câu trả lời của tôi.

Tôi cup mắt xuống nói: “Em không về đâu.”

“Đình Đình, theo anh về nhà đi, anh đã xin nghỉ phép 1 tháng, để anh có thể chăm sóc cho em thật tốt.”

Tôi cảm thấy dí dỏm ảm đạm.

“Gia Tuấn, cảm ơn anh.”

“Em tha thứ cho anh?”

Tôi rất bình tĩnh: “Không, em sẽ không tha thứ cho anh, hôm nay sự việc đã đi đến bước này, tất cả đều là trách nhiệm của anh. Em không phải là một người rộng lượng, bây giờ em muốn ly hôn, và anh phải đồng ý.”

Tôi ngẩng đầu nhìn Gia Tuấn, sắc mặt của anh lại thay đổi, trong nháy mắt, ngũ quan vặn vẹo. Tôi thấy lạ mà nhìn anh, ở trước mặt tôi, lưng thẳng, cắn chặt răng, hai mắt đục ngầu, giống như vừa bị đâm một dao vào ngực.

Tôi cúi đầu xuống, anh cảm thấy không dễ chịu sao? Không cần như vậy, giống như tình tiết diễn trò, Phó Gia Tuấn ơi, ngàn vạn lần đừng diễn nữa.

Quả nhiên, giọng nói của anh rất kiên quyết: “Anh không đồng ý.”

Trong lòng tôi buồn bã nói không nên lời.

Gia Tuấn lại mở to mắt nhìn tôi, trong lòng ta than thở: hiện tại tôi có gì xinh đẹp chứ? Ở trong bệnh viện lâu như vậy, vết thương trên người cũng chưa lành lại, hơn một tuần không có gội đầu tắm rửa, bởi vì ra nhiều mồ hôi, tự tôi cảm thấy được trên người có mùi chua chua. Mà từ lúc nằm viện đến nay, tôi vẫn bị mẹ bôi bô món vịt nhồi. Tôi ăn rất nhiều đến nỗi đã mập lên. Quá khứ xinh đẹp sáng sủa, bây giờ từ đầu đến chân đều chất phát ngớ ngẩn.

Anh cup mi thốt ra tiếng nói nghẹn ngào: “Đình Đình, anh cần có em.”

Tôi cảm thấy buồn cười: anh cần tôi? Ôi trời đất ơi!

Tôi đùa cợt mà nói: “Em làm sao có thể cứu được anh chứ? Em không phải là ông trời, anh nhất thiết đừng bao giờ như vậy, quan tòa của anh, đương sự của anh mới cần anh.”

Anh khó khăn nói: “Đình Đình, em tin anh một lần, trước kia anh đã từng phản bội em, nhưng sau này anh vẫn sống trong sự ray rứt. Buổi tối hôm đó, không không có làm cái gì cả, là Quách Sắc, cô ấy tìm anh, thậm chí cô ấy đã từng nói chỉ cần anh ở lại đó ngủ với cô ấy một đêm, cô ấy có thể rút đơn không kiện Đình Đình nữa. Nhưng anh không thể làm vậy được, anh không thể phản bội em hết lần này đến lần khác được, Đình Đình, em tin tưởng anh đi. Em không thể tàn nhẫn như vậy, lên to án cũng phải cần có cơ hội để biện hộ chứ, anh xin em cho anh thời gian, em nghe anh một lần đi, để anh có thể chăm sóc em.”

“Ra ngoài đi!”

“Đình Đình.”

Tôi thấp giọng: “Em không muốn cãi nhau với anh ở trước mặt ba mẹ, ba đã bảo em đã lập gia đình rồi thì sau này đừng bao giờ cãi nhau trước mặt ba mẹ. Em không muốn làm cho ba buồn.”

Anh bị tôi chụp mũ.

Tôi nhìn anh.

Anh cũng rất tiêu tụy, mấy ngày rồi không hề nghỉ ngơi? Viên mắt hiện lên màu xanh xám, đôi môi nứt nẻ, gương mặt hốc hác, còn có đôi mắt của anh, anh không còn khí khái nữa, không có chủ ý, ý chí của anh tan rã, bàng hoàng mất điểm tựa mà nhìn tôi. Đường như tôi chính là điểm tựa của anh, và trên mu bàn tay xanh xao anh đặt trên giường, mạch máu đang run giật.

Đây là Phó Gia Tuấn ư? Từng là người khiến tôi nhìn không muốn rời mắt, Phó Gia Tuấn ư? Tôi xoay đầu sang chỗ khác, thật sự không thể tiếp nhận được tình hình chấn động lòng người như thế này.

Tôi nói: “Gia Tuấn, nếu anh nhất định không chịu ly hôn, em chỉ có thể gửi đơn lên tòa án, đơn phụng dưỡng ly hôn. Anh là một luật sư, quá trình này anh rõ nhất, đừng nên ép em phải đi đến bước này.”

Giọng nói của anh rất chua xót: “Đình Đình, em có biết lúc trước anh vì cái gì mà đề nghị ly hôn với em không?”

Tôi cũng rất bình tĩnh: “Đừng, Phó Gia Tuấn! Bây giờ một chữ em cũng không muốn nghe, xin hãy hãy thu hồi lại lời nói của mình, cho dù hiện tại anh nói cho em biết, anh bị bệnh nan y, anh sợ liên lụy đến em nên phải rời khỏi em, em cũng sẽ không tin anh đâu.”

Anh gạt mình.

Tôi cười lạnh: “Anh thật sự không phải muốn nói với em anh mắc bệnh nan y chứ, không muốn liên lụy đến em? Làm ơn đi, loại tình tiết trong phim làm người khác khóc lóc đó, chỉ thích hợp cho bọn thanh niên 17-18 tuổi xem thôi. Chúng ta đều đã qua cái tuổi này rồi.”

Anh cúi gằm mặt xuống, ngón tay đan vào nhau. Tôi nhìn không được vẻ mặt của anh, nhưng tôi nghe thấy tiếng nghẹn ngào thống khổ của anh.

Tôi thở phào nhẹ nhõm: “Chúng ta chưa có con nên cũng không có phí nuôi dưỡng. Cám ơn trời đất vì đứabé kia đã không được sinh ra, nếu không trên đời này, sẽ không chỉ có hai người chúng ta thống khổ.”

Nhắc tới đứa bé, anh lập tức run rẩy toàn thân.

Hai người chúng tôi nói chuyện không có kết quả, buồn bã chia tay nhau.

Ba mẹ tôi cũng không giữ anh lại ăn cơm, anh cũng xấu hổ mà đến, rồi xấu hổ mà đi, tôi không chút nào thương xót, anh gây tội thì phải chịu, không liên quan gì đến tôi cả.

Gia Tuấn ra về, ba gọi tôi đến phòng sách, tôi biết suy nghĩ và dụng ý của ba, không đợi ba lên tiếng, tôi gọn gàng dứt khoát nói ra suy nghĩ của tôi: con muốn ly hôn.

Ba không chút nào cảm thấy lạ, ba nói: “Khi còn trẻ, mẹ con cũng có một khoảng thời gian muốn ly hôn với ba, khi đó Đình Đình mới được sinh hơn hai tháng, lúc ba về nhà, mẹ con đang ngồi ở bàn cảm thoe hành lý của mình, chỉ nói với ba một câu, Đình Đình thức dậy, ba nhớ cho nó uống sữa, Đình Đình làm bài tập không tốt lắm, ba nhớ phải phụ đạo cho con.”

“Mẹ lập toàn bộ kế hoạch trốn khỏi nhà, mẹ có đòi lại ba tiền vé xe không?”

Ba nở nụ cười: “Khi đó ba và mẹ con cãi nhau, tất cả cũng vì chuyện ba mẹ anh em của hai gia đình, nào có phải chuyện ngoại tình thế này.”

Tôi im lặng lắng nghe ba nói.

Ba thở dài: “Người bạn đời mà người thân quan trọng nhất trong cuộc đời của mỗi chúng ta, nếu không có bạn đời, suốt đời người sẽ cô đơn đến cỡ nào.”

Tôi bật khóc, không nhìn được gối đầu lên đùi của ba.

Ba nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, yêu thương nói: “Không sinh con thì mong mỏi con, sinh con rồi thì lo lắng cho chúng cả cuộc đời, lúc nhỏ thì sợ bị ngã bệnh, lớn lên rồi thì sợ không tốt, lúc kết hôn thì lại sợ chúng không được hạnh phúc.”

Trong lòng tôi khó chịu, tôi suy nghĩ đến đứa con của chính mình.

Ba xúc động nói: “Con gái, con không thể tha thứ cho Gia Tuấn, bởi vì nó phản bội con. Nhưng thật raso với sự phản bội trong hôn nhân, nó còn bị nhân tố đau đớn hơn nhiều làm ảnh hưởng đến sự ổn định trong hôn nhân, đó chính là sự êm ấm trong gia đình. Có rất nhiều gia đình mà hai vợ chồng chia tay nhau không phải bởi vì người thứ ba, mà là bởi vì nhân tố ba mẹ em chồng và con dâu của hai bên. Đó mới chính là nhân tố thật sự kìm hãm một cuộc hôn nhân. Ba và mẹ con năm đó cãi nhau đòi ly hôn, lúc đó chẳng phải vì mâu thuẫn giữa ba và mẹ, mà là mâu thuẫn giữa chị dâu em chồng, mẹ chồng nàng dâu không hợp nhau mới dẫn đến chuyện đó chứ?”

Đình Đình, con phải suy nghĩ thật trọng một chút, mấy năm qua con kết hôn với Gia Tuấn, Gia Tuấn đối xử với con thế nào? Lúc con ngã bệnh, có phải nó là người đầu tiên quan tâm chăm sóc con hay không? Lúc con không vui, có phải nó ở đó bảo vệ con, khuyên nhủ con hay không? Lúc con vui vẻ, nó không vui vẻ với con à, hay là lập tức đề nghị cùng con đi ra ngoài để chúc mừng? Nếu tất cả mọi thứ nó đều có thể làm được, chứng tỏ rằng trong lòng nó có con. Thực sự là nó có phản bội con, đây là vết nhơ trong tình cảm của nó, nhưng Gia Tuấn là một người đàn ông, hơn nữa còn là một người đàn ông ở bên ngoài liêu mạng, phải nuôi gia đình, lo chuyện nhà chuyện sự nghiệp.

Nó phạm sai lầm không đáng để được tha thứ, nhưng cũng có nhân tố tất yếu của nó. Đàn ông có mấy ai có thể kiềm chế được sự cảm dỗ của bên ngoài chứ? Có năng lực chăm sóc một gia đình thật chu đáo? Nếu Gia Tuấn đã thật sự thành tâm hối cải, sao con không thể cho nó một cơ hội nữa chứ?”

Tôi rút nước mắt: “Baoi, nếu như ngày đó con chết đi, ba còn có thể nói ra được những lời này haysao?”

Ba cũng cảm thấy khó khăn, ba thở dài thật dài.

27 năm qua, dường như tôi chưa từng nếm trải mùi vị suy sụp, tôi được ba mẹ yêu thương, lại được chồng nuông chiều, tôi không cần đọc sách vì không phải là phụ nữ của sự nghiệp, cho nên tôi an tâm chọn lựa trở về gia đình, nhưng người phụ nữ trước mắt xuất sắc hơn tôi về mọi mặt, tất cả tình thế bất lợi của tôi đều bị phơi bày, cuối cùng tôi cũng bị đánh bại. Kỳ thật không phải tôi bại dưới tay Quách Sắc, mà là bại dưới tay chính mình.

Trong vấn đề ly hôn của tôi, tôi nghĩ tất cả bạn bè sẽ chia làm hai phe. Một bên là phe cấp tiến, các cô ấy theo chủ nghĩa nữ quyền, tình yêu là tối thượng, tuyệt đối sẽ không chịu đựng chuyện đàn ông ngoại tình, các cô ấy sẽ khuyên tôi ly hôn, dựa vào cái gì mà phải ở chung với anh ta nữa? Một bên khác là phe hiện thực, các cô ấy thực sự rất lý trí, bình tĩnh rộng lượng, các cô ấy sẽ khuyên tôi đừng ly hôn. Visao ư?

Đinh Đinh, nếu cậu thực sự ly hôn, cậu có thể tìm được một người đàn ông như Phó Gia Tuấn hay không?

Phó Gia Tuấn chín chắn chừng trạc, nhiều tham vọng, hơn nữa lại có sự nghiệp rất tốt.

Anh ấy cho tôi tiền tiêu xài, anh ấy mua cho tôi rất nhiều trang sức Cartier, anh ấy cho tôi ăn mặc thật xinh đẹp, nếu tôi ly hôn với Phó Gia Tuấn, tôi có thể tìm được một người đàn ông giống như Phó Gia Tuấn hay sao?

Tôi là một con người bằng xương bằng thịt, tôi không thể không lấy chồng, nếu tôi tái giá, tôi sẽ gả cho một người đàn ông thế nào? Nếu gặp may mắn, tôi tìm được một người đàn ông có tham vọng sự nghiệp còn hơn cả Gia Tuấn, nhưng nếu sau đó anh ta lại ngoại tình? Theo như lời ba nói, đàn ông có mấy ai có thể kiềm chế sự cám dỗ bên ngoài, có năng lực chăm sóc một gia đình thật chu đáo? Đây chính là một vấn đề thực tế.

Hôn nhân, không phải đơn giản như tình yêu, chúng tôi nói chuyện yêu đương, anh yêu tôi, tôi yêu anh, không yêu được anh thì đi yêu người khác.

Hôn nhân, cũng chính là, không đơn giản chỉ yêu một người, tôi còn phải yêu tất cả mọi thứ của người đó, nếu bất hạnh, người thân xung quanh anh không thích tôi, thì tôi nhất định phải nỗ lực, phải dễ dàng tha thứ, nếu như tôi không nhận nhận được nữa, tôi phải rút lui.

Tôi mệt mỏi, tôi không thể dễ dàng tha thứ cho cô em chồng Gia Kỳ của tôi, tôi thừa nhận tôi không chịu nổi sự lạnh nhạt của mẹ chồng đối với tôi, khi tôi dùng một tấm chân tình đổi lại tình cảm chân thành của mẹ, tôi không đổi lại được. Đó chính là lý do khiến tôi mệt mỏi.

Không phải là tôi không yêu Gia Tuấn, nhưng mà tôi yêu trong một mối.

Tôi che mặt lại, giờ khắc này tôi thật sự muốn rời khỏi đó, tôi muốn ly hôn.

Một tuần sau, sức khỏe của tôi đã khôi phục lại hoàn toàn, tôi quyết định về nhà dọn sạch tất cả đồ đạc của tôi.

Bước vào nhà, tôi cảm thấy có chút bối rối, cứ tưởng rằng nếu tôi không có nhà thì mọi thứ sẽ rất lộn xộn, không nghĩ tới tôi không ở đây, mọi thứ còn ngăn nắp hơn. Tôi lại tự giễu mình: trên đời này là ai không thể ly hôn ai chứ?

Tôi xách theo cái vali to ngồi xuống đất, tôi lặng lẽ xếp quần áo của tôi bỏ vào trong, ảnh cưới tôi cũng dùng giấy bọc lại xong, bên ngoài tôi dùng băng keo dán lại, so với việc để lại chỗ này cho anh ném đi, chỉ bằng tự tôi đi ném.

Mới thu dọn được một lát, mới phát hiện ra không ít thứ lộn xộn, rất nhiều quần áo, vớ, đồ lót, trang sức, quyển nhật ký còn có không ít búp bê, gấu bông Mickey Minnie mà tôi đã mua về, có lớn có nhỏ nhiều như vậy. Còn có tranh thêu chữ thập, tôi bước lên trên ghế tháo từ trên tường xuống.

Mất khoảng 2 tiếng mới thu dọn xong tất cả mọi thứ. Haizzz! Thật là, khi kết hôn dường như tôi không mang theo cái gì vào căn nhà này cả, bây giờ phải đi thì mang theo biết bao nhiêu là đồ đạc thế này.

Thực tế, nghiệt chủng mà quá khứ giữ lại chính là hồi ức và hồi ức... ..

Cuối cùng cũng thu dọn xong, tao kéo hai vali đồ thật to, dưới cánh tay còn kẹp bức tranh thêu chữ thập, chặt vật mang đến cổng tiểu khu. Bảo vệ cổng tiểu khu tò mò nhìn tôi: “Bà Phó, bà phải chuyển nhà sao?”

Tôi nhìn hấn cười cười: “Đúng vậy, tôi phải chuyển nhà.”

Bảo vệ vô cùng nhiệt tình giúp tôi mang đồ đạc đến cổng, tôi đứng trước cổng đợi taxi. Nhưng mà không hiểu tại sao không có chiếc xe nào chạy qua tiểu khu, khi đang khần trương giậm chân, bên tai có tiếng xe phanh gấp lại, dừng sát bên cạnh tôi, tôi bị hù dọa chết khiếp, hấp tấp lui về phía sau, khi định thần lại mới phát hiện là xe của Gia Tuấn.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 6: Giận tím mặt

Gia Tuấn từ trong xenhảy xuống, vừa nhìn thấy bộ dạng hệt như chạy nạn của tôi, hiểu ra ngay lập tức.

“Em muốn làm gì?”

Tôi tức giận: “Em muốn mang đồ của em đi, chẳng lẽ còn phải cảm phiền một người cao quý như anh đây đại giá, giúp em đem về sao? Cũng tốt, tiết kiệm được tiền xe, đến đây mang giúp em lên xe nào.”

“Ai cho em đi?”

“Nơi này còn cái gì đáng để em phải lưu luyến?”

Một chiếc taxi trống chạy tới, tôi vẫy tay, Gia Tuấn lập tức ngăn tay tôi lại, anh ra hiệu để taxi đi khỏi.

Tôi phát cáu: “Anh muốn làm gì?”

Anh đi đến bên cạnh, không thèm phân bua một tiếng liền giật lấy vali từ trong tay tôi, mở cốp xe phía sau ra, muốn đem vali của tôi bỏ vào trong đó. Tôi phần nộ đi tiến đến giật lại, hai người chúng tôi tranh nhau một chiếc vali, đều cố sống cố chết kéo cho bằng được, không chịu buông tay, hệt như dùng hết sức lực để kéo co, giật tới giật lui cuối cùng Gia Tuấn thắng, giật lại chiếc vali, tôi thất thủ đặt mông ngồi xôm trên đất.

Gia Tuấn lạnh lùng nghiêm mặt, vừa túm lấy chiếc vali còn lại của tôi, cả bức tranh thêu chữ thập nữa, nhét tất cả vào trong xe.

Tôi tức giận đến nỗi toàn thân phát run, chỉ vào anh mà mắng: “Phó Gia Tuấn, anh có ý gì? Anh muốn tôi ra đi với hai bàn tay trắng sao? Anh ác như vậy sao?”

Anh mở to mắt mà nhìn tôi: “Em nhớ kỹ cho anh, đây là nhà của chúng ta, ai cũng đừng nghĩ sẽ rời khỏi đây!”

Tôi từ dưới đất đứng dậy, nắm tay lại thật chặt, không thể không nổi giận mà nhìn anh.

Bên cạnh có người qua đi ngang qua, người ta tò mò nhìn thấy chúng tôi đã từng là vợ chồng ân ái, không thể đến hỏi, cũng không dám lên tiếng, chỉ dùng một ánh mắt vô cùng nghi hoặc mà nhìn chúng tôi, sau đó liền bước đi thật nhanh.

Tôi cười khẩy: “Phó Gia Tuấn, anh thực sự là một diễn viên thiên tài, ở sau lưng tôi diễn còn chưa đành nhiên sao. Bây giờ anh còn diễn giữa ban ngày ban mặt nữa.”

Khuôn mặt tuấn tú của Gia Tuấn âm trầm, anh không nói lời nào, chụp lấy chảnh tay tôi, kéo tôi đi vào tiểu khu. Tôi không thể ở ngay trước mặt những người xung quanh giãy dụa nữa, anh không biết xấu hổ nhưng tôi còn muốn thể diện này, tôi không muốn làm trò giải trí cho người khác.

Cuối cùng anh kéo tôi về nhà.

Vừa vào cửa, tôi nổi giận.

Đứng trên sân nhà, tôi quát anh: “Nói đi! Anh còn muốn nói gì với tôi? Phó Gia Tuấn, anh có gan nói ly hôn với tôi thì hãy ly cho tôi cùng! Hiện tại làm ra vẻ sợ hãi với tôi, anh bán sự cợt nhả để cầu xin đồng tình của tôi sao?”

Tay anh chống lên hông, đứng ngăn ở cửa không nói gì, từ từ nghe tôi mắng.

Tôi tức giận đi qua đi lại trong phòng khách, muốn đi, nhưng anh lại đứng ngăn ở cửa. Vô cùng giận dữ, tôi chỉ có thể sử dụng phương pháp nguyên thủy nhất mà mắng:

“Mẹ anh nói tôi không ghen, em gái anh nói tôi không đứng đắn, anh còn có từ ngữ gì mới mẻ nữa? Nói cho tôi nghe một chút về mình đi!”

Anh nghiêng răng bật ra một câu: “Anh nói cho em biết, anh không đồng ý ly hôn, anh tuyệt đối không đồng ý!”

Tôi giận tím mặt, chỉ vào anh, quát anh: “Lúc trước là ai nói, ly hôn là trách nhiệm ở anh, một mình anh gánh vác? Tại sao bây giờ anh không dám gánh vác?”

Anh thờ dãi: “Là anh gánh vác trách nhiệm, Đinh Đinh, anh không nên đề nghị ly hôn với em, không nên hại em phải đau lòng, không nên giấu diếm em, toàn bộ trách nhiệm là ở anh.”

Tôi cười lạnh: “Bây giờ anh biết sai rồi sao? Đáng tiếc đã quá muộn. Nếu đêm đó tôi chết đi, đối diện với mộ bia của tôi, cũng không có ai để tha thứ cho anh.”

Anh nhất thời bị lời nói bén nhọn của tôi đâm đến thân thể phát run một trận.

Tôi đi đi lại lại trong phòng khách, hệt như một người phụ nữ đánh đá tiếp tục trách mắng anh, giọng nói đầy lửa giận, ủy khuất đầy bụng, đôi mắt trắng thay

đen mà mắng chửi anh. Nhưng mặc kệ tôi chỉ trích anh thế nào, anh đều không nói một lời, kết quả biến tôi thành một người độc diễn.

Trong suốt 30 phút, tôi vô cùng nóng nảy hệt như người đánh đá bèn nhọn. Xin lỗi, tất cả mọi người có lẽ muốn nói làm phụ nữ là phải rộng lượng, cho dù đàn ông có ăn vụng bên ngoài muốn ly hôn, cũng phải thể hiện khí thế trấn định, ví như bạn đang gọt một quả táo, người đàn ông của bạn nói với bạn, xin lỗi, bà xã, anh ở bên ngoài có người khác, chúng ta ly hôn đi. Khuôn mặt bạn cũng không biến sắc vẫn tiếp tục gọt táo, sau đó bình tĩnh đưa cho anh ta, nói thêm một câu: ăn xong quả táo này đi!

Nếu anh ta không ăn, bạn lại nói thêm một câu nữa: ăn đi, ăn đi mà, cho anh thời gian 3 phút để ăn xong quả táo này, sau đó thu dọn tất cả đồ đạc lập tức cút xéo cho tôi.

Đúng không? Các cô vợ lý tưởng hẳn là phải như thế này sao?

Xin lỗi nhé, tôi không phải, tôi chỉ là một người phạm.

Bởi vì tôi là một người phạm, cho nên tôi mới không có chí khí mà đi cầu xin anh, đi cứu vãn cuộc hôn nhân này, cho nên tôi mới tin anh, tha thứ cho anh.

Bởi vì tôi là một người phạm, cho nên tôi không thể không dung tục mà giả vờ rụt rè không mắng anh.

Gia Tuấn hệt như một con cá sấu tắm nắng dưới ánh mặt trời, vẫn không nhúc nhích với tiếng chửi rủa của tôi, nhắm mắt ngó lơ. Bất luận tôi kích thích anh thế nào, anh cũng không nói một lời nào cả.

Cuối cùng tôi cũng tiếp tục thua trận.

Tôi hết cách, nở nụ cười với anh: “Phó Gia Tuấn, tiết chế rất tốt.”

Đã lấy hết vali rồi, tôi vẫn phải đi, thôi được, không cần đồ đạc nữa, tùy anh xử lý vậy.

Tôi muốn đi, khi bước ngang qua bên người anh, đột nhiên anh đưa tay ra kéo tôi lại, hai tay hệt như thanh kẹp, kẹp tôi lại tại chỗ, nhanh chóng cố định tôi trong lòng ngực, tôi thẹn quá hóa giận, liều mạng đẩy tay anh ra, nhưng bất luận tôi kéo thế nào, cũng không có cách nào mở tay anh ta, cực kỳ phần nộ, tôi mắng: “BUÔNG TAY!”

Anh vẫn như cũ không chịu buông tay ra, cuối cùng tôi như phát điên lên, một ngoạm xuống vai của anh, hung hăng mà cắn.

Tôi cắn vô cùng độc ác, vô cùng đau, tôi tưởng rằng anh sẽ rất đau, sẽ buông tay, không ngờ tôi cắn anh như vậy, anh lại ôm tôi càng lúc càng chặt, bất luận răng của tôi dùng sức cỡ nào, anh có chết cũng nhất định ôm chặt tôi không buông ra.

Cuối cùng, tôi cũng nhả ra, anh cũng mềm nhũn người.

Rất cực tôi đẩy anh ra, anh chống lên cửa, còn tôi lui vào trong phòng khách.

Tôi nhìn anh mà chòngchát cằm hận.

Gia Tuấn rót nước mát, ngực anh phập phồng, chòngchát ưu thương mà xoay về phía tôi, anh bật ra một câu: “EM... . . . KHÔNG——ĐƯỢC——PHÉP——ĐI!”

Tôi thở hắt hắt nhìn anh.

Đầu vai của Gia Tuấn rớm máu, lúc này đang thấm ra bên ngoài, trên chiếc áo màu xanh của anh chảy ra một chút vết máu loang lổ, hệt như một đóa hải đường lúc ẩn lúc hiện.

Tôi nhìn Gia Tuấn, ánh mắt anh tan rã, trên khuôn mặt tất cả đều là vẻ suy sụp, tôi thấy đầu vai anh run rẩy, đôi môi cũng phát run không nói nên lời, tôi xém chút nữa mềm lòng.

Bỗng nhiên, tôi nhớ lại cái đêm hôm ấy, đêm mà tôi bị xem tông.

Tôi lại khóc.

Là tôi không có cách nào để yêu cầu anh quỳ gối cầu xin sự tha thứ của tôi. Anh là đàn ông, anh lăn lộn bên ngoài cũng đủ cạn kiệt sức lực rồi, anh không thể nào khi về đến nhà lại phải quỳ gối trước vợ mình nữa, tôi cũng không muốn anh làm cái chuyện tổn hại như vậy.

Tôi tin rằng anh thật lòng muốn cầu xin tôi quay lại, giờ phút này anh không nói lời ngon tiếng ngọt thay lời cảm động lòng người gì cả. Nhưng tôi biết anh đang ân hận và sợ hãi.

Nhưng trái tim tôi đã chết.

Tôi gần từng tiếng một: “Phó Gia Tuấn, tôi sẽ không tha thứ cho anh, chính tay anh đã hủy hoại đi mọi thứ, anh hủy hoại đi tình yêu của tôi đối với anh, hủy hoại đi sự tin nhiệm của tôi đối với anh, hủy hoại đi sinh mạng của con anh, cũng hủy hoại đi hôn nhân của chúng ta, tôi không thể tha thứ cho anh!”

Gia Tuấn ngây dại, toànthân anh cứng ngắc.

Tôi lạnh lùng nhìn anh, không muốn cảm thông cho anh, mở cánh cửa ở bên cạnh anh, tôi nhanh chóng bước ra khỏi cửa.

Sớm biết có hôm nay, càn gì phải bắt đầu, khi tôi đã chết đi, ngay tại buổi tối đó tôi bị xe tông, cũng bắt đầu từ hôm đó Đình Đình đã chết.

Tôi phải ly hôn, tôi không có cách nào tiếp nhận Gia Tuấn nữa, bắt luận anh dùng phương pháp gì để nói chuyện với tôi, tôi cự tuyệt hết tất cả, tình yêu tôi đã cho anh, cơ hội tôi cũng đã cho anh, chính là anh không biết quý trọng, tôi không cần thiết phải lãng phí thời gian lên người anh nữa.

Hai chúng tôi lại tiếp tục căng co, bởi vì trước sau anh không chịu thương lượng với tôi chuyện ly hôn, nên rốt cục tôi đơn phương gửi đơn lên tòa án.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 7: Phiên tòa ly hôn, biểu hiện của Gia Tuấn

Nhận được giấy gọi từ tòa án, Gia Tuấn rất bất ngờ, 10 năm anh làm kiện cáo, lần đầu tiên bản thân trở thành đương sự.

Anh gọi điện thoại cho tôi:

“Đình Đình, có thể có chỗ cho sự hòa giải hay không?”

Tôi trả lời vô cùng dứt khoát: “Không.”

“Chúng ta ngồi xuống nói chuyện được không?”

Tôi trả lời cứng nhắc: “Đến tòa án rồi, sẽ có cơ hội ngồi xuống nói chuyện cho xong.”

Tôi nghe thấy ở bên kia anh bắt đầu đi mềm xuống: “Đình Đình, bất cứ vấn đề nào cũng đều có cách giải quyết, anh có ngàn sai vạn sai thì anh cũng có khả năng sửa chữa lại mà.”

“Không cần.” Tôi nghe xong, mặt mày nhăm nhắt lại, “Anh không cần sửa nữa, lúc này giữa chúng ta cũng không cần phải trao đổi thêm gì nữa.”

Bên kia, anh im lặng, một lúc lâu anh mới nói: “Được rồi, anh đề nghị sống riêng, để chúng ta có thời gian bình tĩnh lại.”

“Cứ để tòa án phán quyết đi.”

Có lẽ Gia Tuấn không nghĩ tới tôi sẽ kiên quyết như thế này, tôi cũng hiểu, anh cố gắng nối lại mối quan hệ của chúng tôi, lạ thật, bây giờ anh lại nhanh chóng rút đầu mũi dùi, bộ dạng giống như là vô cùng yêu tôi vậy. Để khiến cho tôi quay lại, anh không thể không cúi đầu, hết lần này đến lần khác đi đến nhà ba mẹ tôi, đứng ở trước nhà, chờ đợi tôi. Tôi biết anh đang đợi tôi, tôi dứt khoát dọn đồ đến chỗ của Chu Vi, anh còn có sự nghiệp, không thể tốn thời gian ngày này qua ngày khác, cuối cùng cũng rút lui.

Mẹ có hơi mềm lòng, mẹ khuyên tôi: “Có lẽ Gia Tuấn nói thật, đêm đó thực sự nó và cô ta không có xảy ra chuyện gì cả.”

Tôi có chút mỉa mai: “Bây giờ những chuyện này đã không còn quan trọng nữa, nếu đã chia tay, tại sao còn phải gặp mặt cô ta chứ? Nếu như không phải người phụ nữ đó kích động con, con sẽ bị xe tông sao? Bây giờ anh ấy đến để bù đắp lại, đối với một cốc sữa đã đổ đi thì hối hận còn có ích lợi gì?”

Mẹ có chút không vui: “Đều là Chu Vi không tốt, nó lớn rồi mà không chịu lấy chồng, còn dạy hư con. Hiện tại, mỗi ngày thổi vào tai con cái gì mà phụ nữ phải tự lập, hôn nhân không phải là tất cả của phụ nữ, lý luận kiểu gì vậy?”

Trong tư tưởng của mẹ, phụ nữ không thể ly hôn, phụ nữ mà ly hôn cũng giống như hàng giảm giá, cho dù là có người mua, cũng sẽ cân nhắc một phen, có phải là hàng không tốt hay không, cho nên mới bị trả về nhà mẹ đẻ? Tội lỗi tội lỗi, đều là con cái không chịu thua kém, khiến cho người lớn phải thất vọng theo, tôi là một tội đồ, A di đà phật.

Thời gian trôi qua thật nhanh, hiệu suất làm việc của tòa án cũng cao, toàn án nhanh chóng gọi điện thoại, báo cho chúng tôi về việc mở phiên tòa xử lý án kiện ly hôn của chúng tôi.

Tôi không nói với ba mẹ ngày tòa án thẩm vấn, ngày đến tòa tôi sẽ tự mình đi.

Bởi vì không phải là vụ kiện lớn, cho nên chỉ tiến hành trong một phòng họp nhỏ ở tòa án, ngoại trừ nhân viên, không có người khác đến xem.

Phó Gia Tuấn không đến tòa, một phiên tòa nhỏ cộng thêm tôi, tất cả chỉ có 5 người, vô cùng vắng vẻ.

Tuy rằng ít người, nhưng nhân viên có mặt vẫn ăn mặc chỉnh tề, mọi thứ đều theo một trình tự hết sức chính quy.

Thẩm phán là một phụ nữ, tuổi tác khoảng chừng ngoài 40, cô ấy hỏi tôi: “Chị nhất định phải ly hôn sao? Nguyên nhân là tình cảm rạn nứt?”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy.”

Tôi không nghi ngờ chút nào về việc vị thẩm phán này có quen biết với Phó Gia Tuấn, nếu không cô ấy không dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với tôi.

Cách xưng hô với thẩm phán bằng tiếng Anh khi ra tòa phải là Judge, hoặc là Your Honor, nhưng ở Trung Quốc chúng tôi xưng hô thẩm phán là chánh án.

Cách xưng hô thật nghiêm túc, thế nhưng cô ấy và tôi lại làm xáo trộn đi.

Cô ấy hỏi tôi: “Chị và Phó Gia Tuấn đã quen biết nhau bao lâu rồi?”

“6 năm.”

Cô ấy thân thiết nói với tôi: “Khi kinh doanh cần phải có một tư duy tốt và một phương pháp quản lý khoa học, không thể dựa vào sức mạnh nhất thời được. Thực ra hôn nhân cũng giống như kinh doanh vậy, khi chúng ta đi học thì cảm thấy những công thức này vô cùng phức tạp, nhưng không biết sau này, khi thật sự kết hôn, chị phải đối mặt với quan hệ gia đình, áp lực nơi nơi thậm chí còn phức tạp hơn nhiều so với những công thức đó.”

Tôi im lặng lắng nghe.

Cô ấy tiếp tục nói: “Chị có trình bày nguyên nhân khiến tình cảm giữa chị và chồng chị bị rạn nứt, là bởi vì anh ấy có kẻ thứ ba, loại chuyện như thế này thật sự khiến cho người ta vừa đau lòng vừa căm hận, thế nhưng cùng kẻ thứ ba đi quá giới hạn cũng phải xem lại là tình huống gì, có người là vì thích hưởng thụ, có người là nhất thời phạm sai lầm. Có ai cả đời không phạm sai lầm không? Có những sai lầm có thể bù đắp được, có những sai lầm liên quan tới mạng sống nhưng không cách nào quay đầu lại được.”

Tôi hiểu rõ ý của cô ấy.

Suy nghĩ xong tôi nói: “Tôi quyết định ly hôn ngay buổi tối hôm đó, một chiếc xe đã tông vào tôi, may mắn là tôi không chết, chỉ là mất đi đứa con. Như quý tòa đã nói, có những sai lầm có thể bù đắp được, có những sai lầm liên quan tới mạng sống nhưng không cách nào quay đầu lại được. Xin hỏi quý tòa, nếu như ngày đó tôi bất hạnh chết đi, thì Phó Gia Tuấn tưởng nhớ tôi được mấy năm? Con người có thể yêu trong bao lâu? Cho dù anh ta có khóc lóc trước linh cửu của tôi, cũng 7 tuần 49 ngày, tôi có thể sống lại không?”

Thẩm phán im lặng.

“Tôi vẫn kiên quyết ly hôn.”

Lúc này cửa phòng chợt mở ra, tôi nhìn ra bên ngoài, Gia Tuấn đến.

Anh tiểu tụy không thể tả, dùng như là lão đạo xông vào, cơ thể tựa vào mép cửa, tay chống lên cửa, râu ria dài ra, không còn chút phong độ nào cả.

Thẩm phán gọi anh: “Anh Phó.”

Gia Tuấn miễn cưỡng nở một nụ cười: “Xin lỗi, Lý chánh án, tôi có chút việc riêng nên đến muộn.”

Thẩm phán nhả nhận nói: “Không sao, ngồi xuống đi.”

Gia Tuấn đi vào, có thể anh dường như nhẹ nhàng bay bổng hết như không còn chút sức lực nào, bước chân yếu ớt tiến vào, sau khi vào trong, anh ngồi cách tôi một chỗ ngồi.

Trong lúc vô tình, tôi liếc nhìn anh một cái, ngày hôm nay anh ra ngoài dường như rất vội, quần áo không kịp thay, trên cổ áo trắng vẫn còn một vòng màu nâu của vết mồ hôi.

Tôi xoay đầu lại, không để ý tới anh nữa.

Thực ra, phiên tòa lần này của chúng tôi không giống như phiên tòa bình thường, trái lại, giống như một buổi tư vấn tâm lý.

Thẩm phán nói: “Trước khi mở phiên tòa như bình thường, chúng tôi muốn tiến hành hòa giải trước theo như trình tự pháp luật, hai đương sự có chấp nhận hòa giải hay không?”

“Chấp nhận.”

“Không chấp nhận.”

Thẩm phán đóng hồ sơ lại, cô ấy nói: “Hai vị vẫn có cơ sở tình cảm, mời hai vị trở về suy nghĩ thêm cho rõ ràng, chờ đợi phiên tòa lần kế tiếp.”

Tôi nóng nảy, giải quyết thế này sao?

“Chánh án.” Tôi nôn nóng gọi: “Quý tòa không thể như vậy được, tôi muốn ly hôn, ít nhất quý tòa cũng phải hỏi chuyện tôi thêm chứ?”

Cô ấy ngồi xuống.

“Tôi hỏi chị, ngày sinh của chồng chị là ngày nào?”

“17/2.”

“Có nhớ chuyện vào ngày sinh nhật của anh ấy hay không? Hai người có ở cùng với nhau hay không? Đã trải qua chuyện gì?”

Tôi ghen lời, tôi còn nhớ, nhưng tôi không muốn trả lời.

Nhưng ngay lúc này, Gia Tuấn lại lên tiếng, giọng nói của anh kéo rất dài, rất khàn. Hệt như đang bị cảm nặng, dài đến nỗi có cả tiếng ừ ù của cổ họng.

Anh nói: “Còn nhớ hôm sinh nhật đó của tôi, hai người chúng tôi không ăn cơm ở nhà, vợ tôi đề nghị tìm một nhà hàng có không gian lãng mạn. Vì vậy, chúng tôi đi ra ngoài tìm một nhà hàng có không khí tốt vô cùng, chúng tôi cùng ăn cơm Tây với nhau. Trò chuyện rất nhiều, sau đó chúng tôi lại qua đêm ở khách sạn, buổi tối hôm đó vợ tôi rất đẹp...”

Tôi không nói gì.

Thẩm phán lại hỏi Gia Tuấn:

“Tôi hỏi anh, vợ anh thích nhất thức ăn có vị gì, quần áo màu gì, son môi màu gì? Thói quen sinh hoạt hàng ngày là gì?”

Gia Tuấn trả lời: “Cô ấy thích ăn vị chua cay, thích quần áo có màu hồng, hồng đỏ và màu xanh nước biển, son môi có rất nhiều màu, nhưng chỉ thích màu hồng đào và màu gạch đỏ, còn có màu mận chín, bình thường cô ấy thức dậy muộn, thích xem phim Hàn. Cũng rất thích lên mạng chơi trò chơi của Tencent.”

Thẩm phán không hỏi gì thêm.

Các nhân viên đều đứng dậy, mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Tôi biết phiên tòa này không có kết quả, không còn cách nào khác. Tôi không biết làm sao đành hỏi:

“Phiên tòa lần sau mở vào lúc nào?”

“Năm sau.”

Tôi lập tức nổi giận.

Trận này Phó Gia Tuấn thắng, đáng ghét, anh không tốn một ngón tay, phiên tòa đầu tiên đã thắng như vậy.

Tôi chỉ có thể nói rằng anh có quan hệ, không có cách nào, tòa án là chiến trường đầu tiên của anh, thẩm phán nào ở đây mà không quen biết anh chứ?

Chúng tôi một trước một sau đi ra ngoài, tôi đi ở phía trước, anh lo sợ theo sát sau lưng tôi, chờ đến khi tôi ra khỏi tòa án, anh liền chụp lấy cánh tay tôi.

“Đình Đình.”

Tôi nhìn tay anh, có chút không quen.

Cũng đã vào hè rồi, bên ngoài ánh nắng thật chói chang, tôi bị cháy nắng không khỏi nhúm mày.

Lòng bàn tay của anh có mồ hôi, hiện giờ lại cầm chặt lấy cánh tay tôi như vậy, vừa nóng vừa khô làm tôi rất khó chịu.

“Buông ra.”

Anh lại dùng thêm tay còn lại, cả hai tay cầm lấy cánh tay tôi, giống như nếu buông lỏng ra, tôi sẽ lập tức chui xuống đất.

Tôi đành phải nói: “Gia Tuấn, đừng như vậy nữa được không? Chúng ta cũng không còn là trẻ con nữa, cũng cho đối phương thể diện đi, anh đây đưa như vậy, thực sự không phải là tác phong của anh, em thực sự cũng không có cách nào tiếp nhận.”

Bởi vì vóc dáng của anh khá cao, đành phải khom người nhìn tôi, đáng về đó xem ra rất thành khẩn, vì không chỉ cầu xin người khác mà còn phải thỏa thuận nữa.

Tôi nhìn không được, nhìn anh một cách tỉ mỉ, đã từng là chồng tôi, vầng trán rộng, lông mày rậm, đôi mắt sâu thẳm, trầm tư như một nhà triết học, khi mỉm cười giống như một nhà lãnh đạo nghiêm khắc, tuy rằng hiện tại anh rất tiêu tụy, nhưng anh vẫn đẹp trai như xưa.

Tôi cúi đầu.

Rất lâu sau, giọng nói của anh yếu ớt: “Đình Đình, em có khỏe không?” Giọng nói của anh nghẹn ngào, “Anh thực sự rất nhớ em... Em đừng trốn tránh anh nữa có được không?”

Trong lúc nhất thời, cảm xúc của tôi dâng trào, nước mắt gần như trào ra.

Anh lại cầu xin tôi: “Em... về nhà sống đi, anh... một mình anh thực sự rất... Anh gọi điện thoại cho em, tại sao em không bắt máy? Đình Đình, anh không muốn ly hôn, anh không muốn trở thành người xa lạ với em, anh...”

Tôi cắt ngang lời anh, giả vờ tự nhiên mà nói: “Được thôi, nếu như anh có chuyện, có thể gọi điện thoại cho tôi. Tuy chia tay nhưng chúng ta còn có thể làm bạn bè với nhau một thời gian. Có điều là chuyện vào sinh ra tử thì đừng có tìm tôi. Nếu có mời khách ăn cơm khiêu vũ hay đánh bài, anh cứ tìm tôi, anh hiểu rõ con người của tôi không có sở trường gì mà, ngoại trừ phóng túng chơi bời ra thì chẳng có gì khác.”

“Đình Đình, Đình Đình.” Anh đau khổ cầu xin, vẫn không chịu buông tay. Tôi ngồi phía trước, anh thì ở phía sau lôi kéo tôi, nhân viên tòa án đi ngang qua bên cạnh có người biết anh, thế nhưng anh vẫn không biết xấu hổ, thật khiến tôi bị bề mặt.

Tôi nhìn tay anh, nửa đùa nửa thật mà nói: “Gia Tuấn, bàn tay này cần phải sự dụng trong chiến tranh cách mạng, nếu như dùng sức lực này trên người của phụ nữ, dùng sai chỗ rồi.”

Anh lập tức bị kích thích, buông lỏng tay ra.

Trong nháy mắt, tôi thấy nước mắt trong mắt anh, thực tế tôi cũng cảm thấy rất buồn, thế nhưng có ai hiểu được sự đau khổ của tôi không? Điều cảm thấy rằng tôi nên cho anh một cơ hội nữa đúng không? Không, tôi không muốn.

Cuối cùng tôi cũng hòa vào dòng người đi trên đường, con gió thổi đến, làm lá cây xào xạc, vừa như nói chuyện với tôi, vừa như than khóc bên tai tôi.

Tưởng rằng che giấu được, nhưng ba mẹ tôi cũng biết chuyện tôi và Gia Tuấn đến tòa án ầm ỹ.

Lần này, thái độ của tôi kiên quyết, nên ba mẹ chỉ im lặng không hề khuyên can tôi.

Cuối cùng, mẹ chồng cũng tìm đến tôi.

Xuất viện lâu như vậy, đây là lần đầu tiên tôi gặp lại mẹ chồng. Vừa nhìn thấy bà, tôi lại thấy hồi hộp, tự mình xưng hô mẹ chồng trước, tôi có chút khó khăn xấu hổ, tôi vẫn chào hỏi mẹ chồng: “Mẹ.”

Có lẽ là sợ gặp ba mẹ tôi có chút xấu hổ, mẹ chồng đến sân tập thể dục ở gần khu nhà của tôi để chờ.

Hai người chúng tôi ở trên sân thể dục tìm một băng ghế dài ngồi xuống.

Biểu hiện không yên lờ ra trên khuôn mặt của mẹ, mẹ ngập ngừng nói với tôi: “Mẹ đã biết hết rồi, ban đầu thì Gia Kỳ nói không đầu không đuôi, chỉ nói là con gặp tai nạn xe nên bị sảy thai, cũng không nói rõ nguyên nhân, mẹ nhiều lần truy hỏi Gia Tuấn, lúc này mới biết rõ toàn bộ sự việc.”

Tôi không lên tiếng.

Giọng nói bất đắc dĩ già nua của mẹ chồng vang lên: “Mẹ thực sự không ngờ rằng, các con sẽ xảy ra chuyện như vậy.”

Tôi cố nặn ra một nụ cười: “Mẹ, đều đã là quá khứ.”

“Con thực sự muốn ly hôn với Gia Tuấn sao?”

Tôi gật đầu.

Mẹ thở dài: “Đình Đình, các con kết hôn đã 4 năm rồi, quan hệ giữa con và mẹ cũng vứt sang một bên đi. Nói về con và Gia Tuấn, chẳng lẽ các con không phải là cặp vợ chồng tốt hay sao?”

Tôi lặng lẽ không nói gì.

Mẹ chồng nói tiếp: “Gia Tuấn thực sự đã biết lỗi rồi, nó trải qua mấy ngày nay rất không tốt, ở văn phòng luật sư không còn tinh thần, ở nhà thì ăn ngủ không yên, mẹ lo lắng quá phải đến nhà của các con để chăm sóc cho nó. Con không ở nhà, nó hầu như không làm được gì, tại con không biết tình trạng

hiện giờ của nó, bây giờ mỗi ngày đều mơ mơ màng màng, luôn luôn ngẩn người ngơ ngác, tối nào cũng ra nằm ở ghế sofa, ngủ không ngon giấc. Đinh Đình, nó biết lỗi rồi, con cho nó một cơ hội đi.”

Tôi cúi đầu xuống: “Mẹ, khiến cho mẹ bận tâm rồi. Nhưng đây là chuyện giữa con và Gia Tuấn, để cho chúng con tự giải quyết đi.”

Mẹ chồng đột nhiên nắm lấy tay tôi, nắm thật chặt và nói với tôi: “Nhưng con là con dâu của mẹ.”

Một câu nói con dâu của mẹ, tôi ngón ngàng cảm xúc, rốt cuộc mẹ cũng thừa nhận tôi là con dâu của mẹ rồi ư? Ôi, trong nháy mắt tâm trạng của tôi đột nhiên nhẹ đi, tôi gượng cười an ủi mẹ: “Yên tâm đi, mẹ, cho dù ly hôn thì con cũng nhận mẹ là mẹ mà.”

Thực ra, mẹ cũng không phải là một bà mẹ chồng quá xấu xa, hiện tại buông bỏ mọi thứ, tôi đã hiểu mẹ, cũng đã tha thứ cho mẹ.

Mẹ đau lòng rút nước mắt: “Năm đó, mẹ và ba của Gia Tuấn cũng không phải là một cặp vợ chồng ân ái, ba của Gia Tuấn thích uống rượu, nhất là khi gặp phải chuyện buồn, uống rượu vào thì đánh mẹ, mắng mẹ, còn đánh cả Gia Tuấn và Gia Kỳ. Biết bao nhiêu lần, mẹ muốn dẫn theo hai đứa con đi khỏi đó, nhưng lại nghĩ đã là vợ chồng nhiều năm như vậy, mẹ mà đi, thì ông ấy biết làm sao? Cuối cùng cũng nhẫn nhịn, nhưng không ngờ ông ấy lại ra đi trước, hiện tại con và Gia Tuấn rõ ràng là không có nhiều vướng mắc như vậy, nhưng tại sao lại nhất định đi đến bước này?”

Cuối cùng, mẹ chồng cũng chịu nghiêm túc nhìn thẳng vào tôi, đối với vấn đề ly hôn của chúng tôi, đây là lần đầu tiên mẹ chồng đến để khuyên giải tôi, điều này làm cho tôi vô cùng cảm động, tôi tin tưởng rằng mẹ thật sự lo lắng sợ hãi, dù sao trong tư tưởng của người thế hệ trước thì ly hôn không phải là chuyện về vang gì.

Tôi bất đắc dĩ nhìn mẹ, kẻ nhỏ thật sự có lỗi với người lớn, luôn luôn liên lụy người lớn phải canh cánh trong lòng, tôi cũng thấy rất áy náy, mà tôi cũng không còn cách nào khác.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 8: Đi làm lại

Ly hôn là một cuộc chiến tranh kéo dài, tôi rất nhứt đầu, nhưng hiện tại ngoại trừ chờ đợi ra, tôi chẳng còn cách nào khác.

Sức khỏe của tôi đã hoàn toàn bình phục, tôi quyết định đi tìm việc làm, ít nhất tôi muốn tự lực cánh sinh, nuôi sống bản thân mình mới được. Vì thế, tôi đến Thị trường nhân tài (giống như Trung tâm giới thiệu việc làm ở VN), tự xem thông báo tuyển người, sàng lọc ra từng nhóm một.

Trên màn hình lớn của Thị trường nhân tài liên tục phát những dòng chữ, tôi nhìn rất ngớ ngẩn, làm việc gì đây? Cần nhất là công việc tạp vụ như rửa chén đĩa, hoặc là chuyển hàng hóa ở siêu thị, loại công việc này tôi chắc chắn sẽ không làm đâu. Ít nhiều gì tôi cũng đã từng là phu nhân của luật sư, sao có thể...? Tôi hơi đỏ mặt, lúc khó khăn như thế này mà còn phân biệt cái gì, tôi là con lừa gầy kéo xe phân còn làm ra vẻ, không muốn hạ mình cúi đầu, nhưng tôi có thể làm được gì? Tôi môi chán, mất cay xè cả nửa ngày, không tìm được công việc thích hợp.

Đến đường cùng, tôi đi tìm Chu Vi, nhờ cô ấy tìm công việc giúp tôi.

Chu Vi hỏi tôi: “Cậu có thể làm cái gì?”

Tôi có chút không vui: “Tớ có thể làm cái gì à? Công việc gì tớ không thể làm chứ? Tớ cũng là sinh viên Đại học đó.”

Dù sao thì Chu Vi cũng nói sự thật, nghe được câu trả lời ngây ngô của tôi, đầu tiên là cô ấy cười khinh thường, sau đó nói:

“Đinh Đình, cậu học thiết kế nội thất phải không? Cậu không đi làm bao lâu rồi? Bốn năm đúng không? Một nhà thiết kế đừng nói chỉ 4 năm, một tuần không vẽ được bản vẽ nào, không tiếp xúc với không gian, linh cảm thiết kế sẽ không nhạy bén nữa, còn cậu? Lại xấp xỉ 4 năm. Trước tiên, nói đến việc cậu có thích ứng được với xã hội này hay không, sau đó nói về bằng cấp của cậu, cậu cầm một bằng tốt nghiệp đại học hạng ba đi ra xã hội xin việc làm? Cũng tốt thôi, mấy ngày nữa sẽ có thông báo tuyển dụng nhân tài, tự cậu đi chen lấn thử xem, vừa mở cửa ra, mấy vạn người xông vào bên trong, cậu không sợ bị chen lấn đến gãy xương sao?”

Tôi có chút nản lòng, không còn sức lực, nói:

“Tớ cũng không nghĩ đến chuyện đến công ty lớn để xin việc làm, đổi công ty nhỏ một chút cũng được. Huống chi, bằng tốt nghiệp đó của tớ học cũng không mong gì sẽ dùng được, hiện tại Viện thiết kế chính quy đều đông nghìn nghịt người, trình độ cỡ tớ thì ai chịu mướn chứ? Tính đi tìm một công ty nhỏ thôi, một tháng 3.000 đồng cũng được.”

Cô ấy cười cợt, châm chọc tôi một cách không khách khí “3.000 đồng? Cậu có năng lực gì? Có thể kiếm được một công việc 1.500 đồng thì cũng không tệ rồi.”

Tôi nhảy dựng lên: “1.500 đồng? Tớ không đáng tiền đến vậy sao?”

Cô ấy cười lạnh một tiếng, vẫn giậm đạp lên tôi như cũ: “Viết văn bản cậu không thể viết, làm kế hoạch cậu không có kinh nghiệm, muốn làm tiêu thị thì cậu không rành nguyên vật liệu, tớ thấy cậu tiếp đãi khách hàng uống rượu, khiêu vũ chắc cũng không tệ đâu, nếu không thì cậu làm công việc quan hệ xã hội?”

Rồi cô ấy lại lắc đầu: “Làm giao thông công cộng còn phải xem sắc mặt của khách, trường tụ thiện vũ (1), uống rượu đánh bài, giỏi văn gỏi vò, cậu có điểm nào đủ tư cách?”

(1): ông tay áo dài thuận lợi cho việc nhảy múa. Đại ý là, chỉ cần có chỗ dựa, mọi việc đều có thể thành công.

Tôi chán nản: “Chu Vi, sao mà có loại người giàu đồ bìm leo như cậu chứ?”

Cô ấy lắc đầu: “Hiện tại tớ không có công việc nào thích hợp, vừa nhàn hạ vừa phù hợp với cậu. Đinh Đinh, chuyện đó thật không dễ dàng gì, cậu nhìn xem, làm bảo hiểm, bị gió thổi bị phơi nắng, đến nhà của người ta thì bị đối xử lạnh nhạt, nói thật, làm được một hợp đồng còn nom nớp lo sợ. Làm thư ký văn phòng, khúm núm, sáng 9h chiều 5h, đánh sai một chữ thì bị ông chủ mắng như heo như chó. Còn nếu làm thiết kế, một khi linh cảm khô cằn, thiết kế gì đó không đúng với ý của khách hàng, người ta lập tức cắt hợp đồng, cậu nói xem cậu làm được gì?”

Tôi nhất thời bị cô ấy đá kích, ngồi phịch xuống ghế.

Cô thành khẩn khuyên tôi: “Quên đi, cậu nên tha thứ cho Gia Tuấn. Anh ấy vẫn còn yêu cậu mà. Có một lần tớ đi ra ngoài gặp khách hàng, cô tình thấy anh ấy trong quán cà phê, sau khi khách của anh ấy đi khỏi, anh ấy vẫn ngồi ở chỗ đó, lưng tựa vào sô pha, nãy tiếng đồng hồ vẫn duy trì một tư thế, tầm mắt chỉ nhìn ra bên ngoài, cả người giống như không còn sức lực. Đinh Đinh, chúng ta không còn là trẻ con nữa, tin tớ đi, đàn ông mà suy sụp đến mức này, ngoại trừ bởi vì phụ nữ, không còn nguyên nhân nào khác.”

Tôi cười khổ: “Tuân theo pháp luật thì là người tốt, còn làm trái pháp luật, đương nhiên phải chịu sự trừng phạt.”

“Rời khỏi Gia Tuấn, cậu chưa chắc tìm được người nào tốt hơn.”

“Thôi đi, chuyện này mới là trọng điểm sao? Mọi người khuyên chúng tớ hòa hợp lại, không phải bảo tớ quý trọng tình yêu này, toàn bộ các người chỉ nhắc nhở tớ là, rời khỏi Gia Tuấn tớ chưa chắc sẽ tìm được một người có điều kiện tốt hơn anh ấy, đây mới chính là hiệu quả thật sự có đúng hay không? Phóng tầm mắt nhìn ra thế giới, có bao nhiêu đàn ông tốt? Tớ biết Gia Tuấn là một người đầy tham vọng, một người đàn ông trầm ổn và giỏi giang, anh kiếm tiền nuôi gia đình, lại yêu thương vợ. Còn tớ? Tớ đã cách ly khỏi xã hội này, chỉ thích hợp ở nhà làm con sâu gạo, cho nên tớ phải nhịn nhục anh ấy, cho dù anh ấy có ngoại tình, tớ chỉ có thể giữ im lặng, chỉ nên xem là một chiếc xe đạp bị người khác mượn cưỡi một vòng có đúng không? Không, tớ không cần thiết phải như vậy, trước kia tớ yêu anh ấy, tớ lấy anh ấy làm trung tâm, hiện tại tớ chỉ yêu bản thân tớ thôi, tớ sẽ lấy mình làm trung tâm”

Cô ấy lắc đầu, không khuyên tôi nữa. Tuy rằng tôi ngốc, mà thậm chí là ngu ngốc và cứng đầu, không ai khuyên được tôi.

Rất nhanh, Chu Vi giới thiệu cho tôi một công việc thư ký ở công ty chuyển phát nhanh.

Cô ấy có chút áy náy mà nói với tôi: “Đến khi nước tới chân mới nhảy, cũng không tìm được việc gì tốt, cậu cứ làm đỡ trước đi.”

Tôi hơi thất vọng, tuy rằng không đúng với chuyên môn, nhưng thôi vậy, cười lừa tìm ngựa trước mắt có một công việc để giảm bớt khủng hoảng, tôi không thể cứ ăn không ngồi rồi ở nhà ba mẹ như thế.

Đó là một công ty chuyển phát nhanh nho nhỏ, tính luôn cả ông chủ cộng thêm nhân viên chuyển phát tổng cộng đúng 9 người.

Ông chủ là một người đàn ông bán xừ 30 tuổi mập mạp, kiêm thêm nhiều chức, vừa là ông chủ, vừa là nhân viên chuyển phát, còn làm nhận sự, làm luôn nhân viên tài vụ. Mỗi buổi sáng đến đây, lên tiếng chào hỏi qua loa với mọi người, nói chuyện với chúng tôi một lần mà nước bọt văng khắp nơi, muốn chúng tôi chú ý đến công việc hôm nay, cố gắng đừng để xảy ra sự cố, chú ý các loại hạng mục công việc, sau một phút nói chuyện thì bắt tay vào công việc.

Chỉ có một mình tôi là phụ nữ.

Trong ấn tượng của tôi, khái niệm thư ký là gì, hẳn là ngồi trong phòng máy lạnh có thời gian thì viết chữ, đánh văn bản gõ máy vi tính lách cách, tiếp điện thoại, lờnói ảm áp, giọng mềm mại chào hỏi vài câu với khách hàng, sau đó khách hàng đến thì mỉm cười rót trà, bưng nước, giới thiệu vài nghiệp vụ, ..v...v... Còn thực tế?

Ông chủ chĩa vào đồng hàng hóa mới được dỡ xuống tới hôm qua ở sân sau và nói với tôi: “Bắt đầu làm việc đi.”

Tôi sờ hải đến nổi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Đây chính là công việc của tôi? Trời đất, tôi chỉ có 95 cân thôi (= 47.5kg), lao động chân tay như bốc dỡ hàng hóa không phải là sở trường của tôi.

Nói là thư ký, thật sự là công việc nào tôi cũng phải làm hết. Sáng sớm đi làm thì dọn dẹp vệ sinh, tiếp điện thoại, ghi chép hóa đơn, kiểm tra máy tính, theo dõi dịch vụ hậu cần. Đến trưa, khi nhân viên nghiệp vụ quay về, ném một đồng hàng hóa ở kho hàng phía sau. Tôi vừa phải giúp phân loại các tuyến đường gần nhau, com trưa để nhân viên nghiệp vụ trở về ăn, tôi cũng phải mua giúp.

Mỗi ngày 5h30 mới hết giờ làm, mà không có lấy một ngày tan ca đúng giờ.

Mỗi tối vào lúc 8h, xe hậu cần phải rời đi. Trước đó, nhất định phải thu hồi hàng hóa và phân loại xong. Một tỉnh có vài trạm trung chuyển, cả tỉnh Sơn Đông chỉ có 2 trạm trung chuyển là Duy Phường và Lâm Nghi, phân loại hàng hóa theo tỉnh xong, quét mã vạch vào trong máy tính, mỗi ngày đều tăng ca làm việc, mới làm có 2 ngày, tôi đau thắt lưng mệt mỏi rã rời. Còn có móng tay của tôi, trước đây tôi còn dùng sơn móng tay để bảo dưỡng móng, còn bây giờ? Mười ngón tay ngoại trừ ngón cái, móng tay của tám ngón còn lại đều bị gãy sạch.

Tôi không dám hỏi ông chủ, tiền lương của tôi là bao nhiêu? Nên tôi đi hỏi Chu Vi: “Tớ làm nhiều việc như thế, trả cho tớ bao nhiêu tiền vậy?”

“1.500 đồng.”

Tôi thiếu chút nữa thất vọng đến chết, một tháng chỉ có 2 ngày nghỉ, tôi mới kiếm được chừng ấy tiền lương?

Chu Vi nói ở trong điện thoại: “Vốn là 1.400 đồng, nhưng ông chủ quen biết tớ nên mới bỏ ra cho cậu thêm 100 đồng đó.”

Tôi hỏi ngơ ngẩn: “Một tháng cậu kiếm được bao nhiêu?”

“Tớ hả? 5.800 đồng.”

Tôi hít một hơi thật sâu: “Cậu kiếm được nhiều tiền như vậy?” Vô cùng không phục.

Cô ấy cười lạnh: “Cậu không phục ư? Trời, cậu dựa vào cái gì mà không phục? Chúng ta tốt nghiệp cùng lúc, tớ đi làm cực khổ chịu đựng suốt 6 năm đến giờ. Lúc mới bắt đầu, chỉ là một nhân viên văn phòng làm việc vất ở phân xưởng, hai bên là tiếng ồn ào của máy may, một phân xưởng sản xuất dây chuyền có mấy trăm cái máy may hoạt động, chỉ cho tớ một phòng nhỏ bốn mét vuông, miễn cưỡng xê dịch móng, mỗi ngày lãnh đạo đưa cái này đưa cái nọ, có khi vừa chạy xuống năm tầng lầu, lãnh đạo nói một câu liền chạy ngược trở lên, chịu khổ như vậy cậu đã từng chịu đựng qua chưa?”

Tôi á khẩu không trả lời được.

Cô ấy ở trong điện thoại tiếp tục chế nhạo tôi: “Cuối tuần thì phải viết một bản báo cáo, lãnh đạo thấy khó chịu, tớ phải tăng ca. Chạy đến tận nhà đưa cho ông ta, ông ta mặc một cái quần đùi ở ban công đập xe tập thể dục, nhìn tớ một cách qua loa không thèm để ý, kết quả con chó nhà ông ta còn tiện lên chân của tớ, sự lẳng nhục này cậu đã chịu đựng qua chưa?”

Tôi liên tục đồng ý, cậu chịu khổ rồi, cậu không dễ dàng gì.

Tôi lại hỏi đùa: “Cậu không có bị... chứ? Cấp trên của cậu có quá nhiều tình dục với cậu không?”

Cô ấy thét lên: “Tớ đánh chết cậu.”

Tôi cười haha: “Không phải phụ nữ đều nói là ta bóp chết người sao? Chỉ có đàn ông mới nói là ta đánh chết người, sao xu hướng giới tính của cậu cũng thay đổi rồi à? Như vậy cậu có thể yêu tớ hay không vậy?”

“Biến!”

Hai người chúng tôi cười hi hi ha ha trong điện thoại.

Cúp máy, trong lòng tôi cảm thấy thê lương.

1.500 đồng này là thẻ điện con người, tôi chỉ đáng giá có chút tiền ấy.

Ngày trước, còn chưa đủ tiền để tôi mua nửa bộ quần áo.

Tôi rất chán nản, thật không muốn làm, nhưng không làm việc đó thì tôi có khả năng làm gì?

Cho nên, có người nói tôi dựa vào cái gì mà ly hôn? Tôi không chịu ly hôn thì chính là không ly, muốn ly cũng được, bảo anh trả cho tôi phí chia tay và gì gì đó theo yêu cầu của tôi, đáp ứng rồi thì tôi liền ly hôn. Tôi thật sự là một con ngốc, gì mà đồng ý ly hôn chứ?

Cũng có người nói tôi tỏ vẻ như bây giờ, đơn giản chỉ muốn nâng giá trị của bản thân lên một chút, tra tấn Phó Gia Tuấn một thời gian nữa, chờ khi tra tấn gần xong, tôi có thể khoan dung mà quay về, đúng không? Không, tôi không phải như vậy.

Trước đây, tôi sợ mất anh, tôi như một cây tơ hồng dựa vào Gia Tuấn, bây giờ tôi tỉnh táo rồi, phụ nữ không tự lập vĩnh viễn không có tư cách nói điều kiện với người khác, muốn để người khác nhìn thẳng vào chính mình thì phải thật tự tin.

Cho nên, mặc dù công việc hiện tại không tốt, tôi vẫn phải nhẫn nại.

Gia Tuấn thực sự không nản chí, cách dăm ba bữa lại đến nhà tìm tôi. Tôi thật khâm phục anh cơ được dẫn được (biết ứng phó thích hợp với tình hình cụ thể), tuy rằng ba mẹ tôi lãnh đạm với anh, thế nhưng anh vẫn cố chấp đến, bản thân chịu đựng rồi rời đi. Còn tôi? Bởi vì công việc mà tôi bận rộn đến tối, không có thời gian để bận tâm đến anh, cũng không có cơ hội trực tiếp gặp mặt với anh.

Chiều nào tan ca về nhà, tôi cũng mệt đến rút gân, làm gì có thời gian như trước ở trong nhà vệ sinh thật sự nghiêm túc để rửa mặt và đắp mặt nạ. Công việc hàng ngày, luộc tôi đến nỗi tôi chỉ muốn bỏ nhào lên giường mà ngủ như con heo chết.

Sớm đi tối về, lúc ăn cơm thì như đi đánh giấc, sáng nào mẹ cũng chiên trứng ốp la cho tôi, trình độ khiến người khác phải khua miệng, trứng được để trên đĩa, phía ngoài màu trắng như tuyết, bên trong là lòng đỏ trứng óng ánh hấp dẫn mê người, tôi gấp liền nuốt một hơi xuống dưới.

Mẹ nói đùa: “Quý chết đói đầu thai à? Đầu có ai giành ăn với con.”

Ba cũng chẳng biết làm sao: “Ngày hôm nay sao giống như con bé Dương Bài Phong(*) đốt lửa vậy? Ai không biết còn tưởng rằng làm việc lớn gì ấy chứ?”

(*) Là một nhân vật trong Dương Môn Nữ Tướng (Dương gia tướng), con gái nuôi của Dương Nghiệp và Xa Tái Hoa.

Ngay cả Đinh Đăng cũng trợn mắt há mồm miêu tả tôi: “Lúc trước chị của em là một miếng rau câu, vừa trắng vừa tròn. Hiện tại là mứt hoa quả, vừa khô cứng vừa gầy gò.”

Tôi biết hình tượng của tôi đã không còn được như lúc trước, mới một thời gian rất ngắn thôi, tôi đã khô héo rồi. Không đúng, tôi không khô héo, chỉ chết đi rồi sống lại, tôi là một con phượng hoàng tái sinh từ đồng tro tàn.

Buổi sáng khi đi ra ngoài, tôi đều lên lút cấp cho mình một cái kính: Cổ lên, Đinh Đinh, tuy rằng mệt mỏi, nhưng ít nhất bây giờ tôi là một người nộp thuế, yên tâm đi, tôi sẽ không như vậy mãi mãi, tôi sẽ không như vậy vĩnh viễn đâu.

Có một lần, sáng sớm thức dậy trễ, hoảng hốt khi phát hiện đã sắp 8h, mặc quần áo như đánh giấc, chỉ vọt một phát, không kịp rửa mặt trang điểm, bỏ chạy ra khỏi nhà.

Vọt tới trạm xe buýt, một đám người liều mạng chen lấn ở cửa xe buýt nhỏ, tư thế đó giống hệt như một cái tổ màu đen của con bọ, bị đốt nóng nên khăn cấp chui ra về phía cửa.

Tôi cũng không thêm để ý, cắm đầu chui vào trong đám người. Có đủ mọi loại người, có người già đầu bạc, có trẻ em đi học, có cô gái trẻ đẹp, cách ăn mặc của mọi người đều khác nhau, có chỉnh tề, có thô tục, có người trang điểm, có người mặc trang phục hợp thời trang, nhưng thời khắc này chúng tôi đều giống nhau, đều tuyệt vọng xông về phía trước.

Tôi bị đẩy về phía sau, vốn đã gầy, vóc người lại không cao, đội túi xách lên đầu, ở trong dòng người nghiêng ngã lao đảo. Phía trước có mấy cánh tay cường tráng, nhanh như đánh bàn tính, tôi bị đẩy lại phía sau đám người, một cú chen lấn khiến tôi té ngồi xuống đất.

Nổi giận, tôi muốn chửi: Khốn thật.

Có người đỡ tôi dậy.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 9: Cuộc hẹn xấu

Tôi vừa ngẩng đầu, Gia Tuấn.

Tại sao anh lại ở trạm xe buýt gần nhà tôi vậy?

Gia Tuấn đỡ tôi dậy, chúng tôi đứng trên lối đi dành cho người đi bộ. Anh đang nhìn tôi, tôi thì phui đất cát trên người mình, sau khi phui sạch sẽ bụi bặm, lúc này tôi mới ngẩng đầu, “Thật khéo.” Tôi nói.

Bấm ngón tay tính toán, vậy mà cũng đã một tháng chưa gặp anh.

Tôi tùy tiện nhìn anh một cái, anh cũng không tệ lắm, râu ria được cạo sạch sẽ, quần áo cũng chỉnh tề, đúng thôi, nếu ra ngoài mà lôi thôi lếch thếch, giống một người say rượu, ai còn dám tìm anh lên tòa án nữa?

Gia Tuấn lẳng lặng nhìn tôi, trong ánh mắt có sự quan tâm rõ rệt hòa cùng hơi nước hiện ra trong thoáng chốc. Tôi thấy trái cổ của anh di chuyển, dường như anh rất khó khăn mở miệng, muốn nói với tôi cái gì đó, nhưng cuối cùng anh chỉ nuốt nước bọt.

Tôi khách sáo nói: “Tại sao anh lại ở đây? Đi ngang qua à?”

Mất anh cụp xuống, tầm mắt dừng lại trên vạt áo của tôi, anh đáp: “Anh nghe nói em tìm việc làm, giờ phải đi làm sao?”

“Đúng vậy.”

“Làm ở đâu vậy?”

“Ở công ty chuyển phát nhanh.”

“Có tốt không?”

Tôi thoải mái nói: “Anh cũng thấy rồi, sáng 9h chiều 5h, cũng như bao người bình thường, không có gì khác biệt cả.”

“Tại sao em phải chen lên xe buýt?”

Tôi vô cùng kinh ngạc: “Người khác là người, tôi cũng là người, tại sao tôi không thể chen chúc lên xe buýt?”

Đang nói chuyện, chiếc xe buýt thứ hai đến gần, một đám người xông lên phía trước như hỏa tiễn, tôi cũng muốn dừng cảm xông lên đó, nhưng lại yếu ớt rút lại phía sau, tôi nhất thời giậm chân ừ ừ không ngớt.

Thời gian không còn nhiều nữa đành phải thuê xe thôi, đau thiệt chứ, từ nơi này thuê xe đến công ty phải trả 14 đồng, 14 đồng là một khoản tiền lớn.

Gia Tuấn ngăn tôi lại: “Anh đưa em đi.”

Tôi quan sát xung quanh: “Không cần, không cần, chúng ta đâu có thuận đường.”

Một chiếc taxi dừng lại, tôi nhanh chóng lên xe, trước khi lên xe tôi nói với anh: “Tạm biệt.” Cạch một tiếng, đóng cửa xe lại.

Anh gọi tôi: “Đình Đình.” Tôi đã lên xe rồi.

Anh ngăn tôi không được, cũng không đuổi kịp tôi. Chỉ có thể đứng ở ven đường, ở xa xa nhìn tôi rời khỏi.

Trong lúc vô tình, tôi liếc nhìn gương bên cạnh, tôi nhìn thấy rõ ràng bóng dáng của anh, vóc dáng cao cao, khuôn mặt gầy gò, trong ánh mắt ngập tràn trông mong, có lấp lóe một chút khăn trương bất định, loại vẻ mặt và phiền muộn này, khiến cho người khác nhìn thấy không kiềm chế được sự đau nhói trong tim, cho dù lời nói của tôi có chua ngoa, tôi cũng không có cách nào mở miệng chế giễu anh. Khoảnh khắc này, ngực của tôi như bị nhét đầy bóng, buồn bã vô cùng, có thể hít thở nhưng không cách nào thông suốt.

Tôi lâm vào trong sự trầm tư, có lẽ Gia Tuấn thật sự không muốn chấm dứt cuộc hôn nhân này, cũng giống như diễn kịch vậy, trải qua gian khổ anh mới phát hiện ra ai là hồng nhan tri kỷ của mình, nhưng vậy thì đã sao? Tình yêu không phải chờ đợi đến cuối cùng mới hiểu được thế nào là yêu, làm cho cả hai đều thương tích đầy mình, khi không còn cách nào để đối diện với nhau nữa, mới muốn bù đắp lại sao? Cách làm này có khác gì với việc đế quốc Mỹ ném bom thất bại trên chiến trường Triều Tiên xong mới nhớ tới việc ra giá cao mua bài phân tích trước trận chiến?

Tôi khẽ thở dài.

Gia Kỳ gọi điện thoại nói với tôi: “Chị dâu, anh trai và người phụ nữa kia đã đoạn tuyệt quan hệ rồi, em cam đoan với chị, lúc này hai người họ vô cùng trong sạch, không có bất cứ quan hệ gì.”

Nhưng có liên quan gì đến tôi? Cho dù hiện tại, bọn họ hàng đêm sênh ca thì có liên quan gì đến tôi chứ? Tôi đã từng có suy nghĩ điên cuồng là muốn sửa chữa Quách Sắc, khi biết được cô ta chính là tình nhân của Gia Tuấn, tôi nghĩ ra rất nhiều chiêu gần gũi và độc đáo, nhưng sau lần gặp tại nạn xe, cả người tôi như được tái sinh trở lại. Hiện giờ, tôi chỉ muốn yên tĩnh trải qua một cuộc sống của chính mình, cũng có bạn bè hỏi tôi: “Cậu nghĩ cái gì mà dọn ra khỏi nhà? Căn nhà đó cậu cũng có một nửa kia mà.”

Đúng, tại sao tôi lại phải dọn ra ngoài? Nguyên nhân chính là tôi đã từng rất yêu Gia Tuấn, cái căn nhà ngập tràn kỷ niệm đó, bước vào trong, tôi hít thở bầu không khí trong nhà, đều có cảm giác trái tim đau nhói, tôi nhất lăm, không thể quay về.

Công việc hằng ngày của tôi rất nhàm chán, rất buồn tẻ. Nhưng mà cuộc sống vội vã vì bận rộn lại trôi qua rất nhanh, rốt cục cũng một tháng, phát lương

-----
Phát tiền lương là như vậy: ông chủ đây, kiêm thêm nhiều chức vụ, đã là người lãnh đạo quyết định sách lược, cũng là nhân viên tài vụ, gọi từng người chúng tôi vào trong, đưa cho mỗi người 1 cái phong bì, chính là tiền lương của chúng tôi. Còn ra về thần bí, không cho phép chúng tôi hỏi thăm nhau.

Vừa ra khỏi văn phòng ông chủ, tôi sờ vào phong bì thì cảm giác được rõ ràng là hơi mỏng, nhưng tôi vẫn khăn trương rút ra đếm, mấy tờ tiền này đây chính là tiền lương lần đầu tiên sau khi tôi kết hôn 4 năm tự tay mình làm ra.

Đếm xong, tôi có chút thất vọng, không được nhiều như Chu Vi đã nói, trên phiếu lương có ghi rằng tôi làm sai nghiệp vụ, có 2 lần kiểm tra phân loại hàng hóa kết quả vốn là của Trùng Khánh lại phân đến Phúc Kiến, còn có một người khách gọi điện thoại đến muốn tôi thẩm tra, kết quả do tôi quá bận,

có vài khoản không kịp thời thăm tra, kết quả là khách hàng không hài lòng gọi điện thoại đến khiếu nại, cần nhân liên tục.

Kết quả là tôi bị trừ mất 80 đồng, tuy rằng chỉ trừ có 80 đồng thôi, nhưng số tiền ít hơn quy định nên vô cùng oán hận, mấy chục đồng này đối với tôi mà nói là một khoản tiền lớn.

Trong lòng tôi rất không bằng lòng, tôi làm rất nhiều việc, vô dụng thôi, lãnh đạo đâu có nhìn vào việc tốt mà bạn làm, bạn ngàn tốt vạn tốt cũng không có tác dụng gì, chỉ cần bạn có một cái không tốt, lập tức nắm bắt vào đó để trừ tiền lương của bạn ngay.

Cầm tiền, trong lòng tôi tính toán, đưa cho ba mẹ phí sinh hoạt, mặt khác cũng nên đổi giày mới, tôi cũng phải mua hai cái quần co giãn thật bền để mặc, như vậy sẽ không bị bó quá. Ngoài ra... .. tiền lương tháng đầu tiên thế nào cũng phải mua quà cho em gái, còn có Chu Vi là người tiền cử tôi vào làm, nên phải mời cô ấy ăn cơm.

Tính toán xong thì còn lại cái gì đây?

Tôi vừa ngẩng đầu, Gia Tuấn.

Tại sao anh lại ở trạm xe buýt gần nhà tôi vậy?

Gia Tuấn đỡ tôi dậy, chúng tôi đứng trên lối đi dành cho người đi bộ. Anh đang nhìn tôi, tôi thì phui đất cát trên người mình, sau khi phui sạch sẽ bụi bặm, lúc này tôi mới ngẩng đầu, “Thật khéo.” Tôi nói.

Bấm ngón tay tính toán, vậy mà cũng đã một tháng chưa gặp anh.

Tôi tùy tiện nhìn anh một cái, anh cũng không tệ lắm, râu ria được cạo sạch sẽ, quần áo cũng chỉnh tề, đúng thôi, nếu ra ngoài mà lôi thôi lếch thếch, giống một người say rượu, ai còn dám tìm anh lên tòa án nữa?

Gia Tuấn lẳng lặng nhìn tôi, trong ánh mắt có sự quan tâm rõ rệt hòa cùng hơi nước hiện ra trong thoáng chốc. Tôi thấy trái cổ của anh di chuyển, dường như anh rất khó khăn mở miệng, muốn nói với tôi cái gì đó, nhưng cuối cùng anh chỉ nuốt nước bọt.

Tôi khách sáo nói: “Tại sao anh lại ở đây? Đi ngang qua à?”

Mắt anh cụp xuống, tầm mắt dừng lại trên vạt áo của tôi, anh đáp: “Anh nghe nói em tìm việc làm, giờ phải đi làm sao?”

“Đúng vậy.”

“Làm ở đâu vậy?”

“Ở công ty chuyển phát nhanh.”

“Có tốt không?”

Tôi thoải mái nói: “Anh cũng thấy rồi, sáng 9h chiều 5h, cũng như bao người bình thường, không có gì khác biệt cả.”

“Tại sao em phải chen lên xe buýt?”

Tôi vô cùng kinh ngạc: “Người khác là người, tôi cũng là người, tại sao tôi không thể chen chúc lên xe buýt?”

Đang nói chuyện, chiếc xe buýt thứ hai đến gần, một đám người xông lên phía trước như hỏa tiễn, tôi cũng muốn dừng cầm xông lên đó, nhưng lại yếu ớt rớt lại phía sau, tôi nhất thời giậm chân ừ ừ không ngớt.

Thời gian không còn nhiều nữa đành phải thuê xe thôi, đau thiệt chứ, từ nơi này thuê xe đến công ty phải trả 14 đồng, 14 đồng là một khoản tiền lớn.

Gia Tuấn ngăn tôi lại: “Anh đưa em đi.”

Tôi quan sát xung quanh: “Không cần, không cần, chúng ta đâu có thuận đường.”

Một chiếc taxi dừng lại, tôi nhanh chóng lên xe, trước khi lên xe tôi nói với anh: “Tạm biệt.” Cạch một tiếng, đóng cửa xe lại.

Anh gọi tôi: “Đình Đình.” Tôi đã lên xe rồi.

Anh ngăn tôi không được, cũng không đuổi kịp tôi. Chỉ có thể đứng ở ven đường, ở xa xa nhìn tôi rời khỏi.

Trong lúc vô tình, tôi liếc nhìn gương bên cạnh, tôi nhìn thấy rõ ràng bóng dáng của anh, vóc dáng cao cao, khuôn mặt gầy gò, trong ánh mắt ngập tràn trông mong, có lấp lóe một chút khăn trương bất định, loại vẻ mặt và phiền muộn này, khiến cho người khác nhìn thấy không kiềm chế được sự đau nhói trong tim, cho dù lời nói của tôi có chua ngoa, tôi cũng không có cách nào mở miệng chế giễu anh. Khoảnh khắc này, ngực của tôi như bị nhét đầy bông, buồn bã vô cùng, có thể hít thở nhưng không cách nào thông suốt.

Tôi lâm vào trong sự trầm tư, có lẽ Gia Tuấn thật sự không muốn chấm dứt cuộc hôn nhân này, cũng giống như diễn kịch vậy, trải qua gian khổ anh mới

phát hiện ra ai là hồng nhan tri kỷ của mình, nhưng vậy thì đã sao? Tình yêu không phải chờ đợi đến cuối cùng mới hiểu được thế nào là yêu, làm cho cả hai đều thương tích đầy mình, khi không còn cách nào để đối diện với nhau nữa, mới muốn bù đắp lại sao? Cách làm này có khác gì với việc đế quốc Mỹ ném mìn thất bại trên chiến trường Triều Tiên xong mới nhớ tới việc ra giá cao mua bài phân tích trước trận chiến?

Tôi khẽ thở dài.

Gia Kỳ gọi điện thoại nói với tôi: “Chị dâu, anh trai và người phụ nữa kia đã đoạn tuyệt quan hệ rồi, em cam đoan với chị, lúc này hai người họ vô cùng trong sạch, không có bất cứ quan hệ gì.”

Nhưng có liên quan gì đến tôi? Cho dù hiện tại, bọn họ hàng đêm sênh ca thì có liên quan gì đến tôi chứ? Tôi đã từng có suy nghĩ điên cuồng là muốn sửa chữa Quách Sắc, khi biết được cô ta chính là tình nhân của Gia Tuấn, tôi nghĩ ra rất nhiều chiêu gần gũi và độc đáo, nhưng sau lần gặp tại nạn xe, cả người tôi như được tái sinh trở lại. Hiện giờ, tôi chỉ muốn yên tĩnh trải qua một cuộc sống của chính mình, cũng có bạn bè hỏi tôi: “Cậu nghĩ cái gì mà dọn ra khỏi nhà? Căn nhà đó cậu cũng có một nửa kia mà.”

Đúng, tại sao tôi lại phải dọn ra ngoài? Nguyên nhân chính là tôi đã từng rất yêu Gia Tuấn, cái căn nhà ngập tràn kỷ niệm đó, bước vào trong, tôi hít thở bầu không khí trong nhà, đều có cảm giác trái tim đau nhói, tôi nhát lấm, không thể quay về.

Công việc hằng ngày của tôi rất nhàm chán, rất buồn tẻ. Nhưng mà cuộc sống vội vã vì bận rộn lại trôi qua rất nhanh, rốt cục cũng một tháng, phát lương.

Phát tiền lương là như vậy: ông chủ đây, kiêm thêm nhiều chức vụ, đã là người lãnh đạo quyết định sách lược, cũng là nhân viên tài vụ, gọi từng người chúng tôi vào trong, đưa cho mỗi người 1 cái phong bì, chính là tiền lương của chúng tôi. Còn ra về thần bí, không cho phép chúng tôi hỏi thăm nhau.

Vừa ra khỏi văn phòng ông chủ, tôi sờ vào phong bì thì cảm giác được rõ ràng là hơi mỏng, nhưng tôi vẫn khăn trương rút ra đếm, mấy tờ tiền này đây chính là tiền lương lần đầu tiên sau khi tôi kết hôn 4 năm tự tay mình làm ra.

Đếm xong, tôi có chút thất vọng, không được nhiều như Chu Vi đã nói, trên phiếu lương có ghi rằng tôi làm sai nghiệp vụ, có 2 lần kiểm tra phân loại hàng hóa kết quả vốn là của Trùng Khánh lại phân đến Phúc Kiến, còn có một người khách gọi điện thoại đến muốn tôi thăm tra, kết quả do tôi quá bận, có vài khoản không kịp thời thăm tra, kết quả là khách hàng không hài lòng gọi điện thoại đến khiếu nại, cần nhân liên tục.

Kết quả là tôi bị trừ mất 80 đồng, tuy rằng chỉ trừ có 80 đồng thôi, nhưng số tiền ít hơn quy định nên vô cùng oán hận, mấy chục đồng này đối với tôi mà nói là một khoản tiền lớn.

Trong lòng tôi rất không bằng lòng, tôi làm rất nhiều việc, vô dụng thôi, lãnh đạo đâu có nhìn vào việc tốt mà bạn làm, bạn ngàn tốt vạn tốt cũng không có tác dụng gì, chỉ cần bạn có một cái không tốt, lập tức nắm bắt vào đó để trừ tiền lương của bạn ngay.

Cầm tiền, trong lòng tôi tính toán, đưa cho ba mẹ phí sinh hoạt, mặt khác cũng nên đổi giày mới, tôi cũng phải mua hai cái quần co giãn thật bền để mặc, như vậy sẽ không bị bó quá. Ngoài ra... .. tiền lương tháng đầu tiên thế nào cũng phải mua quà cho em gái, còn có Chu Vi là người tiễn cử tôi vào làm, nên phải mời cô ấy ăn cơm.

Tính toán xong thì còn lại cái gì đây?

Cuối cùng, qua một ngày làm việc bận rộn, tôi thở ra một hơi, khi đang dọn dẹp đồ đạc để về nhà, ông chủ đi vào.

Ông chủ gọi tôi: “Đình Đình, cô về nhà à?”

“Vâng ạ.”

Ông chủ gật gù đầu: “Có bận gì không? Cùng đi ăn nhé!”

Tôi tò mò: “Bây giờ sao? Mọi người đều hết giờ làm, tập hợp lại chắc không đủ rồi.”

Ông chủ cười ha ha, con mắt nheo lại ngại ngùng: “Chỉ hai người chúng ta.”

Hả? Chỉ có tôi và anh ta, hai người?

Tôi không thể không quan sát người đàn ông này, mặc dù anh ta là ông chủ của một công ty chuyên phát nhanh, nhưng cũng chính là một nhân viên nghiệp vụ, mỗi ngày nhận hàng giao hàng, có hơi lồi thối lệch thếch, rồi bù, khuôn mặt ấy cũng vì dài ngày dầm sương nên biến thành màu sắt gỉ.

Thấy tôi do dự, anh ta lại trực tiếp bước đến gần, thành thực kéo cánh tay của tôi: “Không cần khách sáo đâu, cô cũng đến đây một tháng rồi, vẫn chưa cùng cô ăn bữa cơm nào đáng hoàng cả.”

Tôi vừa thấy anh ta khoác cánh tay lên vai tôi, thì tôi lập tức hiểu được ý đồ của anh ta.

Kỳ thật, không thể nói ông chủ vô lễ được, mặc dù thoát nhìn anh ta có chút từng trải, nhưng vẫn chưa kết hôn, mới bước sang tuổi 30.

Đúng là tôi thật sự không muốn đi ăn cơm cùng anh ta, nhưng đã quá muộn, anh ta không thèm để ý đến sự chối từ của tôi, mạnh mẽ nhét tôi vào chiếc xe 7 chỗ của anh ta.

Tôi muốn tìm lý do để từ chối: “Ông chủ, tôi đã hứa với ba mẹ rồi, tối nay về nhà ăn cơm.”

Anh ta cười: “Không ngờ cô còn ngoan như vậy, không sao, cha mẹ mình thì ngày nào cũng có thể gặp mặt, mau gọi điện thoại về nhà xin đi.”

Không thể từ chối thịnh tình, tôi quả thật hết cách, đành bất mãn gọi điện thoại cho ba.

Cúp điện thoại, ông chủ hỏi tôi: “Cô muốn ăn gì?”

Tôi ngu ngốc đáp: “Ăn cơm.”

Anh ta vỗ tay lái: “Được lắm, chúng ta cùng đi ăn cơm nào.” Xoay tay lái, đầu xe đột ngột chuyển hướng, đầu tôi bị đập vào cửa kính bên cạnh, đau nhức ù ù.

Cuối cùng, anh ta dẫn tôi đến một quán cơm canh gia đình.

Lúc xuống xe, anh ta còn đặc biệt quan tâm đến hình tượng, phui bụi bặm trên người, sửa sang lại quần áo, sau đó giới thiệu với tôi: “Đỉnh Đỉnh, cho cô biết, quán ăn này có món tôm xào cay khá ngon, cô đã nếm qua chưa? Chưa đúng không? Yên tâm đi, tôi cam đoan, cô nếm một lần sẽ thích mùi vị này ngay.”

Tôi khách sáo nói: “Vâng, vậy thì cần phải nếm thử.”

Trong lòng lại nghĩ, trước đây tôi cũng là phu nhân của một đại luật sư, không thể nói là của ngon vật lạ, nhưng ít ra rượu ngon món ngon tôi cũng ăn không ít, loại quán ăn hạng ba này, thành thật mà nói tôi còn không đến được mấy lần.

Ngồi xuống, anh ta ân cần rót nước cho tôi, nhưng lại hét to gọi người phục vụ: “Phục vụ đây, u đổi cái ly khác, cái này bị nứt rồi.”

Sau đó, anh ta lại nhã nhặn đưa thực đơn cho tôi: “Nhìn xem thích ăn món nào?”

Tôi dăm chiêu ù dột nói: “Ông chủ xem rồi gọi vậy.”

Hay thật, anh ta rất không khách sáo, gọi một nồi lẩu cay, một tô canh cá, ngoài ra còn có ghêu hằm nấm rom, và một phần tôm xào cay.

Tôi sợ đến sờ gai ốc ngăn anh ta lại: “Ông chủ, nhiều lắm rồi, ăn không hết đâu.”

Anh ta hào phóng nói với tôi: “Không sao, ăn không hết, chúng ta gói lại mang về.”

Tôi sợ đến choáng váng.

Bữa cơm này khiến tôi khóc không ra nước mắt.

Tôi không biết nên hình dung người đàn ông này thế nào nữa, suốt thời gian ăn cơm, anh ta nói thao thao bất tuyệt, mặt tươi như hoa kể cho tôi nghe 10 năm lập nghiệp của anh ta. Từ lúc anh ta 21 tuổi, đã bắt đầu kinh doanh công ty chuyên phát nhanh một mình, trong đó chịu bao nhiêu khổ cực, sóng gió trong 10 năm như thế nào và thế nào. Bữa cơm này tôi chỉ ăn một chút nấm rom, thời gian còn lại tôi đều nghe anh ta nói, sau cùng ngũ quan của anh ta ở trước mặt tôi tự nhiên biến ra mờ ảo, tôi buồn ngủ đến nỗi mắt mở không lên, đành phải uống nước không ngừng để giữ tỉnh táo.

Thật khó để chờ đợi anh ta nói cho thỏa thích, sau đó còn ợ hơi mấy cái, tôi mới cẩn thận thỉnh cầu anh ta: “Ông chủ, ngày mai còn có công việc, chúng ta có thể về được chưa?”

Lúc này anh ta mới cảm thấy thỏa mãn nói: “Được rồi, chúng ta về thôi, đúng rồi, gói thức ăn về!”

Tôi ngây ngốc nhìn trên bàn: “Ông chủ, trên bàn ngoại trừ món canh ra, đã không còn một chút gì cả.”

Giỏi thật, quét hết diệt sạch, thật sự là một người dân cần kiệm của quốc gia.

Sau khi ra ngoài, anh ta cố tình muốn đưa tôi về nhà, tôi khẩn cấp từ chối liên tục: “Không cần, đã khuya lắm rồi, ông chủ đưa tôi về nhà thì sẽ rất muộn, để tôi tự ngồi taxi được rồi.”

Lúc này, anh ta lại tỏ ra chút phong độ đàn ông: “Không thể được, tôi mời cô đến đây, đương nhiên phải có trước có sau.” Nói xong liền kéo tôi lên xe.

Tôi suốt chút nữa muốn khóc: “Ông chủ, không cần đâu, hôm nay ông chủ còn uống một chai bia nữa. Vẫn nên về nhà sớm một chút, tự tôi có thể thuê xe về mà.”

Nói trắng ra, không phải là tôi quan tâm anh ta, tôi chỉ quan tâm cái mạng nhỏ của mình.

Đứng trước cửa quán ăn, tôi khách sáo chào tạm biệt anh ta, đột nhiên anh ta nhìn tôi, giữa lúc này không hề ba hoa nữa, giọng điệu cũng rất chân thành:

“Đình Đình, cô làm việc rất chăm chỉ, tôi rất thích cô.”

Tôi buồn cười, bất đắc dĩ tôi đành nói: “Thật ra anh cũng là một ông chủ tốt.”

Anh ta nở nụ cười thật thà, có chút ngượng ngùng nói: “Đình Đình, tôi biết hiện tại cô đang làm thủ tục ly hôn với chồng, không sao, cô không có con, đây cũng không phải là chuyện gì quá khó khăn, nếu như cô bằng lòng, tôi có thể đợi hai người ly hôn xong rồi cưới sau. . . .”

Lời này thốt ra khỏi miệng, tôi nghe xong ngẩn người, anh ta có ý gì vậy? Công khai bày tỏ tình cảm với tôi sao?

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 10: Sau khi ly hôn, lần đầu tiên nói chuyện

Tôi bình tĩnh nói: “Ông chủ, ngày mai gặp lại.”

Có lẽ anh ta nghĩ, tôi là một người bị chồng ruồng bỏ, bị người chồng đại luật sư bỏ rơi, hiện tại tôi là hàng giảm giá, mà anh ta, ít nhất vẫn là một ông chủ chưa lập gia đình, trong tay có chút ít thành tựu, anh ta có thể không ghét bỏ, đã là may mắn của tôi, phải vậy không?

Có người sẽ nói rằng, người đàn ông như vậy không tốt sao? Một chút luộm thuộm, nhưng lại kiếm được tiền, không đẹp trai, nhưng thật thà, đối với phụ nữ mà nói không phải là nơi có thể nương tựa suốt đời hay sao?

Tôi có chút ảm ức, tôi hoàn toàn không có hứng thú với anh ta. Bây giờ, đối với tôi mà nói, đàn ông đều cùng một loại, không khiến tôi quan tâm.

Hôm sau, tôi hẹn Chu Vi đi ăn cơm, trong lòng tôi có chút buồn bực, nói với Chu Vi: “Anh ta hẹn tớ ăn cơm.”

Chu Vi cười ha ha: “VẬY cậu đi hả, tuy rằng tớ không quen thân với anh ta lắm, chỉ là quan hệ trên công việc thôi, nhưng tớ cũng biết, anh ta chưa kết hôn, cũng xem như là không làm gì quá đáng với cậu đi?”

Tôi tức giận nói: “Cho dù tớ muốn ăn cơm, cũng sẽ không cùng anh ta đi ra ngoài.”

Chu Vi cười lạnh: “Cậu tưởng tớ không biết trong lòng cậu suy nghĩ cái gì sao, cậu từng là bà xã của Phó Gia Tuấn, Phó Gia Tuấn có thân phận gì chứ? Một đại luật sư được xã hội công nhận, tài mọ hơn người, cậu cùng anh ấy ra ngoài, người khác tươi cười với cậu, bây giờ cậu ly hôn với anh ấy, đẳng cấp bị hạ thấp, nhưng trong lòng cậu vẫn không chịu chấp nhận, đàn ông không có tiêu chuẩn bằng anh ấy đến hẹn với cậu, cậu liền cảm thấy đây chính là một sự sỉ nhục phải không?”

Tôi xấu hổ, thực ra cô ấy nói trúng tim đen của tôi.

Ngày trước, cùng Gia Tuấn ra ngoài, chúng tôi là một đôi trai tài gái sắc, hiện tại, tuy rằng tôi cố chấp muốn ly hôn, nhưng muốn tôi ngồi chung với một người đàn ông lười thôi lếch thếch, trong móng tay của anh ta toàn là cẩu bẩn, trên người mặc quần áo nhăn nhoe, lúc nói chuyện thì nước bọt văng khắp nơi, không, tôi không có cách nào tiếp nhận.

“Đình Đình, cậu thật sự không có ý định làm hòa với Gia Tuấn?”

Tôi lắc đầu: “Hiện tại tớ tốt lắm, khoảng thời gian này tuy rằng làm việc vất vả, cũng không phải là công việc vẻ vang gì, nhưng tớ làm rất hăng say, mỗi ngày đều mệt mỏi rồi, nhưng lại rất thích thú, cảm giác này tốt lắm.”

Chu Vi cười nhạo: “Chỉ khí.”

Tôi cười thoải mái: “Tớ thua kém cậu, nhưng cho dù là một con rùa chậm chạp, chỉ cần nó cố gắng, cũng có thể bò ra tới biển lớn đúng không?”

“Đúng, đúng, đúng.” Cô đầu hàng, “Hôm trước, cậu được phát lương rồi, chi bằng mời tớ châu này?”

Tôi hít một hơi: “Cậu sớm nói đãi khách, tớ sẽ dẫn cậu đến Pizza Hut rồi, tớ còn phiếu giảm giá ở đó.”

Cô ấy mắng: “Dừng, cậu là kẻ tiểu nhân.”

Tôi cười khà khà nói đùa: “Tớ mà được thăng chức, mời cậu đi ăn một tô mì cay 8 đồng cũng đã không tồi rồi.”

Cô ấy cũng cười: “Đình Đình, tớ thật sự phục cậu đó, cậu cũng có khả năng ứng phó quá chứ.”

Tôi suy nghĩ: “Tớ định xin nghỉ việc không làm nữa.”

“Tại sao? Đơn giản là ông chủ mời cậu ăn bữa cơm, cậu không vui, cậu xào người ta như xào cá mực?”

“Không phải, Chu Vi, tớ học ở trường là bên thiết kế, chuyên môn của hai người chúng tớ không giống nhau, tuy rằng tớ học nghề không giỏi, nhưng tớ cũng không muốn tiếp tục tốn thời gian ở một công ty chuyển phát nhanh.”

Chu Vi suy nghĩ một chút: “Tớ cũng không muốn cậu làm một công việc không phù hợp, gần đây tớ có đề ý công việc thích hợp với cậu, vậy đi, có cơ hội tớ sẽ báo với cậu.”

Tôi quả thật là muốn như thế này, dù sao mọi việc cũng không thể ỷ lại vào Chu Vi, tôi cũng phải tự lo cho tương lai của chính mình, tôi không thể chôn vùi cả đời ở một công ty chuyển phát nhanh nhỏ nhỏ được.

Nhân lúc còn trẻ, tính lực còn dồi dào, tôi phải nắm chặt tất cả thời gian để xem sách có liên quan đến chuyên môn của tôi, chiều nào sau khi tan ca, liền queo vào nhà sách, nếu đói bụng, sẽ mua một cái bánh trứng cuộn ở bên đường, khi ngồi chờ xe buýt, cũng không quên cầm theo tờ báo để xem, bất kể là tin tức gì, tin tức tài chính thế nào,

quan tâm tất cả. Trước kia, tôi có quan tâm những cái này đâu, tôi chỉ xem tin đồn của các ngôi sao và cách phối hợp quần áo.

Thoát một cái, trời trở lạnh, đầu thu.

Gia Tuấn gọi điện thoại cho tôi: “Đình Đình, anh có chuyện muốn nói với em.”

Tôi nhả nhận nói: “Có chuyện gì thì nói trong điện thoại cũng được.”

“Không làm mất nhiều thời gian của em đâu.”

Tôi suy nghĩ, cũng nên nói chuyện với anh một lần, chúng tôi còn một chút chi tiết của vấn đề vẫn chưa nói rõ.

“Được rồi, hết giờ làm gấp lại.”

Chúng tôi hẹn gặp mặt tại một quán cà phê, Gia Tuấn vốn hẹn tôi ăn cơm, nhưng tôi khách sáo từ chối. Anh bắt taxi đi, đành phải đổi địa điểm đến một quán cà phê.

Đây chính là lần đầu tiên, sau khi chúng tôi ở riêng 2 tháng, chính thức ngồi xuống nói chuyện, tôi đến muộn, khi bước vào quán cà phê, anh đã đến rồi, đang ngồi sững sờ.

Thấy tôi, anh phục hồi lại tinh thần: “Đình Đình.”

“Xin lỗi, để anh phải đợi lâu.”

“Không sao mà.”

Người phục vụ lễ phép tiến lại, hỏi chúng tôi muốn uống cái gì.

Tôi trả lời: “Nước chanh thêm mật ong, cảm ơn.”

Người phục vụ đi khỏi, anh mới nói: “Anh còn tưởng em sẽ gọi Blue Mountains (một loại cocktail).”

“Cần gọi cái nào có giá cả phải chăng một chút.”

Anh ho nhẹ một tiếng, bắt đầu mở lời: “Vẫn còn đang làm công việc đó chứ?”

“Tất nhiên vẫn làm, bằng không lấy gì mà sống?”

“Công việc đó rất vất vả, không thích hợp cho em làm đâu.”

Tôi buồn cười: “Không thích hợp với tôi? Vậy chứ theo cách nhìn của anh thì tôi thích hợp làm gì?”

Anh trả lời không được.

Tôi trả lời thay anh: “Có phải tôi chỉ thích hợp ăn mặc xinh đẹp nổi bật hay không, khi không có việc gì, đi ra ngoài mua sắm dạo phố, đi làm đẹp? Sau đó về nhà làm đại vài ba món ăn? Cứ như vậy, ngày này qua ngày khác?”

“Anh không phải có ý này.”

“Gia Tuấn, dù sao cũng đừng đá kích tôi, hiện tại tôi đúng là vất vả kiếm kế mưu sinh, tôi cũng không hy vọng người khác tạt nước lạnh vào mình.”

“Anh chỉ nói là công việc đó không thích hợp, nếu như em muốn đi làm, anh có thể giới thiệu giúp em.”

Tôi từ chối thẳng thừng: “Cảm ơn, nhưng tôi không cần.”

Anh nhìn tôi, tôi cũng nhìn lại anh. Quán cà phê không có bao nhiêu người, tôi không thể không quan sát anh lấy một lần, dường như anh hơi gầy đi, xương gò má hơi nhô ra, dưới mí mắt cũng có một quầng thâm, thoạt nhìn có chút tiêu tụy, còn có, quần áo trên người anh tuy rằng sạch sẽ, nhưng chung quy vẫn có nếp nhăn, tôi có chút muốn hỏi, sao lại như vậy? Tình nhân của anh không phục vụ chu đáo cho anh sao? Gần đây lại có thể làm cho cách ăn mặc khéo léo của Phó Gia Tuấn thoạt nhìn có chút bẩn thỉu? Thật là đáng đời.

Ho khan một tiếng, tôi nói: “Gia Tuấn, đúng lúc tôi cũng có chuyện tìm anh, chính là chuyện căn nhà của chúng ta, khi kết hôn, căn nhà đó là do hai nhà chúng ta thanh toán một nửa, chừng nào thì anh có thể trả lại một nửa đó cho tôi?”

Anh chỉ nghếch cái tách ở trước mặt mình mà không lên tiếng.

Tôi thực sự đau đầu, tội tình gì mà hai người lại phải đối mặt tiêu tốn thời gian như vậy? Nếu không thì nói thế nào, rất nhiều cặp vợ chồng ly hôn không muốn đối mặt với tất cả mọi chuyện, giao cho luật sư đến làm, chính là vì để trốn tránh sự xấu hổ này đây. Hiện tại, tôi thật sự cảm thấy rất xấu hổ.

Không còn cách nào, tôi hỏi anh: “Vậy thì anh đây, anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Em... sắp đến sinh nhật rồi.”

Vài ngày nữa chính là sinh nhật của tôi.

Từ trong túi, anh lấy ra một cái hộp nhỏ, tôi vừa nhìn thấy thì xác định đó là nữ trang, nhưng không biết là cái gì.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 11: Chiến thuật của Gia Tuấn, ám độ Trần Thương

(*) Kế thứ 8 trong 36 kế của Binh pháp Tôn Tử: Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới.

Gia Tuấn mở hộp cho tôi xem, là hoa tai, hoa tai nạm đá quý xanh.

Anh có chút khó khăn đưa cho tôi, rất mất tự nhiên: “Không biết em có thích hay không, còn nhớ... Trước kia em đem hoa tai màu xanh rất đẹp.”

Hai chiếc hoa tai nằm sát nhau cùng một chỗ, được đặt trong một hộp trang sức màu trắng bạc, phía dưới có khay nâng vô cùng sinh động. Nếu là trước kia, tôi nhất định rất vui mừng cảm lấy. Nhưng bây giờ tôi lại bất động, đôi hoa tai kia cùng chủ nhân của nó đều lúng túng như nhau.

“Cảm ơn!” Tôi nói: “Nhưng hiện tại tôi không còn đeo hoa tai nữa rồi.”

Anh cũng nhìn ra là tôi không muốn nhận, có chút tự giễu nói: “Lấy đi, cứ xem như là một món quà.”

Tôi trước sau không hề động tay vào, cũng không muốn nhận.

Một lúc lâu, Gia Tuấn nói thêm: “Đỉnh Đỉnh, em hơi gầy đó.”

Tôi chỉ trả lời: “Điều này phải cảm ơn công việc của tôi, ông chủ của tôi mỗi ngày đều rèn luyện tôi như thế.”

Hai người chúng tôi nói chuyện thật mệt mỏi, thật khó khăn.

Hiện tại, tôi phát hiện ra, chúng tôi hoàn toàn đi sai đường, tôi vốn muốn tách ra khỏi đường đi, anh lại muốn cố gắng kéo tôi trở lại. Nhớ lúc trước, anh để lại một tờ đơn thỏa thuận ly hôn, ép tôi phải mau chóng ký tên, tôi tranh luận cùng anh, thế nhưng anh nói: “Ly hôn là chuyện của hai người chúng ta.” Hiện tại, anh làm ra vẻ hối hận và vô cùng đau khổ, tôi không chịu nổi.

Tôi hỏi anh: “Nếu không có chuyện gì khác, tôi đi trước đây, đơn thỏa thuận ly hôn của tôi anh cũng đã xem qua rồi, nên tiến hành sớm một chút. Chuyện rất đơn giản, dù sao cũng đừng kéo đến tòa án.”

Anh lập tức cúp mắt xuống, bất an nhìn xung quanh, một bàn tay cũng đã đặt lên bàn, nắm thật chặt.

Nước chanh trên bàn đã voi đi một nửa, tôi vẫn cảm thấy khát, đành phải uống thêm một ngụm.

Tôi cầm túi xách, nhẹ giọng nói: “Tạm biệt, Gia Tuấn.”

Tôi vừa muốn đứng lên, anh lại đưa tay qua ngăn cản tôi: “Đình Đình, em có thể nghe anh nói vài câu được không?”

Tôi biết anh muốn nói cái gì, tôi không muốn nghe.

Nhưng mà hoàn cảnh như vậy, anh cũng được coi như là một người ôn tồn nhã nhặn, tôi không thể không cho anh si diện. Không còn cách nào khác, tôi đành nói: “Gia Tuấn, nên nói gì thì chúng ta cũng đã nói xong rồi, bây giờ chúng ta đều có công việc của mình, như vậy rất tốt, cứ như vậy đi.”

Giọng điệu của anh mềm hẳn xuống, vô cùng thành khẩn cầu xin tôi: “Đình Đình, em về nhà sống đi, được không? Chúng ta làm lại từ đầu, em hãy cho anh một cơ hội nữa, xin lỗi, anh biết nói lời xin lỗi cũng vô dụng thôi, nhưng mà... anh...”

Giọng nói của anh thật yếu ớt, từ trước đến nay tôi không nghĩ tới một người quật cường như Phó Gia Tuấn, lại sẽ nói ra những lời như vậy.

Tôi nói: “Gia Tuấn, anh đang trong cảm giác tội lỗi sao? Bởi vì đứa con đã không còn, tôi lại xảy ra tai nạn xe, anh cảm thấy áy náy? Nếu bởi vì anh cảm thấy áy náy mới nói ra những lời này, tôi khuyên anh nên mở lòng ra một chút, không cần đâu.”

“Không, anh không phải vậy, anh thật sự muốn làm lại từ đầu với em.”

Tôi ngăn anh tiếp tục nói thêm gì nữa, vấn đề này nói đến rất mệt mỏi, vẫn là đừng nên bàn tới.

Rốt cục tôi cũng rời khỏi đó, không quay đầu lại.

Hôm nay, cùng Gia Tuấn đi đến bước này, tôi thật sự chưa kịp chuẩn bị, nếu nói là không đau, tất cả đều là gạt người, nhưng nếu muốn tôi quay đầu lại, tha thứ anh một lần nữa, tôi thật sự không làm được, cũng không có dũng khí để thực hiện.

Buổi tối, tôi đang nằm trên giường xem tạp chí kiến trúc, Đình Đình lao vút vào phòng.

Nó đặc ý khoe khoang cái P5 đang cầm trong tay: “Chị, được không?”

Tôi chú ý đến nhãn hiệu: “A, là lấy tiền học bổng mua à?”

“Không phải, anh rỏ của em tặng.”

Tôi nhất thời không vui: “Tại sao em có thể tùy tiện đòi hỏi người ngoài đồ này nọ chứ?”

Đình Đình ôm chặt cái P5 vào ngực: “Anh rỏ của em đâu phải người ngoài.”

Tôi thờ dãi, vút bút xuống, đóng tạp chí lại: “Đình Đình, chiều này của Phó Gia Tuấn gọi là ám độ Trần Thương, em hiểu không? Thật là, anh ta muốn đi vòng quanh chiến tuyến mà.”

Đình Đình ảm ức nói: “Đúng thì sao chứ? Em cũng không ngại, để xem anh rỏ còn có chiêu gì, xem ra anh ấy nhất định là có tâm nhưng cũng vì chị có nghị lực mà.”

Thấy tôi không trả lời, nó còn nói thêm: “Chị, đôi khi em cảm thấy anh rỏ rất đáng thương, trong lòng anh rỏ không phải không yêu chị, chẳng qua là giữa anh chị đã xảy ra nhiều chuyện sai sót ngẫu nhiên. Trừ khi hiện tại, anh chị trải qua một sự chia ly kinh thiên động địa, để cho hai người biết, đối phương vẫn còn chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng mình, nếu không, sẽ không giải quyết được khúc mắc, hai người thật sự không còn cách nào để đoàn tụ với nhau.”

Tôi hừ một tiếng: “Đình Đình, em lớn thật rồi, không phải em đã yêu rồi chứ?”

Nó liền đỏ mặt, lập tức nhảy dựng lên: “Em không nói cho bị biết đâu.”

A, một con sâu bướm cũng biết xấu hổ, thời gian qua nhanh thật. Nhớ lại khi nó được sinh ra, ba dẫn tôi đến bệnh viện thăm nó, nó còn nhỏ xíu như thê, bọc trong một cái chăn nhỏ, tôi cẩn thận vạch chăn ra, đúng lúc thấy nó từ từ nhắm hai mắt lại, cố gắng há miệng thật to, ngáp một cái thật lớn, mà cái ngáp này, ngũ quan trên mặt đều nhận lại một chỗ, thật xấu xí. Lúc ấy, tôi cảm thấy thất vọng muốn khóc, dù sao đi nữa thì một đứa trẻ mới sinh phải trắng trẻo như ngọc, hoàn toàn không giống như tôi nghĩ, ai ngờ chớp mắt một cái, nó đã duyên dáng yêu kiều, xinh đẹp hết như một khối ngọc trắng.

Tôi đành chịu vậy, dù sao Đình Đình cũng là một đứa trẻ, nó không chịu được sự căm dỗ, Gia Tuấn này đang làm cái gì vậy, hối lộ ba mẹ tôi, hiện tại còn hối lộ Đình Đình?

Cuối cùng tôi cũng đưa đơn từ chức với ông chủ, khi nói với ông chủ, anh ta vô cùng bất ngờ nhìn tôi, cả buổi không nói được câu nào.

Hai ngày sau, có nhân viên mới đến thay, bởi vì công việc của tôi cũng không có kỹ thuật gì đáng nói cả, cho nên tôi thuận lợi bàn giao xong, chân thành tạm biệt với mọi người.

Sau khi ra khỏi kho hàng, ông chủ đồn hậu gọi tôi lại: “Đình Đình.”

Tôi quay đầu: “Ông chủ.”

Anh ta có chút buồn bã: “Nếu sau này gọi điện thoại cho cô, cô sẽ bắt máy chứ?”

Tôi nói một cách tự nhiên: “Ông chủ nói quá lời rồi, chúng ta là bạn bè mà, cảm ơn ông chủ đã chiếu cố tôi trong khoảng thời gian này, chúc ông chủ thành công trong sự nghiệp.”

Anh ta có hơi ngượng ngùng, cuối cùng hướng về phía tôi vẫy tay tạm biệt.

Bởi vì không đi làm, nên dư ra rất nhiều thời gian. Thời gian rảnh rỗi, tôi bắt đầu chui vào nhà sách, tất cả các loại sách có thể đọc, từ sách chuyên môn cho đến tiểu thuyết ngôn tình, thậm chí là tập san hài hước, chuyện cổ tích thiếu nhi, tôi đều xem hết. Đột nhiên tôi phát hiện ra, sau khi buông xuống tất cả mọi thứ, tìm sự an ủi từ những cuốn sách, thật sự cảm thấy đây là phương pháp xoa dịu tâm hồn tốt nhất. Vì thế, tôi chui vào nhà sách không biết chán, ngày qua ngày, đều tốn thời gian ở nhà sách.

Tôi thường đi sâu vào bên trong nhà sách, có một chỗ để ngồi, hoàn cảnh cũng không tệ, tôi thiếu chi tiêu mất 8 đồng, có thể đọc sách miễn phí, tôi vui mừng, mua một thức uống 8 đồng, tôi có thể ở trong này đọc sách đến trưa.

Tôi vừa xem sách chuyên môn, cũng xem tiểu thuyết ngôn tình, tôi mua tiểu thuyết của người bạn tên Thủy Tụ, cách hành văn của cô ấy không hề hoa lệ, rất giản dị, những lời trong tiểu thuyết cũng làm tôi xúc động sâu sắc.

Người chồng hỏi vợ của mình: “Em có thể yêu anh được bao lâu?”

Người vợ trả lời: “Trên thế giới này có chuyện gì là lâu dài đâu, một bữa cơm một chén canh bất quá cũng chỉ duy trì được một thời gian ngắn ngủi.”

Tôi đọc có chút say mê, người vợ phải đi, người chồng ôm lấy cô, hết lần này đến lần khác nói: “Anh không thể rời xa em, không thể rời xa em. . . . .”

Tôi mất hồn.

Trong khoảng thời gian sau khi tôi và Gia Tuấn sống riêng, phạm vi của tôi cũng thu hẹp dần, ngoại trừ Chu Vi, tôi không còn đối tượng nào khác để có thể tán gẫu hoặc là dạo phố. Đó là sự thật, trước kia khi có tiền, gọi một cú điện thoại, hẹn bạn bè ra ngoài, luôn có người sẵn sàng đi dạo phố và đánh mặt chược cùng tôi, hiện tại tôi không có tiền để cùng họ giải trí, người ta tự nhiên sẽ khách sáo nói từ chối. Không trách người ta được, mình không cho người ta thỏa mãn, thì dựa vào cái gì người ta phải hao tốn thời gian trên người mình, không trách người thực tế, chỉ trách tiền thực tế.

Chu Vi gọi điện thoại cho tôi: “Đình Đình, tối nay có thời gian hay không, đi theo tớ tham gia một bữa tiệc.”

“Tớ? Sao phải gọi tớ?”

Ở trong điện thoại, cô ấy cười xảo trá: “Nước da của cậu thoát nhìn cũng không tệ, mấy khách hàng của tớ, nếu thấy nhan sắc của cậu mà động lòng, nói không chừng sẽ phấn khởi ký tên ngay.”

Tôi chán nản: “Vậy thì cậu trả cho tớ tiền công bao nhiêu?”

Cô ấy vui cười: “Đùa cậu thôi, tối nay công ty của bọn tớ có một bữa tiệc lớn, cho phép bọn tớ dẫn theo người nhà cùng đến. Tớ làm gì có người thân nào ở đây chứ, lại nghĩ nếu một mình thì quá thê lương, cậu xem như cậu là con gái của mẹ tớ đi. Thuận tiện giúp tớ để ý một chút, xem có đàn ông nào thích hợp hay không?”

Tôi cũng cười, lâu lắm rồi tôi không có ra ngoài náo nhiệt, dứt khoát hôm nay sẽ cực kỳ vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 12: Cơ hội bất ngờ

Tôi trang điểm một lát mới ra khỏi nhà. Đến khách sạn theo như lời của Chu Vi, gọi điện thoại cho cô ấy, cô ấy nghe xong liền từ bữa tiệc đi xuống gặp tôi, tôi vừa nhìn thấy cô, lập tức lên tiếng khen ngợi.

Chu Vi mặc một chiếc váy dài quai chéo màu be lộ vai, trên cổ đeo một sợi dây chuyền ngọc trai màu đen vừa kín đáo vừa mê người, mái tóc đen được búi lên đỉnh đầu, trang điểm vừa tươi trẻ vừa thanh nhã.

Tôi khen: “Cậu thật xinh đẹp.”

Cô ấy cười tủm tỉm, kéo tay tôi đi vào.

“Ngày hôm nay tớ đến chẳng qua là vì tiết mục ăn và nhìn, nếu có người đàn ông thích hợp với cậu, làm cho tớ phải chú ý, tớ nhất định sẽ nghiêm túc nắm chặt giúp cậu.”

“Cậu thực sự cho rằng tớ tìm cậu chính là để ăn chơi sao?”

“Chứ chuyện gì?”

“Đình Đình, tớ có một khách hàng, người Thượng Hải, trong tay có một chiếc du thuyền tư nhân, nhưng mà ông ta chê nội thất bên trong không vừa ý, nhưng lại không muốn đổi. Tớ nghĩ, nếu cậu đã học thiết kế nội thất, đừng ngại nói chuyện với ông ta, nói không chừng nếu ông ta cao hứng, có thể để cho cậu tới giúp ông ta thiết kế.”

Tôi hít một ngụm khí lạnh: “Cậu thực sự không hiểu hay cố tình để tớ bề mặt? Cậu biết rõ trình độ của tớ chỉ là hạng ba, một lần chính thức vẽ bản phác thảo thiết kế cũng chưa từng, hiện tại cậu để tớ đi thiết kế du thuyền tư nhân cho một đại gia, cậu cảm thấy tớ có thể đảm nhiệm sao?”

Cô ấy phản đối: “Vậy thì sao chứ? Thiết kế sư đẳng cấp thì sẽ không thiết kế một tác phẩm thiếu nào sao? Tớ không cảm thấy cậu kém, hơn nữa tính cách của cậu hoạt bát cởi mở, lại có trình độ tán gẫu, nếu nói chuyện được với ông ta, ngộ nhờ ông ta vui vẻ cho cậu cơ hội này thì sao? Đình Đình, khách hàng này của tớ rất quí lạ, làm việc không thích theo quỹ đạo, cậu đưa cho ông ta một thiết kế chính thống nào đó, ông ta chưa hẳn vừa mắt, cho nên cậu chỉ cần cùng ông ta nói chuyện phiếm, vui vẻ tán gẫu, ông ta tự nhiên cao hứng, ông ta mà cao hứng, thì cũng sẽ có đề tài tán gẫu cùng tớ, như vậy đơn đặt hàng của tớ còn có hy vọng.”

Tôi mắng cô ấy: “Té ra là cậu tìm tớ để lót đường.”

Cô nũng nịu tựa như nấn nỉ tôi: “Tớ giúp cậu nhiều như vậy, hiện tại chỉ cần cậu giúp tôi ổn định một người khách, lại không phải bắt cậu lên giường với ông ta, cậu không trân trọng nghĩa như vậy sao?”

Cô ấy khẩn thiết cầu xin tôi như vậy, tôi nghĩ lúc trước cô ấy đối xử tốt với tôi, đành vậy thôi.

Ở trong thang máy, cô ấy khuyên tôi: “Đình Đình, thực ra lĩnh cảm nghệ thuật chân chính, có nhiều khi sẽ thoáng vụt qua trong đầu óc của ta chỉ trong phút chốc, tại sao cậu không dám thử xem thế nào?”

Tôi tự giễu, tự mình thử ư? Tôi không dám.

Nhưng vẫn muốn bấp chấp cùng cô ấy nhập cuộc.

Vị khách của cô ấy là một người Thượng Hải ngoài 50 tuổi. Khuôn mặt chữ quốc, đỉnh đầu vẫn chưa hói hẳn, khi cười rất dễ mến dễ gần.

Chu Vi giới thiệu: “Cảnh tiên sinh.”

Tôi mỉm cười: “Cảnh tiên sinh, ngài khỏe chứ.”

Chu Vi thôi phồng tôi vô cùng khách sáo: “Cảnh tổng, đây là bạn học của tôi. Ngài xem cô ấy lịch sự nhã nhặn, nhưng là chân nhân bất lộ tướng đó nha.”

Cảnh tiên sinh rất hòa nhã, tươi cười như hoa, chăm sóc cũng tốt vô cùng. Không béo phì, tai to mặt lớn như loại nhà giàu mới nổi bình thường, đáng người ông ta hơi gầy, vô cùng trang nghiêm trầm ổn.

Có người gọi Chu Vi, cô ấy đành phải để một mình tôi và Cảnh tiên sinh nói chuyện với nhau, cô ấy đi chào hỏi bạn bè của mình.

Tôi và Cảnh tiên sinh tìm một chỗ để ngồi xuống tán gẫu.

Cảnh tiên sinh nhã nhặn hỏi tôi: “Nghe cô Chu nói cô Đình đây học bên ngành thiết kế nội thất?”

Tôi đành phải cẩn thận trả lời hết như Lâm Đại Ngọc tiến vào Cỗ Phủ Bần: “Đã học vài năm, nhưng cũng không quá giỏi, cũng không có tác phẩm gì,

Cảnh tiên sinh dừng nghe Chu Vi tăng bốc, tôi là bạn học thời cao trung của cô ấy, tình cảm có chút thân thiết, cô ấy tự nhiên sẽ giúp đỡ người bạn học này.”

Cảnh tiên sinh cười ha ha, nghe tôi nói xong dường như không hề có ác cảm với tôi.

Ông ấy lại hỏi tôi: “Hiện tại, cô Đinh đang làm việc ở đâu?”

Tôi chỉ đỏ mặt trả lời: “Trước mắt tôi không có công việc.”

“Vậy là đang tích lũy linh cảm?”

Tôi ngượng ngùng nói: “Là không có miếu nào muốn tôi đến khua chuông.”

Ông ta vừa cười vừa nói: “Cô và bạn học của cô tính cách đều rất cởi mở, điểm này tôi rất thích, vậy hiện tại cô không đi làm, chỉ bằng dành ra một chút thời gian để đi xem du thuyền của tôi, giúp tôi thiết kế thử xem?”

Tôi có chút ngạc nhiên, từ khi tốt nghiệp tôi vẫn chưa chính thức vẽ thiết kế, về cái bản vẽ nếu đi lừa bịp người có bệnh mù màu thì vẫn có thể, thật muốn đem bản mặt lên thốt để bêu xấu mà, chỉ bằng giấu cái dốt đi.

Tôi ho khan một tiếng: “Cảnh tiên sinh, tôi không phải tốt nghiệp đại học nổi tiếng gì đâu, ngài là người có thân phận như vậy, trình độ cỡ như tôi chỉ sợ sẽ làm ngài chê cười.”

Ông hiền hòa nói: “Anh hùng không hỏi xuất thân, tôi cũng không hề học qua đại học? Đến bây giờ, tôi cũng chỉ nói được vài câu tiếng Anh, xin chào, tạm biệt, how do you do, có hợp đồng tiếng Anh tôi đều để cho thư ký phiên dịch lại, giải thích từng điều một cho tôi nghe.”

Một chút đáng về tự cao ông ta đều không có, nói đi nói lại đã thân thiết như vậy, tôi bỗng chốc nhìn người này với cặp mắt khác xưa, nếu đã không còn gánh nặng tâm lý nữa, tôi dứt khoát nói chuyện thoải mái với Cảnh tiên sinh, tôi cũng không quên đề cập đến Chu Vi, lúc nào cũng đan xen vào chuyện bạn học của tôi như thế nào, làm sao.

Cảnh tiên sinh cười ha ha: “Hôm nào để bạn học của cô mang hợp đồng đến đây, chúng ta sẽ nói chuyện tỉ mỉ hơn nữa.”

Cảnh tiên sinh đi khỏi, Chu Vi quay lại, tôi nói ý định của ông ta cho Chu Vi nghe, vẻ mặt của Chu Vi liền vui mừng.

Tôi mắng cô ấy: “Thật nát người.”

Điều này thật sự quá quen thuộc rồi, cho nên mắng cũng không to tiếng, cô ấy nghe xong chẳng những không giận chút nào, ngược lại còn cười hi hi.

“Đình Đình, xem chừng Cảnh tổng có ấn tượng không tồi với cậu, làm sao tớ lại quên mất, trước đây cậu ít nhiều gì cũng đi theo Phó Gia Tuấn xã giao trong vòng lân cận hỗn tạp này, chỉ có điều hiện tại cậu không giống với ngày trước, ngày trước cậu ngượng ngùng đi theo sau lưng Phó Gia Tuấn, giống hệt như phụ nữ của xã hội cũ, bây giờ cậu lại tự nhiên thoải mái, rất có chủ kiến của chính mình.”

Tôi mắng cô ấy: “Tớ tự đánh giá trình độ của bản thân không đủ, nên cũng không dám khoe khoang. Hiện tại, Cảnh tổng bảo tớ đi xem du thuyền của ông ta, cậu bảo tớ đừng nói ra nguyên nhân, đến lúc đó tớ để bị bề mặt sao?”

“Yên tâm đi, Cảnh tiên sinh là người có tiền như vậy, phía sau ắt cũng có một đồng thiết kế sư, ông ta nhiều nhất cũng chỉ nói qua một chút mà thôi.”

Thật sự như vậy, lòng tôi nhẹ nhõm, ngồi cùng yên tâm ăn gì đó cùng cô ấy.

Không nghĩ tới, hai ngày sau, vị Cảnh tiên sinh kia thật sự gọi điện thoại cho tôi.

Đúng lúc tôi nhàn rỗi không có việc gì làm, có chút thời gian ở nhà đắp mặt nạ dưa leo, một cú điện thoại dọa tôi sợ nhảy dựng.

Ông Cảnh nói với tôi, ông ta đã sai trợ lý đến đón tôi đi xem du thuyền của ông ta.

Tôi cuống quýt gọi điện thoại cho Chu Vi: “Cái này làm thế nào cho tốt đây? Cậu có nghĩ ra được cách nào giúp tớ chưa?”

Cô cũng rất bất ngờ: “Đình Đình, chủ tịch Cảnh để cậu đi xem du thuyền của ông ta, điều này chứng tỏ ông ta rất tán thưởng cậu, rất nhiều thiết kế sư ngay cả tư cách nhìn du thuyền của ông ta cũng không có.”

Tôi mắng cô ấy: “Cái này không phải là cậu hại tớ sao? Tớ đây đã làm thiết kế nào đâu.”

“Đi xem đi, nói không chừng cậu thật có thể nghĩ ra cách giải quyết, làm cho trước mắt ông ta sáng lên, phong cách ăn mặc của cậu không phải rất có tâm hay sao? Tớ không tin cậu không thiết kế ra được một mẫu mới mẻ?”

Tôi rất muốn từ chối, nhưng tôi không thể lùi bước được nữa, trợ lý của ông Cảnh đã đến đón tôi.

Đối phương là một thanh niên trí thức khôi ngô, nhìn thấy tôi liền chào hỏi đúng mực: “Cô Đình, cô khỏe chứ.”

Tôi đành bất chấp xuất trận, về mặt còn giả bộ không sợ hãi, biểu cảm giống như đã gặp qua gió to sóng lớn.

Ngồi trên xe, tôi hỏi trợ lý của ông Cảnh: “Xin hỏi chủ tịch Cảnh yêu thích cái gì? Ví dụ như màu gì và thích gì.”

“Chủ tịch Cảnh thích cái gì thực ra cũng không quá lớn, có khi là màu đỏ, thỉnh thoảng lại màu xanh lá, đôi khi lại thích trộn lẫn vào nhau, về phần thích gì?” Trợ lý của ông ta cười ha ha: “Bình thường ông ta thích ăn đậu phộng da cá.”

Tôi à một tiếng, kỳ thực vị chủ tịch Cảnh này không kiêu căng cũng không thô tục, con người cũng không giống như lời của Chu Vi nói, tư tưởng không theo lệ thường, xem ra ông ta là một người rất khiêm tốn, thôi được, tôi cứ coi như là đi du lịch ngắm cảnh một lần vậy.

Từ sau Olympic 2008, thành phố Thanh Đảo đã nổi tiếng hơn rất nhiều, ngành chế tạo du thuyền ở đây vốn chẳng có tiếng bao nhiêu so với trong nước và thế giới, nhưng bây giờ, sau khi được mang cái danh là thủ đô của thuyền buồm thì đã có rất nhiều người giàu có đến đây nghỉ mát, các câu lạc bộ du thuyền xa hoa cũng tăng thêm mấy cái.

Chiếc xe nhanh chóng đưa chúng tôi tới du thuyền cạnh bờ biển.

Trợ lý của ông Cảnh họ Khương, anh Khương này rất có phong độ, khi lên du thuyền, anh ta lên trước sau đó lễ phép đưa tay về phía tôi, để cho tôi cầm lấy tay anh ta, hơn nữa còn dặn dò tôi: “Xin cẩn thận một chút.”

Anh Khương dẫn tôi xuống phía dưới du thuyền, anh ta giới thiệu với tôi: “Chiếc du thuyền này là chủ tịch Cảnh đặt mua năm ngoái, do Mỹ chế tạo, toàn bộ chiều dài là 18.75 thước, chiều rộng 5 thước, độ sâu ngâm nước là 1.3 thước, trọng tải 30 tấn, giá thành là 1.800 vạn nhân dân tệ.”

Trong lòng tôi than: Ô, đắt thật đấy! Phải là một đồng nhân dân tệ rất lớn.

Bây giờ gần sắp tối, cạnh bờ biển có chút sóng chút gió, theo sóng biển, thuyền có hơi lắc lư, tôi không đứng vững, anh Khương chiếu cố tôi rất khách sáo.

Chúng tôi đi tham quan bên trong du thuyền, thực ra tôi thấy cách trang trí của chiếc du thuyền này cũng được xem như là đẳng cấp rồi. Cả du thuyền chia làm 3 tầng, đầy đủ các phòng gồm phòng ngủ, phòng tắm, phòng khách, nhà bếp nhỏ, phòng kiểm soát, hơn nữa được trang bị hoàn hảo, phối hợp với thiết bị vệ tinh dẫn đường tiên tiến nhất. Không gian tuy nhỏ một chút, thế nhưng nếu ngồi trên du thuyền này, một bên hóng gió biển, một bên đàm phán chuyện làm ăn cùng khách hàng, vậy sẽ là một chuyện thoải mái biết bao. Tôi nghĩ cũng không hiểu, những thứ này đã rất sang trọng, vì cái gì còn muốn đập hết để cải tạo lại.

Anh Khương hỏi tôi: “Cô Đinh cảm thấy thế nào?”

Tôi khen ngợi: “Tốt vô cùng.”

“Thực ra, chủ tịch Cảnh không thích là không thích thiết kế ở đây quá hào nhoáng, hơn nữa, ông là một người tương đối thực tế, lại nghiêng về dạng người vận động, cho nên ông không thích phong cách trang hoàng nơi đây, muốn đổi hết.”

Tôi suy nghĩ: “Phong cách mỗi người mỗi khác, các nhà máy khi xuất xưởng đều có thiết kế riêng của họ, cái này cũng không có gì bất hợp lý, nhưng nếu muốn tôi chọn ra khuyết điểm, tôi chỉ cảm thấy trần phòng khách này có hơi thấp, có vẻ như trình tự không tốt lắm, mặt khác, màu sắc này...”

Tôi gõ một cái lên bức vách ở phòng khách: “Hình như hơi đậm một chút, nếu để cho tôi chọn, có lẽ tôi sẽ chọn màu sắc gần giống như” Tôi suy nghĩ một chút: “Gần giống với màu sắc của mèo Garfield, tương đối sinh động một chút.”

Anh ta tò mò: “Mèo Garfield?”

Tôi mỉm cười, đứng trước mặt anh ta bày ra tư thế của mèo Garfield: “Là con mèo Garfield mập mạp rất đáng yêu.”

Đầu tiên, anh ta kinh ngạc, ngay sau đó lại nở nụ cười.

Hiện tại, đúng là lúc mặt trời thật sự lặn xuống, nắng chiều xuyên qua cửa sổ mạn tàu chiếu rọi vào bên trong, phủ một lớp vàng kim lãng mạn lên du thuyền.

Anh Khương dẫn tôi lên boong tàu đón gió biển, tôi thoải mái hít một hơi thật sâu.

Anh ta từ bên trong đi ra ngoài, bung hai ly rượu sâm panh, cùng tôi nghiêng người tựa vào lan can du thuyền.

Tôi nói lời cảm ơn, tùy ý tán gẫu với anh ta, nghe anh ta nói: “Hiện tại, tôi làm công cho người ta, tôi hy vọng có một ngày, chính mình có thể có một chiếc du thuyền như vậy.”

Tôi mỉm cười, thực ra đây là tâm nguyện của tất cả mọi người, cho nên tôi cổ vũ anh ta: “Cố gắng chịu khổ, sẽ có ngày đó, chúng ta đều phải có lòng tin.”

Anh ta gật đầu cười, nhìn tôi.

Hôm nay rất vui vẻ.

Rất nhanh đã kết thúc chuyến đi, anh Khương lại đưa tôi quay về, sau khi anh ta lễ phép đưa tôi về dưới nhà, anh lại hỏi tôi: “Cô Đình, gần đây cô có hẹn hò gì không?”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 13

Tôi trả lời: “Vẫn chưa, không ai có hứng thú với phụ nữ đã có gia đình.”

“Thế nhưng, cô Chu nói cô là người độc thân mà.”

“Vâng... hiện tại tôi và ông xã sống riêng.”

“À, anh ta thật không có cặp mắt tình trường.”

Tôi tự đánh trống lảng: “Chắc tại tôi không đẹp.”

Anh ta thử thăm dò tôi: “Cô Đình, thật vui khi biết cô, hôm khác có thể mời cô đi uống vài ly được không?”

Tôi nhìn anh Khương, thực ra tuổi tác của chúng tôi cũng xấp xỉ nhau, anh ta cũng không kém, có làn da màu lúa mì, toàn thân tỏa ra mùi vị khỏe mạnh, khi mỉm cười nhìn tôi, gương mặt hiện ra hai cái má lúm đồng tiền tự nhiên.

Tôi có chút rung động, anh ta tự nhiên cảm thấy hứng thú với tôi hết như ông chủ công ty chuyển phát nhanh, nhưng hứng thú này nho nhỏ hơn một chút.

Sở dĩ rung động, bởi vì tôi là một phụ nữ đã từng kết hôn, không ngờ còn có một thanh niên trí thức chưa lập gia đình cảm thấy hứng thú với tôi.

Nhưng anh ta có thể có bao nhiêu hứng thú với tôi? Với yêu cầu tuổi tác của anh ta, anh ta hẳn là đặt ánh mắt trên người những cô nàng thanh xuân, nhỏ hơn anh ta vài tuổi mới phải.

Tôi trả lời ngắn gọn: “Tôi không biết uống rượu.”

Anh ta như có mây, biết rõ là tôi từ chối, nhưng vẫn để lộ một ánh mắt hứng thú: “Thời đại này mà không biết uống rượu, thật sự hiếm có.”

Tôi lễ phép cáo từ: “Tạm biệt, trợ lý Khương.”

Tôi cũng không để chiếc du thuyền của chủ tịch Cảnh ở trong lòng, nhưng không ngờ được, ba ngày sau, chủ tịch Cảnh gọi điện thoại hẹn tôi ra ngoài.

Lần này, ông ta hẹn tôi đến công ty của ông ta, đích thân nói chuyện với ông.

Chúng tôi nói chuyện ở tầng thượng lộ thiên của công ty ông, khoảng sân nhỏ ước chừng 100 m², chính giữa có một đường đi rải đá màu trắng, hai bên trải cỏ xanh tươi, trên thảm cỏ có đặt vài chiếc ghế, và một cái ô che nắng thật to.

Sau khi ngồi xuống, cô thư ký xinh đẹp của ông Cảnh bụng thức uống đến cho chúng tôi, ông Cảnh hỏi tôi: “Vị dưa, cô có thích không?”

Tôi gật đầu: “Quá thật là tôi thích uống thức uống có vị này.”

Ông ta cười một cái: “Bạn học của cô nói cho tôi biết.”

Tôi vội hỏi: “Ông Cảnh, ông có nói chuyện với cô ấy về đơn đặt hàng chưa, bàn bạc thêm một bước nữa chứ?”

“Định mức trong đơn đặt hàng của chúng tôi khá lớn, bàn bạc một lát không xong được, hôm nay tìm cô đến là vì việc riêng.”

“Việc gì?”

Ông đặt tách trà xuống, nói ngắn gọn: “Chiếc du thuyền đó sẽ giao cho cô thiết kế giúp tôi.”

Tôi bị dọa đến nỗi không khép miệng lại được, thiếu chút nữa sặc một ngụm thức uống, tôi vừa sợ vừa ngạc nhiên, tôi khó nhọc hỏi ông: “Ông Cảnh, vì sao dám giao cho tôi? Thực sự tôi...”

Ông không hề gì mà nói: “Tôi tin rằng thiết kế của cô sẽ dễ thương như chính con người của cô vậy.”

Tôi chờ người ra, cả buổi không nói được câu nào.

Ông ta lại nở nụ cười: “Tôi cũng là một ông già bướng bỉnh, yên tâm đi, cô cứ thiết kế theo ý cô là được, không cần phải dựa vào tiêu chuẩn danh giá cao cấp gì cả.” Ông ta lại nháy mắt về phía tôi, “Nói cho cô biết, thật ra tôi là một người rất dung tục, người làm ăn mà, sao lại không dung tục chứ, mà khách hàng của tôi đa số cũng là người dung tục thôi, mỗi ngày chúng tôi đều vội vã làm ăn kiếm tiền, đối với các chi tiết nhỏ gì đó ngược lại có cái nhìn hơi vô vị, tôi nói thật đó, cái đó mà đề thiết kế sư về kiểu, ngược lại tôi thấy rất lung tung.”

Tôi cố gắng nuốt nước bọt, cố gắng nói với chính mình, đúng vậy, đúng vậy, bởi vì tôi dung tục, bởi vì ngu ngốc, bởi vì giống như con mèo Garfield, cho nên tôi may mắn được đưa vào sách vinh quang.

Tôi hỏi ông ta: “Ông có lòng tin?”

Suy nghĩ xong, tôi trả lời: “Ông Cảnh, rất cảm ơn ông đã nâng đỡ, nhưng là tôi... thăng thần mà nói, không có lòng tin, tuy rằng tôi từng học mấy năm đại học, nhưng mà nơi tôi học là đại học không nổi tiếng, hơn nữa, tôi không có kinh nghiệm làm việc, càng chưa từng đạt được giải thưởng gì cả, trước đây tôi chỉ là một nội trợ bình thường, một con sâu gạo được chồng nuôi dưỡng.”

Ông ta thăng thần nói: “Cô có biết tác giả cuốn Harry Potter không?”

Tôi gật đầu: “Là J.K Rowling.”

Ông ta gật đầu: “Thực ra trước khi Rowling viết Harry Potter cũng là một người không có tiếng tăm gì, sau lại mất gia đình và không có công việc gì cả, đã từng trải qua một cuộc sống rất nghèo khổ, trở thành một người mồ côi mẹ, sống dựa vào tiền cứu tế của chính phủ.”

Tôi xúc động: “Vâng, nhưng từ lúc 6 tuổi Rowling đã bắt đầu sáng tác, tác phẩm đầu tiên của cô ấy có nhân vật chính là một con thỏ đặt biệt tên là Robin, ông nhắc tới vị Rowling này, tôi cũng vô cùng khâm phục cô ấy, linh cảm để cô ấy viết nên Harry Potter chính là lúc ngồi trên xe lửa thì tuôn trào ra mạnh mẽ, sau này cô ấy đem câu chuyện đó viết ra, thậm chí thời điểm bộ thứ nhất ra mắt, yêu cầu của cô ấy rất thấp, chỉ hy vọng có thể giải quyết chuyện no ấm, đến nỗi cô ấy tự giấu rằng nhiều nhất là viết để cho chính mình xem thôi.”

Ông Cảnh gật đầu: “Đôi khi một linh cảm lơ đãng của chúng ta, sẽ trở thành một bước ngoặt trong đời, là một điểm sáng.”

Tôi hiểu được ý của ông

Ông Cảnh nói: “Không cần lo lắng, chỉ cần cô chăm chỉ làm việc, trong lòng có nhiều hoài bão thì có bao lớn chứ.”

Tôi nhất thời cảm động vô cùng, không ngờ vào lúc này, một người xa lạ hào phóng cho tôi sự quan tâm như thế, trong lòng tôi như có từng dòng nước ấm chảy qua, hết như Lý Quý gặp được Tống Giang, cảm giác nôn nóng thịt nát xương tan để báo ơn người.

Ông Cảnh còn nói thêm: “Mạnh mẽ đi làm đi, cặp mắt của tôi nhìn người rất chuẩn, tôi tin tưởng cô có thể mang đến cho tôi một cảm giác khác biệt, tôi sẽ giới thiệu cho cô hai trợ lý, hai người này cũng không tệ lắm đâu.”

Sau đó, tôi mới biết hai trợ lý này đều tốt nghiệp Đại Học St. John ở Mỹ, để người ta làm trợ lý cho tôi? Trời đất, đúng là cao thủ làm việc cho người kém cỏi mà. Tôi xấu hổ không dám ngẩng đầu.

Không ngờ hai người kia vừa thấy tôi, vô cùng khiêm nhường, khách sáo, một chữ cũng không hỏi đến bằng cấp hay gì đó của tôi. Trong lòng tôi hiểu, điều khiến những sinh viên hàng đầu như thế hạ mình, đơn giản chỉ một chuyện, đó là vì tiền lương, xã hội này dù sao cũng công bằng, bạn lại có trình độ nữa, không ai mời bạn, hàng ngày bạn phải chen chúc lên xe buýt, vì phần tiền lương cao này, ông chủ bảo bạn sống, bạn cũng không dám chết.

Ông Cảnh không chút nghi ngờ năng lực của tôi, ông ta hào phóng giao toàn bộ việc trang trí du thuyền này cho tôi.

Tôi vô cùng cảm động, đây quả thực là một may mắn từ trên trời rơi xuống, ông Cảnh tin tưởng tôi như thế, tôi âm thầm quyết tâm, nhất định phải sử dụng hết tất cả khả năng, làm ra một tác phẩm tốt cho ông ta.

Sau khi từ chỗ của ông Cảnh đi ra, chuyện đầu tiên tôi làm chính là gọi điện thoại cho Chu Vi, lập tức nói tin tốt lành này cho cô nghe, ở bên kia, cô ấy nghe xong thì bật cười.

“Đình Đình, cậu bao nhiêu tuổi rồi? Nói thao thao bất tuyệt, thời kỳ mãn kinh đến sớm hay sao?”

Tôi xúc động: “Chu Vi, tớ thật sự rất cảm ơn cậu, tớ biết cậu tốn rất nhiều công sức.”

“Thôi đi, cả người tớ nổi hết da gà rồi, nói thật ra, Đình Đình, khó có dịp cậu không hà khắc với người ta, bây giờ cậu lại tốt bụng như vậy mà đánh giá tớ, tớ được yêu thương mà cảm thấy lo lắng đó.”

Tôi cùng cô ấy dài dòng một hồi, lúc này mới ngừng nói, đúng là vô cùng phấn khởi, vui vẻ không thôi.

Trong phút chốc, tôi lại cảm thấy xúc động, lại muốn gọi điện thoại cho Gia Tuấn, rất muốn nhanh chóng nói tin tức này với anh, nhưng mà gọi điện cho anh để làm gì?

Chúng tôi đã là người dưng xa lạ.

Về đến nhà, tôi vẫn không có cách nào từ trong trạng thái kích động mà thức tỉnh lại được, không ngừng nói dông dài với ba mẹ.

Mẹ không thể nhịn được nữa, chỉ vào thức ăn trước mặt mà nói với tôi: “Mẹ đi tìm cho con một cái ô nhé, nước bọt li ti văng vào bên trong rồi, vẫn không để

cho người khác ăn à? Ngồi cũng không ngồi mà đứng cũng không đứng, ăn trong nồi ngồi trông hướng ngày trước mẹ đã dạy con thế nào?”

Tôi và ba mỉm cười ngầm hiểu ý nhau, ba sâu sa hỏi tôi: “Đây là chuyện làm con vui vẻ nhất trong khoảng thời gian này?”

Tôi hiểu được: “Không phải sao ă? Đây là công việc đầu tiên sau khi con xuống núi, con nhất định phải làm cho tốt, tuyệt đối không thể chưa xuất trận mà đã chết trước rồi.”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 14

Thực ra, không phải tháo dỡ toàn bộ nội thất bên trong chiếc du thuyền của ông Cảnh để sửa chữa lại, lần này thi công chỉ sửa chữa lại phòng tiếp khách và phòng ngủ, những chỗ khác vẫn giữ nguyên, trong lòng tôi cũng thở phào một hơi.

Ngay cả Chu Vi cũng trêu chọc tôi: “Cũng may mà chủ tịch Cảnh không sửa chữa hết toàn bộ các nơi, nếu không phải vậy, giao cho cậu một vụ làm ăn, cùng với việc để cho một đầu bếp hạng ba làm Mãn Hán Toàn Tịch* không có gì khác biệt.”

(*) Mãn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán, đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa.

Tôi nhất thời phát cáu: “Cậu xem thường tớ.”

Chu Vi chỉ cười, cô ấy đưa cho tôi mấy cuốn tạp chí trang hoàng: “Cầm đi, lúc rảnh rỗi tớ tìm cho cậu đấy.”

Tôi vừa nhìn thấy, tất cả đều là tài liệu về cách trang hoàng và ảnh chụp những du thuyền xa hoa nhất của nước ngoài, nhìn không được vừa mừng vừa lo.

Cô ấy thật sự rất thương tôi.

Mấy ngày tiếp đó, đầu tiên là tôi điên cuồng vơ vét các loại sách thiết kế ở nhà sách, thậm chí tôi còn đi xem phim 3D về phong cảnh, trầm tư suy nghĩ tìm linh cảm, mẹ nổi giận nói tôi: “Hiện tại, giọng điệu nói chuyện của con cũng không giống trước nữa, con nghĩ con là cái rể hành gì chứ?”

Tôi đương nhiên biết rõ là mẹ thương tôi, cho nên tôi trả lời đúng tình hợp lẽ: “Không thể như vậy sao? Rể hành này cuối cùng cũng có người bằng lòng bỏ vào nồi nấu đó.”

Thật ra ba mẹ rất hài lòng, nghĩ một đằng nói một nẻo, buổi tối khi bước vào phòng tôi, nhìn thấy tôi đi chân đất đứng trên sàn nhà suy tư, trước mặt bày đủ loại bàn vẽ đầy màu sắc.

Mẹ không nhịn được nói: “Chẳng qua chỉ là chiếc du thuyền lớn bằng lòng bàn tay, hơn nữa chỉ trang trí một phòng tiếp khách, một phòng ngủ, xét về kích

thước cũng không lớn bằng nhà của chúng ta nữa? Nhìn con liều mạng như là đi thiết kế cái phòng hội nghị nhân dân vậy đó.”

Tôi sửa lại: “Mẹ, mẹ không hiểu đâu.”

Mẹ cười.

Đến khi cần dùng sách thì lại quá ít.

Nếu có cơ hội, tôi thật hy vọng bản thân có dịp để học lại.

Tôi không phải là một con tuấn mã, nhưng tôi thực sự cảm tạ sự tán thưởng của ông Cảnh, cảm kích rất nhiều, trong lòng tôi cũng nảy sinh nghi vấn: Ông Cảnh là một đại gia hàng tỷ phú có thân phận hiển hách, sau lưng nhất định có đầy thiết kế sư cao cấp, tại sao ông ta lại chọn tôi? Tôi làm sao khiến ông ta rung động chứ? Ông ta còn phải hai trợ lý cho tôi, hai trợ lý đó mới đúng là cao thủ, rất nghiêm túc mà còn chuyên nghiệp nữa, khoa tay múa chân vài cái, một góc liềm soi nổi hiện lên trên giấy, tốt nghiệp trường danh tiếng quả nhiên có khác.

Cho nên ngược lại, là tôi đi theo học hỏi rất nhiều thứ của người ta.

Trong đó, có một trợ lý nói với tôi: “Cô Đinh, tổng thể mà nói, thiết kế của chiếc du thuyền này thiên nặng về phong cách cổ điển, bởi vì khi làm ra chiếc du thuyền này thì suy xét đến việc tạo ra cho người giàu có đẳng cấp, các nghiệp chủ đương nhiên hy vọng thiết kế khảm nạm với trang hoàng trong đó có thể biểu trưng cho sự xa hoa lộng lẫy, dạng phong cách Baroque này thật ra chỉ tương đối thích hợp với Âu Mỹ, nhưng chủ tịch Cảnh lại ưa thích phong cách mộc mạc và tự nhiên, dạng thiết kế hura nhân và phóng khoáng rộng rãi mới là cái ông ấy thích, cho nên ở phong cách thiết kế theo kiến nghị của tôi, nếu cô không ngại cứ mạnh dạn tham khảo, chúng ta tiếp tục sử dụng phong cách Địa Trung Hải giản dị, trên sắc thái thì chọn dùng màu sắc nhu hòa, trên thiết kế tổ hợp lại chú ý cách phối hợp không gian, tránh sự vụn vặt, dạng đặc tính tươi mát và độc lập.”

Tôi rất chăm chú lắng nghe ý kiến của anh ta, nghiêm túc mà nói, tôi thật sự là đệ tử của hai người họ.

Hơn nữa, bọn họ vô cùng khiêm tốn, ngoại trừ nói chuyện với tôi trên công việc, những chuyện khác thì tiếc chữ như vàng, giữ kín như bưng, vừa không gặng hỏi quá khứ của tôi, vừa không khoe khoang trình độ của mình, thật là có tu dưỡng.

Trợ lý của chủ tịch Cảnh, anh Khương, có gọi cho tôi một cuộc điện thoại, vô tình hay hữu ý nói với tôi về chuyện anh ta như thế nào, ở chỗ chủ tịch Cảnh đã hết lòng ra sao, tốn bao nhiêu công sức vân vân và vân vân.

Tôi chỉ mỉm cười không nói gì, xuất phát từ sự lễ phép, tôi đi ra ngoài dùng cơm với anh ta một lần.

Anh ta cũng khó hiểu nói với tôi: “Cô biết không? Chủ tịch Cảnh cử đến hai trợ lý không phải là nhân viên của công ty chúng tôi, thật ra bọn họ là thiết kế sư ở Hồng Kông, xét về năng lực, để cho bọn họ đi thiết kế trung tâm hội nghị hiện tại đang được xây dựng cũng không thành vấn đề, nhưng chủ tịch Cảnh lại để cho họ đến thiết kế du thuyền cùng với cô?”

Anh ta không nói nhiều, tôi đương nhiên hiểu được ý của anh ta, không khỏi khiến tôi càng thêm kinh ngạc.

Một tuần sau, dưới sự trợ giúp của hai trợ lý, cuối cùng tôi cũng giao nộp bản phác thảo cho chủ tịch Cảnh.

Chẳng qua, chủ tịch Cảnh chỉ cho tôi thiết kế phòng khách và phòng ngủ, nhưng quá trình học hỏi trong một tuần này thật sự khiến cho tôi được lợi không ít.

Ngồi trong văn phòng của ông ta, tôi rất căng thẳng.

Ông ta xem vô cùng thích thú, tôi thì kiên nhẫn giải thích với ông.

Ông ta hết sức hài lòng, liên tục gật đầu. Sau khi đặt bản phác thảo xuống, ông ta khen: “Cô chăm chỉ thật.”

Tôi thành thật nói: “Không phải là công lao của một mình tôi, do hai vị trợ lý của ông rất xuất sắc, tôi học hỏi không ít thứ từ họ.”

Ông ta cười ha ha: “Tốt, sẽ theo ý kiến của mọi người mà làm, tôi sẽ tìm một công ty trang trí tốt nhất, về cái khoản cần tiền cô cứ nói với thư ký của tôi.”

Ông ta rất yên tâm, nói với tôi vài câu thì giao vụ làm ăn này cho tôi.

Chuyện bận túi bụi tiếp theo, tôi cùng trợ lý của ông Cảnh đích thân đi chọn lựa các loại vật liệu trang trí, tắm sàn bày trên mặt đất, tôi đều phải đổ vài giọt nước lên để kiểm tra, so sánh xem hình dạng giọt nước ở trên tấm nào tốt, nhận định xem sau khi lau đi rồi thì tấm nào sẽ sáng hơn, cả thể xác lẫn tinh thần của tôi đều đặt vào trong đó, Chu Vi gọi điện thoại cho tôi, tôi chỉ nói là đang bận.

“Hừ, loại tiểu nhân qua cầu rút ván.” Ở trong điện thoại, cô ấy mắng tôi.

Tôi đương nhiên biết là cô ấy có ý tổn thương tôi.

“Được rồi, nếu kiếm được tiền, cậu sẽ là người đầu tiên tớ mời đi dùng cơm, tốt nhất.”

Cô ấy cười ha ha: “Yên tâm đi, ông Cảnh không phải là người keo kiệt đâu, cậu sẽ kiếm được một ít tiền, Đinh Đinh, cậu thực sự rất may mắn. Có nhiều người tốt nghiệp trường danh tiếng, bây giờ còn phải lăn lộn trong vũng bùn, một tháng kiếm tiền lương chỉ có vài ba ngàn đồng, mua nhà chỉ là giấc mơ trong lòng họ thôi.”

Đúng, tôi cũng xúc động, hiểu được toàn bộ.

Cô ấy lại hỏi tôi: “Gần đây có liên lạc với Gia Tuấn hay không?”

“Anh ta?” Tôi muốn nói tôi không có liên lạc với Gia Tuấn.

“Đình Đình, tớ nghe một chuyện về anh ấy, hình như sức khỏe của anh ấy không tốt lắm, có một lần khi anh ấy ra tòa thì đột nhiên ngất xỉu, quan tòa không thể không tạm thời dừng phiên xử, còn có, sự nhay bén trước đây của anh ấy kém đi rất nhiều, có một lần uống rượu say đến nỗi gọi điện thoại cho tớ mà cho rằng tớ là cậu.”

Tôi có chút xem thường: “Tớ còn tưởng rằng anh ta lại mượn rượu nổi điên, lại bò nhằm giường, bò lên giường của cậu chứ.”

Cô ấy không tức giận cũng không ngăn cản lời nói của tôi, chỉ thở dài: “Đình Đình, trước đây tớ cũng chủ trương nam và nữ đều phải trung thành với hôn nhân, nếu phạm sai lầm thì không thể tha thứ, nhưng Đình Đình à, bản thân cậu cũng nên tự xét lại mình thử xem, toàn bộ chuyện cậu làm có đúng không? Bây giờ, đàn ông kiếm vài ba ngàn đồng đều về nhà bày ra tác phong đáng tôn, ở bên ngoài cũng ngắm nhìn phụ nữ, Phó Gia Tuấn ở với cậu một thời gian dài như vậy, anh ấy đối xử với cậu thế nào, chán hẳn cậu hiểu rõ, đôi lại là người đàn ông khác, sợ rằng chỉ được cái mẽ ngoài, thậm chí chống đỡ cũng không nổi nữa đó?”

Tôi vẫn tiếp tục kiên trì: “Nếu đã đồng ý đoạn tuyệt quan hệ với người phụ nữ kia, vì cái gì còn vẫn vương không dứt mà đi gặp cô ta? Các người bảo tớ cho anh ta cơ hội? Khi tớ cho anh ta cơ hội, anh ta đã làm gì? Bên này tớ cho anh ta cơ hội, anh ta ngay lập tức chăm chỉ lăng nhăng, bây giờ sức khỏe anh ta không tốt sao? Ôi, là tại ăn thịt quá nhiều hay sao? Bây giờ tớ mới biết, té ra Phó Gia Tuấn không phải là Đường Tăng, anh ta cũng ăn thịt.”

“Đình Đình, cậu nói chuyện quá tàn nhẫn, tớ không khuyên cậu nữa, đối với cậu, tớ chỉ có thể nói, rời khỏi Gia Tuấn cậu chưa chắc sẽ tìm được một người yêu cậu như anh ấy.”

“Yêu tớ?” Tôi cao giọng: “Hoàng đế có ba ngàn phi tần, ông ta cũng biết nói với mấy phi tần này, ái phi là người mà trong lòng trầm yêu, nhất định sẽ không phụ bạc nàng, sau đó thì thế nào? Một khi không sủng ái nữa thì đưa vào lãnh cung, khi tru di cửu tộc, ông ta có nghĩ đến đây là người mà ông ta đã từng sủng ái không?” Tôi cảm thấy thê lương, “Chu Vi, tớ biết là cậu tốt với tớ, nhưng xin lỗi, tớ không có cách nào tha thứ cho anh ta.”

Ngắt điện thoại, tôi ôm mặt khóc, đúng vậy, tôi không có cách nào tha thứ anh.

Cuối cùng cũng trang trí xong du thuyền của ông Cảnh, chúng tôi mệt mỏi sụt đi 10 cân, thậm chí, khuôn mặt cũng phôi nắng đến đen thui, điều làm cho tôi cảm hận nhất chính là khoe mặt cũng bị phôi nắng thành ra lốm đốm, chết thiệt thật, lúc 17-18 tuổi bị phôi nắng một chút liền giống như nốt ruồi của người đẹp, bây giờ hết như da đồi mồi.

Công trình du thuyền chấm dứt, tôi lưu luyến. Ông Cảnh rất phấn khởi, ông ta cố ý mở một cuộc họp mặt nho nhỏ, dẫn theo vợ con, còn có một nhóm bạn bè ra biển tuần du, tất cả mọi người rất vui vẻ.

Khi họp mặt, ông Cảnh lớn tiếng giới thiệu tôi với bạn bè, tăng bốc phóng đại tôi một phen, tôi vô cùng chột dạ, đỏ mặt xấu hổ, đành miễn cưỡng mỉm cười với mọi người.

Sau khi cuộc họp mặt kết thúc, ông Cảnh giữ tôi lại để tán gẫu.

Ông ta cầm một chiếc khăn ăn và nói với tôi: “Xem ra cô rất tốn công sức, cô xem, ngay cả những đồ vật nhỏ cũng không quên đặt logo của công ty chúng tôi lên đó, quả thật tôi rất hài lòng.”

Tôi không dám nhận công: “Chủ tịch Cảnh, nói thật là tôi ra sức không nhiều lắm, là công lao của trợ lý ông.”

Ông ta mỉm cười: “Tôi sẽ bảo thư ký trả công cho cô.”

Tôi cảm động: “Chủ tịch Cảnh, ông biết không? Thực ra, đây là thiết kế quan trọng nhất cuộc đời tôi, và lại cho dù tôi nhận được bao nhiêu tiền, thì quá trình bên trong đó càng đáng quý hơn.”

Ông ta rất hòa nhã: “Đình Đình, thiết kế là nghệ thuật, cũng là nhân tố trong cuộc sống, thực ra cô thiết kế rất tốt, không tốn kém lại thực tế, loại phong cách này tôi rất thích, cũng giống như tôi thích, các bạn bè của tôi cũng thích.”

Ông ấy thật sự là một người tốt, tôi biết ơn không thôi.

Tôi rất vui mừng, cuối cùng tôi cũng đi được đến bước này, tôi chưa từng tưởng tượng sau khi ly hôn, từ một phụ nữ oán giận ủ rũ không phấn chấn, trong khoảng thời gian làm việc này, cuộc sống của tôi rất phong phú.

Sắp đến sinh nhật của Chu Vi, tôi không chút keo kiệt, mua một sợi dây chuyền kim cương, với tình cảm và sự giúp đỡ của cô ấy với tôi, tôi nhớ suốt đời.

Cô ấy đeo dây chuyền lên, vui mừng vuốt ve không dứt: “Chà, thoát nhìn có giá trị không ít tiền đâu, cậu ra tay hào phóng như vậy sao?”

Tôi cố ý vênh mặt lên: “Hôm qua, tớ nhặt được một đồng tiền, xem bói thì nói nhặt được tiền thì nhất định phải tiêu tiền, không còn cách nào, đành phải cố gắng tiêu tốn ở chỗ cậu vậy.”

Cô ấy cười ha ha, tiếp nhận xong thì vui mừng khấp khểnh.

Bởi vì cô ấy chưa kết hôn, cho nên sinh hoạt cá nhân cũng muôn màu muôn vẻ, một nhóm rất nhiều bạn bè đến tham gia sinh nhật của cô ấy. Thuê một phòng riêng ở nhà hàng, mọi người chúng tôi cùng chúc mừng cô ấy, có người bạn cầm máy hình ra về xấu xa hỏi cô ấy: “Cô Chu Vi, xin hỏi cô được bao nhiêu xuân xanh rồi?”

Chu Vi lập tức bày ra bộ dạng đùa cợt của Chibi Maruko: “Năm nay 9 tuổi.”

Mọi người ha ha ha, không khí cực kỳ hài hòa, vui vẻ.

Té ra cô ấy có nhiều bạn bè như vậy, tôi thật sự rất hâm mộ, nhưng tận sâu trong đáy lòng cũng xuất hiện một cảm giác cô đơn.

Chớp mắt mà tôi đã rời khỏi Gia Tuấn bốn tháng rồi, lúc đầu chúng tôi còn có thể tình cờ gặp nhau, tôi hiểu rõ đó là có tình mới bất ngờ gặp gỡ, anh không bỏ tôi được, cho nên anh chọn nơi tôi xuất hiện để xuất hiện, dần dần tôi bận rộn, chắc hẳn anh cũng bận rộn, chúng tôi liền không gặp lại nhau.

Bữa tiệc này, tôi ngồi một bên cô đơn nhìn mọi người, tự mình uống rượu, dần dần tôi ngà ngà say, rượu mời tiếp tục, tôi chịu không nổi. Thấy Chu Vi còn chơi với các bạn, sau khi tôi mệt mỏi cố gắng chào hỏi cô ấy, tôi xách túi đi ra ngoài.

Từng bước xuống cầu thang, tôi bất ngờ phát hiện ở lầu hai có một khu nghỉ ngơi nho nhỏ. Lúc này, ở đây không bật đèn, chỉ có ánh đèn phản chiếu qua từ bên kia hàng lang qua, mờ mờ ảo ảo vô cùng có cảm giác.

Ở đây người có người, trong lòng tôi khẽ động, nhìn không được bước chân đi vào, muốn nằm trên sofa nghỉ ngơi một lát.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 15: Nam phụ xuất hiện

Thực ra không biết chiếc sofa này có bao nhiêu người đã từng ngồi qua, vì cái gì tôi lại bị kích động muốn đến đó ngồi, đơn giản là bởi vì màu sắc chiếc sofa này giống hệt như màu sắc chiếc sofa ở nhà tôi và Gia Tuấn, điều này đã khuấy động trí nhớ mềm mại nhất trong lòng tôi.

Bước qua đó, tôi ngồi xuống, sofa được sắp xếp hai hàng dựa vào nhau. Tôi ở bên này không có người. Tôi cũng tin rằng một nơi im lặng như vậy, sẽ không có người đến đây quấy rầy tôi.

Nhị không được, tôi tháo giày, rồi cuộn mình trong ghế sofa, hai tay bịt lỗ tai lại.

Bàn tay đang nóng chột mát lạnh, tôi biết đó là nước mắt, nóng hổi trào ra lại nháy mắt biến thành lạnh lẽo, hóa ra trời thu cũng lạnh, ý thu đậm như vậy.

Tôi nói lầm bầm “Tôi không khỏe”, học đại học miền Nam, còn có thể nói vài câu miền Nam, tôi nở nụ cười.

Không ngờ cách cái sofa tự nhiên có người cũng nhẹ giọng đáp lại tôi: “Quá khỏe, quá khỏe.”

Vậy mà có người lại trả lời tôi? Tôi bắt đầu nghi ngờ là mình nghe lầm, định thần lại tôi mới phát hiện ra không phải tôi nghe lầm, vốn dĩ ở bên cạnh sofa của tôi, có một người đang nằm giống tôi. Tôi có chút tò mò: ban đêm để cho người ta như mê như say, anh ta cũng nằm ở bên cạnh, để làm cái gì? Có chuyện đau lòng hay là không được như ý?

Tôi không quay đầu lại, cũng không đứng dậy, trùng hợp chính là, anh ta cũng không đứng dậy, cũng không quay đầu lại, sofa tựa lưng vào nhau, chúng ta cũng dựa lưng về phía nhau như vậy, không hề quay đầu lại.

Lúc này anh ta lên tiếng, ban đêm nghe thấy một giọng nói tịch liêu, có một chút từ tính, trầm thấp âm thầm, nhưng rất êm tai. Tôi nghe anh ta hỏi: “Cô là người ở đâu? Câu nói vừa rồi khẩu âm có chút lạ.”

Tôi mỉm cười, say rượu, không khỏi muốn đùa với anh ta một chút: “Anh đoán thử xem.”

“Không đoán được, câu này hình như có nói tiếng phổ thông.”

Tôi lại cười: “Tôi đây không nói với anh đâu.”

Anh ta cười: “Ồ, cô là dân bản xứ à?”

“Tôi không thể sao, anh là người ở đâu?”

“Cô đoán thử xem.”

Hai người chúng tôi lại chơi trò đối đáp đùa giỡn, nghiêng ngả từng chữ một thật là thích thú.

Nhưng mà tôi bằng lòng đùa, là bởi vị giọng nói của anh ta rất êm tai.

Tôi nhất thời nổi hứng, rất nhanh trí, tôi nghĩ ra một câu trong bài hát, vì thế tôi buột miệng hát lên: “Trương lão tam ta hỏi người, quê quán của người ở nơi nào?”

Hát xong tôi liền nở nụ cười.

Không ngờ rằng, đầu tiên là anh ta ngừng một lát, cũng cười ha ha, rồi lại lưu loát trả lời:

“Nhà của ta ở Sơn Tây, còn có qua sông 300 dặm.”

Hai người chúng tôi cùng cười.

Thật là thoải mái, hai người chúng tôi lại đồng thời đối đáp ca từ trong Hoàng Hà đại hợp xướng, chẳng qua là ngày trước ở trường đại học thi đồng dạng hát bài hát này, hôm nay vào một buổi tối như thế này, ca từ bị hai người cô nam quả nữ chúng tôi hát không hề có tình cảm mãnh liệt, chỉ có ý trêu chọc người khác.

Có lẽ hai người chúng tôi đều có tâm sự, đều chân thành, cho nên nghe cũng uyển chuyển tràn đầy.

Trong lòng tôi dâng lên từng đợt nghi ngờ: Quái lạ thật, một người đàn ông như vậy, ban đêm anh ta có tâm sự gì chứ, lại đùa với một phụ nữ xa lạ như tôi, lại còn đối đáp rất lưu loát nữa?

Tôi nói: “Cảm ơn anh.”

Anh ta ôn hòa đáp lại tôi: “Cảm ơn về cái gì?”

“Từ lúc tốt nghiệp đến giờ, cũng không có người nào cùng hát Hoàng Hà đại hợp xướng với tôi nữa.”

“Cô thật thú vị.”

Tôi cười: “Thật không? Vậy nhìn dáng dấp của anh được không?”

Anh ta ngừng một giây, hỏi tôi: “Cô muốn nhìn sao?”

Tôi vội vã nói: “Không, không.”

Ngược lại, anh ta nói với tôi: “Tôi muốn nhìn thấy cô.”

Nhìn tôi? Tôi nhất thời mất hứng, tốt thôi, lại một người đàn ông dung tục, mới trò chuyện vài ba câu, lập tức lộ ra bộ mặt dữ dằn rồi, muốn nhìn dáng dấp của tôi sao? Nếu như anh thấy tôi như vậy, nếu như cảm thấy tôi có vài phần xinh đẹp, có phải anh sẽ lập tức cầm gậy đập rần hay được voi đòi tiên mà hỏi tôi: “Không phải cô rất cô đơn sao?”

Tôi không muốn trả lời, liền nhắm hai mắt lại.

Nhưng mà giọng nói của anh ta thật sự rất ấm áp, lực đạo vừa phải, anh ta hỏi tôi: “Tại sao cô ngồi một mình ở đây?”

Tôi khó hiểu hỏi anh: “Tại sao anh lại ngồi ở đây một mình?”

Anh ta trả lời tôi vô cùng trôi chảy: “Tôi tìm vận may, xem có thể gặp được cô gái nào xinh đẹp đoan trang không.”

Tôi cười: “Miệng lưỡi thật lanh lợi, không phải là trai bao chứ?”

Anh ta cười: “Cô thật sự rất thú vị.”

Tôi hỏi anh: “Anh kết hôn chưa?”

Đường như anh ta có chút tò mò: “Việc này và việc kết hôn có liên quan tới nhau sao?”

Tôi tự mình lẩm bẩm: “Có người nói khi đàn ông yêu, sẽ xem phụ nữ là bảo bối. Kết hôn, làm cho phụ nữ xem bọn họ trở thành bảo bối. Có phải là thật không?”

“Tôi không biết, tôi chưa kết hôn, cũng chưa có người xem tôi là bảo bối.”

Trong lòng tôi đột nhiên chua xót, tôi lại nghĩ tới Gia Tuấn, trước đây không phải anh ấy đối xử với tôi như châu như ngọc sao, ai ngờ rằng sau lưng tôi anh ấy làm làm ra chuyện như vậy chứ.

Nhất thời buồn bã, nước mắt lập tức trào ra, tôi nhìn không được, thốt lên: “Gia Tuấn.”

Đêm thật im lặng, anh ta lập tức nghe thấy.

“Là bạn trai cô sao?”

“Đã từng là vậy.”

“Chia tay à?”

“Thành chồng.”

“À.”

“Hiện tại đã thành chồng trước.”

“Nếu đã nghĩ tới anh ta, đừng ngại đi tìm, cùng nói chuyện với nhau.”

Tôi khịt mũi một tiếng.

“Tuyệt đối không.”

“Hận sâu như vậy, có thể thấy được yêu nhiều thì đau đớn cũng nhiều.”

“Không cần anh giả bộ làm ra vẻ hiểu biết.”

Anh ta cười ha ha, không chút để tâm đến sự chế nhạo của tôi.

Tôi đột nhiên hỏi anh ta: “Không phải là anh muốn lên giường với tôi chứ?”

Anh ta trầm tư một lát, trả lời tôi: “Cũng có ý này, nếu như cô bằng lòng.”

Tôi tức giận: “Phó Gia Tuấn, anh là một kẻ ti tiện bỉ ổi, được phụ nữ cảm dỗ, anh liền thuận dốc xuống lừa.”

Bên kia, anh ta không nói gì cả.

Tôi tiếp tục mắng: “Trước đây, anh đã nói như thế nào với tôi? Anh nói tất cả của anh là sở hữu của tôi, tất cả bộ phận trên thân thể là của tôi, cũng chỉ phục vụ cho tôi, anh, tên khốn nạn này.”

Anh ta không nói một tiếng.

Tôi khóc: “Cút đi! Cút đi cho tôi! Tôi không muốn gặp lại anh nữa. Tại sao ngày đó không để cho tôi bị xe đâm chết đi? Tôi chết rồi, anh sẽ có thể diễn trò không chê vào đâu được. Anh có thể ở trước mộ bia của tôi mà chảy nước mắt khóc nức nở, để cho tất cả mọi người nói anh là một người chồng si tình, anh là một tên cận bã.”

Trời ơi, tôi đau đớn muốn chết đi, không kiềm chế được nữa, tôi nghĩ tôi nhất định đã phát điên rồi, tôi xem anh ta là Gia Tuấn.

Vô tri vô giác, tôi khóc. Khóc thương tâm gần chết, khóc đến nỗi bản thân thở không ra hơi nữa, vừa mệt mỏi vừa buồn chán.

Rượu mồi cũng lên đi, sự mệt mỏi cũng mau tập trung lại đây đi. Rõ ràng là tôi biết tôi mắng sai đối tượng, nhưng tôi không muốn thừa nhận, cuối cùng tôi suy sụp, ngủ thiếp đi.

Không biết đã ngủ bao lâu, có chút ánh sáng mờ mờ chiếu lại đây, chính là chiếu vào trên mí mắt tôi, tôi hệt như một con gấu ngủ đông, từ từ mở mắt ra.

Vỗ vỗ đầu, vẫn còn nặng nề khó chịu, tôi hoang mang: Tôi đang ở đâu vậy? Lại nhìn trên người, tôi rất kinh ngạc, trên người tôi đang đắp một tấm thảm, đây là chuyện gì vậy?

Tôi tò mò ngồi dậy, ném tấm thảm sang một bên. Tôi lại nhìn trên người, một cọng tóc cũng không bị tổn hại gì, túi xách cũng an toàn ôm trong lòng.

Nhớ mang máng, tối hôm qua là sinh nhật của Chu Vi, tôi rời khỏi đó trước, nhưng trời đất ơi, tôi lại có thể ở phòng nghỉ của nhà hàng ngủ cả đêm sao?

Q.4 - Chương 16: Nhất dạ phu thê bách dạ ân

Tôi giao tấm thảm cho người phục vụ ở tiền sảnh, có chút áy náy nói: “Rất xin lỗi, quấy rầy mọi người rồi, đúng rồi, tấm thảm này là người kia có lòng tốt đắp cho tôi đúng không? Tôi phải gấp mặt nói tiếng cảm ơn với người đó.”

Người phục vụ ở tiền sảnh nói với tôi: “Là anh Bùi căn dặn, lúc anh ta sắp đi còn nói không cần quấy rầy cô, nhưng nhất định phải để ý trông chừng cô, tấm thảm này cũng là anh Bùi bảo chúng tôi mang đến.”

“Anh Bùi là ai vậy?”

Người phục vụ lễ phép nói: “Xin lỗi, đối với thông tin về khách hàng, tôi không được rõ lắm, chỉ biết là anh Bùi thường đến đây dùng cơm, còn nhiều hơn nữa thì tôi không biết.”

“Vậy có số điện thoại của anh Bùi không?”

Người phục vụ lắc đầu.

Tôi lại nghĩ: Quên đi, chẳng qua người ta chỉ tiện tay làm việc tốt, tôi cũng chỉ là được người ta giúp đỡ thôi. Chỉ có điều, hôm qua cũng nguy hiểm thật, lỡ như anh ta chính xác là một tên biến thái điên cuồng, tôi đảm bảo không thể nào không bị thiệt thòi, bởi vì tôi đã mất đi tự chủ.

Về đến nhà, mẹ nhìn tôi, lúc này mới thở dài. Không ngừng nhắc tôi, hóa ra là điện thoại của tôi tối qua không gọi được, lại suốt đêm không về, mẹ tôi lo lắng gần chết. Gọi điện thoại cho Chu Vi, ai cũng không biết tin tức của tôi, đều lo lắng theo.

Sớm biết vậy, tôi hẳn là nên dọn ra ngoài sống, dù sao tôi cũng là một phụ nữ đã gả đi, hiện giờ luôn ở bên cạnh ba mẹ, hàng xóm nhìn thấy cũng bàn tán sôi nổi, luôn gặp con gái mà không thấy con rể xuất hiện, khó tránh khỏi nhiều người nhiều miệng, nhân cơ hội thành toàn cho miệng lưỡi của mấy kẻ tiểu nhân.

Trong người cảm thấy lạnh, tôi lại chui vào trong chăn, mới cảm sặc điện thoại, lại có cuộc gọi đến.

Là Chu Vi.

Điện thoại được nối, cô ấy không giữ được mà mắng tôi: “Cậu đi đâu vậy?”

“Thật bề mặt mà, tối qua tớ uống hơi nhiều, lại ở phòng nghỉ của nhà hàng ngủ một đêm.”

“Chết tiệt, tại sao chúng tớ không nghĩ ra, cậu căn bản là không hề rời khỏi nhà hàng chứ? Suốt đêm cậu không về, đi gọi điện không được, gọi điện cho tớ, tớ lại xem chút nữa mắng Gia Tuấn tới chết luôn rồi.”

“Chuyện đó thì có liên quan gì tới Gia Tuấn chứ?”

Chu Vi thở dài: “Là đi gọi điện thoại cho Gia Tuấn, nhất dạ phu thê bách dạ ân, đến lúc này tớ mới thấy được sự lo lắng nóng như lửa đốt của anh ấy không phải là giả đồ.”

Tôi không lên tiếng.

Bên kia, Chu Vi có chút bức bối: “Lần sau không đến nhà hàng đó dùng cơm nữa, ngay cả camera cũng không có, chúng tớ không hề nghĩ đến cậu ở ngay trong nhà hàng.”

Cô ấy dài dòng trong điện thoại: “10h sáng nay, Gia Tuấn còn có một vụ kiện, nhưng tối hôm qua có thể anh ta đã đi tìm ở tất cả phòng tắm hơi, khách sạn, phòng karaoke, hình như suốt cả đêm không ngủ.”

Tôi cúp máy, tâm trạng rất phức tạp.

Xem đồng hồ, bây giờ là hơn 7h sáng, 10h sáng Gia Tuấn còn có một vụ kiện, suy nghĩ xong, tôi gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại được nối, chỉ reo một tiếng, anh lập tức bắt máy.

Mới sáng sớm mà hai người chúng tôi đều rất tỉnh táo, cho nên gọi điện thoại cũng vô cùng bình tĩnh.

“Gia Tuấn.”

Bên kia, anh nhẹ nhàng thở hắt ra.

“Xin lỗi, tôi qua đã làm phiền anh.”

Ngược lại, anh không dài dòng, chỉ nói một câu: “Em không sao là tốt rồi.”

Tôi nhả nhận nói: “Hôm nay có vụ kiện mà, rất rất xin lỗi, không biết anh phải lên tòa, hại anh không được nghỉ ngơi.”

Bên kia, anh chỉ thờ dài.

Tôi khách sáo khích lệ anh: “Lúc lên tòa anh phải cố gắng nhé. Cho dù mặt mũi đối phương có hung tợn, anh cũng phải khiến cho bọn họ phải thất bại thảm hại nhé.”

Bên kia, anh cười khò: “Em... vẫn khiến cho anh phải buồn cười như vậy.”

Tôi nhất thời hoảng hốt. Đây là chuyện gì thế này? Cầm điện thoại, lòng bàn tay tôi đều đổ mồ hôi, rõ ràng chúng tôi cần phải đối chọi nhau như người xa lạ chứ, kết quả làm cho hiện tại muốn nói chuyện cũng không biết nên nói cái gì.

Anh khẩn khoản hỏi tôi: “Có thời gian không? Anh muốn nói chuyện với em, có thể không?”

Ôi, tiếng thờ dài trong lòng tôi lại đến nữa rồi.

Tôi đành đồng ý nói: “Hôm khác đi, hôm nào có thời gian sẽ hẹn anh.”

Rất cục cựa cúp máy, tôi nghiêng mắt nhìn, ngoài khe cửa lúc sáng lúc tối, tôi biết là mẹ ở bên ngoài nghe lén.

Tôi dứt khoát lớn tiếng nói: “Vào đi, mẹ.”

Mẹ đành phải đẩy cửa bước vào, bực bội liếc tôi một cái.

Tôi cười hỏi mẹ: “Mẹ, không phải là mẹ muốn hỏi con suốt đêm qua đã đi đâu? Qua đêm cùng với ai. Yên tâm đi, con không làm chuyện xấu hổ đâu.”

Mẹ đưa cho tôi ly nước mật ong, mẹ thờ dài: “Mãi cho đến nửa đêm hôm qua, con cũng không về nhà, mẹ không còn cách nào mới gọi điện thoại cho Gia Tuấn, gọi điện thoại cho con thì không được, hiện tại con còn đùa nữa à. Có một ngày, con tự mình có con thử xem, thế nào cũng rồi ruột rồi gan cho mà xem.”

Tôi liên tục gật đầu.

Mẹ lại hỏi tôi: “Vẫn không định tha thứ cho Gia Tuấn à?”

Tôi miết cái ly, lắc đầu.

Thực ra, cũng từng nghĩ đến chuyện tha thứ cho anh, nhưng hiện tại thời gian trôi qua càng lâu, khoảng cách tình cảm và cuộc sống sẽ càng xa. Hơn nữa, một khi đã tách ra, muốn gom lại lần nữa, ngấm lại cái cảm giác xấu hổ này, tay cũng không biết để ở đâu. Sống chung lần nữa như thế nào? Nói thì dễ hơn làm.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 17: Đinh Đinh phiêu lưu ký, anh ta là ai?

Tôi hạ quyết tâm tìm công việc mới, tìm được việc liền chuyển nhà.

Tìm công việc mới phải bắt đầu từ việc viết sơ yếu lý lịch và đơn xin việc, đối với tôi, ngay cả viết một lý lịch sơ lược cho ra dáng cũng không được. Trường đại học hạng ba, lại không có nhiều kinh nghiệm làm việc, càng không có tác phẩm nào đáng hoàng cả, muốn nhận được lời mời của viện thiết kế, người ta còn phải xem lại. Tôi đến một công ty trang trí nhỏ, tôi lại cảm thấy không có ý tưởng gì mới.

Ngày lai ngày trôi qua, đã 2 ngày chủ nhật, cuối cùng thời tiết cũng lạnh, trời sinh tôi là một người sợ lạnh, khi người khác còn chưa mặc áo ấm, tôi đã sớm mặc rồi. Bây giờ ngồi ở trên băng ghế dài, nhìn cây ngô đồng ở ven đường, trước mắt một đám lá khô bị gió thổi qua, sắp rơi xuống đất.

Tôi lật tờ báo, xem phần thông tin tuyển dụng.

Công ty Phiếm Hoa thông báo tuyển dụng 3 nhân viên thiết kế có kinh nghiệm, công ty Phiếm Hoa?

Tôi xem qua lý lịch sơ lược của công ty này, vốn cá nhân của một thương nhân Hồng Kông, văn phòng chính ở Bắc Kinh Trung Quốc, trước mắt có nhà xưởng ở Thanh Đảo, chủ yếu thiết kế chế tạo du thuyền hạng sang và xuất khẩu các loại tàu thuyền... nhân viên... .

Trong lòng tôi nhẩm tính: Tuyển nhân viên thiết kế? Tiền lương từ 6 ngàn đến 1 vạn, quả thật không thấp, nhưng tôi vừa nhìn thấy điều kiện, nhất thời bị xì hơi.

Không trách người ta yêu cầu cao như vậy, người ta đưa ra mức lương cao, đương nhiên là muốn tuyển được người tài giỏi, chút trình độ của tôi mà đến ứng tuyển? Chỉ sợ chưa đến vòng cuối cùng, tôi đã chết ở giữa đường.

Nhưng nhìn thấy khoản tiền lương này thật sự rất hấp dẫn, tôi nhìn không được sự rung động, nghĩ tới nghĩ lui, tôi quyết định xin ông Cảnh giúp đỡ.

Ông Cảnh rộng rãi sáng khoái nhận điện thoại của tôi: “Có chuyện gì vậy, Đinh Đinh?”

“Chỉ tịch Cảnh, tôi tìm ông thật sự là có chuyện muốn nhờ ông.”

“Chuyện gì? Cô cứ nói đừng ngại.”

Tôi cố hết sức, lắp bắp nói rõ ràng ý định của tôi, tôi muốn hỏi ông, liệu có quen biết với quản lý cao cấp ở Phiếm Hoa không, có thể tiến cử giúp tôi được không.

Nói xong chuyện này, tôi vô cùng chột dạ, chuyện này phải gọi là gì?

Không ngờ, ở bên kia ông suy nghĩ xong, trả lời tôi rất thẳng thắn: “Công ty Phiếm Hoa này tôi không biết rõ lắm, nhưng mà, tôi có quen biết một vị quản lý cao cấp ở công ty họ, như vậy đi, đêm nay tôi sẽ đi gặp ông ta một lần, ăn một bữa cơm vậy.”

Ông Cảnh thật sự là một người nhiệt tình, ông ta lại có thể viết một bức thư thật dài để tiến cử tôi, ký tên, đóng con dấu riêng, lại còn báo trước với quản lý cao cấp bên công ty đó. Tôi biết ông ấy nhất định đã nói những lời tốt đẹp giúp tôi, điều này làm cho tôi vô cùng cảm kích, không biết lấy gì báo đáp.

Rất nhanh chóng, người phụ trách bên kia gọi tôi đến đó phỏng vấn.

Kết quả, tôi ôm bản lý lịch, bản sao các loại giấy tờ, còn có thư tiến cử của ông Cảnh đến công ty Phiếm Hoa. Vừa đến nơi, bước vào tòa văn phòng đồ sộ, ra đến thang máy tôi liền hít một ngụm không khí.

Tiền lương cao thu hút rất nhiều người, đối phương chỉ tuyển 3 người, e rằng trong một tiếng đồng hồ, không chỉ có 30 người tới nộp đơn. Cao thấp mập ốm già trẻ đều có, thậm chí còn có vài người là người nước ngoài, ngoài mặt mọi người đều khách sáo, trên thực tế đều là âm thầm phân cao thấp. Tôi nhất thời thờ ơ.

Làm sao bây giờ? Đi hay ở?

Đối phương thật đúng là chặt chẽ cẩn thận, mặc kệ người ta tốt nghiệp trường nào, trước đó đã làm chức vụ gì, đều đối xử bình đẳng như nhau. Có một nhân viên đi ra, lễ phép phát cho chúng tôi mỗi người một số thứ tự, dựa vào trình tự trước sau mà gọi chúng tôi vào phòng phỏng vấn.

Tôi đành phải chờ, trong lòng lại suy nghĩ phải ứng phó ra sao. Bây giờ muốn trốn, cũng không kịp nữa rồi. Hiện tại mà trốn, thật sự không còn mặt mũi để gặp ông Cảnh nữa.

Nhưng mà cũng không lâu lắm, hình như thời gian mỗi người ở bên trong không vượt quá 5 phút, về mặt của từng người khi đi ra đều không giống nhau, có mặt mác, có thoải mái, có không nắm bắt được, trong ngày cũng không có kết quả thắng thua. Tất cả mọi người đều trở về nhà đợi thông tin.

Rất cực cũng đến lượt tôi, người nhân viên gọi tôi: “Đinh Đinh?”

Tôi nhanh chóng đứng lên, đi theo sau lưng anh ta bước vào phòng.

Vừa vào trong, tôi đối diện với 3 người, hai nam một nữ, trong đó có một người đàn ông là người nước ngoài tóc vàng.

Sau khi ngồi xuống trước mặt họ, tôi nghe thấy người phụ nữ nói với đồng sự: “Chủ tịch Cảnh tiến cử.”

Người nước ngoài bĩu môi, lại có thể dùng một thứ tiếng Trung Quốc ngọng nghịu nói ra một câu: “Người Trung Quốc đi cửa sau.”

Tôi vô cùng xấu hổ.

Bọn họ đang xem lý lịch của tôi, từ biểu hiện trên mặt họ, tôi nhìn ra được tôi là một trò hề.

Cũng không phải người ta kỳ lạ, người ta phải đối mặt với nhiều đơn ứng tuyển như vậy, tất nhiên muốn xem điều kiện đầu tiên, chút tư cách và kinh nghiệm của tôi thật là không biết tự lượng sức, chạy tới phỏng vấn, chẳng trách người ta lại làm mặt lạnh với tôi, nhưng mà đã phụ lòng ông Cảnh rồi.

Hiện tại tôi mất hết tự tin, thậm chí muốn kết thúc buổi phỏng vấn xấu hổ này càng nhanh càng tốt.

Xem một hồi, một người trong đó đóng bản lý lịch của tôi lại, ôn hòa hỏi tôi: “Có hiểu biết gì về công ty Phiếm Hoa của chúng tôi không?”

Tôi đáp: “Trước khi đến đây, cũng hiểu biết sơ qua, công ty Phiếm hoa là một công ty lớn nổi tiếng quốc tế, không chỉ có công ty con ở Trung Quốc, Đại Lục, Hồng Kông, còn có ở Indonesia, ba năm trước lên sàn cổ phiếu ở Mỹ, thành tích không tồi.”

Đối phương gật đầu, lại nói với tôi: “Bảng cấp của cô rất tầm thường, tốt nghiệp cao đẳng... Theo sự hiểu biết của cá nhân tôi, hình như không đứng trong bảng xếp hạng 100 trường đại học ở Trung Quốc.”

Tôi đành phải nói: “Đúng, ông nói rất đúng. Nhưng tôi tin tưởng có một câu, anh hùng không hỏi xuất thân, cho nên tôi...”

Lúc này, một vị trong đó tò mò hỏi tôi: “Tại sao cô tên là Đinh Đinh?”

Câu hỏi này hoàn toàn không giống với vấn đề nên hỏi trong lúc phỏng vấn, tôi có chút mơ hồ, ngáy ngơ trả lời: “Là ba tôi đặt cho tôi.”

Anh ta nở nụ cười nói với tôi: “Tên gọi này của cô làm tôi nghĩ đến Đinh Đinh phiêu lưu ký.”

Mấy người họ đều cười.

Người phụ nữ kia nói với tôi: “Tuy rằng chủ tịch Cảnh có viết thư tiến cử cô, nhưng Phiếm Hoa chúng tôi tuyển người là muốn xem thực tài, bất kể ông ta có địa vị gì, cho dù là đặc biệt tiến cử, nếu như không có năng lực, chúng tôi cũng sẽ không giữ lại làm việc, hy vọng cô có thể hiểu được.”

Tôi gật đầu: “Vâng, tôi hiểu. Thật sự là tôi đi tìm chủ tịch Cảnh để ông ấy viết thư tiến cử giúp tôi, bởi vì tôi cảm thấy rằng nếu chỉ xem qua bản lý lịch, tôi thật sự không tài nào có thể cạnh tranh nổi với những người khác. Tôi cần chủ tịch Cảnh giới thiệu, tôi cũng hy vọng có thể được đến đây làm việc.”

Người nước ngoài kia liếc nhìn tôi một cái, anh ta đẩy mấy miếng xếp gỗ ở trước mặt, ý bảo với tôi: “Nếu vậy thì tôi cho cô cơ hội, mời cô cho tôi thấy một tòa cao ốc, nói cho tôi biết cách bố trí cửa chính, thang máy và hộ gia đình trong đó.”

Tôi à một tiếng, nhanh chóng xếp các khối gỗ đứng lên thành hình dạng của một tòa cao ốc, sau đó 10 giây tôi giới thiệu: “Cửa chính ở đây, thang máy ở bên cạnh, một là không che khuất ánh sáng mặt trời, hai là từ vị trí này bước ra, có thể thuận tiện đi vào trong từng hộ gia đình.”

Vị nữ giám khảo nhìn xuống, nói với tôi: “Cô Đinh, xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng, chúng tôi cần là một thiết kế sư có kinh nghiệm, hơn nữa còn có thiên phú, xin lỗi, từ những gì trước mắt xem qua, lý lịch của cô không đạt yêu cầu của chúng tôi.”

Bị từ chối, ngược lại, tâm lý của tôi vững vàng hơn, nhìn cô ấy mỉm cười một chút, tôi nói: “Cảm ơn cô.”

Nhưng cô ấy lại hỏi tôi: “Cô không cần vội, cô có sở trường gì hay yêu thích gì không, cứ nói đừng ngại.”

Yêu thích và sở trường à? Trong đầu tôi nhanh chóng nghĩ đến, tôi thích ăn và ngủ, sở trường là đầu địa chủ *, nhưng những cái này không thể nói ra. Liếc mắt một cái, thấy bên cạnh bàn của cô ấy có đặt một khối rubic, tôi nhất thời mừng rỡ, chỉ vào khối rubic tôi nói: “Tôi sẽ chơi rubic.”

(*) Đầu địa chủ (hoặc là Bài Tú Lơ Khe) là một game đánh bài online.

Tầm mắt của ba người hoàn toàn rơi vào khối rubic, dường như cũng rất tò mò, người kia hỏi tôi: “Cô sẽ chơi rubic sao?”

Tôi đáp: “Vâng, trình độ của tôi tầm thường, không được xem là cao thủ, anh có thể làm xáo trộn trật tự, nội trong 4 phút tôi có thể phục hồi khối rubic này lại như cũ.”

Anh ta cũng tò mò, dường như có chút không tin, nhưng cũng cầm khối rubic lại giao cho tôi.

Thực ra, tôi không phải là một người thông minh, chẳng qua lúc học cao trung tôi từng tham gia hoạt động trại hè một lần, ở trong trại hè đó, tôi được học chơi rubic, mọi người có thể cảm thấy khối rubic có tới 6 mặt, để phục hồi nó lại trạng thái như cũ thì thật khó khăn. Sự thật không phải vậy, phục hồi khối rubic lại như cũ là có công thức, chỉ cần bạn có thể nhớ công thức, việc phục hồi như cũ thành 6 mặt thống nhất là chuyện vô cùng đơn giản.

Mọi người thấy khó hiểu sao? Không khó hiểu đâu, có khi người thông minh cũng không chơi được, những người ngu ngốc thường hay gặp may mắn ở phương diện này. Đây chính là vì sao Quách Tĩnh ngu ngốc mà tay trái tay phải có thể đánh ra hai bộ quyền pháp, còn Hoàng Dung thông minh cứ ngày ngày không học được. Tôi và Gia Tuấn quen nhau 6 năm, chỉ số thông minh của anh ấy cao hơn tôi, nhưng chính là đối với khối rubic, tôi dạy anh rất nhiều lần, nhưng anh vẫn không học được.

Tôi nhận lấy khối rubic, đơn giản tỉ mỉ một chút, lập tức ở trong đầu hình dung ra các bước đi.

Muốn phục hồi khối rubic lại như cũ, phải đi theo công thức của nó, nếu trong lúc xoay bạn có những bước đi không đúng, như vậy bạn nhất định phải

bắt đầu lại lần nữa. Mọi việc trên đời đều không thoát khỏi một chữ khéo, hiện tại tôi chính là muốn lợi dụng chữ khéo này.

Bước đầu tiên, tôi phải khôi phục một mặt trong đó giống như hình chữ thập, tiếp đó tôi bắt đầu biểu diễn cho họ xem.

Tôi cũng không phải là một người nhanh nhẹn, hơn nữa, tôi đã không luyện tập một thời gian, cộng thêm hồi hộp, khối rubic trong tay tôi không biết là quá chặt hay là tay tôi chặt nữa, xoay vài cái, trong lòng bàn tay bắt đầu ra mồ hôi.

Trong đó có một người an ủi tôi: “Đừng quá căng thẳng.”

Rõ là một buổi phỏng vấn kỳ lạ.

Tôi bình tĩnh tự hạ quyết tâm, sau khi trấn định lại hơi thở, tay của tôi bắt đầu thành thạo xoay khối rubic. Ánh mắt của 3 người toàn bộ đổ dồn vào khối rubic trên tay tôi, theo sự di chuyển đến hoa mắt của khối rubic, các động tác tay của tôi càng lúc càng thuần thục, càng lúc càng nhanh, cuối cùng 6 mặt của khối rubic đã trật tự lại.

Bọn họ nhìn rất ngốc, cũng khó trách họ, đều là tinh anh giỏi giang, mỗi ngày đều giành giật được chút lợi nhuận gì đó, làm sao có thể lãng phí thời gian để chơi rubic chứ.

Tôi cũng thờ phào, đưa khối rubic lại trong tay người kia, lễ phép cười với anh ta: “Cám ơn.”

Anh ta nhìn khối rubic 6 mặt thống nhất, lộ ra một nụ cười tán dương.

Sau đó anh ta cười với tôi: “Cô Đình rất thông minh, tuy rằng không thể trở thành đồng sự của chúng tôi, nhưng vẫn chúc cô gặp may mắn.”

Tôi đứng lên chia tay về phía anh ta, anh ta cũng lễ phép bắt tay với tôi.

Vừa muốn đi ra, bỗng nhiên bên tai nghe thấy một giọng nam: “Chờ một lát.”

Giọng nói này không lớn, nhưng có lực xuyên thấu rất sâu, lại có thể khiến cho toàn bộ 4 người chúng tôi dừng lại.

Tôi hiếu kỳ, theo giọng nói nhìn về phía một căn phòng bên trái, hóa ra bên cạnh phòng này còn có một căn phòng bên trong. Đúng lúc này, một người đàn ông từ trong phòng bước ra, hai tay anh ta đặt trong túi quần, đang đứng ở mép cửa, mang theo một ý cười nhàn nhạt nhìn vào tôi.

Tôi nhìn anh ta, anh ta là ai vậy?

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 18: Bùi Vĩnh Diễm, thu hoạch bất ngờ

Trên người anh ta mặc chiếc áo sơ mi màu lam nhạt, chỗ chính giữa khuy áo có in một đường hoa văn trang trí, từ bả vai bên phải đi xuống là một đường vân thẳng đứng màu lam đậm, rất nhiều hoa văn hình vuông. Áo sơ mi cũng không bỏ vào quần, mà còn mở hai nút, vạt áo thoải mái vô cùng tùy ý. Nhưng lúc anh ta vừa xuất hiện, lập tức như có một luồng không khí thanh tú phả vào mặt.

Tôi có chút ngớ ngẩn, lúc này lại có một loại cảm giác, nếu là hình dung phụ nữ, không ăn nhan khói trần gian. Nhưng để hình dung đàn ông? Làm sao dùng một từ vừa ngắn gọn vừa văn nhã để hình dung đây? Tôi mù tịt.

Anh ta thấy tôi hiếu kỳ nhìn anh ta, khóe môi có chút cong lên, khụ một tiếng, sau khi cổ họng sạch rồi, anh ta nhẹ nhàng hỏi tôi: “Cô khỏe không?”

Hả? Toàn thân tôi chấn động, giọng điệu thăm hỏi ân cần thật quen thuộc, đúng là tôi đã nghe được ở chỗ nào rồi?

Giọng nói của anh ta rất ấm áp, rót vào tai khiến người khác có cảm giác như một dòng nước ấm đang chảy khắp người, các bộ phận trên cơ thể đều có một cảm giác thoải mái không nói nên lời.

Thấy tôi chần chờ, anh ta lại nhẹ giọng hỏi: “Cô khỏe không*?” (Giọng miền Nam.)

Tôi nhất thời ngây người, điện quang ampe trong đầu, nháy mắt phản ứng trả về tôi, là anh ta? Là suốt đêm hôm đó, người im lặng ngồi cách một cái sofa nói chuyện cùng tôi.

Anh ta đang nhìn tôi, ánh mắt chòng chọc lao vào tôi, ánh mắt hệt như nam châm hút lấy ánh mắt của tôi, dường như đang xác định tôi có phải là người phụ nữ thất thổ ngày ấy hay không.

Tôi cụp mắt xuống, nuốt nước bọt, chỉ trả lời ngắn gọn: “Tôi khỏe.” (Giọng miền Nam.)

Anh ta lộ ra một tia cười yếu ớt không dễ phát hiện ra.

Ba người trong phòng này, trước tiên đều hoang mang, sau đó dường như cũng hiểu ra.

Anh ta nói với ba người kia: “Cứ như vậy đi.”

Sau đó, anh ta lễ phép cười với tôi, lại quay về phòng.

Tôi vẫn còn ngơ ngác, cứ như vậy đi, ý của anh ta là gì?

Người phụ nữ đứng lên, lập tức thay đổi thái độ, vẻ mặt rạng rỡ.

“Hoan nghênh cô, cô Đinh Đinh.”

Tôi khó hiểu.

“Hoan nghênh cô gia nhập công ty Phiếm Hoa.”

Hả, gia nhập? Tôi trúng tuyển sao?

Tôi mơ hồ ngồi ở đó, từ nãy đến giờ vẫn như cũ, không có khả năng hồi tỉnh lại, đây là ý gì vậy? Sao lại thế này?

Người phụ nữ thấy tôi thất thần thì nhắc nhở tôi: “Cô Đinh?”

Lúc này, tôi mới hoàn hồn.

Cô ấy cười một chút, nói với tôi: “Cô Đinh, chúng ta giữ liên lạc nhé, sẽ có người phụ trách chuyên môn thông báo với cô khi nào đi làm, hiện tại, mọi người chúng ta đều là đồng nghiệp, hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.”

Cô ấy đưa tay về phía tôi, tôi do dự một lúc, cuối cùng cũng đưa tay ra, lễ phép bắt tay cô ấy.

Hai người đàn ông kia cũng bắt tay tôi.

Tôi đột nhiên hỏi cô ấy: “Xin hỏi, vị vừa rồi là?”

Cô ấy liếc mắt về phía căn phòng, mỉm cười nhìn tôi nói: “Vị đó là tổng giám đốc của chúng ta, cô có thể gọi anh ấy là tổng giám đốc Bùi.”

Tổng giám đốc Bùi? Anh Bùi? Thì ra là anh ta.

Hóa ra, trên đời lại có nhân duyên trùng hợp như vậy.

Tôi cứ ngây ngô được công ty Phiếm Hoa tuyển dụng.

*****

Sau khi Chu Vi biết được công việc mới của tôi, cũng kinh ngạc: “Cậu thật sự đến công ty Phiếm Hoa làm việc sao? Trời đất, Đinh Đinh, cậu đúng là người khờ gặp vận may mà, hết như cung nữ mà được sủng ái, trong một đêm thăng lên 3 cấp.” Ngược lại, cô ấy cũng hăm hực hỏi tôi: “Nói cho tớ biết, vị đế vương mà sủng ái cậu đó, mặt mũi thế nào?”

“Thấy cậu nói rất hay, giống như là tớ bán rẻ nhan sắc để lấy công việc vậy.”

Hai người chúng tôi ngồi đối diện nhau ăn cơm, tán gẫu.

Chu Vi cộng ly với tôi: “Nào, Đinh Đinh, chúc mừng cậu! Vốn dĩ tớ lo lắng sau khi cậu và Gia Tuấn sống riêng, vẫn chưa gượng dậy nổi, không nghĩ cậu lại bất ngờ kiên cường như vậy.”

Tôi nhẹ nhàng than thở: “Đây chỉ mới là bước khởi đầu, xã hội có nhiều chuyện phức tạp như vậy, tớ mới tiếp xúc được bao nhiêu? 4 năm qua, Gia Tuấn chăm sóc tớ cũng mệt mỏi rồi, tớ có thể không lo khổ sở, hiện giờ cũng là anh thua thiệt, tớ mới có cơ hội để rèn luyện như vậy.”

“Gần đây không gặp qua Gia Tuấn sao?”

“Không có.”

“Ngược lại chúng tớ có gặp qua vài lần.”

Tôi không chút để ý nói: “Cậu không cần lo lắng, nếu như cậu thích Gia Tuấn, cậu cũng có thể theo đuổi anh ấy, tớ sẽ không để bụng đâu.”

“Im” Cô ấy mắng tôi: “Bụng dạ tiểu nhân, cậu biết là Gia Tuấn tìm tớ toàn là vì cậu mà.”

Tôi im lặng.

“Đỉnh Đỉnh, mấy tạp chí trang hoàng và tài liệu du thuyền nước ngoài mà tớ đưa cho cậu, tất cả là đều của Gia Tuấn đưa cho tớ.”

Tôi nghe giọng nói: “Tớ đã biết rồi, trong một quyển tạp chí tớ vô tình thấy có viết một dãy số điện thoại, nét chữ đó là của anh ấy, tớ có thể nhận biết mà.”

Cô ấy lắc đầu: “Thật không cẩn thận, cậu tuyệt tình so với phụ nữ mần kinh đều rớt rảo như vậy.”

Tôi hít một ngụm nước, nuốt chút nữa đều phun ra hết.

Chu Vi lại thở dài: “Hai người các cậu hiện tại ai cũng thiệt thòi cả, hà cớ gì phải như vậy chứ? Hiện giờ Gia Tuấn sầu não không vui, cả người giống như bị rút hết xương cốt. Cậu không ở nhà, nên anh ấy cũng không thường xuyên về nhà, bởi vì anh ấy sợ, anh ấy sợ rằng một khi về đến nhà, nhìn vật nhớ người, tớ hỏi anh ấy, tại sao không làm cho rõ ràng chuyện của Quách Sắc, để cho cậu phải thống khổ. Anh ấy lại nói với tớ, cho dù anh ấy thật sự phải ly hôn với cậu, anh ấy cũng sẽ không kết hôn với Quách Sắc. Nguyên nhân trong đó, anh ấy không nói thêm. Đỉnh Đỉnh, cậu hãy suy nghĩ lại một lần nữa đi, cậu thật sự buông Gia Tuấn sao? Chẳng lẽ cậu không có cảm giác đó, cảm giác trong lòng cậu nhớ tới anh ấy, thậm chí cậu sẽ vô tình nhớ tới một ít động tác nhỏ nhặt của anh ấy, một ít cử chỉ thói quen của anh ấy? Sẽ có chút lơ lửng so sánh người khác với anh ấy, thậm chí lúc vô tình đi ngang qua khu nhà của anh ấy, sẽ không nhận được mà liếc nhìn lên trên một cái, trái tim liền như bị đâm một nhát?”

Tôi đáp: “Đau thì chắc chắn là có, trừ khi không có tình cảm đối với người đó, lòng dạ mới có thể sắt đá được. Nhưng mà, may mắn là hiện tại tớ đã vượt qua thời kỳ thống khổ khó khăn nhất rồi, cho dù đau khổ, còn có thể kéo dài trong bao lâu? Con người là phải trưởng thành, trong quá trình trưởng thành thì luôn phải tồn tại. Đau khổ này hoặc khác, trước kia tớ yếu đuối như cọng cỏ, sống dưới ô dù hôn nhân, không buồn không lo. Hiện giờ, tớ muốn bản thân phải trưởng thành hơn, để cọng cỏ luôn được cây to bảo vệ này, cũng có thể cao lớn dũng cảm hơn, sớm ngày biến thành một thân cây.”

Đúng, hôn nhân là bức tường, ly hôn là con đường sống. Khi chịu đựng lực tác động bên ngoài, bức tường sẽ đổ, khi bức tường đổ xuống, có một vài người nhìn có vẻ kiên cường, lại sẽ vì bước không qua được mà không gượng dậy nổi. Mà có một vài người nhìn có vẻ yếu đuối, lại có thể ở trong gian nan mà tái sinh như chim phượng hoàng.

Tôi rất may mắn, tôi thuộc về nhóm thứ hai. Khi trở mình có thể vượt qua đường dốc khó khăn này, tôi tháo xuống gánh nặng trong lòng, rút cuộc đi ra.

*****

Ba ngày sau, tôi bước vào công ty Phiếm Hoa, đây là lần đầu tiên tôi tiến vào một công ty chính quy lại lớn như vậy sau khi tốt nghiệp. Khi bước vào phòng làm việc sáng sủa ngăn nắp của Phiếm Hoa, nhìn thấy những nơi làm việc xen vào nhau thích thú, còn có đồng nghiệp đang vui đùa bận rộn trong đó, loại cảm giác tự hào cùng khát khao lập tức tràn đầy trong lòng ngực của tôi một cách tự nhiên, đây mới là môi trường mà tôi thích nhất, thể giới công việc lý tưởng của tôi.

Văn phòng chủ quản dẫn tôi và ba nhân viên khác đến gặp mặt các đồng nghiệp. Vậy nên tôi mới biết, hóa ra ngoại trừ tôi, công ty còn tuyển 3 thiết kế sư, tôi và 3 người đó đều được phân bổ ở bộ phận thiết kế.

Chủ quản muốn chúng tôi tự giới thiệu bản thân ngắn gọn với mọi người, tôi lại luống cuống, bởi vì ba người bên cạnh đều nói mấy câu rất lưu loát, tự hào giới thiệu bản thân: “Tôi tên là... . . . Tốt nghiệp ở... . .”

Đến lượt tôi, mặt tôi đỏ ra, không còn cách nào tôi đành cúi đầu chào mọi người, lắp bắp nói: “Tôi tên là Đỉnh Đỉnh... . .”

Tất cả mọi người đều đứng dựa vào chỗ làm việc của mình chờ đợi câu tiếp theo của tôi.

Tôi khó khăn nuốt nước bọt, tiếp tục nói: “Đỉnh là một nét móc hất lên và một nét ngang, chữ Đỉnh còn lại là trong câu “Thiên đình vạn lãnh chúc phù” (câu này bó tay, mình cũng không hiểu nghĩa hix), ba tôi cũng họ Đỉnh, em gái tôi cũng họ Đỉnh, cho nên cả nhà chúng tôi... . . xứng đáng với cái tên gia đình họ Đỉnh.”

Mọi người không nhận được cười ồ lên, có đồng nghiệp cầm tài liệu che miệng cười.

Trên trán tôi toàn là mồ hôi, tiếp tục nói: “Tôi đến để học tập, xin mọi người hỗ trợ nhiều hơn, bất kể chuyện gì, tôi nhất định một là một, hai là hai, cố gắng hoàn thành.”

Đúng lúc này, phía sau chúng tôi truyền đến một giọng nam sang sảng: “Hay cho một đầu đình lân lân (cái này mình cũng chịu, không hiu nổi), cắn đình nhai sắt- tiểu Đỉnh Đỉnh.”

Chúng tôi đều quay đầu, thấy ở lối đi bên cạnh chúng tôi, có một người trẻ tuổi phong độ đứng ở đó, tôi nhất thời ngây ra như phỗng. Hà, là anh ta, tổng giám đốc Bùi?

Anh ta đang đứng ở phía sau chúng tôi, nhìn thấy tôi lại mỉm cười.

Trong lòng tôi hoảng hốt, nhanh chóng cúi đầu xuống.

Chủ quản cao giọng giới thiệu với mấy người mới đến chúng tôi: “Vị này là anh Bùi, là tổng giám đốc của chúng ta.”

Tổng giám đốc Bùi hướng về chúng tôi nói: “Tôi cũng là đồng nghiệp của mọi người.”

Chủ quản lễ phép hỏi anh ta: “Anh Bùi, anh muốn nói vài câu với mọi người?”

Anh ta khẽ lắc đầu: “Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm của nhân viên mới, nên do anh giới thiệu với mọi người đi, tôi sẽ không ở đây làm cho mọi người mất tự nhiên đâu.”

Anh Bùi nói xong những lời này, ánh mắt xẹt qua từng khuôn mặt của mấy người chúng tôi, khi nhìn tôi chỉ hơi gậy đầu một cái, cụp mắt xuống, sau đó anh ta xoay người đi ra ngoài.

Tôi nhẹ nhàng thở ra.

Đương nhiên áp lực ngày đầu tiên bước vào công ty là phải có.

Tôi được phân chia tới chỗ làm việc thuộc về mình, mới vừa ngồi xuống không lâu, một cô gái trẻ ở bên cạnh liền mỉm cười với tôi, tự giới thiệu: “Xin chào, tên tôi là Vương Diệu Âm.”

Tôi liền vội vàng khen cô: “Thật là tên cũng như người, duyên dáng như âm nhạc.”

Cô ấy lập tức vui vẻ.

Một lần nữa xuống núi vào tổ chức lớn, tôi luôn ghi nhớ một giáo huấn: “Đúng mực, khiêm tốn lễ phép, không thể nói thật thì xin hãy im lặng, không thể nói dối thì xin hãy dừng cảm.”

Đương nhiên, dáng vẻ của cô Vương Diệu Âm này quả thật không tồi, cho nên lời của tôi là thật lòng. Vào tổ chức lớn, đầu tiên phải tưởng tượng bản thân mình là một cây đinh nhỏ, dù gặp phải một khúc cây to cũng phải có gan đóng xuống dưới, cố gắng mọi việc, còn phải dám nghĩ dám làm, như vậy mới có thể đạt được sự công nhận của người khác, bản thân mới có không gian phát triển.

Về phần làm việc chung với đồng nghiệp, khen ngợi và khích lệ người khác nhiều một chút, điều đó không bao giờ sai cả. Không phải bắt bạn phải khúm núm, cũng không phải để bạn tỏ ra yếu kém, mà là mỗi một đồng nghiệp thật ra đều là đối thủ của bạn, nên ngoài mặt chúng ta đều phải làm bạn với từng đối thủ.

Tôi đang làm quen với chương trình máy tính của mình, chủ quản bộ phận cấp trên của tôi, có một vị chủ quản họ Thích, chính là người phụ nữ phỏng vấn tôi ngày đó, cô ấy tới tìm tôi: “Đỉnh Đỉnh, tổng giám đốc Bùi muốn gặp cô.”

Tôi rất bất ngờ: “Gặp tôi sao?”

Cô ấy mỉm cười với tôi: “Không cần khẩn trương, anh Bùi vô cùng tốt bụng, mỗi một nhân viên của công ty, ai cũng đã từng tán gẫu với anh ta một chút.”

À, thì ra là vậy.

“Văn phòng của anh Bùi nằm ở tầng mấy?”

“Tầng cao nhất.”

Tôi bước vào thang máy, tòa nhà công ty là bố trí thế này, tầng 1 là đại sảnh, không bố trí phòng làm việc, tầng 2 là sảnh trưng bày, phòng họp, phòng triển lãm, từ tầng 3 mới bắt đầu là tầng làm việc, từ dưới hướng lên trên, tầng tiếp theo là nhân viên bình thường nhất, phòng làm việc càng lên cao, tầng càng cao, thân phận cũng cao, tầng cao nhất đương nhiên chính là văn phòng của tổng và phó tổng giám đốc.

Có lẽ cái đó cũng giống như chặng đường phấn đấu trong cuộc sống, ở tầng thấp nhất thì ra sức làm việc, ở tầng trung bình thì lên kế hoạch, ở tầng cao nhất thì ra quyết sách và hoạch định tương lai.

Tầng cao nhất ánh sáng rất tốt, phòng lớn, hồ mưa gọi gió, quyền cao chức trọng. Bạn cố gắng bò lên trên đi, tự nhiên sẽ được hưởng thụ đại ngộ như vậy.

À, đương nhiên cái này không bao gồm Tổng giám đốc trẻ tuổi có năng lực thừa kế vinh hoa.

Phiếm Hoa là công ty theo dạng gia tộc thừa kế của một thương nhân Hồng Kông, cũng giống với công ty tiếng tăm lừng lẫy Amway của Mỹ.

Tôi đứng trước cửa văn phòng tổng giám đốc, nghe nghe gõ cửa, vô cùng lo lắng.

Bên trong truyền đến giọng nói: “Mời vào!”

Q.4 - Chương 19: Tôi nói chuyện với Bùi Vĩnh Diễm

Tôi đẩy cửa ra.

Ba mặt văn phòng của tổng giám đốc Bùi là thủy tinh trong suốt, lại ở trên tầng cao nhất. Từ trên cao nhìn xuống, sẽ có một cảm giác vô cùng cao, như ngấm ngọn núi nhỏ vậy.

Anh Bùi đang đứng bên cạnh cửa sổ, tay đút vào túi quần, bộ âu phục cắt may vừa khít, hình dáng vô cùng đẹp để phóng khoáng.

Nghe thấy tiếng động, anh quay đầu lại.

Tôi đứng trước bàn làm việc của anh, có chút mất tự nhiên, cung kính nói: “Xin chào tổng giám đốc Bùi.”

Anh ta đi đến trước bàn, ra hiệu với tôi: “Ngồi đi.”

Tôi đi đến trước mặt anh ta, ngồi xuống cách bàn làm việc, cẩn thận ngẩng đầu, anh ta đang nghiêng đầu như nhìn vật gì đó, tầm mắt không ở trên người tôi. Lúc này, tôi mới có thể nhìn kỹ tướng mạo của anh ta, anh Bùi rất trẻ, chắc chỉ khoảng 30, để đầu đỉnh, rất nhanh nhẹn, đường cong sườn mặt không thô kệch như người phương bắc, khuôn mặt có phần nhả nhặn tuấn tú, mà khóe môi của anh ta luôn luôn hơi cong lên, vẻ mặt có một loại lễ độ và khiêm tốn âm áp.

Tôi đang chú ý anh ta, anh ta đứng lúc nghiêng đầu đối diện với tầm mắt của tôi, trong lòng tôi lại lúng túng.

Anh ta mỉm cười: “Có cảm giác thích ứng khi vào công ty chưa?”

Tôi lên tiếng trả lời: “Tốt lắm, các đồng nghiệp khác ở công ty đều rất hòa đồng, tất cả mọi người vô cùng có năng lực, tôi rất vui khi có thể gia nhập Phiếm Hoa.”

Anh ta hơi gật đầu, trong tay cầm một cây bút chì bấm, đang đùa nghịch giữa hai ngón tay.

Mà ánh mắt của anh ta luôn nhìn tôi.

Tôi bị anh ta nhìn đến nỗi ngượng ngùng, ho khan một tiếng, nhanh chóng cúi đầu xuống.

Lông mày anh ta khẽ nhíu lên, vẻ mặt có ý cười nói với tôi: “Biết tại sao tôi nhận cô không?”

Tôi nghĩ một lúc rồi đáp: “Tổng giám đốc Bùi, tôi biết năng lực của tôi có hạn, vô cùng cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội này.”

Anh ta dùng một giọng nói trong trẻo lên tiếng: “Lần này, chúng tôi không ngừng tuyển một vài nhân viên thiết kế, hơn nữa còn tuyển một nhân viên tài vụ có thâm niên, cuối cùng thông báo tuyển dụng lần này thì tỷ lệ trúng tuyển của nhân viên tài vụ là 200:1, nhân viên thiết kế là 75:1, cô hiểu được ý của tôi chưa?”

Tôi gật đầu: “Tôi hiểu rõ công ty rất coi trọng tố chất tổng thể của nhân viên, người tài như rừng, tôi sẽ trân trọng cơ hội này.”

Anh ta tỏ ý khen ngợi: “Là một nhà tuyển dụng, tôi gặp được thiên tài, nhân tài, người tài năng bình thường, nhưng vẫn chưa gặp được một tài năng mới, thật trùng hợp, cô chính là tài năng mới đó.”

Tôi có chút không hiểu lắm, nhưng lại không thể không bội phục cách nói chuyện rất có kỹ xảo của anh ta.

Từ trên bàn, anh ta cầm qua một khối rubic nhỏ, lúc này tôi mới chú ý đến hóa ra ở trên bàn của anh ta cũng có một khối rubic.

Anh ta rất hứng thú xoay khối rubic đó: “Thật ra, chơi rubic cũng là một công việc rất có tính kỹ thuật, nhiều người thông minh chưa chắc đã biết chơi, thế nhưng những người cố chấp có thể từ đó mà phát hiện ra rất nhiều bí ẩn, nói thật với cô là tôi chơi rubic đã 10 năm, cho đến bây giờ tôi vẫn không có cách nào làm được ra 6 mặt thống nhất.”

Tôi đành phải ngượng ngùng mỉm cười.

Anh ta còn nói thêm: “Thực ra thiết kế cũng là một nghệ thuật, mà nghệ thuật cũng là kỹ thuật, thiết kế- nghệ thuật- kỹ thuật, ba cái này có liên hệ với nhau. Trong những người thi tuyển, nền tảng của cô kém cỏi nhất, nhưng cô có một ưu điểm, đó chính là không gian thiết kế trong tư tưởng của cô có đại bộ phận là trống rỗng. Cũng không có khái niệm gì đi sâu vào làm chủ đạo, những thứ này lại sẽ trở thành ưu thế cho công việc học tập của cô về sau,

lần này tôi cho cô cơ hội, hy vọng cô trân trọng nó, đừng để tôi thất vọng.”

“Vâng, tôi hiểu.”

Lòng tôi buồng xuống gánh nặng, cảm tạ trời đất, anh ta không chút đề cập đến sự ngưng ngừng của tôi ngày đó, tôi có một linh cảm, thực ra anh ta đã nhận ra tôi, nhưng do anh ta rất có tu dưỡng, đã không nói ra.

Nhìn tôi vô cùng thận trọng, anh ta lại mỉm cười hỏi tôi: “Tại sao lại mất tự nhiên như vậy khi ở trước mặt tôi, chẳng lẽ trong ấn tượng của người khác tôi rất cứng nhắc, khó có thể tiếp xúc sao? Chẳng lẽ cô không sẵn lòng xem tôi là bạn? Giống như bạn bè tâm sự một cách tự nhiên của ngày đó?”

Tôi trả lời lưu loát: “Anh là cấp trên, tôi là cấp dưới, phẩm là anh có chỉ thị yêu cầu gì, tôi nhất định sẽ cố gắng hoàn thành. Về phần nói chuyện tâm sự? Tôi vừa mới vào công ty, thứ nhất, tôi không có thói quen xem cấp trên như bạn bè, trong thời gian làm việc mà nói chuyện phiếm. Thứ hai, tôi cũng không có thói quen nói chuyện quá nhiều với một người bạn chỉ mới gặp qua một lần.”

Anh ta nở nụ cười.

Văn phòng của anh Bùi rất lớn, phòng nghỉ bên kia có một tấm bình phong bằng gỗ đàn hương, trên mặt kính có chạm khắc lỗ thừa thốt, bốn bức tranh thêu là tác phẩm bốn bức phong cảnh Cẩm Tú Xuân giữa đồi Thanh. Bốn bức tranh gồm có một đôi chim sáo đá bầu bạn trên cây tùng, một đôi én xuân bầu bạn trên cây hải đường, một đôi chim thợ đập bầu bạn trên cây mai đỏ, một đôi uyên ương bầu bạn bên hoa sen.

Lúc này, mùi thơm thanh u của gỗ đàn hương nhàn nhạt truyền đến, thâm nhập vào trong mũi của tôi, vô cùng dễ chịu.

Anh ta còn nói thêm: “Làm việc cho tốt, thư tiến cử của cô tôi có xem qua. Anh hùng không hỏi xuất thân, có tài có đức mới là điều quan trọng. Nhớ kỹ một chuyện, đối với nhân viên chăm chỉ, tôi có thể cho cô ấy cơ hội học hỏi, nhưng tôi không có kiên nhẫn làm đầu tư đường dài đâu.”

“Vâng, tôi sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Anh ta nói chuyện rất hòa nhã, hơn nữa không hề ra vẻ tự cao, chẳng trách lúc sáng đến công ty, rất nhiều nhân viên nữ thấy anh ta thì nói tốt, trên mặt vẫn còn vẻ hâm mộ.

Anh ta còn nói thêm: “Quên tự giới thiệu, tên tôi là Bùi Vĩnh Diễm, cha tôi là chủ tịch, cho nên tôi tạm thời giữ chức vụ tổng giám đốc công ty. Trong giờ làm việc, cô có thể gọi tôi là tổng giám đốc Bùi, sau khi hết giờ làm cô có thể gọi tôi là anh Bùi hoặc có thể gọi tên tiếng Anh của tôi là Kevin.”

Tôi bất chợt nghĩ đến một câu thơ, nhin không được thốt lên: “Chữ Diễm? “Băng ngọc hàm thai, điều diễm biểu súc” (1), đây là một loại ngọc.”

(1): Một câu thơ ám chỉ một loại ngọc đẹp. Mình không biết dịch hix.

Anh ta lại gật đầu cười, ý bảo tôi có thể ra ngoài.

Tôi đứng lên lễ phép cúi chào anh ta, mãi cho đến khi tôi lùi đến cánh cửa, tôi còn thấy anh ta vẫn đang nhìn tôi.

*****

Sau khi trở về, Vương Diệu Âm lập tức hỏi tôi: “Đi gặp tổng giám đốc hả?”

Tôi gật đầu.

Wương Diệu Âm khẽ hỏi tôi: “Tổng giám đốc rất đẹp trai, tuổi cũng trẻ nữa, nghe nói... lúc phỏng vấn anh ấy đích thân từ trong phòng đi ra gặp cô, có thật không?”

Trong ánh mắt của cô ấy lóe lên vẻ tò mò.

Trong lòng tôi than, hóa ra tổ chức lớn cũng giống như đơn vị nhỏ thôi, có điều tin đồn còn nhanh hơn cả bưu kiện điện tử nữa, rơi vào đường cùng tôi đành trả lời: “Là bởi vì hôm đó tôi chơi rubic cho người phỏng vấn xem, bọn họ cảm thấy thú vị thôi.”

Wương Diệu Âm cũng khó hiểu: “Lần tuyển dụng này cũng thật là lạ.”

Tôi không muốn tốn thời gian nhiều với cô ấy, tôi đến để làm việc, hơn nữa không giống cô ấy, cô ấy còn trẻ trung, tôi đã là một phụ nữ ly hôn. Đối với một phụ nữ đã mất hôn nhân, hiện tại quan trọng nhất không phải nói chuyện yêu đương, mà là cố gắng làm việc, để cho bản thân sống tốt hơn.

Tuy rằng tôi và Gia Tuấn vẫn chưa ly hôn.

Chúng tôi đang sống riêng, đang đợi tòa án mở phiên tòa lần hai.

*****

Công việc bên ngoài mà tôi mong đợi cứ như thế mà bắt đầu.

Từ sự khởi đầu của hôm nay, cuộc sống của tôi chính thức có quỹ đạo. Thời gian ra vào đều đúng giờ, sáng sớm đi làm đúng giờ, buổi chiều nghỉ đúng giờ, sau khi tan tầm vẫn chui vào nhà sách xem sách chuyên môn như cũ. Tôi không hề lười nhát, vì hình tượng, tôi bắt đầu có phong cách của chính mình, không trang điểm quá đậm, không huênh hoang, tất cả đều dựa trên nhân viên công chức. Trước kia, tôi mang giày mũi nhọn, hoặc là lúc vui vẻ thì sẽ mặc quần hip-hop, nhưng hiện tại tôi chú ý tất cả, một chiếc váy bút chì bó sát, phối hợp với cách ăn mặc nào cũng thích hợp, trên người sẽ mặc bộ đồ công sở đơn giản, túi xách cũng không dám chọn loại có quá nhiều phụ kiện, mà lựa chọn chiếc túi xách Lệ Nhân màu sắc tương đối chính thống.

Làm việc chung với các đồng nghiệp, cũng thoải mái tự do, vô cùng thông thả hài lòng.

Bùi Vĩnh Diễm nói rất đúng, trong các nhân viên tuyển dụng, nền tảng của tôi kém cỏi nhất, nhưng anh ta vẫn cho tôi cơ hội, bất luận là xuất phát từ nguyên nhân gì, tôi đều quý trọng cơ hội này, người ta có thể cho bạn một lần cơ hội, nhưng bạn phải không chịu thua kém, không thể đi quá giới hạn.

*****

Sau một tuần đến công ty, khi tan tầm tôi gặp hai người phụ nữ kỳ lạ, họ tự nhiên lại đứng ở trước cửa công ty chờ tôi.

Thấy tôi đi ra, họ chạy đến, khách sáo hỏi tôi: “Cô là Đinh Đinh?”

Tôi cảm thấy lạ: “Đúng vậy, xin hỏi hai người có chuyện gì?”

Trong đó có một người tuổi tác lớn hơn một chút thử thăm dò tôi: “Có thể tìm một chỗ ngồi xuống để hỏi cô một chút chuyện được không?”

Tôi có chút bối rối, nhưng thấy hai người cũng không giống người xấu, vì thế tôi đồng ý. Cùng họ đi đến một tiệm bánh kem ở ven đường, sau khi ngồi xuống họ gọi cho tôi một ly thức uống.

Tôi hỏi hai người: “Xin hỏi có chuyện gì?”

Người lớn tuổi hơn có chút khó xử, ánh mắt xin giúp đỡ, nhìn qua bên cạnh người trẻ hơn.

Người phụ nữ đó cũng ngoài 40 tuổi, bà ấy nói với tôi: “Là như vậy, tôi vốn là hàng xóm của mẹ chồng cô, ở cùng tiểu khu với mẹ cô nhưng khác tầng, nghe nói hiện tại cô và luật sư Phó đang sống riêng, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Tôi cũng nói thẳng mục đích của tôi, tôi nghe nói cô muốn ly hôn với luật sư Phó, đúng lúc tôi có một đứa cháu gái, tuổi tác và điều kiện cũng xấp xỉ luật sư Phó, cho nên tôi liền giới thiệu cho luật sư Phó, hai người họ đã gặp mặt hai lần, chắc hẳn ấn tượng cũng không tệ, cũng hẹn là sẽ tiếp tục gặp gỡ, lần này đến chủ yếu là muốn hỏi cô, tại sao cô và luật sư Phó ly hôn vậy?”

Hóa ra bà ấy là bà mai, trong lòng tôi có chút khó chịu, bên này tôi và Phó Gia Tuấn còn chưa làm xong thủ tục ly hôn, bên kia anh ta đã vội vàng bắt đầu mối quan hệ mới?

Chị của bà mai có chút ngại ngùng nói: “Tìm cô như vậy, thật sự là ngại quá, cô cũng đừng trách móc nha.”

Tôi hiểu được ý của bà ấy, xem ra bà ấy đến để tìm hiểu tình hình của Phó Gia Tuấn, suy nghĩ một lát tôi nói: “Cũng không có gì, dĩ nhiên cũng làm mẹ, tôi có thể hiểu được tâm trạng của dì, thực ra con người của Phó Gia Tuấn không tệ, công việc tốt, tính tình cũng chính trực. Trong 10 năm anh ấy làm luật sư, chỉ có một số ít vụ kiện bị thua. Hơn nữa, vô cùng trọng nghĩa với người khác, cũng không sợ cường quyền, cho dù người uy thác anh ấy có là tổng tài quan to hay là dân chúng nghèo khổ, anh ấy đều đối xử bình đẳng, cho nên anh ấy là một người tốt.”

Người phụ nữ kia có phần do dự: “Như vậy tại sao hai người lại ly hôn? Có phải ở phương diện khác thì cậu ta...?”

Tôi nhanh chóng giải thích: “Không phải, bất kể trên phương diện chung sống vợ chồng, hay là trên phương diện an bài quan hệ giữa hai gia đình, Phó Gia Tuấn đều làm rất tốt. Sờ dĩ chúng tôi ly hôn, không phải nguyên nhân do anh ấy, nguyên nhân thật sự là bởi vì cá tính của chúng tôi. Sau khi chúng tôi chung sống vài năm, dần dần phát hiện tính cách yêu thích của mỗi người càng ngày càng sai lệch, cho nên chúng tôi mới lựa chọn chia tay.”

Bà ấy lại chần chờ: “Như vậy thì tại sao không trực tiếp làm thủ tục ly hôn, mà phải đưa ra tòa vậy?”

“Nguyên nhân này dĩ nhiên không hỏi Phó Gia Tuấn sao?”

Bà ấy có chút ngượng ngùng: “Tạm thời vẫn không có ý hỏi những chuyện xấu hổ này.”

Trong lòng tôi buồn cười, tạm thời vẫn không có ý hỏi những chuyện xấu hổ này sao? Thật là, nếu bà muốn gả con gái cho Phó Gia Tuấn, chắc hẳn bà nên trực tiếp hỏi Phó Gia Tuấn chứ, làm gì phải tới hỏi người vợ trước là tôi đây?

Tôi không muốn nói nhiều về khuyết điểm của Gia Tuấn, cũng không muốn cho người ngoài biết mâu thuẫn giữa chúng tôi, suy nghĩ xong, tôi lễ phép nói: “Có một chút nguyên nhân, ví dụ như nói về vấn đề tài sản, mọi người sẽ nảy sinh một ít bất đồng.”

Bà ấy cuối cùng cũng thở phào, nhìn em gái cười cười: “Chị đoán là nguyên nhân này mà.”

Hai người này cũng không ở lâu, khách sáo nói vài câu cho có lệ với tôi, liền nhanh chóng rời khỏi.

Hai người đi rồi, tôi giận dữ mua một hộp bánh pía.

Tôi không hiểu Phó Gia Tuấn này đang làm trò gì, bên này anh ta đã muốn bắt đầu quan hệ mới, nhưng lại trì hoãn không chịu ký tên ly hôn với tôi. Anh muốn làm gì? Thật sự anh sẽ không muốn đợi bản thân tìm được đối tượng thích hợp rồi, sau đó mới ngã bài lần nữa với tôi?

Tôi nhin không được lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Phó Gia Tuấn.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 20: Tâm ma không nhìn thấy được mới là thống khổ nhất

Gia Tuấn nhanh chóng tiếp điện thoại của tôi: “Đỉnh Đỉnh?” Giọng nói của anh trong điện thoại có chút bất ngờ, cũng có chút mừng rỡ.

Tôi trực tiếp nêu rõ mục đích: “Gia Tuấn, anh có biết vừa rồi ai tới tìm tôi không?”

“Là ai vậy?”

“Gần đây, Gia Tuấn anh đang có bạn gái à?”

“Bạn gái?” Bên kia, giọng điệu của anh tò mò, “Anh từng nói qua rằng có bạn gái khi nào?”

Bên này, tôi không khỏi mỉa mai anh: “Người ta tìm đến chỗ tôi, chỉ còn kém là chưa trực tiếp hỏi tôi, vì cái gì mà cô còn chưa làm thủ tục với Phó Gia Tuấn?”

Giọng nói của anh càng lúc càng hoang mang: “Em đang nói cái gì vậy? Anh thật sự không hiểu.”

Tôi có chút tức giận, nói với anh chuyện vừa rồi. Sau đó, tôi còn nói thêm: “Gia Tuấn, tôi sẽ không cản trở anh có bạn gái đâu. Hai người đó tới hỏi tôi chuyện của anh, một chút lỗi của anh tôi cũng không hề nói, tôi tôn trọng anh. Điều tôi muốn nói chính là, anh đã nói tới chuyện có bạn gái mới rồi, có phải anh nên làm thủ tục ly hôn với tôi sớm một chút hay không? Tôi không muốn bị người khác hiểu lầm là tôi cố ý kéo dài thời gian.”

Trong điện thoại, anh giải thích với tôi: “Đỉnh Đỉnh, đó là một sự hiểu lầm, em có thể cho anh thời gian gấp mặt để nói chuyện hay không?”

Tôi cao giọng nói: “Không cần, tôi chỉ là nhắc nhở anh, đừng làm mất thời gian của nhau nữa.”

Bên kia, anh thở dài, còn nói thêm:

“Đỉnh Đỉnh, anh căn bản không biết là sẽ phát sinh ra chuyện như thế này, quả thật đã từng có người hàng xóm nhiệt tình làm mai cho anh, nhưng anh đã bày tỏ rất rõ ràng, anh không có ý định này. Về phần đã gặp qua 2 lần theo như lời họ, thì lần đầu tiên là ở nhà mẹ anh, mọi người tùy tiện nói chuyện vài câu, cũng xem như đã biết. Lần thứ hai là anh cùng với mẹ anh, còn có đi ấy cùng con gái, sau khi mọi người đến chùa Trăm Sơn dâng hương, thì cùng nhau dùng cơm. Anh cũng chưa từng tỏ vẻ rằng có hứng thú muốn tiếp tục gặp gỡ cô ấy, càng chưa từng hẹn hò riêng với cô ấy, anh chỉ khách sáo đưa danh thiếp, nói với cô ấy nếu có chuyện khó khăn trên phương diện pháp luật có thể nhờ anh tư vấn giúp, có lẽ điều đó đã khiến họ hiểu lầm, nhưng quả thật anh không có suy nghĩ như vậy, em tin anh đi.”

Tôi hừ một tiếng: “Tôi tin anh ư? Hoàng đế hỏi cái sao, anh cũng không cần thiết phải giải thích rõ ràng với tôi như vậy đâu.”

Bên kia, anh không nhiều lời, dừng một lát, anh lại nhẹ giọng nói: “Tấm lòng của anh không phải em không hiểu, sở dĩ anh dây dưa cho đến bây giờ, nguyên nhân chỉ có một, anh không muốn ly hôn.”

Tôi cảm thấy đau đầu, không còn cách nào khác, tôi nói: “Chào anh, Gia Tuấn.”

Bên kia, anh vội vàng gọi tôi: “Đỉnh Đỉnh, Đỉnh Đỉnh, Đỉnh Đỉnh.”

Tôi đành phải tiếp tục cầm điện thoại.

Gia Tuấn tha thiết hỏi tôi: “Đỉnh Đỉnh, từ lúc phát sinh mâu thuẫn cho đến bây giờ, chúng ta vẫn chưa có dịp để bình tĩnh lại, ngồi xuống nói chuyện cho rõ

ràng. Em có thể cho anh chút thời gian, để cho anh nói rõ suy nghĩ của anh, nghe anh nói xong, em mới quyết định được không?”

Giọng điệu của Gia Tuấn hết sức khẩn thiết, thậm chí giờ phút này tôi muốn nhìn thấy vẻ mặt của anh, trên mặt của anh nhất định sẽ có vẻ cô đơn và tiêu tụy, từ giọng nói của anh tôi có thể nghe ra được.

Tôi hỏi anh: “Gia Tuấn, nếu ngày đó tôi chết, anh sẽ có tâm trạng như thế nào? Tôi nghĩ anh sẽ đau lòng, sẽ áy náy bất an, sau khi áy náy nhiều và lâu như vậy, anh mới có thể phấn chấn lên? Hay là sau bao lâu, anh mới có thể kết hôn cùng tình nhân của anh?”

Bên kia, anh lập tức im bặt, tôi tưởng tượng thấy, vẻ mặt của anh nhất định giống như một con sư tử đang nằm thì chợt bị đâm một nhát.

Tôi hỏi anh: “Lúc trước là ai nói với tôi, sò dĩ đề nghị ly hôn, là bởi vì đã yêu người khác? Tôi hỏi anh, người mà anh yêu kia là ai? Anh lại nói với tôi, không cần biết nhiều, bởi vì ly hôn là chuyện của hai người chúng ta. Chấn hấn anh nhớ rõ, đây là lời lúc trước anh nói, hiện tại anh muốn tôi tha thứ cho anh? Gia Tuấn, tôi đã cho anh cơ hội, nhưng anh đã làm gì? Bây giờ anh muốn khiến tôi quay lại, như vậy anh có thể làm cho lần tai nạn xe đó như chưa từng xảy ra không? Anh có thể làm cho đứa con đã mất đi của tôi trở về trong cơ thể tôi lần nữa không?”

Những lời này là lời thật lòng tôi cảm phẫn, trong lòng tôi vẫn bị một tảng đá đè nặng, nó tồn tại nặng nề trong tâm lý của tôi, kim hãm hô hấp của tôi, tôi không thể không đề cập đến chuyện cũ được.

Bên kia, Gia Tuấn không nói gì, anh bị tôi chỉ trích mạnh mẽ, điều này khiến anh không thể trả lời, ngừng một lát anh mới nói: “Đình Đình, anh biết chuyện anh làm đã gây ra tổn thương rất lớn cho em, ngày trước em đã từng nói, trong hôn nhân kiêng kỵ nhất chính là có bóng dáng của người thứ ba, hôn nhân là phải giao bản thân cho người khác một cách triệt để, như vậy thì hôn nhân và tình yêu mới hạnh phúc được, nhưng anh lại coi thường tình cảm của chúng ta. Đình Đình, anh chân thành thỉnh cầu em, cho anh một cơ hội để bù đắp lại, phạm nhân phạm pháp thì pháp luật có thể nghiêm trị, hấn có cơ hội hối cải để làm lại người mới, có thể bắt đầu lại lần nữa, tại sao em không thể cho anh một cơ hội nữa?”

Trong lòng tôi chưa xót một hồi, lời nói của anh đích thực rất thành khẩn chân thành tha thiết, không hề có sắc thái giả đò, nhưng tôi ở chỗ này giống như người bị đánh sau gáy một cái, trong tai chỉ nghe thấy tiếng ong ong.

Tôi cảm thấy mệt mỏi, tôi đau xót nói với anh: “Gia Tuấn, xin lỗi, hiện tại tôi đã không có cách nào sống chung với anh nữa, tôi không biết phải khuyên bảo bản thân thế nào, quên hết tất cả để bắt đầu lại với anh lần nữa, tôi cũng từng yêu anh giống như sinh mạng của tôi, nhưng hiện tại chúng ta sai lầm rồi. Chúng ta đã chệch ra khỏi quỹ đạo vốn có của cuộc sống, bây giờ vấn đề tồn tại giữa chúng ta không còn là kẻ thứ ba nữa, mà là trong lòng chúng ta đã có tâm ma, tâm ma này nhìn không thấy được, mới là thống khổ nhất. Nếu chúng ta tiếp tục sống chung lại với nhau, loại cuộc sống đồng sản dị mộng (1) này thậm chí còn thống khổ hơn so với ly hôn, Gia Tuấn, anh hiểu không? Chúng ta không có cách nào để quay trở lại nữa rồi.”

(1) Đồng sản dị mộng: nghĩa đen là cùng nằm một giường mà có những giấc mơ khác nhau; ví cảnh cùng chung sống với nhau, có quan hệ bên ngoài gần bó, nhưng tâm tư, tình cảm, chí hướng khác nhau (thường nói về vợ chồng).

Bên kia, anh nghẹn lời, anh không thể tiếp tục bày tỏ chân thành với tôi nữa, trong điện thoại chỉ có tiếng hô hấp nặng nề như vậy, một tiếng tiếp một tiếng. Trong lòng tôi cảm thấy quá khó khăn, rốt cục tôi cúp máy.

Tôi xách hộp bánh pía, tâm trạng cũng chẳng hề vui, bước ra cửa, gió thổi cát bụi đến, thoáng làm mờ ánh mắt của tôi, tôi không thể không dừng lại, lấy tay dụi mắt, kết quả, nước mắt nhanh chóng chảy ra.

Lúc chờ xe buýt thì lại có một đồng người chen chúc lên, ta không có cách nào duy trì vẻ rụt rè khi ở văn phòng nữa, đành ra sức hòa vào đám người đó cùng vật lộn. Sau khi chen lên xe giữa một đám đàn ông, các loại mùi như mùi thuốc lá, mùi rượu, niềng thối, hơi nách làm tôi cảm thấy chán ghét. Tôi không kiềm chế được nhớ tới hình tượng tây trang phẳng phiu của Gia Tuấn, quần áo còn không có nhiễm một hạt bụi nào.

Tôi đã từng cảm thấy rất khó, thật sự rất khó. Tôi đứng giữa một trận chiến ly hôn, ta dùng hết phương pháp, nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Chẳng lẽ là lỗi của một mình tôi sao? Đi đến hôm nay, khi tất cả những hối hận đều đã muộn màng, sau đó nói xin lỗi còn có tác dụng gì?

Về đến nhà, đặt hộp bánh pía lên bàn, tôi đi đến nhà vệ sinh rửa mặt. Mẹ tò mò nhìn hộp bánh: “Đình Đình, trên xe nhiều cá mè lắm hả? Có thể chen chúc biến hộp bánh thành ra thế này?”

Tôi vừa rửa mặt vừa trả lời mẹ: “Mẹ, mẹ tin con không? Con sẽ trở thành một thành phần trí thức thành công nhanh thôi, sau này con sẽ mua xe, không cần phải đi xe buýt nữa, hơn nữa đến cuối năm, con sẽ dùng tiền thưởng hậu hĩnh của con mua cho mẹ một chiếc vòng vàng nặng 50 gram.”

Mẹ cười cười.

Lúc ăn cơm, mẹ lại thử thăm dò tôi: “Hôm nay có người hỏi mẹ tình hình của con, nói rằng có đối tượng thích hợp, con có muốn đi gặp hay không?”

Tôi chợt nói: “Gặp chứ, nhân rồi cũng không có việc gì làm mà.”

Mẹ vừa ăn vừa nói: “Nghề nghiệp đối phương không tệ, làm quản lý tài vụ của một công ty, 31 tuổi, hơn nữa người ta vẫn chưa từng kết hôn.”

Tôi trầm mặc.

Người ta còn chưa kết hôn, đổi lại mà nói, như vậy tôi là kết hôn lần hai, chỉ thích hợp với người tái hôn hoặc là góa vợ. Người ta chưa lập gia đình, khi nghe đến điều kiện của tôi ít nhiều gì cũng sẽ suy nghĩ một phen, và lại cho dù không bàn đến điều kiện của tôi đi chăng nữa, thì chuyện tôi ly hôn này, cũng là một dấu hiệu tôi đã là hàng giảm giá tiêu thụ.

Nằm trên giường, thật lâu tôi vẫn chưa ngủ được. Bên chỗ Gia Tuấn, bạn gái của anh hẳn là cũng không tồi đâu, ít nhất với điều kiện của anh, muốn tìm một cô gái chưa lập gia đình là rất dễ dàng.

Xã hội chính là bất công như vậy, bất kể đàn ông phụ nữ ở trên phương diện nào cũng phải đối mặt với sự đãi ngộ bất bình đẳng.

Tôi thở dài, nhắm mắt lại.

Đau bụng kinh khủng, tôi chống tay đứng lên đi vào nhà vệ sinh, lúc này mới phát hiện là đến kỳ “nguyệt san”. Tai nạn xe ngày đó, hơn nữa còn sảy thai đã tạo thành tổn thương rất lớn đối với thân thể của tôi, làm cho tôi 3 tháng nay không có hành kinh, lúc này đây, kinh nguyệt tích tụ suốt mấy tháng đồng loạt chảy ra ồ ạt, bụng tôi nặng nề đau đớn.

Lần lựa đi đổ nước ấm vào túi chườm, sau đó tôi tự mình rúc vào trong chăn.

Tôi còn nhớ rất rõ, lúc còn là vợ chồng với Gia Tuấn, có một buổi tối tôi đau bụng, Gia Tuấn ôm tôi vào lòng, tay anh nhẹ nhàng xoa quanh rốn tôi, lòng bàn tay của anh rất ấm áp, từ chỗ rốn dần dần ngấm vào trong bụng tôi, tôi cảm thấy thật an tâm và ấm áp.

Anh nhanh chóng cảm thấy khô nóng, tôi cũng muốn hòa tan vào bàn tay thân thiết ấy mà dựa vào anh, nhưng mà... ..

Cởi quần áo, tôi mới ừ rừ phát hiện tôi đến kỳ “nguyệt san”, khi xuống giường tìm băng vệ sinh, tôi lại phát hiện không có trữ sẵn ở nhà.

Khi đã đó là 9h tối, có chút lạnh. Gia Tuấn không cho tôi ra ngoài, anh ra ngoài mua cho tôi. Vì thế, 9h tối, anh, một người đàn ông mặc một cái áo len, áo khoác, mang vớ, giày da, vội vàng chạy ra ngoài chỉ vì mua băng vệ sinh cho tôi, sợ tôi bị cảm lạnh.

Tôi nhịn không được rót nước mắt.

Tình yêu không giống như là chọn quần áo, bỏ qua cái này thì có thể chọn cái khác, thậm chí có thể quay đầu lại, cuối cùng còn có thể nhặt lại, nhưng tình yêu một khi đã xuyên thủng rồi, cho dù có vá lại tốt cỡ nào, nó vẫn có vết rách như cũ, vĩnh viễn sẽ không giống như mới được nữa.

Tôi trùm đầu, bản thân cuộn lại như con ốc mượn hồn.

Tôi không biết vào ban đêm thế này, Gia Tuấn có phải cũng lâm vào hồi tưởng nặng nề giống như tôi hay không, có phải cũng nằm trên giường lăn qua lăn lại tìm một tư thế tốt nhất để đi vào giấc ngủ, nhưng phát hiện trước sau vẫn là phí công hay không.

*****

Ngày hôm sau, khi đi làm, bởi vì cơ thể tôi không thoải mái, ăn uống cũng không ngon, nên ăn rất ít. Sau khi quay lại, một mình tôi ngồi ở nơi làm việc, buồn bức không vui.

Có người khẽ gõ gõ vào chỗ làm việc của tôi: “Đình Đình.”

Tôi ngẩng đầu lên, ra là quản lý của chúng tôi- Trần Vĩnh Đạt.

Tôi mau chóng đứng lên: “Quản lý Trần.”

Anh ta khách sáo vỗ nhẹ đầu vai tôi: “Ngồi xuống đi, tất cả mọi người đều là đồng nghiệp, bây giờ còn là thời gian nghỉ trưa, cô xem cô làm cho mắt tự nhiên như vậy.”

Tôi đành ngồi xuống, thuật tay kéo cái ghế bên cạnh: “Quản lý Trần, mời ngồi.”

Anh ta thuận thế liền ngã nhào ngồi xuống, xung quanh cũng không có người nào, sau khi anh ta ngồi xuống xong thì rất lễ phép hỏi tôi: “Làm sao vậy? Tâm trạng không được tốt?”

Tôi suy nghĩ xong rồi trả lời anh ta: “Cũng không phải, chỉ là hôm nay khẩu vị có chút kém.”

Anh ta à một tiếng, làm ra vẻ am hiểu mà khuyên bảo tôi: “Ra ngoài lăn lộn, không nên tùy hứng, phải luôn tự chăm sóc mình cho tốt, dù sao sức khỏe cũng là của chính mình.”

Tôi khúm núm: “Anh nói phải.”

Không nghĩ tới anh ta lại nói thêm một câu làm cho tôi giật mình: “Nghe nói cô và chồng sống riêng, muốn ly hôn à? Quên đi, không cần vì một người đàn ông không đáng mà hao tổn tinh thần.”

Tôi cảm thấy rất kinh ngạc, hiện tại tôi có chút hối hận, nhớ lại khi đến công ty làm việc không lâu, lúc ở trong nhà vệ sinh giặt khăn lau, có một nữ đồng nghiệp tùy tiện hỏi tôi, Đình Đình, cô kết hôn chưa? Tôi cũng tùy tiện trả lời một câu, rồi, trước mặt lại sống riêng, chờ ly hôn. Không ngờ tốc độ của lời đồn thật sự quá nhanh, liên hệ như cây bìm bìm ra hoa, trong một đêm có thể bò đầy cả một đám cỏ. Trần Vĩnh Đạt là quản lý bộ phận, anh ta cũng có thể biết được tình trạng hôn nhân của cấp dưới, tôi không thể không báo phục đơn vị nhỏ trong cơ cấu lớn, lời người bất cứ lúc nào cũng đáng sợ.

Tôi đành phải bắt đầu đi gặt đầu: “Vâng, đúng vậy.”

Trên mặt Trần Vĩnh Đạt nhất thời bày ra một biểu hiện đồng tình tràn ngập tình nghĩa, anh ta lại ôn hòa an ủi tôi: “Vâng được, không làm phiền cô nữa, nếu cô có chuyện gì không vui, có thể tâm sự với tôi.” Anh ta lại chỉ vào tờ thông tin dán trên vách nơi làm việc, “Trên đây có số điện thoại của tôi.”

Sau đó anh ta đứng dậy, tôi mau chóng đứng dậy làm một tư thế vô cùng hèn mọn mà tiễn anh ta.

Chờ anh ta đi khỏi, tôi nhìn không nhìn thăm mắng: “Đình Đình, cô quá ngu ngốc, đến để làm việc sao lại có thể để nhiều người chú ý cô như vậy, còn có thể hư hỏng như vậy.”

Chỉ có điều, tôi quả thật rất xui xẻo, bộ phận có một phần báo cáo thu chi tài vụ, hình thức báo cáo đều gửi đến trong hộp thư của mọi người, tôi mở ra xem mất nửa ngày, mới cân nhắc hiểu được. Sau đó, tôi điền các số liệu vào, có trời mới biết tại sao có một hàng không tự động tính toán, sau đó tôi liền máy móc lưu báo cáo lại cho xong, đem đi in, sau khi tự cho là mình không có sai, tôi trình lên trên.

Giám đốc bộ phận của tôi là một người nước ngoài, tên của anh ta là Van Andel, chính là người trong lúc phỏng vấn không chút lưu tình nói tôi là người Trung Quốc đi cửa sau.

Chưa được nửa giờ, anh ta đứng ở lối đi, hướng về nơi làm việc của chúng tôi mà gào lên: “Đình? Cô đến đây!”

Tôi sợ đến kinh hồn bạt vía, hoảng hốt chạy lại đó, anh ta liền vút báo cáo xuống trước mặt tôi. Sau đó dùng tiếng Anh để nói, xin lỗi tôi nghe đâu có hiểu được cái gì, dù sao cũng chẳng phải là lời gì hay ho cả.

Từ dưới đất nhặt lên bảng báo cáo đáng thương kia, tôi tan nát cõi lòng, trên mặt bị anh ta dùng bút màu đỏ hung hăng gạch một đường chéo, sau đó viết một câu tiếng Anh: “LÀM LẠI!”

Tôi làm sai.

Tất cả mọi người không ai hé răng, cũng không ai có lòng tốt đến nói cho tôi hiểu, mỗi người đều có công việc của chính mình, trong một công ty lớn, đồng nghiệp cũng là đối thủ, có ai sẽ đưa tay ra giúp đỡ bạn chứ? Nhìn mà như không thấy là cách tốt nhất.

Tôi đành nhặt lên, một mình chán nản quay lại chỗ làm việc sửa chữa lần nữa.

Cuối cùng cũng sửa xong, tôi nơm nớp lo sợ đưa cho Van Andel xem, anh ta không lựa ra được khuyết điểm gì, lúc này mới không lên tiếng, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Ôi, tuy rằng trong lòng tôi rất muốn cho cái tên nước ngoài này một dao tiến lên đường, nhưng ngoài mặt tôi vẫn phải khúm núm, bởi vì bụng chén com của người thì phải phục tùng cấp trên, đây là nguyên tắc cũng là quy luật cứng nhắc.

Buổi tối, tôi đang ở trong phòng xem tạp chí kiến trúc, Đình Đình hoảng hốt chạy vào trong phòng.

Nó nói: “Chị ơi, hình như hộp thư của em bị nhiễm vi rút rồi.”

“Đâu liên quan gì tới chị, em biết là chị mù máy tính mà.”

“Chị đi xem sẽ biết mà.”

Về mặt của nó kỳ lạ, tôi nhất thời tò mò, đến thư phòng, mở máy tính ra, đầu tiên nhìn thấy chính là hộp thư của nó.

Tôi lập tức giật mình, bởi vì tôi nhìn thấy trong hộp thư đến có rất nhiều thư, tất cả đều là của Phó Gia Tuấn, nhưng tất cả tiêu đề lại là: “Đình Đình, em khỏe không?”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 21: Thư của Gia Tuấn

Tôi rất ngạc nhiên nhìn email của Gia Tuấn, tôi lập tức hiểu được ý định của anh. Anh biết tôi và anh đang chiến tranh lạnh, nếu gửi đến hộp thư của tôi, nói không chừng tôi cũng không xem liền trực tiếp xóa bỏ, cho nên một lần nữa anh lại áp dụng cách đi đường vòng, đi tắt qua cô em vợ, Đình Đình là em gái của tôi, lừa gạt cô em vợ mềm lòng, cũng có thêm người khuyên giải tôi.

Tôi im lặng nhìn những email của Gia Tuấn, trải qua một hồi đấu tranh lưỡng lự, cuối cùng tôi khuyên bản thân mở email ra xem.

Ngày 17 tháng 6, hôm nay Đình Đình về nhà dọn hành lý của mình. Rất trùng hợp tôi hết giờ làm quay về, đúng lúc gặp được cô ấy đang cố gắng kéo hai chiếc vali lớn, dưới nách còn kẹp bức tranh thêu chữ thập, kéo tất cả đồ dùng này, đứng bên ngoài tiểu khu chờ xe. Tôi nhìn thấy bóng dáng của cô ấy từ xa, tôi lập tức hiểu được ý định của cô ấy, thì đầu óc của tôi gần như đờ đẫn, không cần suy nghĩ, tôi liền chạy đến bên cạnh cô ấy, tôi muốn khuyên cô ấy đừng đi, nhưng cô ấy lại lạnh lùng trả lời tôi, ở lại để làm gì? Nơi này có gì đáng để tôi lưu luyến?

Tôi thật sự sợ cô ấy đi khỏi, hai người chúng tôi ở trong nhà cãi nhau, cô ấy luôn miệng dùng mọi loại lời nói cấm hận để mắng tôi, chỉ trích tôi. Tôi biết là lỗi của tôi, tôi cũng không muốn giải thích gì cả, suốt thời gian nửa tiếng, tôi ngoại trừ nghe cô ấy chửi nhạo, không dám nói một câu.

Nếu đánh tôi mắng tôi có thể khiến cô ấy hồi tâm chuyển ý, tôi sẵn sàng nhận những lời chỉ trích cấm phẫn đó thêm lần nữa, chỉ cần cô ấy có thể bình tâm lại.

Thế nhưng, tôi vẫn không giữ chân được cô ấy.

Đình Đình đi rồi, tôi lặng lẽ đem đồ đạc của cô ấy từng thứ trả về chỗ cũ, mỗi khi trả lại từng thứ lấp đầy không gian, sự mất mát trong lòng tôi lại tăng thêm một phần.

Tôi trả căn nhà lại nguyên trạng, hiện tại chỉ có một mình tôi, tôi không biết khi chỉ còn một mình tôi trong căn nhà này, cuộc sống của tôi sẽ tiếp tục như thế nào?

*****

Tôi tò mò xem email, Phó Gia Tuấn đang làm gì vậy? Sao anh lại gửi nhật ký của mình đến đây? Tôi thật không ngờ anh sẽ kích động như vậy, lại còn có thể viết nhật ký sao? Đình Đăng đúng là một con quỷ lười biếng mà, không thường xuyên mở hộp thư ra kiểm tra email. Cho nên mấy ngày nay, email của anh cứ gửi đến từng cái từng cái, đầy nghẹt hộp thư đến, nhìn thấy phát hoảng, chưa đọc, xem ra Đình Đăng cũng là vừa mới nhìn thấy.

Tôi bình tĩnh tiếp tục xem bên dưới.

Ngày 24 tháng 6, Đình Đình rời đi đã 1 tuần, tôi lại đang xem nhật ký của cô ấy.

Nhật ký của cô ấy viết rất đơn giản, đều là chi tiêu hàng ngày, ghi chép hàng ngày. Nếu có một ngày cô ấy mua quần áo đẹp, cô ấy cũng sẽ vui vẻ viết một câu, hôm nay mua được đồ đẹp, Gia Tuấn thích, tôi cũng rất vui. Gia Tuấn không biết, thực ra mỗi ngày tôi đều phải làm một bài tập bắt buộc, chính là trước nửa tiếng anh hết giờ làm, tôi sẽ nghiêm túc rửa mặt, thay quần áo, trang điểm bản thân thật xinh đẹp nổi bật, để cho anh ngắm. Ở trong thế giới của tôi, Gia Tuấn là trụ cột và duy nhất của tôi, anh hết như một gốc cây đại thụ, còn tôi chính là một cọng cỏ dưới tàng cây đó, không có sự bảo hộ của anh, tôi không biết tôi sẽ tiếp tục sinh tồn như thế nào. Trời đất, tại sao tôi lại hèn mọn yêu một người như vậy?

Trong lòng tôi cảm thấy khó quá, thành tựu lớn nhất của tình yêu chính là, bạn yêu cô ấy và cô ấy cũng vô tư yêu lại bạn, cho dù cô ấy không biểu hiện ra, chỉ cần bạn chiếm một vị trí vững chắc trong lòng cô ấy, bạn chính là người hạnh phúc nhất.

Chúng tôi kết hôn 4 năm, chưa hề khó khăn vì tiền, chưa hề có những tranh cãi vụn vặt trong cuộc sống, thế nhưng chúng tôi lại rơi vào giữa nguy cơ tình cảm, cuối cùng không thể quay đầu lại. Hiện tại, tâm nguyện lớn nhất của tôi chính là: Nằm bên cạnh Đình Đình, được nghe cô ấy làm nhảm một vài chuyện vặt trong nhà, nhưng giờ đây đã trở thành một hy vọng quá xa với đối với tôi, tôi không thể tưởng tượng được khi tôi già đi, lúc tôi cần tình yêu nhất, bên cạnh tôi không có vợ, đó sẽ là cô đơn và đau đớn biết dường nào.

Ngày 14 tháng 7, tòa án gọi điện thoại đến báo cho tôi biết, Đình Đình đơn phương xin ly hôn, nhân viên báo với tôi cũng là người quen của tôi, cô ấy vô cùng kinh ngạc: “Luật sư Phó, vợ của anh tại sao lại muốn ly hôn với anh?”

Tôi cười khổ, tất cả mọi người sẽ nhanh chóng biết thôi, lúc trước là tôi muốn ly hôn, hiện tại, kết quả biến thành tôi muốn trốn tránh tất cả mọi người.

Tôi gọi điện thoại hỏi Đình Đình, có thể có đường để quay lại không, thái độ của cô ấy vô cùng kiên quyết, tôi nghe ra được trái tim của cô ấy đối với tôi đã lạnh lẽo, tôi càng thêm khổ sở.

Tôi rất muốn giải thích với cô ấy chuyện ngày đó gặp mặt Quách Sắc, quả thật là tôi không làm gì cả. Quách Sắc không khống chế được tình thần, cô ấy tuyên bố nếu tôi không đi gặp cô ấy, cô ấy sẽ tiêm in-su-lin vào người, khi đó cho dù tôi không phải hung thủ, thì tôi cũng trốn không thoát sự chỉ trích của thế tục, cô ấy còn muốn kiện Đình Đăng, tôi muốn kết thúc chuyện này, cho nên tôi mới đi gặp cô ấy, nếu tôi sớm biết sẽ phát sinh nhiều chuyện xui xẻo như vậy, Đình Đình gặp tai nạn xe, chúng tôi mất đi đứa con, tôi nghĩ cho dù trời có sập xuống, tôi cũng sẽ không đi gặp cô ấy.

Ngày 28 tháng 7, cuối cùng tôi và Đình Đình cũng bị thẩm vấn ở tòa án.

Đình Đình gầy hẳn, trong đôi mắt to đã có một chút quyết đoán kiên định, vừa nhìn thấy cô ấy, tôi liền cảm thấy vô cùng xấu hổ, không dám nhìn thẳng vào, cho nên tôi hoang mang rối loạn cúi đầu.

Phiên tòa thẩm vấn không có kết quả, chánh án rất chiều cổ tôi, cô ấy bảo vệ giúp tôi, tôi rất cảm kích cô ấy.

Khi ra ngoài, tôi muốn kéo Đình Đình lại để nói vài câu với cô ấy, nhưng cô ấy lại nói lại với tôi một câu: “Gia Tuấn, sức lực của đôi phải cần phải dùng trên chiến trường đánh giặc, nếu dùng trên người phụ nữ, anh dùng sai chỗ rồi.”

Tôi bị cô ấy đâm gần như không đứng vững. Biểu cảm trong khoảnh khắc đó của cô ấy, tôi mãi mãi sẽ không quên, cô ấy nhìn tôi, ánh mắt không hề thù

hận, có một chút thương tiếc, còn có vài phần sầu não, chỉ trong nháy mắt, lập tức biến thành kiên cường, cô ấy kiên quyết hất tay của tôi ra và rời khỏi đó. Tôi nhìn bóng dáng của cô ấy, cô ấy đi thật bình tĩnh, giống hệt như cây ngô đồng đã trải qua bão táp, gột rửa hoàn toàn hoa lá, xuất sắc đứng vững, tôi càng bị cô ấy làm cho rung động, càng cảm nhận được sự ti tiện thấp kém của bản thân.

*****

Tôi xem vài email của Gia Tuấn, phần đầu anh viết còn có chăm chút, phần sau viết có hơi lộn xộn. Dường như anh đã bị tình cảm tra tấn rất nhiều, nên viết nhật ký có chút rối loạn, tôi chịu đựng xem thêm vài email sau, khắc sâu chỉ có một câu nói: từ mê đến ngộ có xa lắm không, một ý niệm thôi. Từ yêu đến hận có xa lắm không, vô thường lắm. Đây là một câu của Thiền Sư Văn Hương, ông viết ra.

Gia Tuấn làm vậy, tôi cũng không cảm động nhiều lắm, tuy rằng tôi biết anh muốn bù đắp lại cho tôi, nhưng khi anh làm vậy, chỉ khiến tôi có cảm giác như một vở kịch giả tạo. (nhoclub: đồ cổ chấp.)

Sau đó có một khoảng thời gian rất dài, anh không gửi email đến nữa.

Tôi xem ngày cuối cùng gửi email, cũng là đêm hôm qua, tôi suy nghĩ, ngày hôm qua à? Là sau khi tôi gọi điện thoại cho anh?

Tôi mở email này ra, đây thật sự là email chính thức viết cho tôi.

“Đình Đình:

Em có khỏe không?

Hôm nay, nói chuyện điện thoại với em, về đến nhà cầm cây bút viết tóm tắt những chuyện ngày qua, đột nhiên phát giác ra đã 150 ngày rồi, em rời khỏi anh đã 150 ngày.

Anh không phải là một người nhạy cảm với chữ số, trước kia, chữ số anh quan tâm đó là quan tâm xem anh sẽ thu được bao nhiêu tiền thù lao, càng nhiều tiền thù lao càng khiến cho anh có cảm giác thành tựu. Hiện giờ, cảm giác thành tựu vẫn còn đó, nhưng có ích lợi gì chứ? Lúc đạt được một phần vinh quang lại phải trao đổi một thứ hạnh phúc khác, cảm giác thành tựu này liền biến thành vô cùng cô độc, dần dần cũng biến thành một thứ gánh nặng trong cuộc sống của anh.

Anh thật sự rất nhớ em, có lẽ em không tin, nhưng đó là... .. sự thật.

Nhớ về một người sẽ có tư vị gì, anh tưởng tận hiểu ra, thời gian chúng ta sống cùng nhau, mỗi lần hồi tưởng lại một lần, thì ngực sẽ đau một lần. Cảm giác này thật giống như... .. rằng bị sâu, khi nhớ đến em nó sẽ đau nhức dữ dội, đau thẳng đến đầu óc liên lụy đến từng sợi dây thần kinh đều đang rung động. Mà muốn ngăn chặn sự đau đớn này chỉ có một cách duy nhất chính là nhổ bỏ chiếc răng này đi. Nhưng anh lại không nhổ nó, bởi vì nếu không nhổ, anh còn có cảm giác đau. Nếu nhổ đi, ngay cả cảm giác đau anh cũng không thể hưởng thụ được nữa.

Đây chính là nguyên nhân tại sao anh không muốn ly hôn với em. Anh thà rằng mỗi ngày khi nhớ em, chiếc răng sẽ đau, cũng không cam lòng nhổ nó đi, không nhổ thì nó còn ở đó, nhổ rồi thì ngay cả quyền lợi đau anh cũng không có.

Thương yêu, anh hoài niệm ngày trước, anh muốn ngồi xuống tâm sự chuyện của chúng ta cho tốt, dù là em mắng anh lần nữa, cãi nhau lần nữa, anh cũng bằng lòng. Thế nhưng, mỗi lần nhìn thấy em lạnh nhạt, ánh mắt tựa núi băng, vẻ mặt em tự nguyện trang chính mình thành một con nhím, anh liền cảm thấy xấu hổ, hết sức xấu hổ. Tuy rằng, anh ở trên tòa cái án nhiều năm như vậy, cũng sớm luyện được nguy trang chính mình, nhưng khi thấy em, anh vẫn cứ chột dạ nhút nhát, hệt như một tội phạm bị xét xử.

Có biết vì sao anh đề nghị ly hôn với em không? Thực ra không phải bởi vì anh yêu đương vụng trộm, không phải anh hết yêu em. Có một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra với anh, chuyện đó đột nhiên ập đến, khiến anh tay chân luống cuống, lâm vào mau thuẫn nội tâm trầm trọng. Dưới tâm lý đang mâu thuẫn, anh nhất thời xúc động, liền đề nghị ly hôn với em. Xin lỗi, Đình Đình, em đã từng nói hôn nhân cần phải tin nhiệm từ hai phía, có chung nhận thức, phải quý trọng một thể đồng lòng, mà không phải là nơi phát tiết khi tùy hứng và kích động của mỗi người. Cho nên, lúc một người trong đó khó khăn, phải nhớ bày tỏ với bạn đời, không nên giấu giếm.

Nhưng anh lại che giấu em, anh tùy tiện làm chuyện này theo cách của chính mình, anh cho rằng chuyện anh làm sẽ là một sự giải thoát cho em, nhưng trên thực tế, chuyện anh làm không phải là sự giải thoát anh dành cho em, mà đối với chúng ta là một loại thương tổn. Nghĩ lại những chuyện anh làm, dường như anh chưa từng cân nhắc sâu sắc hậu quả. Quyết định trong lúc bốc đồng, anh lại tạo cho em một tổn thương không cách nào bù đắp, mà sau đó, khi anh hốt hoảng muốn dùng toàn bộ sức lực để bù đắp lại vết thương mà anh đã tạo ra, anh lại phát hiện hết thảy hối hận đã như nước đổ khó hốt.

Xin lỗi, sai khi nói 2 chữ ly hôn, nhìn thấy những chuyện em làm cho anh, anh mới hiểu được rằng em yêu anh. Anh rất xấu hổ, thật sự không nên không tin tưởng em, anh hẳn nên nghiêm túc đối mặt với tất cả, tiếp nhận tất cả một cách thân nhiên, trong cuộc sống có chuyện gì mà không vượt qua được chứ? Không có, bởi vì còn sống là còn hy vọng.

Em sẵn lòng tin tưởng anh không?

Người yêu thương rời khỏi anh, anh mới nhận ra rằng anh yếu đuối như vậy, vốn dĩ chỉ là một người lặng lẽ đứng bên cạnh anh, chưa bao giờ mắng anh, chưa bao giờ trách móc anh, đã trở thành một phần sinh mạng của anh rồi. Khi anh có được, chẳng không cảm nhận được gì, nhưng khi anh mất đi, anh mới cảm giác được mất mát lại đau đớn đến vậy.

Anh thật sự rất nhớ em, rất muốn em quay về.

————— Gia Tuấn.”

Tôi cúi đầu có chút thương cảm.

Trượt con chuột, tôi xóa hết những email phía trước của Gia Tuấn.

Trở về phòng, Đinh Đăng đang nằm trên giường nheo mắt đeo tai nghe nhạc, tôi bước qua đó ngồi lên trên giường.

Nó vội vàng tránh sang một bên chừa chỗ cho tôi, sau đó còn nói thêm: “Chị, em cam đoan, một bức email em cũng chưa từng xem, em vừa nhìn thấy email của anh rê, liền nói với chị đó.”

Tôi điềm nhiên như không nói: “Nếu em ngại phiền thì đổi hộp thư khác đi, hoặc để chị gọi điện nói một tiếng với Gia Tuấn, bảo anh ấy đừng làm những chuyện kích động như vậy nữa.”

Đinh Đăng hừ một tiếng, từ trên giường tôi bò xuống dưới, nhìn tôi thốt ra một câu: “Thôi đi. Chuột còn không dám đập, còn giả bộ đi sẵn.”

Tôi tức giận hét lên: “Em có ý gì hả?”

Nó không khách sáo quở trách tôi: “Chị xem biểu cảm của mình đi, sẽ biết đã bị anh rê làm cảm động rồi? Cảm động, chị liền cho anh rê một lối thoát, bài học kinh nghiệm lần này trải qua cũng tốt, lần sau có cho anh rê mượn lá gan, anh rê cũng không dám làm trái ý chị. Cũng coi như chị được nhẹ nhõm rồi, cứ như vậy đi.”

Tôi hung hăng liếc nó một cái.

*****

Tôi bước vào tiệm cà phê, quả nhiên nhìn thấy Lỗ Minh.

Đây là đối tượng xem mắt mà một người mai mối đã sắp xếp cho tôi.

Trước khi đến đây, mẹ còn có chút lo lắng căn dặn tôi: “Đinh Đinh, có lẽ điều kiện của cậu này chưa hẳn tốt như Gia Tuấn, nhưng mà hiện tại con đã không dự định quay về với Gia Tuấn rồi. Nếu đã vậy, gặp người đàn ông có điều kiện khác, lựa chọn một người thích hợp cũng đúng thôi. Con đi xem thử đi.”

Tiệm cà phê có nhiều người ra vào, nhưng rất dễ dàng, anh ta nhận ra tôi, chào hỏi tôi.

Đợi sau khi tôi ngồi xuống, lúc này anh ta mới ngồi theo, tôi có chút tò mò hỏi anh ta: “Anh Lỗ, người ra vào nhiều như vậy, tại sao anh có thể nhận ra tôi chính là người mà anh đang đợi chứ?”

Đôi môi Lỗ Minh không mọng không dày mỉm cười với tôi, một hàm răng chắc khỏe sáng bóng, tôi nghe anh ta nói: “Bởi vì cô rất xinh đẹp.”

Tôi nhất thời có hơi ngượng ngùng, lại có hơi không thích lắm.

Miệng lưỡi người đàn ông này rất lanh lợi, tướng mạo thì bình thường, đầu tóc cũng bình thường, một cái đầu hạng trung, tổng hợp đánh giá toàn thân chỉ có thể phù hợp với hai chữ: Bình thường. Đúng là người này thuộc dạng khi hòa vào một đám đông sẽ không dễ dàng đào ra được. Tôi cũng tự nhủ với mình là không sao cả, tất cả mọi người trong xã hội này đều là người bình thường.

Chúng tôi bắt đầu tán gẫu một cách khách sáo và ngắn gọn.

Anh ta tự giới thiệu: “Hiện tại tôi đang làm việc tại Quốc Xi, tin chắc là người làm mai cũng nói sơ qua một ít điều kiện của tôi với cô. Tôi sẽ không dài dòng nữa, về phần những sở thích không tốt khác, tôi cũng không có sở thích gì có hại cả, sinh hoạt cá nhân cũng hết sức nề nếp, hơn nữa bất kể là đồng nghiệp hay ba mẹ, tôi đều đối xử rất tốt, chuyện này xin cô cứ yên tâm.”

Tôi lập tức không phản đối, người này cũng thật chuyên nghiệp, giới thiệu điều kiện bản thân nhiều hơn 100 chữ mà chậm rãi và vô cùng khéo đưa đẩy, thật sự là đối đáp trôi chảy, tôi nhất thời tìm không ra đề tài, cũng không biết nên ứng phó ra sao, sau khi uống một ngụm đồ uống, tôi mới hỏi anh ta: “Anh nói tự nhiên lưu loát như vậy, có phải trước đây đã coi mắt không ít lần rồi không?”

Anh ta cười cười: “Quả thật cũng không ít, cũng bởi vì tôi là một người thường hay bắt bẻ so sánh.”

Tôi càng không biết nên nói cái gì nữa, chết tiệt, trước đây người ta chưa từng kết hôn, tôi cũng vì chuẩn bị ly hôn mới có cơ hội như vậy.

Thời gian kế tiếp, chủ yếu là anh ta đưa ra câu hỏi, tôi trả lời. Tôi bỗng nghĩ đến một câu nói, đối nhân xử thế không cần phải quá nghiêm túc, nhưng giả vờ thì nhất định phải nghiêm túc. Hiện tại, tôi ngồi một chỗ luôn, nhưng không còn cách nào, một cũng phải chấp nhận. Nửa tiếng quá dài, 5 phút lại quá ngắn, trong lòng tôi tính toán, nếu vậy thì 12 phút đi, lấy trung bình, tôi sẽ ngồi với anh ta 12 phút.

Bất quá, sau khi ngồi 7-8 phút, tôi phát hiện ra Lỗ Minh này vẫn còn có thể tán gẫu được, khi anh ta nói chuyện, thái độ rất tốt, con người cũng học rộng, cũng có vài phần hài hước, tôi suy nghĩ rồi quyết định sẽ kéo dài thời gian thêm 5 phút nữa.

Đúng lúc này, điện thoại anh ta reo vang, anh ta có chút áy náy nhìn tôi cười, tôi nghĩ xong, lập tức đứng lên: “Anh tiếp điện thoại đi, tôi đi rửa tay một lát.”

Thời điểm tiếp điện thoại, điều này có nghĩa là sự mai phục từ trước của anh ta đã có tác dụng rồi à? Không phải là, nếu cảm thấy người này không hợp ý, sẽ bảo người khác gọi điện thoại đến, nếu anh ta nói tôi phải lập tức đi ngay, chính là tỏ vẻ không muốn kết giao. Còn nếu anh ta nói hôm khác nói tiếp, thì chứng tỏ có mục đích muốn tiếp tục mối quan hệ.

Tôi không muốn nghe câu trả lời của anh ta, cho nên tôi trốn ra ngoài, trong lòng hạ quyết tâm, mặc kệ anh ta trả lời thế nào, đợi khi tôi trở lại, tôi sẽ lễ phép cáo từ.

Lúc tôi từ nhà vệ sinh trở lại, anh ta vẫn còn nói điện thoại, còn không xa là đến bàn của chúng tôi, cách một tấm ngăn tôi tình cờ nghe được giọng của anh ta: “Tôi vẫn cược Bayren thắng, trận đấu tối nay tôi đặt Bayren, đúng, tôi cược, không, 2 ngàn ít quá, lần này tôi đặt cược nhiều một chút, 1 vạn đi, lời gấp đôi tôi phải kiếm chứ.”

Trong lòng tôi rung sợ, giọng điệu của anh ta dương dương tự đắc, bộ dáng bày mưu tính kế, rõ ràng là một tay cờ bạc lão luyện. Anh ta đang cá độ bóng đá sao?

Tôi lại nghe anh ta nói: “Sợ gì chứ? Đừng quên tôi là quản lý tài vụ, đừng nói chỉ có 1 vạn, cho dù 10 vạn tôi cũng có thể xuất ra.”

Trong lòng tôi lại càng khiếp sợ, anh ta lại có thể cá độ đạt đến trình độ này? Anh ta là quản lý tài vụ, trong tay nắm giữ kho bạc, lại sẽ vì bản thân cá độ bóng đá mà tham ô công quỹ?

Đợi anh ta hài lòng thoải dạp cúp điện thoại, tôi mới quay lại chỗ ngồi, thấy tôi, anh ta lập tức lễ phép nhìn tôi mỉm cười, tôi đành trả lại một nụ cười âm ỉ, lúc này, ấn tượng của con người này trong lòng tôi đã hoàn toàn thay đổi. Vừa nãy, anh ta còn phong độ tung tăng, hiện tại, anh ta nghiêm nhiên trở thành một người sắp bị tra công vào tay, nhốt vào tù.

Tôi có chút kinh sợ, nói: “Anh Lỗ, vừa rồi tôi cũng nhận được điện thoại, đồng nghiệp của tôi tìm tôi quay về công ty có việc gấp, hôm nay cứ như vậy đi!”

Anh ta có chút bất ngờ: “Cô phải về sao?”

Tôi vội vàng lấy 30 đồng trong túi xách ra: “Đúng vậy, tôi phải quay về, đây là tiền nước phần của tôi, ngại quá, thật sự không có thói quen vừa mới gặp mặt lần đầu lại khiến cho bạn bè phải hao tổn.”

Anh ta hiểu, trên mặt có chút thất vọng, “Cô Đinh Đinh, là cô cảm thấy phương diện nào của tôi không thích hợp chứ?”

Tôi muốn đứng lên, liên tục cúi đầu chào anh ta, “Không phải, không phải, hôm khác gặp, hôm khác gặp.”

Vội vàng chạy trốn.

Nguy hiểm thật đấy.

Đàn ông!

Người làm mai mối chắc chắn không biết anh ta là tay cờ bạc chứ? Nhìn bề ngoài của người này, tiền lương cao, công việc tốt, tướng mạo cũng không phải quá kém, nghe nói cũng có nhà riêng, ba mẹ cũng không liên lụy tới anh ta, lại không có anh em khiến anh ta phải chăm sóc, đây không phải là một người có điều kiện tốt sao? Ai biết anh ta cá độ chứ? Nếu nảy sinh tình cảm với anh ta, đó không phải là bảo hồ lột da (1) sao? Thật sự là chuyện đáng sợ mà.

(1) Bảo hồ lột da: không thể hy vọng đối phương đồng ý, vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương.

Tôi ôm ngực, dốc sức hô hấp, tim vẫn còn nhảy loạn xạ, không biết làm sao, tôi đành mua chai nước khoáng từ sạp báo, uống hết nửa chai.

Ngồi ở băng ghế dài bên đường chờ xe, tôi lại bất ngờ, thành phố thật quá nhỏ, tôi lại bất tri bất giác đi đến gần văn phòng của Gia Tuấn?

Vừa ngẩng đầu, bên cạnh chính là văn phòng của Gia Tuấn?

Nhìn bãi đỗ xe quen thuộc dưới lầu, tôi không nén nổi thổn thức.

Một năm trước, tôi cũng ở chỗ này, có mấy tên vô lại đến gây sự, bao vây Gia Tuấn và Đường Nhất Phàm, mấy người đó tiến lên vây đánh bọn họ, dưới tình thế cấp bách, tôi cầm bình PCCC, điên cuồng tưới xuống, ép bọn vô lại kia phải lui xuống.

Ngày đó, lời của tôi nói vẫn còn như mới hôm qua.

“Nói cho các người biết, tôi đây có rất nhiều thời gian để tiêu khiển với các người! Nếu các người còn dám đến văn phòng luật sư của chồng tôi gây sự, lần sau, tôi sẽ lấy xe chở phân đến tưới chết các người!”

Tôi rất xúc động.

Vừa định đi, có người gọi tôi: “Chị Phở?”

Tôi tò mò quay đầu lại, là Đào Yến? Là nhân viên ở văn phòng luật sư của Gia Tuấn?

Đào Yến có chút vui mừng kinh ngạc, cô ấy đi đến nắm chặt tay tôi: “Chị Phở, đúng là chị rồi, vừa rồi em còn không dám bước đến chào hỏi chị, à, chị hơi gầy, nhưng thật ra nhìn có vẻ từng trải hơn, cũng hấp dẫn hơn.”

Tôi đành phải chào hỏi cô ấy qua loa: “Cô cũng vậy, cô nhìn cô xem, sau khi kết hôn cũng chín chắn hơn, so với trước kia cũng càng hấp dẫn.”

“Chị đến tìm luật sư Phở phải không?”

Tôi lắc đầu: “Không phải, tôi chỉ đi ngang qua thôi.”

Cô ấy nhiệt tình kéo tay của tôi, “Chị lên đó ngồi đi, luật sư Phở đi công tác rồi, chiều nay sẽ về, giờ này chắc cũng sắp về rồi, chị lên đó ngồi đi.”

Tôi muốn nói lại thôi, muốn từ chối cô, nhưng trong tiềm thức lại ngẫm nghĩ, lên đó thử xem, hai ý niệm mâu thuẫn ấy đang không ngừng xung đột trong đầu, cuối cùng tôi cũng không lay chuyển được cô ấy, đi theo cô ấy lên lầu.

Đào Yến hẳn là biết chuyện tôi và Gia Tuấn sống riêng, bằng không, cô ấy sẽ không nhiệt tình kéo tôi lên lầu như vậy, có lẽ cô ấy muốn cố gắng lôi kéo tôi lên lầu, để tạo ra một cơ hội cho tôi và Gia Tuấn gặp nhau. Tôi do dự, trong lòng rất bất ổn.

Tháng mấy mở ra, tôi nhìn văn phòng của Gia Tuấn.

Mấy tháng không đến, nơi này có chút khác, có ngăn ra một phòng nhỏ để tiếp khách, còn những cái khác thì không có gì thay đổi, bởi vì là buổi chiều, có thể nhân viên đã đi ra ngoài làm việc, mấy luật sư thực tập trẻ cũng không ở đây, chỉ có hai nhân viên ở lại văn phòng.

Đào Yến kéo tôi đến phòng làm việc của Gia Tuấn, cô ấy bảo tôi: “Chị Phở, chị ngồi đây một lát trước nhé, em đi gọi điện thoại cho luật sư.”

Tôi ngăn cô ấy lại: “Không cần, để tự tôi gọi được rồi.”

Cô ấy ừ một tiếng, suy nghĩ một lát, lập tức đi rót nước cho tôi.

Tôi nhìn nội thất bên trong phòng làm việc của Gia Tuấn, phòng nghỉ đúng lúc không đóng cửa, tôi nhìn thấy chăn gối đặt trên giường.

Thấy tôi đang nhìn bên trong, Đào Yến giải thích với tôi: “Gần đây, luật sư Phở cũng rất bận, thường xuyên làm thêm giờ, khi làm thêm giờ sẽ ngủ luôn tại văn phòng.”

Tôi im lặng không nói.

Đào Yến biết điều mở cửa lui ra ngoài.

Tôi lại cảm thán.

Mấy tháng không đến, cách bày trí trong phòng làm việc của Gia Tuấn vẫn như trước, đối diện bàn làm việc là mấy chữ tôi quen thuộc: Bình tĩnh trước sự thật, tồn tại không quá nhiều. Còn có đồ trang trí khác trong phòng, ở góc phòng là một chậu cây xanh, mấy tháng không thấy, nó không hề gầy yếu, ngược lại còn rất tươi tốt, bả chiếm cả góc phòng.

Hết thấy, hết thấy, vẫn quen thuộc như vậy, tôi không khỏi buồn bã.

Tay tôi khẽ quét qua mặt bàn làm việc bóng loáng, đồ trưng bày trên bàn làm việc của anh vẫn luôn ngay ngắn, giống hệt như trước.

Bên cạnh bàn phím máy tính chỉ đặt duy nhất một cây bút, tôi cầm lên, trong lòng tôi như uống phải một tách trà đắng chát.

Cây bút kia, chính là trước đây tôi tặng cho Gia Tuấn, ước chừng cũng đã 3 năm, thân bút đã bị ma sát đến nhẵn bóng có thể chứng giám, nhìn không thấy lớp sơn bên ngoài nữa.

Thế nhưng, anh vẫn không để cho cây bút này nghỉ hưu.

Cảm giác đau xót đã lâu không gặp đột nhiên xộc đến, tôi lại cảm thấy buồn nôn và chóng mặt như thời kỳ đầu mang thai, tôi hiểu được, chiến tranh lạnh trải qua một thời gian dài như vậy, tuy rằng tôi kiên cường, không chịu nói rõ ràng gì với anh, nhưng làm vợ chồng 4 năm, có nhiều ngày ngọt ngào như vậy, cho dù chia tay, khoảnh khắc đó vẫn tồn tại ở nơi sâu thẳm của ký ức, không tan biến được.

Lúc này, sau lưng, cửa mở ra.

Q.4 - Chương 22: Bùi Vĩnh Diễm?? Đồ chó con??

Tôi nhanh chóng đặt cây bút xuống, quay đầu lại, Gia Tuấn đã về?

Nhưng vừa quay đầu, tôi có chút kinh ngạc: Không phải Gia Tuấn, là một cô gái cũng trạc tuổi với tôi.

Tầm mắt hai chúng tôi đối nhau, đều là thoáng giật mình.

Khoảng 1 giây, tôi liền nhìn cô ta rõ ràng.

Cô ta cao khoảng 1m65, chân mang một đôi giày cao gót 5 phân, càng làm cho cô ta lộ rõ vẻ cao hơn người. Cô ta mặc một bộ tây trang chuyên nghiệp màu cà phê, tóc không dài, tóc ngắn chải ngược lên nhìn hết sức khôn khéo nhanh nhẹn, khuôn mặt trang điểm rất trang nhã và đúng mực, lớp trang điểm tự nhiên, không quá dày, ấn tượng đầu tiên từ trên xuống dưới, cô ta là một người đẹp thanh tú.

Cô ta là ai?

Cô ta đi vào rất thong dong, dáng vẻ cử chỉ giống như vào phòng khách của nhà mình, trong lòng tôi rất kinh ngạc, so sánh một chút, tôi đây cũng là vợ cũ của ông chủ, ngược lại giống khách hàng sao.

Mà cô ta nhìn tôi, đầu tiên là ngần ra, lập tức hỏi tôi: “Xin chào, xin hỏi chị đến tìm luật sư Phó sao?”

Tôi có chút ngạc nhiên về câu hỏi của cô ta, xem ra cô ta là nhân viên ở văn phòng Gia Tuấn? Hơn nữa còn là nhân viên sau khi tôi và Gia Tuấn sống riêng mới tới, nếu không, cô ta không có khả năng ngang ngược kiêu ngạo với tôi, hoặc là thái độ lại xa lạ như thế với một bà chủ thất sủng.

Tôi quyết định không nói rõ thân phận của mình, vì thế tôi nói dối: “Đúng vậy, tôi đến tìm luật sư Phó có chuyện kiện tụng, tôi có vụ kiện ly hôn, muốn tìm luật sư Phó đại diện.”

Cô ta mới à một tiếng, sau đó đi đến trước bàn làm việc của Gia Tuấn, thành thạo kéo ghế ra, bản thân ngồi xuống, sau đó hào phóng đưa tay về phía tôi, ý bảo mời tôi ngồi.

Ha ha, xem phòng làm việc của Gia Tuấn biến thành nhà quen thuộc của mình, cô xem lại vị trí của mình đi, phía trên còn Đào Yến và Đường Nhất Phàm mà, cô là ai chứ?

Cô ta nói với tôi: “Chị lựa chọn văn phòng sự vụ luật sư của chúng tôi, thật sự là quyết định rất sáng suốt, nhưng mà hồ sơ của luật sư Phó trong khoảng thời gian này đã sắp xếp đầy rồi, trong hai tháng này không có thời gian trống. Nhưng nơi này của chúng tôi còn có vài vị đại luật sư, trong đó, còn có một vị đặc biệt am hiểu xử lý những vụ tranh chấp ly hôn, tôi giới thiệu cho chị vị luật sư đó nhé?”

“Xin hỏi cô là?”

Cô ta nhanh chóng giới thiệu bản thân, “Tôi họ Trầm, Trầm An Ny, là trợ lý riêng của luật sư Phó.” Lời còn chưa dứt, cô ta lập tức từ trong túi của mình lấy ra một hộp danh thiếp tinh xảo, rút một tấm ra, hai tay đưa cho tôi.

Tôi nhận tấm danh thiếp, trên danh thiếp có con dấu Trầm An Ny, còn có số điện thoại của cô ta, địa chỉ của văn phòng sự vụ luật sư, nhưng không có chức vụ trợ lý riêng.

Cô ta nói cô ta là trợ lý riêng của Gia Tuấn? Trong lòng tôi nghĩ, trợ lý riêng? Tôi và Gia Tuấn kết hôn 4 năm, thế nhưng lại không biết văn phòng của anh còn có một chức vụ như vậy.

Tôi nói: “Quên đi, tôi chỉ muốn tìm luật sư Phó đại diện, nếu anh ấy bận rộn nhiều việc, tôi sẽ tìm một văn phòng luật khác vậy.”

Tôi giả vờ muốn đi, nhìn vẻ mặt của cô ta, quả nhiên cô ta gấp rút, nhìn thấy dáng vẻ muốn đi khỏi của tôi, cô ta lập tức ngăn tôi lại: “Xin chị trước tiên không nên vội kết luận, văn phòng sự vụ luật sư của chúng tôi, danh tiếng trong giới vô cùng tốt, cho dù không phải luật sư Phó ra tay, vụ kiện của chị giao cho chúng tôi, trên uy tín thôi cũng làm cho đối phương hoảng sợ 3 phần, sao chị không nghe tôi phân tích một chút trước rồi hãy quyết định chứ?”

Tôi bày ra một vẻ mặt chần chờ không quyết, tận lực khiến cho bản thân thoát nhìn càng giống như một người mất hôn nhân, muốn đi tìm một người đại diện để xử lý tranh chấp hôn nhân. Còn cô ta, lại dùng một vẻ mặt vô cùng khẩn thiết nhìn tôi.

Đúng lúc này, điện thoại của Trầm An Ny reo lên, cô ta áy náy nhìn tôi mỉm cười trước, lấy ra điện thoại nhìn xem, trên mặt lập tức bày ra một nụ cười thoải mái.

“Luật sư Phó.”

Cô ta nói điện thoại với Gia Tuấn?

Tôi rất ngạc nhiên, bởi vì thái độ của cô ta, ban nãy khi cô ta nói chuyện với tôi, giọng điệu trang nghiêm, khuôn mặt thực cẩn thận tỉ mỉ. Kết quả hiện tại khi cô ta nhận điện thoại của Gia Tuấn? Giọng điệu của cô ta hoàn toàn thay đổi, giọng nói nhu mì như vậy, tuy rằng trong miệng gọi luật sư Phó, nhưng bên tai tôi nghe ra sự thân mật như thế, giống như đang yêu?

Cô ta cười mỉm, giọng nói mềm mỏng vô cùng.

“Vâng, luật sư Phó, hiện tại trong văn phòng có một vị khách, em đang nói chuyện với chị ấy, vâng, tốt, anh nhất định phải chú ý, lái xe cẩn thận, buổi tối em không sao, vâng, em đến đó đặt chỗ, vâng, đêm đó chuyển biến tốt.”

Cô ta nhẹ nhàng cúp máy, sau khi cúp máy, nụ cười trên mặt vẫn vô cùng xinh đẹp như lớp màu trắng trên quả ô mai.

Trầm An Ny cắt điện thoại xong lại hỏi tôi: “Phải xưng hô với chị thế nào?”

Tôi tỉnh rụi: “Tôi tên Đinh Đinh.”

“Chị Đinh, nếu không phiền chị có thể kể lại vụ kiện của chị với tôi một chút được chứ?”

“Không được.” Tôi đứng dậy: “Tôi sẽ suy nghĩ lại một chút, làm phiền cô.”

Dường như cô ta cảm thấy kỳ lạ, tại sao tôi lại cố chấp như vậy?

Tôi khách sáo nói: “Cô khỏi tiễn, hôm nào gặp lại.”

Cô ta nhanh chóng đứng lên muốn tiễn tôi, nhưng do hấp tấp đứng lên, ống tay áo của cô ta thoáng vướng vào cây bút bên cạnh bàn phím, chỉ nghe cách một tiếng, cây bút rớt xuống đất gãy làm hai.

Sắc mặt của tôi nhất thời thay đổi, nhìn cây bút vô tội trên sàn kia, trái tim tôi như bị dao đâm trúng.

Trầm An Ny lại không phát hiện ra sắc mặt thay đổi của tôi, cô ta cúi đầu nhặt cây bút lên nhìn thoáng qua một cái, dường như có chút tiếc rẻ, lại lầm bầm: “Thật không bền mà.”

Sau đó, cô ta thuận tay, trực tiếp ném cây bút vào sọt rác.

Tôi trầm giọng nói: “Tạm biệt.”

Đào Yến cũng không thấy tôi đi ra, tôi nhanh chóng bước vào thang máy.

Sau khi ra ngoài, tôi cực kỳ phẫn nộ.

Trầm An Ny này, cô ta là cái thá gì? Trợ lý riêng của Phó Gia Tuấn? Phó Gia Tuấn làm luật sư lâu như thế, lại còn cần một trợ lý sao? Công việc anh bận rộn đến cỡ này sao? Phải cần một trợ lý? Mà là trợ lý riêng? Giỏi thật, cái gọi là trợ lý riêng sẽ giúp anh làm cái gì? Đánh máy? Photocopy? Hay là giặt quần áo, giặt luôn quần lót?

Còn tôi đột nhiên cảm thấy chua xót muốn rót nước mắt.

Tuy rằng cây bút đó không đáng bao nhiêu tiền, nhưng cũng là một món quà tôi tặng cho Gia Tuấn.

Ngày hôm nay lại dễ dàng bị hủy trong tay một cô gái.

Vương Diệu Âm gõ gõ tấm ngăn bên này của tôi, “Chị Đinh, đi họp.” Cô ấy đặc biệt nhấn mạnh: “Là cuộc họp mà tổng giám đốc đích thân chủ trì.”

Tôi như người từ trong mộng tỉnh lại, nhanh chóng thu thập hồ sơ, đi theo sau lưng cô ấy vào phòng họp.

Hóa ra là tổng giám đốc Bùi quay về Hồng Kông, vừa mới trở lại, thật sự là kinh thiên động địa, không biết là chỉ thị chủ yếu gì, nhưng một lát sẽ đến họp.

Trên đường đi vào phòng họp, Vương Diệu Âm còn nói thêm: “Cuộc họp lần này không biết phải họp bao lâu.”

Tôi hiếu kỳ: “Thời gian tổng giám đốc họp rất dài sao?”

“Cũng khó nói lắm, con người tổng giám đốc Bùi rất điên cuồng, đa số các cuộc họp đều chỉ họp với quản lý cao cấp, cấp dưới nhỏ bé như chúng ta không có cơ hội tham gia. Nhưng mà có 2 lần, anh ấy họp với mọi người chúng ta, từ sau 2h chiều kéo dài thẳng đến nửa đêm, nhưng một vấn đề đáng giá nhất là, cả cuộc họp anh ấy tràn đầy khí thế, nói từ đầu đến cuối không có chút nào nhàm chán, sau khi cuộc họp kết thúc, chúng ta không hề có cảm giác mệt mỏi, ngược lại hết sức kích thích như vừa xem xong một bộ phim bom tấn Hollywood.”

Tôi nhìn Vương Diệu Âm, cô ấy nhỏ hơn tôi 2 tuổi, nhắc tới Bùi Vĩnh Diễm, vẻ mặt cảm mến, mặt mày tỏa sáng, trong ánh mắt đều hướng tới sự vui vẻ rạo rực. Tôi không nghĩ vậy, tôi không tin cuộc họp lại có thể leo lắt đạt đến trình độ sống động như vậy, muốn tôi ngồi lâu trong một không gian như vậy? Tôi chỉ sợ bản thân sẽ hóa thành Phật mắt.

Chúng tôi nhanh chóng nối đuôi nhau vào trong, vào phòng mới phát hiện thấy Bùi Vĩnh Diễm đã ngồi bên trong rồi. Một nhân viên đang điều chỉnh máy chiếu, anh ta thì xem máy tính xách tay của mình.

Tôi tìm một vị trí khuất nhất ngồi xuống, thứ nhất là chức vụ của tôi thấp, thứ hai là tôi sợ nhất người khác chú ý đến mình.

Tất cả các nhân viên đều ngồi xuống, lúc này tôi mới ngẩng đầu lên, trong lúc vô tình tôi lại nhìn thấy Bùi Vĩnh Diễm.

Thật ra, đây là lần thứ 5 tôi tiếp xúc với anh ta, lần đầu tiên là trong nhà hàng, tôi không biết dáng vẻ của anh, chỉ nghe giọng nói, giọng nói sang sảng rõ ràng, nhưng có một chút đôn hậu nhiệt tình, cho nên tuy rằng không thấy mặt, tôi không có ác cảm đối với người này. Lần thứ hai là khi tôi phỏng vấn, anh ta xuất hiện, khiến trước mắt tôi sáng ngời. Lần thứ ba là ngày đầu tiên tôi vào công ty, anh ta lặng lẽ xuất hiện không một tiếng động ở sau lưng mọi người, cho chúng tôi một nụ cười thật ấm áp. Lần thứ tư là trong phòng làm việc của anh ta, anh ta vừa giống một nhà lãnh đạo, vừa giống một người hàng xóm dễ gần. Cho đến lúc này, tôi mới có thể không kiêng nể gì mà đánh giá đây là một quý công tử tuổi trẻ trong truyền thuyết của mọi người.

Vừa nhìn thấy, tôi cũng không thể không âm thầm tán thưởng trong lòng, khí chất cùng hương vị trên người Bùi Vĩnh Diễm, đúng thật là những đồng nghiệp nam trẻ tuổi hay trung niên trong tòa nhà này đều không thể sánh bằng. Không đơn giản chỉ vì bề ngoài của Bùi Vĩnh Diễm nhã nhặn tuấn tú, phong cách âm mặc khéo léo phóng khoáng, cả nửa vết bản trên ống tay áo cũng không có, cho dù anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng bình thường, đứng trong một đám người, anh ta cũng có thể biến hiện ra khí chất có một không hai của mình.

Tôi nghĩ tới một câu nói, người giàu sang quyền thế có phân biệt với người giàu mới nổi, người giàu mới nổi là nhân vật bị thụt trong một đêm tích lũy tài sản thành đồng.

rồi nổi lên, mà những người thượng lưu chân chính từ nhỏ đến lớn phải trải qua quá trình học hỏi tích lũy kiến thức mới có thể bồi dưỡng thành. Cho nên, nhất cử nhất động của họ đều không có một chút ngang tàng, không có nửa phần khoa trương và kiêu ngạo, họ biết lúc nào phải thu vào bên trong, lúc nào thì thể hiện ra ngoài, cho nên người như vậy đứng trước một khác, có một loại cảm giác ưu tú không ai bằng.

Quản lý Trần Vĩnh Đạt nói với Bùi Vĩnh Diễm “Tổng giám đốc Bùi, tất cả mọi người đều đã đến đông đủ.”

Bùi Vĩnh Diễm gật đầu, “Tốt, bắt đầu họp.”

Tôi mở quyển sổ ra, bắt đầu ghi chép nội dung cuộc họp.

Nội dung chủ yếu của cuộc họp lần này là nói về tính năng tiên tiến của du thuyền nước ngoài, hướng đi của thị trường, kế hoạch tiếp thị quý kế tiếp và tiếp thị trong thời điểm nóng.

Tôi hít sâu vài cái, ngòi bút vẫn trượt trên quyển sổ.

Cuộc họp bắt đầu, đầu tiên, Bùi Vĩnh Diễm nói đơn giản một chút về tính năng của du thuyền kiểu mới ở nước ngoài, sau đó, anh gọi nhân viên cho chúng tôi xem ảnh quảng cáo.

Trên màn hình lớn chiếu những hình ảnh động có phụ đề, tôi bắt đầu xem, dần dần tôi mất hồn.

Tôi là một người không dối được lòng mình, có tâm sự một chút thì tôi sẽ không che giấu được, buồn vui đều thể hiện trên mặt. Từ sau chiều hôm qua ở văn phòng Gia Tuấn tôi gặp Trầm An Ny, tôi vẫn không cách nào khôi phục lại bình tĩnh, trong đầu tôi có rất nhiều suy nghĩ hỗn loạn, tôi vừa tò mò quan hệ giữa Trầm An Ny và Gia Tuấn, lại vừa thấy kỳ lạ là tại sao Gia Tuấn lại tuyển một người như vậy vào làm, tôi còn muốn biết Trầm An Ny đó là loại như thế, rốt cuộc cô ta có trực tiếp đẩy Gia Tuấn lên giường hay không???

Đương nhiên tôi cũng biết suy nghĩ đó của tôi thật sự là dư thừa.

Những suy nghĩ lung tung này, ảnh hưởng đến tâm trạng của tôi, tôi cũng ngẩng đầu nhìn màn hình lớn như mọi người, bề ngoài tôi ngồi rất nghiêm túc, trên thực tế tôi lại giống một học sinh cúp học, tư tưởng đều sớm bay đi mất.

Bùi Vĩnh Diễm bắt đầu viết số liệu trên chiếc bảng trắng, tôi nhìn thấy bóng lưng của anh ta có chút nhớ lại chuyện cũ.

-----

6 năm trước, khi tôi và Gia Tuấn yêu nhau, tất cả vẫn còn vô cùng tốt đẹp. Hết giờ làm, đầu tiên tôi đến chỗ ở của anh, khi đó anh còn thuê một phòng trọ 40 mét vuông, tuy rằng nhỏ, nhưng đến mùa đông làm thông hệ thống sưởi, phòng nhỏ thật sự là rất ấm áp như mùa xuân. Tôi giống như một bà chủ nhỏ, mua thức ăn nấu cơm chờ anh đi làm về, để làm món thịt kho tàu mà anh thích nhất, tôi làm hồng 3 cái nôi, vô số miếng thịt, nhưng tôi vẫn nấu ra món thịt kho tàu mà từng miếng đều cháy khét giống nhau, làm tôi khóc không ra nước mắt. Lúc Gia Tuấn về, sau khi thấy trên mặt tôi dính đầy nôi, kêu lên sợ hãi rất khoa trương: “Em đây là Bao Công hay là Trương Phi?”

Tôi vừa uất ức vừa khó chịu.

Gia Tuấn bùng thịt ra, nhìn chăm chăm vào đám củi khô cháy đen kia, đầu tiên ngửi một cái, sau khi quen với hương vị rồi, anh cười tủm tỉm gấp một

miếng nhỏ nhấm nháp, sau khi nuốt xuống, lúc này anh mới cảm thấy hài lòng mà khen ngợi tôi: “Mùi vị không tệ.”

Tôi đương nhiên biết anh cố ý khen tôi, sợ tôi bị bề mặt.

Tuy rằng cháy khét, nhưng anh vẫn ăn rất ngon lành, xem như là một món cao lương mỹ vị. Tôi vừa cảm động vừa bối rối, không thể nhìn thấy anh có cảm nhận gì trong lòng.

Máy chiếu vẫn đang phát ảnh quảng cáo, dần dần biến thành những hình ảnh biến động của cuộc hôn nhân đã chết của tôi.

Rốt cục, Bùi Vĩnh Diễm tắt hình chiếu.

Lúc anh ta tuyên bố cuộc họp chấm dứt, tôi như từ trong mộng tỉnh lại, cuộc họp này, tôi như đi lạc vào cõi thần tiên mơ hồ, gần như một chữ cũng nghe không vào.

Sau khi Bùi Vĩnh Diễm nói ngắn gọn vài câu với mọi người, thì kết thúc cuộc họp, à, hóa ra cuộc họp này cũng không kéo thời gian quá dài, mọi người thu dọn mọi thứ xong, tôi cũng đứng lên, chuẩn bị hòa vào đám người đi ra ngoài.

Không ngờ ngay lúc tôi ôm hồ sơ đứng lên, anh ta lại gọi tôi quay lại.

“Đình Đình, cô chờ một lát.”

Tôi vội vàng quay đầu lại, chân chờ nhìn anh ta, anh ta thật sự gọi tôi ở lại.

Tất cả mọi người giải tán, phòng họp chỉ còn lại có tôi và anh ta.

Bùi Vĩnh Diễm bước đến đóng cửa lại, sau đó xoay người đi đến bên cạnh tôi.

Tôi rất chột dạ cúi đầu xuống, tôi nhìn mũi giày da của anh, không biết anh ta tìm tôi có chuyện gì, chẳng lẽ vừa rồi nhìn thấy tôi thất thần sao?

Quả nhiên anh ta hỏi tôi: “Đình Đình, cô đưa sổ ghi chép vừa rồi cho tôi xem.” Sau đó anh ta vươn tay về phía tôi.

Trời, tôi hoảng sợ, vừa mới rồi không theo dõi hình ảnh, anh ta nói về hướng đi của thị trường, trước đó lại viết về gì đó trên bảng, nhưng tôi đã thất thần, một chữ cũng không nhớ.

Tôi ôm chặt quyển sổ, không ngừng hoảng hốt từ chối: “Tổng giám đốc Bùi, chữ viết của tôi rất xấu, viết rất lung tung, để tôi sửa lại một chút rồi sẽ giao cho anh xem?”

Về mặt anh ta rất nghiêm chỉnh: “Tôi muốn xem bây giờ.”

Nói xong, anh ta không phân bua nữa, đoạt lấy quyển sổ trước ngực tôi, tôi thảm than chết rồi.

Tieu rồi, tôi là một phạm nhân có chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, muốn viện cớ gì để giải vây cũng đừng nên nói ra.

Anh ta mở quyển sổ của tôi ra, vừa nhìn ghi chép của tôi, sắc mặt nhất thời thay đổi.

Bởi vì, trên trang sổ của tôi, có viết ba chữ to rất rõ ràng: Đồ chó con.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 23: Hôm nay chị có bạn, không nhận phục vụ của cậu

Bùi Vĩnh Diễm ngẩng đầu nhìn tôi, tôi hoảng hốt không biết làm thế nào, “Cái này, cái này.”

Anh ta hỏi tôi: “Tôi khiến cô ghét cay ghét đắng?”

Tôi vội vàng giải thích: “Không phải, tuyệt đối không phải nói anh.”

Anh ta trả lời: “Tôi cũng nghĩ vậy, cô mới đến công ty chưa được bao lâu, tôi vẫn chưa đến mức bị một nhân viên nữ mắng chửi đến loại trình độ này?”

Tôi vô cùng khó xử, cúi đầu, về mặt lúng túng, nói không nên lời.

Anh ta đưa quyển sổ lại cho tôi, sau đó đi chuyển đến một chỗ khác của chiếc bàn, ngồi xuống.

Tôi khẽ nói: “Xin lỗi, tổng giám đốc Bùi.”

Anh nhìn tôi, nhướn mày trầm giọng nói: “Tôi không chấp nhận lời xin lỗi, phải biết rằng cô đến công ty là để làm việc, 1 tháng cô ở công ty ngân ngơ hết 160 tiếng, theo như tiền lương 1 tiếng của cô là 15 đồng, xin hỏi cô cảm thấy với biểu hiện vừa rồi của cô có đáng 15 đồng hay không?”

Tôi ngơ người, trong đầu thoáng phát hiện số tiền đó không hợp lý lắm, lập tức tôi ngu ngốc mà hỏi: “Khi nộp đơn xin việc thì tiền lương không chỉ có chừng này, rốt cuộc một tháng tôi lãnh được bao nhiêu tiền?”

Anh ta trấn tĩnh nhìn tôi: “2500 đồng.”

Hà, tôi ngây người.

Anh ta đóng máy tính xách tay của mình lại, rút phích cắm điện ra.

“Đinh Đinh, tôi đã nói tôi nhận cô đến là để làm việc, không phải tuyển học sinh, đương nhiên đối với nhân viên vừa có thiên phú vừa cần cù chăm chỉ, tôi sẵn lòng cho họ cơ hội học hỏi, tôi cũng sẵn lòng cho mọi người một môi trường làm việc vui vẻ, nhưng không phải vì thế mà cô có thể ở trong đó chơi đùa vui vẻ. Về phần tôi, tôi phải có trách nhiệm với mỗi một đồng tiền chi ra của công ty, cô hiểu chưa? Nhưng trước mắt với năng lực làm việc của cô, Cô còn chưa kham nổi tiền lương ở chức vụ của mình, cho nên nhiều nhất cô chỉ có thể nhận 2500 đồng.”

Tôi không nói gì, nhưng không thể không thừa nhận anh ta nói chuyện rất hợp tình hợp lý.

“Rất xin lỗi, tổng giám đốc Bùi.”

“Không cần xin lỗi. Tôi nói rồi, tôi không chấp nhận lời xin lỗi, tôi không quan tâm cô có bao nhiêu tâm sự, chỉ cần cô bước vào công ty một phút, tôi muốn trạng thái của cô phải ở đây một phút. Lúc trước khi tuyển dụng cô, tôi có cảm giác cô sẽ không làm tôi thất vọng, có thể bồi dưỡng một chút, cho nên tôi mới thuê cô, tôi hy vọng cô thật sự đừng để cho tôi thất vọng.”

Tôi áy náy, lại luôn miệng nói xin lỗi.

Tay anh ta nhẹ nhàng đặt cây bút quẹt lên bề mặt máy tính xách tay, suy nghĩ một chút, anh ta nói:

“Cho tôi biết địa chỉ mail của cô, tôi gửi cho cô nội dung cuộc họp hôm nay, cô trở về xem kỹ càng một chút.”

“Vâng, tổng giám đốc Bùi.”

Giọng nói của anh ta lại ảm áp: “Nhớ kỹ một điều, 3 tháng, tôi chỉ cho cô thời gian 3 tháng, nếu trong 3 tháng cô vẫn không thể vào trạng thái khiến tôi hài lòng, tôi sẽ không để ý phương diện tình cảm nào cả, nhất định sẽ đuổi việc cô.”

Tôi đã rất xấu hổ, lúc này buộc phải cam đoan: “Anh yên tâm, tổng giám đốc Bùi, tuyệt đối sẽ không có lần sau.”

Anh ta gật đầu nhìn xuống đồng hồ ở cổ tay: “Tốt lắm, hiện tại cũng sắp hết giờ làm việc, cô có thể không cần gọi tôi là tổng giám đốc Bùi, như vậy tôi có thể hỏi cô một chút vấn đề riêng tư không?”

Tôi khó hiểu: “Chuyện gì?”

Anh ta tỏ ý bảo tôi ngồi xuống, tôi đành ngồi xuống, cách một cái bàn hội nghị với anh ta, cự ly khoảng 4 thước.

Anh ta nhìn tôi hỏi: “Cô có thể nói cho tôi biết, chuyện gì đang quấy nhiễu cô vậy?”

Tôi cúi đầu xuống, ngón tay đan vào nhau.

“Anh Bùi.” Tôi ngẩng đầu lên nhẹ nhàng nói: “Anh nói bây giờ đã hết giờ làm việc, tôi có thể không cần gọi anh là tổng giám đốc Bùi, nhưng bây giờ tôi vẫn còn ở trong phạm vi của công ty, tôi không có thói quen ở trong văn phòng nói chuyện riêng tư.”

Anh ta mỉm cười: “Đây là cô ám chỉ tôi nên hẹn cô đi ra ngoài sao?”

Tôi nhất thời hoảng sợ nhảy dựng lên: “Không, không phải, tôi thật sự không có ý này.”

Anh ta cười hỏi tôi: “Như vậy nếu tôi hẹn cô ra ngoài, cô có thời gian không?”

Tôi lập tức lắc đầu: “Không được, tôi không có thời gian, tôi, tối nay tôi có hẹn rồi.”

“Kiên quyết từ chối như vậy, thật không nể mặt người khác mà.”

Tôi đành ho khan hai tiếng.

Anh ta cao giọng nói: “Vậy được rồi, cô tan ca đi.”

Tôi ôm quyển sổ, lễ phép nói lời tạm biệt anh, ở trong tầm mắt của anh ta mà trốn ra khỏi phòng họp.

Thực ra Bùi Vĩnh Diễm nói rất đúng, tôi đến công ty là để làm việc, nếu tôi không thể chăm chỉ làm việc, người ta dựa vào cái gì để trả tiền lương cho tôi.

Tôi trở lại chỗ ngồi, không ngờ Vương Diệu Âm còn chưa về, nhìn thấy tôi quay lại, cô ấy nhìn không được, tò mò hỏi tôi: “Chị Đinh, tổng giám đốc Bùi giữ một mình chị lại nói chuyện, là chuyện gì vậy?”

Cô ấy quan tâm cũng thật nhiều.

Tôi chỉ nói: “Cái gì cũng không nói, anh ấy phê bình tôi không có tinh thần làm việc.”

Cô ấy rất hiếu kỳ: “Có thật không? Mà sao tôi có cảm giác rằng tổng giám đốc Bùi đối xử đặc biệt với chị, đúng rồi, chuyên ngành của chị Đinh là gì vậy? Công ty nhận người không phải đòi hỏi bằng cấp chính quy trở lên sao?”

Tôi thu dọn xong đồ đạc, lễ phép nói với cô ấy: “Ngày mai gặp lại.”

Trong tổ chức lớn thì thị phi và lời đồn cũng nhiều, đặc biệt là một không gian toàn là phụ nữ, nếu không phát sinh chuyện vui gì, thì thật sự có lỗi với đám phụ nữ nhiều chuyện này.

Tối nay thật sự là tôi có hẹn, bởi vì tâm trạng phiền muộn, tôi hẹn Chu Vi cùng nhau ra ngoài ăn cơm, ăn cơm xong lại đi uống một ly.

Từ sau khi bắt đầu đi làm, cuộc sống của tôi cũng bắt đầu phát sinh biến hóa, trước kia tôi cảm thấy ăn con xong thì đi bar uống một ly, đó chính là độc quyền của đàn ông. Sau khi đi làm, tôi mới phát hiện phụ nữ cũng có thể tao nhã ngồi trong quán bar, cùng bạn bè tri kỷ uống một ly rượu cocktail, ngồi đối diện tâm sự cả ngày.

Bây giờ, hai người phụ nữ độc thân chúng tôi đang an vị trong quán bar âm nhạc Bruce, kể khổ với nhau.

Chu Vi cũng có chút ngạc nhiên: “Thật sự Phó Gia Tuấn tuyển một trợ lý riêng như vậy ở văn phòng luật sư sao? Anh ta bận rộn sự vụ đến cỡ này? Tôi tưởng rằng có Đường Nhất Phàm giúp anh ta xử lý những vụ đơn giản cũng đã đủ rồi.”

Tôi có chút cảm giận hừ một tiếng: “Đường Nhất Phàm bất quá cũng chỉ là một người nguy trang đề lên lút vụng trộm mà thôi, trước kia anh ta ngại không tuyển trợ lý nữ, chắc là chán miệng của tôi lại, hiện tại tôi và anh ta cũng sống riêng rồi, tự nhiên anh ta sẽ không cần kiêng dè nhiều như vậy.”

“Nghe giọng điệu của cậu, đây là cậu ghen sao?” Chu Vi cười lạnh: “Cậu trách Phó Gia Tuấn ham mê sắc đẹp sao? Còn nhớ trong Hồng Lâu Mộng, Vương Hi Phượng khóc lóc kể lể với mẹ Cỗ, Cỗ Liên vụng trộm bên ngoài, mẹ Cỗ mỉm cười nói một câu, đàn ông nào mà không dính mùi tanh chứ, cũng như nhau thôi, Phó Gia Tuấn cũng là đàn ông, hiện tại anh ấy cũng gần như là độc thân rồi, có điều luật nào không cho phép anh ấy tuyển trợ lý nữ xinh đẹp chứ?”

Tôi không đáp, bản thân uống rượu, Chu Vi có ý tốt khuyên tôi: “Đinh Đinh, cậu uống nhiều rồi, rượu ở đây tuy rằng giống nước, nhưng mà vẫn có tác dụng chậm đó, nếu như cậu say rượu thất thố, tôi không có cách nào dọn dẹp dùm cậu.”

Tôi cười ha ha, thật sự hơi say, vốn dĩ tư lượng không tốt, hiện tại lại vừa uống rượu, giữa mơ mơ hồ hồ hỏi cô: “Đúng rồi, tôi dọn đến chỗ cậu ở được không? Tạm thời chưa tìm được nhà, nhưng lại không muốn ở chung với ba mẹ nữa.”

Sắc mặt cô ấy thoát cái có chút kỳ lạ: “Không được.”

Tôi lập tức hiểu ra: “Cậu có thay đổi? Nói mau, người đàn ông kia có điều kiện thế nào, thân phận ra sao, không cho cậu giấu diếm tôi.”

Cô ấy lắc đầu: “Cậu không hiểu đâu, Đinh Đinh.” Cô ấy cười ha ha.

Tôi chợt thông minh: “Con nhỏ chết tiệt kia, cậu nói là bạn trên giường sao?” Tôi lại tự nói: “Cũng đúng, cậu cũng không phải là Nê Bò Tát, có máu có thịt, sao có thể chịu được những ngày trống rỗng chứ?”

Cô ấy ở dưới cái bàn đạp tôi một cái: “Cậu rất ám ức sao?”

Tôi đau như xoa xoa chân, liên tục xin tha thứ.

Lúc này tôi mới hiểu được Chu Vi nói không tiện là có ý gì, thời gian chúng tôi quen biết nhau đã lâu như vậy, cô ấy cũng không giấu giếm cuộc sống riêng tư của mình, quả thật cô ấy có quan hệ riêng một thời gian với một bạn nam, tại sao lại gọi là bạn nam, mà không phải gọi là bạn trai, bởi vì giữa cô và anh ta chỉ là một quan hệ tồn tại ở một giới hạn cần thiết nào đó. Tất cả mọi người đều rất lý tính, lúc cơ thể của cả hai cần đối phương, hai người ở chung một đêm, đến sáng hôm sau hôn đối phương một cái, nói tạm biệt, không có gánh nặng tư tưởng, cũng không quấy rầy cuộc sống hàng ngày của đối phương, điều này hiện nay nam nữ trẻ tuổi đều xem nhẹ, cũng không xem là chuyện kinh thiên động địa gì, huống hồ Chu Vi cũng chưa kết hôn, không ai can thiệp vào cuộc sống riêng của cô ấy, cho dù cô ấy có làm vậy, cũng không quá đáng.

Tôi đột nhiên lặng lẽ, có khi nào đây chính là nguyên nhân mà lúc trước Gia Tuấn và Quách Sắc quần lấy nhau?

Tôi chỉ rầu rĩ uống rượu.

Chu Vi có điện thoại, cô ấy ừ à vài tiếng, rồi đi vào nhà vệ sinh, một mình tôi đang bị sự cô đơn vùi lấp.

Lúc này có người ngồi xuống bên cạnh tôi.

Tôi vừa quay đầu lại, con dê của nhà nào không nhốt kỹ vậy?

Đến bắt chuyện là một thằng nhóc chưa đầy 20 tuổi, vẻ mặt non choẹt, nhưng lại làm ra vẻ lão luyện nói chuyện với một phụ nữ hơi già như tôi.

“Chị đi một mình sao?” Nó hất mặt, trong ánh mắt có chút trêu đùa.

Tôi đánh giá nó từ trên xuống dưới: “Xem ra cậu không phải là một con vịt.”

Nó cười: “Sao chị lại nói như vậy?”

“Người ta nói nếu như là trai bao, sau khi ngồi xuống sẽ đặt hộp thuốc lá bên tay phải, đặt bật lửa lên trên, như vậy người cùng ngành sẽ ngầm hiểu, không đến mức xung đột hoặc là đoạt khách của đối phương, cậu không có trang phục và đạo cụ này, xem ra là không phải.”

Nó vui vẻ: “Chị thật sự rất thú vị, tôi thích.”

Tôi lạnh lùng đáp: “Mấy tuổi rồi? Có chứng minh nhân dân chưa? Tốt nghiệp chưa? Tóc này là nhuộm à? Quần áo là lên mạng mua đồ cũ phải không? Đồng hồ cũng là hàng nhái? Muốn tìm nghề tay trái à, hay là muốn nghe chị giảng cho cậu một khoá tư tưởng?”

Nó nhát thời sinh ra hứng thú: “Chị thật là thú vị, tôi cần một người chị thương tôi như vậy, mấy đứa 17-18 tôi thấy không hợp mắt, để lại cho những lão già 45 tuổi đi.”

Tôi hừ lạnh: “Em trai tránh người đi, hôm nay chị có bạn, không nhận phục vụ của cậu.”

Nó không bỏ ý định: “Tại sao vậy? Chị, tôi nhìn chị rất lâu rồi, khách của quán bar này thì chị thuộc dạng người có mùi vị nhất, vậy thì chị yêu thương tôi không tốt hay sao?”

Tôi nhún mày, thật mẹ kiếp đồ bản thiu không phân biệt được cấp độ tuổi tác.

Tôi nói: “Tránh ra.”

Nó còn đang quần lý cả tay tôi: “Chị gái.”

Tôi không thể nhịn nữa giờ tay lên gọi một người bảo vệ cao to: “Này anh ơi.”

Vị bảo vệ kia lập tức qua đây. Nhẹ nhàng chụp vai thằng nhóc đó: “Này.”

Thằng nhóc bị dọa sợ lập tức chuồn đi.

Không ngờ người đàn ông này lại lập tức tiếp cận chỗ ngồi của tôi, nói với tôi: “Này, người đẹp.” Hóa ra hẳn không phải là bảo vệ.

Tôi thờ ơ nhìn người đàn ông đến tiếp này.

Trong mắt hắn cũng không thèm nhìn tôi, chỉ lão luyện nói: “Coi bộ hẳn ta không được rồi, không thích hợp với em, em xem tôi thế nào?”

Tôi lạnh lùng hỏi hắn: “Giọng điệu của anh rất tự tin, xem ra bản lĩnh không tồi, kỹ thuật cũng tỉ mỉ?”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 24: Anh có muốn lên giường với tôi không?

Hắn có chút dương dương tự đắc nói: “Không dám khoe khoang, bắt quả anh có rất nhiều bạn gái, đã kết hôn rồi còn đến tìm anh, không còn cách nào, anh làm cho các cô ấy nhớ mãi không quên mà.”

Đàn ông thôi.

Hắn kề sát vào tai tôi, nói: “Anh cũng nhìn em lâu rồi, có phải em bị thất tình không? Không sao, anh sẽ giúp em, yên tâm đi, anh không phải làm nghề đó đâu, anh cũng sẽ làm các biện pháp an toàn mà, hai chúng ta theo nhu cầu thôi, tuyệt đối sẽ không lưu lại hình khiêu dâm gì đâu, yên tâm đi.”

Tôi quay đầu lại, trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Dường như hắn đối với dạng phụ nữ như tôi rất có lòng, tự cho rằng tôi đang giả bộ rụt rè, tôi chỉ nghe hắn nói: “Không có chuyện gì đâu, lúc đầu thì ai cũng ngượng ngùng, dần dần thì tốt hơn, nếu em muốn kích thích một chút, anh có rất nhiều trò.” Rồi hắn lại thấp giọng nói: “Anh dài tới 20cm lận, tuyệt đối có thể cho em lên đỉnh, khiến em cực kỳ thỏa mãn.” (Nhoclubu: Chàì oi, sao dài dữ vậy? Tg có nỗ hok chàì? =.=)

Tôi nhất thời sôi máu, giỗi cho một tên đàn ông vô sỉ ghê tởm.

Nhìn thấy tay hắn không an phận sờ lên đùi tôi, tôi nhất thời bốc hỏa, thuận tay cầm cái gạt tàn bằng thủy tinh bên phải, không thèm suy nghĩ, nhắm thẳng vào gáy của hắn mà bỏ tới, chỉ nghe một tiếng hét thảm thiết, có lẽ là hắn cơ bản không ngờ rằng tôi sẽ kích động như vậy, bất ngờ không kịp đề phòng đã bị đánh trúng một cái thật mạnh.

Đánh xuống một cái này, tôi cũng hoảng sợ, từ lần trước đánh Phó Gia Kỳ một bạt tay, đến bây giờ đã qua mấy tháng, tôi không ngờ rằng tính khí của tôi vẫn không sửa được, lại còn có thể bốc phát như vậy.

Lập tức đang lúc tôi cũng choáng váng, chỉ nhìn thấy một dòng máu tươi như con giun từ đầu của hắn chảy xuống.

Những người khách trong quán bar cũng bị tiếng động bên này của chúng tôi làm cho kinh hãi, đều tò mò nhìn qua đây.

Tên đó vừa sờ đầu, vừa thấy toàn là máu, nhất thời giận sôi gan, hắn bỗng nhiên đứng lên, xia vào người tôi rống to: “Con đàn bà đề tiện này.”

Tiếng nói chưa dứt, hắn đã kéo cánh tay của tôi qua, nhấc tôi lên khỏi chỗ ngồi một cách mạnh mẽ, tôi chỉ cảm thấy bàn chân nhẹ tênh, cả người bị hắn ta ném thật mạnh sang chỗ khác, đầu đập vào bên cạnh tủ.

Tên đó buột miệng giận dữ, tất cả đều là lời lẽ bẩn thỉu, tôi lấy lại tinh thần, xong rồi, thôi xong rồi, tôi chộc phải tỏ oong vò vế rồi.

Bảo vệ của quán bar lập tức vọt tới, ngăn tên này lại ngay, sức lực của hắn rất lớn, hắn ta một phen xô ngã hết tất cả bảo vệ.

Tôi ngồi phịch trên sàn, đang rất hoang mang. Không phải là tôi sẽ bị hắn cho một đám mạnh thật mạnh nữa chứ, đột nhiên một cánh tay luồn dưới nách tôi, đỡ tôi đứng lên.

Tôi nhìn lại, há, là Bùi Vĩnh Diễm?

Bùi Vĩnh Diễm đỡ tôi dậy, gần như là dùng tư thế ôm để đặt tôi lên quầy rượu, vén tóc của tôi lên, anh hỏi tôi: “Cô không sao chứ?”

Tay của người đàn ông kia khoát lên trên vai của Bùi Vĩnh Diễm, phần nộ điện cuồng mắng chửi Bùi Vĩnh Diễm: “Oắt con, muốn xen vào chuyện của người khác ư?”

Bùi Vĩnh Diễm quay đầu lại, nghiêng mắt nhìn xuống bàn tay của hắn, không lạnh không nóng nói: “Bỏ tay ra.”

Nói xong anh thu vai lại, liền thoát khỏi tay của tên kia.

Chu Vi cũng gấp gấp quay lại, cô ấy lo lắng đỡ tôi, liên tục trấn an tôi đang đàn ra: “Đình Đình, cậu không sao chứ.”

Tôi vẫn đang hoảng hồn chưa bình tĩnh lại, ngẩng ngốc nhìn Bùi Vĩnh Diễm cùng tên kia, không ngờ Bùi Vĩnh Diễm vô cùng hòa nhã nói với tên gây sự kia: “Tôi không muốn đánh nhau với anh, chỉ có điều anh ta muốn cùng anh đo sức một chút.”

Anh nháy mắt một cái, ý bảo tên kia nhìn lại sau lưng, chúng tôi đều nhìn theo ánh mắt của Bùi Vĩnh Diễm, lúc này mới hiểu ra.

Tôi thấy một người đàn ông cường tráng cao khoảng 1m9 đang đứng ở sau lưng tên kia, dũng mãnh hệt như cây cột nhà, đứng sừng sững ở giữa quán bar như một cái trụ.

Đây thật sự là bộ ngựa bất ve, hoàng tước ở phía sau, tên đề tiện gây chuyện bắt quả chỉ cao khoảng 1m8, bây giờ đứng trước mặt người đàn ông cao lớn cũng yếu đuối hẳn.

Khuôn mặt của người đàn ông cao lớn kia rất thẳng thắn, không nói câu nào, chỉ tiện tay cầm một chai bia trên quầy rượu, chỉ thấy tay trái anh ta lấy chai bia, hai ngón tay phải nắm miệng chai, giống như đang cạy con cua, bóp một tiếng, ngay cả miệng chai và nắp chia bia cứng nhất đều bị bẻ vỡ.

Sau đó anh ta ngẩng đầu, ngửa cổ, tằm mắt từ đầu đến cuối đều nhẹ nhàng xẹt qua tên tiện nam, vừa há miệng dốc ngược chai bia rót vào miệng mình.

Động tác trước sau nhanh nhẹn dứt khoát, uống bia xong, anh ta mới dùng một giọng nói lạnh lùng hỏi tên tiện nam: “Muốn đến đây uống một ly với nhau không?”

Tên tiện nam nhìn thấy anh to con, mây bay nước chảy lưu loát sinh động, động tác dứt khoát, lúc này choáng váng. Anh to con bẻ chai thủy tinh, giống như nhặt rau hẹ, mà nếu như vị trí bẻ, không khéo là cánh tay hoặc là bộ phận mềm mại nào đó trên người hắn?

Lý Quý đứng phải Lý Quý, tên tiện nam chỉ có thể cảm hận mắng chửi tôi: “Coi như hôm nay may may mắn.” Lập tức chạy ra ngoài.

Người vậy xem cũng rụt đầu, không còn náo nhiệt, tự nhiên mọi người khôi phục lại thể giới của riêng mình.

Tôi vỗ ngực, sắc mặt sớm bị dọa thành trắng bệch.

Lúc này, Bùi Vĩnh Diễm mới quay đầu lại, anh ta ôn hòa hỏi tôi: “Cô không sao chứ?”

Lúc này tôi mới nghĩ ra, anh ta chính là ân nhân cứu mạng của tôi. Nếu không phải anh ta kịp thời xuất hiện, nhất định tôi sẽ bị tên tiện nam đó hung dữ tạt cho mấy cái, có thể thất khiếu (1) sẽ bị chảy máu đến khó coi.

(1) Thất khiếu: hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi, miệng.

Chu Vi không ngừng giúp tôi xoa ngực, khiến tôi đang thờ hồn hển thì bình tĩnh lại một chút, cô ấy cũng sợ hãi.

Thấy chuyện không hề gì, cô ấy mới mắng tôi: “Cậu thật sự không để cho tớ bớt lo lắng mà.”

Lúc này tôi mới nhớ tới sự chột dạ đáng sợ, rượu vừa uống xong lúc này đang xáo trộn trong dạ dày, tất cả mùi rượu xộc lên, tôi kiềm chế không được sự cuộn trào trong dạ dày, tôi rất muốn nôn ra, muốn quơ một xấp khăn giấy lên che miệng, nhưng trong tay tôi cái gì cũng không có, quýnh quýnh lên, tôi thuận tay chop lấy một ly rượu bụng to ở trên quầy rượu, chính là ly rượu bụng to miệng hẹp 170cc, mà đúng lúc này, thức ăn trong bụng đã vận hành đến cổ họng. Cả Bùi Vĩnh Diễm lẫn Chu Vi đều ở trước mặt tôi, tôi muốn trốn cũng không có chỗ trốn, bên trong lộn xộn, tôi xoay người lại trực tiếp nâng ly rượu lên miệng của tôi.

Sau đó, tôi nghe thấy người hầu rượu kêu lên thất thanh thảm thiết.

Tôi lại mất mặt, lần này chưa tính đến chuyện gặp rắc rối, mất hết cả thể diện.

Người hầu rượu nhìn tôi nôn ra một ly ô uest, mặt cắt không còn chút máu.

Chu Vi cũng hoảng sợ hét lên một tiếng, cô ấy che miệng, Bùi Vĩnh Diễm cũng nhin không được xoay qua chỗ khác.

Tôi xấu hổ nâng ly rượu đưa cho người hầu rượu, hấn chán ghét dùng một tay quạt không khí, tôi chỉ đành nói xin lỗi: “Thật sự... rất xin lỗi.”

Không biết tôi lao đảo thế nào chạy ra khỏi quán bar, Chu Vi ở sau lưng không ngừng xin lỗi người ta, ra khỏi quán bar lại té ngã trên đường, cô ấy đỡ tôi dựa vào cái cây ven đường, tôi lại nôn mửa.

Chu Vi tức giận mắng tôi, cô ấy vừa vỗ lưng tôi vừa mắng: “Sớm biết tửu lượng cậu kém như vậy, thật không nên dẫn cậu ra đây để mất mặt xấu hổ.”

Tôi chìa ngón tay về phía cô ấy, cười ha ha nói: “Thật là, một cuộn giấy vệ sinh ở thời điểm tất yếu cũng phát huy được tác dụng cực hạn của nó, cực cung à, cậu chính là cuộn giấy vệ sinh trong lúc tớ nghèo túng nhất.”

Bùi Vĩnh Diễm lại ở sau lưng chúng tôi mỉm cười.

Tôi quay đầu lại, thấy Bùi Vĩnh Diễm đứng ở phía sau chúng tôi, trên mặt anh ta cười nhạt mà hiền lành, tôi nhìn mặt anh, trong lòng chợt bắt đầu thấy khổ sở.

Cuối cùng, nước mắt cũng trào ra khỏi hốc mắt, tôi lấy tay vuốt mắt, tôi hướng về phía Bùi Vĩnh Diễm, tôi vừa khóc vừa cười hỏi anh: “Anh nói cho tôi biết, từ sống đến chết có xa lắm không? Từ mê đến ngộ có xa lắm không? Từ yêu đến hận có xa lắm không, từ cố chí kim có xa lắm không?” Nói xong câu cuối cùng, giọng nói của tôi từ từ yếu đi, nước mắt chảy xuống khóe miệng, mặt vô cùng, tôi thều thào hỏi: “Từ trái tim đến trái tim có xa lắm không?”

Chu Vi đỡ tôi.

Không ngờ Bùi Vĩnh Diễm lại trả lời không liên quan gì cả, anh nhìn lên bầu trời rồi trả lời: “Cô nhìn xem chòm sao Orion vô cùng sáng, thi ca nói rằng vật đổi sao dời, qua khỏi canh ba, chòm sao Orion đắm chìm trong dải ngân hà là chòm sao lộng lẫy nhất.”

Anh ta nói vậy là có ý gì? Tôi không hiểu, nhắm mắt lại, tôi trực tiếp ngã vào lòng của Chu Vi.

*****

Ngày hôm sau, tôi bị mùi hương quyến rũ của bánh bao làm thức giấc.

Mở mắt ra nhìn thấy, tôi ngủ trên giường của Chu Vi.

Tôi tò mò ngồi dậy, phát hiện ra trên người không mặc gì cả, ngủ trần trụi. Sau khi mặc áo sơ mi của mình đặt trên giường, tôi ra ngoài phòng khách, quả nhiên nhìn thấy Chu Vi đang bung bánh bao ra bên ngoài.

Thấy tôi thức dậy, cô tức giận nói: “Thức dậy rồi sao? Người phụ nữ gây họa?”

“Tại sao tớ lại ở đây?”

Cô lẩm bẩm: “Còn nói nữa, người nào không thể uống rượu mà còn sung, thật là không uống rượu thì còn giống người, vừa uống rượu vào thì không còn là người nữa.”

Tôi khó hiểu: “Tôi qua tớ uống rượu phải không? Không nhớ nữa.”

Cô ấy mắng tôi: “Cát, người như cậu đó, tôi hôm qua cậu gây sự làm trò cười cho thiên hạ, không chừng tớ nói ra có thể hù chết cậu đấy.”

Tôi vỗ đầu: “Trời đất, tớ còn chưa nói cho ba mẹ tớ biết, buổi tối tớ ngủ ở chỗ cậu, chắc họ lo lắng chết luôn?”

Vừa định tìm điện thoại, Chu Vi lại không khách sáo mà chế nhạo tôi: “Xong rồi, đã gọi điện thoại cho dì rồi.”

Tác dụng của cồn đã biến mất, lúc này tôi mới yên tâm hỏi cô ấy: “Tôi qua tớ có làm gì động trời không, kể cho tớ nghe một chút đi.”

Cô ấy hừ hừ mắng tôi: “Tôi hôm qua, đầu tiên là cậu đánh một tên tiện nam ở quán bar, sau đó thì bị tên đó ném xuống đất, lúc cậu suýt chút nữa như cọng cỏ bị chà đạp, thiên thần của cậu xuất hiện, cứu cậu.”

Tôi vô cùng hoang mang, thật là giống như đang nghe chiếu thư: “Thiên thần? Ai vậy?”

“Là ông chủ của cậu, tên là Bùi Vĩnh Diễm.”

Lúc này tôi mới thật sự tỉnh táo, tinh thần lo lắng, đầu óc đau nhức dữ dội.

Chu Vi tức giận tái hiện lại chuyện xảy ra tối qua cho tôi, hóa ra sau đó lại xuất hiện một vệ sĩ cao to của Bùi Vĩnh Diễm, đúng lúc Bùi Vĩnh Diễm đang uống rượu với khách hàng ở quán bar, kết quả gặp được tôi đang ở đó gây sự, anh ta liền tiện tay cứu tôi.

“Sau đó thì sao?” Tôi ngồi xuống mép bàn, thò tay tôi đĩa bánh bao.

Chu Vi tát một cái chup về: “Xem chỗ này của tớ là chỗ ăn uống miễn phí sao? Đi rửa tay trước đi.”

Tôi ngoan ngoãn đi rửa mặt, thật tốt, cô ấy còn để một bàn chải đánh răng dự phòng ở trong nhà vệ sinh, tôi đương nhiên lấy xài rồi.

Sau khi rửa mặt xong, tôi mới nghe và biết được hành động vĩ đại tối qua của tôi, nghe xong đầu tôi cháy đen.

Tôi say rượu nên ngã, Chu Vi không đỡ được tôi, Bùi Vĩnh Diễm đến đỡ tôi, kết quả tôi thuận tay ôm lấy cổ anh ta, ôm chặt anh ta, dùng lời nói hăm dọa của Chu Vi hình dung, “Cái tư thế đó của cậu gọi là khiêu khích á.”

Tôi biết là cô ấy có tình tổn thương tôi, cho nên tôi chỉ cười ha ha, sau đó thì tôi cười không nổi nữa.

Bùi Vĩnh Diễm ôm tôi lên xe của anh ta, anh ta yêu cầu tài xế đưa chúng tôi về nhà, mà tôi, tôi thì hết như một con gấu koala, ôm chặt lấy anh ta, dính chặt trên người anh ta, điều kỳ quái nhất chính là, đi được nửa đường tôi lại tỉnh bơ nói với anh ta một câu như vậy: “Nói đi, anh có muốn lên giường với tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 25: Chòm sao Orion là cái quái gì?

Chu Vi ngồi ở chỗ ngồi phía trước, kinh ngạc tròn mắt há mồm, cho tới bây giờ cô ấy chưa từng nghĩ bề ngoài lương thiện của tôi, thế nhưng lại nói ra những lời như vậy.

Tôi cũng hoảng sợ.

Mặt xám như tro, không để ý tới bánh bao Thiên Tân trong đĩa xinh đẹp nữa, một ngoạm tôi cũng nuốt không nổi.

Thật mất mặt, hơn nữa lại mất mặt ở chỗ ông chủ, tìm người nào nói lên giường không nói, lại có thể tìm anh ta? Tôi không phải mươn rượu giả điên đâu, có ý để cho người ta nghĩ tôi dùng quy tắc ngầm sao?

Chu Vi lắc đầu: “Phải nói là ông chủ này của cậu thật sự có tinh thần hào hiệp, cậu ở trong lòng anh ta nói cần nài nhai, thế nhưng anh ta thật tốt bụng chỉ dùng ngôn ngữ nhĩ đồng nói vang vang ừ ừ với cậu, sau đó thì bế cậu lên nhà của tớ, tầng 5 lặn đó, ha, vẫn bế cậu thẳng lên 5 tầng lầu.”

Tôi mờ mắt.

Chu Vi tức giận nói móc tôi: “Cậu thật sự không phải mượn rượu giả điên đó chứ?”

Tôi xì hơi.

Không ngờ lại còn có một chuyện còn mất mặt hơn thế nữa.

Sau khi Bùi Vĩnh Diễm đưa tôi về, Chu Vi khách sáo giữ anh ta lại uống trà, để giải rượu. Vậy mà anh ta cũng không khách khí ngồi xuống, tôi nhất thời giận dữ, Bùi Vĩnh Diễm này tiền người xong rồi, anh ta đi về thì cứ đi đi, tự nhiên còn ngồi một mình trong phòng khách của phụ nữ độc thân làm cái gì?

Chuyện kể tiếp, là chuyện mất hết hy vọng, hủy hoại toàn bộ danh tiết trong cuộc đời của tôi.

Cửa phòng ngủ để mở, ở bên trong tôi rên rỉ muốn uống nước, Chu Vi đứng lên đi lấy nước cho tôi, kết quả tôi ngồi xuống giường, nhắm mắt lại, nhanh nhẹn ở trước mặt cô ấy và Bùi Vĩnh Diễm, tôi cởi áo của tôi, không ngừng cởi đồ, còn có áo ngực, sau khi cởi hết toàn bộ, tôi uống hết ly nước, lập tức nằm xuống ngủ.

Đổi lại mà nói, coi như là tôi đã ở trước mặt một người đàn ông xa lạ, nói hai lần anh muốn lên giường với tôi không? Sau đó, tôi còn thực sự cởi hết quần áo.

Người đàn ông này chắc chắn sẽ nghĩ, nếu không có người khác, chỉ có tôi và anh ta, tôi nhất định càng cởi càng vui thích, thậm chí nói không chừng tôi còn lột hết sạch sẽ của anh ta.

*****

Rượu thật sự không thể uống nhiều.

Mặc dù tôi không có xxx, nhưng tôi đã lỡ lời, đã mất hết thể diện.

Sau một hồi lâu, tôi hướng về phía Chu Vi hoàn toàn giận dữ: “Cậu là một đứa bạn vô tích sự, tại sao không ngăn cản tớ lại? Lúc đó cậu phải kéo tớ ra, nhanh chóng gọi taxi, thì không phải sẽ không xảy ra những chuyện sau đó sao?”

Chu Vi cũng không hài lòng, cô ấy rống lên với tôi: “Cậu chưa nhìn thấy bộ dạng lằng lờ của cậu lúc đó à? Tay ôm lấy cổ anh ta, hai chân cũng quấn lấy anh ta, tớ làm sao kéo cậu ra? Cậu bảo với tớ, không muốn đàn ông, nhưng tớ thấy cậu chính là một điển hình mà đàn ông không có cách nào bỏ qua được.”

Tôi á khẩu không trả lời được, thật lâu sau tôi lại hỏi cô ấy: “Tại sao còn giữ anh ta lại uống trà, đêm hôm khuya khoác cậu uống trà cái gì chứ, đây không phải là cậu có lòng dạ Tư Mã Chiêu sao?”

Cô ấy lập tức không lên tiếng, cúi đầu ăn bánh bao, tôi cũng giận dữ, dùng đôi đũa gấp cái bánh bao chằm vào trong chén nước tương.

Nản quá, thật là nản quá, thế này thì bảo tôi làm sao đi gặp người ta đây?

Cùng Chu Vi xuống lầu đợi xe taxi, lúc chờ xe, cô ấy lấy kính trang điểm ra, lại liếc mắt xem cách ăn diện của mình, sau khi lên xe, cô ấy nhin không được khêu cánh tay tôi: “Đỉnh Đỉnh.”

Tôi mệt mỏi đáp: “Chuyện gì?”

“Thật ra...” Cô ấy có chút ngượng ngùng: “Diện mạo của ông chủ cậu thật đúng là không tệ.”

Tôi cay nghiệt cô ấy: “Nghe rồi, tớ có thể lý giải ý đồ xấu trong lòng cậu không?”

“Im”, cô ấy lại chọc tôi, đưa đẩy tôi: “Cậu không phải nói rằng hiện tại cậu không có hứng thú với đàn ông sao, nếu cậu thật sự không xuống tay, tớ sẽ xuống tay trước, cậu làm người trung gian liên hệ, được không?”

Tôi cười gian trá với cô: “Cô Chu à, cô không sợ bà mai như tôi đây phỏng tay trên sao?”

*****

Tôi âm thầm khuyên nhủ và an ủi chính mình, không sao cả đều là giữa người trưởng thành với nhau, chuyện này là chuyện nhỏ, thực ra thì tôi cũng không quá mức lắm, bất quá tôi chỉ là uống chút rượu, mất kiểm soát mà thôi.

Bước xuống xe, gió thổi đến, tóc rối tung, tôi lấy ra một chiếc khăn từ trong túi xách, buộc ở sau gáy.

Vào thang máy, bên trong chỉ có một mình tôi, tôi đập đầu vào vách thang máy liên tục nắn bản thân: “Đỉnh Đỉnh, mày là một cây đinh đâm người mà.”

Đúng lúc này, cửa thang máy mở ra, tôi vội vàng đứng thẳng lại, nhưng vừa nhìn thấy người đang bước tới, trái tim tôi sợ hãi thiếu chút nữa văng ra ngoài.

Thật sự là không nên nhắc tới, tôi đang phiền muộn về mình tại sao lại gặp Bùi Vĩnh Diễm chứ, không ngờ người bước vào đúng là anh ta.

Tôi nhất thời sợ hãi choáng váng, vội vàng chào anh ta: “Tổng giám đốc Bùi? Sớm vậy.”

Giọng nói của anh ta vẫn rất ấm áp: “Cô cũng sớm vậy.”

Sau đó, anh ta mỉm cười, không nói gì, mặt đối mặt với tôi, dựa vào vách thang máy bên kia.

Tôi chợt dạ nhìn anh ta một cái, liền nhanh chóng cúi đầu, trong đầu đều lặp đi lặp lại suy nghĩ tôi qua tôi quán người như thế nào, tưởng tượng đến chuyện đó làm tôi đỏ mặt tía tai.

Anh ta lại cười: “Trên đất có đất hay là trên đất có lỗ? Tại sao lại cúi đầu nhìn?”

Không mở bình thì không biết trong bình có gì, tôi có chết cũng phải đánh phủ đầu trước, đón nhận trận cười xấu hổ của anh ta.

Tôi ho khan một tiếng, mặt tự nhiên nói: “Anh Bùi, tôi qua cảm ơn anh, tôi uống rượu lại biến thành phiền toái cho anh như vậy.”

Anh ta tò mò hỏi tôi: “Tối qua? Từ tối qua đến giờ tôi cùng bạn đánh bida lỗ, chúng ta có gặp nhau sao?”

Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ, tự mở cho mình một lối thoát: “Không có, không có.”

“Tối qua cô uống rượu?”

“Không có, không có.” Tôi nói dối trắng tráo, “Tôi không dính tới rượu.”

Anh ta gật đầu: “Đây là thói quen tốt.”

Hai người chúng tôi nhìn nhau cười, những nghi ngờ trong lòng, đều không hé răng.

Tôi hiếu kỳ nhìn thang máy: “Tại sao không đi lên trên nhỉ?”

Hai người chúng tôi không hẹn mà cùng nhìn thang máy, vừa buồn cười: “Hóa ra là quên nhấn nút.”

Tôi nhanh chóng nhấn thang máy, nhưng tôi mới vừa đưa tay, anh ta cũng nhấn, tôi nhanh chóng rút tay lại. Bùi Vĩnh Diễm mới vừa nhấn tầng trên cùng, cửa thang máy lại mở, người bên ngoài đi vào lại là Vương Diệu Âm.

Vương Diệu Âm vừa nhìn thấy chúng tôi, lập tức mở to hai mắt, đầu tiên cô ấy chào hỏi Bùi Vĩnh Diễm: “Tổng giám đốc Bùi, sớm vậy.” Sau đó, mới cẩn thận bước vào thang máy.

Thang máy đi lên trên, tôi chú ý đến cặp mắt của Vương Diệu Âm đang tò mò nhìn từ dưới lên trên, đang nghi ngờ nhìn tôi, dường như vừa rồi tôi đang có một cuộc nói chuyện giao dịch bất chính gì đó với Bùi Vĩnh Diễm, định lật mặt của tôi.

Tôi biết cô ấy là một cô gái tò mò, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tìm kiếm chút tin tức nóng hổi này, trong công ty luôn luôn có mấy người vừa nhiệt tình vừa tò mò như vậy, trên danh nghĩa thì nhiệt tình vô cùng, trên thực tế thì không tốt với bạn, càng rơi vào thế thì cô ấy càng nhiệt tình, nhưng cái gọi là nhiệt tình của cô ấy không phải là quan tâm, mà nhiều hơn chính là tiếp cận chị Khánh để hỏi thăm tin tức, chờ khi bạn bơ vơ không còn chỗ nương tựa, cô ấy cũng sẽ không quên bạn.

Ba người chúng tôi đứng trong thang máy không hề nói lời nào, tôi và Vương Diệu Âm đi ra cùng lúc, một mình Bùi Vĩnh Diễm tiếp tục đi lên trên, anh ta là tổng giám đốc tầng trên cùng, là ở phía trên chúng tôi.

Nản lòng, không vui trở về chỗ ngồi, mở máy tính lên, phía góc dưới màn hình thông báo tôi có mail mới, tôi mở hộp thư ra nhìn thấy, quả nhiên là có mấy email chưa đọc, trong đó có một email mà người gửi là Bùi Vĩnh Diễm, tiêu đề là: Chòm sao Orion đại diện cho sự can đảm.

Có ý gì vậy: Chòm sao Orion là cái quái gì?

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 26: Chòm sao Orion đại diện cho sự can đảm

Mở email ra, bên trong có một tập tin đính kèm, đúng là nội dung cuộc họp hôm qua. Nhưng còn có một bức thư, có nội dung như sau:

“Khi tôi học đại học, đã từng chọn môn học tự chọn là Thiên thể học, trên bầu trời có tất cả 88 chòm sao, chòm sao xinh đẹp nhất, sáng nhất chính là chòm sao Orion. Có hai truyền thuyết nói về chòm sao Orion, tôi thì chỉ thích một truyền thuyết trong số đó, chính là thợ săn Orion và thần Artemis mến nhau, nhưng đoạn tình yêu này lại bị thần mặt trời Apollo phá hoại, vì thế đã ngộ sát Orion, cực kỳ bi thảm, từ đó về sau Orion biến thành một chòm sao trên bầu trời (1).

(1) Truyền thuyết mà Bùi Vĩnh Diễm nhắc đến là truyền thuyết này: Artemis là nữ thần trong trắng và tươi trẻ nhất vùng đất Olympus. Trong một lần đi săn, nàng tình cờ gặp gỡ và quen biết Orion, con trai của thần đại dương Poseidon và 1 người con gái trần gian. Vốn say mê cung thuật, nữ thần nhanh chóng cảm kích trước tài năng săn bắn của Orion và về ngoài cường tráng của chàng nên chẳng bao lâu sau, tình yêu đã nảy nở giữa hai người. Chuyện đến tai thần Apollo, anh trai của Artemis. Vừa trải qua một cuộc tình đau khổ với tiên nữ Daphne và để bảo vệ cho sự trong trắng vĩnh hằng của nữ thần, thần kiên quyết phản đối lời cầu hôn của Orion dành cho Artemis. Apollo thách nữ thần bắn trúng một vật trôi nổi trên biển. Không do dự, Artemis liền giương cung lên và bắn những mũi tên tuyệt đích. Nhưng oái ăm thay, vật mà nữ thần bắn trúng chính là cái đầu của Orion. Thần Zeus sau đó đã biến Orion thành 1 chòm sao trên bầu trời.

Thực ra tôi rất thích chòm sao Orion (hay còn gọi là chòm sao thợ săn), không chỉ bởi vì nó là một truyền thuyết, còn bởi vì nó đại diện cho sự can đảm và tự tin.

Đình Đình, tôi rất tán thưởng cô, trên người cô có sự can đảm, cũng có sự tự tin, còn có tinh thần nghiêm túc, cô cũng muốn làm việc cho thật tốt, cho nên tôi thích điểm này của cô. Hy vọng cô có thể lấy tâm tính thật thà, đưa vào trong công việc, làm việc cho thật tốt, công việc của cô tuy rằng là làm công cho người khác, nhưng đã làm việc thì cũng nên vì chính mình, hy vọng cô sớm ngày thoát ra, chiến thắng trong tự tại.”

Bức thư của anh ta rất ngắn, tôi đọc xong một mạch, đầu tiên là như lọt vào trong sương mù, dần dần tôi hiểu được ý của anh ta.

Thưa ra anh ta đã sớm nhận ra tôi, nhưng anh ta vẫn kín đáo không nói ra, anh ta hy vọng tôi không có gánh nặng tư tưởng, điều này khiến tôi lơ mơ có chút cảm động.

Tôi nhìn xuống thời gian gửi email, 3h sáng?

Tôi tải xuống nội dung cuộc họp của anh ta gửi, sau đó giải nén lưu vào trong ổ cứng của tôi, rồi mở ra xem.

Vương Diệu Âm ở bên cạnh đi qua: “Chị Đình, có băng keo không cho tôi mượn một chút.”

Khi tay cầm cuộn băng keo, ánh mắt còn không quên nhìn thoáng qua màn hình máy tính của tôi, vừa nhìn thấy cái này cô ấy lập tức có hứng thú.

Khi tôi muốn đóng lại thì đã trễ rồi, Vương Diệu Âm nhìn thấy màn hình máy tính của tôi thì tò mò: “Chị Đình, đây là cái gì vậy?”

Tôi đành nói: “Tôi chỉnh sửa lại bản ghi chép nội dung cuộc họp hôm qua.”

Cô ấy càng kinh ngạc hơn: “Hôm qua mới mở cuộc họp, chị còn có thời gian để chỉnh sửa ra nhiều như vậy? Chị lấy đâu ra thời gian vậy?”

Tôi đóng cửa sổ văn bản lại, nhìn thấy ánh mắt cô ấy vẫn nhìn tôi như cũ, bỗng nhiên trong lòng tôi sinh ra một suy nghĩ ác ôn muốn cho cô ấy một chút cảm giác.

“Diệu Âm, cô có bạn trai chưa?”

“Vẫn chưa.”

Tôi nhìn xung quanh rồi hạ giọng nói với cô ấy: “Thế thì bình thường cô làm sao để giải quyết cái nhu cầu sinh lý kia?”

Cô ấy nhất thời mở to mắt, nhìn tôi hết như nhìn một quái vật ngoài hành tinh.

Tôi cười vui vẻ, ôm cánh tay, dựa vào ghế, nhận tiện vòng vo nửa vòng: “Diệu Âm, tôi biết có một hội sở tốt vô cùng, bên trong chuyên cung cấp đủ loại đàn ông xuất sắc, loại nào cũng có, họ tao nhã, cử chỉ lại phong độ, cô có cần hay không? Nếu cần tôi có thể giúp cô giới thiệu một chút.”

Khuôn mặt cô ấy nhất thời đỏ lên, trong giọng nói có chút bức bối: “Chị coi tôi là cái gì?” Rồi ngược lại cô ấy mở to mắt nhìn tôi: “Chị đã từng thử qua?”

Tôi ra vẻ không quan tâm, nhún nhún vai: “Thử rồi, phục vụ rất tốt, con người của tôi không bao giờ ích kỷ, đã có nơi giải trí tốt như vậy, đương nhiên muốn chia sẻ với mọi người một chút.”

Vương Diệu Âm hừ một tiếng, nhìn tôi như nhìn một quái thai, ánh mắt phức tạp, sau đó quay về chỗ ngồi.

Thực ra Vương Diệu Âm cũng không đáng ghét, nhưng sự tò mò của cô ấy quá nặng, tôi biết trong công ty này cô ấy có vài đồng đảng, những đồng đảng này tất cả đều khua môi múa mép rất trôi chảy, thích nhất là đi khai thác những tin tức kỳ dị mới lạ. Mà đối với tôi, từ lúc tôi tiến vào công ty, tôi đã biết tôi có một phiên bản phỏng vấn vô cùng thần thoại. Trong khi phỏng vấn, tôi nói năng lưu loát, dùng lời ngon tiếng ngọt, thuyết phục được ba chủ khảo. Lại có thể dùng Cửu âm bạch cốt trảo, chơi rubic vô cùng thần kỳ, ngay cả tổng giám đốc cũng bị kinh động, tổng giám đốc từ bên trong đi ra nhìn thấy tôi, anh ta lại ngây dại, dường như tôi còn có một chút nhan sắc, khiến cho anh ta trầm ngâm mất 10 giây, cuối cùng tôi không cần tốn nhiều công sức mà PK (2) hết sinh viên chưa tốt nghiệp, nghiên cứu sinh, tiến sĩ gì đó, tuyển một người có trình độ học vấn thối nát của một trường đại học hạng ba,

ngồi vào vị trí này.

(2) PK- Kill Personal: Giết/ Hạ người cùng chơi.

Đó là lý do mà các đồng nghiệp khác khi thấy tôi, lại mang theo một ánh mắt ngạc nhiên kỳ lạ, tôi nghĩ không hiểu, thật sự là tôi đến để làm việc, không phải để các cô ấy tò mò. Cho dù tôi có là một trái sầu riêng to có nhiều bí mật, các cô ấy nhất định phải lột vỏ ngoài của tôi để xem bên trong, khi xem xong rồi thì có lợi gì với các cô ấy chứ?

Những người này.

Thôi quên đi, thà khôn khổ chống đỡ trước mặt mọi người hình dạng vỏ ngoài chính thống, còn hơn tháo hết tất cả về nguyên trạng để các cô ấy tưởng tượng ra một người phụ nữ không đứng đắn. Tôi thật sự xem như không để ý đến cái gì, ngược lại các cô ấy sẽ ngượng ngùng không đem tôi ra mổ xẻ nữa.

Không may là chiều nay lại có một cuộc họp với cấp trên nữa, lần này là họp với giám đốc bộ phận của chúng tôi, Van Andel.

So sánh với sự lịch lãm và hữu lễ của Bùi Vĩnh Diễm, vị giám đốc nước ngoài Van Andel này đương nhiên không có tu dưỡng như anh ta. Sau khi chúng tôi vào phòng họp, giám đốc nước ngoài mới thông dong đi vào, sau khi thờ ơ nhìn lướt qua mọi người chúng tôi, lúc này mới tuyên bố bắt đầu họp.

Tôi thề là phải lắng nghe cuộc họp này thật cẩn thận, thế nhưng mặc dù tôi đã chú tâm, nhưng anh ta nói nửa tiếng nước ngoài nửa tiếng Trung, vẫn khiến tôi khổ sở không thôi. Nhưng điều làm cho tôi bức bối nhất chính là, Van Andel này lại xem tôi thành người sai vật.

Khi cuộc họp diễn ra một hồi, anh ta đang phân tích các hình vẽ trước mặt, giữa lúc đó bởi vì khát nước, anh ta lại có thể trực tiếp phân phó tôi: “Cô, Đỉnh, đi lấy chút nước đến đây.”

Tôi chỉ trả lời một tiếng rồi lui ra ngoài, nhiều người thế này hơn nữa trong phòng họp còn có trợ lý, anh ta không phân phó cho ai, lại chỉ xem tôi là người sai vật, rõ ràng là có hơi khi dễ người mà, hơn nữa ánh mắt anh ta nhìn tôi cũng có chút khinh thường, giống như là dù tôi có nghe cũng không hiểu được bao nhiêu, chỉ bằng giúp mọi người làm chút chuyện thực tế, để cho mọi người an tâm ngồi họp.

Tôi có chút uất ức, những đồng nghiệp khác đều đang ngồi ngay ngắn nghe họp, tôi lại giống một con hầu bị ức hiếp không được xuất hiện trên bàn tiệc.

Từ phòng nghỉ vội vàng mang nước đến phát cho mọi người xong, người nước ngoài đó lại có thể tiếp tục sai bảo tôi: “Đỉnh, tôi bị tụt huyết áp, cô đến văn phòng của tôi, ở gần kéo bên tay phải lấy một thanh sô cô la lại đây.”

Mông của tôi còn chưa đặt xuống ghế, lại muốn bắt tôi đi làm người giúp việc?

Không còn cách nào, tôi đành đi đến phòng của anh ta, cầm hộp sô cô la theo yêu cầu của anh ta.

Cứ như vậy vừa đi xong, tôi đã bỏ sót rất nhiều chi tiết.

Đợi đến khi Van Andel nhìn tôi lần thứ ba, dường như lại muốn ra lệnh, tôi không thể nhịn được nữa, đóng quyển sổ lại kháng nghị: “Ngài Van Andel, xin hỏi đây là cuộc họp hay là tiệc liên hoan?”

Tất cả mọi người đều nhìn tôi.

Tôi không sợ, nhìn thẳng vào mắt anh ta mà nói: “Ngài muốn thứ gì, phiền ngài nói xong một lần, cho dù là ngài muốn sô cô la hay là muốn giấy vệ sinh, tôi đều có thể một lần đem đến tất cả cho ngài, hiện tại tôi chỉ muốn ngồi nghe cho xong cuộc họp của ngài, yêu cầu của tôi không có gì quá đáng chứ?”

Anh ta nhất thời mở to hai mắt, quai hàm cũng căng lên, hết như một con ếch đang nổi giận, cây bút dừng lại giữa không trung, một lúc lâu sau không nói ra được lời nào.

Tôi biết rằng ở trong một công ty lớn như vậy, chống đối cấp trên là bất kính, không thể thể diện cho cấp trên, nhưng tôi không thể nhẫn nhịn mãi như vậy được, tôi nhìn anh ta một lần, anh ta lại càng được đảng chân lân đảng đầu.

Có giọng nói từ phía sau chúng tôi vang lên: “Cô ấy nói rất đúng, tiếp tục họp.”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.4 - Chương 27: Phó Gia Tuấn, anh là con chuột từ trong cống

chui ra

Toàn bộ mọi người đều quay đầu lại, chỉ thấy Bùi Vĩnh Diễm đứng ở trước cửa phòng họp, khoanh tay, biểu hiện trên mặt sâu hiểm khó lường.

Van Anđel thấy Bùi Vĩnh Diễm, anh ta cũng hoảng sợ.

Bùi Vĩnh Diễm tỉnh bơ như không: “Anh Van Anđel, anh tiếp tục họp đi, hiện tại tôi không có việc gì làm, ngoại trừ việc giúp anh đi vệ sinh, những chuyện khác nếu anh có cần, tôi đều có thể làm giúp anh, tôi sẽ nhanh chóng mang đến cho anh, có được không?”

Biểu cảm trên mặt Van Anđel lập tức thay đổi, hiển nhiên lại giống như Lỗ Đề Hạo một quyền đánh Trần Quan Tây, mặt mũi anh ta trông rất thảm hại.

Bùi Vĩnh Diễm ra hiệu bảo chúng tôi tiếp tục cuộc họp, mọi người nhanh chóng cúi đầu ghi chép, sau đó tôi lên nhìn trộm, chỉ thấy Bùi Vĩnh Diễm ở đằng sau cửa phòng họp, biểu cảm trên mặt vẫn bí hiểm, nhìn không ra sự thâm sâu trong đó.

Tôi tự nhủ lòng, thực ra tôi không phải muốn lừa thiên hạ, nhưng tôi không muốn mình là một cọng hành làm món ăn cho người khác, quả thật rất đáng giận.

Cuối cùng, cuộc họp kết thúc thì đã gần 7h30, khi ra khỏi công ty, tôi sắp đôi đến nỗi hai chân nhũn ra, nhìn thấy một đám người sinh khí dồi dào đang chờ xe, tôi thật sự khó có khả năng tranh giành xe buýt, đành phải đau lòng thương tiếc gọi xe taxi.

Về nhà ba mẹ, cảm ơn trời đất, mẹ còn chưa mị sọi cho tôi, thật tốt, một tô mỳ sọi ngay lúc này có thể cứu vớt cái mạng hèn mọn của tôi.

Lúc ăn mỳ sọi, mẹ ngồi ở trước mặt tôi.

“Đình Đình, gần đây có liên lạc với Gia Tuấn không?”

Tôi ngừng lại một chút: “Không có, gần đây công việc bận rộn như vậy, cũng không có thời gian xử lý chuyện của tụi con.”

Mẹ thở dài: “Mấy ngày trước, mẹ và ba con không có việc gì làm nên đến tòa án dự thính một vụ kiện, đúng lúc gặp Gia Tuấn. Mẹ và ba con ngồi ở hàng ghế cuối cùng, lặng lẽ nhìn nó, không ngờ nó gây đi nhiều như vậy, tinh thần cũng không được như trước, cả người vô cùng sa sút, tuy rằng tiến hành tố tụng vẫn rất thuận lợi, nhưng rõ ràng cảm giác được trạng thái của nó không giống trước kia, trước kia nó là một người tràn trề tinh lực.”

Tôi lại gạt một ít đậu tương vào trong tô mỳ, mẹ lẩm bẩm: “Con ăn mặn như vậy làm gì?”

Tôi vẫn không lên tiếng.

Mẹ tiếp tục nói: “Lẽ ra thật sự không muốn tha thứ cho nó, từ khi con cùng nó sống riêng đến nay, mẹ và em gái nó hỏi đến con được bao nhiêu? Nghĩ lại những chuyện mà họ đã làm, thật sự không đáng để chúng ta tha thứ cho nó. Nhưng mà, Đình Đình, dù sao con cũng là sống với Gia Tuấn, không phải sống cả đời với mẹ và em gái nó, tuy rằng nó đã phạm sai lầm, nhưng khi tòa án phán quyết cũng phải xem xét tình hình cụ thể, tại sao con lại không chịu cho nó một cơ hội nữa chứ?”

Tôi đặt tô xuống: “Mẹ, con ăn xong rồi.”

Mẹ ngạc nhiên nhìn tôi: “Con định đi đâu?”

Tôi đã thay xong quần áo, mặc thêm chiếc áo khoác: “Con chỉ muốn ra ngoài đi dạo.”

Tôi thật sự không bình tâm được, không phải là tôi không biết nỗi khổ tâm của mẹ, tôi cũng bị dao động. Thế nhưng, cuối cùng tôi lại dè dặt, tìm có hơi đập nhanh, tôi có nên tha thứ cho Gia Tuấn không?

Bên ngoài rất yên tĩnh, trong tiểu khu không có nhiều người vui chơi, tôi mua một chai nước, ở sân tập thể dục của tiểu khu tìm một góc ngồi xuống, đã qua 9h, trên sân không có người tập thể dục, trên sân rộng vắng vẻ chỉ có một mình tôi, bóng đêm có một loại tĩnh lặng và yên bình không giải thích được.

Tôi tựa đầu trên dây xích của chiếc xích đu, xích đu chậm rãi đong đưa chính mình.

Thực ra tôi chỉ là một người phạm, có máu có thịt. Trải qua thời gian 4 năm ân ái với Gia Tuấn, nhiều lần dây dưa như vậy, đột nhiên bị bỏ lại một mình, tôi không thể không nhớ anh, thường xuyên vào ban đêm, tôi lặng lẽ vui đầu trong chăn, nhớ lại kỷ niệm của chúng tôi.

Nhớ lại có một thời gian, buổi tối đi ngủ, thậm chí là áo ngủ anh cũng không muốn tôi mặc, ôm tôi, quấn tôi trong vòng tay anh, lồng ngực dán chặt vào lưng tôi, tôi cũng thích rúc vào trong lòng anh và đi vào giấc ngủ, điều đó làm cho tôi có một cảm giác an toàn, anh ở ngay sau lưng tôi, tôi hết như dựa vào một hậu thuẫn vững chắc. Mà vì sao anh lại thích tư thế này, dùng lời của anh mà nói, khi anh muốn thì bất cứ lúc nào cũng ở trong trạng thái sẵn sàng. Đặc biệt là sáng sớm, đàn ông vào lúc sáng sớm thường tràn trề tinh lực không ngăn lại được, mà tôi chính là sự xoa dịu tốt nhất của anh, sáng sớm anh muốn tôi, dùng lời của anh mà nói: “Lúc em ngủ vô cùng thả lỏng, không hề có tâm tưởng gì, toàn thân giống như một miếng thạch hoa quả ngọt ngào.”

Còn tôi, thực sự thì lúc ngủ là lúc tôi thả lỏng nhất, nhận lấy sự kích tình phát sinh bất ngờ của anh. Gia Tuấn sẽ thật đắm đuối hôn tôi, nhẹ nhàng cắn mút

nơi mềm mại của tôi, dùng đầu lưỡi lay động hệ thần kinh mẫn cảm của tôi, tôi vốn ngủ rất say, nhưng anh đột kích tôi, lại không kiềm chế được muốn tiếp nhận sự ôn nhu của anh. Vì thế, chúng tôi vào lúc sáng sớm mặt trời, bốn bề dậy sóng, tôi lấy tay khẽ tiếp xúc với tấm lưng rộng lớn và ấm áp của anh, đem bản thân phủ lên trên người anh. . . . .

....

Tôi gục đầu xuống, vội vàng chấn chỉnh lại suy nghĩ.

Đứng dậy, tôi khoanh tay đi một vòng, nhưng lại đi đến bên ngoài tiểu khu, một chiếc taxi chạy ngang qua, theo bản năng tài xế thả chậm tốc độ, trong ánh mắt lấp lờ của tôi là vẻ mặt hỏi dò, tôi bỗng giật mình.

Sau khi lên xe, tôi nói với tài xế địa chỉ nhà của tôi và Gia Tuấn.

Trong tay tôi vẫn còn chìa khóa nhà, đột nhiên trong tiềm thức của tôi có một suy nghĩ không được bình thường, tôi muốn về thăm nhà thử xem.

Chiếc xe vàng tiến về phía trước, cuối cùng đưa tôi đến cổng lớn của tiểu khu.

10 phút sau đó, tôi do dự từ trong thang máy đi ra, khoảng cách giữa tôi và nhà của Gia Tuấn càng lúc càng gần.

Tôi chần chờ dừng bước lại, rẽ một khúc ngoặt nữa chính là nhà của chúng tôi, tôi có nên vào nhà hay không? Gặp Gia Tuấn, tôi phải nói như thế nào đây?

Tôi đứng ở chỗ ngoặt cách căn nhà hơn 10 thước, tim đập dồn dập dữ dội, hô hấp cũng rối loạn lên. Giờ khắc này, trong đầu óc của tôi đang miên man suy nghĩ, tôi không rõ rốt cục là tôi muốn lấy cái gì, muốn thu hoạch cái gì, đột nhiên trong lòng tôi có một suy nghĩ rất kỳ lạ, dường như tôi không phải tức giận, thậm chí tôi còn muốn tha thứ cho Gia Tuấn. Từ sau khi tôi đọc được email của Gia Tuấn, tư tưởng của tôi cũng xảy ra biến hóa rất lớn, tôi muốn tha thứ cho anh, tuy rằng trong lòng tôi cũng có khổ sở dâng trào, nhưng mà tôi lại muốn tha thứ cho anh.

Trong lòng của Gia Tuấn có tôi, tôi nghĩ đến xót xa. Nếu trong lòng anh không có tôi, anh sẽ không viết ra được một bức thư chân thành như vậy, tôi có thể đọc ra được sự thương cảm trong thư của anh.

Bước đến cửa, tôi nhìn không được sự run rẩy của mười ngón tay, tôi lấy chìa khóa mở cửa nhà.

Đẩy cửa nhà ra, một mùi vị quen thuộc của căn nhà ập vào mặt tôi, tôi nhìn không được lại muốn khóc.

Thật kỳ lạ, trong nhà im ắng quá, Gia Tuấn đâu? Bình thường vào giờ này, anh đều đã thay đồ ngủ, ngồi trên sofa xem CCTV tin tức, hiện tại đâu rồi? Tôi nhìn đôi giày bên cạnh cửa, giày của anh đá lung tung vào một bên, người đâu rồi?

Tôi nhìn không được chạy vội đến phòng ngủ, vừa đẩy cửa ra, tôi nhũn mảy: một mùi rượu nồng nặc ập đến, làm tôi liên tục lắc đầu.

Tôi bật đèn dưới giường, tôi sợ ngầy người khi vừa nhìn thấy, Gia Tuấn nằm trên giường, cả người hết như con sứa không xương cốt, một chân vẫn còn mang vớ, nhếch nhác không thể tả.

Tôi vớt chai nước trong tay xuống sàn, bỏ nhào lên giường kéo anh: “Gia Tuấn, Gia Tuấn.”

Anh nằm ở chỗ đó, nặng nề không chút nào động đậy.

Tôi tức giận chớp lấy mặt của anh: “Phó Gia Tuấn, Phó Gia Tuấn, tên khốn này, ai cho anh uống nhiều như vậy hả?”

Nhưng ngoài những tiếng mơ hồ trả về cho tôi, liền lại rơi vào trạng thái mê man, lúc này cho dù là ném anh đến biển, anh cũng sẽ hoàn toàn không hay biết. Tôi thở dài.

Tôi rất đau xót, không rõ là thương hại, hay là đau lòng. Giờ phút này, Phó Gia Tuấn xuất hiện trước mặt tôi hoàn toàn không phải là Phó Gia Tuấn trong trí nhớ của tôi, ngày trước anh tràn trề khí thế, tự nhiên phóng khoáng. Hiện tại, quần áo của anh xộc xệch, giống như một kẻ lang thang nghèo đói bên đường. Tôi cố gắng lật người anh lại, thấy đầu anh đỏ bừng, trên làn da có phủ một lớp đục đục, tôi không ngừng đẩy anh. “Gia Tuấn, Gia Tuấn, anh tỉnh lại đi.” Anh vẫn làm thinh.

Trong tích tắc, tình cảm 6 năm chiến thắng sự kiêu ngạo của tôi, tôi tha thứ cho anh, tất cả oán hận đối với anh đều tan thành mây khói.

Tôi đứng lên đi đến phòng khách rót một ly nước ấm, bên trong pha một ít mật ong, loáng một cái tôi ngồi vào bên giường vỗ vỗ anh: “Gia Tuấn, ngồi dậy, uống nước đi.” Anh không động đậy, cánh tay mềm nhũn trượt xuống, đúng lúc phát vào cái ly, cả ly nước đều đổ lên người tôi. Tôi thở dài, đặt cái ly sang một bên, kéo anh lên giường, sau khi kéo anh nằm ngay ngắn, tôi bắt đầu cời vớ, cời tây trang và cả vạt trên cổ anh. Kết hôn 4 năm, anh có khi nào uống đến nổi say mềm như vậy, có vài lần là uống hơi nhiều, sợ quấy rầy giấc ngủ của tôi, nên anh ngủ ở sofa một đêm. Lúc say đến bất tỉnh nhân sự giống như bây giờ, thật sự là tôi rất ít gặp qua, tôi không khỏi nhớ lại trước kia, khi chúng tôi còn chưa phát sinh hiểu lầm, anh uống rượu ở bên ngoài, về đến nhà thì lão đạo, sắc mặt ửng hồng gọi tôi, “Vợ yêu. . . . .” Tôi hung tợn hét như một con chó sói, lấy tạp chí cuộn lại như cái chày có cán, gõ một cái lên đầu anh: “Nói mau, lại uống bao nhiêu? Uống một loại hay pha trộn nhiều loại lại với nhau? Gọi xe về hay là lái xe về? Có đi karaoke hay không? Có gọi cô nào hay không? Có sờ mó cô nào ở bên ngoài hay không?”

....

Trong lòng tôi chưa chất, trong lúc cởi quần áo cho anh, tôi oán hận mắng: “Phó Gia Tuấn, anh là con chuột từ trong cống chui ra.”

Dáng người của Gia Tuấn cao, cho dù hiện tại có gầy hơn một chút, nhưng vẫn nặng hơn so với tôi, uống rượu vào thì toàn thân càng giống như bao cát, tôi lật đống chuyển tây tốn hết sức lực, mới cởi sạch sẽ cho anh xong, giặt cái chăn ra đắp lên người anh.

Gia Tuấn ngủ giống y như một đứa trẻ, sắc mặt ửng hồng, tóc có nếp trên đỉnh đầu, miệng nửa ngậm nửa mở, cổ họng phát ra tiếng o o, hơi thở phun ra từ lỗ mũi, xen lẫn với mùi rượu là mùi vị của người đàn ông mà tôi quen thuộc, tôi nằm ở bên cạnh ngơ ngác nhìn anh, trong lòng ngồn ngộn cảm xúc.

Ở đầu giường còn treo hình đám cưới của chúng tôi, đối diện là bức tranh thêu chữ Phúc của tôi, cũng ngay ngắn treo ở chỗ cũ, toàn bộ vẫn giống như nửa năm trước, giống như tôi chỉ về nhà mẹ chơi rồi quay lại, tất cả mọi thứ trong nhà giống như vẫn đợi phi tử sủng ái, đợi tôi may mắn trở về bên bậc đế vương, toàn bộ mọi thứ đều giống hệt như trước kia.

Tôi đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Gia Tuấn: “Gia Tuấn, chúng ta đừng căng thẳng nữa, làm hòa đi, được không?”

Anh ngủ rất say sưa, trái tim tôi mềm xuống, sát lại qua đó, ôm anh vào lòng, sau đó tôi tắt đèn.

“Gia Tuấn,” tôi khẽ nói: “Có lẽ em vĩnh viễn không có cơ hội để thoát khỏi anh, em tự nói với chính mình rất nhiều lần, đừng tha thứ cho anh, rời khỏi anh thì cuộc sống của em sẽ rất tốt. Em sẽ quên anh rất nhanh, nhưng em biết rằng, đây là em tự lừa mình dối người, thật sự là em yêu anh còn nhiều hơn yêu bản thân mình.”

Tôi khóc.

“Gia Tuấn, trước khi chưa kết hôn, em đã từng suy nghĩ rất nhiều, về cảnh tượng sau khi kết hôn, rất nhiều bạn bè nói với em, thật ra kết hôn rồi, cuộc sống trở lại bình thường, giữa vợ chồng cũng không giống như lúc yêu nhau, mùi quáng không kiềm chế được, chấn động lòng người như vậy. Khi yêu một người khác, cuộc sống thật sự chính là đường giao nhau đơn giản nhất, hàng ngày làm việc rồi nghỉ ngơi, giống như làm tốt bài tập, giống như ăn cơm đánh răng, nhưng khi quen biết anh, rồi gả cho anh, em mới biết được rằng không phải như vậy, trong cuộc sống hóa ra cũng có rất nhiều thú vị, giữa vợ chồng cũng có thể mãi mãi bởi vì tình yêu mà nóng bỏng. Tại sao chúng ta lại đi đến ngày hôm nay? Anh nói cho em biết đi, tại sao chúng ta lại đi đến ngày hôm nay?”

Gia Tuấn thì thảo gọi tôi: “Đỉnh Đỉnh.”

Tôi ôm chặt anh: “Gia Tuấn, anh nghe được lời em nói không?”

Anh duỗi tay qua, xuyên dưới nách tôi, gắt gao ôm tôi. Bởi vì uống rượu, cơ thể anh liền giống như một khối than nóng rực, cả người tôi cũng bị nung đến khô nóng. Thời gian dài như vậy không ôm anh, không có gần sát da thịt của anh, thần kinh vẫn cảm trong cơ thể tôi lại bị khiêu khích, liền giống như một ngọn lửa chưa tắt, trong nháy mắt lại bị châm ngòi, mà ngọn lửa này càng đốt càng mãnh liệt.

Gia Tuấn quay đầu qua, trong bóng tối tìm kiếm môi tôi, khi bắt đầu còn có hơi do dự, vừa khô vừa nóng, nhưng khi dán lên môi tôi, liền biến hóa sinh động hơn, anh lập tức chiếm giữ lấy môi tôi, dùng sức mút vào trong miệng mình, theo từng lần từng lần đòi lấy càng sâu của anh, chúng tôi cũng hoàn toàn sục đổ, tiềm thức mách bảo tôi, là tôi không rời bỏ anh được, tôi thật sự muốn anh, muốn tha thứ cho anh.

Tên đáng ghét này, say đến nỗi thần trí mơ hồ, lại càng có thể chôn đầu xuống, kéo ra dây kéo áo khoát của tôi, cách một lớp quần áo, một hơi cắn xuống ngực của tôi, tôi bị đau, hung hăng đâm sau lưng anh: “Phó Gia Tuấn, em là ai?”

Anh nhỏ giọng: “Đỉnh Đỉnh, vợ ơi, vợ ơi.”

Anh mệt mỏi thở hắt hắt, dùng tay cởi quần áo của tôi, nhưng rượu đã khiến anh không còn linh hoạt nữa, tôi nhẹ nhàng đẩy anh sang bên cạnh, nằm ở trên người anh, tôi hỏi: “Anh nói xem anh còn yêu em không?”

Ở trong bóng tối, anh vươn một tay ra, sờ soạng lỗ tai của tôi, nắm lấy dải tai tôi, gọi tôi: “Vợ ơi, vợ ơi... .”

Tôi thở dài.

Gia Tuấn trở mình một cái, giống như ngọn núi sụp đổ qua đây, thoáng cái đã đè tôi ở dưới thân, dùng sức mút vào môi tôi, ngực tôi có hơi đau, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Gia Tuấn say thật, nhưng anh vẫn mãnh liệt hôn môi tôi, sau đó đầu anh lệch về một bên, ngủ mất.

Tôi đẩy anh: “Gia Tuấn? Gia Tuấn?”

Anh đã ngủ thành một đống.

Tôi lại thở dài thật dài, đẩy anh sang một bên, đắp chăn cho anh.

Nằm ở bên cạnh anh, trong lòng tôi nói: hôn nhân như người uống canh, nóng nguội tự biết, hiện tại là ai tranh chấp ai đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là tôi còn cảm giác với con người này, anh không phải không có thuốc chữa, ý chí của tôi cũng không phải sắt đá. Vậy thì tại sao chúng tôi phải tra tấn lẫn nhau?

Điện thoại đột nhiên vang lên, từ trong túi tôi vội lấy ra, là điện thoại của nhà gọi đến.

Trong điện thoại, mẹ vội vàng nói: “Con bé kia, tại sao còn chưa về? Vừa rồi mẹ bị trượt ngã ở nhà vệ sinh, chân bị trật một chút, đau chết đi, ba con nói là gãy xương.”

Tôi hoảng hốt, nhảy dựng lên: “Con về liền, về liền.”

Cúp máy, tôi cũng quên mất Gia Tuấn, hoang mang rồi loạn chạy nhanh xuống lầu để về nhà.

Về đến nhà, mẹ liền than phiền với tôi: “Một nhà 4 người, đứa nhỏ thì ở trường, người già thì đi chơi cò, con là đứa lớn, lại đi đâu vậy? Có phải mấy người đều chê tôi chướng mắt, đều trốn tôi.”

Tôi liên tục cười trừ, không phải không biết là mẹ đến thời mãn kinh.

Ba vội vã cõng mẹ xuống lầu, tôi chạy ra tiểu khu gọi taxi, đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói với chúng tôi: “Bà ấy bị trật mắt cá chân không phải gãy xương, trước kia có thể đã từng trật qua, là vết thương cũ, cho nên dễ tái lại, ở tuổi này thường hay bị trật xương, nhất định phải cẩn thận.”

Chúng tôi thở ra, lúc này ba mới không hài lòng hỏi tôi: “Con đi đâu vậy?”

Tôi ấp úp không dám nói với ba, vừa rồi chạy về nhà.

Mẹ ở một bên đồ viên mắt: “Vừa rồi nếu trật ngay cổ của tôi, đợi khi hai người về, chỉ sợ tôi cũng cứng luôn rồi.”

Tôi và ba đành phải ở bên cạnh đỡ dành cười nói với mẹ, trong lòng tôi quả thật áy náy, bên này tôi bỏ mẹ đi ra ngoài tìm chồng cũ, kết quả mẹ bị té ở nhà, trời đất không ưng, thật sự đáng chết.

Đợi đến khi lẩn lộn trở về nhà, đã là nửa đêm. Trấn an mẹ ngủ xong, lúc này tôi mới thả lỏng tinh thần.

Gia Tuấn sao rồi? Chắc là không có chuyện gì chứ, quên đi, một người đàn ông uống rượu say, ngoại trừ ngủ thì còn có thể làm gì.

Sáng sớm hôm sau, tôi cố ý dậy sớm, đi chợ mua một ít tôm tươi về nấu canh, chăm sóc mẹ vui vẻ, khi tôi ở nhà bếp linh kinh leng keng, ba đi ra chế nhạo tôi: “Con gái lớn của tôi dậy sớm thật nha, làm bữa sáng à? Coi bộ âm thanh và cách làm này, làm máu thịt trên đồ ăn bay tung tóe rồi.”

Tôi cười: “Thịt rất tươi a.”

Ba tắc lưỡi lắc đầu: “Miếng thịt này cắt như vậy, không biết là nên hầm canh hay là nên xào.”

Thật vất vả tôi mới nấu canh xong, luống cuống đến cơm cũng chưa ăn, rửa mặt chạy vội ra ngoài.

Mẹ gọi tôi: “Mới sáng sớm con đi đâu vậy?”

Tôi giải thích qua loa: “Có chút việc.”

Giấu đầu lòi đuôi.

Thực ra là tôi không an tâm về Gia Tuấn, hôm qua khi rót nước tôi để ý thấy tủ lạnh trống trơn, sáng sớm anh ăn cái gì? Nghĩ đến đây, tôi lại bắt đầu thương anh.

Ngồi xe đến tiểu khu của chúng tôi, sau khi bước vào tiểu khu, tôi phát hiện Gia Tuấn không có đỗ xe ở chỗ thường hay đỗ, mà đỗ ở một chỗ khác, tôi lại tức giận, cái người kia tối qua không phải là say rượu rồi lái xe về nhà chứ, tên khốn này, thật không muốn sống nữa mà, đáng giận.

Trong tay tôi cầm theo điểm tâm, lấy chìa khóa mở cửa nhà, khi vào cửa tôi tự động viên chính mình, quên đi quên đi, giả bộ như không có việc gì, đưa cho anh bình canh, Gia Tuấn không phải tên ngốc, tự nhiên anh sẽ hiểu, nếu anh thành tâm nhận lỗi với tôi, tôi sẽ tha thứ cho anh, tôi sẽ không kiên cường nữa, bởi vì tôi không phải là một người có khiêu tức giận.

Vừa mở cửa ra, tôi ngây người, bởi vì dưới chân tôi, trên tấm đệm chân, ngoại trừ giày của Gia Tuấn, còn có một đôi giày khác, là giày của phụ nữ.

Giày phụ nữ?

Tôi hít một ngụm không khí, giày phụ nữ, chuyện gì đây?

Ý niệm đầu tiên trong đầu của tôi là, Gia Kỳ? Phụ nữ trẻ xuất hiện ở trong nhà của chúng tôi, ngoại trừ Gia Kỳ thì còn ai nữa?

Nhưng tôi lập tức cảm thấy không đúng, bên trong cánh cửa nhà vệ sinh truyền đến tiếng nước chảy ào ào, tôi đẩy cửa ra, “Gia Tuấn?”

Gia Tuấn đang cạo râu, trên mặt toàn bọt trắng, vừa quay đầu lại, anh hốt hoảng, “Đình Đình?”

Tôi nhìn anh, lại nhìn đôi giày ngay cửa, vô cùng nghi hoặc.

Đúng lúc này, cửa nhà bếp mở ra, một cô gái đi ra, tôi nhìn thấy, nhất thời ngây người.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 28: Vợ chồng đấu trận

Tôi nhìn cô gái kia đi tới, cô gái kia cũng ngạc nhiên nhìn tôi.

“Trầm An Ny?”

Là trợ lý riêng của Gia Tuấn, Trầm An Ny?

Gia Tuấn hoang mang từ nhà vệ sinh chạy ra, một bên cầm khăn lau mặt mình, một bên hoảng hốt không ngừng hỏi tôi: “Đình Đình, tại sao em lại về?” (nhoclubur: Móa ơi, hoảng cũng đừng hỏi ngu thế chứ anh?)

Tôi lạnh nhạt nhìn Trầm An Ny, lại nhìn Phó Gia Tuấn, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?

Gia Tuấn khẩn trương đứng bên cạnh tôi, chân mang dép lê, quần áo trên người ngay cả nút còn chưa cài xong, hiện tại lần này tôi đến, anh hoàn toàn không hề đề phòng, hoàn hồn lại, lúc này mới đứng trước mặt tôi cài nút áo, mang thắt lưng.

Trong tay Trầm An Ny còn cầm đôi đũa, xem ra là vừa ở nhà bếp làm đồ ăn xong, đang chuẩn bị dọn dẹp để cùng Gia Tuấn ăn sáng, lúc này tôi đột nhiên xuất hiện, cô ấy cũng bất ngờ không kịp phòng bị, sau khi đặt đũa xuống, cô ấy giải thích với tôi: “Hóa ra chị là chị Phó, tôi qua luật sư Phó uống hơi nhiều, tôi sợ anh ấy có chuyện, cho nên đến xem.”

Trong không khí truyền đến mùi của thức ăn bị cháy khét, Trầm An Ny vừa ngửi thấy, phát hiện không ổn, lập tức quay lại nhà bếp, tắt bếp.

Xem ra là cô ấy đang nấu cơm, tôi liền cảm thấy bữa sáng trong tay mình trở thành dư thừa.

Tôi trầm giọng nói: “Xin lỗi, quấy rầy hai người rồi.” Xoay người rời đi.

Gia Tuấn chặn tôi lại: “Đình Đình, Đình Đình... .”

Tôi đẩy cửa bước ra ngoài, Gia Tuấn ở phía sau vội vàng đuổi theo tôi: “Đình Đình, em đừng hiểu lầm, nghe anh giải thích.”

Tôi dừng bước, lạnh lùng hỏi anh: “Anh muốn giải thích cái gì với tôi? Thật sự xin lỗi, tôi không nên quấy rầy thời gian dùng cơm của anh.”

Anh cấp bách chắn trước mặt tôi, giang hai tay ra ngăn tôi lại: “Đình Đình, em nghe anh nói vài câu đi.”

Tôi không khách sáo chất vấn anh: “Anh muốn nói cái gì? Anh là muốn nói với tôi, tôi qua anh uống rượu, cô ấy lo lắng anh không ăn cơm, không ai thương, cho nên thuận đường ghé qua chăm sóc anh một chút, đúng không? Gia Tuấn, anh lúc nào thì cần thuê một trợ lý riêng vậy? Xem ra gần đây văn phòng luật sư làm ăn không tốt, nhiều đến nỗi trợ lý Đường Nhất Phẩm đều làm không xuể, nên cần một trợ lý riêng đến chăm sóc ăn uống sinh hoạt hàng ngày cho anh.”

Gia Tuấn cúi đầu ở trước mặt tôi, giải thích lộn xộn: “Đình Đình, Trầm An Ny là con gái của cục trưởng Trầm, cục trưởng Cục Thuế Quốc Gia.”

Tôi nổi giận: “À, con gái nhà quan, tình thơ ý họa, khi nào thì mời tôi uống rượu mừng đây?”

“Em suy nghĩ quá nhiều rồi.”

“Tôi nghĩ nhiều sao? Gia Tuấn, quả thật tôi nên nhắc nhở anh, chúng ta đã sống riêng cũng gần nửa năm rồi? Chừng nào thì anh đồng ý đến Cục Dân Chính với tôi để làm thủ tục đây?”

Anh nghe xong ngẩn ngơ.

“Đình Đình, em hãy nghe anh nói, Trầm An Ny tốt nghiệp ngành luật, vốn là muốn vào cơ quan chính phủ, nhưng cô ấy muốn tìm một văn phòng luật sư thực tập trước, cho nên cục trưởng Trầm mới giới thiệu đến chỗ của anh. Em nói xem anh làm sao từ chối? Anh không thể không cho cục trưởng Trầm thể diện, cho nên anh đành giữ cô ấy lại, em lại không tin lời nói của anh sao?”

Tôi cười lạnh: “Tôi tin lời nói của anh, Phó Gia Tuấn, anh giống như KTV vậy, K tôi một hồi, T tôi một đập, cuối cùng thì làm ra một chữ V thắng lợi? Anh thật sự xem tôi giống như trước kia, dễ dàng tin lời anh nói sao?”

Tôi xoay người đi vào trong thang máy, Gia Tuấn lại đuổi theo tôi, tôi muốn nhấn thang máy, anh gấp gấp, hết như một con cá chình cũng chui tọt vào trong thang máy.

Thang máy đi xuống, hai người chúng tôi giằng co ở trong thang máy.

Anh kiên trì đau khổ giải thích với tôi: “Đình Đình, thật sự không phải như em nghĩ đâu, bởi vì tối qua anh uống quá nhiều, anh không dám lái xe, ném xe lại giữa đường, cô ấy đến đó lái xe về giúp anh, cô ấy sợ anh có chuyện, cho nên mới ở lại nhà của chúng ta chăm sóc anh.”

Tôi cười khẩy: “Sợ anh có chuyện? Một người đàn ông nằm ngủ trong nhà, anh sẽ có chuyện gì chứ? Tôi thấy cô ấy ở lại bên cạnh anh mới thật sự là có chuyện đó.”

Tôi chợt rõ ràng, tối qua khi tôi đến không chú ý xe của Gia Tuấn dưới nhà, xem ra là tôi vừa đi khỏi, thì cô ấy vào cửa ngay, thật trùng hợp, thật khéo mồm.

Gia Tuấn bắt chợt thông suốt, có chút vui mừng: “Đình Đình, em đến thăm anh, em không giận anh nữa? Em chịu tha thứ cho anh?”

Tôi hừ lạnh, đầu óc lập tức rối loạn, hóa ra toàn bộ những từ muốn nói trở thành lung tung.

Cửa thang máy mở, tôi lao nhanh ra khỏi đó, anh thì sợ sệt đi theo tôi.

Tôi nghĩ ra chuyện gì đó, dừng chân lại tôi hỏi anh: “Gia Tuấn, anh nói tối qua cô ấy ở lại một đêm?”

Gia Tuấn hoảng hốt, anh do dự một chút, lúc này mới lắp bắp trả lời tôi: “Ừ, hình như là, hình như... .”

Tôi chăm chọc hỏi anh: “Anh đã làm cái gì?”

Tôi hoảng sợ giải thích: “Anh không làm, cái gì anh cũng không làm, tối qua anh uống rượu, anh ngủ rồi, cái gì cũng không có làm.”

Tôi đột nhiên nhớ tới tình cảnh tối qua anh một phen ôm tôi vào lòng, nhìn không được tôi thốt lên: “Thật sự là cái gì anh cũng không có làm sao? Gia Tuấn, khi tôi và anh là vợ chồng, anh lên giường cùng phụ nữ khác sau lưng tôi, sau đó anh nói là bởi vì tác dụng của cồn, anh nhất thời xúc động, như vậy hiện tại anh cũng bởi vì bị tác dụng của cồn, để cho phụ nữ khác vào nhà, ngủ một đêm mà không làm tổn hao lông tóc gì của cô ấy? Anh nghĩ rằng tôi sẽ tin lời nói của anh? Phó Gia Tuấn, anh học rộng biết nhiều, văn tài xuất chúng, trên tòa án anh thao thao bất tuyệt, có thể cãi chết thành sống, trong hiện thực thì anh lại muốn đổi trắng thay đen, chỉ hươu bảo ngựa, vô liêm sỉ biện hộ cho mình?”

Tôi một phen chỉ trích sắc bén như kịch liệt nã pháo hàng loạt, Gia Tuấn nhất thời choáng váng, anh đối với lời chỉ trích của tôi, miệng mở ra rồi lại ngậm lại, cuối cùng, nghẹn ở chỗ nào, một chữ cũng không nói nên lời.

Hai người chúng tôi đối mặt nhìn nhau, thực ra trong lòng tôi không phải là không tin lời của anh, tôi nghĩ Trầm An Ny này là cố tình nán lại, nhưng Gia Tuấn có thể đuổi theo tôi để giải thích, tôi tin tưởng anh không có làm chuyện gì cả. Nhưng vấn đề là, trong lòng tôi có cả một ngọn lửa, tôi mang theo tràn đầy nhiệt tình đến thăm anh, tôi nghĩ rằng hai vợ chồng chúng tôi có thể giải hòa, làm tiêu tan hiềm khích trước đó, kết quả là tôi ở trong nhà của chúng tôi nhìn thấy một cô gái khác, tu hú chiếm chỗ chim khách, thậm chí công khai dùng nhà bếp của tôi, mang dép lê của tôi, điều này khiến tôi phải nghĩ như thế nào đây? Tôi không thể không mắng Phó Gia Tuấn, tôi không đem anh ra chửi cho mất mặt, tôi đi đâu tìm lối thoát đây? Tôi làm sao tìm được lý do nào để tức giận đây?

Quả nhiên, Gia Tuấn rất tiết chế, anh thật sự đã làm cho tôi hiểu lầm, gấp đến nỗi tay chân luống cuống ở trước mặt tôi.

Khi hai người chúng tôi còn đang giằng co chưa xong, thang máy lại mở ra, Trầm An Ny từ bên trong đi tới, trên vai cô ấy là túi xách của mình, hơi cúi đầu đi đến bên cạnh chúng tôi, giao một xâu chìa khóa cho Gia Tuấn.

“Luật sư Phó, vừa rồi anh xuống lầu không mang theo chìa khóa.”

Gia Tuấn đành nhận lấy, Trầm An Ny nhìn tôi không có biểu cảm gì, hơi cúi đầu, sau đó lướt qua hai người chúng tôi lập tức đi ra ngoài.

Tôi hừ lạnh một tiếng.

Gia Tuấn chộp tay của tôi lại: “Đình Đình, Đình Đình.” Anh gọi yếu ớt giống như một đứa trẻ: “Em về rồi, anh thật sự rất vui, đừng giận anh nữa có được không? Em biết không? Em không về nhà, không nhận điện thoại của anh, anh thật sự rất sợ, anh... .”

Tôi cắt ngang lời anh: “Xin lỗi, Gia Tuấn, tôi đến không đúng lúc.”

Tôi muốn đi, anh không cho tôi đi, anh ở bên cạnh tôi khẩn cầu tôi: “Đình Đình, anh có lỗi. Hết lần này đến lần khác làm em không vui, nhưng em đi rồi, anh chưa có một ngày nào là tốt cả, em cho anh một cơ hội đi.”

Giọng nói của anh vô cùng thành khẩn, trong ánh mắt lo âu không hề an ổn, tôi nhìn ra được, anh không phải giả vờ, tôi khẽ thở dài.

Tôi hất tay anh ra: “Gia Tuấn, tôi phải đi làm.”

“Đình Đình.”

Tôi khách sáo nói: “Hôm khác rồi nói tiếp.”

Anh bắt đầu đi nhìn tôi rồi đi.

Bỏ đi như vậy, trong lòng tôi cũng rối loạn, rất muốn suy nghĩ rằng chuyện này chưa hề xảy ra, quan hệ của chúng tôi dường như lại rơi vào một cục diện lúng túng. Nghỉ giữa giờ, tôi rót nước nóng, pha cà phê, sau khi trở lại chỗ ngồi, tôi thổi nhẹ, thổi một chút bột trên mặt cùng hơi nóng ra.

Sau khi uống xong cà phê, tôi chỉnh lý lại một phần tài liệu, làm công thất đưa đến cho Trần Vĩnh Đạt.

Trần Vĩnh Đạt ngồi trước máy tính gõ gì đó, vừa thấy tôi bước vào, lập tức nhiệt tình chào tôi: “Đình Đình, cô đến rồi.”

Sau khi tôi đặt tài liệu xuống, chờ anh ta ký tên, tôi vừa cầm lấy muốn ra ngoài, anh ta lại gọi tôi: “Đừng vội, đến đây, nói chuyện một chút.”

Tôi đành đứng trước mặt anh ta, anh ta đứng dậy, thân thiết nắm cánh tay tôi, kéo tôi đến ngồi xuống sofa đối diện bàn làm việc, đang ngồi ở bên cạnh tôi, tôi có chút không quen, đành phải đi qua bên cạnh ngồi xuống.

Trần Vĩnh Đạt hỏi tôi: “Làm việc đã quen chưa?”

“Khá tốt.”

Anh ta vô cùng khí khái nói với tôi: “Có gì không biết có thể đến hỏi tôi, nếu tôi cũng không biết, tôi sẽ tìm nhân viên phụ trách chuyên môn giải thích cho cô.”

“Cảm ơn anh, chủ nhiệm Trần.”

Anh ta lại có chút tiếc rẻ: “Nhưng mà tháng sau tôi lại bị điều đi trụ sở ở Bắc Kinh, chỉ mới quen biết cô một thời gian ngắn như vậy, thật là làm chung chưa đủ.”

Trong lòng tôi nói, điều đến trụ sở ở Bắc Kinh? Thực ra, điều anh ta đi cũng tốt, công ty có nhiều nhân viên như vậy, ai cũng khách sáo với tôi, chỉ có một mình Trần Vĩnh Đạt này, vừa thấy tôi là mặt mày mỉm cười, phần nhiệt tình kia tôi thật sự chịu đựng không nổi.

Tôi khoắc tay của mình lên trên đầu gối, có chút mất tự nhiên, trong lòng thì lại muốn tìm một cái gì đó để nhanh chóng rời khỏi.

Trần Vĩnh Đạt có chút khen ngợi nói: “Đình Đình, ngày đó trong cuộc họp cô nói Van Andel như vậy, tuy rằng tôi không tham gia cuộc họp bộ phận của mọi người, nhưng tôi nghe xong cũng có chút hả giận.”

Lúc này tôi mới nhớ ra, tình hình hôm đó tôi ở trong cuộc họp chế nhạo Van Andel, nghĩ đến tôi có chút rầu rĩ: “Thực ra tôi cũng không muốn chống đối anh ta.”

Trần Vĩnh Đạt cười ha ha, anh ta tiến đến bên cạnh tôi thấp giọng nói: “Lá gan của cô không nhỏ, nhưng đặc biệt rất có cá tính.”

Tôi đã dựa sát vào ghế sofa, anh ta lại cứ tiếp cận đến, tôi cau mày, lại càng không quen, theo bản năng lui lại một chút.

Anh ta nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay tôi, nửa sáng nửa tối mà nói: “Đình Đình, cô rất có cá tính.”

Tôi nhanh chóng rút tay về: “Chủ nhiệm Trần, tôi còn có một bản vẽ chưa hoàn thành, phải trở về.”

Anh ta đang muốn nói cái gì đó, đúng lúc này điện thoại nội bộ trên bàn làm việc vang lên, anh ta mất hứng đứng dậy, tiếp điện thoại, khi nghe điện thoại về mặt của anh ta lập tức thay đổi.

“Vâng, tổng giám đốc, sáng nay sẽ tiến hành vụ kiện, vâng, đúng vậy, vâng, được... ..”

Tôi nhân cơ hội đứng lên bước ra ngoài, đóng cửa lại.

Đóng cửa lại xong, tôi liền mắng: đồ đàn ông thôi.

Theo thời gian làm việc tăng lên, đàn ông bên cạnh càng lúc càng hiện ra vẻ xấu xa nhiều hơn. Trước đây, đàn ông còn bận tâm đến thể diện, không dám sờ soạng đồng nghiệp khác ở trong văn phòng, đàn ông hiện đại bây giờ, còn kém là chưa trắng trợn kéo vai áo của bạn ra, nhìn xem áo lót của bạn kích thước bao nhiêu thôi, thật thô tục.

Trần Vĩnh Đạt này, 30 tuổi, chiều cao chưa đến 1m7, dáng người cũng rất tròn trịa, về phần diện mạo? Đầu tròn, mắt tròn, tóc trên đỉnh đầu cũng tròn tròn úp trên cái đầu, hình tượng tổng thể chính là một chữ tròn. Về phần làm việc thì rất khôn khéo, lúc ban đầu tôi chỉ nghĩ anh ta đối với tôi chỉ là tình hữu nghị đồng nghiệp thuần túy, liền xem anh ta như một tiền bối, nhưng tiếp xúc vài lần, mới phát hiện không phải là như vậy. Anh ta mời tôi ăn cơm, xuất phát từ từ lễ phép, tôi không thể từ chối, anh ta nói với tôi, anh ta đã ly hôn, về phần nguyên nhân ly hôn chính là vợ anh ta có tình nhân bên ngoài, anh ta đau lòng nên mới ly hôn, không phải anh ta cho rằng anh ta là người đau khổ, cho nên phải ở trên người tôi đây cũng là một người cũng đau khổ, sẽ tìm được chút an ủi chứ?

May mắn là anh ta bị điều đến Bắc Kinh, tôi hậm hực lắm.

Trở lại chỗ ngồi, chưa làm được bao lâu, lãnh đạo nước ngoài Van Anđel lại cho tôi một chỉ thị mới, bảo tôi đến câu lạc bộ du thuyền đưa một ít tài liệu, phải lập tức đi ngay, tôi đành phải ôm tài liệu đi ra ngoài.

Cửa thang máy vừa mở ra, tôi thoáng giật mình, Bùi Vĩnh Diễm đang đứng ở bên trong, thấy tôi, anh ta mỉm cười.

“Tổng giám đốc Bùi.”

Thang máy đi xuống, anh ta hỏi tôi: “Đi đâu vậy?”

“Đi đến câu lạc bộ du thuyền.”

“Đúng lúc tôi tiện đường đưa cô đi, cùng nhau qua đó.”

Tài xế nhanh chóng lái một chiếc xe thương vụ JAC lại đây, tôi ngồi ở ghế sau, kỳ lạ, anh ta cũng không ngồi ở ghế phụ lái, mà lựa chọn ngồi bên cạnh tôi, cách tôi một lối đi nhỏ. Sau khi lên xe, anh ta xếp hai gối, tôi thì đưa mắt nhìn ra ngoài cửa.

Chiếc xe vững vàng chạy về phía trước, anh ta hỏi tôi: “Trong khoảng thời gian này làm việc tốt chứ?”

Tôi vừa nịnh bợ vừa khôn khéo nói: “Vâng, nhờ có đồng nghiệp chiếu cố tôi.”

Anh ta chỉ cười không nói gì.

Tôi nhớ tới một chuyện, suy nghĩ xong, tôi cố lấy dũng khí hỏi anh ta: “Tổng giám đốc Bùi, nghe nói lần này công ty cử vài người đi Bắc Kinh công tác?”

“Đúng.”

Tôi thử hỏi anh ta: “Đi Bắc Kinh thì phải có điều kiện gì?”

Anh ta thờ ơ trả lời tôi: “Làm việc đủ 3 năm, kinh nghiệm phong phú.”

Tôi nhất thời nản lòng.

Anh ta quay đầu khó hiểu nhìn về mặt của tôi: “Cô muốn đi Bắc Kinh?”

Tôi đành xấu hổ thấp giọng nói: “Vâng, rất muốn đi, nhưng mà tôi không đủ điều kiện.”

Anh ta bắt chéo chân, lấy tay nhẹ nhàng gỡ đầu gối, ôn hòa nói với tôi: “Không sao, sau này vẫn còn cơ hội mà.”

Tôi đột nhiên lớn mật hỏi anh ta: “Tổng giám đốc Bùi, công ty sẽ phá lệ chứ?”

“Phá lệ? Phá lệ cái gì?”

“Ví dụ như tôi muốn đến Bắc Kinh làm việc, công ty sẽ phá lệ cho phép chứ?”

Anh ta trực tiếp trả lời tôi: “Sẽ không, công ty có quy định chặt chẽ.”

Tôi chỉ à một tiếng, trong lòng bất mãn.

Hai người chúng tôi không nói lời nào, chiếc xe vững vàng chạy về hướng câu lạc bộ du thuyền, anh ta bỗng nhiên nói với tôi: “Đưa tài liệu cho tôi.”

Tôi không rõ tình hình, chỉ hải giao tài liệu trong tay cho anh ta, sau khi anh ta cầm lấy thì đưa cho tài xế: “Anh thay Đình Đình đưa tài liệu này đến câu lạc bộ đi.”

Tôi tò mò, anh ta bảo tài xế đưa tài liệu giúp tôi? Anh ta muốn làm gì?

Xe dừng lại, tôi nhìn ngoài cửa thì thấy một tòa nhà đồ sộ màu xám, ngay chính diện giữa mặt tiền có dấu hiệu của tòa án, tôi ngạc nhiên, đây là tòa án, Bùi Vĩnh Diễm bảo xe dừng lại ở tòa án, anh ta có ý định gì chứ?

Bùi Vĩnh Diễm xuống xe trước, khi xuống xe anh ta gọi tôi: “Đến rồi, Đình Đình, xuống đi.”

Tôi càng lúc càng nghi ngờ, nhưng đành xuống xe với anh ta, đóng cửa xe lại, anh ta ra hiệu cho tài xế lái xe đi trước.

Tôi đứng trước tòa án, rất hoang mang, “Anh Bùi, chúng ta đến tòa án làm gì vậy?”

Anh ta thoải mái đi ngang qua vai tôi: “Đến đây, đi theo tôi xem một vụ kiện.”

Vụ kiện?

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 29: Quyết đấu trên tòa, một nữ- hai nam- ba nổi lòng

Vào nghe xét xử, tôi còn có chút mơ hồ, vô duyên vô cớ, Bùi Vĩnh Diễm lại dẫn tôi đến nghe vụ kiện gì chứ?

Anh ta dẫn tôi đi lên trước tìm một vị trí ngồi xuống, vị trí này bên cạnh cửa, là hàng ghế trên cùng, đúng lúc có thể nhìn thấy toàn bộ tình hình.

Sau khi ngồi xuống, anh ta mới nói với tôi: “Vụ kiện hôm nay có liên quan đến công ty chúng ta, là người cùng ngành vi phạm bản quyền, luật sư của chúng ta là bên không, là luật sư Vương Thế Ngu tôi mời từ Hồng Kông về, cô đã từng nghe qua chưa?”

Tôi lắc đầu.

Anh ta thản nhiên nói: “Vụ kiện chấn động toàn Hồng Kông của tập đoàn Mã Dật Khôn, xem như hoàn toàn không có phần thắng, lại được ông ta cải thắng.”

“Thật vậy sao.”

Tôi mới đến công ty một thời gian ngắn, đối với một số việc của công ty tôi không biết nhiều lắm, không biết công ty cũng sẽ có kiện tụng, nghe Bùi Vĩnh Diễm nói thật nghiêm túc, hơn nữa là đại luật sư được mời đến từ Hồng Kông, xem ra vụ kiện này không phải nhỏ.

Tốp năm tốp ba người nghe thẩm tiến vào chỗ ngồi, hàng ghế trước còn có mấy phóng viên cầm máy ảnh, bầu không khí có vài phần trang nghiêm.

Tôi cũng đang ngồi ngay ngắn, Bùi Vĩnh Diễm ngồi bên cạnh tôi, anh ta vẫn đang bắt chéo chân, hai ngón tay phải khẽ gõ đầu gối của chính mình, biểu cảm trên mặt rất ung dung bình tĩnh, thỉnh thoảng tôi lại thấy anh ta đan mấy ngón tay vào nhau, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Đợi một lát, anh ta nhẹ giọng nói: “Không biết vị đại luật sư tôi mời từ Hồng Kông, cùng với vị đại luật sư bản địa này so chiêu, ai thắng ai bại.”

Trong lòng tôi sáng lên một chút, luật sư bên biện? Tôi lập tức nhìn phía trước đài, sẽ không phải là Gia Tuấn chứ?

Đoàn luật sư hai bên nhanh chóng nối đuôi nhau tiến vào, chia ra ngồi xuống, ba vị thẩm phán và thư ký viên cũng đi vào ngồi xuống, mọi người đứng dậy, chờ đợi chánh án tuyên bố mở phiên tòa.

Trong lòng tôi trầm xuống, quả nhiên luật sư bên biện chính là Gia Tuấn.

Vị Vương Thế Ngu kia, tôi hồi hộp nhìn ông ta, ông ta đang thảo luận gì đó cùng trợ lý, nhìn dáng vẻ của ông ta ước chừng khoảng 47-48 tuổi, đôi mắt lạnh băng tình nhuệ, biểu cảm trên mặt thật lạnh lùng uy nghiêm, vừa nhìn đúng là đã trải qua sóng to gió lớn, có một loại trầm ổn gấp nguy không loạn và khí chất nắm chắc toàn cục.

Tôi lại nhìn Gia Tuấn, Gia Tuấn cũng không để ý đến tôi, anh đang cúi đầu xem tài liệu, đang chuẩn bị trình bày trước khi tiến hành vụ kiện, vừa nhìn thấy Gia Tuấn, trong lòng tôi nhất thời sáng rõ, giống như có ngàn con đom đóm bay vào căn phòng tối đen, lòng tràn đầy hy vọng. Thật sự Gia Tuấn không thể khủng hoảng, hôm nay anh mặc một thân tây trang màu lam, phối với chiếc cà vạt cùng màu, cách ăn mặc chính chắn đáng tin cậy, khí chất không chút nào thua kém vị Vương Thế Ngu danh tiếng lẫy lừng kia, chỉ nhìn một cách đơn thuần, diện mạo Gia Tuấn của tôi là tuyệt đối anh Tuấn không thể nào bắt bẻ, mà từ khi lên tòa, Gia Tuấn vừa trầm ổn vừa nội liễm, vẻ mặt của anh sâu hiểm khó lường, có một phong thái tự nhiên trầm tĩnh như núi băng.

Trong lòng tôi lăm lăm, Gia Tuấn, anh nhất định phải thắng nha.

Chánh án tuyên bố mở phiên tòa, tim tôi nhất thời đập nhanh, thậm chí trong giây của tôi, các ngón chân cũng bắt đầu nảy sinh bất an mà vênh lên.

Hiện tại, tôi đã không còn giận Gia Tuấn nữa, tôi tha thứ cho anh, giận đi rồi thì yêu lại chiếm cứ toàn bộ, cho nên tình yêu đối với Gia Tuấn liền tràn trề như nước trong ly.

Tiếp đó là hai bên trần thuật lại tình tiết vụ án, không, không, không, thực ra tôi không quan tâm đến vụ kiện của công ty, điều mà tôi quan tâm chính là Gia Tuấn, cho dù anh chọc giận tôi, ngày nào mà chúng tôi chưa ly hôn, anh vẫn là chồng tôi, người đàn ông của tôi, hết thấy mọi thứ của anh đều liên quan chặt chẽ đến tôi.

Tôi siết tay thành nắm đấm, thả ra rồi nắm lại, hồi hộp đến nỗi trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, trong lòng tôi lặng lẽ cổ vũ Gia Tuấn, Gia Tuấn cố lên, Gia Tuấn đánh như từ lão đạo sĩ Mao Sơn kia đi.

Nhưng ngoài mặt, tôi vẫn làm ra vẻ như không có chuyện gì.

Bùi Vĩnh Diễm bỗng buông đuối tay ra, anh ta kéo tay của tôi lại, đặt vào trong lòng bàn tay của mình.

Tôi hoảng hốt, không hiểu tại sao anh ta lại có hành động như vậy, nhìn lại anh ta, khỏe môi anh ta mang theo một đường cong, không gọn chút sợ hãi, vô cùng thích thú, dường như đã định liệu kỹ lưỡng trước vụ kiện này.

Tôi muốn thu tay về, nhưng anh ta lại nắm chặt hơn, tôi không thể nhúc nhích, đành phải miễn cưỡng để mặc anh ta, nhìn Gia Tuấn phía trước vẫn lý luận sắc bén với vị Vương Thế Ngụ kia, một vòng rất nhanh trôi qua, Gia Tuấn mời nhân chứng ra tòa.

Nhân chứng theo cửa tiến vào, cánh cửa đóng lúc ở vị trí bên cạnh tôi và Bùi Vĩnh Diễm, anh ta vừa đi vào, tầm mắt của Gia Tuấn theo bản năng nhìn về phía chúng tôi, anh nhìn thấy tôi, thấy tôi và Bùi Vĩnh Diễm.

Trong lòng tôi bối rối, tôi nhìn thấy trong ánh mắt của Gia Tuấn có vẻ kinh ngạc, vừa nhìn thấy tôi và Bùi Vĩnh Diễm, trong mắt anh liền toát ra sự ngạc nhiên, mãi cho đến khi nhân chứng đứng vào bục người làm chứng, ánh mắt của anh vẫn không rời khỏi người tôi.

Bùi Vĩnh Diễm buông tay tôi ra, anh ta lại đuối cánh tay ra, nhẹ nhàng khoát lên vai tôi.

Lòng tôi hoang mang rối loạn, quay đầu qua, tôi khẽ nói: “Anh Bùi, anh đừng như vậy.”

Anh ta tò mò hỏi tôi: “Cô làm sao vậy? Không cần khẩn trương, đây chỉ là một vụ kiện liên quan đến công ty chúng ta, tôi biết cô đang lo lắng cho công ty, yên tâm đi.” Anh ta dặn đi dặn lại bên tai tôi: “Cô xem luật sư của chúng ta rất sắc bén, xem ra khoản phí luật sư này bỏ ra không uổng.”

Tôi nhanh chóng cúi đầu, tôi muốn đi qua bên cạnh ngồi xuống, muốn tránh xa anh ta ra, không ngờ anh ta cố chấp lôi kéo tôi lại bên người, cánh tay lại gắt gao đặt trên đầu vai tôi, sau đó anh ta nhẹ nhàng vuốt tóc sau đầu tôi, lại ở bên tai an ủi tôi: “Đừng khẩn trương, có tôi ở đây.”

Tôi quay đầu nhìn Gia Tuấn, đúng lúc đối diện với ánh mắt của anh, anh chỉ liếc nhìn tôi một cái, lập tức xoay đầu đi, tôi nhất thời sập đổ, trong lòng rối loạn.

Gia Tuấn sẽ không hiểu làm quan hệ giữa tôi và Bùi Vĩnh Diễm chứ?

Tôi cắn chặt môi, Gia Tuấn, Gia Tuấn, anh ngàn vạn lần đừng phân tâm vì em.

Phiên tòa tiếp theo nói cái gì, tôi đều không nhớ được, tôi chỉ chú ý đến Gia Tuấn, trong lòng lặng lẽ động viên anh, cảm ơn trời đất! Dường như Gia Tuấn không chịu nhiều ảnh hưởng lắm, vừa nãy sau khi anh nhìn thấy tôi và Bùi Vĩnh Diễm, theo bản năng có chút kinh ngạc, hình thành một chút quấy nhiễu đến tâm trạng của anh, nhưng may mắn là 10 năm lên toàn đã rèn luyện, đã cho anh năng lực ứng biến và giải quyết tình huống, anh nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh, không nhìn về hướng chúng tôi nữa, một trận trên tòa lưu loát trôi chảy, tự nhiên trầm tĩnh bác bỏ những lời nói xảo quyệt và gay gắt của Vương Thế Ngụ, anh không chút nào luống cuống, đối đáp rõ ràng lưu loát.

Trận tòa này tôi nghe đến nỗi thấp thỏm không yên.

Chánh án tuyên bố kết thúc phiên thẩm đầu tiên, chờ đợi mở phiên tòa lần sau.

Mọi người chúng tôi đứng lên, lúc này tôi mới phát giác sau lưng đầy mồ hôi, dưới móng đều bị tôi ngồi đến nỗi có hơi ẩm ướt.

Hai người bên cạnh có lẽ là sinh viên Học Viện Luật, cầm trong tay cây bút viết ghi chú, khi đứng lên còn nhỏ giọng nói: “Nghe nói bên không là đại luật sư được mời từ Hồng Kông đến, nhưng mà xem biểu hiện của luật sư Phó cũng không có chỗ nào thua kém ông ta.”

Người kia trả lời: “Cũng đúng thôi, luật sư Phó tuổi trẻ tài cao, danh bất hư truyền.”

Tôi thở dài, ngồi lại chỗ cũ.

Bùi Vĩnh Diễm ngồi lại bên cạnh tôi, anh ta nhẹ nhàng vén tóc mai cho tôi, đưa cho tôi một tờ khăn giấy, sau đó anh ta ôn hòa an ủi tôi: “Cô xem, trên đầu cô ra nhiều mồ hôi quá, lại có thể lo lắng thành ra như vậy sao.”

Trên miệng anh ta nói chuyện, đồng thời ánh mắt lại vô tình hay cố ý nhìn về phía Gia Tuấn.

Tôi lập tức nhìn Gia Tuấn, lúc này ánh mắt của tôi và Gia Tuấn giao nhau.

Gia Tuấn vẫn nhìn tôi, tuy rằng chúng tôi cách nhau 20 thước, không nói câu nào, nhưng tôi có thể nhìn ra ý tứ trong mắt của anh, dường như là anh đang hỏi tôi: Anh ta là ai vậy?

Giờ phút này, tôi đã sớm không còn giận anh nữa, hiện tại còn có tâm trạng muốn lừa anh, đùa anh, tôi muốn dùng ánh mắt để nói cho anh biết: Cái gì anh ta cũng không phải.

Gia Tuấn nhìn chúng tôi, cuối cùng anh cắn môi, sau đó nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình.

Bùi Vĩnh Diễm kéo vai tôi, đỡ tôi đứng dậy, anh ta vừa nắm lấy tay tôi vừa ảm áp nói: “Chúng ta đi thôi.

Tôi vội vàng hất tay anh ta ra, “Anh Bùi, tôi còn có chút việc.”

Quay người lại, tôi ngậm ngẩn, Gia Tuấn đi đâu rồi? Anh đi ra ngoài sao?

Tôi nhanh chóng đuổi theo ra khỏi phòng nghe xử, tìm Gia Tuấn khắp nơi trên hành lang, vội vã chạy xuống lầu, tôi lại giật mình.

Gia Tuấn đang đứng ở một góc đại sảnh, tựa vào tường, vỗ đầu, khép hờ mắt lại, hay tay xoa xoa giữa lông mày của mình, mà người đứng ở bên cạnh anh không phải là ai khác, chính là Thẩm An Ny. Tôi đứng ở đầu cầu thang, ngẩng nhìn họ, Thẩm An Ny đang dùng khăn tay của mình lau mồ hôi cho Gia Tuấn, dường như cô ấy khẽ nói gì đó với Gia Tuấn xong, Gia Tuấn vỗ đầu, dáng vẻ rất mệt mỏi.

Tôi gọi anh: “Gia Tuấn.”

Gia Tuấn quay lại nhìn thấy tôi, cũng không bất ngờ, anh chỉ thản nhiên nói: “Em đến rồi.”

Tôi nhìn Gia Tuấn, lúc này anh đã cởi áo khoác, chỉ mặc áo sơ mi, nói lòng cà vạt, đứng ở đại sảnh, trên tóc quả thật là có chút ẩm ướt.

Tôi rụt rè hệt như đứa trẻ đã làm sai, muốn giải thích, ngoài miệng lại nói dối: “Gia Tuấn, biểu hiện vừa rồi của anh tốt lắm.”

Gia Tuấn bày ra một nụ cười cứng ngắc: “Vị đó rất lợi hại.”

Tôi nhất thời nghẹn lời, không biết nên nói gì.

Gia Tuấn vừa mới trải qua một phiên tòa thẩm vấn quyết liệt, rõ ràng nhìn anh có chút ủ rũ, tôi nhất thời không đủ ngôn từ, đứng trước mặt anh có chút mất tự nhiên.

Thẩm An Ny cầm áo khoác của anh, cô ấy căn bản không thèm để ý đến tôi, chỉ khẽ chạm vào anh: “Luật sư Phó, tổng giám đốc Trần hẹn anh ra ngoài dùng cơm, chúng ta đến giờ rồi, để cho tổng giám đốc Trần đợi thì không hay.”

Gia Tuấn gật đầu, anh quay đầu lại nói với tôi: “Anh còn có chút chuyện, em còn chuyện gì không?”

Trong lòng tôi có chút chua xót, hết cách tôi đành trả lời: “Không có chuyện gì.”

Gia Tuấn vừa định nói cái gì, vừa nghiêng đầu nhìn sau lưng tôi, vẻ mặt anh lập tức nghiêm lại.

Bùi Vĩnh Diễm đứng bên cạnh tôi, đang đứng chung với đại luật sư Vương Thế Ngu, biểu cảm trên mặt hai người đều rất nhẹ nhàng, thấy Gia Tuấn, Vương Thế Ngu đi qua đây, ông ta chia tay về phía Gia Tuấn: “Luật sư Phó, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.”

Gia Tuấn đứng mực bắt tay với ông ta: “Luật sư Vương là tiền bối, chỉ giáo nhiều hơn.”

Hai người rõ ràng là đối thủ, giờ phút này lại ngầm tuyên chiến với đối phương, không chút nhiều lời.

Bùi Vĩnh Diễm nhả nhận hỏi tôi: “Đình Đình, đi ăn cơm, sắp trưa rồi.”

Gia Tuấn chỉ nhìn tôi, tôi chần chờ, muốn nói lại thôi.

Thẩm An Ny cũng thúc giục anh: “Luật sư Phó, chúng ta phải đi rồi.”

Bùi Vĩnh Diễm không thèm phân bua đến kéo tay tôi, trực tiếp kéo tôi ra ngoài, đi xuống bậc thang, tài xế đã chạy xe đến, Bùi Vĩnh Diễm tự mình mở cửa xe ra, để tôi lên xe trước.

Nhìn xuyên qua kính xe, tôi thấy bên kia Gia Tuấn cũng lên xe, khác biệt chính là anh không tự lái xe, mà là Thẩm An Ny lái.

Tôi nhìn Thẩm An Ny, tùy tiện chiếm chỗ tài xế như vậy, thành thạo khởi động chiếc Camry của Gia Tuấn rồi đi, tôi nhất thời uất ức giống như bị giật mất đứa con, hình như trong lỗ mũi lại vừa bị tước vào một chai dầu mù tạt cay nồng, cảm giác cay vẫn dính vào mắt tôi, vừa xót vừa nặng làm tôi muốn rót nước mắt.

Bên cạnh, Vương Thế Ngu nói với Bùi Vĩnh Diễm: “Tổng giám đốc Bùi, tôi phải về khách sạn trước, có hơi mệt, không cùng ăn cơm trưa được, buổi tối đi.”

Bùi Vĩnh Diễm gật đầu: “Luật sư Vương vất vả rồi, có việc gì cứ gọi điện thoại cho tôi hoặc thư ký Trần của tôi, buổi tối chúng ta gặp lại.”

“Tôi gặp.”

Vương Thế Ngu xuống xe ở trước cửa khách sạn, tôi và Bùi Vĩnh Diễm thì ngồi lại trên xe, trên đường đi không nói gì.

Không khí trong xe thật nặng nề, tôi không hé răng, Bùi Vĩnh Diễm cũng không mở miệng nói chuyện, tài xế quan sát sắc mặt, ngay cả chút âm nhạc cũng không dám bật.

Thật lâu sau, Bùi Vĩnh Diễm phá vỡ sự im lặng, anh ta hỏi tôi: “Vị luật sư bên biện kia chính là chồng cũ của cô?”

Tôi không trực tiếp trả lời, suy nghĩ xong, tôi hỏi lại anh ta: “Anh Bùi, tôi có thể hỏi anh là có phải anh cố ý làm như vậy hay không?”

“Cố ý? Cô cho rằng tôi cố ý ư?”

Tôi nhìn anh ta: “Anh Bùi, tại sao anh lại dẫn tôi đến xem phiên tòa này? Anh sớm biết rằng Phó Gia Tuấn chính là người chồng đang ly thân với tôi, cho nên anh mới như vậy đúng không? Đúng, Phó Gia Tuấn chính là người chồng đang ly thân với tôi, tuy rằng quan hệ của chúng tôi hiện tại đang lung lay sắp đổ, nhưng chúng tôi vẫn đang là vợ chồng, là người thân thiết nhất suốt 6 năm, sự xuất hiện của tôi vào lúc này ít nhiều gì cũng sẽ làm ảnh hưởng đến anh ấy, ngay thời điểm này anh lại dẫn tôi đến tòa nghe thẩm, chẳng lẽ không phải là anh muốn tạo áp lực cho anh ấy hay sao?”

Bùi Vĩnh Diễm hơi cười khế: “Đinh Đinh, thật ra cô rất thông minh, thẳng thắn mà nói ngày hôm nay, trước khi đến xem phiên tòa, tôi cũng không định dẫn cô theo. Trùng hợp là lại gặp cô, bỗng nhiên tôi muốn đưa cô đi xem chồng trước của cô, tôi thừa nhận là tôi có lòng riêng, làm tổng giám đốc Phiếm Hoa, tôi nên vì lợi ích của Phiếm Hoa mà suy tính, bất luận có thể là trên dưới Phiếm Hoa, là nhân tố để Phiếm Hoa nắm chắc phần thắng, tôi đều sẽ xem xét bên trong.”

Tôi thất vọng một hồi, trước kia tôi kính trọng anh ta, hơn nữa còn xem anh ta là bạn bè, hiện tại tôi nhất thời nhìn anh ta, anh ta chỉ là một người vô cùng xa lạ, một người làm kinh doanh không tốt.

Tôi lạnh lùng đáp: “Nhận được sự ưu ái, tôi vẫn cho rằng chúng ta là bạn bè.”

“Chúng ta vẫn là bạn bè.”

“Cám ơn, hóa ra đến hôm nay, tôi mới biết được, bạn bè chỉ dùng để lợi dụng và bán đứng.”

Tôi bảo tài xế: “Anh Trần, xin anh dừng xe.”

Bùi Vĩnh Diễm giữ cánh tay tôi lại: “Đinh Đinh, không cho phép cô xuống xe.”

Tôi quát to: “Anh Bùi, bây giờ là thời gian nghỉ trưa, tôi đã hết giờ làm việc, trong thời gian làm việc có thể phân phó người làm thuê, nhưng cũng không phải là dùng để tạo điều kiện cho anh có thể tùy ý sai khiến và lợi dụng. Hiện giờ tôi đã hết giờ làm, tôi có quyền chi phối thời gian của chính mình.”

“Xin lỗi.”

“Anh không cần nói xin lỗi, trước kia anh đã từng nói qua là anh không chấp nhận lời xin lỗi, tôi cũng không chấp nhận, anh đã có suy nghĩ của riêng anh, tôi cũng có cách thức của chính mình, loại cách thức này của anh thật sự khiến tôi khinh bỉ, xin lỗi, bây giờ tôi phải xuống xe.”

Anh Trần không thể không dừng xe, tôi nhanh chóng mở cửa xe, Bùi Vĩnh Diễm lập tức xuống xe theo tôi.

Anh ta đi theo phía sau tôi, tôi xem chừng xung quanh, đây là nơi nào? Là thôn quen sao? Tại sao một chiếc taxi cũng không thấy?

Cuối cùng cũng có một chiếc taxi chạy đến, tôi vừa mới vẫy tay, Bùi Vĩnh Diễm ngăn tôi lại: “Đinh Đinh.”

Anh ta ấn tay tôi xuống dưới, nắm chặt trong tay mình: “Cô nghe tôi nói một câu được không?”

Tôi cắn chặt môi.

“Đinh Đinh, chồng cô là một luật sư, điều cơ bản nhất để làm luật sư chính là tố chất tâm lý, chính là phải bình tĩnh, không thể dễ dàng bị tác động bởi những người xung quanh, nếu anh ta có thể dễ dàng bị người khác chi phối tư tưởng, anh ta còn có tư cách gì để làm một luật sư ưu tú chứ?”

“Cám ơn anh đã nhắc nhở, tôi nghĩ chút tố chất tâm lý đó, Phó Gia Tuấn vẫn có.”

“Đinh Đinh, không phải là cô còn nhớ Phó Gia Tuấn mãi không quên chứ?”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 30: Công tử đa tình, Gia Tuấn có tình

Tôi nhát thời ngắn ra.

Tại sao anh ta lại hỏi tôi vấn đề này?

Cúi đầu xuống, tôi ngập ngừng: “Anh Bùi, đây là chuyện riêng của tôi, tôi không cần thiết phải trả lời anh.”

“Không, tôi cần câu trả lời của cô, đối với tôi mà nói, chuyện này rất quan trọng.”

Tôi ngẩng đầu, không hiểu gì cả.

Anh ta nhìn tôi, mỗi câu mỗi chữ nói rất rõ ràng: “Bây giờ anh nói với em, anh thích em, cho nên ở trong lòng em, người đàn ông khác chiếm vị trí gì, anh rất xem trọng. Anh không hy vọng trong lòng người phụ nữ mà anh thích, vị trí của người đàn ông khác chiếm giữ còn nhiều hơn anh.”

Tôi liền ngắn ra, từng chiếc xe gào thét chạy như bay băng qua bên cạnh, gió thổi ngang qua bên tai tôi, ù ù bên tai tôi.

Tôi hỏi anh ta: “Anh Bùi, anh đang nói gì vậy?”

Bùi Vĩnh Diễm nhìn tôi, ung dung bình tĩnh nói: “Anh lặp lại lần nữa, Đinh Đinh, anh rất thích em, sự bướng bỉnh của em, cá tính của em, còn có sự xảo quyết của em, anh đều thích hết. Bởi vì anh thích em, cho nên anh mới có thể cho em cơ hội, mới tuyển dụng em, bởi vì anh thích em, cho nên anh mới có thể chú ý đến em, cũng là bởi vì anh thích em, anh mới có thể dễ dàng tha thứ khi em chỉ trích anh không nể mặt như vậy. Anh, Bùi Vĩnh Diễm, năm nay 30 tuổi, 30 năm qua, vẫn chưa có một người phụ nữ nào không thêm đề ý đến anh như vậy, trực tiếp bỏ lại anh như vậy.”

Lúc này tôi mới nghe rõ lời nói của anh ta, nhưng là một chút cảm giác vui mừng tôi cũng không có, tôi nghe xong cũng không hiểu ra sao cả, mở to mắt nhìn anh ta, tôi giống như đang nghe đối thoại của một vở kịch.

Suy nghĩ chút, tôi trả lời: “Anh Bùi, xin anh làm cho rõ thực tế, tôi vẫn chưa ly hôn, tôi là người đã có chồng.”

“Cám ơn đã nhắc nhở, xem ra đối tượng kế tiếp anh cần nói chuyện, nên là Phó Gia Tuấn.”

Anh ta nói xong, lướt qua tôi, tự mình đi về phía trước, tôi vội vàng chạy theo sau.

“Anh muốn làm gì?”

“Trước kia anh chưa gặp anh ta, cũng không hiểu biết gì về anh ta, hôm nay vừa nhìn thấy, cảm giác rằng anh ta còn có chút giá trị để chiến đấu, không tôi, có đối thủ như vậy cũng không mất mặt.”

Anh ta đi nhanh về phía trước, hiện tại là anh ta đi ở phía trước, tôi đi ở phía sau: “Anh Bùi, tổng giám đốc Bùi, Bùi Vĩnh Diễm.”

Anh ta quay đầu lại cười với tôi: “Sau này ra khỏi công ty, đừng gọi anh là tổng giám đốc Bùi nữa, gọn tên anh hoặc là tên tiếng Anh của anh là Kevin, anh thích nghe em gọi anh như vậy.”

Tôi ngáy người, nhìn anh như nhìn quỷ đầu to.

Một chiếc taxi chạy ngang qua, anh ta lập tức vẫy tay, mở cửa xe, trước tiên không phân bua gì mà nhét tôi vào trong, sau đó lại chen lên, ngồi bên cạnh tôi.

Tôi có chút tức giận: “Công ty có xe, tại sao anh không ngồi?”

“Vậy tại sao em không ngồi?”

“Tôi thích ngồi xe taxi.”

Anh ta cười ha ha, bày ra một vẻ mặt gian xảo hướng về phía tôi: “Anh thì thích nhìn em.”

*****

Xe chạy đến dưới tòa nhà công ty, anh ta xuống xe trước, sau đó còn cho tôi một câu: “Em trả tiền xe, anh không mang tiền mặt.”

Tôi tức giận la lên: “Làm gì có người như vậy chứ?”

Anh ta đã xuống trước, bước nhanh về phía công ty, thậm chí đi vào thang máy trước một bước, tôi chạy đến cạnh thang máy, vừa định xin anh ta chờ tôi một chút, cửa thang máy đã đóng lại không chút lưu tình, tôi tức giận giậm chân.

Công tử nhà giàu, trong lòng tôi buồn bực, quen dùng thủ đoạn, muốn làm gì thì làm, tưởng rằng nói một tiếng với phụ nữ: anh thích em, chính là ban ơn nhiều rồi, tôi không hề cảm kích cũng không cho là thật.

Vào buổi chiều, Bùi Vĩnh Diễm lại gọi điện thoại nội bộ cho tôi: “Đinh Đinh, đến phòng làm việc của tôi một chuyện.”

Lại là chuyện gì đây? Tôi buồn rầu không thôi.

Gõ cửa phòng của anh ta, anh ta gọi: “Mời vào.”

Tôi vào phòng, anh ta còn đang cúi đầu viết thức gì đó, chờ đến khi tôi đứng ở trước bàn của anh ta, anh ta không ngẩng đầu lên mà hỏi tôi: “Lúc trưa, tiền xe taxi là bao nhiêu?”

“28 đồng.”

“Hóa đơn đâu?”

Tôi tròn mắt nhìn anh ta: “Tôi phải lấy cái đó để làm gì?”

Dường như anh ta đang định kéo ngăn tủ lấy tiền, vừa nghe tôi nói xong lập tức cười: “Không có hóa đơn không thể thanh toán, xin lỗi, cô có thể đi xuống làm việc.”

Tôi tức giận nghiêng rằng: “Anh bảo tôi lên đây chính là để làm trò tiêu khiển sao?”

Anh ta nháy mắt mấy cái với tôi: “Nếu mà anh nói lời ngon tiếng ngọt với em, em sẽ lên đây không?”

Tôi oán hận trừng mắt liếc anh ta một cái, trực tiếp chìa tay về phía anh ta: “Hay là anh muốn trả tiền xe cho tôi.”

“Dựa vào cái gì?”

“Anh gọi xe taxi, dựa vào cái gì bắt tôi trả tiền?”

Anh ta nhìn ngang nhìn dọc, cuối cùng không nhịn được cười, nhưng vẫn lấy ví tiền từ trong túi ra, 10 đồng 10 đồng 5 đồng, sau đó kéo ngăn tủ ra tìm 1 đồng khắp nơi, rốt cục cũng tìm được 3 tờ 1 đồng, xếp từng đồng, một tờ cũng không thiếu.

Tôi không khách sáo cầm tiền lại.

Anh ta kéo dài giọng: “Cuối cùng cũng đã biết, cái giá của phô trương thanh thế chính là trả cả vốn lẫn lãi.”

Tôi cũng không chút khách sáo: “Cuối cùng tôi cũng biết, sau lưng áo quần bảnh bao chính là vất vả ra nước (vô cùng keo kiệt.)”

Anh ta chỉ cười.

Tôi tức giận nói: “Hiện giờ tôi có thể đi làm việc được chưa?”

“Đình Đình.”

Tôi nghiêm mặt: “Thời gian của người làm thuê chỉ dùng để làm việc, theo như lời anh nói với tôi, một tháng ở trong công ty ngậm ngán 160 tiếng, mỗi một tiếng là 15 đồng, xin hỏi anh đã làm lãng phí thời gian của tôi, tổn thất này ai bù vào?”

Anh ta đặt bút xuống, trên mặt lộ ra một vẻ tươi cười sáng khoái: “Thật không tệ, nhân viên chuyên nghiệp tốt, với biểu hiện của cô, tôi có thể cân nhắc tăng 20% lương cho cô.”

Tôi hừ lạnh một tiếng: “Hơn nữa so với các đồng nghiệp khác khi vào công ty, lương thử việc của người ta cao hơn tôi 1000 đồng, chúng tôi làm cùng một công việc, đây là anh kỳ thị và chèn ép tôi.”

Anh ta lại cười: “Hiện tại đã học được cách tranh thủ, không tò, vậy theo ý của cô, tăng 30% lương. Nhưng nếu...” anh ta rút ra một tờ giấy trong ngăn tủ, tôi nhìn thấy thì nhất thời nổi nóng.

Là bản vẽ thiết kế của tôi, trên mặt còn bị Van Andel gạch hết toàn bộ, tất cả đều là dấu chéo, dường như trên đó không hề có dấu đúng.

Tôi có chút không vui: “Đây là anh ta trả thù và làm nhục tôi, bản vẽ mắc nhiều lỗi như vậy sao?”

Bùi Vĩnh Diễm lại khôi phục lại vẻ mặt ôn hòa: “Đình Đình, đừng trách Van Andel gạch bản vẽ của cô, bản thảo thiết kế này của cô quả thực rất thiếu đầu óc.”

Tôi nổi giận: “Vậy anh đuổi tôi đi, đuổi đi, đuổi đi.”

Anh ta mang theo 1 vẻ tươi cười, nhìn tôi.

Tôi thất vọng cảm bản thảo của mình muốn ra ngoài, anh ta lại gọi tôi lại.

Tôi đành phải xoay người lại lần thứ hai.

Bùi Vĩnh Diễm đứng lên, anh ta đi đến bên cạnh tôi, gần sát tôi 20cm, đứng trước mặt tôi.

“Tôi nay cùng đi ăn cơm, được không? Vì buổi trưa anh còn có chuyện chưa giải thích với em.”

“Không được, tôi nay tôi bận rồi, còn nữa, anh không cần giải thích, cũng không có chuyện gì đáng để giải thích cả.”

“Đình Đình.” Tay anh ta nhẹ nhàng đỡ lấy vai tôi, “Không phải em cho rằng lời nói lúc trưa của anh là nói đùa chứ?”

Tôi giả vờ thoải mái: “Lúc trưa anh nói gì? Là nhắc nhở tôi làm việc cho tốt? Tôi nhất định cố gắng.”

“Tôi nay anh chờ em.”

“Tôi ra ngoài trước.”

Trở lại chỗ làm việc, tôi ném bản thảo lên bàn, chán nản.

Trước đó còn muốn đi công tác ở Bắc Kinh, hiện tại xem lại chút năng lực ấy, quên đi, đào cái hố luyện trước hai năm đi.

Thoáng cái đến chiều, trong lòng tôi rối rắm.

Bởi vì tâm tư rối loạn, tôi đến phòng nghỉ rót nước 3 lần, lần nào cũng trong trạng thái bồi hồi, 10 phút nữa, vỡ đầu, tôi thật phiền não.

Tôi không ngừng cảm điện thoại đợi chuông reo, đợi tin nhắn, thời gian cứ tiền dần đến tam tâm, sự thất vọng trong lòng tôi càng lúc càng lớn.

Gia Tuấn trước sau vẫn không gọi điện thoại cho tôi.

Rất cực tôi buồn bã thu lại tâm tư, tập trung sửa lại bản vẽ của mình, Bùi Vĩnh Diễm nói rất đúng, làm việc không phải vì người khác, mà là vì chính mình.

Khi đến giờ tan tầm, người khác đều về hết, tôi vẫn còn chịu khó ngồi sửa.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, đột nhiên hai dây đèn trên đỉnh đầu tôi bị tắt đi một loạt, tôi ngạc nhiên đứng dậy, nhìn thấy Bùi Vĩnh Diễm và bảo vệ đang đứng ở cửa khu làm việc, bảo vệ đang định ngắt nguồn điện.

Thấy tôi còn ở đó, bảo vệ lập tức giục tôi: “Đã hết giờ làm rồi, tại sao còn chưa về?”

Tôi nhanh chóng lên tiếng trả lời: “Vâng, tôi lập tức về ngay.”

Vội vàng thu dọn đồ đạc, vội vàng chạy ra khỏi chỗ làm việc, chạy đến cửa thang máy, chính là thấy Bùi Vĩnh Diễm đang đứng cạnh thang máy chờ tôi.

Thấy tôi, anh ta chỉ nói: “Sau này mình đừng tự bắt mình làm thêm giờ, thứ nhất tự làm thêm giờ, sẽ không có tiền tăng ca. Thứ hai, bình thường đến giờ tan tầm, nên về thì phải về, nếu ai cũng giống như cô vậy, chế độ và quy tắc của công ty đều là thùng rỗng kêu to.”

Tôi đành thấp giọng trả lời: “Vâng, tổng giám đốc Bùi, xin lỗi.”

Anh ta ho khan một tiếng: “Muốn đến nơi nào ăn cơm đây?”

Lúc này, tôi mới nhớ là buổi chiều anh ta có hẹn tôi, tôi đáp: “Tôi về nhà ăn cơm.”

Anh ta nửa đùa nửa thật hỏi tôi: “Vậy quý phủ có thuận tiện chiều đã khách không?”

Tôi tròn mắt nhìn anh ta, trong mắt anh ta có sự cố chấp, xem ra hôm nay không hẹn được tôi ra ngoài sẽ không chịu bỏ qua.

Tôi khẽ thờ dài, cúi đầu.

Thang máy mở ra, chúng tôi cùng lúc bước ra.

Anh ta vẫn đặt tay trong túi như cũ, đi ở bên cạnh tôi, cách tôi không xa lắm, tôi có thể ngửi thấy mùi nước hoa nhàn nhạt của đàn ông, không hề có tí mùi thuốc lá nào hết, xem ra anh ta không thích mùi thuốc lá, là một người đàn ông sạch sẽ.

Đi đến cửa, gió thổi qua, tôi hít sâu một hơi.

Tài xế của Bùi Vĩnh Diễm chuẩn xác đem xe của anh ta lại đây, xe của anh ta cũng không quá khoa trương, là một chiếc BMW X5 màu đen obsidian xinh đẹp.

Mở cửa xe, anh ta để tôi lên xe trước, sau đó ngồi bên cạnh tôi, một loạt động tác, anh ta cũng không có trung cầu ý kiến của tôi, dường như tôi chỉ là một binh sĩ nghe mệnh lệnh, anh ta là tướng quân, anh ta có thể tự ý làm chuyện này, còn tôi ngoại trừ phục tùng thì không còn cách nào khác.

Thực ra tôi cũng không ghét anh ta lắm, anh ta tao nhã, nói chuyện lại nhiệt tình hòa nhã, tôi không có cách nào từ chối anh ta.

Theo bản năng, tôi kẹp chặt túi xách ở dưới nách của mình, điện thoại nằm ở trong túi, thế nhưng cả buổi chiều nó vẫn không hề reo, cuộc gọi tôi mong chờ vẫn chưa đến, điều này khiến trái tim tôi cảm thấy mất mát.

Gia Tuấn đang làm gì vậy? Có phải anh và trợ lý Thẩm An Ny kia cả hai cùng nhau đi dùng cơm, cùng nhau đi xã giao. Nghĩ đến đây, tôi có hơi khổ sở, từ trước đến nay nhân vật đi theo bên cạnh anh luôn luôn là tôi, cách ăn mặc của tôi rất tốt, ngoan ngoãn đi theo bên cạnh anh, nghe anh giới thiệu mình với khách hàng: “Xin chào, đây là vợ tôi, Đinh Đinh.”

Mỗi lần như thế tôi đều rất dỗi, hiện giờ đã có người phụ nữ khác thay thế vị trí của tôi.

Bùi Vĩnh Diễm chưa từng nói chuyện nhiều với tôi, tài xế là một người to con, anh ta im lặng không nói gì, chỉ vững vàng lái xe, trong xe bật nhạc cổ điển, khúc dương cầm không biết tên là gì, nghe rất hay.

Cuối cùng, chiếc xe dừng lại trước một nhà hàng rong biển kiểu Âu có quang cảnh đẹp như tranh.

Xuống xe, tôi hiếu kỳ nhìn vào phòng ăn của nhà hàng, nhìn từ bên ngoài, nhà hàng này cũng không quá xa hoa, chỉ có vườn hoa ở tầng hai được xây dựng sát bờ biển, trên hơn mười bậc thang, có một cánh cửa thủy tinh kiểu Ấn rất độc đáo, mà toàn bộ nóc nhà hàng đều bao trùm bởi rong biển nâu được vớt lên, có một loại phong cách cổ xưa và tự nhiên, nhưng cách trang trí chỗ uốn khúc rất tao nhã, xuyên thấu qua tường thủy tinh trong suốt, nhìn thất nội thất bên trong cũng khá lãng mạn, phóng khoáng.

Bùi Vĩnh Diễm vịn vai tôi, anh ta khẽ nói với tôi: “Chúng ta đi vào thôi, nếu em không thích nơi này, lần sau chúng ta sẽ không đến nữa.”

Tôi đành tự nói với chính mình, cái gì tới cũng sẽ tới, cứ bình tĩnh đối phó..

Người phục vụ lễ phép dẫn chúng tôi đến một chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ, trong nhà hàng cũng không có nhiều khách, tốp năm tốp ba, hoàn cảnh thật tao nhã, bầu không khí cũng khá tốt.

Nhà hàng được xây dựng cạnh bờ biển, cửa sổ sát đất bằng kính trong suốt, thu vào tầm mắt toàn bộ cảnh biển, bên cạnh dưới chân là một bãi cát, lúc này cũng hơn 6h, sắc trời đã tối, được ngọn đèn ở con đê biển chiếu sáng, bãi biển cát vàng có một chút trống vắng, mà ở phía xa xa, từng đợt sóng biển ôn hòa kéo đến, tầng tầng bọt sóng trắng phau, giống như sợi bông Giang Tô, chạy dài một vùng.

Lòng tôi yên tĩnh lại, có một chút cảm giác vui vẻ, ý nghĩ lung tung lúc chiều, toàn bộ bay đi hết.

Bùi Vĩnh Diễm hỏi tôi thích ăn gì, tôi dè dặt trả lời, theo ý anh ta là được rồi. Vì thế, anh ta tự nghiên cứu thực đơn, sau đó gọi người phục vụ tới.

Trên bàn có một bảng gỗ, trên mặt có dán một tờ giấy ghi chú, tôi tiện tay cầm lên xem, thì thấy

“Ánh nắng ấm áp ngày mùa đông, xuyên qua cửa sổ, rọi lên trên bàn, hơi nóng trong chén, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, âm nhạc dịu nhẹ đến không ngờ, chậm rãi tỏa ra, ngoài cửa sổ cũng là một cảnh tượng khác.”

Tôi thích thú nói: “Không biết là ai lưu lại, tuy rằng câu cú rất bình thường, nhưng đọc rất ấm áp.”

Bùi Vĩnh Diễm đã gọi món xong, anh ta dựa vào ghế của mình, tiếng nhạc chảy tràn trong bầu không khí xung quanh chúng tôi, trên khuôn mặt anh ta một sự yên lặng và một nụ cười tự phụ.

Tôi bồng đồ mặt, nhanh chóng cúi đầu xuống.

“Anh gọi hai phần bò bít tết và mỹ Ý xào nghêu, một phần rau trộn ba màu và bánh mousse để tráng miệng, em thấy được không?”

Tôi gật đầu, khoát tay lên đầu gối, có chút mất tự nhiên, không biết anh ta sẽ nói gì với tôi.

Rất cục, anh ta cũng nói chuyện: “Có thể hỏi em một vấn đề không?”

Tôi hết hồn.

“Nhìn em căng thẳng chưa kìa, anh chỉ muốn hỏi em, em làm sao chơi rubic giỏi như vậy?”

Tôi cũng yên tâm.

“Là khi tôi tham gia một trại hè ở cao trung đã học được, thật ra giải rubic cũng không khó lắm, có công thức, cũng giống như kính Tây Dương vậy, anh phơi bày nó ra xem, cũng không có gì bí mật.”

Tầm ngẩn phía sau hai chúng tôi, mùi gừng thơm ngào ngạt, lúc này mùi thơm xộc lên mũi, làm cho lòng người càng thêm dịu lại.

Người phục vụ khui rượu đỏ, rót vào ly của tôi trước, tôi ngăn lại: “Tôi không cần uống rượu.”

Bùi Vĩnh Diễm ra hiệu cho người phục vụ không cần rót cho tôi, anh ta khẽ nói: “Anh muốn uống một chút, có rượu mới có thể có thêm can đảm.”

Hà, tôi cúi đầu, không biết nên nói gì tiếp theo.

Thật lâu sau, anh ta mới nói: “Đình Đình, quen biết em thật tốt.”

Trong lòng tôi có hơi cảm động, năm chữ này vô cùng đơn giản, cũng vô cùng văn vẻ.

Dường như anh ta chỉ một mực tỉ mỉ ngắm tôi, giống như tôi là một nhân vật trong bức tranh chân dung trước mặt anh ta, rồi về mặt lại phức tạp khi thưởng thức bức tranh này.

Tôi nghe được tiếng nói của anh ta.

“Đình Đình, ngày mai anh phải về Hồng Kông, phải hơn một tuần mới có thể quay lại, cho nên hôm nay anh mới muốn nói chuyện với em một lát.”

Tôi nhẹ nhàng nói: “Anh Bùi, chúc anh thuận buồm xuôi gió, tối nay xem như là buổi tiệc tiễn anh đi vậy, chúng ta chỉ nói trời nói đất, đừng nói chuyện khác.”

“Không, anh phải nói, nói chuyện tình cảm cũng giống như làm kinh doanh, phải tranh thủ từng phút từng giây, cơ hội qua đi rồi biến mất. Cho nên, anh không thể chậm trễ. Đình Đình, có lẽ em xem anh như một công tử nhà giàu, ăn nói tự phụ lại bốc đồng, từ trong miệng anh nói ra liền giống như nước chảy, thao thao bất tuyệt, không có bao nhiêu độ tin cậy, nhưng thật sự anh muốn nói, anh thích em, sáng nay dẫn em đến xem vụ kiện, quả thật không nằm không dự tính của anh, anh xin lỗi em, đã không quan tâm đến cảm nhận của em.”

Tôi nghĩ xong, rốt cục nói: “Anh Bùi, vẫn là câu nói đó, hôm nay chúng ta chỉ nói chuyện phong thổ, xem như là bạn bè thân thiết nói chuyện một lần, anh đã xem tôi là bạn, chúng ta sẽ bắt đầu từ chỗ bạn bè mà nói.”

Ánh mắt của anh ta vẫn dừng trên người tôi, có một chút hứng thú rất kỳ lạ.

Đợi thật lâu sau, anh ta mới nói một cách đầy ngụ ý: “Trước kia, anh vẫn luôn luôn cảm thấy cuộc sống giống như một con mèo, một mồi thì nằm xuống, theo đuổi sự thoải mái, làm kinh doanh thì phải giống như sư tử, tìm kiếm cơ hội bất cứ lúc nào, còn hôn nhân? Phải... do ba mẹ sắp xếp, trắng đến rằm sẽ tròn, không cần xoi mói nhiều như vậy, nhưng hiện tại khi biết em, anh lại phát hiện không phải là như vậy, không có sự nghiệp không có tiền tài, có cháo ăn cháo, có cơm ăn cơm cũng không sao cả, nhưng tình yêu nhất định phải bắt đầu với người mình yêu, cho dù mỗi ngày đều tranh cãi ầm ỹ, vẫn rất thú vị.”

Tôi im lặng, không biết nên trả lời thế nào, thức ăn ở trước mặt tôi, rất hấp dẫn, nhưng tôi không còn cảm giác ngon miệng nữa.

Lúc này đây, cuộc hẹn này khiến tôi vô cùng căng thẳng, trong lòng bàn tay đã đổ mồ hôi.

Thực ra, suốt ngày hôm nay, tôi đều tràn ngập tức giận đối với anh ta, tôi giận anh ta không nên ngang ngược dẫn tôi đến tòa án, nhưng hiện tại, nghe được lời nói thành khẩn của anh ta, sự đề phòng của tôi với anh ta cũng vơi đi ít nhiều.

Đúng lúc này, điện thoại của Bùi Vĩnh Diễm đổ chuông, cảm ơn trời đất, cú điện thoại này tới thật đúng lúc, tôi lập tức đứng dậy, biết điều mà tránh đi.

Ở nhà vệ sinh, tôi thở dài thườn thượt.

Tôi đi ra ngoài đứng trước bồn rửa tay, rửa tay xong vừa ngẩng đầu, tôi sợ hết hồn.

Tôi nhìn thấy một người trong gương, nhìn thấy người này, hướng về phía gương, tôi lập tức bắt đầu nhứt răng, sợi thần kinh cũng phát run.

Gia Tuấn dựa vào bức tường bên cạnh nhà vệ sinh, chiếc áo sơ mi màu xanh dưới ánh sáng đèn vô cùng dễ chịu.

Đợi một lát, tôi mới nhìn vào gương hỏi anh: “Đi xã giao à? Ra ngoài dùng cơm sao?”

Anh thấp giọng nói: “Không phải, anh đến công ty đón em, cùng đi trên đường đến đây.”

Cảm xúc trong lòng tôi nhất thời ngổn ngang, có một chút chua xót, nhưng tính nhỏ nhen vừa dâng lên, tôi lại cay nghiệt mà nói: “Cô Thẩm đâu rồi? Là trợ lý riêng của anh, cô Thẩm An Ny đâu?”

Ồi, gặp lại trong một hoàn cảnh như vậy, tôi còn không quên dạy dỗ anh.

Nhưng anh hỏi tôi lại: “Vợ của anh đâu? Cô ấy có bằng lòng theo anh về nhà không?”

Tôi lập tức rớt nước mắt, anh lại thở dài, sau đó giang hay tay ra, ôm chặt tôi vào lòng.

Tôi khóc.

Anh để mặc tôi khóc, sau đó anh buông ra, lau đi nước mắt cho tôi, thấp giọng hỏi tôi: “Hiện giờ chúng ta cùng nhau về nhà được không?”

Tôi không lên tiếng, xem như là ngầm đồng ý.

Gia Tuấn lại ôm tôi vào lòng, chặt chẽ ôm tôi, giống như tôi chỉ là một đứa trẻ, anh giang hai tay ra là có thể giữ tôi ở đó.

Tôi có nhiều cảm xúc đan xen rồi lại cảm thấy vững lòng vô cùng.

Tôi trở lại chỗ ngồi, khẽ nói với Bùi Vĩnh Diễm: “Anh Bùi, tôi muốn về nhà.”

Anh ta kinh ngạc vô cùng: “Bây giờ sao?”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy, chồng tôi đến đón tôi về nhà.”

Tôi liền giật mình.

Tôi gật đầu một cái để xin lỗi anh ta, sau đó bước nhanh về hướng cửa, Gia Tuấn vươn tay về phía tôi, anh nắm chặt tay tôi, hai chúng tôi cùng nhau đến bên cạnh chiếc xe.

Tôi không quan tâm Bùi Vĩnh Diễm có đuổi theo tôi hay không, giờ khắc này, tôi chỉ có một ý nghĩ, đó chính là, tôi không muốn nổi giận với Gia Tuấn nữa.

Thật ra thì tôi cũng cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi, suy nghĩ trong đầu tôi lại chuyển biến nhanh như vậy, ngay tuần trước, tôi còn vô cùng kiên định tự nhủ với bản thân, không được tha thứ cho Gia Tuấn, anh có lỗi, anh phản bội tôi, anh làm hại tôi mất đi đứa con, lại suýt chút nữa mất đi mạng sống, tất cả vết thương tâm lý lớn như vậy đều do anh tạo ra, tôi không thể tha thứ cho anh, nhưng sau một tuần, tôi lại tha thứ cho anh rồi.

Gia Tuấn lặng lẽ lái xe, trên đường về chúng tôi không nói gì cả, cùng nắm tay đi về nhà, sau khi vào cửa, ngay cả đèn chúng tôi cũng chưa bật, anh đã đặt túi xách của tôi ở một bên, áp tôi dựa vào bức tường bên cạnh cửa và hôn tôi, động tác điên cuồng, thậm chí có chút kịch liệt, sau đó anh cởi nút áo của tôi, cùng tôi triển miên ở bên cạnh cánh cửa, bước chân lảo đảo, hôn môi đối phương không muốn rời ra, giống như hai người yêu nhau đã lâu chưa gặp mặt, chịu đủ nỗi khổ tương tư.

Tư tưởng trong đầu tôi đều bay đi hết, tình cảm 6 năm đã lấy đi hết toàn bộ lý trí của tôi, sự căm thù, oán hận, uất ức, tất cả đều đi mất, tôi chỉ biết, tôi không có cách nào để đẩy người đàn ông này ra, cho dù lúc này Bùi Vĩnh Diễm đem cả núi Thái Sơn đến để tỏ lộ với tôi, tôi cũng sẽ không động lòng, bởi vì trong lòng tôi, chỉ có Gia Tuấn.

Chúng tôi về đến phòng ngủ, mặc dù tối thui, nhưng đây là nhà của chúng tôi, chúng tôi rất quen thuộc hoàn cảnh nơi đây, cho dù tối thui, nhắm mắt lại, chúng tôi cũng như ngựa quen đường cũ trở về phòng, cũng nhau ngã lên giường.

Gia Tuấn cởi sạch quần áo của tôi, tháo bỏ đồ lót của tôi, anh chôn đầu xuống, gãi gao mút ngực tôi, giống như đứa trẻ vừa tham lam vừa nồng nhiệt, cả người tôi cũng nóng lên, dưới sự nhiệt tình của anh, tôi lại giống như một khối đường bị tan chảy, một thời gian dài không tiếp xúc với anh, trong lòng tôi vừa khổ vừa đau, vừa muốn khóc lại vừa ham muốn, anh cũng vậy, giống như lần đầu tiên, lần đầu tiên của chúng tôi, vừa muốn nhanh chóng đi vào, vừa sợ hãi sẽ làm đau tôi.

Cuối cùng, anh cũng tiến thẳng vào, thuận lợi đi vào trong cơ thể của tôi, một lần rồi một lần, anh vừa vội vàng vừa mạnh mẽ đòi lấy, tôi nhắm mắt lại, cảm giác quen thuộc kia lại đến, thiêu đốt tình cảm mãnh liệt của tôi, tôi chỉ muốn nói, quên đi, tôi tha thứ cho anh, giây phút này, tôi nguyện lòng cùng anh lên trời xuống đất.

Mặt của Gia Tuấn chôn ở bên tai tôi, anh khẽ gọi tôi suốt: “Đình Đình, Đình Đình, -----”

Tôi khóc.

Nhắm mắt lại, từng lớp cảm giác ấm áp dần dần thấm vào, chúng tôi liền giống như con cá vui vẻ bơi lội tung tăng trong nước, sự sung sướng dẫn dắt cơ thể rung động, từng đợt từng đợt tràn ra, có chút tê dại, có chút căng ra, cũng có chút đau đớn, còn có chút run rẩy nhẹ nhàng, tất cả cảm giác tập hợp lại một chỗ vô cùng sung sướng, cũng vô cùng thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 31: Tình yêu làm cho tất cả đều dễ dàng thay đổi

Lúc 4h sáng, tôi thức dậy trước.

Gia Tuấn ngủ rất say sưa bên cạnh tôi, tôi qua một tình cảm mãnh liệt, anh liên tục muốn tôi hai lần, hiện giờ, anh lại rơi vào giữa giấc ngủ nặng nề. Tôi hôm qua, đối với sự kích thích của anh, lúc bắt đầu tôi còn có thể ngênh hóp, nhưng khi sự nhiệt tình mãnh liệt kéo đến, tôi bị anh đặt ở dưới thân, cuối cùng thì liên tục bại lui, lại biến thành một miếng thạch hoa quả, tùy anh đòi hỏi, không có ngôn ngữ khác, chỉ có hai người chúng tôi cứ như vậy hòa hợp. Trong lòng tôi vừa bị ai, vừa hưng phấn, lại tuyệt vọng, rồi sâu nào.

Tôi cẩn thận ngồi dậy, nhẹ nhàng lấy tay của anh ra, sau đó đắp chăn lại cho anh, mặc quần áo xong, tôi ngẩn ngơ ngồi trong nhà vệ sinh.

Gia Tuấn thức dậy, tôi và anh phải nói chuyện như thế nào đây?

Vừa nghĩ đến chốc lát nữa hai chúng tôi phải mặt đối mặt với nhau, lại nhớ đến tối qua, tôi vừa cảm thấy khẩn trương, vừa vô cùng ngượng ngùng.

Bỗng nhiên tôi bắt đầu oán hận chính mình, làm sao lại dễ dàng thỏa hiệp như vậy chứ? Chỉ khí, lời nói hùng hồn nhiều như thế, lại yếu đuối như một trang giấy, trong lúc nhất thời, tôi tràn ngập khinh bỉ với bản thân.

Dưới sự bức bối, tôi rửa mặt qua loa, cầm túi xách lên, vội vàng chạy ra khỏi nhà.

*****

Sáng nay, khi tôi đang làm việc, thư ký của Bùi Vĩnh Diễm là chị Trần Mỹ Kỳ gọi điện thoại nội bộ đến tìm tôi, bảo tôi lên phòng tổng giám đốc một chuyện.

Tôi lại cảm thấy thấp thỏm bất an, tôi qua, hẳn là Bùi Vĩnh Diễm muốn nói với tôi gì đó, nhưng mà tôi không chút lưu tình trả lại anh ta mấy lời chặn họng lại không quan tâm đến tình cảm mà bỏ lại anh ta, anh ta cũng là một người đàn ông, cũng có kiêu ngạo và lòng tự trọng, điều này khiến anh ta làm sao chịu đựng nổi.

Tôi bước vào văn phòng, kỳ lạ là Bùi Vĩnh Diễm không có ở đó, chỉ có chị Trần đang thu dọn đồ đạc cho anh ta.

Nhìn thấy tôi, chị Trần chỉ nói qua loa: “Tổng giám đốc Bùi đã đáp máy bay về Hồng Kông từ sớm rồi, anh ấy có hai tập tài liệu muốn tôi đích thân giao cho cô.”

Tôi tiếp nhận, là hai quyển sách về kiến trúc, nhưng tất cả đều là của nước ngoài.

Chị Trần nói: “Hai quyển sách này đều là tiếng Anh, anh ta sợ cô xem sẽ có chỗ không hiểu, cố ý bảo tôi tối qua phiên dịch ra, chẳng thể thì tôi đã cùng về Hồng Kông rồi, để cho việc như thế nào làm lờ dờ.”

Tôi sờ hai quyển sách, vui trong ghế làm việc, vô cùng áy náy, đến giữa trưa, tất cả mọi người đều đi ăn cơm, tôi gọi điện thoại cho Chu Vi.

Ở bên kia, cô cười ha ha: “Phó Gia Tuấn lại được đền bù như mong muốn, tối qua có phải anh ấy bù lại toàn bộ bài tập trong khoảng thời gian này không? Nhưng tại sao, giọng nói của cậu lại rầu rĩ không vui như vậy?”

Tôi nhìn không được, kể hết toàn bộ chuyện tối qua của Bùi Vĩnh Diễm cho cô.

Cô ấy nói: “Thật khó.”

Tôi cũng than: “Có cảm giác là không xứng với anh ta, anh ta coi trọng tớ như vậy, tôi lại làm việc rồi tinh rồi mù lên.”

“Bên cạnh anh ta không thiếu phụ nữ, lại đi bày tỏ tình cảm của mình với một người đã có chồng, hiển nhiên là lấy hết dũng khí ra, cậu lại đã kích anh ta như vậy, nói không chừng anh ta quá đau lòng, biến thành một Đông Phương bất bại.”

Tôi giận dỗi: “Cậu nói chuyện thật thô lỗ.”

Cô còn cười ha ha: “Cậu lúc nào cũng nói cậu kết hôn, thì như miếng đậu hủ đông, còn tớ, vẫn còn độc thân, là đậu hủ tươi, nhưng mà miếng đậu hủ đông vẫn còn có lực sát thương như vậy, không phải cậu nên vui mừng hay sao?”

Cô lại cao giọng: “Hay cảm thấy như vậy là quá có lợi cho Phó Gia Tuấn? Không nên quá đề cao thể diện, đừng quên chuyện của chủ tịch Cảnh.”

Cô ấy nói như vậy, tôi liền im lặng.

Thực ra cái gì tôi cũng biết hết.

Sau khi sống riêng với Gia Tuấn, tôi bắt đầu làm việc ở công ty chuyển phát nhanh, mỗi ngày đều bận rộn hết như xông pha chiến đấu, nhiều lần Gia Tuấn đứng ở góc đường để nhìn tôi, anh khổ sở không dám bước đến bắt chuyện với tôi, tôi đi nhà sách tìm sách, anh cũng đứng một bên nhìn lên tôi, vì tư tôn của một người đàn ông đề nặng, anh không dám đến tìm tôi, tôi biết, nhưng tôi cố chấp không chịu tha thứ cho anh, mãi cho đến sau khi một sự việc được phơi bày ra, tôi mới cảm động không thôi.

Là ông Cảnh nói cho tôi biết, ông dùng lời sâu xa để nói với tôi: “Đỉnh Đỉnh, thực ra không phải là thiết kế của cô đã làm tôi rung động, nguyên nhân tôi dùng cô hoàn toàn là vì chồng cô- Phó Gia Tuấn, anh ta cãi thẳng một vụ kiện giúp công ty chúng tôi, để chúng tôi có thể thu lại thiệt hại trên bạc triệu, tôi và anh ta vì thế cũng thành bạn tốt, tôi thật sự rất tán thưởng anh ta, cho nên đừng nói là du thuyền của tôi, cho dù phải giao biệt thự của tôi cho cô làm, tôi cũng không phản đối, nhưng cô cũng không làm tôi thất vọng, quả thật cô rất nỗ lực, tôi thật yêu thích cô.”

Cho nên họ đã thiết kế một cuộc gặp gỡ để tôi quen biết chủ tịch Cảnh, nếu không với bằng cấp trường đại học hạng ba như tôi, làm sao tôi có thể có cơ hội thiết kế du thuyền cho một đại gia hàng tỷ phú, điều này cũng tương đương với việc để một người làm nghề giết heo đi làm bác sĩ khoa não, xem mạng người như cỏ rác.

Cái gì tôi cũng biết, cho nên tôi tha thứ Gia Tuấn.

Trong một cuộc giằng co ly hôn, cuối cùng tình cảm đã chiến thắng khí thế.

Khi hết giờ làm, tôi nhận được tin nhắn của Gia Tuấn, chỉ có một câu ngắn gọn: “Anh đợi em ở dưới lầu.”

Tôi đi qua đi lại, do dự ra khỏi công ty, quả nhiên nhìn thấy Gia Tuấn đứng ở bên cạnh xe, đang nhìn về hướng của tôi đi ra, thấy tôi, anh thờ phào nhẹ nhõm.

Gia Tuấn đi về phía tôi, anh mắt anh tập trung trên mặt tôi, bước chân chậm rãi đi tới, tôi thờ dãi.

Anh nhẹ nhàng ôm lấy tôi, tôi liền khóc.

Anh để mặc tôi khóc, sau đó ở bên tai tôi, anh xột xa nói: “Đình Đình, xin lỗi em.”

Tôi đẩy anh ra, thấy trong mắt anh cũng ngập nước, tôi oán giận hỏi: “Anh khóc cái gì chứ? Đập nát bình hoa, cảm thấy rất oan ức sao?”

Anh thành khẩn nói: “Đình Đình, em kuông muốn cãi nhau, anh cũng vậy, anh sợ phải chia tay, thực ra cho đến bây giờ, tình cảm vẫn là từ hai phía, khi em yêu anh, anh cũng yêu em, nếu thời gian có thể quay ngược lại, anh vẫn sẽ lựa chọn quen biết em, bởi vì ngoài em ra, anh không có cách nào để yêu người khác.”

Anh lau nước mắt cho tôi, nắm chặt tay tôi, cùng tôi bước lên xe.

Vợ chồng chúng tôi cùng đi siêu thị, tôi đi trước lựa, anh ở phía sau phụ đẩy xe, chúng tôi bàn bạc với nhau xem nên mua thức ăn gì, nói nhẹ nói khẽ, giống như vợ chồng đang trong tuần trăng mật. Gia Tuấn đề nghị: “Hay tối nay làm món thịt kho tàu đi?” Tôi dọa anh không khách sáo: “Anh dám ăn, thì em dám làm.”

Anh cười: “Bà xã làm cực khổ, anh sẵn lòng ăn.”

Tôi cảm động, kim không đâm trúng thịt mình, mãi mãi cũng không biết đau. Còn tình yêu, khi không đến gần sự tan vỡ, thì sẽ không biết sự quan trọng của đối phương ở trong lòng mình.

Tôi vẫn luôn bình tĩnh tự khuyên chính mình, đừng nghĩ lại chuyện quá khứ nữa, đợi đến khi đèn đỏ, Gia Tuấn vươn tay qua, tay trái anh cầm lái, tay phải thì nắm lấy bàn tay tôi.

Trong thành lũy của hôn nhân, không ai đúng 100%. Hôn nhân là quá trình bao dung cho nhau, rất nhiều khuyết điểm cũng như tật xấu sau khi kết hôn mới chậm rãi phơi bày ra, chúng ta không cần nào yêu cầu bạn đời phải thập toàn thập mỹ, bởi vì bản thân chúng ta cũng không phải thập toàn thập mỹ, nếu như vậy, mỗi người nhường một bước, trời cao biển rộng, chuyện quá khứ theo gió bay đi.

Cuối cùng chúng tôi cũng làm hòa, tôi ở nhà bếp nấu ăn, Gia Tuấn thì ngồi xồm xuống đất găng sức lau sàn nhà, lau hết sàn của tất cả các phòng một loạt, bụi trên các đồ dùng trong nhà cũng lau sạch, làm xong tất cả chuyện này, đúng lúc tôi cũng nấu thức ăn xong, thóa tạp dề xuống, tôi gọi anh: “Gia Tuấn, ăn cơm.”

Anh đang ở trong nhà vệ sinh chà bồn cầu, nghe tiếng của tôi thì nhanh chóng trả lời: “Ừ, anh ra liền.”

Tôi nấu thịt kho tàu, nhưng lần này không bị cháy khét.

Gia Tuấn khen: “Mùi vị không tồi, hôm nay anh có lộc ăn rồi.”

Tôi nói bóng gió: “Tài nghệ nấu ăn của cô Thẩm so với em thế nào?”

Gia Tuấn liên tục ho khan: “Anh nghe nói cô ấy cũng chỉ biết nấu mỳ gói, nấu canh cà chua trứng thôi.”

Tôi nói móc: “Thật không tệ, ngay cả mỳ nước cũng biết làm.”

Gia Tuấn xấu hổ giải thích: “Đình Đình, anh và cô ấy hoàn toàn trong sạch, anh trinh trọng thề, anh có thể đặt tay lên Hiến pháp nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa để thề với em, anh không hề chạm vào cô ấy.”

“Anh có chạm qua.”

“Anh không có.”

“Em nói có thì chính là có.”

“Anh thật sự không có.”

Tôi hừ lạnh: “Cô ta từng chạm vào anh, cô ta cầm khăn tay lau mồ hôi cho anh.”

Gia Tuấn liên tục đồng ý: “Ừ, đúng rồi.”

Tôi cảm chén, giống như cảm nặng ngàn cân, đương nhiên tôi cười không nổi. Cho dù tôi tha thứ anh, tôi nghĩ tôi cũng phải có một thời gian để xoa dịu đi.

Ăn cơm xong, tôi ở nhà vệ sinh rửa mặt, nhìn thấy mỹ phẩm ở trên kệ, Gia Tuấn đã đổi mới hết toàn bộ, là Chínfié tôi thường dùng, tôi cũng không dùng mỹ phẩm quá đắt tiền, chỉ lựa chọn Chínfié là do nó thích hợp với da của mình, anh còn nhớ rất rõ, mua nguyên một bộ đặt ở trước mặt.

Có một số đồ đặc cho dù là mới, có lẽ là nó không bỏ khuyết được vết thương cũ, tôi nhìn đôi dép lê mới trên chân, xem như là Gia Tuấn khôn khéo, anh biết tôi ghét người khác mang giày dép của mình, ngoại trừ Đinh Đình, cho nên Thẩm An Ny đã xỏ vào dép lê của tôi, anh lập tức bỏ ngay, cũng đã đổi đôi mới.

Có rất nhiều đồ mới, tôi chỉ mong tôi và Gia Tuấn cũng có thể bắt đầu lại lần nữa.

Đi vào phòng ngủ, tôi lại hơi bất ngờ.

Gia Tuấn đã thay đồ ngủ, xoa xoa tay, căng thẳng đến nỗi cứ đi quanh quẩn bên cạnh giường. Vừa nhìn thấy tôi bước vào, anh ngáy người một giây, định thần lại, mới bật máy CD, bên trong phát ra âm nhạc mềm mại.

Chắc là anh muốn tạo ra một khung cảnh lãng mạn khi trên giường cùng tôi.

Tôi đi đến bên giường, Gia Tuấn sợ sệt vươn tay về phía tôi, tôi thờ ra.

Anh giữ tôi trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng tôi.

Trong lòng tôi chưa xót, hỏi anh: “Gia Tuấn, nếu ngày đó em chết, anh sẽ đau khổ bao lâu?”

Trong giọng nói của Gia Tuấn cũng mang theo mùi vị đau lòng: “Đinh Đình, anh yêu em, khi vừa nhìn thấy em lần đầu tiên, anh liền yêu em. Em năng động, hoạt bát, lại có sức sống, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ liền giống như trăng rằm, bất kỳ ai ở bên cạnh em, chỉ đơn giản ở bên cạnh em thôi cũng có cảm giác rất tự nhiên. Không phải anh nói dối, Đinh Đình, giữa anh và Quách Sắc không phải là tình yêu, chỉ là trong một lúc say mê và kích thích mà thôi. Rất nhiều người nói kết hôn vài năm, sẽ có cảm giác nhàm chán, cũng giống như ăn một mâm thức ăn, ăn hoài cũng muốn thay đổi, đổi cảm giác mới lạ, có lẽ là dưới ý nghĩ kích thích và thúc đẩy, anh mới bước một bước kia, xin lỗi em, thật sự xin lỗi em.”

Tôi rớt nước mắt: “Nếu anh giải thích rõ ràng với em sớm một chút, sau lần đầu tiên anh chệch hướng, anh thẳng thắn thành thật nhận lỗi với em, không phải là em không thể tha thứ cho anh, cho dù lòng em đau, em cũng sẽ tha thứ. Tại sao anh lại không nói thật với em, ngược lại muốn dùng lý hôn để áp bức em? Kết quả sự việc càng diễn ra càng mãnh liệt, anh có dám nói lúc ấy anh muốn ly hôn với em, không phải bởi vì anh muốn kết hôn với cô ta không?”

Anh nhẹ nhàng buông tôi ra: “Không phải, không phải nguyên nhân này.”

“Vậy đó là nguyên nhân gì?”

Anh thoáng cân nhắc: “Đinh Đình, sau này anh sẽ nói rõ ràng với em được không? Đừng ép hỏi anh, anh sẽ nói với em, có thể không?”

Tôi rất mệt mỏi, cũng không phải là không tra hỏi hệt đến cuối cùng, nhưng nếu anh đã nói sau này sẽ nói. Tôi tin anh, để sau này nói sau.

Gia Tuấn đặt tôi lên giường, tôi khẽ thờ ra: “Tắt đèn đi.”

Anh ngoan ngoãn tắt đèn.

Sống riêng thật lâu, cãi nhau, đánh nhau, làm loạn, mệt mỏi, hiện giờ chúng tôi lại làm hòa, cùng nằm trên một cái giường.

Đây chính là vở kịch vui của đời người.

Gia Tuấn cởi quần áo của tôi, dùng một cái chăn đắp trên người chúng tôi. Anh căng thẳng hệt như tân binh mới lên chiến trường, gập chân lại, dán vào cơ thể của tôi, thậm chí tôi cảm giác được ngay cả đầu gối của anh cũng run rẩy, trong lòng tôi thờ dài, vươn tay khoát lên cổ anh.

“Đến mức hồi hộp như vậy sao?”

Anh hoang mang, cầm đầu ở trong chăn giải thích: “Ừ... không tìm thấy đường.”

Trong lòng tôi mắng, tối qua anh cũng đâu có như vậy.

Tôi thả lỏng cơ thể nghiêng hợp với anh, để anh thuận lợi tiến vào, anh khẽ thờ ra, kết quả là tôi dùng một chút lực để kẹp anh lại, anh lập tức khó chịu hừ một tiếng: “Ợ ời.”

Tôi hừ lạnh, trách anh: “Lòng quá sao?”

Anh vội vàng trả lời lại: “Không phải, phải... em... chặt quá, anh... có chút không quen.”

“Em cũng không quen anh như bây giờ, 35 tuổi mà giống như 53, chậm chạp lè mề, sức mạnh tuổi 15 của anh đâu rồi?”

Anh thò đầu từ trong chăn ra: “Ừ, ừ, đến đây, đến đây, đã đến rồi nè.”

Tôi kêu á một tiếng, Gia Tuấn bị đau, cũng kêu á một tiếng.

*****

Sau khi họp lại cũng có rất nhiều chuyện phải làm, đầu tiên là phải thông báo với ba mẹ một cách nghiêm túc về chuyện nói lại tình xưa.

Trong lòng ba mẹ ngầm thừa nhận, nhưng ngoài mặt, tôi biết họ vẫn phải làm ra vẻ tức giận. Tôi không vạch trần họ, ngày hôm sau, Gia Tuấn mua rất nhiều quà cáp, đích thân cùng tôi đến nhà thăm ba mẹ tôi.

Đẩy cửa phòng ngủ của ba mẹ, vừa nhìn thấy mẹ tôi, tôi liền cảm thấy thần phục.

Mẹ thờ hờn hờn ngồi trên một tấm đệm, vừa nhìn thấy Gia Tuấn lập tức xoay mặt qua chỗ khác.

Lại nhìn cách ăn mặc của mẹ, cổ chân bị trật khớp, đúng là thời kỳ ngã bệnh, nhưng... mẹ, cổ chân của mẹ bị trật, mà trên đầu mẹ quấn băng để làm cái gì, sống động hết như Gia Cát Lượng giả bệnh trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, trên sân khấu hát hí khúc ngã bệnh, không phải cũng quấn băng trên đầu sao, hiện tại đúng lúc, mẹ cũng quấn lên đầu nhìn rất sống động.

Gia Tuấn lễ phép ngồi xuống: “Thưa mẹ.”

Mẹ hừ lạnh một tiếng: “Nghe xem, tôi chỉ sinh có hai đứa con gái, đây là ai vậy? Ai ở đây gọi mẹ vậy?”

Gia Tuấn vẫn đang cười: “Mẹ, trước kia mẹ từng nói, con chính là đứa con mà mẹ hiểu rõ nhất mà.”

Mẹ lại hừ một tiếng: “Con ư? Thật là con cái hiếu thuận xưa nay nhiều, cậu bằng lòng làm con của tôi sao?”

Tôi đành phải đẩy mẹ: “Mẹ à.”

Mẹ trừng mắt liếc tôi một cái: “Con im miệng cho mẹ, đồ ngốc này đã quên mất sự đau đớn khi bị tổn thương à.”

Tôi đành cúi đầu, không dám hé răng.

Ba áp sát chân tường định chuẩn đi, mẹ lại quát giữ ba lại: “Đình Lượng, ông già này, ông lại muốn đi ra ngoài chơi cờ sao? Ngoan ngoan ở nhà cho tôi, bóng đèn trong phòng nhỏ bị hư rồi, nắp bồn cầu ở nhà vệ sinh cũng bể, còn có giá phơi đồ ở ban công cũng không sử dụng được, ông sửa lại cho tôi.”

Gia Tuấn nhanh nhẹn đứng lên: “Mẹ, để con, để con.”

Anh và ba cũng nhau đi ra khỏi cửa, sau khi đóng cửa lại, mẹ thờ dài thật dài.

Tôi đi qua ngồi ở sau lưng mẹ, ôm cổ mẹ.

Nhịn không được, tôi nói: “Me, con yêu mẹ.”

Mũi của mẹ cay cay, ngoài miệng lại cứng rắn nói: “Mẹ sinh hai đứa con gái, may mắn là đứa kia khôn ngoan hơn đứa này.”

Buổi tối, Đình Đăng cũng về nhà, quan hệ giữa nó và Gia Tuấn rất tốt, dùng lời của nó để hình dung anh rể, giống như một người ba khác của nó. Hiện tại, nó chính là dựa vào bên cạnh người ba khác đó, loay hoay nghịch cái điện thoại Apple mới của người ba khác đó.

Gia Tuấn đùa nó: “Em thích à?”

Về mặt Đình Đăng lập tức vui mừng, gật đầu: “Điện thoại Apple đời mới, rất đẹp.”

Tôi lập tức hiểu được dụng ý của nó, hung hăng liếc nó một cái.

Đình Đăng đành phải nhỏ tiếng xuống: “Nhưng hơi quý giá, thực ra cái Samsung kia cũng không tệ, giá cả cũng vừa phải.”

Tôi hung hăng tăng hăng một tiếng.

Đình Đăng đành phải tiếp tục hạ thấp giọng xuống: “Thật ra thì cái Dopod kia cũng rất hay, màn hình lớn, 4 inch, điểm ảnh (pixel) cũng được, xem phim cũng không tệ, dùng hệ thống Android...”

Tôi đập nó một cước.

Đình Đang bắt đầu đi, về mặt khóc lóc thảm thiết: “Hàng nhái thì rẻ, nhưng mà dùng không được, chỉ có mẽ ngoài.”

Gia Tuấn chỉ cười, anh cầm điện thoại đưa cho Đình Đang: “Không thì, hai chúng ta đổi nhé?”

Đình Đang vui mừng, lập tức muốn nhận lấy, tôi bay đến một phen chụp lại, hung hăng liếc Đình Đing: “Đẹp mặt em thật, chị còn dùng cái rách nát đây này.”

Đình Đang lập tức bỏ nhào vào bên người Gia Tuấn, lôi cánh tay Gia Tuấn, liền cầu xin: “Ba ơi, ba ơi.”

Cái con bé út chết tiệt này, không có sữa cũng gọi bằng ba.

*****

Quan hệ với mẹ chồng và em chồng cũng hòa dịu đi rất nhiều.

Gia Kỳ biết tôi quay về, liền cùng mẹ chồng đích thân xuống bếp làm rất nhiều món ăn ngon, đợi khi chúng tôi về nhà, Gia Kỳ vô cùng vui vẻ gọi tôi: “Chị dâu, chị đã về.”

Trong lòng tôi nghĩ, nó làm ra về gì đây, nó đã quên nửa năm trước khi tôi đến thăm nó, nó đã ném một lọ thủy tinh từ lầu 3 xuống sao, suýt chút nữa là đập lên đầu tôi rồi.

Mẹ chồng cũng càng thêm xấu hổ bối rối, nhưng dù sao mẹ cũng là người lớn, không nói gì cả, bưng canh ra, lau tay lên tạp dề, lại liên tục nói với tôi: “Com xong rồi, nhanh đi rửa tay đi.”

Ngồi xuống bàn, tôi nhìn bữa cơm, cũng hiểu được nỗi vất vả của mẹ chồng, nhà của mẹ ở Lâm Nghi, ở đó có món ăn 8 bát (*), canh uống ngon vô cùng, là dùng nước luộc thật lâu để nấu, tôi và Gia Tuấn quen biết 6 năm, mẹ chồng mới chỉ làm đúng một lần, lần này phá lệ là lần thứ hai.

(*) 8 món ăn đựng trong 8 cái bát.

Trong lòng tôi thật xúc động, lỗ mũi vừa cay vừa xót.

Tình yêu chính là kỳ lạ như vậy, lúc không yêu thì dễ bụng rất nhiều thứ, nhưng nếu thật sự yêu, đến cuối cùng cái gì cũng tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 32: Mây đen lại đến

Cuối tuần, tôi và Gia Tuấn ngồi xe đến Thọ Quang thăm vườn rau nhà kính của bạn học anh bỏ vốn ra đầu tư.

Bây giờ, hai chúng tôi đều có công việc, đáng lẽ muốn đi ra ngoài du lịch giải khuây nhưng đành lui lại sau này, nhân dịp cuối tuần, chúng tôi xuống tỉnh thăm thú.

Vườn rau nhà kính ở Thọ Quang, có tiếng trên thế giới, tuy rằng trước khi đến đã nghe nói rồi, nhưng khi bước vào nơi này, tôi vẫn kinh ngạc há hốc mồm, trăm nghe không bằng một thấy, toàn bộ rau củ sinh trưởng trong đất đều có thể lủng lẳng giữa không trung.

Bởi vì không được vun trồng bằng đất, mà được tưới bằng chất dinh dưỡng, cho nên khoai lang, khoai tây, dưa leo, cải nào cũng mập dài treo lủng lẳng giữa không trung, người đi tham quan nhìn thấy không ngớt tán thưởng.

Bạn học của Gia Tuấn cùng đi với chúng tôi, giới thiệu từng cái với chúng tôi.

Tôi nhìn không được mà nói: “Nhìn thấy rau củ sinh trưởng như vậy, thật sự là đổi trắng thay đen, lẫn lộn đầu đuôi.”

Bởi vì là cuối tuần, nên có rất nhiều ba mẹ dẫn con cái đến nơi này tham quan, có một bé trai đáng yêu kinh ngạc kêu lên: “Mẹ ơi mẹ, khoai lang không phải sinh trưởng ở trong đất hay sao mẹ? Tại sao khoai lang này lại sinh trưởng giữa không trung vậy ạ?”

Mẹ của đứa bé giải thích: “Đây là giống mới, không cần vun trồng trong đất, có thể mọc giữa không trung, để tiết kiệm không gian.”

Tôi cũng cười: “Bất luận chuyện gì cũng đều có thể.”

Kết quả, bé trai kia hỏi ngược lại chúng tôi một câu: “Mẹ nói chỉ có con gái mới có thể sinh được em bé, chị này nói tất cả mọi chuyện đều có thể, vậy sau này con có thể sinh em bé hay không? Con muốn sinh một em trai để chơi với con.”

Chúng tôi cười ồ lên, đứa trẻ đó thật đáng yêu.

Trên mặt đất ở phía trước có một trái bí đỏ hơn một trăm cân, tôi vui vẻ ôm không chịu buông tay: “Gia Tuấn, anh đến đây xem, còn to hơn khổ người của em nữa.”

Gia Tuấn chụp ảnh cho tôi, anh cười: “Em ngồi lên trên đi, như vậy đó, rất giống cô nàng bí đỏ.”

Hành trình một ngày tuy rằng ngắn ngủi, nhưng chúng tôi đều rất vui vẻ, lúc gần đi, chúng tôi mua vài hộp rau củ quả và rau mầm, đây là thực phẩm sạch từ thiên nhiên, không chiên qua dầu, toàn bộ đều dùng phương pháp sủi để loại bỏ bớt hàm lượng nước, ăn vào trong miệng có cảm giác giòn xốp, nhưng lại không giống thực phẩm ở cửa hàng bách hóa, hơn nữa, còn giữ được mùi vị của rau củ, tôi mở một hộp nấm hương ra ăn thử, ăn xong không ngưng miệng được.

Tôi mua để biếu mẹ chồng và Gia Kỳ, ba mẹ tôi, còn có Chu Vi nữa, tôi cũng mua tặng cho chủ tịch Cảnh một hộp, dù nhiều hay ít cũng là tấm lòng của tôi, cuối cùng, sau khi do dự, tôi cũng mua tặng Bùi Vĩnh Diễm một hộp.

Gia Tuấn xách cho tôi mấy hộp bỏ vào phía sau xe, anh tò mò sao tôi mua nhiều như vậy.

Tôi giải thích: “Hai hộp đó, để em tặng đồng nghiệp.”

Có hơi chột dạ, thực ra đồng nghiệp trong bộ phận không dùng nhiều như vậy, chỉ một hộp là đủ rồi.

Chúng tôi cùng nhau lên xe, Gia Tuấn mang kính râm, khởi động xe.

Chiếc xe chạy về phía trước, phong cảnh như tranh màu nước ngoài cửa xe nhanh chóng lui về phía sau, tôi duỗi một tay qua, nắm lấy một tay của Gia Tuấn, tôi khẽ nói: “Gia Tuấn, chúng ta sẽ sống thật tốt nhé.”

Anh cũng xúc động: “Đình Đình, hiện giờ chúng ta quay về khách sạn nha.” Anh lại khẽ sát vào tai tôi và nói: “Hiện giờ anh rất muốn cõng hết đồ của em.”

Tôi ở trong nhà vệ sinh tắm rửa, Gia Tuấn chọt đi vào, anh cười gian xảo với tôi, sau đó bản thân gấp gấp đến nỗi cõng hết đồ, chui vào trong bồn tắm lớn, nước trong bồn tắm không chứa nổi thể tích của hai người chúng tôi, nước chọt tràn ra ngoài.

Tôi chế nhạo anh: “Thật đáng ghét.”

Anh cười, dán mặt sau lưng tôi, bàn tay thì không thành thật, vuốt ve bộ ngực của tôi.

Anh nói: “Vợ à, ngực của em thật là tron lảng.”

Nóng xong câu này, anh ôm chặt lấy tôi, sau đó thuận thế kéo tôi vào trong lòng anh, làm cho cả người tôi ngồi lên đùi anh.

Tôi không vui la lên: “Phó Gia Tuấn, anh làm gì vậy? Cứng rắn, nhặt nhẻo liền muốn chui vào.”

Gia Tuấn không có ý định lùi lại chút nào, ngược lại, anh nhanh chóng kẹp tôi vào giữa hai chân mình, dán chặt vào người tôi từ phía sau, tôi nhũn mảy, phía dưới như bị nhét vào một cây côn gỗ, thật sâu, tôi không thấy dễ chịu chút nào.

Tôi dùng khuỷu tay thúc anh: “Gia Tuấn, lúc tắm rửa anh cũng không thành thật.”

Anh hỏi nhỏ tôi bên tai: “Vợ ơi, anh hỏi em một chuyện, em nói xem, anh có giống như trước không?”

“Có cái gì mà giống hay không giống? Cũng giống như trước vậy thôi, gấp gáp như phải lừa.”

Anh cố gắng động thất lưng, thoáng di chuyển sâu vào, lại hỏi tôi: “Anh vẫn cho em cảm giác giống như lúc trước phải không? Có cảm giác cứng nhắc, hoặc là thời gian quá ngắn, hoặc là ..., không tốt như trước hay không?”

Tôi dùng sức đẩy tay của anh ra, hướng lên trước tìm cách tách khỏi anh.

“Anh ra ngoài chờ em đi!”

Gia Tuấn cũng không chịu ra ngoài, anh nhào về phía trước một cái, cùng tôi ngã nhào vào trong bồn tắm, lần này tôi trực tiếp đối mặt với anh, anh đặt tôi trong nước chỉ lộ đầu lên, nước tràn qua đầu vai chúng tôi, tôi nhìn thấy trong ánh mắt nóng rực của anh còn có một chút điềm đạm, không kiềm chế được trái tim tôi khẽ động, nhắm mắt lại.

Gia Tuấn ngẫm hiểu ý, anh lấy vôi hoa sen, nhanh chóng tắm sạch chúng tôi, sau đó ôm tôi ra khỏi phòng tắm.

Tôi bị Gia Tuấn đặt ở dưới thân, anh cúi đầu xuống tình tế hôn tôi, giống như đang tận hưởng tuần trăng mật, dây dưa triền miên. Tôi nhất thời mềm lòng, thâm nghĩ phải tận tình hưởng thụ khoảnh khắc ngọt ngào này.

Đúng lúc này, điện thoại ở tủ đầu giường đổ chuông thật lớn, Gia Tuấn đang ngậm ngực tôi trong miệng, tiếng chuông ầm ỹ làm anh bất ngờ, kết quả cần một cái lên đỉnh ngực của tôi, làm tôi đau la lên một tiếng.

Gia Tuấn thương tiếc luôn miệng xin lỗi, anh ngừng yêu thương tôi, tôi cũng căm giận, điện thoại của người nào chứ.

Là điện thoại của Thẩm An Ny, tôi không vui, trở mình kéo chăn lên quấn hết người lại.

Gia Tuấn cũng trở mình một cái, anh hơi áy náy đưa cánh tay ra ôm lấy tôi, kê sát vào lưng tôi, vừa nịnh nọt quần hai cái đùi quanh chân tôi, tiến vào cơ thể tôi từ phía sau.

Không biết thảo luận cái gì trong điện thoại với Thẩm An Ny, dường như rất cấp thiết, vốn dĩ bàn tay của Gia Tuấn đang vuốt ve ngực của tôi, lập tức dừng lại, anh rút tay về, tách người ra, chớp mắt xoa người ngồi dậy rất ngay ngắn.

Tôi tò mò quay đầu lại, thấy vẻ mặt của anh nghiêm trọng, dần dần sắc mặt biến hóa càng lúc càng ngưng trọng.

Anh chẳng qua chỉ nghe Thẩm An Ny nói, thật lâu sau khi nghe xong, tôi nghe anh trầm giọng nói: “Đường Nhất Phàm có ý gì vậy?”

Anh hiếm khi dùng giọng điệu bình tĩnh như vậy để nói chuyện, tôi cảm giác được trong không khí có một chút bất an.

Tôi cẩn thận xoa người, ôm chầm lấy thắt lưng của anh, ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Được rồi, tôi biết rồi, ngày mai tôi trở về rồi nói sau, ừ.” Sau đó anh cúp máy, rơi vào sự trầm tư.

“Chuyện gì vậy?”

Anh cầm điện thoại trong tay đùa nghịch, đợi một lát, anh mới bình tĩnh an ủi tôi: “Không có chuyện gì đâu.”

“Nhất định là có chuyện, nói cho em biết.”

Anh lại nằm xuống, ôm ghì tôi vào lồng ngực: “Đúng là có chút chuyện, nhưng hiện tại anh cũng không rõ lắm, đợi ngày mai trở về rồi nói sau.”

Sau đó, anh cúi đầu hôn lên khoe môi tôi, tuy rằng vẫn rất dịu dàng, nhưng rõ ràng không còn sự nhiệt tình của lúc nãy nữa, trong lòng tôi hơi nghi ngờ, rất muốn hỏi đến cuối cùng, nhưng cũng nhịn xuống.

Tôi có một linh tính, chuyện có thể khiến Gia Tuấn lo lắng, nhất định không phải chuyện nhỏ.

Cuộc sống sau khi tái hợp khôi phục lại sự yên ổn, chúng tôi nói lại tình xưa, cũng ngầm quý trọng nhau để bù đắp lại tình cảm, cố gắng ngăn đối phương nhớ lại chuyện cũ, cố gắng làm cho cuộc sống trở về quỹ đạo vốn có của nó.

Thời tiết càng ngày càng trong trẻo nhưng lạnh hơn, liên tục có vài cơn gió thu, nhiệt độ không khí đột nhiên giảm xuống mấy độ, có mùi vị cuối thu.

Hôm nay tan tầm, tôi về nhà sớm để nấu cơm, vốn định làm chút hải sản mà Gia Tuấn thích ăn, nhưng khi về nhà, tôi phát hiện Gia Tuấn đã về sớm hơn tôi, anh rúc trong ghế sofa, đang chợp mắt.

Tôi để thức ăn xuống, cẩn thận gọi anh: “Gia Tuấn.”

Gia Tuấn mở mắt: “Em về rồi à.”

Tôi có cảm giác tâm trạng của anh không tốt lắm, “Đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại về sớm như vậy?”

“Không có gì.”

“Gạt em, nhất định là có chuyện.”

Anh suy nghĩ một lúc, ngồi dậy.

“Đúng là đã xảy ra chút chuyện, bên Hiệp Hội Luật Sư nhận được thư tố cáo, có người chỉ chứng 2 năm nay anh cạnh tranh bất chính, trong quá trình lên tòa, anh mua chuộc nhân chứng, xúi giục nhân chứng ngụy tạo lời khai giả, còn uy hiếp nhân chứng phía đối phương, sử dụng phương thức không bình thường để cưỡng bách đối phương, gây trở ngại tư pháp công chính.”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 33: Họa từ trong nội bộ

Tôi lắng nghe mà như rơi vào trong sương mù: “Đây là ý gì vậy?”

Anh khẽ vỗ nhẹ lên tay tôi: “Rất rõ ràng, có người cùng nghề lắng mạ anh.”

Tôi đứng dậy: “Tất cả mọi người làm mọi việc, đều có nỗi khổ tâm, ai mà không muốn bản thân thắng kiện chứ, giàu đồ bìm leo, phạm pháp sao?”

Gia Tuấn nhẹ nhàng lấy tay vẽ lên mặt tôi: “Em à, ai cũng hy vọng bản thân là người nổi bật trong nghề, ai cũng không muốn mình lép vế hơn người khác.”

“Kiếm sống bằng bản lĩnh của mình, hơn nữa trước mặt pháp luật mọi người đều bình đẳng, thua tức là không có lý do gì để thắng, đồ tức giận lên người cùng nghề, còn gì là anh hùng chứ.”

Gia Tuấn im lặng, ngừng một lát, anh mới nói: “Nghề nghiệp nào mà không có mặt trái của nó chứ?”

Tôi không hiểu chuyện của anh, nhưng tôi cũng không tin: “Ai lại có thể ác độc như vậy? Cho dù đối nghịch với anh và thua kiện, cũng không thể ngậm hạ độc thủ như vậy?”

Gia Tuấn cũng có chút hoang mang: “Anh cũng không hiểu lắm, con người này dường như đã điều tra anh rất lâu rồi, hơn nữa, hẳn vừa có chứng cứ vừa có nhân chứng.”

“Nhân chứng? Ai vậy?”

“Đường Nhất Phàm.”

Tôi giật mình: “Là đệ tử của anh? Cậu ta vừa tốt nghiệp đại học, liền vào văn phòng luật của anh. Anh diu dắt cậu ta, cậu ta lại có thể giúp đỡ người ngoài để hại anh.”

Về mặt Gia Tuấn rất nghiêm trọng, nghi vấn của tôi cũng không có lời giải đáp, Đường Nhất Phàm là trợ lý mà Gia Tuấn tin nhiệm nhất, có rất nhiều chuyện Gia Tuấn không hề kiêng dè cậu ta, giao cho cậu ta làm. Tất nhiên, Đường Nhất Phàm cũng biết một số nội tình cơ mật của các vụ kiện, nhưng chúng tôi tuyệt đối không ngờ rằng, lúc này, Đường Nhất Phàm lại có thể trở mặt, giúp đỡ người ngoài, hãm hại Gia Tuấn.

Gia Tuấn kể cho tôi biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ, có nhân chứng biết rõ nội tình, rồi chỉ chúng đến Hiệp Hội Luật Sư, chỉ trích Gia Tuấn trong vài vụ kiện, cá nhân đi chèn ép nhân chứng, hướng dẫn nhân chứng cho lời khai giả, lời nói rất khó nghe, tôi vừa nghe vừa liên tục nhíu mày, thay Gia Tuấn kêu oan.

Gia Tuấn thở dài: “Vợ à, từ lúc anh vào đại học, anh liền đặt mục tiêu của chính mình, lựa chọn nghề nghiệp này, anh sẽ phát ngôn vì kẻ yếu, biện hộ vì người tốt, đấu tranh với cường quyền, đấu tranh vì quyền lợi, đây chính là trách nhiệm và lý tưởng của anh. Cho nên, anh sẽ không khuất phục trước quyền lực và lợi ích, trở thành một người buôn bán phát luật, thế nhưng trong những vụ án mà anh đại diện, vì để thắng kiện, anh cũng từng sử dụng qua bâng môn tả đạo, thậm chí cũng có lúc cạnh tranh bất chính, khi thắng kiện, anh tự nói với chính mình, hy vọng là anh đứng về phía chính nghĩa, nhưng nghĩ lại trong 10 năm qua, những vụ kiện mà anh thắng cũng không phải tất cả đều công bằng.”

Anh giống như đang tự nói một mình: “Thật ra những chuyện anh làm cũng không phải tất cả đều đúng, anh vì đạt được mục đích của mình, làm sao lại chưa từng dùng qua cách thức cực đoan chứ, có đôi khi, anh mù mờ, rốt cục cái gì là đúng, cái gì là sai.”

Đầu óc tôi đờ đẫn, hay là nghe không hiểu, Gia Tuấn ôm tôi vào lòng.

Vợ chồng chúng tôi rúc vào nhau, đột nhiên Gia Tuấn nở nụ cười: “Có lúc buồn bã nhưng hiện tại lại rất hạnh phúc.”

Tôi đẩy anh ra: “Hạnh phúc cái gì chứ?”

“Ít nhất, trong lúc anh mất mát, anh không mất đi người vợ mà anh yêu thương, chắc là anh sẽ có khoảng thời gian rảnh rỗi, vậy tiếp theo chúng ta sẽ hoán đổi mặt trận nhé, anh sẽ chăm sóc em, anh đưa đón em đi làm, mua thức ăn, nấu cơm, nhân tiện làm người hầu trên giường cho em, hậu hạ em thật thoải mái dễ chịu.”

“Tại sao? Chẳng lẽ họ muốn thu hồi giấy phép luật sư của anh, chỉ vì chút chuyện vô căn cứ này? Cuối cùng là tên khốn kiếp nào lại đáng ghét như vậy.”

“Bất luận kẻ đó là ai, hẳn ở trong tối, anh ở người sáng, anh càng đứng ngồi không yên, hẳn càng vênh vang tự đắc. Cho nên ngược lại, hiện giờ anh thoải mái, thực ra anh cũng đã từng làm chuyện trái với lương tâm, anh giúp công ty bất động sản thắng kiện, kết quả là những hộ gia đình ở đó bị phá bỏ và di dời đi nơi khác không nhận được bao nhiêu tiền bồi thường, họ thua kiện, cuộc sống của nhiều người sẽ rất vất vả. Đinh Đinh, tuy rằng họ có lỗi, nhưng dù sao họ cũng là kẻ yếu, em tin anh chứ? Thật ra, thắng những vụ kiện như vậy, anh để tâm quá cũng là một loại áp lực, anh thắng cũng không về vang gì.”

Tôi kề sát mặt tôi vào mặt anh, nhẹ nhàng xoa đôi má anh: “Anh đừng nói bản thân như vậy, Gia Tuấn, cho dù anh không cãi những vụ kiện như vậy, cũng sẽ có luật sư khác nhận. Nếu công ty bất động sản muốn thắng, bọn họ sẽ có rất nhiều cách, người dân vĩnh viễn luôn ở thế yếu, có rất nhiều quyền lợi không chiếm được sự bảo hộ ở trước mặt cường quyền, chúng ta không phải là thần, chúng ta cũng không thể gửi gắm nguyện vọng nơi thần thánh,

chúng ta chỉ có thể cầu mong luật pháp sẽ càng ngày càng hoàn thiện hơn, càng ngày càng có thể bảo vệ những quần thể nhỏ yếu này. Gia Tuấn, cho nên anh phải là người phát ngôn của pháp luật, anh hiểu không? Em luôn tin tưởng anh, cho dù anh làm gì, em đều tin tưởng anh.”

Anh cảm kích, lại ôm chặt tôi vào lòng: “Đình Đình, anh thật sự rất yêu em, những ngày em rời khỏi anh, quả thực anh sống không bằng chết.”

Tôi ngồi trong lòng anh, chóp mũi khẽ chạm vào chóp mũi anh: “Gia Tuấn, em cũng yêu anh, tuy rằng anh đã để lại vết thương buồn trong lòng em, nhưng anh cũng đã cho em những ký ức thật ngọt ngào, đó là cái mà người khác không thể mang lại.”

Chúng tôi ôm chặt nhau, tay của anh bắt đầu luồn vào trong quần áo tôi, triền miên với tôi, hôn môi, dần dần anh hôn đi xuống, cắn lên ngực của tôi.

Bên ngoài, trời tối dần, chúng tôi không bật đèn, trong phòng ám muội.

Tôi đẩy anh ra: “Em đi nấu cơm.”

Gia Tuấn vẫn còn vùi đầu trong cổ tôi: “Đừng, chúng ta đi... ngủ đi.”

“Gia Tuấn, anh thật xấu xa.”

“Vợ ơi, em thật là hại người mà.”

*****

Tôi nhìn xung quanh tiệm cà phê, cuối cùng, tôi thấy Đường Nhất Phàm, cậu ta không có chỗ trốn, đành phải gặp mặt tôi.

“Chị Phó.”

Tôi chất vấn cậu ta không khách sáo: “Đường Nhất Phàm, Gia Tuấn đối xử với cậu không tệ, cậu luôn miệng gọi anh ấy là sư phụ, tuy rằng đây không phải là thời phong kiến, không cần cậu xem thầy như cha, nhưng cậu cũng không thể giấu đồ bìm leo như thế. Gia Tuấn bạc đãi cậu ở chỗ nào, cậu lại có thể giúp người ngoài đi hãm hại anh ấy.”

Đường Nhất Phàm cũng là sinh viên xuất sắc của ngành luật, đối phó với một phụ nữ thiếu kiến thức pháp luật như tôi, quả thực là dễ dàng như hái dưa leo.

Cậu ta lại có thể ra vẻ thông thái: “Chị Phó, chị hiểu lầm rồi, em là giúp lý chứ không giúp tình, đích thực là Phó Gia Tuấn làm sai, em làm trợ lý cho anh ấy, thấy anh ấy làm sai nhiều chuyện như vậy, trong lòng em cũng nguội lạnh rồi, trong lòng em, một người bảo vệ luật pháp công chính không nên làm chuyện này, cho nên em sẽ không bảo vệ anh ấy nữa, em phải đứng về phía công lý.”

Tôi nổi giận: “Được, cho dù cậu không quen nhìn Gia Tuấn như vậy, cậu có thể từ chức mà, Gia Tuấn trả tiền lương cho cậu ít quá hay sao? Gia Tuấn đã từng đánh cậu, mắng cậu sao? Anh ấy đối xử với cậu vừa như người thầy vừa như anh em, cho dù cậu không thích anh ấy, nếu người khác hại anh ấy, không cần cậu phải ra mặt giúp anh ấy, nhưng ít nhất cậu cũng phải giữ im lặng chứ.”

Cậu ta lạnh lùng nói: “Xin lỗi, chị Phó, tôi không thể giữ im lặng.”

Cậu ta muốn đi, tôi nắm lấy cậu ta: “Đường Nhất Phàm, nói cho tôi biết, là ai bảo cậu làm như vậy?”

Cậu ta dùng sức hất tay của tôi ra: “Không cần thiết phải cho chị biết.”

Tôi chán nản, đây là nơi công cộng, tôi không có cách nào để dây dưa với cậu ta, cậu ta sẽ không nói đáp án cho tôi biết, ngoại trừ trong lòng buồn bực, tôi không thu hoạch được gì.

Người đâm sau lưng Gia Tuấn là ai?

*****

Điện thoại nội bộ lại vang lên, tôi bắt máy.

Là giọng nói của Bùi Vĩnh Diễm: “Đình Đình, đi họp.”

Tôi đáp một tiếng, bên kia anh ta liền gác điện thoại.

Bùi Vĩnh Diễm từ Hồng Kông quay lại, cũng vài ngày rồi. Chúng tôi cũng không gặp nhau, không biết tại sao, tôi hơi sợ anh ta, suy đi nghĩ lại, tôi giao hộp quà cho thư ký Trần, nhờ chị ấy chuyển giúp cho anh ta.

Đây là lần đầu tiên chúng tôi nói chuyện sau khi anh ta quay lại, tôi cảm thấy hơi lạ, nếu họp tự nhiên quản lý sẽ báo cho chúng tôi, cho dù không có quản lý, cũng không cần một tổng giám đốc như anh ta đích thân gọi điện thoại, báo cho cấp dưới như tôi.

Tôi có chút mất hồn, công ty Phiến Hoa trị giá 30 tỷ đô la Hồng Kông, Bùi Vĩnh Diễm là người thừa kế duy nhất, anh ta trẻ tuổi tài giỏi đẹp trai, là mẫu người lý tưởng trong lòng của biết bao nhiêu cô gái. Nhưng anh ta lại xem nhẹ những cô gái trẻ này, người có thân phận cao quý như vậy lại hạ mình nói

với một người phụ nữ đã kết hôn là “anh thích em”, chưa bàn đến việc anh ta có dụng ý gì hay không, anh ta nói ra những lời chân thành như vậy, tôi cũng đã rất cảm động, nhưng tôi lại bóp chết ý tốt của anh ta, nghĩ đến sự chiều cố của anh ta dành cho tôi, quả thật tôi có hơi áy náy, bất an.

Tôi tìm sổ ghi chép, ôm trong lòng, đi đến phòng họp. Cỗ lễ cưới chính là một vở hài kịch như vậy, chiếc xe taxi này chạy qua, chiếc khác lại chạy đến, bộ phim truyền hình này kết thúc, đài truyền hình sẽ phát lại, nhưng duy chỉ có cuộc sống tình yêu, nó không có quy luật, cũng không làm lại được.

Vào phòng họp, Bùi Vĩnh Diễm đã đợi ở đó. Người chủ này của chúng tôi rất tuân thủ thời gian, anh ta luôn luôn xuất hiện trước chúng tôi.

Trong cuộc họp, anh ta không hề có ý liếc nhìn tôi lấy một cái.

Lần này, tôi đặt hết toàn bộ tâm tư vào trong cuộc họp, suốt cuộc họp, tôi lắng nghe rất chăm chú, không phân tâm chút xíu nào.

Cuộc họp chấm dứt, mọi người đi ra ngoài, anh ta lại gọi tôi: “Đình Đình.”

Tôi quay đầu lại, đành dừng bước.

Tất cả mọi người đều đi hết, anh ta đi đến bên cạnh tôi, tôi hơi lo lắng: “Tổng giám đốc Bùi.”

“Đã hàn gắn với chồng em rồi?”

“Vâng.”

Anh ta khẽ thờ dài: “Có phải hôn nhân đều ảm ỹ như vậy không, tuy kiên quyết tuy gay gắt, chỉ cần một bên cố chấp, bên còn lại sẵn lòng cho anh ta lối thoát, đó chính là vợ chồng tốt, có phải không?”

Tôi ngẩng đầu lên, lễ phép nói với anh ta: “Anh Bùi, quan hệ vợ chồng là một quan hệ vừa chặt chẽ vừa tinh tế nhất trên đời, bất luận thế nào thì tất cả đều phải có tình yêu làm nền tảng.”

Anh ta hơi xúc động, nhẹ nhàng nói: “Em nói rất đúng.”

Tôi khách sáo muốn đi ra ngoài, anh ta lại gọi tôi: “Đình Đình.”

Tôi nhìn anh ta.

Anh ta hơi mất tự nhiên, suy nghĩ rất lâu, anh mới lấy ra một cái hộp từ chiếc bàn bên kia của mình, giao cho tôi.

“Em nhờ chị Trần giao cho anh cái gì đó anh đã nhận được, cảm ơn em, có qua có lại, một phần quà nhỏ.”

Tôi nhận lấy, anh ta còn nói thêm: “Là một chiếc khăn lụa, để cho chồng em biết, có khi nào sẽ không vui?”

“Làm sao có thể chứ? Chúng ta là bạn bè mà.”

“Đúng... Chúng ta là bạn bè.”

“Tôi đi làm việc.”

Anh ta có chút tự giễu: “Từ trước đến nay, anh chưa từng bị phụ nữ từ chối.”

Tôi đành im lặng.

Rồi anh ta lại khẽ hỏi tôi: “Nếu em và chồng không hàn gắn lại, em nói xem, chúng ta có thể có cơ hội hay không?”

Hả? Lời nói này được phát ra từ trong miệng một người có thân phận như Bùi Vĩnh Diễm, thật là trời đất đảo lộn, rung động lòng người.

Suy nghĩ xong, tôi nói: “Anh Bùi, thích và yêu là không giống nhau. Thích giống như là chơi đánh đu vậy, có thể tự mình đắm chìm vào trong đó, nhưng yêu lại giống như chơi bập bênh, cần sự phối hợp của hai người, cảm ơn anh đã thích tôi, hy vọng anh cũng có thể tìm được một người phối hợp với anh chơi bập bênh thật vui vẻ.”

Anh ta thở dài một hơi, trong mắt có sự thương cảm rất trống trải, tôi hơi đau lòng, rất băn khoăn, khi đi ra ngoài, ánh mắt của anh ta vẫn dõi theo tôi.

Trong lòng tôi lẩm nhẩm, đúng, tôi thích anh ta, anh ta là một người đàn ông có điều kiện ưu tú, tôi không thể không thích anh ta, nhưng thích với yêu là không giống nhau, tôi tin anh ta cũng hơi thích tôi, đối với sự yêu thích của anh ta, tôi vừa cảm kích, vừa tràn ngập áy náy.

Tôi không nén được sự tò mò, về chỗ ngồi một hồi liền mở hộp ra xem, chiếc khăn lụa thật sự rất đẹp.

Q.4 - Chương 34: Là ai hãm hại Phó Gia Tuấn

Gia Tuấn đã từng nói, cho dù đàn ông ở bên ngoài bị uất ức, cũng không muốn mang phần hận bức dọc về nhà. Bị chọc tức ở bên ngoài, kết quả khi về đến nhà, lại trút lên người vợ mình, đó là loại đàn ông không có phẩm chất nhất. Anh cũng vẫn làm như vậy, cho dù những ngày kế tiếp, tôi biết trong lòng anh không thoải mái, nhưng biểu hiện của anh rất tốt, ở ngoài mặt tôi không thấy anh có chút biểu cảm không vui nào.

Tôi không biết Gia Tuấn phải đối mặt với bao nhiêu áp lực, bởi vì tôi cũng có công việc, Gia Tuấn cũng không muốn chuyện của mình ảnh hưởng đến tôi, chúng tôi sống thận trọng, cố gắng ném những ảnh hưởng của chuyện khiến chúng tôi phiền lòng sang một bên.

Sau khi hàn gắn lại, cuộc sống của chúng tôi cực kỳ hòa hợp, đến hai ngày cuối tuần, chúng tôi ân ái như lúc ban đầu, mỗi ngày khi chúng tôi cùng hết giờ làm, anh đến công ty đón tôi, chúng tôi hoặc là đi ra ngoài ăn cơm, hoặc là về nhà để tôi nấu thức ăn, đến tối, chúng tôi nằm cùng nhau nói chuyện phiếm, ngày cả những chuyện bình thường nhất cũng lấy ra nói thao thao bất tuyệt, không chút nào phiền chán.

Gia Tuấn yêu thương tôi, tình tế biểu hiện sự thân mật. Anh mê luyện cơ thể của tôi hết như một đứa trẻ, buổi tối, anh tắm chung với tôi, bảo tôi ngồi trong bồn tắm, đích thân gội đầu cho tôi, đánh bọt đầu gội đầu ở trên tóc tôi thật nhẹ, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng mát xa đỉnh đầu và huyết thái dương cho tôi, sau khi gội đầu xong, anh lại cẩn thận lau và sấy khô tóc cho tôi.

Lúc đầu, tôi có chút không quen, cuối cùng tôi cảm thấy hai người hẳn là vẫn duy trì chút khoảng cách rụt rè, nhưng anh thì không như vậy, anh dường như muốn bù đắp lại tình cảm của khoảng thời gian mà chúng tôi sống riêng. Mỗi buổi tối, anh đều ôm tôi, nhẹ nhàng hôn môi tôi, nhẹ nhàng cùng tôi làm chuyện ấy. Hơn nữa, anh thích đối tư thế, tuyệt đối không giống với mấy cái viết trong tiểu thuyết như kết hôn 10 năm, hai vợ chồng ‘hung bạo lâu năm’ nhưng khi làm việc ấy lại cứng nhắc như bom xe đạp, sau khi bom đủ hơi rồi, rút ống bom ra là xong việc (lưu ý: tiểu thuyết nào viết gì mà đơ thể không biết). Anh vừa điềm đạm vừa nhiệt tình, mỗi lần đều khiến tôi không có cách nào để ngăn lại sự xấu hổ.

Nhưng có một lần, anh lại hỏi tôi: “Đình Đình, em cảm thấy anh có giống như trước hay không?”

Đây là lần thứ hai anh hỏi tôi.

“Giống mà.” Tôi ôm thắt lưng anh, an ủi anh: “Thậm chí tốt hơn trước nhiều.”

Ngay sau đó, anh liền hài lòng, ôm chặt lấy tôi, chúng tôi dính lại với nhau như hai con bạch tuột, hô hấp không thông, lại dính nhau không chịu tách ra.

Tôi tự nói với mình, chuyện mà quấy nhiễu chúng tôi, chẳng qua chỉ là một bóng ma nhỏ thôi, sẽ không ảnh hưởng đến chúng tôi, nhưng tôi không ngờ, Gia Tuấn đang đại diện cho một vụ kiện, bỗng nhiên người ủy thác tạm thời quyết định đổi luật sư, không để cho Gia Tuấn biện hộ nữa.

Công ty đó chính là công ty đối thủ với công ty Phiếm Hoa.

Gia Tuấn đã vì vụ kiện này mà chuẩn bị rất nhiều ngày trước, anh biết Phiếm Hoa mời đại luật sư nổi tiếng của Hồng Kông là Vương Thế Ngu, cho nên trước đó anh đã chuẩn bị rất nhiều văn kiện, anh cũng muốn đối đầu một lần với vị tiền bối Vương Thế Ngu kia, để xem năng lực của chính mình, nhưng bên ủy thác tạm thời thay đổi người, tất cả nỗ lực của Gia Tuấn đều biến thành vô ích.

Gia Tuấn cảm thấy rất khó khăn, ngoài mặt anh che giấu sự chán nản của mình, vờ như không sao, nhưng tôi biết sự mất mát trong lòng anh.

Tôi biết tình hình chi tiết và cụ thể từ chỗ Đào Yến, Đào Yến nói với tôi: “Vương Thế Ngu không hổ danh là đa mưu túc trí, ông ta lại có thể trực tiếp chất vấn luật sư Phó ở trên tòa án, nói nhân phẩm của luật sư Phó có vấn đề, lời nói của ông ta rất khó nghe, luật sư Phó luôn luôn phong độ, chỉ chịu đựng chứ không đối co với ông ấy, cuối cùng ngay cả chánh án cũng không nhịn được, tuyên bố bãi tòa.”

Trong lòng tôi khổ sở muốn chết.

Đến tối, một mình Gia Tuấn ở thư phòng đọc sách, tôi lại thay một bộ đồ ngủ thật khiêu gợi, thoát ần thoát hiện, sau đó tôi chui tọt vào trong thư phòng để cảm dỗ anh.

Quả nhiên, khi anh thấy tôi, lập tức bỏ sách xuống, để tôi ngồi trên đùi anh.

Tôi luồn tay vào trong áo ngủ, nhẹ nhàng vuốt ve vòm ngực của anh, cúi đầu xuống, tôi cắn lỗ tai của anh và nói: “Có biết tại sao đàn ông không thể tách khỏi phụ nữ hay không?”

“Tại sao?”

Tôi khẽ sát lỗ tai anh nói câu trả lời vô cùng khiêu khích: “Bởi vì phụ nữ luôn luôn lớn hơn đàn ông.”

Anh liền vui vẻ.

Sau đó, chúng tôi trở về giường, hôn thật nồng nhiệt...

Nhưng tôi rõ ràng cảm giác được, anh vẫn có tâm sự. Sau khi vuốt ve màn dạo đầu xong, anh thuận lợi tiến vào cơ thể tôi, nhưng lại thiếu hụt sự xung động của sự kích tình, giống như hai động cơ mã lực chưa khởi động, có chút mềm nhũn, mà dường như chính anh cũng cảm giác được, anh vùi đầu ở bên tai tôi, không ngừng cọ xát tóc tôi.

Bàn tay của tôi đặt sau lưng anh, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay vẽ vài vòng nhỏ trên lưng anh, tôi gọi anh: “Ông xã, ông xã.”

Gia Tuấn cúi đầu xuống, anh dùng trên người tôi, nụ hôn hạ xuống, in vào môi tôi.

Chúng tôi hôn nhau thật dịu dàng, đầu lưỡi tiếp xúc với nhau, giống như cổ của hai con tuần lộc ngoan ngoãn cọ xát với nhau, rốt cục ngọn lửa nhiệt tình của anh được nụ hôn triền miên này nhen nhóm, anh càng lúc càng cứng, tràn ngập ý chí chiến đấu, cảm giác sung mãn tràn đầy cơ thể tôi, từng lần va chạm vui sướng, giống như những đù mực, quá trình về tranh liên trôi chảy. Tất cả cảm xúc trong lòng dâng trào, sự sống hiện ra trên giấy một cách lưu loát, thoải mái tự nhiên, sản sinh vui sướng, như đóa hoa nở rộ... ..

Gia Tuấn ngủ, tôi nằm trên khuỷu tay anh, chăm chú nhìn khuôn mặt của anh.

“Gia Tuấn.” Tôi thầm nghĩ: “Em chỉ muốn anh hạnh phúc, bởi vì hạnh phúc của anh là tất cả của em.”

*****

Tôi khẽ gõ cửa phòng làm việc của Bùi Vĩnh Diễm, giọng nói của anh ta vang lên: “Mời vào.”

Tôi bước vào, đặt tài liệu lên bàn làm việc của anh ta.

Anh ta tựa vào ghế ngồi, từ lúc tôi bước vào, anh ta liền một mực chăm chú nhìn tôi.

Đề tài liệu xuống, tôi lại không vội rời đi.

Anh ta nhìn tôi.

Hít một hơi lại ngửi được mùi hương thanh nhã của bức bình phong bằng gỗ đàn hương ở bên cạnh, tôi nhẹ nhàng làm thông cổ họng.

“Tổng giám đốc Bùi.”

“Chuyện gì?”

Tôi cố lấy dũng khí mà nói: “Tổng giám đốc Bùi, tôi có thể hỏi anh một việc được không?”

“Đừng ngại, cứ nói.”

“Anh Bùi, Phiếm Hoa đang dính vào kiện tụng với công ty Khởi Minh, luật sư biện hộ của Khởi Minh là chồng tôi Phó Gia Tuấn, trong khoảng thời gian này, chẳng biết vì sao Gia Tuấn lại bị hãm hại, anh ấy bị Công hội luật sư điều tra, hiện tại, ngay cả công ty Khởi Minh cũng đơn phương hủy bỏ hợp đồng với anh ấy, không muốn anh lấy làm luật sư biện hộ nữa, tôi có thể hỏi một chút rằng chuyện này có liên quan đến anh hay không?”

Anh ta vừa nghe tôi nói, vừa nghịch cây bút máy trong tay, nghe xong lời nói của tôi, đầu tiên là nhăn mặt nhăn mày, sau đó anh ta ném cây bút lên bàn.

“Đinh Đinh, ý của em là, chuyện này do anh gây chia rẽ, khiến chồng em và người ủy thác này sinh mâu thuẫn? Thậm chí, anh còn ở sau lưng ném đá giấu tay, hãm hại chồng em?”

Tôi không dám nhiều lời, nhưng trong lòng tôi có nghi vấn rất lớn, tôi nghi ngờ Bùi Vĩnh Diễm là chuyện đương nhiên, anh ta đã từng nói, bắt luận nhân tố nào thao túng Phiếm Hoa, ảnh hưởng đến sự thành bại của Phiếm Hoa, anh ta sẽ cân nhắc bên trong.

Bùi Vĩnh Diễm nhìn tôi chằm chằm, dùng một lát, anh ta cười khò: “Ồ trong lòng em, anh lại là người như vậy sao?”

“Cũng không phải là tôi hoài nghi nhân phẩm của anh, anh từng nói, anh là người quyết định sách lược của công ty, phải phụ trách toàn bộ lợi ích và tiền đồ của công ty, nhưng trong lòng tôi, tôi đã xem anh là bạn của tôi, nếu chuyện này thật sự có liên quan đến anh, tôi rất thất vọng, anh Bùi, tôi không bài xích những cách cạnh tranh thương mại bình thường giữa những người cùng nghề, nhưng nếu chọn cách bất chính, tôi thật sự rất kinh bỉ, nếu như không may bạn bè của tôi có dính vào trong đó, tôi sẽ rất đau lòng.”

Anh ta lắc đầu, trên mặt có một tia cười khò: “Cám ơn em đã xem anh là bạn, em mang tặng anh một hộp rau củ quả, anh thích vô cùng, anh không phải là một người thích ăn vặt, nhưng mà những món ngon hiếm có, anh cũng sẽ không chống cự lại được, cám ơn em.”

Tôi không lên tiếng.

“Đinh Đinh, anh không phủ nhận việc anh có cảm giác đặc biệt đối với em, bất kể là cạnh tranh trên thương trường, hay là cạnh tranh trên tình cảm, anh đều muốn mình là người chiến thắng. Cho nên, anh cũng sẽ chọn dùng một chút thủ đoạn không bình thường, bởi vì đó chính là một phần của sự cạnh

tranh, nhưng anh sẽ không chọn dùng những thủ đoạn ám muội thậm chí là hạ lưu, bởi vì đó chính là hạ thấp nhân phẩm của anh.”

Tôi nhìn anh ta.

Anh ta cầm lên xem tài liệu mà tôi vừa mang đến, ngược lên anh ta lại nhẹ giọng nói: “Sau này, anh sẽ không để em đích thân mang tài liệu đến đây, lần sau em giao tài liệu cho thư ký Trần là được.”

Tôi đứng lên, lễ phép chào hỏi: “Tổng giám đốc Bùi, tôi ra ngoài làm việc.”

Khi ngẩng đầu, tôi thấy anh ta nghiêng đầu bên mép tài liệu để nhìn tôi, tôi nhìn lại, anh ta liền nhanh chóng rút đầu về.

Chẳng lẽ thật sự không phải Bùi Vĩnh Diễm?

Tôi đang cầm tách cà phê, tựa vào bên cửa sổ và uống, dưới tòa cao ốc, người xe đông nghịt, như mắc cửi.

Vậy là ai? Là ai muốn hãm hại Gia Tuấn, có thù hận sâu như vậy với Gia Tuấn chứ?

*****

Nếu không phải Bùi Vĩnh Diễm hại Phó Gia Tuấn, thì là ai chứ?

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 35: Hai người đàn ông ngầm tranh đoạt

Tôi đứng ở phòng triển lãm lo lắng nhìn xung quanh, tiếng nói của Bùi Vĩnh Diễm truyền đến: “Đình Đình, anh ở trong này.”

Tôi nhìn về phía lầu hai, anh ta đang đứng cạnh lan can lầu hai.

Tôi vội vàng chạy lên, cảm thấy kỳ lạ là tại sao anh ta lại đột ngột gọi tôi ra đây như vậy, tôi đang làm việc, nhưng thư ký Trần của anh ta trực tiếp gọi điện thoại cho cấp trên Van Andel để xin phép nghỉ, sai tôi ra đây để lấy đồ đạc gì đó, Van Andel không dám không cho phép. Tôi hoài nghi đi đến chỗ hẹn, lúc này mới phát hiện hóa ra ở trung tâm là một phòng triển lãm tranh.

Thấy tôi chạy đến nổi đầu đầy mồ hôi, Bùi Vĩnh Diễm cùng tôi ngồi xuống sofa, anh ta đưa khăn tay cho tôi.

Tôi tò mò hỏi: “Tại sao lại gọi tôi ra đây xem triển lãm tranh? Anh không biết là trời sinh tôi không có tế bào nghệ thuật à, ở trong mắt tôi, rõ ràng là mặt trời chiếu, tôi lại xem thành quả trứng gà, rõ ràng là hai trái tim ở cùng một chỗ, tôi lại xem thành hai quả đào. Để tôi đến xem triển lãm tranh, làm nhục cơ hội một cách vô ích, chỉ bằng đem cơ hội này cho đồng nghiệp khác có thiên phú hơn tôi.”

Bùi Vĩnh Diễm hừ một tiếng: “Để cơ hội lại cho người khác? Hay thật, nghe lời nói công chính liêm minh này của em, xem chừng cũng ra dáng một học sinh giỏi, nhưng tại sao thành tích của học sinh giỏi lại kém như vậy?”

Tôi không phục, giải thích: “Thành tích kém cũng không có nghĩa là nhân phẩm kém, bộ Cambridge thì sẽ không có học sinh kém sao? Anh đừng nói rằng anh tốt nghiệp Cambridge nhé.”

“Em chỉ được cái nói đúng, anh thật sự tốt nghiệp Cambridge.”

Trong lòng tôi nghĩ, các anh là cậu ấm cao quý, làm sao giống chúng tôi, lẫn trong trường cao đẳng nhếch nhác được một tấm bằng tốt nghiệp.

Anh ta dường như nhìn thấu lòng tôi, dùng khuỷu tay thúc tôi: “Cái người này, trong bụng lại phê bình nói xấu gì anh phải không?”

Tôi liên tục cãi lại: “Oan uổng quá, anh mới đang phê bình nói xấu đó.”

“Còn dám ngụy biện? Trong ánh mắt cũng viết rõ, rõ ràng là nói, hừ, không phải là một kẻ có tiền sao, không phải bằng cấp cũng là giả chứ? Bằng cấp của người ta đều là hàng thật, con người như em mới là dùng tiền mua thời gian, cô nàng đi học cao đẳng để giết thời gian, có phải không?”

Mặt tôi hơi đỏ, thực ra trong lòng tôi chính xác là nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt tôi vẫn kháng nghị: “Con người này thật thích nói bóng nói gió, vu tội cho người khác.”

Anh ta cười vui vẻ: “Tất nhiên, đây là sở trường của anh, không chỉ có vậy, bây giờ anh còn ở bên cạnh nói bóng nói gió, muốn biết chuyện trong lòng

em”

“A, cái này đều do anh đoán, anh trở thành anh em kết nghĩa với bạch tuộc Paul hỏi nào vậy?”

“Em dám nói rằng em không có tâm sự không? Bản thiết kế vẽ rồi tinh rồi mùi, đường ống dẫn nước làm sao có thể trắng trợn vẽ từ phòng ngủ dẫn ra ngoài chứ.”

Tôi nhất thời xấu hổ, tôi là một người không giấu được nổi lòng, gần đây tâm trạng của Gia Tuấn không tốt lắm, ít nhiều gì tôi cũng bị ảnh hưởng.

Anh ta cố tình mà làm như vô ý, nói: “Có chuyện gì thì nói, đừng để ở trong lòng, càng không thể đưa tâm trạng vào trong công việc, anh có thể là một người tùy hứng, nhưng công ty của anh không cần một nhân viên do dự không quyết như vậy.”

Sau đó, anh ta đứng lên, chậm rãi bước về phía trước để xem tranh, tôi cũng vội vàng đứng lên, đi theo anh ta.

Hóa ra anh ta gọi tôi ra ngoài xem tranh, là bởi vì nhìn ra được gần đây tôi không tập trung vào công việc, tôi vô cùng xấu hổ, lại ít nhiều có hơi cảm động.

Tuy rằng, tôi xem không hiểu bức tranh, nhưng tôi tôn trọng những họa sĩ này, xem không hiểu nhưng tôi cũng làm ra vẻ căng thẳng, đành hoảng đi theo sau lưng Bùi Vĩnh Diễm.

Bùi Vĩnh Diễm lại kiên nhẫn giảng giải cho tôi tác giả, nội dung, chủ đề thể hiện của bức tranh, còn có phong cách mà tác giả yêu thích, và tầm ảnh hưởng của bức tranh truyền lại cho thế hệ sau, tôi tập trung lắng nghe, không ngờ anh ta lại uyên bác như vậy, lúc đầu tôi nghĩ anh ta là một kẻ ăn chơi trác táng, bây giờ tôi đã hoàn toàn thay đổi cách nhìn về anh ta.

“Bức tranh này có hơi giống với Cô gái u uất.”

Tôi hiếu kỳ: “Ai là Cô gái u uất?”

Anh ta giải thích: “Trong giáo đường Saint- Eustache ở Paris có một tấm phù điêu bằng cẩm thạch, hình chân dung một người con gái có vẻ mặt buồn bã, mọi người gọi cô là Cô gái u uất, là một tác phẩm trước năm 1835.”

Tôi nghe mà mù mờ, đầu óc hồ đồ, giật mình tôi chỉ nói: “Thật ra tôi chỉ biết cô gái bán hoa, Thiên Nhai Ca Nữ, Tam Mao phiêu lưu ký.”

Anh ta phì cười không ngừng: “Tác giả của bức tranh này tên là Đỗ Phỉ, là bạn của nhà thơ Pháp Lamartine thuộc trường phái lãng mạn vào thế kỷ XIX.”

Tôi xem đến mỏi cổ, nhưng cái gì cũng nhìn không ra, vì thế, tôi lại ngây ngô hỏi một câu: “Người nước Pháp à, Martine có phải là tiền bối của Ricky Martine hay không?”

Anh ta chỉ cười, có phần bất đắc dĩ đối với sự vô tri của tôi, nhưng mà tính tình lại rất tốt, không có trách mắng tôi chút nào.

Đầu tôi đầy mồ hôi, không thể không nói: “Anh Bùi, tôi biết anh có ý tốt, nhưng anh dẫn tôi ra ngoài, đúng là vô cùng sai lầm, đích thực là đàn gảy tai trâu.”

Anh ta liền cười ha ha: “Bây giờ em thừa nhận bản thân là con trâu rồi hả?”

Tôi cười gượng.

Anh ta lại nhìn không được mà lắc đầu: “Em đó, xem biểu cảm của em.” Vẻ mặt có chút không biết làm sao.

Anh ta cũng lạ thật, dường như cảm thấy hết sức hứng thú với biểu cảm của tôi, nhìn không được tôi nói: “Giống như anh đang suy xét biểu cảm của tôi thì phải, nếu không phải gia đình giàu có cần anh nối nghiệp, anh thật sự có thể treo bảng hiệu hành nghề xem bói.”

“Vậy thì em đoán thử xem anh học cái gì?”

“Anh hả? Con cái của những người có tiền như các anh không phải đều học quản trị kinh doanh hay sao? Con cái nhà quan thì học chính trị, con cái nhà buôn thì học thương nghiệp, chẳng lẽ anh không học quản lý kinh tế?”

“Hoàn toàn ngược lại.” Anh ta nháy mắt mấy cái rồi gần từng tiếng một nói với tôi: “Anh học văn--- học--- cô--- điển.”

Điều này khiến tôi vô cùng kinh ngạc: “Văn học cổ điển? Như vậy là chuyên ăn không khí? May mà nhà anh có tiền, nếu không thì học Văn học cổ điển? Chuyên ngành bị xem thường này mà lẫn vào trong xã hội hiện thực, anh sẽ chết đến cận xương cũng chả còn.”

Anh ta cười ha ha, tâm trạng vô cùng vui vẻ, trong giọng nói trái lại có hơi oán trách: “Con người của em thật là.”

Rồi đi về phía trước vài bước, anh ta đột nhiên lâu bàu: “Nói chuyện phiếm với em, nghiền ngẫm từng chữ một, luôn không thấy mệt, thoải mái, vui vẻ, thật sự dễ chịu.”

Trong lòng tôi bỗng có một dòng nước ấm, ngoài mặt, tôi lại đáp: “Điều đó thật phải cảm ơn xã hội mới hiện giờ, khiến chúng tôi không lo cơm áo, có

chỗ gửi gắm tinh thần, con người không buồn khổ, miệng tự nhiên thường xuyên nở nụ cười, anh là tổng giám đốc của Phiếm Hoa, là com áo là cha mẹ của chúng tôi.”

Vào công ty một thời gian dài như vậy, cũng ít nhiều học được chút tinh khôn, biết khi nào thì nên nín nọt. Tôi có đồng nghiệp khi viết báo cáo tổng kết, lời mở đầu luôn là một câu: “Dưới sự lãnh đạo sáng suốt của tổng giám đốc Bùi, ...” nghe xong tôi thật sự rất xấu hổ, lời nói kiểu này, đương nhiên tôi không nói được, chẳng qua là đôi khi nói vài lời lấy lòng cấp trên, ít nhiều gì cũng phải nói một chút. Trẻ con cũng biết nhìn dáng vẻ tươi cười, những người làm ông chủ này, chẳng lẽ không mong muốn được nghe lời ca tụng của cấp dưới hay sao?

Tôi không nhịn được để lộ vẻ mặt cười tủm tỉm, không ngờ vẻ mặt này lại bị anh ta thấy, anh ta lập tức hỏi tôi: “Em đang cười gì vậy?”

“Tôi đang suy nghĩ, lá cây mùa thu rơi xào xạc, trên lối đi của học viện Cambridge, có một sinh viên xuất sắc hệ văn học cổ điển, nhìn thấy cảnh vật lãng mạn trước mắt, miệng lầm bầm, tất cả đều là những câu thơ chán chường, bí hiểm.” Tôi nở nụ cười.

Chúng tôi đi đến một khu nghỉ ngơi, lại ngồi xuống.

Bùi Vĩnh Diễm lại nhìn không được, giọng nói nhuốm một chút mùi vị hồi tưởng: “Khoảng thời gian ở Cambridge, là những năm khó quên nhất trong cuộc đời của anh, khi mùa hè đến, chèo thuyền trên sông Cam, những cây liễu rủ bên cầu, những chiếc thuyền độc mộc cập bến, mở rộng như hình rẽ quạt, chống thuyền con, bên cạnh là thiên nga nô đùa, trên đỉnh đầu là chiếc cầu đá nhỏ màu xám trắng, sự yên tĩnh này, không thể diễn tả bằng lời, cho nên anh thích đi bộ đến học viện, một năm 4 mùa đều có cảnh sắc khác nhau, trên bãi cỏ trồng 2 loại cỏ xanh khác màu nhau, được cắt tỉa thật gọn gàng, vài con châu chấu cất cánh. Bức tường màu vàng xám có điểm chút màu xanh của Học Viện Emanuel, hệt như một triết nhân trầm tư, mỗi khi đến hoàng hôn, lại có một mùi vị sâu lắng, sự thật là, Cambridge rất đẹp, không chỗ nào là không đẹp cả, đến cả một bụi hoa dại nhỏ ở ven đường, một bãi cỏ xanh, hay là bể phun nước trên bãi cỏ, đều rất đẹp.”

“Vậy thì chuyện xảy ra một nơi đẹp như thế, anh có phát triển một đoạn tình yêu lãng mạn hay không?”

Anh ta mỉm cười: “Có chứ, đương nhiên là có, anh còn từng trèo tường, chui vào trong ký túc xá nữ mà.”

Tôi cười, rất muốn nghe tiếp đoạn sau.

Anh ta nhướn chân mày: “Anh chui vào ký túc xá Babes, nhưng anh còn chưa trèo lên trên, đã bị một con ong vò vẽ đang đi săn phát hiện, sau đó làm cho anh không xuống giường được suốt một tuần.”

Hai người chúng tôi cười ha ha.

Thật không thể ngờ, anh ta lại học một chuyên ngành như vậy, điều này khiến tôi rất khó gắn kết với tổng giám đốc trẻ tuổi Bùi Vĩnh Diễm lúc họp nói về kinh tế, nói về thời sự, nói về kinh doanh tiêu thụ.

Dùng một lát, anh ta còn nói thêm: “Đỉnh Đỉnh, tuy rằng những bản thiết kế của em có đôi khi thoát nhìn chẳng ra gì cả, nhưng ở trong thiết kế của em, lại có một ít nguyên tố sáng tạo. Em có thể tiếp thu được, nhưng không đủ để em hoàn toàn phát huy tiềm năng của chính mình mà thôi, không có việc gì thì ra ngoài quan sát, bởi vì linh cảm sáng tạo, chỗ nào cũng có.”

Tôi gật đầu, đối với lời khuyên của anh ta, lắng nghe đặc biệt chăm chú.

Xem xong triển lãm tranh rồi, anh ta và tôi cùng đi ăn cơm trưa, chúng tôi lựa chọn một nhà hàng Hàn Quốc có hoàn cảnh tao nhã, khi ăn cơm, anh ta hỏi tôi: “Lần trước tặng khăn lụa cho em, không thấy em mang, có thích không?”

“Thích, rất đẹp, thật đúng là nhãn hiệu Chanel, nhưng mà,” tôi có hơi băn khoăn: “rất đắt, bởi vì từ trước đến nay tôi đều mang hàng Chanel nhái” tôi còn nói thêm: “Tôi cũng khó có thể tưởng tượng, những vị khách hàng này của chúng ta, có lúc sửa chữa lại du thuyền, nhưng chỉ đỗ ở bến tàu, một năm cũng không có dùng được mấy lần, như vậy tính ra chỉ bằng đi thuê du thuyền của câu lạc bộ, có thể tiết kiệm được chi phí bảo dưỡng.”

Anh ta thân nhiên nói: “Nếu ai cũng có tư tưởng như em, chúng ta phải phá sản đóng cửa rồi, Đỉnh Đỉnh, hàng xa xỉ phẩm không chỉ là khoe khoang và hưởng thụ nhãn hiệu, mà họ càng muốn thể hiện tài lực và giá trị hơn, khi tài lực của một người đã vượt hơn 50 triệu, thì yêu cầu của họ đối với hàng xa xỉ phẩm, không chỉ đơn giản là nhìn và dùng nữa, đó là vì sao khách hàng của chúng ta, họ có thể vung tiền như rác mua một chiếc du thuyền xa hoa, nhưng lại rất ít sử dụng, cái họ cần chính là những thứ bên ngoài như vậy, mang đến một hình tượng được đóng gói cho họ.”

Tôi chỉ chú ý lắng nghe, một lát nghe xong, tôi khá xấu hổ nói: “Trong những lời nói của anh, thật ra có rất nhiều điều mà tôi nghe không hiểu.”

Anh ta lại cười: “Em đó, rõ là một người thật thà và thú vị.”

Thực ra không phải là tôi không hiểu, tôi biết trên phương diện công việc, tôi là một tay mơ ngu ngốc, tôi nỗ lực vươn lên, không dám lười biếng, nhưng hiện tại chính là đối với ông chủ của tôi, tôi phải ghi nhớ một điều, luôn luôn phải giả vờ ngu ngốc một chút, yếu đuối một chút, đàn ông thích phụ nữ thông minh, nhưng bọn họ càng thích dạng phụ nữ vừa thông minh vừa có một chút ngớ ngẩn trong sự ngu ngốc.

Tôi không cách nào bình luận về con người của Bùi Vĩnh Diễm, nhưng ở trước mặt anh ta, tôi biết tôi không thể giả bộ gì cả, anh ta giống như một tia X-Quang, nhìn thấu tôi, dứt khoát tôi không cần ngụy trang thành một kiểu người có tri thức hiểu biết lẽ nghĩa, đọc nhiều kinh thư, mà nên thẳng thắn phô bày ra mặt chày gỗ của mình, tư tưởng thoải mái, lúc đi cùng nhau cũng cảm thấy thông dong tự tại hơn.

Chẳng qua, quả thật anh ta là một người bạn không tồi, kiến thức rộng rãi, nhưng không nói bôc nói phét. Tôi thích ngồi xuống cùng nói chuyện phiếm

với anh ta, anh ta vừa không có vẻ hống hách của một tổng giám đốc, vừa không có tác phong của một tên ăn chơi trác táng, thật sự là một người bạn tốt hiếm có.

Cơm được dọn lên, toàn bộ sắc hương vị của món ăn, làm tôi vui vẻ mạnh tay ăn nhiều, anh ta lại ăn hơi ít, khi đang cầm trà lúa mạch để uống, anh ta lại cảm khái: “Đình Đình, em rất đẹp.”

Hà, tôi ngạc nhiên, anh ta khen tôi? Tôi liền đỏ mặt.

Bùi Vĩnh Diễm là người thừa kế duy nhất của Bùi Thị, anh ta là một công tử quý tộc chân chính, loại phụ nữ nào mà chưa từng gặp qua, khen ngợi một phụ nữ như vậy, tôi có cảm giác rất không hợp với lẽ thường.

Tôi đành ho khan nói: “Công ty của anh là một trong những kẻ trộm, không thể dễ dàng đào tạo ra được nhân tài như tôi đâu.”

Anh ta không biết nên khóc hay cười: “Vậy không phải anh đây là thủ lĩnh băng trộm cướp sao?”

Tôi lấp bắp giải thích: “Cái gọi là kẻ trộm, không phải theo tư tưởng người thường, dùng thủ đoạn để đạt được điều mình muốn, tư tưởng quái lạ, công ty này của anh không phải là kẻ trộm, thì là cái gì?”

Anh ta mỉm cười, muôn vàn cảm khái.

Ngày hôm sau được nghỉ, tôi quyết định dẫn Gia Tuấn ra ngoài, cùng nhau đi xem triển lãm tranh. Mấy ngày nay, văn phòng luật sư của anh làm ăn không tốt lắm, những tin đồn không căn cứ đó càng truyền đi càng mạnh mẽ, hình tượng văn phòng sự vụ luật sư của Gia Tuấn, hầu như thất bại trong gang tấc chỉ trong một đêm. Tiếp nhận đơn kiện cũng ít đi rất nhiều, Gia Tuấn là một người thích làm việc, đột nhiên từ trạng thái làm việc khẩn trương rơi xuống dưới, anh có hơi buồn bực, tôi muốn khiến anh thoải mái hơn một chút.

Gia Tuấn đối với việc tôi dẫn anh đi xem triển lãm tranh, vô cùng hiếu kỳ, bởi vì từ trước đến nay, tôi luôn không có hứng thú với chuyện này, nhưng anh vẫn kéo tay tôi đi, cùng tôi đi xem nhưng bức tranh khiến người ta quáng mắt.

Tôi học được thì khoe ngay, kéo anh đến đứng trước một bức tranh giống như cô gái đang khóc lóc, làm ra vẻ chuyên nghiệp, giới thiệu với anh: “Bức tranh này có điểm tương tự với Cô gái u uất, ở Pháp có một giáo đường tên là “đôi không chết”, bên trong giáo đường có một tấm phù điêu bằng cẩm thạch, kiến trúc chạm trổ trên đó chính là một cô gái ai oán, mọi người gọi cô ấy là Cô gái u uất, bức tranh này cũng rất giống với biểu cảm của cô ấy.”

Gia Tuấn nhủ mảy: “Giáo đường “đôi không chết”? Có cái tên này sao?”

Tôi tăng hắng một tiếng: “Tóm lại là cũng gần giống nhau, chính là cái tên này, tên nước ngoài luôn luôn là đôi a, da a, lang a không nhớ rõ nữa.”

Gia Tuấn cười, nắm chặt tay của tôi.

Tuy rằng, tôi cũng rất bối rối, nhưng mà Gia Tuấn vẫn luôn đi cùng tôi, nghe thuyết minh nửa mùa của tôi, vô cùng có phong độ.

Chúng tôi đi đến trước một bức danh họa, anh nói: “Bức tranh này thật sự không tồi, thật sự là người đẹp khiến người khác phải thương cảm.”

Tôi cũng khen: “Cũng không phải, là một người phụ nữ đau lòng dựa vào thân cây mà.”

Gia Tuấn quay mặt sang chỗ khác cười, nhìn xung quanh không có ai, anh mới lặng lẽ nói bên tai tôi: “Người vợ thiết kế sư yêu dấu của tôi ơi, em thật có tư chất trời sinh, lại quyến rũ đáng yêu, đáng tiếc người phụ nữ này không phải dựa vào một thân cây, cô ấy bị một người đàn ông cường tráng ôm vào lòng, đang bị anh ta nghiêng đầu hôn.”

Tôi nhất thời choáng váng, lúc này mới nhìn ra, đó không phải là một thân cây, mà là ót của một người đàn ông.

Trong lòng tôi vô cùng bực bội, Bùi Vĩnh Diễm và Phó Gia Tuấn, đạo hạnh của hai người đàn ông này đều cao hơn tôi, ở trước mặt bọn họ tôi hoàn toàn giống như một hòa thượng vừa mới cạo đầu xong.

Gia Tuấn lại cười ha ha, anh lại hỏi tôi: “Vợ yêu, nói cho anh biết, em là học được ở nơi nào liên khoe khoang như vậy, học những thứ này? Có phải đã từng đến đây xem rồi không?”

Tôi hơi xấu hổ, đành phải nói dối: “Gia Tuấn, anh không cần lật tẩy người ta, đúng là hôm qua em có đến đây xem rồi, là đồng nghiệp của bộ phận thiết kế ở công ty rủ nhau đến xem, nói là có thể thử tìm linh cảm.”

“Anh biết, cũng biết là em muốn làm anh vui.”

Chúng ta tiếp tục đi về phía trước, đang đi tới, tôi gặp phải hai người ở trước mặt.

“Đình Đình.”

“Trần Lộ.”

Tất nhiên là đồng nghiệp, Trần Lộ cùng bạn trai đến xem triển lãm tranh.

Cô ấy đi tới chào hỏi tôi và Gia Tuấn, chúng tôi nói chuyện vài câu, không ngờ Trần Lộ vô tình nói: “Triển lãm tranh này thật sự không tồi, chắc còn được trưng bày vài ngày nữa, chỉ bằng tôi trở về đề nghị với Van Andel, để cho đồng nghiệp trong bộ phận thiết kế của chúng ta cùng nhau đến xem.”

Tôi nhất thời há mồm, Gia Tuấn đứng ở bên cạnh tôi, nghe xong lời nói của Trần Lộ, anh tò mò liếc nhìn tôi một cái.

Trần Lộ đi rồi, anh mới hỏi tôi: “Không phải em nói hôm qua bộ phận thiết kế của công ty em đã đến đây xem rồi sao?”

Tôi hoảng hốt giải thích: “Đúng là đã đến xem rồi, chỉ là hôm qua không có cô ấy.”

Tôi không thể nói dối, đặc biệt là ở trước mặt một Gia Tuấn nhạy bén, tôi tự biết bản thân không thể ở trước mặt anh mà giấu mấy trò mèo này ra, cho nên từ trước đến nay tôi chưa bao giờ nói dối anh cái gì, bây giờ đột nhiên nói dối, trong lòng tôi cũng chưa từng lo lắng như vậy.

Gia Tuấn không nói gì, anh ấy quay qua, tiếp tục cùng tôi đi về phía trước để xem tranh, hơn nữa còn xem rất là nhiệt tình.

Tôi có hơi hoảng sợ.

Xem xong tranh, khi ra ngoài thì cũng gần giữa trưa, Gia Tuấn muốn dẫn tôi đi ăn cơm, chúng tôi băng qua chỗ đậu xe ở bên kia, đột nhiên có một cơn gió thổi đến, chiếc khăn lụa của tôi bỗng nhiên bị bung ra, bị gió cuốn đi, tôi sợ hãi kêu lên: “Khăn lụa của em!” Lập tức chạy đuổi theo.

Gia Tuấn đang mở cửa xe, anh gọi to: “Đình Đình, có xe, cẩn thận!”

Tôi không nghe thấy tiếng gọi của anh, chỉ nhìn chiếc khăn lụa giống như một làn khói nhẹ mà bay đi trước mặt tôi, tôi hấp tấp, lập tức chạy như bay về phía trước, hoàn toàn không thấy được một chiếc xe con màu đen ở bên đường đang lao nhanh đến, kết một tiếng, chiếc xe đột nhiên thắng gấp, người bên trong nhào ra ngoài nhìn tôi chửi ầm lên.

Chiếc khăn lụa bay phất phới rơi đến giữa bồn hoa bên kia, tôi cấp tốc vượt qua cây sồi xanh ở bên ngoài bồn hoa mà nhảy vào, đất bên trong bồn hoa rất ẩm, thoáng cái chân tôi đã hoàn toàn ngấm nước bùn.

Chiếc khăn lụa rơi vào gốc cây hoa hồng, một nửa rớt vào trong bùn, tôi đi qua đó, cẩn thận nhặt lên, cố gắng hết sức không để cho gai hoa hồng đâm rách khăn lụa, cuối cùng cũng cầm được nó trong tay, tôi thở phào nhẹ nhõm, chiếc khăn lụa đã bình yên vô sự, chỉ hơi bẩn, tôi rất đau lòng, liền đứng trong bồn hoa cẩn thận phủi bùn trên chiếc khăn, thứ này đắt tiền như vậy, tôi muốn giặt cũng tiếc, hiện tại lại biến thành bẩn như vậy.

Tôi lật đặt nhét chiếc khăn lụa vào túi xách: “Xin Lỗi, Gia Tuấn.”

Anh vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc khăn lụa của tôi, tôi lúng túng giấu khăn lụa đi.

Gia Tuấn bình tĩnh lên xe, khởi động xe, tôi cũng ngượng ngùng cài dây an toàn vào.

Đó là chiếc khăn lụa mà Bùi Vĩnh Diễm tặng tôi, không biết vì cái gì mà khi chiếc khăn lụa từ trên cổ tôi bay đi mất, trong lòng tôi đột nhiên nóng như lửa đốt, trái tim cũng bay đi theo chiếc khăn.

Cùng nhau ăn cơm, tôi dè dặt nói chuyện với Gia Tuấn, sắc mặt Gia Tuấn thật sự rất bình tĩnh, anh vẫn chăm sóc tôi như trước, chúng tôi đang ăn cơm trong một nhà hàng Nhật Bản, tôi muốn ăn cơm cá chình, thậm chí anh còn lấy hết da của con cá chình trên đĩa cơm của tôi, còn tỉ mỉ trộn cơm cho tôi, sau đó mới đưa cho tôi ăn.

Tôi không muốn lừa dối Gia Tuấn, cũng không muốn làm cho quan hệ mới hàn gắn lại của chúng tôi lần nữa trở nên lạnh lẽo và nhạt nhẽo, nhưng không biết hà cớ gì rốt cuộc tôi vẫn có một cảm giác chột dạ, giống như tôi đã phản bội Gia Tuấn.

Đến chiều, chúng ta đi về nhà mẹ chồng, ăn cơm chiều ở chỗ mẹ chồng xong, mẹ chồng nhìn thấy con trai thì mừng rỡ không ngớt, lại độc chiếm phần lớn thời gian của con trai, cùng trò chuyện với con trai ở trong phòng ngủ, Gia Kỳ thì lại thần bí đi ra ngoài hẹn hò, không có ở nhà, một mình tôi ở trong nhà bếp đeo găng tay rửa chén.

Tôi nghe được tiếng của mẹ chồng: “----- hàng xóm đều nói mẹ tốt phước, gia đình nghèo khó như vậy, cũng nuôi nấng ra được một đại luật sư.”

Gia Tuấn vẫn cười ha ha để trấn an mẹ.

Gia Tuấn thật có hiểu, bất luận có bao nhiêu tâm sự, anh cũng không muốn thể hiện ra trước mặt mẹ, nhưng tôi biết, áp lực mà anh ấy gặp phải trong khoảng thời gian này không có lời nói nào có thể bày tỏ hết.

Cuối cùng, chúng tôi cũng rời khỏi nhà mẹ chồng.

Về đến nhà, tôi rửa mặt ở nhà vệ sinh, bỗng nhiên nhớ đến chiếc khăn lụa kia, vì vậy tôi đến phòng khách tìm túi xách của tôi.

Phòng khách không có, tôi vào phòng ngủ, vừa đẩy cửa phòng ngủ ra, bỗng nhiên tôi thấy Gia Tuấn đang mở túi xách của tôi, lấy chiếc khăn lụa ra, cầm ở trên tay và suy nghĩ.

Tôi gọi anh: “Gia Tuấn.”

Anh bị tôi cắt ngang nên có hơi mất tự nhiên: “Chuyện gì?”

“Anh lấy khăn lụa của em để làm gì vậy?”

“Chiếc khăn lụa này đáng giá bao nhiêu tiền?”

Tôi tùy tiện bịa đặt: “60 đồng.”

Anh hơi hốt nói: “60 đồng? Chất liệu vải cũng quá kém!”

Sau đó anh thuận tay ném một cái, chiếc khăn lụa bị ném tới sọt rác bên cạnh giường, tôi kêu lên sợ hãi: “Gia Tuấn, anh làm gì vậy?”

Anh tùy tiện nói: “Không có gì, chỉ 60 đồng thôi mà, cũng không phải là hàng tốt gì cả, lần sau anh sẽ mua cho em một cái tốt hơn.”

Tôi nhìn chiếc khăn lụa bị ném vào trong sọt rác, trong sọt rác còn có vỏ táo mà tôi gọt bỏ đi, chiếc khăn lụa vô tội cùng vỏ trái cây này bị vứt vào cùng một chỗ.

Gia Tuấn lấy tay xoa xoa cổ một cái: “Anh đi rửa mặt.”

Khi anh đi ngang qua người tôi, tôi gọi anh lại: “Chờ chút.”

Anh dừng bước.

Tôi xoay người, đối diện với anh: “Gia Tuấn, vì sao lại muốn ném đồ đạc của em?”

Anh đón lấy ánh mắt của tôi, dường như ngạc nhiên khi tôi lại có thể đập chất lại anh như vậy.

Chúng tôi là vợ chồng, vợ chồng hơn 4 năm, tôi chưa từng dùng tới thái độ chống đối anh, trước đây đều là anh cho tôi chi phí trong nhà, cho tôi tiền tiêu vặt, tôi mua về thứ gì mà nói không tốt muốn ném đi, anh cũng không nghe không hỏi, đây là lần đầu tiên anh can thiệp vào cuộc sống của tôi.

Tôi trực tiếp hỏi anh: “Gia Tuấn, anh không thích chiếc khăn lụa này đúng không? Nhưng đây là đồ đạc của em, trước tiên không nói đến chuyện giá cả, chỉ nói đến quyền sở hữu của nó, nó thuộc về em mà.”

Thế nhưng, Gia Tuấn lại chỉ đáp lại một câu: “Đình Đình, em là vợ của anh.”

Tôi không giận: “Em là vợ của anh, nhưng không có nghĩa rằng em chính là vật sở hữu của anh, em có quyền chi phối thời gian và mọi thứ của em, quần áo của em, đồ đạc của em, em không thích thì em có thể ném đi, nhưng em không muốn anh ném nó thay em.” Anh chăm chú nhìn vào ánh mắt của tôi, hai người chúng tôi cũng không buông tha cho đối phương, nhưng hai người chúng tôi đều mang tâm sự, hơn nữa, đều rất khẩn trương.

Tôi bỗng bình tĩnh: “Gia Tuấn, xin lỗi em đi.”

Tay anh bỏ vào túi quần, không nói lời nào.

Tôi có hơi phẫn nộ: “Gia Tuấn, vợ chồng cũng phải tôn trọng lẫn nhau.”

Anh vẫn tiếp tục không lên tiếng, có hơi bị bẽ mặt.

Tôi nhìn ra, anh không định xin lỗi, anh cũng không ngờ tôi sẽ đối xử với anh như vậy, từ trước đến nay tôi đều ôn hòa, anh nói gì thì nghe nấy, hiện giờ, tôi lại không vâng lời nữa, anh thật bất ngờ, nếu vì chuyện khác thì anh có thể xin lỗi, nhưng anh cảm thấy được chuyện này hoàn toàn là một chuyện nhỏ, thậm chí là tôi cố tình gây sự, cho nên anh không định sẽ xin lỗi.

Tôi im lặng nhặt chiếc khăn từ chỗ vỏ trái cây lên, lướt qua người anh bỏ đi, anh một phen giữ chặt tôi lại.

“Chiếc khăn lụa này có phải là anh ta tặng cho em không?”

“Ài?”

“Bùi Vĩnh Diễm.”

Tôi hoảng hốt, Gia Tuấn lại có thể biết tên của Bùi Vĩnh Diễm.

Đột nhiên, tôi có một cảm giác rất kỳ lạ, tôi, Gia Tuấn, Bùi Vĩnh Diễm, ba người chúng tôi, dường như quan hệ cả ba vô cùng tế nhị, tuy rằng hai người đàn ông này chưa chạm trán trực diện với nhau, nhưng trong lòng của cả hai, từng người đều không xa lạ gì đối phương.

Gia Tuấn là một người rất sắc bén, lớn hơn tôi 8 tuổi, trước tiên chưa cần nói đến ưu thế về tuổi tác, chỉ nói trong lòng, anh rành tôi 8 năm, 8 năm đó lại rèn luyện ở nơi làm việc và cuộc sống, nếu tôi tiếp tục che giấu bất cứ điều gì ở trước mặt anh nữa, nói chuyện không xong, ngược lại càng diễn càng hỏng bét.

Suy nghĩ xong, tôi không che giấu: “Đúng.”

Với ánh mắt sắc bén của Gia Tuấn, anh không thể không nhìn ra nhãn hiệu và giá cả của chiếc khăn lụa này, tôi thật ngốc, đầu óc phản ứng quá chậm, ở trước mặt anh lại có thể sửa giá cả thành 60 đồng.

Gia Tuấn bình tĩnh nói: “Anh ta có đến tìm anh.”

Hà, tôi vô cùng khiếp sợ, “Anh nói là Bùi Vĩnh Diễm đi tìm anh sao?”

“Đúng, em có muốn biết nội dung cuộc nói chuyện của bọn anh không?”

Tôi nhất thời ngây ngẩn tại chỗ.

Gia Tuấn không nhìn tôi, anh nói: “Anh ta lại hỏi anh, có phải thật lòng muốn quay lại hay không, có thể không làm tổn thương em nữa hay không, anh ta tính cái gì? Là chuyện vợ chồng người ta, liên quan gì đến anh ta chứ!”

Tôi nhất thời bối rối.

“Không phải anh hoài nghi nhân phẩm của em, anh tin em và anh ta là ngay thẳng trong sạch, nhưng cái anh đề ý chính là trái tim của em, anh ta tính toán gì? Anh ta có thể đến tìm anh, hỏi anh mấy vấn đề này, anh ta có ý định gì chứ? Anh nói mĩa anh ta, nếu anh và em ly hôn, không phải anh ta sẽ chuẩn bị thừa cơ chen vào chứ, anh ta lại có thể nói với anh, không phải thừa cơ chen vào, mà anh ta thật sự động lòng với em, Đinh Đinh, em nói cho anh biết đi, anh là một người đàn ông, nghe được một người đàn ông ở trước mặt anh nói những chuyện này, anh sẽ có cảm giác thế nào?”

Đầu óc tôi nhất thời rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 36: Cạnh tranh giữa hai người đàn ông, tôn quý và mạnh mẽ

Tôi cố gắng giải thích với Gia Tuấn: “Gia Tuấn, anh hiểu lầm rồi, thật ra em và Bùi Vĩnh Diễm chỉ là bạn bè, so với cấp trên và cấp dưới thì quan hệ tốt hơn một chút mà thôi. Anh ta nói anh ta khá thích thiết kế của em, cảm thấy rằng em là một người bạn không tồi.”

“Thiết kế của em?” Gia Tuấn chợt nổi câu, trong giọng điệu của anh lại có ý khinh thường: “Em chưa từng thiết kế gì cả, trình độ thiết kế của em nhiều nhất cũng chỉ tốt hơn học sinh trung học một ít mà thôi, anh ta thuê em? Như vậy thì anh ta vừa ý em cái gì? Cũng chỉ là lòng dạ của Tư Mã Chiêu, người ngoài đều biết.”

Tôi nhất thời bị châm chọc đến phát run: “Phó Gia Tuấn, anh xem thường em? Có phải ở trong lòng anh, em chỉ xứng ở nhà thêu hoa, nuôi chim chóc, ngày ngày cùng anh trò chuyện tâm sự, khi anh cần em ra ngoài xã giao, em phải ăn diện thật đẹp ở bên cạnh anh làm bình hoa? Một người phụ nữ vô dụng như em đây, không xứng làm những công việc đó, có đúng không?”

Anh nhất thời ngây người, không ngờ tôi lại phản ứng mạnh như vậy.

Đột nhiên, trong lòng tôi cảm thấy uất ức, rót nước mắt.

“Gia Tuấn, người khác nói em thế nào, em không quan tâm, em cũng biết năng lực mình kém, em luôn cố gắng, em chỉ muốn chứng minh cho người khác thấy, nhưng hiện giờ, anh lại có thể nghĩ em như vậy?”

Anh mềm mỏng xuống: “Đinh Đinh, xin lỗi, không phải anh có ý này, vừa rồi anh có hơi tức giận.”

Tôi vô cùng chua xót: “Anh còn có thể nói gì nữa? Căn bản là anh nghi ngờ em và anh ta đã từng có quan hệ gì đó, đúng không?”

Gia Tuấn vội vàng giải thích: “Không phải, anh tin em, Đinh Đinh, xin lỗi, vừa rồi quả thật anh hơi tức giận, anh xin lỗi em.”

Tôi lạnh lùng: “Anh ra ngoài đi.”

“Đinh Đinh.”

“Anh không đi, em sẽ đi.”

“Đình Đình, bà xã.” Anh chạy đến ngăn tôi lại, bối rối xin lỗi tôi, tôi nhứt đầu, lòng dạ rối bời, hiện giờ tuyệt đối không muốn nhìn thấy anh, kết quả hai người chúng tôi giằng co trong phòng một hồi, tôi kiên quyết, dùng sức đẩy anh ra phía sau, anh không đứng vững, cũng không ngờ tôi lại có sức lực lớn như vậy, cả người thoáng cái ngã sấp xuống giường.

Tôi ra khỏi phòng ngủ, đến một phòng khác, tôi khóa trái cửa phòng lại.

Gia Tuấn đuổi đến, anh ở bên ngoài gõ cửa, không ngừng gọi tên tôi.

Tôi ngồi trên giường, trong tay còn nắm chặt chiếc khăn lụa, lòng dạ rối bời.

Tiếng của Gia Tuấn mềm đi, anh ở bên ngoài nhẹ giọng gọi tôi, xin tôi mở cửa cho anh, tôi làm thinh, đột nhiên tôi nghĩ đến một buổi tối của mấy tháng trước, đêm mưa gió, anh bỏ lại tôi, đến phòng này, để mặc tôi ở bên ngoài khóc thảm thiết, tôi ôm đầu gối ngồi ở ngoài cửa, vẫn đau thương mà khóc, anh nghe thấy, nhưng anh vẫn không chịu mở cửa.

Tôi bỗng cảm thấy vô cùng thê lương.

Gia Tuấn ở bên ngoài cầu xin mãi, thật lâu sau, tôi vẫn làm ngo, cuối cùng anh không nhận được sự tha thứ của tôi, đành không vui trở về phòng.

Buổi tối này, hai người chúng tôi lại chia phòng ra mà ngủ.

Tôi nghĩ rằng cả hai chúng tôi đều không ngủ được, có lẽ đều suy nghĩ những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này.

Chúng tôi đã từng là một đôi vẫn chồng rất ân ái, nhưng chỉ một lần anh ngoại tình, đã hủy diệt sự tín nhiệm mà chúng tôi đã vất vả gầy dựng, sau khi bị hủy, chúng tôi cẩn thận nhặt lại những hồi ức này, cố gắng dán chúng lại với nhau, xây dựng lại một bức tường, vốn tưởng rằng bức tường này chắc chắn hơn so với trước đây, sau khi trải qua mưa gió sẽ càng quý trọng đối phương hơn, không ngờ vết nứt vẫn còn, keo mạnh cỡ nào cũng không dễ dàng dán dính lại với nhau, vết thương vẫn ở đó như trước.

Tôi không tài nào ngủ được, Bùi Vĩnh Diễm lại đi tìm Phó Gia Tuấn? Tại sao anh ta lại làm như vậy, tôi nhất thời bắt đầu ghét anh ta, hôn nhân của tôi là việc của cá nhân tôi, liên quan gì tới anh ta chứ, vậy mà anh ta lại tự chủ trương, tự mình đa tình đến cỡ này.

Bản thân tôi lại có hơi lo lắng, tôi không biết nội dung cuộc đối thoại giữa anh ta và Gia Tuấn, nhưng có thể suy ra một chút, nếu anh ta không phải thật sự động lòng với một cô gái, sẽ không bất chấp nguy hiểm bị một người đàn ông khác đánh như từ, đến chất vấn người đó, có phải anh ta thật lòng nghĩ là trở lại bên cạnh cô ấy, lại có thể phản bội cô ấy lần nữa hay không, anh ta từng học trường đại học nổi tiếng nhất thế giới, làm việc sẽ không thể nào không đầu không đuôi như vậy, nhưng anh ta lại làm cái việc không suy tính kỹ càng, giống như một anh chàng lỗ mãng không biết suy nghĩ.

Trái tim tôi phân thành hai cực, băng và lửa.

Đồng thời, tôi hết lần này đến lần khác tự nói với mình, người tôi yêu là Gia Tuấn, đối với Bùi Vĩnh Diễm, tôi chỉ có tôn trọng và ngưỡng mộ, chính vì thế, tôi không thể để cho người đàn ông này làm đảo lộn cuộc sống của tôi, ở phương diện khác, tôi lại buồn bực Gia Tuấn, tại sao anh có thể xem tôi giống như vật sở hữu cá nhân của anh chứ, đối với đồ đạc của tôi muốn ném liền ném, căn bản không trung cầu ý kiến của tôi.

Mãi cho đến rạng sáng, tôi mới mơ màng ngủ thiếp đi, đến sáng sớm sau, vừa mở mắt, đã sắp đến 8 giờ.

Tôi cuống quýt mở cửa phòng, vội vàng ở trong nhà vệ sinh rửa mặt, giống như bị triệu tập khẩn cấp vậy.

Gia Tuấn kêu tôi: “Đình Đình, ăn chút gì đi.” Anh đã dọn sẵn điểm tâm sáng trên bàn.

Tôi qua loa bôi bôi trát trát lên mặt: “Không kịp nữa rồi, sắp muộn.”

Nói xong, tôi vọt tới phòng ngủ của Gia Tuấn, tìm quần áo của mình, cũng không để ý đến anh đứng bên cạnh tôi nhìn tôi, tôi cời áo ngủ, nhanh chóng mặc áo ngực, áo len, áo khoác lên người.

Cầm túi xách muốn đi, Gia Tuấn ngăn tôi lại: “Em ăn một chút gì rồi hãy đi, anh đưa em đi làm, thời gian cũng kịp mà, em ăn thứ gì đó trước đi.”

Tôi nhìn sang bàn ăn, anh lại dậy sớm để nấu cháo? Còn cắt trứng muối và chân giò hun khói bỏ vào trong, ngoài ra còn có một đĩa nấm kim châm.

Anh đã thay quần áo, chuẩn bị đưa tôi đi làm, tôi chỉ đành chạy đến bên cạnh bàn, dùng tay tùy tiện ngắt mấy cái nấm kim châm, nhét vào trong miệng. Sau đó cũng không để ý đến cháo có nóng hay không, bụng chén đưa lên miệng uống sạch.

Gia Tuấn im lặng nhìn tôi làm xong toàn bộ, anh cầm chìa khóa cùng tôi đi ra khỏi nhà.

Khi lên xe tôi mới nhớ tới một chuyện: “Gia Tuấn, anh vẫn chưa ăn sáng.”

Anh lạnh nhạt nói: “Anh quen rồi.”

Khởi động xe.

Trước khi xuống xe, tôi lấy thẻ chấm công ra, lúc phải xuống xe, tôi dặn dò anh: “Gia Tuấn, anh đến nhà ăn phía dưới tòa nhà công ty ăn chút gì đi.” Sau đó nhanh như chớp vọt vào trong tòa nhà.

Một ngày làm việc, tôi đã hết giận Gia Tuấn rồi, dù sao tôi và Gia Tuấn cũng là vợ chồng, giữa vợ chồng không thể có mâu thuẫn sâu sắc được.

Anh là đàn ông, nâng cao sĩ diện, không chịu cúi đầu, nếu tôi may mắn không nhường bước, thành toàn cho người phụ nữ nhỏ nhen ích kỷ cay nghiệt trong tôi, đối với tôi thì có lợi ích gì? Chúng tôi phải chung sống với nhau cả đời, cũng không phải ngày một ngày hai. Nếu phải tranh khí thế, có bản lĩnh tôi hãy cạnh tranh với đối thủ, cạnh tranh với người nhà của mình, tôi há được gọi là anh hùng hảo hán gì chứ?

Chu Vi gọi điện thoại hẹn tôi ra ngoài ăn cơm tối, tôi từ chối, cô ấy ở trong điện thoại làm tổn thương tôi: “Không sắp xếp được thời gian, chỉ có không muốn hẹn gặp thôi.”

“Tớ không có tư chất thông minh giống cậu, tớ rất dốt, hết giờ làm tớ cũng phải xem sách.”

Cô lại lẩm bẩm: “Thời gian của cậu thuộc về cậu, hết sức hiển nhiên, nhưng hiện tại cậu lại thuộc về Phó Gia Tuấn, cậu lại mất đi chính mình.”

Tôi không có thời gian để nghiên cứu tỉ mỉ lời nói của cô ấy, sau khi tan tầm tôi phải đi siêu thị, chuẩn bị làm vài món mà Gia Tuấn thích ăn.

Nhưng điện thoại của Gia Tuấn lại đến trước tôi, anh nói với tôi, hai người bạn của anh tới nên cùng bạn đi ra ngoài ăn cơm, vì thế tôi xóa đi suy nghĩ này trong đầu, nếu anh không về ăn cơm, tôi ở bên đường ăn tô mì thịt bò của tiệm mì thịt bò California là được rồi.

Cơm nước xong, về đến nhà tôi tháo giày ra, nằm trên sofa xem tivi, điện thoại u u vang lên, là tin nhắn đến.

Tôi vừa nhìn, dĩ nhiên là của Bùi Vĩnh Diễm, tôi lập tức vuốt tóc mấy cái, ngồi lên xem.

“Đài thiên văn nói đêm nay thời tiết rất tốt, có thể thấy được tinh vân của chòm sao Orion đẹp nhất, anh có một cái kính viễn vọng kéo dài ra ba thước, có thể nhìn thấy tinh vân bảy màu, em có bằng lòng cùng anh đi xem cảnh quan này không?”

Trái tim tôi đập loạn nhịp, sao Bùi Vĩnh Diễm lại gửi tin nhắn này cho tôi?

Tay tôi run rẩy, trống ngực rõ ràng không còn êm ái như bình thường, đây là ý gì chứ? Tin nhắn như vậy, anh ta không nên gửi cho tôi, tôi là một phụ nữ đã kết hôn, nếu anh ta muốn cảm dỗ và khiêu khích, bên ngoài có rất nhiều cô gái đáng để anh ta đi ưu ái, anh ta như vậy rốt cuộc muốn làm gì?

Tôi chân chò một lát, cuối cùng nhấn nút xóa tin nhắn đi.

Nằm trên sofa, tivi đang chiếu cái gì, một chút tôi cũng không xem vào trong được.

Điện thoại dưới cánh tay lại bắt đầu rung lên, lần này dĩ nhiên là cuộc gọi đến.

Tôi do dự nhìn dây số, tuy rằng trên màn hình không có hiện tên, nhưng dây số này đương nhiên tôi nhớ rõ, công ty phát cho mỗi công nhân viên một cái bản liệt kê số điện thoại, trên đó dây số đầu tiên chính là số điện thoại của tổng giám đốc.

Tôi thì thảo tự nói với chính mình, đừng khiến tôi động lòng.

Điện thoại cứ thế rung lên, rốt cuộc nhin không được, tôi nhận cuộc gọi.

“Tổng giám đốc Bùi.”

“Đã hết giờ làm, không cần gọi anh là tổng giám đốc Bùi nữa.”

“Anh Bùi.”

“Em đang làm gì vậy?”

“Tôi vừa mới ăn cơm xong.”

Anh ta lại hỏi tôi: “Anh vẫn chưa ăn, em ăn gì vậy?”

Anh ta lại tán gẫu với tôi đề tài nhàm chán như thế.

“Tôi ăn mì sợi.”

“Thêm thịt bò California ăn ngon chứ?”

Tôi lại ngồi lên, thêm thịt bò California? Tại sao anh ta biết tôi ăn cơm ở bên ngoài?

Dường như anh ta biết tôi sẽ nghi ngờ như vậy, đành giải thích trong điện thoại: “Anh lái xe ngang qua, vô tình nhìn thấy em trong tiệm thịt bò California.”

Tôi đành nói: “Đứng, tùy tiện ăn một chút.”

“Có thời gian ra ngoài không?”

Tôi hoang mang một hồi, anh ta lại trắng trợn hẹn tôi như thế?

Trong đầu tôi không ngừng suy nghĩ tìm đối sách để từ chối.

Tôi bỗng lên tiếng: “Gia Tuấn, anh nói gì vậy? Ừ, em biết rồi, em đưa cho anh liền.”

Sau đó tôi nói vào điện thoại: “Xin lỗi, anh Bùi, ông xã tôi đang tắm, anh ấy muốn tôi lấy khăn, tôi xin lỗi không tiếp chuyện được.”

Tôi vừa muốn ngắt điện thoại, anh ta gọi tôi: “Chờ chút.”

Tôi đành dừng lại.

“Anh ta căn bản không có ở nhà.”

Tôi sợ hãi, Bùi Vĩnh Diễm này muốn làm gì? Sao anh ta lại biết Gia Tuấn không có ở nhà? Chỉ có một mình tôi ở nhà?

“Chồng em không có nhà, 15 phút trước anh ta gọi điện cho anh, anh ta đã uống rượu, ở trong điện thoại mắng anh.”

Tôi sợ ngẩn người, Gia Tuấn gọi điện thoại cho anh ta?

Giọng nói của Bùi Vĩnh Diễm rất bình tĩnh: “Anh ta nói với anh, em là vợ của anh ta, nếu anh còn dám quấy rầy em, anh ta nhất định sẽ đánh anh.”

Định đầu tôi đỏ mề mề: “Ông xã của tôi là một người ưu tú, là thần tượng của tôi.”

Ở đầu dây bên kia, giọng nói của Bùi Vĩnh Diễm vẫn rất bình tĩnh: “Những lời này của anh ta, anh không cảm thấy quá đáng, là phản ứng bình thường của một người đàn ông. Nhưng sau đó anh ta lại nói một câu, làm cho anh vô cùng khó chịu, anh ta nói là anh ở bên ngoài chơi đùa với những cô gái trẻ, lại đi cảm dỗ phụ nữ đã có chồng, bởi vì anh ta đã uống rượu, cho nên những lời sau đó cũng rất quá đáng, anh không có cách nào để nói lại từng câu với em.”

Tôi cố gắng nuốt nước bọt.

Tôi nghe được anh ta gằn từng tiếng một.

“Đình Đình, anh nói cho em biết, nói về chơi đùa, thật sự tính cách của anh cũng thích dạo chơi nhân gian, có những lúc anh rất thích chơi, thậm chí chơi rất lớn, rất phóng đãng. Nhưng anh sẽ lựa chọn đối tượng để chơi, anh biết là dạng phụ nữ nào thích hợp để anh chơi, dạng phụ nữ nào thích hợp để anh yêu, em muốn nói với anh, anh là một công tử đào hoa, người như anh sẽ không xứng có được chân tình, sẽ không nỗ lực vì chân tình, đúng không? Đình Đình, anh nói với em, anh theo đuổi cảm giác lãng mạn, cũng giống như nắm giữ cực quang, cực quang vĩnh viễn không có hình dạng nhất định, cho nên khiến người khác lưu luyến nó. Về đẹp này, cũng giống như tình cảm, tình cảm có trải qua lãng mạn, có chung sống giản dị, đem ra so sánh, anh càng thích thứ tình cảm phải gian nan vất vả nhiều lần mới tranh thủ được, đương nhiên lúc theo đuổi được rồi, anh sẽ nắm giữ thật chặt, sẽ không phản bội lại nó.”

Tôi nhất thời ngây ngẩn tại chỗ, nắm ống nghe, tay có ngàn cân, cổ họng cũng bị nghẹn lại, tôi không nói được một câu.

“Đình Đình, anh cũng không hối hận khi nói những lời này với em, hiện giờ anh muốn nói rõ ràng lần nữa với em, anh thích em, vốn dĩ là thích, hiểu kỳ, có hứng thú. Hiện giờ thêm vào một chút yêu, anh nghĩ rằng, anh yêu em.”

Tôi há to miệng, cả buổi tôi mới cố gắng nói: “Anh Bùi, anh không hiểu.”

“Anh hiểu rất rõ.”

Tôi ngắt lời anh ta, vô cùng bình tĩnh nói: “Anh Bùi, quả thật là anh không hiểu, nghe xong lời nói của anh, đích thực là tôi rất cảm động, là một phụ nữ tại đây lúc này nghe lời thổ lộ như thế, phải rất vui sướng, lo lắng không yên. Anh khiến phụ nữ làm sao để từ chối anh đây? Điều kiện của anh xuất sắc, con người lại xuất chúng, nếu tôi chưa kết hôn, tôi nghĩ tôi nhất định sẽ vui đầu vào lòng anh không chút do dự, cho dù chỉ là một khắc ngắn ngủi, tôi cũng sẵn lòng, nhưng không thể, tôi sống rất thực tế, thực tế là cái gì, thực tế không phải như xem cực quang, thực tế cũng không phải như xem tinh vân, thực tế chính là cơm áo gạo tiền, còn có những tranh chấp và chuyện nhà bình thường nhất. Nếu đem ra so sánh, người thực tế và tình yêu lãng mạn, có bao nhiêu độ bền vững đây? Anh Bùi, tôi nói anh không hiểu, là bởi vì thế giới của tôi và thế giới của anh khác xa nhau một trời một vực, tôi không thích hợp với anh, thực ra tôi là một người có tầm nhìn hạn hẹp, lại là một phụ nữ không có chí lớn, tôi chỉ muốn tìm một bờ vai có thể che mưa che gió, không cầu mong anh ấy có bao nhiêu tiền và địa vị cao bao nhiêu, cho nên hiện tại tôi và chồng tôi chung sống với nhau, tôi rất hạnh phúc, cũng cảm thấy rất đầy đủ, tôi hy vọng quan hệ của chúng ta có thể duy trì tình bạn giữa cấp trên và cấp dưới, không hơn.”

“Em hãy nghe anh nói.”

“Thật xin lỗi, tôi không muốn nghe, tạm biệt.”

Tôi gác máy.

Đế điện thoại xuống, tôi lại rơi vào những suy nghĩ rối rắm, khi lần đầu tiên Bùi Vĩnh Diễm tỏ lộ với tôi, tôi xem như là một cơn gió thoảng qua, không chút nào để ý, không ngờ anh ta lại tiếp tục nói thao thao bất tuyệt với tôi, thậm chí còn nói đáng lẽ nên đi tìm Gia Tuấn, rốt cuộc anh ta muốn làm gì?

Tôi hoang mang, trong đầu rối bời như một mớ bòng bong, kiếm không ra đầu mối.

Anh ta thích tôi sao? Như vậy thì không hợp lẽ thường, tôi là một phụ nữ đã kết hôn, trên người tôi lại không có sự thanh khiết và xinh đẹp của một cô gái trẻ, cũng không có khí chất của ngôi sao, tôi chỉ là một người phụ nữ bình thường hòa vào trong biển người, tìm ở đâu cũng có, đây rồi. Thế nhưng anh ta lại nói với tôi, anh ta thích tôi?

Lời nói vô căn cứ.

Tôi lại bắt đầu tức giận, Gia Tuấn nói rất đúng, loại đàn ông như anh ta, chỉ chơi đùa với những cô gái trẻ, muốn cảm dỗ phụ nữ đã có chồng sa ngã mà.

Nhớ đến Gia Tuấn, tôi cảm thấy hoang mang, hôm nay Gia Tuấn gọi điện thoại cho anh ta? Bọn họ tranh chấp cái gì? Có phải Gia Tuấn vì chuyện chiếc khăn lụa hôm qua, càng hiểu lầm tôi thêm hay không?

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 37: Phó Gia Tuấn, anh khiến em quá thất vọng

Đã sắp 11h, Gia Tuấn vẫn chưa về nhà...

Tôi lo lắng không yên, trong điện thoại Bùi Vĩnh Diễm nói Gia Tuấn uống rượu, anh uống rượu ở đâu chứ? Trong điện thoại, anh và Bùi Vĩnh Diễm rốt cuộc đã nói những gì, tôi không biết tâm lý khi một người đàn ông mặt đối mặt với một người đàn ông khác, ta chỉ lo lắng cho Gia Tuấn, ai say rượu cũng không không thể được cảm xúc, ngộ nhớ Gia Tuấn say rượu rồi lái xe.

Tôi đứng trên sân nhà bồn chồn bất an, dưới ánh sáng đèn, bóng dáng của tôi dài ra, dài thật dài.

Tôi gọi điện thoại cho Gia Tuấn, nhưng anh vẫn không bắt máy, cứ cách 2-5 phút, tôi lại gọi một lần, nhưng anh luôn luôn không bắt máy, anh càng không nhận, tôi càng tức tối, càng nóng nảy, vì sao anh có thể như thế chứ? Anh có thể phóng đảng, nhưng phóng đảng lại không phải là quyền lợi của anh, đừng quên là ở nhà còn có người thân đang lo lắng cho anh.

Tôi đối với hành vi cố tình không bắt máy của Gia Tuấn, thật sự vô cùng phẫn nộ.

Cuối cùng, tôi không nhịn được nữa, gọi điện thoại cho một người, Thẩm An Ny.

Trước kia, trợ lý của Gia Tuấn là Đường Nhất Phàm, nếu tôi không tìm được Gia Tuấn, tôi sẽ gọi điện thoại cho Đường Nhất Phàm, cậu ta sẽ nói cho tôi biết Gia Tuấn ở đâu, hiện tại Đường Nhất Phàm đã nghỉ việc, tôi thật sự không biết phải tìm ai, đành phải ôm tâm lý thử vận may, gọi điện thoại cho Thẩm An Ny.

Tuy rằng không thích cô ta, nhưng cũng phải kiên nhẫn hỏi cô ta, có biết Gia Tuấn dùng cơm ở đâu hay không.

“Luật sư Phó dùng cơm ở quán ăn Triều Châu, nhưng mà hiện giờ anh ấy đã ăn xong rồi, bây giờ thì đi Đế Hoàng với bạn.”

Đế Hoàng là một hộp đêm cao cấp nơi đây, Gia Tuấn và hai người bạn đều là đàn ông, đàn ông đi xã giao ở bên ngoài, thỉnh thoảng đến hộp đêm, điều này cũng không có cách nào khiến người khác nói gì, mỗi lần Gia Tuấn đều giải thích với tôi, cũng đều biết chùng mực, tôi cũng không nghi ngờ anh.

Tôi hỏi cô ta: “Tại sao cô lại biết Gia Tuấn đi Đế Hoàng?”

Không ngờ Thẩm An Ny lại trực tiếp nói với tôi: “Chúng tôi cũng nhau đi ăn cơm, bạn bè của luật sư Phó nhất định muốn đi ra ngoài thư giãn một chút, luật sư Phó liền đi chung với họ, anh ấy uống rượu, không thể lái xe, cho nên tôi đưa anh ấy qua đó, còn xe thì để tôi lái về trước.”

Tôi nhất thời nổi nóng, từ trước đến nay Gia Tuấn thường hay nói đùa với bạn bè, cuộc đời anh có hai thứ tuyệt đối không thể cho mượn, một là vợ, hai là xe, chiếc xe ở trong lòng anh có cùng vị trí với vợ, hiện giờ anh lại có thể dễ dàng đưa xe cho Thẩm An Ny lái đi, nhưng lại không chỉ một lần, tôi đương nhiên vừa căm ghét vừa không vui.

Tôi tức giận đi tới đi lui, rốt cuộc nhìn không được, tôi thay quần áo, lập tức ra ngoài.

Thuê xe đến cửa Đế Hoàng, tôi nhìn nơi ăn chơi xa hoa trụy lạc này, hít một hơi, tôi đi vào. Thẩm An Ny cũng không giấu giếm hành tung của Gia Tuấn, thậm chí cô ta còn nói cho tôi biết phòng của Gia Tuấn ở đâu, tôi đi vào trong, một người phục vụ được huấn luyện nghiêm chỉnh, lập tức ngăn tôi lại: “Vị khách này, xin hỏi cô là đến tìm người hay là đến để tiêu tiền?”

Tôi nói: “Tôi đến tìm bạn, nhóm họ có 3 người ở phòng 207.”

Người phục vụ thấy tôi đi một mình, cũng không giống mang theo hung khí đến gây sự, vì vậy liền dẫn tôi đến trước cửa phòng.

Tôi đẩy cửa ra, quả nhiên thấy Gia Tuấn ở bên trong.

Chính xác là anh đang cùng hai người bạn ở bên trong, còn đang lớn tiếng uống rượu, thậm chí cửa mở, lúc đầu họ còn không chú ý tới, khi phát hiện ra tôi, ánh mắt của ba người đàn ông cùng lúc dừng ở trên người tôi, đều kinh ngạc đến nỗi dừng ly rượu trong tay, cũng không nói gì, tôi nhìn ba người này, họ không phải chỉ có một mình, bên cạnh mỗi người đều có một cô nàng hầu rượu.

Tôi nuốt giận, đứng, tôi phải tha thứ cho đàn ông ở bên ngoài xã giao, cho dù tìm nữ hầu rượu đến, đây cũng không phải là chuyện tội ác tày trời gì.

Khuôn mặt của Gia Tuấn ửng hồng, nhìn ra được rõ ràng anh đã uống không ít rượu, anh thấy tôi bước vào, kỳ lạ nhất chính là, anh cũng không ngạc nhiên, chỉ chau mày, híp mắt hỏi tôi: “Em đến làm gì?”

Tôi xót xa nhìn anh, đứng trước mặt ba người đàn ông và ba cô gái hầu rượu, tôi được gọi là cái gì?

Tôi lại nhìn chồng mình, anh không mang giày, chân thì gác lên chiếc bàn ở trước mặt, hai chiếc cúc trên chiếc áo sơ mi tháo ra rồi rạc, người thì mệt mỏi tựa vào ghế sofa, tay trái bưng một ly rượu, tay phải ôm vai một cô gái, trước khi tôi tiến vào thì nửa người của cô gái kia vắt trên người của anh, sau khi thấy tôi đi vào, lúc này mới lui về bên cạnh, hơn nữa còn sửa sang lại một chút thân váy chật chội của mình.

Gia Tuấn thu tay về, anh đặt lại ly rượu trong tay lên bàn, người cũng gắng gượng ngồi thẳng lại.

Tôi chịu đựng uất ức trong lòng, gọi anh: “Gia Tuấn, đã khuya rồi, về nhà được không?”

Anh lại tựa vào ghế sofa, lười biếng nói: “Em đang làm cái gì vậy? Sao em đến đây?”

Người bạn của Gia Tuấn cũng mang theo chút hơi men, đá anh: “Phó Gia Tuấn, bà xã cậu đánh đến cửa rồi, cậu còn không mau mau về nhà với cô ấy đi.”

Gia Tuấn nhàu mày: “Còn chưa uống cạn hứng thú, về cái gì mà về?”

Tay anh lại khoát lên vai của cô gái kia, ý bảo cô gái: “Rót rượu.”

Cô gái kia vâng theo, lập tức cầm rượu rót cho anh, rượu màu đỏ sậm được rót vào trong ly, tôi bỗng nhiên giận dữ, xông lên đoạt lấy ly rượu, tạt thẳng vào Gia Tuấn, Gia Tuấn không tránh kịp, kết quả đã bị trúng hết, rượu tươi vào chiếc áo sơ mi màu nhạt của anh, một mảnh đỏ như máu.

Tất cả mọi người đều im lặng, trong không gian chỉ còn lại tiếng nhạc không quá lớn, bao phủ trên người chúng tôi.

Ba cô gái tiếp rượu hoảng sợ, đều hoảng hốt đứng dậy, chuẩn bị lui ra ngoài, lúc này có một cô hơi lớn hơn hai cô kia một chút, có ý định là không đi được, vì chưa bo tiền.

Tôi nghe rõ ràng, lập tức mở túi xách, lấy mấy tờ 100 đồng từ bên trong ra, ném xuống trước mặt các cô ấy: “Cầm lấy tiền, đi nhanh đi.”

Ba cô hầu rượu chần chờ một chút, nhưng vẫn cúi xuống nhặt tiền lên, ngay lúc định đi, cô gái lớn tuổi hơn một chút quay đầu lại, nói với tôi một câu.

“Chị hãy nhớ kỹ một chuyện, chúng tôi nhặt tiền là coi trọng tiền, chúng tôi cũng là làm việc, không trộm không cướp, chúng tôi quang minh chính đại.”

Khá lắm, cô ta lại có thể nói chuyện như vậy với tôi, tôi quay đầu lại nhìn cô ta chăm chăm.

Tuổi tác của cô ta xem chừng cũng không nhỏ hơn tôi, cũng xấp xỉ như tôi vậy, nhìn tôi, lại chậm rãi nói thêm một câu: “Chị muốn đánh tôi sao? Tôi khuyên chị một câu, phụ nữ thượng đẳng giữ đàn ông trên tâm lý, còn phụ nữ hạ đẳng giữ đàn ông trên giường, trong mắt chị chúng tôi là loại phụ nữ hạ đẳng, nhưng chị ở trong mắt đàn ông, là loại phụ nữ gì chứ?”

Hai bạn đồng nghiệp của cô bối rối kéo cô đi, tôi lại bị lời nói của cô ta làm sợ hãi, đứng nguyên tại chỗ.

Không ngờ ở nơi ăn chơi này lại có nhan sắc bén nhọn như vậy, tôi nhất thời sững sốt, chính xác, tôi ở trong mắt đàn ông là loại phụ nữ gì chứ? Dù sao vào lúc này, người đàn ông của tôi cũng gọi phụ nữ bên ngoài mà.

Tôi nhìn Gia Tuấn, Gia Tuấn và hai người bạn đều bị một màn này dọa sợ, hai người đàn ông kia nhìn Gia Tuấn, rồi lại nhìn tôi, không dám nói một câu.

Tôi đi đến trước mặt Gia Tuấn: “Gia Tuấn, anh không theo em về?”

Anh đã tỉnh rượu, nhìn cũng không thèm nhìn tôi, chỉ thấp giọng nói: “Em về nhà đi.” Sau đó, anh vẫn ngồi tại chỗ, cầm ly tự rót rượu cho chính mình.

Tôi tức giận, nước mắt cũng đều trào ra, mắt lý trí lại cảm một ly rượu khác ở trên bàn, tạt thẳng vào mặt anh, “Phó Gia Tuấn.” Tôi ra sức kéo anh đứng lên.

Gia Tuấn hoàn toàn không để ý đến tôi, anh lại uống rượu, bản thân đã không còn lý trí, hiện giờ lại bị mất hết thể diện trước mặt bạn bè, trong cơn tức giận, anh hất tôi thật mạnh sang bên cạnh, tôi không ngờ sức lực của anh lại lớn như vậy, cơ thể mất đi trọng tâm, ngã một phát xuống góc bàn ngay trước mặt anh, cần ngay thất lung của tôi, tay tôi kéo ly rượu trên bàn, ly rượu còn có dụng cụ ném xúc xắc để vui chơi uống rượu, tất cả đều bị kéo rơi xuống đất loảng xoảng.

Tôi đau đến nỗi nước mắt lập tức chảy xuống, không phải là đau thể xác, mà là đau trong lòng.

Tôi té ngã trên đất, cả buổi cũng không đứng lên, bạn bè của Gia Tuấn cũng bị dọa cho choáng váng, ngồi trên ghế sofa, không biết có nên đến đỡ tôi hay không, sau một hồi, một người mới nhớ ra, kéo tôi dậy: “Em đâu.”

Người đàn ông cũng khều Gia Tuấn, “Gia Tuấn, tại sao cậu lại có thể đối xử với em dâu như vậy?”

Nước mắt không ngừng chảy xuống, tôi lại nhìn Gia Tuấn, anh xanh mặt, vẹo đầu sang một bên, lau đi rượu trên mặt, anh vẫn không nhìn tôi.

Tôi từ trên đất đứng lên, ngẩng đầu nhìn Gia Tuấn, rung rung thốt ra một câu: “Phó Gia Tuấn, anh khiến em quá thất vọng.”

Tôi không biết bản thân làm sao để ra khỏi Đế Hoàng. Gia Tuấn không đuổi theo tôi, tôi ôm mặt, hoảng loạn chạy ra, khi xuống bậc thang, tôi còn bị hụt chân, chắc trật chân rồi. Tôi nghĩ tôi nhất định vô cùng thảm hại, lên đại một chiếc taxi, ngồi phía sau xe taxi, tôi ôm mặt khóc.

Đây là chồng của tôi, là người mà tôi cho rằng ưu tú nhất toàn thế giới, là thần tượng của tôi. Từ lần đầu tiên tôi thấy anh, 6 năm trước, tôi bùng mồm, đi về phía trước thật cẩn thận, chỉ một bước không tốt, ngã sấp xuống, nhào vào trên người anh, khi vừa ngẩng đầu lên, lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi đã bị người như anh làm cho rung động.

Tôi rót nước mắt, 6 năm qua, trong mắt tôi không nhìn qua người đàn ông nào khác, cho dù hiện tại, Bùi Vĩnh Diễm, tôi chỉ xem anh ta là một phong cảnh có thể thưởng thức, thế giới của tôi, toàn bộ của tôi đều là vì Gia Tuấn, nhưng hiện tại, anh lại đối xử với tôi như vậy, anh thô lỗ đẩy tôi ra, tuy rằng anh đã uống rượu, nhưng chúng tôi đã từng ân ái kia mà? Những lời anh nói với tôi đâu? Đi đâu hết rồi?

Xe đã chạy đến tiểu khu, tôi cầm túi, lê bước chân, trở về nhà, đi một đoạn thì rót một hàng lệ.

Mở cửa nhà, đèn bên ngoài hành lang sáng lên, trong nhà lại tối thui, tôi đi vào nhà vệ sinh, bật đèn, tôi nhìn chính mình trong gương, tiếng của cô gái hầu rượu đó lại vang lên: “Phụ nữ thượng đẳng giữ đàn ông trên tâm lý, phụ nữ hạ đẳng giữ đàn ông trên giường, chị ở trong mắt đàn ông là loại phụ nữ gì chứ?”

Tôi nhìn gương mặt của chính mình, tái nhợt không màu, giống như bột tẩy trắng tẩy qua, cặp mắt trống rỗng, không có thần, dưới ánh đèn lò mờ, chỉ sáng lên hai hố đen không màu, tôi không dám nhìn chính mình, tôi như vậy, được xem là loại phụ nữ nào đây?

Trên tay còn có vết thương, lúc này tôi mới nhớ ra, hẳn là lúc này bị Gia Tuấn hất té ngã, tay bị ly thủy tinh cửa vào rồi, hiện giờ đang rướm máu ra bên ngoài.

Tôi khóc, mở vòi nước để rửa tay, lại đi tìm băng gạc, băng bó tay lại.

Khi nằm xuống, tôi xem đồng hồ, đã qua 12h, tôi lại nghĩ đến lời nói của Gia Tuấn.

“Đình Đình, anh hy vọng cả đời này sẽ đóng 3 vai diễn với em: chồng, người yêu, ba, anh sẽ chăm sóc em, yêu thương em, bảo vệ em. . . .”

Đó là lời anh nói vào cái ngày mà chúng tôi kết hôn, anh nhận lấy tay tôi từ trong tay ba, nói những lời thâm tình này với tôi. Lúc ấy, nước mắt của tôi thoáng trào ra, ngăn cũng không ngăn lại được, tôi chỉ đành ngước đầu lên nhìn, cố gắng không để cho nước mắt chảy ra, trôi mất lớp trang điểm.

Thực tế, nghiệt chủng mà quá khứ lưu lại chính là hồi ức, tôi đau khổ, ủ trong chăn, hết như một con cua lột, tôi đau đớn tột cùng.

Giữa mơ mơ màng màng tôi ngủ thiếp đi. Tôi mệt mỏi quá, ngày mai tôi còn phải đi làm, tôi không thể bốc đồng khiến bản thân mất ngủ một đêm được, tôi phải khuyên bản thân đi ngủ.

Trong bóng tối không biết bao lâu, chỉ biết là điện thoại bắt đầu vang lên ồm ồm, tôi sờ soạng dưới gối lấy ra: “Ai vậy?” Tôi mệt mỏi không mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 38: Tiểu Tứ tuyên chiến, cạnh tranh công khai

Lúc đầu, bên trong có chút im ắng, hòa vào sự tĩnh mịch của đêm, thật đau xót. Sau đó, bên trong xuất hiện một tiếng nói quen thuộc: “Đình Đình.”

Tiếng nói khàn đặc, không rõ, vừa nặng vừa kéo dài.

Là Gia Tuấn.

Tôi mở to mắt.

Anh ở bên kia, nghẹn ngào gọi tôi: “Đình Đình... Đình Đình, vợ ơi.”

Lòng tôi chua xót thoáng thanh tỉnh lại.

Tôi hỏi anh: “Anh đang ở đâu?”

Bên kia, anh không lên tiếng, lại nghe tiếng hít thở, ngáy khò khò, dường như anh đã ngủ.

Tôi ngồi dậy: “Gia Tuấn, Gia Tuấn, anh đang ở đâu?”

Tôi không ngừng gọi, thật lâu sau trong điện thoại truyền đến một giọng nói: “Anh ấy ở chỗ tôi.”

Tôi thất kinh, Thẩm An Ny?

Tôi lại liều lĩnh chạy ra khỏi nhà, kêu xe đến chỗ ở của Thẩm An Ny, Thẩm An Ny mở cửa cho tôi, tôi nhào vào trong, trước tiên vọt đến phòng ngủ, quả nhiên Gia Tuấn đang an ổn nằm trên giường, trên người đắp chăn, anh ngủ thật say.

Tôi cực kỳ phẫn nộ, chớp lấy anh: “Gia Tuấn, anh lập tức đứng lên cho em, anh buồn ngủ thì về nhà mà ngủ.”

Quả thực là tôi tức giận muốn khóc, Gia Tuấn lại có thể ở chỗ của Thẩm An Ny.

Đàn ông sau khi say rượu giống như một khối bùn nhão, tôi hoàn toàn không đẩy được anh, kéo cánh tay anh, tôi dùng sức thế nào cũng không nhấc anh dậy nổi, cực kỳ tức giận, tôi đứng bên cạnh giường thờ hồn hên.

Thẩm An Ny chỉ lạnh lùng đứng một bên, nhìn thấy cô ta khoanh tay, đứng bên cạnh, vừa không giúp tôi cũng không giải thích gì.

Tôi hỏi cô ta: “Tại sao anh ấy lại ở chỗ của cô?”

Cô ta cũng rất bình tĩnh trả lời tôi: “Tôi lo lắng cho anh ấy, cho nên sau khi cúp điện thoại của chị xong, tôi cũng lái xe đến Đế Hoàng.”

Tôi có hơi tức: “Cô đang làm cái gì vậy? Đây cũng là chuyện mà một trợ lý phải làm sao?”

Cô ta không chút để tâm đến lời chất vấn của tôi, “Chị muốn nói cái gì? Chị muốn nói với tôi, đây là việc riêng của vợ chồng chị sao? Đình Đình, bất luận nói thế nào, chị cũng không thể đón anh ấy đi, nhưng tôi thì có thể, đây chính là sự thật phải không?”

Tôi trả lời không được.

Lời nói của Thẩm An Ny rất lạnh lùng: “Anh ấy không đi theo chị, bởi vì anh ấy không hài lòng với chị, anh ấy có thể ngoan ngoãn nghe lời khuyên của tôi, để tôi đón đi, chứng tỏ anh ấy tin tưởng tôi. Chị lại muốn nói gì chứ? Chị muốn nói anh ấy là chồng chị, tôi không có quyền làm như vậy, đúng không? Tôi không muốn tranh cãi vấn đề này, chị có biết gần đây luật sư Phó bị rất nhiều áp lực không? Anh ấy là một người kiêu ngạo, nhưng trên tòa án, anh ấy lại bị một luật sư khác chỉ vào và nói, Phó Gia Tuấn anh có tư cách gì ngồi ở chiếc ghế này mà biện hộ chứ? Vốn dĩ trong mắt người cùng ngành, anh là một luật sư tốt, đáng để người khác tôn trọng, nhưng đột nhiên chỉ trong một đêm, bị người khác hủy đi danh dự, gặp phải sự tổn thương nặng nề như vậy, chị làm vợ của anh ấy, chị đã làm cái gì vì anh ấy chưa?”

Tôi im lặng, tôi đã làm gì, tôi cũng muốn làm cho Gia Tuấn vui vẻ, năng lực của tôi có thể làm gì vì anh đây?

Tôi nói: “Thẩm An Ny, tôi là vợ của Gia Tuấn, chuyện của vợ chồng chúng tôi, cô không rõ đâu, về phần tôi đã làm gì, Gia Tuấn biết tôi biết, không cần phiền cô đến chỉ trích tôi đâu.”

“Đình Đình, chị cho rằng chăm sóc sinh hoạt hằng ngày cho anh ấy, để anh ấy có cuộc sống không lo không nghĩ, vậy là đủ rồi sao? Chị hiểu được anh ấy phải chịu áp lực thế nào không? Ở bên ngoài, anh ấy phải chịu đựng áp lực, về đến nhà, lại còn phải miễn cưỡng cười đùa với chị, chị có biết trong lòng anh ấy có bao nhiêu đau khổ buồn bã hay không?”

“Miễn cưỡng cười đùa? Thẩm An Ny, cô hiểu Gia Tuấn được bao nhiêu chứ?”

Thẩm An Ny cười lạnh: “Tôi không hiểu anh ấy, nhưng tôi biết những ưu phiền của anh ấy, ít nhất, tôi còn biết trong lòng anh ấy không thoải mái, chị làm vợ anh ấy, khi chồng rơi xuống đáy của sự nghiệp, chị không tìm cách giúp anh ấy giải quyết khủng hoảng, chị lại có quan hệ gần gũi với người đàn ông

khác ở bên ngoài, người đàn ông đó còn công khai đến tìm luật sư Phó, chị nói xem một người làm chồng, làm sao có thể chịu đựng được? Anh ấy đã phải nhận áp lực rất lớn rồi, bây giờ còn phải chịu đựng thêm sự khiêu khích của người đàn ông khác, chị bảo anh ấy phải làm hài lòng chị thế nào nữa đây?”

Trong lòng tôi dâng lên một hồi khó chịu, ép tôi gần như ngạt thở, ngay cả chuyện này Gia Tuấn cũng nói với cô ta.

Hiện tại, trong lòng tôi thật sự là bị ảm ức, Đường Nhất Phàm bắt bẻ tôi, tôi đáp không được. Gia Tuấn đẩy tôi đi, tôi cũng đáp không được. Khi Thẩm An Ny chỉ trích tôi, tôi cũng không thể nói gì hơn. Đến ngay cả một cô gái hầu rượu công kích tôi, tôi cũng không đối đáp lại. Tôi không thể nói là do bọn Thẩm An Ny đều là sinh viên ngành Luật, tài ăn nói của tôi vẫn không thể cãi lại bọn họ, tôi chỉ có thể nói, tôi thật sự không biết nên nói cái gì bây giờ.

Tôi nhìn Gia Tuấn nằm ở chỗ đó, ngủ rầy say sưa, hệt như một đứa trẻ, không hề có tâm sự.

Trong lòng tôi vừa khổ vừa đau, Gia Tuấn, em thật sự không hiểu anh sao? Em biết trong lòng anh đau khổ, em cũng muốn tìm cách san sẻ bớt với anh, đây là sự khổ tâm của em, tuy rằng không giúp được gì nhiều cho anh, nhưng em vẫn cố gắng, anh có thể hiểu không?

Thẩm An Ny nói: “Chị có biết người đâm sau lưng Phó Gia Tuấn là ai không?”

“Là ai vậy?”

Cô ta không nhìn tôi, trả lời rất bình tĩnh: “Là Quách Sắc.”

Quách Sắc? Trái tim của tôi nổ tung ầm ầm, tôi vốn đã khuyên bản thân, phải quên đi người phụ nữ này. Hiện tại, Thẩm An Ny nhắc đến, hệt như một ngòi nổ, châm ngòi cho vết thương cũ trong lòng tôi.

Thẩm An Ny nói: “Là cô ta, tôi đã tìm người đi điều tra, cuối cùng tra ra được cô ta đứng ở phía sau làm tất cả những chuyện này. Cô ta thu thập rất nhiều chứng cứ gây bất lợi cho luật sư Phó, lại mua chuộc Đường Nhất Phàm Đình Đình, chị hận cô ta lắm phải không? Chính xác, lúc trước cô ta phá hoại tình cảm giữa chị và luật sư Phó, nhưng nếu không phải mẹ và em gái chị đến xúc phạm cô ta, khiến cánh tay phải của cô ta bị thương, không thể sử dụng dao mổ được nữa, cô ta có đi đến bước cực đoan thế này không?”

Tôi lập tức xụi lơ, mệt mỏi ngồi xuống mép giường.

Thẩm An Ny chỉ đứng một bên nhìn tôi, đối với sự yếu đuối của tôi, mặt cô ta không chút thay đổi.

“Đình Đình, chị về đi. Đợi luật sư Phó tỉnh lại, tôi sẽ để anh ấy về nhà, chị yên tâm, tôi và luật sư Phó tuyệt đối trong sạch, tuyệt đối không có loại quan hệ như chị nghĩ đâu, tôi không phủ nhận việc tôi thích anh ấy, anh ấy thực sự rất đáng để người ta thích, chị trách anh ấy sau lưng chị tìm gái hầu rượu à? Thật ra mấy cô hầu rượu đó là bạn của anh ấy gọi, vì nể mặt nên anh ấy không thể từ chối, Đình Đình, chị chỉ thấy một người đàn ông trác táng và suy sụp, nhưng chị lại không thấy được một người đàn ông mất mát và mâu thuẫn, nếu anh ấy thực sự muốn giết chị, anh ấy có rất nhiều cách, hoàn toàn không cần cho chị biết.”

Tôi im lặng không nói gì.

“Tôi rất tán thưởng luật sư Phó, anh ấy cũng nói một số chuyện trong lòng với tôi, anh ấy nói cho tôi biết, anh ấy từng phản bội chị, đó là chuyện anh ấy đau khổ nhất, anh ấy kết hôn với chị 4 năm, thể xác anh ấy chưa từng phản bội chị bao giờ, mỗi khi nhớ đến lần sai lầm đó, làm tổn thương chị, còn mất đi đứa con của hai người, anh ấy đều đau đớn rớt nước mắt. Đình Đình, chị đã là một người phụ nữ rất hạnh phúc rồi, rất nhiều người không chịu thừa nhận sai lầm, bọn họ làm cho người phụ nữ của họ tiếp tục đau lòng, nhưng luật sư Phó thì làm thế nào chứ? Anh ấy biết lỗi của mình rồi muốn bù đắp lại, nhưng chị cao ngạo, không chịu tha thứ cho anh ấy, chị còn muốn anh ấy phải làm sao? Chị muốn anh ấy phải quỳ xuống trước mặt chị, lạy chị hay sao?”

Tôi không thể trả lời những câu hỏi của Thẩm An Ny, mỗi chữ mỗi câu đều đập vào trong đầu tôi.

Tôi bước đến bên cạnh Gia Tuấn, khẽ gọi anh: “Gia Tuấn, Gia Tuấn.”

Một chút phản ứng anh cũng không có.

Tôi rót nước mắt, nước mắt rơi xuống mặt anh, từ trên mặt anh trượt xuống cái gối bên cạnh.

Rốt cuộc tôi có phải là vợ của Gia Tuấn không, khi chồng của tôi thất bại, tôi không làm cho anh vui, hiện giờ anh lại nằm trên giường của người phụ nữ khác, nói hết tâm sự của mình cho người phụ nữ đó.

Thẩm An Ny nói với tôi: “Chị về đi, tôi sẽ không giúp chị đỡ anh ấy đâu, nhưng tôi cũng không lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, thừa dịp anh ấy say rượu mà làm chuyện gì với anh ấy, buộc anh ấy phải chịu trách nhiệm. Chính xác là tôi thích anh ấy, nhưng tôi sẽ cạnh tranh công bằng với chị.”

Lời của cô ta vừa nói ra, tôi sợ ngây người, cạnh tranh công bằng với tôi.

“Đúng vậy, cạnh tranh công bằng với chị.”

Tôi nhất thời choáng váng.

“Nhất định chị đang khinh thường tôi, tôi biết.” Thẩm An Ny vẫn bình tĩnh như cũ: “Nói về điều kiện, tôi xuất sắc hơn chị, nhưng tôi lại cố chấp muốn làm một kẻ thứ ba như vậy, đến tranh giành người đàn ông này với chị, nghe có vẻ như bị nhục nhã, nhưng tôi quả thật rất yêu thích anh ấy.”

Suy nghĩ xong, tôi nói: “Thẩm An Ny, tôi không có cách nào ngăn cản, nếu thực sự Gia Tuấn thích cô, tôi cũng không có cách nào cản trở, lúc trước tôi cũng đã từng nói với Quách Sắc như vậy, tôi nói với cô ấy, trừ phi bản thân Gia Tuấn muốn rời khỏi tôi, tôi sẽ không ngăn anh ấy, nhưng nếu chúng tôi vẫn còn yêu nhau dù chỉ một ngày, tôi cũng sẽ giữ cuộc hôn nhân này thêm một ngày, đồ của người khác tôi không tham, nhưng đồ của tôi, tôi muốn nắm giữ thật chặt.”

Thẩm An Ny mỉm cười: “Tôi hiểu mà, tôi cũng biết rõ mình làm như vậy sẽ khiến người khác rất khinh bỉ, nhưng tôi đã quyết định phải vì người đàn ông này cố gắng một lần.”

Cô ta nói như đinh đóng cột, vô cùng cương quyết, tôi nhìn cô ta, trên làn da của cô ta như có một lớp kiên quyết mơ hồ, trong lòng tôi nhất thời cảm thấy lạnh lẽo, cô ta lại muốn kiên quyết vì người đàn ông này?

Cuối cùng, tôi không đưa Gia Tuấn đi, anh say như chết, tôi đỡ anh không nổi. Thẩm An Ny thật sự không thêm giúp tôi, cô ta mặc kệ tôi ở bên trong gọi Gia Tuấn thế nào, kéo Gia Tuấn ra sao, cô ta nhắm mắt làm ngơ, lại ngồi rất thong dong ở trên sofa, bật ti vi xem.

Tôi không có chút biện pháp nào với Gia Tuấn, chỉ có thể để mặc anh ấy. Từ phòng ngủ đi ra ngoài, tôi khẽ hỏi cô ta: “Tôi có thể ở đây với anh ấy được không?”

Cô ta không nhìn tôi: “Không thể, chỗ của tôi không giữ phụ nữ.”

Thực ra cô ta cũng xem như là một người phụ nữ thẳng thắn, suy nghĩ xong tôi nói: “Có lẽ hai chúng ta sẽ trở thành bạn tốt.”

Cô ta cười lạnh: “Tôi không muốn trở thành bạn tốt của chị, hiện tại chị là đối thủ của tôi, tôi không bao giờ nảy sinh tình cảm với đối thủ.”

“Cô.” Tôi bị cô ta chặn họng, một câu cũng không trả lời được, trời cao biển rộng, nước non bên ngoài, đàn ông rất tốt, các cô không chọn, lại cố tình muốn đến đào góc tường nhà người khác, động vào đàn ông của người khác, ăn mất xúc xích của người khác.

Tôi bất lực.

“Đình Đình, tôi khuyên chị nên về nhà đi. Nếu chị thật sự có thể giữ lấy người đàn ông này, cho dù anh ấy ở bên ngoài không về nhà một đêm, anh ấy cũng là đàn ông của chị, nếu không, cho dù chị có kéo anh ấy quay về bên cạnh chị, mà anh ấy không thuộc về chị, vẫn là không thuộc về chị thôi.”

Lời của cô ta nói rất ung dung dễ dàng, giống như một cuộc đối thoại trong phim hết sức trôi chảy, tôi nghe đến sợ hãi, lại giống như bị cấm, không đáp trả lại được.

Tôi muốn ở lại, căm ghét mà ở lại, ngồi lên ghế sofa của Thẩm An Ny mà canh chừng cô ta, nhìn chăm chăm cô ta. Nếu cô ta dám động vào Gia Tuấn của tôi, tôi sẽ xé nát mặt cô ta ra, nhưng tôi nghĩ tôi làm sao phải khổ sở như vậy chứ? Tôi không dẫn được người đàn ông của tôi về nhà, cô ta lại dẫn được anh ấy về, tôi là loại phụ nữ gì chứ, tôi không giữ được anh ấy trên tâm lý, cũng không giữ được anh ấy trên giường.

Cuối cùng, tôi rời khỏi nhà Thẩm An Ny mà ngổn ngang tâm sự, giao người đàn ông của tôi cho một người phụ nữ khác.

Gia Tuấn đẩy tôi, tôi tràn đầy uất ức mà khóc, hiện giờ bị phụ nữ khác chế nhạo trách móc, một giọt nước mắt tôi cũng giữ lại không để rơi xuống.

Tôi nên hình dung Thẩm An Ny thế nào đây, cô ta muốn cạnh tranh công bằng với tôi.

Cũng giống như Quách Sắc trước kia vậy sao?

Tôi than khổ, nhưng con hồ ly Thẩm An Ny này, còn hơn cả con hồ ly Quách Sắc, lợi hại hơn rất nhiều.

Quách Sắc còn ở sau lưng, lên đến đào góc tường nhà tôi, còn Thẩm An Ny này, lại công khai trực tiếp hạ chiến thư với tôi.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 39: Đình Đình bị thương, Vĩnh Diễm nóng lòng

Suốt đêm tôi không ngủ, trước sau cứ đi qua đi lại, khi về đến nhà, đã gần 4 giờ sáng.

Ngày hôm sau, tôi lê tấm thân mỏi mệt, cùng đôi mắt gấu mèo đi làm, trát một lớp phấn dày trên mặt để che đi khuôn mặt mệt mỏi, mang khuôn mặt nhợt

nhặt đứng chờ xe. Tia nắng ban mai len lỏi qua làn sương, tôi hết như một sinh vật ngoài hành tinh bị lưu lạc.

Ngồi vào bàn làm việc, tiếng chuông điện thoại của bàn bên cạnh vang lên liên tục, vô cùng chói tai, mỗi một lần vang lên là trái tim của tôi lại nhảy lên theo một cái.

Tôi vẫn đang chờ điện thoại của Gia Tuấn, đã một đêm tôi không ngủ, sáng nay cũng không ăn được gì, hiện giờ tinh thần của tôi không yên, tất cả tràn đầy trong đầu đều chỉ là Gia Tuấn.

Vừa nghĩ đến, tôi lại rớt nước mắt, hiện giờ người đàn ông của tôi đang làm gì vậy? Buổi sáng khi thức dậy, nhìn bên cạnh không phải là khuôn mặt của vợ mình, lại là người phụ nữ khác, anh sẽ suy nghĩ thế nào, trong lòng của anh còn có tôi không?

Nước mắt rơi thấm đẫm cả bàn phím, màn hình máy tính trong ánh mắt của tôi, cũng nhòe ra thành một mảng.

Rốt cục đến 10h thì điện thoại cũng reo vang, tôi vừa nhìn thấy tên, lập tức chạy ra chỗ cầu thang nhận điện thoại.

“Đình Đình”

Là tiếng của Gia Tuấn, nửa áy náy, nửa đau khổ, xen lẫn với nỗi buồn, còn có mùi vị của sợ sệt.

Trong lòng tôi uất ức hận không thể khóc lớn lên, nhưng tôi vẫn giữ giọng điệu bình tĩnh, tôi không muốn lại tranh cãi với anh lần nữa.

“Gia Tuấn”

Anh cảm thấy quá khó: “Em vẫn tốt chứ?”

“Không, em không tốt”

“Xin lỗi, Đình Đình, tối hôm qua anh uống hơi nhiều, thật sự anh không nhớ tối hôm qua đã làm gì với em, nhưng anh biết anh chắc chắn đã làm tổn thương em, xin em tha lỗi cho anh.”

Già mà Gia Tuấn là một kẻ dùng lời ngon tiếng ngọt, chuyên đi lừa gạt phụ nữ, nghe những lời này tôi sẽ cảm thấy thật mỉa mai, nhưng chúng tôi đã quen biết nhau 6 năm, tôi biết anh không phải là người đàn ông như thế, anh cao ngạo, ít khi phạm sai lầm, phạm phải sai lầm cũng ít khi xin lỗi, bây giờ, anh lại xin lỗi tôi, hết lần này đến lần khác, thật sự là anh biết sai mới thừa nhận mình đã sai, trong lòng tôi vô cùng rối rắm, nghĩ muốn mắng anh, thật sự tôi rất muốn mắng anh, nhưng tôi vẫn quyết định đánh chiêu bài ôn hòa trước, cùng anh nói chuyện một cách lý trí.

Tôi rớt nước mắt: “Đúng vậy, anh đã làm tổn thương em, em đã rất lo lắng cho anh, đi tìm anh nhưng lại phát hiện anh ôm một phụ nữ khác uống rượu, em muốn dẫn anh về nhà, anh lại hung hăng đẩy em ngã xuống đất, Gia Tuấn, chính xác là anh đã làm em bị thương, em đau lắm, không chỉ đau đớn thể xác, em càng đau trong lòng hơn.”

“Xin lỗi.” Giọng nói của anh rất nghẹn ngào.

Nước mắt chảy vào miệng, vừa mặn vừa đắng, thờ dãi một hơi, tôi hỏi anh: “Gia Tuấn, em chỉ muốn hỏi anh một vấn đề, em hi vọng anh sẽ nghiêm túc trả lời em”

“Vấn đề gì vậy?”

“Gia Tuấn, nếu giữa chúng ta không còn tình cảm, em tuyệt đối sẽ không quấy rầy anh, hiện giờ em chỉ muốn biết, anh có còn yêu em nữa không?”

“Đình Đình... em hãy tin anh, anh yêu em, dù sao đi chăng nữa, xin em đừng rời xa anh.”

Tôi hít mũi một cái, ngồi xuống dưới cầu thang.

“Gia Tuấn, hôm qua anh uống nhiều như vậy, những chuyện phát sinh sau đó hãy quên hết đi. Hai người chúng ta cũng không cần nhắc lại, mặc kệ người khác có nói gì đi nữa, quan trọng là chúng ta là vợ chồng, chúng ta không thể đánh mất tình cảm mà chúng ta đã vất vả duy trì cho đến bây giờ được, cho nên nếu anh có chuyện gì không vui, em hy vọng là người đầu tiên anh chia sẻ chính là em, không phải những người khác, anh có thể làm được hay không?”

Bên kia, giọng nói của anh trầm xuống, như một đứa trẻ bất lực: “Xin lỗi, Đình Đình, xin lỗi, anh bị điên rồi, làm sao anh có thể làm như vậy đối với em, xin em tha lỗi cho anh”

Tôi không cảm được nước mắt.

Ngắt điện thoại, tôi ngồi trên cầu thang khóc rống lên, cảm ơn trời đất, tất cả mọi người đều đi thang máy, cầu thang không có ai cả, tôi có thể giải tỏa sự đau khổ của mình.

Sau một cuộc đấu tranh tư tưởng khó khăn, tôi vẫn quyết định bình tĩnh nói rõ với Gia Tuấn, bởi vì tôi biết cả hai chúng tôi vẫn còn yêu đối phương, tình yêu là liều thuốc tốt nhất để giải quyết tất cả vấn đề khó khăn, cho nên chỉ cần có tình yêu, một bên nhất định phải nhường nhịn và bao dung với đối phương.

Tôi đã tha thứ cho Gia Tuấn, bởi vì tôi cũng đã sai, nếu trong mối quan hệ với Bùi Vĩnh Diễm, ngay từ đầu tôi chán ghét làm tổn thương anh ta, cay nghiệt với anh ta, làm cho anh ta biết khó mà lui, sự tình cũng không phát triển đến ngày hôm nay, Gia Tuấn sẽ không hiểu lầm, sẽ không thất vọng, tất cả cũng bởi vì tôi.

Thế nhưng Bùi Vĩnh Diễm có lỗi gì chứ? Sự quan tâm và chiều cố của anh ta đối với tôi như người bạn tốt, Thẩm An Ny cũng có thể trăng tráo giằng co với tôi, nói muốn cạnh tranh công bằng với tôi, thì tại sao Bùi Vĩnh Diễm lại không thể nói thẳng nhưng suy nghĩ trong lòng mình với Gia Tuấn chứ.

Tôi thờ dãi, kỳ thật tôi chỉ muốn một cuộc sống bình dị, tại sao cuộc sống lại không để cho tôi được như ý chứ.

Ngồi được một lúc, tôi đứng dậy, nhưng vừa đứng dậy, tôi cảm thấy choáng váng, chắc tại

đêm qua không ngủ, trước mắt một màu đen tối, như bàn tay ma quỷ đang vuron lại đây, chân tôi trượt một cái, “Á” lên một tiếng, tôi biết không tốt, nhưng đã muộn, từ trên cầu thang lầu hai, tôi bước hụt chân, ngã xuống.

Roi xuống dưới cầu thang, tôi hét lên, cú ngã này thật sự là không nhẹ, mũi tôi tiếp đất trước tiên, thật mạnh, máu tuôn ra, ngẩng đầu lên, máu chảy vào trong quần áo của tôi, mỗi giọt nhỏ xuống như bông hoa mai nhỏ.

Tối hôm qua trọ chân ở chỗ đó, hôm nay lại bị trọ thêm một chút, sự đau nhức chui vào trong tim tôi, hiện giờ cả người tôi đều đau, căn bản là không đứng dậy được, muốn gọi điện thoại, nhưng mà điện thoại đã bay ra xa, pin cùng thân máy mỗi thứ một nơi.

Đau chết mất, tôi khóc gào lên.

Cánh cửa lối đi thang bộ được mở ra, đội trưởng đội bảo an sợ hãi kêu lên: “Đình Đình.”

Anh ta dìu tôi đứng lên, tôi xấu hổ không dám khóc lớn, chỉ rên rỉ, nhìn xuống chỗ mất cá chân đã bị sưng lên rất to.

Đội trưởng bảo an để tôi ngồi xuống đất, rồi vào văn phòng gọi điện thoại: “Có một nhân viên nữ ngã xuống cầu thang, cô ấy tên Đình Đình, hiện tại mất cá chân đã sưng rất to, đoán chừng là đã gãy xương, ngoài ra, trên mặt cô ấy có máu, chưa xác định có vết thương nào khác hay không, công ty có thể cử một chiếc xe đưa cô ấy tới bệnh viện hay không?”

Gác điện thoại, đội trưởng có hơi áy náy: “Đình Đình, hiện tại công ty không còn chiếc xe nào, chỉ còn xe của tổng giám đốc Bùi, chúng tôi lại không dám dùng xe của anh ấy, văn phòng chủ nhiệm đang gọi điện cho thư ký Trần xin ý kiến, trước tiên tôi cứ đỡ cô về chỗ ngồi đã.”

Tôi cố hết sức để đứng lên, vừa đứng lên chân liền đau nhức, tôi lại vừa khóc vừa đứng lên.

Không quá hai phút,

cửa cầu thang lại bị đẩy ra, Bùi Vĩnh Diễm và tài xế của anh ta xuất hiện ở cửa, vừa nhìn thấy tôi, lông mày của anh giương lên, không nói hai lời, người đã phóng đến bên cạnh tôi, đỡ tôi dậy.

Trên mặt tôi đều là máu, lại không có khăn giấy để cầm máu, anh vừa mới đỡ tôi, máu mũi lại chảy ra dính vào quần áo của anh ta.

Tôi vội lui về phía sau, chỉ sợ làm bẩn quần áo của anh ta.

Bùi Vĩnh Diễm hỏi tôi:

“Em bị ngã ở chỗ nào?”

Tôi thấp giọng thì thầm: “Chân, chân.”

Bùi Vĩnh Diễm căn dặn tài xế: “Trung, lập tức đưa cô ấy tới bệnh viện.” Rồi lại quay sang nói với tôi: “Đình Đình, trên đó anh còn có khách, không đi được, em .... cố chịu một chút.”

Tôi chỉ biết khóc.

Đội trưởng bảo an đã trở lại cực nhanh, cầm khăn giấy đến, cầm máu mũi cho tôi.

Vị tài xế cao to nhanh nhẹn liền hết như chỉ cầm một con thỏ nhỏ, một mạch đỡ tôi lên, Bùi Vĩnh Diễm đưa chúng tôi đến cửa thang máy, anh vẫn nhìn tôi, trong mắt tràn ngập sự quan tâm cùng lo lắng, cửa thang máy đóng lại, tầm mắt của anh và tôi cũng dần dần bị cửa thang máy kẹp lại.

Tôi cúi đầu.

Anh cao to tráng kiện đặt tôi ngồi vào ghế sau của chiếc BMW,

anh vừa mới khởi động động, thư ký Trần Mỹ Kỳ của Bùi Vĩnh Diễm chạy ra: “Chờ một chút.”

Sau khi lên xe, chị ấy nói: “Tổng giám đốc Bùi lo lắng, bảo tôi đi cùng tới bệnh viện.”

Tôi nhỏ giọng đáp: “Xin lỗi, đã làm mất thời gian của chị.”

Rất nhanh chúng tôi đã tới bệnh viện, bác sĩ khoa chỉnh hình tới khám chân cho tôi, anh ta vừa nắm mắt cá chân của tôi, vừa hỏi tôi: “Chỗ này có đau không? Xem ra là sưng rất to, nhưng không giống gãy xương, cô thử cử động cho tôi xem chút nào.”

Tôi vừa định nói, thư ký Trần đã bước vào, đưa điện thoại tới tai tôi, cô ấy ra hiệu cho tôi là điện thoại của Bùi Vĩnh Diễm.

“Có tốt không?”

“Đã khá hơn rồi.”

“Chân còn đau nữa không?”

Bác sĩ cũng đang đồng thời hỏi tôi: “Tôi xoay xoay như vậy, cô đau hay không đau?”

Tôi trả lời Bùi Vĩnh Diễm trước: “Không đau, không đau nữa.”

Kết quả bác sĩ dùng chút lực, tôi hét lên một tiếng thảm thiết, nước mắt lại chảy ra, tôi gào lên: “Đau quá.”

Bùi Vĩnh Diễm hoảng sợ: “Rất đau sao?”

Tôi lập tức đáp: “Không đau, không đau.”

Bác sĩ trừng mắt: “Đau hay không đau?”

Tôi khóc lớn: “Anh là bác sĩ thú y phải không? Tôi đau đến chết mất.”

Bác sĩ cười hi hi: “Cô muốn làm thú cũng không tôi làm đâu, đầu năm nay thú còn quý giá hơn con người đó.” Tay anh ta dùng thêm chút sức, chỉ nghe thấy rắc một tiếng, tôi kêu lên thảm thiết, trước mắt tối sầm, như thể máu chảy ngược lên não, có điều thật là kỳ tích, chân trở lại đúng vị trí, còn dễ chịu hơn một chút.

Về mặt tôi đau đớn, khen anh ta: “Tay nghề của bác sĩ thật là lợi hại.”

Ngoài tôi và chị Trần Mỹ Kỳ còn có anh lái xe to con đi ra, lúc đến tôi được anh to con bế vào, lúc ra tôi đã có thể đi nhón chân.

Chị Trần nói với tôi: “Muốn chị xin phép cho em hay không? Đưa em về nhà?”

Tôi vội lắc đầu: “Em vẫn đi làm được mà.”

Chị Trần cũng không ép buộc, rốt cuộc ba người chúng tôi lại trở về công ty.

Khập khiễng trở lại phòng làm việc, các đồng nghiệp khác đã xúm lại xung quanh, ai cũng quan tâm tôi, khiến tôi chỉ đành vừa giải thích vừa cảm ơn mọi người.

Vừa xoa chân, tôi vừa suy nghĩ, chỉ một ngày một đêm, màn kịch đều giống nhau.

Rốt cuộc cũng tới giờ tan tầm, tôi cử động chân vẫn còn đau, do dự một chút, tôi lấy điện thoại gọi cho Gia Tuấn, hỏi anh có thời gian đến đón tôi không.

Gia Tuấn có chút lo lắng, nhưng là giọng điệu lại rất chần chừ: “Đình Đình, thật sự xin lỗi, Bộ trưởng Lý tới tìm anh, hiện tại tại anh phải đi ra ngoài, em... có thể gọi taxi về nhà hay không?”

Tôi thấy tủi thân muốn rót nước mắt, ngoài miệng lại giả bộ thoải mái nói: “Không sao, anh làm việc của anh đi.”

“Trước 8h anh nhất định sẽ về.”

Tôi thở một hơi dài, đầu tựa vào vách ngăn ở nơi làm việc.

Điện thoại nội bộ vang lên, tôi nhấc máy lên nghe.

Giọng nói trong điện thoại hỏi tôi: “Bây giờ đã khá hơn chưa?”

Là Bùi Vĩnh Diễm.

Tôi nhìn sang bên cạnh, cũng may cái loa phóng thanh và siêu hóng chuyện Vương Diệu Âm không có ở đây.

“Đã khá hơn nhiều, cảm ơn anh, nhất định đã làm trễ nãi việc dùng xe bình thường của anh, thật xin lỗi.”

“Em là nhân viên của anh, anh cần phải chăm sóc em.”

Cả hai chúng tôi đều im lặng, qua đường dây điện thoại, cũng không biết phải nói gì, kỳ thực rất muốn cùng anh thoải mái nói đùa vài câu, nhưng trong lúc này lại hết như bị thầy cô gọi lên phát biểu, không nên tùy tiện lên tiếng.

Suy nghĩ một chút, tôi phân vân nói: “Tổng giám đốc Bùi, tôi, tôi muốn từ chức.”

Thốt ra lời nói này, tôi cũng vô cùng hoảng sợ, dường như những lời này chỉ đột nhiên xuất hiện như quảng sáng chợt loé lên, nhưng lời đã nói ra miệng, không thể thu lại được.

Quả nhiên, anh vô cùng bất ngờ: “Em đang nói cái gì vậy?”

Tôi đành nói: “Tôi... tôi muốn thôi việc.”

Ở bên kia, anh ngừng lại hai giây, rốt cục nói: “Lý do từ chức của em là gì? Thực sự biểu hiện trong công việc của em rất tốt, đối nhân xử thế lại thật thà trung hậu, tất cả mọi người đều thích em, sao em lại kích động? Về nhà suy nghĩ rồi cho anh câu trả lời thuyết phục.”

Giọng của tôi thấp xuống: “Tôi... tôi... chúng tôi muốn có con, đây là chuyện rất nghiêm túc, không thể chậm trễ, chồng tôi cũng đã 35 tuổi, tôi không muốn lúc anh ấy gần 40 tuổi mới ôm con, khiến con không giống con, cháu không giống cháu.”

“Em muốn sinh con lúc nào không liên quan đến anh, công ty có quy chế, bất kể nhân viên nữ nào khi sinh con, cũng được hưởng một năm tiền lương nghỉ thai sản, đây không phải là lý do.”

Tôi lại lúng túng: “Anh Bùi, tôi... tôi rất yêu chồng tôi.”

“Tình hình vợ chồng em, cũng không liên quan đến anh.”

Giọng nói của anh vô cùng kiên quyết, tôi nhất thời kinh ngạc, thật không biết phải trả lời thế nào.

“Đình Đình, em đã làm ở công ty 3 tháng rồi, bộ phận nhân sự đang thảo luận về việc chuyển em thành nhân viên chính thức, em làm việc chăm chỉ thật thà và luôn cố gắng, không có đi trễ về sớm, tuy rằng thành quả thiết kế chỉ tạm tạm, nhưng không phải không có hy vọng, công ty có thể cho em cơ hội, em nghĩ kỹ đi, sau khi làm nhân viên chính thức tiền lương và đãi ngộ sẽ tăng gấp đôi hiện giờ, nếu em nhất định đi tìm Bá Nhạc, anh cũng không miễn cưỡng.”

Hiện tại là tôi đang nói chuyện ông chủ, giọng nói của anh hết sức dứt khoát, giọng điệu vô cùng thẳng thắn, tôi nhất thời lại không có biện pháp.

Anh nhẹ nhàng nói: “Thư ký Trần nói vết thương ở chân cũng nhẹ, không đến nỗi không bò xuống giường được, cho nên ngày mai không nghỉ phép, phải ngoan ngoãn trở lại văn phòng để làm việc.”

Tôi liền lên tiếng xác nhận.

Ngắt điện thoại, tôi tự mắng bản thân dối trá, không có tương lai, quá lẳng lơ, nên đáng đời.

Tất cả đồng nghiệp đều đã về, chỉ còn mình tôi ngồi ở chỗ làm việc, dây đèn trên đỉnh đầu trong có chút tình cảm mà chiếu lên tôi, cuối cùng tôi ủ rũ tất máy tính đứng lên.

Giày đâu? Tôi tìm xung quanh, bởi vì chân bị sưng, tôi đã đá mất giày.

Hoá ra là đá tới tận trong cùng, gần đường dây điện, tôi phải ngồi xổm xuống, muốn lấy giày ra.

Vừa mới khom lưng xuống, đột nhiên có một bóng đen ở bên cạnh che khuất ánh sáng, tôi nhìn thấy một đôi giày da trên mặt đất, sau đó có người lại một phen đè tôi trở lại chỗ ngồi, tôi sợ định hất tay ra, nhìn lại: “Tổng giám đốc Bùi?”

Bùi Vĩnh Diễm ngồi xổm xuống, thân trên nghiêng về phía trước, lấy giày của tôi ra, tiếp đó kéo chân phải của tôi qua, thuận tay mang vào, kéo khoá.

Tôi rất bối rối, rụt chân lại, cúi đầu trước mặt anh ta, không biết nói cái gì.

Anh ta dừng một chút, rốt cục cũng không nói lời nào, đứng lên xoay người bước đi.

Chờ anh ta đi rồi, tôi đau buồn thở dài một hơi.

Anh đối xử với tôi thật tốt, tôi thực sự vừa mừng vừa lo, chỉ hi vọng mọi thứ sẽ trở lại như cũ, nhưng lại có cảm giác càng chếch càng xa.

Thật lâu sau, tôi cầm túi xách khắp khiêng ra khỏi tòa nhà công ty, bên ngoài gió lạnh và khô, hơi lạnh và khô phả lên mặt tôi, khiến mặt tôi lại càng đau, hôm nay tôi đã khóc rất nhiều, rửa mặt xong rồi không có đánh kem dưỡng ẩm, khuôn mặt căng ra, để lộ vẻ mặt tái nhợt không màu, hình tượng tổng thể hết như một người bù nhìn rồi bởi, chỉ cần cầm một vài cọng cỏ lên đỉnh đầu, là có thể giải thích cho hình tượng: cần bán gấp.

Lần theo tay vịn cầu thang, tôi cẩn thận đi xuống dưới, vừa mới đi xuống bậc thang, đã thấy một chiếc xe BMW màu xám đen dừng lại.

Bùi Vĩnh Diễm không nhìn tôi, anh ngồi ở ghế sau, tay phải để ở cửa kính xe, chỉ nói với tôi: “Lên xe đi.”

Tôi muốn nói không cần, nhưng tài xế đã xuống xe, anh ta vừa lễ phép vừa phong độ mở cửa xe cho tôi.

Tôi không biết làm thế nào nên lên xe, ngồi bên cạnh anh ta, tôi rất băn khoăn, thật lâu sau, tôi mới thấp giọng nói: “Anh Bùi, cảm ơn anh.”

Bùi Vĩnh Diễm bảo tài xế lái xe đến một nhà hàng, xe dừng ở cửa, anh gọi tôi: “Xuống xe đi, ăn cơm xong rồi về.”

Tôi vừa mới kháng nghị yếu ớt, anh cũng không phân bua nói: “Hiện tại em như vậy, nấu cơm thế nào? Có người mời em ăn cơm, em còn không nhanh chóng mà thừa nước đục thả câu.”

Tôi nhất thời á khẩu không nói được tiếng nào.

Cuối cùng, tôi lặng lẽ bước xuống xe, vào nhà hàng cùng anh ta.

Tôi cũng không biết anh gọi cái gì, người phục vụ rất nhanh bưng tới một nồi canh hầm, tôi vừa thấy: “Canh giò heo?”

Bùi Vĩnh Diễm lấy muỗng cho tôi, khi xé lớp giấy bọc ở trên, anh ta nói nhỏ: “Anh cũng không biết bị trật chân thì nên uống canh gì, gọi điện về Hồng Kông, là người giúp việc có kinh nghiệm nói đó.”

Trong lòng tôi rất cảm động, nói không nên lời, nước canh giò heo màu trắng còn sôi trào trong nồi đất, tôi nhẹ nhàng dùng muỗng khuấy đều.

Trong bữa ăn, chúng tôi không nói quá nhiều, chỉ ăn đồ của mình, anh ta ăn xong trước, sau khi ăn tối xong, anh ta dùng khăn để lau tay và miệng.

Tiếp đó nói: “Chuyện xin nghỉ việc đừng nhắc lại nữa, em làm việc cho thật tốt! Ngày mai anh phải đi đến trụ sở chính ở Bắc Kinh, vài ngày nữa mới trở về.”

Tôi cúi đầu uống canh.

Bùi Vĩnh Diễm lại hỏi tôi: “Hôm qua cãi nhau với anh ta sao?”

Tôi không lên tiếng, ngẩng đầu lên, tôi nhìn vào đôi mắt của anh ta, anh nhìn tôi chăm chăm, đôi con ngươi thâm thúy chỉ chăm chú nhìn vào mắt của tôi, tôi thoáng bối rối, đành cúi đầu xuống.

Giọng anh có hơi áy náy, “Xin lỗi, đã mang đến phiền toái cho em.”

Nghĩ tới chuyện tối hôm qua, tôi không khỏi có chút xúc động, không nhịn được, tôi buồn bã: “Kỳ thật, nguyên nhân ngoài ý muốn không chỉ có một.”

Anh than nhẹ, trong giọng nói có một chút phiền muộn bất đắc dĩ: “Anh cũng không biết sao mình lại kích động vậy, thật có lỗi!”

Tôi lo lắng hỏi: “Về sau, chúng ta vẫn là bạn, có thể chứ?”

Anh không trả lời, thật lâu sau, mới tự giễu nói: “Anh biết có thể là vô ích, anh cũng rất rối rắm, rõ ràng không phải trẻ con, lại làm ra những chuyện trẻ con, ôm cây đợi thỏ, có phải đã sai hay không?”

Tôi xúc động xót xa.

Là anh ta tự giễu và trấn an chính mình, anh ta là một cậu ấm già có, thân phận hiển hách, lại nhìn tôi hết như một đứa trẻ không biết làm sao mà buồn bã như vậy, tôi lúng túng không có cách nào trả lời, đối với tấm chân tình cùng sự quan tâm của anh ta, tôi ngổn ngang cảm xúc, không có khả năng đáp lại.

Đặt muỗng xuống, tôi thấp giọng nói: “Anh Bùi, khi còn ở trung học, tôi đã từng học qua một bài học, trong đó có đoạn nói như sau, đàn ông thì yêu vợ sau, phụ nữ coi trọng chồng đầu, cuộc sống có mới có cũ, giàu nghèo không được lẫn lộn với nhau.”

Anh không phải người ngu ngốc, lập tức hiểu được ý của tôi.

Tôi nói: “Rất nhiều người đàn ông yêu người vợ cưới sau, nhưng người phụ nữ lại coi trọng chính là người chồng đầu tiên của mình, anh Bùi, cảm ơn anh đã quan tâm tôi, chuyện thôi việc tôi sẽ không nhắc nữa, tôi sẽ cố gắng làm việc, tình bạn này với anh, tôi càng thêm quý trọng. Nhưng mà, tôi hy vọng chúng ta có thể trở thành bạn tốt, không hơn.”

Bùi Vĩnh Diễm nói nhỏ: “Bạn tốt!”

Bùi Vĩnh Diễm là một người khiêm tốn, anh ta không phải là công tử đào hoa chỉ giết thời gian với phụ nữ, anh có thể hiểu được lời nói của tôi.

Ngồi một lúc, rốt cục anh đứng lên, vỗ nhẹ nhàng vai tôi: “Anh đi trước, tài xế sẽ đưa em về nhà.” Sau đó anh đi, chỉ để lại cho tôi một bối cảnh, tôi nhìn theo bóng anh, sưng sờ buồn bã, từ bóng dáng của anh, tôi cũng nhìn ra một chút cô đơn và thất vọng.

Khi đi ra, người tài xế trung thành đã mở cửa xe sẵn ở trước nhà hàng, tôi vừa nhắc chân là có thể lên xe.

Tôi cảm thấy khó quá, cái mũi ề ảm muốn khóc. Sau khi quen biết Gia Tuấn, trên phương diện tình cảm, tôi đã từng rất e sợ Gia Tuấn, trong cuộc sống, luôn có Gia Tuấn chiều chuộng tôi, việc lớn hoá nhỏ, việc nhỏ hóa không, tôi chưa từng phải suy nghĩ nhiều, hiện tại, tình cảm vốn bình ổn đột nhiên lay động, tôi cảm thấy quá khó.

Tôi không biết ngoại trừ chồng tôi, duy trì một mối quan hệ bạn bè ở ngoài với một người đàn ông khác là như thế nào, đặc biệt là quan hệ bạn tốt, tôi rất muốn duy trì mối quan hệ giữa ông chủ và đồng nghiệp với Bùi Vĩnh Diễm, lại muốn làm người bạn tốt nhất chân thành nhất với anh ta, nhưng tôi lại có chút bất an, tôi có một dự cảm không tốt, dường như gió tuyết đã đến trước cả thời tiết sương mù, sự âm u làm cho người ta cảm thấy áp lực.

Có phải Bùi Vĩnh Diễm sẽ buông tay hay không, mối quan hệ của tôi và Gia Tuấn có thể khôi phục lại như trước? Thẩm An Ny ở một bên như hồ rình mồi, Quách Sắc lại báo thù tới cửa, tôi nên làm gì bây giờ?

Tôi tựa đầu vào cửa kính xe, kính xe lạnh lẽo, hơi thở của tôi lại là một luồng khí nóng, trên khuôn mặt tôi là một tầng sương mỏng, từ từ lan rộng ra.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 40: Quách Sắc ra điều kiện, tôi tuyệt đối không thoả hiệp

Tài xế khởi động xe, tôi đột nhiên hỏi anh ta: “Xin hỏi anh Bùi có bạn gái chưa?”

Tài xế rất khôn khéo trả lời tôi: “Tôi chỉ là một tài xế.”

Tôi không hỏi nữa.

Về tới nhà, tôi cởi vớ, buông người lên trên sofa, đã một ngày một đêm không ngủ, tôi đã mệt mỏi rã rời, dán chặt vào sofa, tôi lập tức chìm vào giấc ngủ.

Giữa朦胧 lung có người cầm lấy mắt cá chân tôi, tôi không mở mắt, chỉ gọi: “Gia Tuấn.”

Anh ôm chân tôi vào lòng, giọng nói của anh vô cùng áy náy: “Đau lắm không?”

Tôi khẽ khàng nói: “Em không thể cùng anh đi dạo.”

Gia Tuấn ôm chân tôi vào lòng, anh tựa lên trên đùi tôi, khuôn mặt khẽ cọ vào chân tôi.

Tôi đã không có trách móc anh chuyện phóng đảng tới qua, cũng không có công khai chỉ trích việc anh đi theo Thẩm An Ny, đối với lời nói của Thẩm An Ny, tôi cũng không đề cập tới, nước đến đất chặn, tôi quyết định để sự việc trôi vào quá khứ, đàn ông làm chuyện của đàn ông, phụ nữ làm chuyện của phụ nữ.

Gia Tuấn dùng nước ấm rửa sạch chân cho tôi, lại tìm khăn nóng đắp chân, đắp xong, anh lại bôi dầu cho tôi, bế tôi về giường.

Anh nằm ở sau lưng tôi, nhẹ nhàng ôm tôi, tuy rằng không nói nhiều, nhưng tôi biết trong lòng anh tràn ngập áy náy.

Tôi thở dài.

Hai người chúng tôi đều mang tâm sự.

Chuyện tới hôm qua, hai chúng tôi đều im lặng không đề cập đến, tôi không truy vấn anh và Thẩm An Ny có phát sinh gì không, Thẩm An Ny nói cũng không phải không có lý, nếu anh thuộc về tôi, cho dù anh lưu luyến ở bên ngoài, anh vẫn là của tôi, nếu anh không thuộc về tôi, cho dù tôi có kéo anh về, anh cũng không phải của tôi.

Tôi rất khó nghĩ, nếu là trước đây, tôi nhất định sẽ không chịu để yên, tôi sẽ tính toán chi li, sẽ mắng anh một trận tơi bời, nhưng hiện tại, tôi lại không muốn truy cứu, nhắm mắt lại, nằm ở trên giường, tôi suy nghĩ, tôi còn quan tâm Gia Tuấn như trước không?

Đột nhiên, tôi có cảm nhận sâu sắc sự đau xót cùng sợ hãi, ngoài mặt chúng tôi đều dè dặt, nhưng trong lòng lại càng nhỏ, cảm giác xa cách càng lúc càng mãnh liệt, hiểu lầm này đến mâu thuẫn khác, làm cho chúng tôi không biết làm sao, vết rách thật sâu ở trong lòng chúng, tôi không biết làm thế nào bù đắp lại.

*****

Tôi đi tìm hội trưởng Trần của Hiệp Hội Luật Sư , hội trưởng Trần nói cho tôi biết, đúng là có người báo tin, hơn nữa có chứng cứ vô cùng xác thực, Gia Tuấn làm luật sư 10 năm, cũng có vài vụ kiện liên quan đến cản trở tư pháp, người tố cáo có lý có chứng cứ, mục đích rất rõ ràng, hy vọng Cục Tư Pháp thu hồi giấy phép luật sư của Gia Tuấn, đồng thời để Hiệp Hội Luật Sư xóa bỏ tư cách hành nghề của sở sự vụ luật sư của Gia Tuấn.

Tôi nghe mà lạnh cả người.

Hội trưởng Trần thở dài: “Đối phương đến là có mục đích, ta không biết luật sư Phó đã chọn phải người nào, nhưng dễ nhận thấy đối phương đã làm đủ mọi cách, nhất định phải đưa luật sư Phó vào chỗ chết.”

“Muốn thêm tội, không từ thủ đoạn nào? Hội trưởng Trần, ông phải tin tưởng Gia Tuấn.”

Hội trưởng Trần nói: “Thực ra chuyện của luật sư Phó cũng không nghiêm trọng tới vậy, đương nhiên là có phóng đại và vu oan thêm, trước đây luật sư Phó là đại diện cho một vụ kiện, một năm sau khi kết thúc vụ kiện, người liên quan đến vụ kiện lại bởi vì có liên quan đến xã hội đen, bị kết án và bắt giam. Nhưng vụ kiện đã kết thúc được một năm, người tố cáo này lại lôi vụ kiện ra, nói luật sư Phó công khai làm luật sư biện hộ cho xã hội đen, có vấn đề về đạo đức nhân phẩm, trên thực tế, là hai chuyện khác nhau.”

Tôi nghe trong lòng trầm xuống.

Hội trưởng Trần an ủi tôi: “Cô cứ yên tâm, danh tiếng của Phó luật sư ở trong nghề luôn luôn tối, mọi người đều nhìn thấy. Cho nên thông thường anh ta sẽ không bị thu hồi giấy phép, nhưng là sở sự vụ của cậu ta có thể sẽ bị xóa bỏ tư cách.”

Lòng tôi trầm xuống, sở sự vụ là mấy năm qua Gia Tuấn vất vả lập nên, hiện giờ cũng bị xóa bỏ tư cách, còn bị xóa tên thành viên trong Hiệp Hội Luật Sư , đối với anh sẽ là đả kích rất lớn, anh nhất định sẽ chịu không nổi.

“Có biện pháp gì để Gia Tuấn có thể vượt qua cửa này hay không?”

Hội trưởng Trần nhần nại khuyên tôi: “Trước mắt, chuyện này đang xôn xao ở Cục Tư Pháp và Hiệp Hội Luật Sư, lý ra luật sư Phó cũng đã giải thích công việc rất nhiều, cậu ta hành nghề nhiều năm như vậy, có nhiều chuyện cậu ta sẽ ứng phó được, cô yên tâm đi.”

Tôi làm sao có thể dễ dàng yên tâm, một khi đã gả cho người đàn ông này, mọi thứ của anh đều liên quan mật thiết đến tôi, muốn đặt mình ra ngoài suy xét, tuyệt đối không thể.

Ôm tâm lý muốn thử nghiệm, tôi muốn nói chuyện với Quách Sắc. Tôi muốn biết, rốt cuộc cô ta muốn làm tới mức độ nào mới có thể dừng tay.

Không nghĩ tới tôi còn chưa hẹn cô ta, cô ta ngược lại hẹn tôi trước.

Vừa bước vào quán cà phê, nhìn thấy cô ta, lòng tôi ngập tràn lửa giận, đứng đó mà lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Quách Sắc hơi tựa vào bàn, tay phải cầm một que dài, đang chơi lắp ráp mô hình thu nhỏ lâu đài bằng gỗ.

Tôi ngồi xuống, trầm giọng gọi cô ta: “Quách Sắc.”

Cô ta không có biểu hiện gì, hết sức chăm chú để chọn cái gì đó trong các cửa sổ của lâu đài, dường như muốn tìm một chiếc ghế nhỏ, để vào một cách ngay ngắn.

Thật lâu sau, cô ta vẫn không thể để chiếc ghế một cách ngay ngắn được, rốt cuộc từ bỏ. Cô ta có chút tiếc nuối nói: “Làm thật lâu, vẫn là làm không tốt.”

Trong lòng tôi tràn ngập lửa giận đối với cô ta, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể chịu đựng.

Cô ta dùng tay trái xoa vào tay phải của chính mình, lẩm bẩm nói: “Tuy hoạt động tự nhiên, nhưng mà một số động tác tinh vi vẫn không thể làm một cách thành thạo được, cũng là nhờ có em gái của cô.”

Là lần đó Đinh Đang đẩy cô ta ngã, cánh tay phải đập vào mảnh vỡ thủy tinh, sau khi vết thương đâm vào dây thần kinh tay phải, đã để lại di chứng.

“Cho nên,” sắc mặt cô ta không chút thay đổi cảm lấy lý cà phê, “ít nhiều gì tôi cũng phải lấy lại một chút bồi thường chứ.”

“Cô hẹn tôi ra đây, là muốn tôi bồi thường cho cô sao?”

Cô ta lạnh lùng nói: “Chuyện giữa chúng ta không phải là dùng tiền là có thể giải quyết được.”

“Quách Sắc, người làm hại cô không thể cầm được dao mổ chính là tôi, tôi giật dây em gái làm chuyện đó, hẳn là cô nên trút giận vào tôi, đến đây đi, cô tới đây trả thù tôi đi.”

Cô ta nở nụ cười kinh miệt: “Cô muốn tôi trả thù cô? Cô có tư cách giá trị gì để tôi trả thù cô? Cô xứng đáng so bì với tôi sao? Cô không tài không sắc, cũng không có nghề nghiệp ve vang gì, tôi muốn bóp chết cô cũng đơn giản như bóp chết một con kiến, cô bảo tôi trả thù cô? Cô quá đề cao chính mình

rồi.”

Tôi cố chịu đựng sự chán ghét đối với cô ta, hỏi: “Vậy cô muốn thế nào?”

Cô ta nâng tách cà phê lên, nói như không có hề gì: “Tôi muốn thế nào à? Chẳng qua tôi chỉ là một người bình thường, không quen nhìn mấy chuyện đen tối, tôi chỉ là vạch trần nó ra thôi, thế nào? Cô muốn kiện tôi? Vậy cô kiện tôi cái gì? Kiện tôi vu oan cho Phó Gia Tuấn, kiện tôi phi báng? Kiện tôi phá hoại gia đình cô, hay là kiện tôi không có đạo đức?”

Lời của cô ta nhẹ nhàng băng quơ, nhưng tôi có thể nghe thấy sự oán hận trong đó.

Tôi rất bình tĩnh: “Quách Sắc, cô có thể nói cô không có lỗi sao? Cô quen Gia Tuấn, cô biết anh ấy là người đàn ông đã có gia đình, nếu cô muốn có anh ấy, nhất định phải hủy diệt một gia đình sao, cho nên trong chuyện ngoại tình này, cô không thể rũ bỏ hoàn toàn trách nhiệm, nhưng cô lại có thể nói một chút trách nhiệm cô cũng không có sao? Hiện giờ, Gia Tuấn đã chia tay với cô, cô không cam lòng, cô sử dụng trả thù như một thứ vũ khí, nhất định phải hủy diệt sự nghiệp của anh ấy, cô có thể nói cô không có một chút lòng riêng ở trong này sao?”

Quách Sắc nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đôi mắt mỹ lệ của cô ta có chút thê lương. Cô ta không nói câu nào, nhưng biểu cảm trên mặt rất lạnh lẽo, thật lòng mà nói, cô ta cũng là một phụ nữ trưởng thành không tệ, nghề nghiệp cũng tốt, con người đoan trang thanh tú, chẳng qua là cô ấy yêu nhầm người, đụng phải một bức tường gạch.

Tôi hỏi cô ấy: “Cô muốn thế nào? Muốn tôi ly hôn với Gia Tuấn sao?”

Cô ta cười lạnh: “Trước đây tôi cũng không tính dây dưa với Gia Tuấn nữa, nhưng chính là người nhà của cô đi quá giới hạn, các người hủy đi sự nghiệp của tôi, tôi vất vả cực nhọc đi du học trở về, thậm chí trở thành một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc, hiện giờ lại bị một nhà các người hủy đi, mùi vị sự nghiệp yêu thích bị hủy, cô có hiểu hay không?”

Tôi nói: “Cho nên cô tính sẽ hủy diệt Gia Tuấn, Gia Tuấn yêu nhất sự nghiệp của mình, cô vì muốn cho mình trong lòng vui sướng, cô không tiếc hủy đi danh dự của anh ấy, đến thoả mãn thù hận trong lòng cô.”

Cô ta hừ lạnh một tiếng, hài lòng trả lời tôi: “Chúng tôi giống nhau, đều yêu sự nghiệp của chính mình, cho nên nỗi đau cũng sẽ giống nhau.”

Tôi lắc đầu, vô cùng bất mãn đối với kiểu trả thù này của cô ta: “Quách Sắc, tôi không thể nói cô vô liêm sỉ, tôi chỉ có thể nói cô rất đáng thương.”

Khuôn mặt cô ta đanh lại, không có một chút biểu cảm nào.

Tôi trầm tĩnh nói: “Quách Sắc, chỉ có đối với một người không yêu không hận, mới có thể không toan tính gì, cô trả thù Gia Tuấn như vậy, đơn giản bởi vì một nguyên nhân, cô còn yêu anh ấy.”

Cô ta không lên tiếng.

Tôi nói như đinh đóng cột: “Quách Sắc, chúng ta đều là phụ nữ, đều yêu người đàn ông này, nhưng tôi và cô khác nhau, tôi là vợ hợp pháp của anh ấy, khi anh ấy bị uy hiếp, tôi sẽ liều lĩnh tới trước mặt anh ấy, bảo vệ anh ấy, Gia Tuấn từng nói cho tôi biết, cả đời anh ấy sẽ đảm nhiệm ba vai diễn, là chồng, là người yêu, là ba, giống như tôi cũng sẽ sắm ba vai diễn, là vợ, là người yêu, là người thân, cho nên tôi tuyệt đối sẽ không để cô đạt được, tôi sẽ không để mặc cô làm tổn thương người đàn ông của tôi, nếu cô không tin, cứ thử xem.”

Cô ta cười lạnh: “Đây là cô uy hiếp tôi sao?”

Tôi hỏi ngược lại: “Cô cảm thấy đây không phải là cô đang khiêu chiến với tôi sao?”

Hai người chúng tôi đều không lên tiếng, nhìn đối phương như những tay thợ săn.

Thật lâu sau, cô ta nói: “Cô nói đúng, tôi yêu anh ấy, bởi vì không chiếm được anh ấy, bởi vì chịu tổn thương quá nặng, tôi muốn nhận được một chút an ủi từ anh ấy, anh ấy lại tuyệt tình rời xa tôi như vậy, cô có tư cách gì đạt được người đàn ông này chứ? Đinh Đình, tôi nói cho cô biết, những chuyện tôi tố giác không phải là lời đồn vô căn cứ, cô nghĩ muốn điều tra tôi, lật đổ tôi sao? Tôi sẽ không để cô tìm được điểm yếu, nếu Phó Gia Tuấn thật sự trong sạch, sẽ không để lại sơ hở để người khác chui vào, cho dù lần này anh ấy không bị thu hồi bị thu hồi giấy phép luật sư, anh ấy cũng không còn thoải mái được như trước đâu, anh ta cũng không thoát khỏi ánh mắt của người đời đâu.”

Tâm trạng của tôi trĩu nặng, đầu óc của cô ta đã mất phương hướng, rơi vào một ma chướng (cách gọi của đạo Phật, là chướng ngại do ma quỷ gây ra), không ai có thể cứu cô ta ra.

Quách Sắc lạnh lùng nói: “Muốn tôi thu tay lại sao? Có thể à. Cô rời khỏi Phó Gia Tuấn, đi thật xa, chỉ có cô và anh ta xa nhau, tôi mới cảm thấy tràn trề vui sướng, tôi mới có thể buông tay, nếu không cô làm thế nào để bù lại những tổn thương mà tôi phải chịu đựng chứ?”

Tôi nghiêng răng: “Cô đừng hòng.”

Đứng lên, tôi giận dữ bỏ đi, tôi không muốn cầu xin cô ta, cũng không muốn trao đổi điều kiện với cô ta, cô ta cho rằng tôi không xứng đáng làm đối thủ của cô ta, thì tôi sẽ không, tôi sẽ cùng cô ta quang minh chính đại đánh một trận nữa.

*****

Tôi tới văn phòng của Gia Tuấn, cửa thang máy mở ra, bên trong im ắng, nhân viên đã tan tầm, mấy ngày nay, bởi vì doanh thu của văn phòng luật thấp, hơn nữa danh tiếng của sở sự vụ đã bị lan truyền không tốt, đã có luật sư xin nghỉ, Gia Tuấn muốn để cho họ đến nơi khác làm việc, ngoại trừ Đào Yến, còn có vài người bạn có quan hệ tốt với Gia Tuấn, các đồng nghiệp khác còn lại nhiều người đã xin nghỉ.

Tôi đi tới phòng làm việc của Gia Tuấn, nhẹ nhàng gõ cửa.

Anh đang đứng trước cửa sổ, nhìn ra màn đêm bên ngoài, nghe thấy tiếng mở cửa, quay đầu lại.

Tôi đẩy cửa, khẽ gọi anh: “Gia Tuấn.”

Trên mặt anh lộ ra vẻ tươi cười yêu thương, giang hai tay ra về phía tôi.

Chúng tôi ôm nhau ở trước cửa sổ, anh hỏi tôi: “Hôm nay làm kiểu tóc mới sao? Thơm quá, cũng rất đẹp.”

Tôi dùng một ngón tay chỉ vào mặt mình: “Anh không thấy sắc mặt của em đã tốt lên nhiều rồi sao? Buổi chiều em còn đi thẩm mỹ viện, lâu rồi không đi, cô Mỹ Dung nói cho em biết, làn da thiếu nước rất nghiêm trọng, suýt chút nữa là em không kiềm chế được bản thân mà mua một liệu pháp chăm sóc và bảo vệ rồi.”

“Vì sao lại không mua? Em biết không? Hiện tại, em đang ở độ tuổi thanh xuân lại có sức sống, đứng ở trước mặt em, anh có chút tự ti mặc cảm đó.”

“Gia Tuấn, anh mở miệng vẫn lạnh lợi như vậy, nếu tới lúc em 70-80 tuổi, da trên người em giống như da gà tây, anh còn có thể khen em như vậy không?”

Anh ôm tôi vào lòng: “Phải, khi đó anh và em cũng như nhau, khi chúng ta khi tới 80 tuổi, cũng phải dùng cảm mặc bikini, cùng nhau đi trên bờ cát, phơi nắng, tắm nắng, đến tối, chúng ta vẫn như trước...” Anh cười khẽ ở bên tai tôi: “Núp dưới tán cây nho, nói chuyện phiếm, nói chuyện mệt rồi thì về phòng làm “chuyện ấy””

Tôi cười, anh vui đầu vào trong mái tóc của tôi, hít thật sâu, lưu luyến không rời.

“Gia Tuấn, ngày mai em tới văn phòng luật của anh làm việc được không? Những việc khác em không làm được, nhưng giúp anh lau dọn, bưng trà, đánh máy, vẫn có thể được.”

Anh nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên, hôn vào môi tôi: “Không cần, ta không muốn.”

“Gia Tuấn, em thật sự muốn đến chỗ của anh, nếu anh không thích công việc của em, em có thể lập tức thôi việc.”

“Đừng, công việc của em đang rất tốt, vừa mới đạt được cảm giác vui vẻ, nếu hiện tại anh cắt đứt nó, vậy có khác gì bẻ gãy đôi cánh của em?”

Tôi rất xúc động, đầu tôi chôn trong bờ vai của anh, chồng tôi yêu tôi như vậy, để anh được hạnh phúc, tôi thật sự tình nguyện hy sinh bản thân.

Gia Tuấn đặt tôi ở lên chiếc ghế xoay trước máy tính, sau đó đẩy ghế, đưa tôi đến từng phòng, anh kiên trì giảng giải cho tôi phòng này làm gì...v.v..., phòng kia được bày trí thế nào, anh giảng rất hăng hái, tôi nghe cũng vô cùng vui vẻ, nghe ra trong lời nói của anh có nhiều sự hài lòng, anh đã bỏ ra toàn bộ tâm huyết vào văn phòng luật này, anh đối đãi với nó như người cha đối đãi với con mình, mỗi một phòng, mỗi một cái bàn dường như đều hết như người nhà của anh, để anh trân trọng.

Tôi lại nhớ tới văn phòng của anh, bất luận là có khách hay không, văn phòng của Gia Tuấn vẫn thu dọn ngăn nắp như cũ, trong góc phòng là cây cối xanh tươi đáng yêu, bức tranh trên tường ở bên ngoài vẫn được lau sạch sẽ.

Lần này, hai chúng tôi chen chúc cùng một chỗ, nằm ở trên ghế sofa, tôi tựa vào người anh, bên ngoài trời đã tối, tôi không bật đèn, tôi nắm lấy cả vạt của anh, chơi đùa trên tay, sau đó nói đủ thứ chuyện ngày trước với anh, tôi kể rất nhiều chuyện tiểu lâm chọc anh cười, còn anh thì luồn tay vào trong tóc của tôi, mỉm cười lắng nghe những câu chuyện ngốc nghếch của tôi.

Tối nay, chúng tôi không về nhà, chúng tôi nồng nhiệt đi ra ngoài tìm kiếm một nhà hàng có không gian lãng mạn để ăn cơm, ăn xong, chúng tôi ngủ ở khách sạn bên ngoài, cùng nhau tắm, ngâm mình trong bồn tắm lớn, tràn đầy bọt xà phòng, Gia Tuấn ôm tôi trong lồng ngực của anh, anh cứ để cho tôi ở trong lòng anh tròn tuột ngọc ngậy, rồi anh cười: “Cá chạch, tron đến nổi không giữ bằng tay được.”

Nằm ở trên giường, tất cả bóng đèn đều tắt hết, trong phòng chỉ còn lại hô hấp của hai chúng tôi.

Chúng tôi nhẹ nhàng làm yêu, êm ái triền miên, sung sướng hạnh phúc.

Gia Tuấn ôm tôi từ phía sau, chân anh quấn chặt lấy tôi, tôi cười: “Lông ở đùi anh thật ngứa.”

Anh lại xúc động nói: “Đỉnh Đỉnh, có đôi khi, anh cảm thấy trên thế giới này thật sự không có phụ nữ đẹp, những người nói một người nào đó là xinh đẹp, chẳng qua đó chỉ là một khái niệm nhỏ hẹp, là sự cố chấp của một người, nếu mà người chồng khen người vợ là xinh đẹp, cái đó thật ra cũng là lời nói dối để trấn an vợ mà thôi, nhưng anh thật sự cảm thấy rằng em rất đẹp.”

Tôi quyết định đùa anh một chút, vì thế tôi quay người lại, nhẹ giọng hỏi anh: “Em đẹp hay là Thẩm An Ny đẹp?”

Anh cười : “Em không giống với cô ấy, em cũng không giống với bất kỳ người phụ nữ nào, có một chút xinh đẹp đoan trang độ lượng của phụ nữ, nhưng giữa sự thông minh của em lại có thêm một chút ngớ ngẩn, giữa sự đáng yêu lại mang theo chút xinh đẹp hài hước.”

Tôi nở nụ cười, Thẩm An Ny muốn cạnh tranh công bằng với tôi, tôi sẽ không cho cô ta cơ hội, nếu có thể đánh bại Quách Sắc, sẽ không quan tâm đến sự công khai tuyên chiến của cô ta, chỉ cần Gia Tuấn yêu tôi, tôi cũng yêu anh, trên đời này, ai sẽ là rào cản của chúng tôi chứ.”

Tôi thỏa mãn gác chân lên người Gia Tuấn, anh liền cười, ôm chặt lấy tôi, rục rịch: “Còn muốn làm lại một lần nữa sao?”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 41: Đôi thoại đáng yêu giữa Vĩnh Diễm IQ cao và Đinh Đinh IQ thấp

Tôi đóng lại bản ghi chép, chương trình học đã kết thúc, tôi thu dọn đồ đạc.

Hôm nay tôi tới để nghe một khóa học về thiết kế, giảng viên là một trong những nhà thiết kế nội thất nổi tiếng trong nước, hôm nay ông ấy giảng cho chúng tôi nghe một bài về màu sắc, nghe bài giảng của ông thật quý, cá nhân tôi rất tiếc tiền học, nhưng là thư ký Trần của Bùi Vĩnh Diễm thông báo cho tôi tới nghe, tôi vô cùng ngạc nhiên, bộ phận thiết kế của công ty không chỉ có một nhân viên là tôi, nhưng lại chỉ có mình tôi được hưởng vinh quang như vậy, tôi hiểu được đây là đãi ngộ đặc biệt của Bùi Vĩnh Diễm.

Giờ học hôm nay, tôi nghe vô cùng chăm chú, một chữ cũng không bỏ sót.

Rốt cuộc cũng thu dọn đồ đạc xong, tôi bước ra khỏi trung tâm hội nghị của khách sạn.

Chỉ vừa bước xuống bậc thềm, tài xế của Bùi Vĩnh Diễm đã chạy xe lại đây, chị Trần ở trong xe mỉm cười với tôi, xem ra đã chờ tôi rất lâu, chị ấy hỏi tôi: “Khóa học nghe có mệt hay không?”

“Không hề mệt, thu hoạch rất lớn, hóa ra hai màu sắc thoạt nhìn không hợp nhau, trải qua quá trình trung hòa chuyển đổi, cũng có thể phối hợp tốt như vậy.”

Chị Trần chỉ mỉm cười.

Sau đó chị Trần đưa tôi đi ăn cơm, chị cởi áo khoác ra, khế đặt ở một bên, lúc đang chờ món chính, chị ấy cùng tôi nói chuyện: “Anh Bùi là một người rất thích thể thao, mỗi buổi sáng đều đi bơi, hầu như là mỗi ngày, anh ấy thích chơi bi-da, cũng là một tay đánh bi-da tuyệt vời, về những cái khác, cho dù là lặn xuống nước, hay là leo núi, anh ấy đều làm tốt, cuộc sống thoải mái, ngoài ra anh ấy cũng không uống rượu, không hút thuốc, thời gian làm việc cũng thời gian cá nhân đều có kế hoạch rất rõ ràng, làm việc gọn gàng ngăn nắp.”

Tôi khen: “Anh Bùi thật xuất sắc, chị là thư ký của anh ấy, chuyện quan trọng đều nhắc nhở chuẩn bị giúp anh ấy, thật sự không dễ dàng.”

Chị Trần hiểu được ý của tôi, chị ấy cũng chỉ mỉm cười.

Chị đưa cho tôi một văn kiện: “Lát nữa chị đi có chút việc, em có tiện chuyện giúp chị văn kiện này cho anh ấy được không?”

Tôi gật đầu: “Vâng, đúng lúc em cũng không có việc gì.”

Trời có chút se lạnh, đã vào đông, nhưng là tuyết vẫn chưa rơi, tuyết vào đầu đông, trong không khí có sương mù, rất có cảm giác bao la mù mịt.

Người lái xe chờ tôi tới một tiểu khu yên tĩnh ở lưng chừng núi, tất cả ở đây đều là đường tư nhân, dẫn đến một căn biệt thự nhỏ nhắn nhưng tinh xảo.

Xe dừng ở dưới sườn núi, tài xế nhìn con đường ở phía trước mà mắng: “Chết tiệt, sáng sớm lúc đi còn chưa đào, buổi tối lại chặn đường như thế?”

Có thể là nhân viên công trình quản lý thành phố, xe không thể đi lên.

Tài xế nói với tôi: “Cũng may là không còn xa, chỉ khoảng 200m, chị Đinh, thật ngại quá.”

Tôi vội vàng nói: “Không sao, tôi có thể tự đi lên đó.”

Chỉ có 200m, nhưng tôi lại có cảm giác như 2km.

Trời sắp tối, tôi bỗng nhiên có chút lo lắng. Bùi Vĩnh Diễm đi Bắc Kinh vài ngày, hình như hôm qua mới về, từ lần gặp mặt đó về sau, chúng tôi chưa hề nói chuyện lại, nhưng khi chạm mặt ở công ty, anh ta đối đãi vô cùng khách sáo, thái độ trước sau như một, cảm giác trong ánh mắt ấy nhẹ nhàng như nước, không có sự hòa nhã thăm thiết, anh ta càng giống như một người bạn tốt. Lúc trước tôi nhìn vào trong mắt của anh ta, trong lòng có một cảm giác sợ hãi như té vào giữa bánh xe, nhưng hiện tại ánh mắt anh nhìn tôi, làm cho tôi rất yên tâm, anh thật sự xem tôi là bạn tốt.

Hiện tại trời sắp tối.

Mới đi được nửa đường ,nghe thấy ở lối rẽ bên cạnh có người gọi tôi: “Đỉnh Đỉnh.”

Tôi nhanh chóng quay đầu lại, “Anh Bùi.”

Bùi Vĩnh Diễm mặc một bộ đồ thể thao màu vàng kem, đôi giày đá banh màu trắng, đang chạy bộ từ trên sườn núi xuống.

Tôi vội vàng nói : “Chị Trần bảo tôi mang văn kiện đến cho anh.”

“Anh biết rồi, đến đây, đi theo anh.”

Anh nhẹ nhàng bắt chuyện với tôi: “Hôm nay thời tiết rất tốt, dẫn em xem tinh vân, cho em nhìn ra thế giới cách 1600 năm ánh sáng.”

Tôi nhất thời tò mò, anh đi ở phía trước, biệt thự có một khoảng sân nhỏ, mà cánh cửa cũng là kiểu hàng rào thấp, nhẹ nhàng đẩy ra, cửa mở, anh ta kéo tôi đi vào trong.

Sau khi vào trong, anh ta ngồi ở trên sofa, đổi dép lê, lại đưa cho tôi một đôi để đổi.

Tôi tò mò nhìn đôi dép kia, anh ta cười giải thích với tôi: “Yên tâm, mới có người làm thêm giờ đến quét dọn vệ sinh, đồ dùng đều thay mới hết.”

Tôi cũng cố tình làm khó anh: “Có bao nhiêu đôi dép mới?”

Anh ta đã thay dép xong, ở phía trước dẫn đường, bước lên cầu thang xoắn bằng gỗ màu trắng, đi lên lầu, vừa đi vừa nói: “Chỉ cho em thay dép thôi, những người phụ nữ khác đến đây, dứt khoát không mặc gì cả, vừa vào cửa, anh liền cởi sạch sẽ các cô ấy từ trên xuống dưới.”

Tôi á lên một tiếng: “Trước khi tôi đến, không phải là anh vừa mới tiễn một cô gái khác lên đường chứ?”

Anh ta thoải mái tự nhiên trả lời: “Em thật có bản lĩnh nha, thực ra thì anh mới tiễn cô ấy đi từ cửa sau.”

Chúng tôi đều cười, thật là sâu xa mà.

Anh ta mở cánh cửa ở ban công lầu ba, tầm nhìn liền trống trải, tôi đi theo anh ta lên trên, nhất thời trong lòng cũng vui vẻ.

Trời tối, cảnh đêm của một nửa thành phố, sự tuyệt đẹp và huyền ảo hiện ra, xa xa là cảnh biển, sau lưng là dãy núi, vừa vặn xung quanh chúng tôi.

Trên sân thượng là một chiếc kính viễn vọng thật dài màu đen, một đầu đang hướng về phía bầu trời.

Anh ta vui vẻ kéo tôi đi qua: “Đến đây, em tới nhìn xem, xem em có thể nhìn thấy cái gì nào?”

Tôi hướng ánh mắt tiến tới trước chiếc kính viễn vọng, bên trong hiện ra cảnh vật khiến tôi sợ hết hồn.

Anh ta vừa điều chỉnh cự ly ánh sáng cho tôi, vừa hỏi tôi nhìn thấy gì?

Tôi không hiểu về thiên văn học, chỉ thấy trong tầm mắt xuất hiện một số thứ gì đó bảy màu phức tạp, có thể thoáng thấy các màu sắc lấp lánh của khối tinh vân, bao phủ xung quanh một số ngôi sao, là ngôi sao? Tôi có thể gọi chúng nó là ngôi sao được không?

Trước mắt làm cho tôi có chút mê loạn, dường như cũng giống ảo giác, ánh sáng lấp lánh, tôi nhìn không rõ, anh ta ở bên cạnh giải thích cho tôi.

Tôi tò mò hỏi: “Chòm sao nào là chòm sao Orion?”

Anh cười cười kéo tay tôi qua, vẽ một bức tranh lên lòng bàn tay tôi: “Chòm sao Orion có hình dáng như vậy, em nhìn thấy các ngôi sao, gộp lại với nhau giống hình một người thợ săn tay cầm thanh kiếm trong tay, đang chiến đấu với con mồi.”

Trong lòng bàn tay tôi thật ngứa, tôi nhanh chóng nắm tay lại, rút về.

Anh ta xoay người, tay đặt lên lan can ban công, nhắm mắt ngắm nhìn bầu trời.

“Vào mùa hè, ban đêm trời quang thì xem dải ngân hà, giống từng mảnh đá kim cương rải rác, dính lên cả một bầu trời trên đỉnh đầu, lại như một tấm lụa mỏng, nhìn từ kính viễn vọng ra bên ngoài, lại là một cảnh sắc khác, tinh vân bảy màu như những dây tua trên người một cô gái.”

Tôi không kiềm chế được sự ngưỡng mộ, không ngờ ở một khoảng cách không đến được, còn có cảnh sắc như vậy.

Anh ta nghiêng mặt qua, bước đến cùng xem chung với tôi, vừa điều chỉnh vừa nói cho tôi biết: “Thấy được chưa? Xem chòm ánh sáng màu xanh nhạt đó kìa, đó là tinh vân của chòm sao Orion, rất đẹp phải không?”

Tôi gật đầu, cũng reo hò: “Thật là đẹp, giống như thứ nước màu xanh lam trên ly kem.”

Anh bị câu nói của tôi làm cho sựng đờ, tuyệt vọng quay qua chỗ khác thờ dãi: “Nếu một người có thể ngắm đến mức này, cũng là một loại nghệ thuật.”

Tôi trong lòng tự nhủ: Chẳng lẽ cách so sánh của mình không thích hợp sao? Quả thật là có chút giống nhau mà.

“Đói không?” Anh ta hỏi tôi.

Tôi nghĩ xong thì nói: “Hình như cũng có một chút.”

Ánh sáng đèn nê ông đã sáng lên khắp thành phố.

Bùi Vĩnh Diễm nhìn đồng hồ: “Có làm lỡ mất thời gian em về nhà ăn cơm không?”

“Đêm nay chồng tôi có tiệc.”

Anh ta lại cười gian: “Anh là muốn nắm bắt thời gian nhanh chóng, đi săn phải kịp thời, yêu đương vụng trộm phải ngắm cho chuẩn.”

Đương nhiên tôi biết anh ta nói đùa, không khỏi bật cười ha ha.

Hai người chúng tôi cùng nhau đi xuống lầu, khi xuống cầu thang, anh giẫm lên bậc thang, bước về phía trước, vừa đi vừa nói chuyện: “Khi anh còn ở Anh, có một năm dành riêng để quan sát bầu trời, chụp hơn một ngàn bức ảnh tinh vân, nhưng vui vẻ nhất là lần đuổi theo sao chổi McNaught (1), toàn bộ quá trình truy đuổi nó là bắt đầu vào tháng 8 năm 2006, được phát hiện vào tháng 1 năm 2007 bay gần mặt trời, sau đó rời đi, bay trở về đám mây Oort (2) xa xôi, không quay lại nữa.”

(1) Sao chổi McNaught là sao chổi lớn nhất hiện nay, được phát hiện vào năm 2006, thế kỷ 21 chưa phát hiện được sao chổi nào lớn hơn nó.

(2) Đám mây Oort (phát âm là oóc-tơ, đầy đủ là đám mây Öpik-Oort lấy theo tên của Ernst Julius Öpik và Jan Hendrik Oort) là một đám mây bụi khí, sao chổi và vụn thạch không lồ, có tên chính xác là Đám mây tinh vân Oort, bao quanh Hệ Mặt Trời với đường kính 1 năm ánh sáng. Nó gồm có hai phần: đám mây phía trong và đám mây phía ngoài cách mặt trời khoảng 30.000 đến 50.000 đơn vị thiên văn. Theo giả thuyết, các sao chổi được hình thành tại đây, và 50% số sao chổi trong Hệ Mặt Trời được tạo thành từ đám mây phía trong.

Đám mây Oort được hình thành từ thời khi Hệ Mặt Trời còn là những đám mây bụi khí. Khi lực hấp dẫn lớn dần lên, nó kéo các khí và bụi lại gần nhau, tạo thành Mặt Trời và các hành tinh. Nhưng phần bên ngoài, do lực hấp dẫn không đủ mạnh, nên chúng vẫn còn lơ lửng trong vũ trụ. Chúng hình thành nên đám mây Oort, ranh giới cuối cùng của Hệ Mặt Trời.

Sau khi xuống lầu, anh mở cửa một căn phòng, bật đèn lên, hóa ra là phòng sách, phòng sách của anh ta có chút lộn xộn, nhưng thật sạch sẽ, xem ra anh ta thường chú ý đến nó.

Từ giá sách, Bùi Vĩnh Diễm rút ra một bức ảnh chụp: “Nhìn xem, đây chính là sao chổi McNaught.”

Tôi nhìn bức ảnh này, đường chân trời giữa những tia nắng ban mai, đầu tiên là một vòm trời màu vàng cam, sau đó là bầu trời màu xanh sẫm, hương lên trên nữa là một màn trời đen như mực, mà kia chính là chòm sao chổi có một không hai, đuôi sao chổi hết như lông con công đang xòe ra, lông lấy xẹt qua trời đất, đuôi sao chổi màu xanh rực rỡ trên bầu trời, xinh đẹp lóa mắt.

Bùi Vĩnh Diễm nói: “Không thể tưởng tượng được nó đến từ một nơi xa xôi mà chúng ta vĩnh viễn không đến được, lặn lội đường xa trải qua trăm triệu năm ánh sáng, hiện ra cho chúng ta thấy sự xinh đẹp của nó, sau khi lóe lên sự lộng lẫy trong nháy mắt, nó lại tự nhiên rời đi, chỉ ở lại trong đầu chúng ta, vĩnh viễn không hề xuất hiện nữa.”

Tôi khen ngợi: “Thật sự rất đẹp, khi đó tôi đã làm gì nhỉ, lại có thể bỏ qua nhiều cảnh đẹp như vậy.”

“Trong thời gian đó, mỗi đêm anh đều mê mẩn xem suốt mấy tiếng đồng hồ, mỗi lần phát hiện ra một vài thay đổi nhỏ, đều khiến anh vui vẻ không ngừng, sự bất ngờ này, thật sự làm cho người ta vui vẻ.”

Tôi ngây ngốc nói: “Chuyện bất ngờ nhất của tôi hả? Có một lần tôi đi tắm biển, kết quả đang bơi, lại có một đồng đồ gì đó bay tới bên người, tôi tiện tay vớ lấy, anh đoán là cái gì nào? Là miếng thịt ba chỉ còn tươi, trời đất ơi, lúc ấy tôi sợ ngây người, đi tắm biển cũng có thể vớ được thịt, lúc ấy vẫn còn đất như vậy....”

Bùi Vĩnh Diễm không thể nhịn được nữa: “Đỉnh Đỉnh, tại sao trong đầu em tất cả đều là đồ ăn chứ?”

Tôi xấu hổ nói: “Xin lỗi nha, khiến anh cảm giác như đàn gảy tai trâu rồi.”

Anh ta lắc đầu: “Để anh đi lấy chút đồ ăn.”

Rất nhanh, anh ta bung ra một cái khay từ phòng bếp đi ra, bên trên là bánh mì vừa mới nướng xong, một cổ hương vị xông lên thật ngọt ngào.

Anh ta đưa cho tôi: “Của em này, nhưng mà khi ăn phải cẩn thận đó, bên trong có thể có mù tạt, nếu em không may ăn phải, đành chấp nhận thôi.”

Tôi không chút khách sáo cắn một miếng lớn, đứng tựa vào kệ bếp cùng ăn với anh ta.

Anh ta hỏi tôi: “Mùi vị thế nào?”

Tôi nhún mày: “Còn khó ăn hơn tôi làm.”

Anh ta cười ha ha: “Là anh tự làm đó.”

“Sao anh không nói sớm, nếu biết là anh làm, có khi tôi lại nịnh nọt vài câu.”

Anh ta lắc đầu: “Con người của em đó.”

“Thật ra mùi vị cũng coi như chấp nhận được, thật không ngờ anh có thể tự nướng bánh mì.” Đây là lời nói thật lòng của tôi.

Anh ta lại cười giảo hoạt: “Em cho rằng làm một công tử bột cái gì cũng rành, dễ làm lắm sao?”

Tôi cũng cười: “Tôi cũng đã từng nướng bánh mì, có điều trước khi tôi bắt tay vào làm, em gái tôi có nói với tôi một câu, con bé nói khi làm bánh chị phải nhớ kỹ một chuyện, lúc nào cũng phải mang theo điện thoại bên mình, tuy ý lúc nào cũng có thể gọi điện báo cháy với gọi cho trung tâm cấp cứu.”

Rốt cục anh ta cũng không nhịn được cười, bắt đầu cười ha ha.

Tôi cũng vui vẻ theo, không nghĩ tới anh ta còn có thể nướng bánh mì.

Tôi thầm than, anh ta là một người rất xuất sắc, đòi người có hạn, tôi cũng không có được mấy người bạn khác giới, vừa gặp Gia Tuấn, tôi liền yêu anh, chúng tôi yêu nhau tuy cũng lãng mạn nhưng không quá mức lạnh nhạt.

Phụ nữ bây giờ, giữa chốn hồng trần ngàn chọn vạn chọn chẳng phải là muốn tìm một người đàn ông biết suy nghĩ, đủ lãng mạn, trải đời lại thông minh nữa sao? Nếu là hiện tại tôi mới chỉ 21 tuổi, tôi sẽ lập tức xé bỏ lớp da mặt nạ ngọt ngào mà tiến lên biến anh ta thành của riêng mình.

Nhưng tôi chỉ đành âm thầm ôm chút tiếc nuối nhỏ trong lòng, tôi chỉ hi vọng anh ta mãi luôn là một người bạn khác phái, vĩnh viễn không vượt quá giới hạn này.

Bên ngoài bầu trời tối đen, chúng tôi không có bật đèn, đèn đường chiếu vào, chỉ thấy bóng của hai người chúng tôi trải dài trên hàng lang.

Ăn xong bánh mì, tôi phui tay: “Anh Bùi, tôi phải về đây.”

Anh ta cũng không giữ tôi lại, lập tức tiễn tôi ra về, chúng tôi đi ra ngoài, cánh cổng sắt xinh đẹp khéo léo khép lại đằng sau lưng chúng tôi, anh ta và tôi thông thả tản bộ xuống sườn núi.

Mùa này, ban ngày thì sáng sủa quang đãng, bây giờ thì sương mù dày đặc, chung quanh hết thấy đều bị sương mù bao quanh, sắc trời đặc biệt mê hoặc lòng người, quay đầu lại, đằng sau là những ngọn đồi xanh thẳm, ngay lưng chừng như có một dải thất lung trắng ngần vắt quanh, quả thực làm rung động lòng người.

Bùi Vĩnh Diễm nhìn trời, nhận không được nói: “May thật, vừa kịp lúc, nếu chậm trễ chút xíu nữa thôi, đã bị sương mù chôn hết tầm nhìn rồi.”

Người lái xe cho xe dừng ở dưới sườn núi, lễ phép lẳng lặng đứng chờ tôi.

Bùi Vĩnh Diễm nói nhỏ: “Lần sau mời em tới xem chòm sao Tiên Nữ.”

Tôi mỉm cười nói tạm biệt với anh ta, lái xe cho xe quay đầu, anh ta vẫn đứng ở bên sườn núi, nhìn cho tới khi xe tôi rời khỏi tầm mắt mình.

Tôi liên tục mặc niệm trong lòng, chòm sao Orion là chòm sao đẹp nhất sáng nhất bầu trời, nó là đại diện cho tinh thần dũng cảm và sự tự tin.

Di động vang lên, tôi tiếp điện thoại, quả thực là kỳ quái, người gọi tới lại là Thẩm An Ny.

Kỳ thực tôi cũng không ác cảm với cô ta, có vài người phụ nữ sau lưng tôi làm trò mờ ám, Thẩm An Ny lại quang minh chính đại mà tuyên chiến với tôi, trái lại làm cho tôi có cảm giác, cô ta vô cùng rộng lượng cởi mở, nếu không phải cô ta thích Gia Tuấn, tôi thực hi vọng hai chúng tôi trở thành bạn thân của nhau.

Ở trong điện thoại cô ta hỏi tôi: “Có thời gian cùng tôi ăn bữa cơm không?”

Tôi cao giọng trả lời: “Có, tôi cũng chưa ăn cơm, chi bằng chúng ta cùng nhau ăn một bữa đi?”

Không hiểu cô ta tìm tôi có ý đồ gì, nhưng tôi cũng muốn cùng cô ta nói chuyện.

Cô ta mời tôi đi ăn cá nóc, tôi thăm nghĩ, cô ta mời khách cũng thật mạnh tay thật, được thôi, vị tiểu thư này đúng là không phải tầm thường.

Tôi tới điểm hẹn, cô ta đã ở trên ghế sofa bên trong nhà hàng ngồi chờ tôi, thấy tôi đến, cô ta nâng tay lên làm một động tác tao nhã vẫy tôi.

Chúng tôi tìm một gian phòng vô cùng yên tĩnh, người phục vụ được đào tạo cẩn thận, cử chỉ thật nhã nhặn, đưa lên cho chúng tôi mỗi người một ly trà xanh, sau đó đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Tôi nói: “Kỳ thật khi còn bé tôi đã ăn cá nóc nhiều lần, người ta nói cá nóc có độc, nhưng ba tôi rửa cá nóc thật sạch sẽ, sau đó hấp cách thủy, gia đình tôi đều ăn rất ngon, không hề xảy ra chuyện gì.”

Cô ta trả lời: “Món cá nóc ngon, cho nên mới hấp dẫn người tới ăn, kỳ thật so với cá nóc thì có nhiều món còn ngon hơn rất nhiều, nhưng sở thích đã là thế, không còn cách nào bỏ qua được”.

Tôi gật đầu, nghĩ nghĩ, lại nói tiếp: “Thực ra bữa cơm này phải là tôi mời cô mới đúng, Gia Tuấn nói cô vốn là được nhận vào văn phòng chính quyền thành phố, nhưng cô vẫn chịu thiệt làm ở chỗ Gia Tuấn, giúp anh ấy không ít, thiệt thòi cho cô rồi, à, khi nào thì cô chuyển vào văn phòng của thành phố?”

Cô ta nhướn mày: “Sao vậy, chị đang muốn tôi rời vị trí công tác sao?”

“Tôi không có ý này, chỉ cảm thấy cô nên vào đó, mà không phải ở công ty luật của Gia Tuấn, làm một trợ lý cùn con.”

Cô ta nhấp một ngụm trà: “Tôi thích công việc này.”

Tôi cũng có chút bất đắc dĩ, cô ta nhất quyết không chịu đi, tôi cũng không thể nào chỉ thẳng vào mặt cô ta, đuổi cô ta đi, gia thế của cô ta vinh quang hiển hách, quả thực là tôi động vào không nổi.

Cô ta nói: “Tôi tìm chị tới, là có chuyện muốn nói với chị.”

“Chuyện gì?”

“Tôi nghe nói chị đi tìm hội trưởng Trần, cầu xin ông ta, chị còn đi tìm vài nhân chứng, tha thiết khuyên nhủ bọn họ không nên đối đầu với luật sư Phó”.

“Tôi là vợ Gia Tuấn, chuyện này là chuyện tôi phải làm”

“Đinh Đinh, chị muốn giúp luật sư Phó, thế nhưng lại là càng giúp càng rối, chị hết sức giúp anh ấy không bằng một phần của tôi giúp anh ấy.”

Tôi nhẹ giọng hỏi: “Cô muốn nói chuyện gì với tôi?”

Cô ta suy nghĩ do dự một lúc, cuối cùng nói: “Tôi có cách đối phó với Quách Sắc, cha cô ta là viện trưởng bệnh viện Đức Nhân, Quách Sắc là tiểu thư nhà giàu, có một điểm chung dễ thấy ở mấy người giàu có, đó là rất sợ tài sản bị người ta lấy mất?”

Cửa phòng bị đẩy ra, hai người phục vụ cung kính bưng hai chén nhỏ tinh xảo đi vào, đưa lên cho chúng tôi mỗi người một chén cá nóc hấp cách thủy.

Mở nắp ra, mùi thơm của đồ hải sản toả ra tràn ngập khắp phòng.

Tôi nói: “Bữa cơm này xem ra không nhẹ nhàng gì”.

Quả nhiên, Thẩm An Nvy nói: “Tôi không vòng vo nữa, chúng ta bàn bạc điều kiện, với năng lực của tôi hoàn toàn có thể giúp luật sư Phó thoát khỏi tình cảnh này, anh ấy sẽ bình an vượt qua tình hình trước mắt, hơn nữa sự nghiệp còn càng ngày càng thăng tiến, chỉ cần chị buông tay anh ấy, tôi sẽ không để chị thiệt thòi.”

Tôi đẩy chén cách thủy tới trước mặt cô ta: “Tuy rằng con cá này mùi vị rất ngon, nhưng cũng phải nếm nếm rất nhiều gia vị bên trong mới được như vậy, cũng không phải tôi có thể hưởng thụ được, cô cứ từ từ thưởng thức đi.”

“Đinh Đinh, tại sao chị phải ngoan cố như vậy? Hiện tại chị cũng có người theo đuổi, ông chủ của chị có tình cảm với chị, anh ta không phải một tên công tử bột, nhân phẩm gia thế so với Gia Tuấn đều tốt hơn nhiều, sao chị lại muốn cự tuyệt anh ta chứ?”

*ping: bà này xúi người ta bỏ chồng mà nói làm tai thật.

“Cô Thẩm, gia thế của cô cũng không kém, là dòng dõi danh giá, người theo đuổi cô nhất định cũng không ít, người tình anh kiểu gì cũng có, vì cái gì cô cứ nhất định phải là Phó Gia Tuấn mới được?”

Cô ta cũng ghen lời.

Tôi bình tĩnh nói: “Tôi vô cùng thích tính cách của cô, vừa thẳng thắn lại vừa quyết đoán, tôi tin tưởng nếu tôi buông tay Gia Tuấn, cô nhất định sẽ không để tôi phải chịu thiệt, thế nhưng Gia Tuấn không phải là hàng hoá, mà cho dù anh ấy là hàng hoá, tôi cũng không bán cho người khác.”

“Nếu Gia Tuấn ở cùng với tôi, sự nghiệp của anh ấy sẽ rất tốt, tương tự, nếu chị ly hôn với Gia Tuấn, chị cũng có thể tìm được một người bạn trai có tiền

có quyền, mỗi người chúng ta đều được có được thứ mình muốn, chẳng lẽ không tốt sao?”

Tôi lắc đầu: “Tôi và Gia Tuấn là vợ chồng bình thường, yên bình trải qua thời gian 6 năm hôn nhân, tuy rằng sự nghiệp của tôi không giúp ích được gì cho anh ấy, nhưng trong cuộc sống, tôi vẫn có thể chăm sóc chồng tôi, cô Thẩm, nếu tôi thực sự buông tay Gia Tuấn, cô nắm chắc mấy phần có thể giữ chân được anh ấy chứ?”

Cô ta suy nghĩ: “Tôi chắc mười phần, chỉ cần chị buông tay anh ấy, tôi hoàn toàn có thể giữ chân được Gia Tuấn bên cạnh mình.”

Tôi nở nụ cười: “Cô Thẩm, nếu Gia Tuấn là kẻ tiểu nhân vong ân bội nghĩa, lúc trước anh ấy sẽ không cự tuyệt Quách Sắc mà quay về bên tôi, hơn nữa, nếu anh ấy thực sự bỏ vợ để kết hôn với người khác, cô cảm thấy người đàn ông như vậy, tình yêu như vậy có bao nhiêu lòng tin đây?”

“Lúc trước là Phó Gia Tuấn đề nghị ly hôn, chính chị không chịu đồng ý.”

Tôi gật đầu: “Đúng thế, tôi không đồng ý ly hôn, nhưng sau này lại là Gia Tuấn kiên quyết không chịu ly hôn với tôi, tôi vẫn giữ câu nói kia, nếu Gia Tuấn ly hôn với tôi, anh ấy yêu người khác, tôi nhất định sẽ không ngăn cản anh ấy, đồ của người khác tôi không tham, nhưng nếu là đồ của tôi, tôi sẽ không dễ dàng chấp tay dâng cho người ta, cô Thẩm, cảm ơn cô vẫn luôn ở bên cạnh trợ giúp anh ấy, tôi rất thích tính cách của cô, nếu cô tình nguyện làm việc bên anh ấy, có nhân tài như cô giúp đỡ, tôi thật sự vô cùng cảm kích, nhưng nếu cô có động cơ không trong sáng, muốn dồn tôi tới chân tường, tuy rằng tôi ngu ngốc, nhưng nhất định sẽ cố gắng xây đắp thành trì của mình, không ngại tiếp chiêu của mấy người đâu.”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 42: Đả đảo hồ ly tinh

Tôi vừa về đến nhà, tự mình xuống bếp nấu sủi cảo ăn.

Kỳ thật tôi cũng không giận Thẩm An Ny, tôi cũng hoàn toàn tin tưởng Thẩm An Ny và Gia Tuấn là hoàn toàn trong sạch, nếu bọn họ thực sự làm chuyện bất chính, sợ rằng hiện tại cô ta cũng không có giọng điệu như vậy.

Tôi chỉ là hơi buồn, nhìn đồng hồ, nhận không được lại gọi cho Chu Vi.

Cô tiếp điện thoại của tôi với giọng nhặt nhẻo, ở đầu dây bên kia, tôi không vui nói: “Cậu nói xem bây giờ cậu đang ở màn dạo đầu, hay là đang trong quá trình, hay là ở đoạn kết?”

Cô ấy tức giận mắng tôi: “Tớ đây hôm nay vừa bị ông chủ mắng một trận, vừa mới tức tới tràm chần khóc một hồi, cậu lại nghe thành tớ đang đùa sao.”

“Xin lỗi.”

“Cậu lại có chuyện gì kể khổ?”

Tôi nhận không được kể chuyện buồn bực với cô, không ngờ cô ấy vừa nghe, hừ lạnh một tiếng, nói: “Lời của Thẩm An Ny nói cũng không phải là không có lý, trước đó cậu ly hôn với Phó Gia Tuấn, cậu không tách khỏi anh ấy được, hiện giờ cậu đã chín chắn rồi, rời khỏi anh ấy cũng không phải là cậu không tìm được mùa xuân thứ hai, gạt bỏ anh ấy ra ngoài và quên đi.”

Tôi giận quá, mắng: “Chỉ có tiểu nhân và phụ nữ là khó dạy.”

Buông Gia Tuấn ra? Không thể, xem ra tôi phải tự mình chọn cách thức giữ thành.

Tôi lạo xạo mở cửa phòng sách, rút quyển sách kia ra, quyển sách mà lúc trước tôi đã xem một nửa.

“Vợ chồng chung sống với nhau, nếu người đàn ông của bạn có hồng nhan tri kỷ ở bên ngoài, nhất thiết không thể làm ngơ không quan tâm, từ xưa đến nay chưa từng có một tình bạn khác phái thuần khiết nào.”

Tôi cố suy nghĩ, không có tình bạn khác phái thuần khiết sao? Tôi và Bùi Vĩnh Diễm cũng không phải sao?

Khi Gia Tuấn về nhà, nhìn thấy tôi, thật là sợ hết hồn.

“Bà xã, em đã rất đẹp rồi, tại sao buổi tối còn phải trang điểm?”

Tôi sò mặt, làm dáng nói: “Đội anh khen em.”

Anh sờ mặt tôi một chút: “Em rất đẹp, em rất đẹp, rất đẹp...”

"Để em bật nước ấm cho anh."

“Anh hơi mệt.”

“Để em đắp lưng cho anh nhé.”

“Anh muốn ngủ liền.”

“Để em ngủ với anh.”

Anh cười ha ha, làm ra vẻ bất đắc dĩ: “Thật sự không có lý do gì để không trầm luân.” Sau đó, anh luồn tay vào áo ngủ của tôi, “Đã có dự tính trước? Bên trong không mặc đồ lót?”

Tôi nũng nịu, mỉm cười với anh: “Lúc trầm luân sao có thể mặc đồ lót chứ? Đêm nay trăng sáng như vậy, chi bằng chúng ta hãy cùng nhau trầm luân đến tận chân trời luôn.”

Gia Tuấn không ngừng lắc đầu cười.

Tôi giữ chặt tay anh, hải lòng kéo anh vào trong phòng ngủ, Thẩm An Ny, chỉ có tôi mới có thể đường đường chính chính ngã lên giường với người đàn ông của tôi, nếu cô muốn đụng tới đàn ông của tôi, vậy trước tiên cô hãy rèn luyện bản lĩnh cho thật tốt, thủ đoạn cho thật tốt rồi nói sau.

Những con hồ ly tinh này, thật là thâm hại nha, mấy người đàn ông chưa lập gia đình bề ngoài tốt không chọn, cứ phải chọn những người đã kết hôn, có lửa thì gát, làm cho mọi người phải giương súng mìn kiểm, thật vất vả.

Tôi đã chuẩn bị xong xuôi, đánh một trận nữa. Lần này không giống với lần trước, lần trước tôi đối mặt với Quách Sắc, tôi chưa có việc làm, vô cùng bị động, hiện giờ tôi cũng là một phụ nữ có chuyên môn, có công việc, có chức vụ, tuy rằng hơi thấp, nhưng công ty mà tôi làm việc cũng không hề nhỏ, hơn nữa tôi đã thành nhân viên chính thức, tiền lương không thấp, ngoại trừ gia thế không bằng Thẩm An Ny, tôi cảm thấy mặt khác tôi không hề thua kém cô ta.

Cho dù cô là kẻ thứ ba hay kẻ thứ tư, có tôi đây, các cô phải biết khó mà lui đi.

Tôi cũng không chọn thái độ lạnh băng để đối với Thẩm An Ny, trái lại, tôi khách sáo khiêm nhường với cô ta, tôi chủ động đến văn phòng luật của Gia Tuấn, làm trò trước mặt các nhân viên khác, thân thiết mua điểm tâm cho cô ta, cho dù cô ta không thích tôi, cũng không có cách nào ở trước mặt người khác làm trò ném trả lại đồ của tôi, tôi đối xử với cô ta tốt lắm, nếu như cô ta có ý định đến đào góc tường của tôi, lời đồn đại bên ngoài cũng sẽ không để cho cô ta thoải mái.

Gia Tuấn nhanh chóng phát hiện ra động cơ của tôi, anh có chút lo lắng, “Đình Đình, không phải là em không thích Thẩm An Ny sao? Nếu em đã không thích cô ấy, anh sẽ nghĩ cách để cô ấy đi khỏi.”

Tôi dịu dàng nói: “Không cần, em tin tưởng anh đến cùng mà.”

Gia Tuấn vẫn hơi bất an, giải thích với tôi: “Đình Đình, em tin anh đi, anh và cô ấy chỉ là bạn bè thôi.”

“Em tin anh.”

Không phải là tôi không muốn Thẩm An Ny đi, nhưng hiện tại tôi đã thay đổi chiến lược, Gia Tuấn không đuổi cô ta cũng được, tôi cũng không đuổi cô ta, vị ôn thần này mời đến thì dễ nhưng tiễn đi rất khó, Gia Tuấn cũng rất buồn phiền, thật ra anh và Thẩm An Ny cũng là một dạng tri kỷ, nhưng về phía Thẩm An Ny, cô ta không nghĩ như vậy, giữa đàn ông và đàn bà, một khi một trong hai phát sinh thứ tình cảm khác, chỉ một cái mỉm cười thiện ý, cũng là sự cổ vũ đối với mình, loại quan hệ này rất khó xử lý, tôi hiểu sự buồn phiền của Gia Tuấn, Gia Tuấn cũng lo sợ bất an, sợ tôi sẽ hiểu lầm, anh hứa hẹn với tôi, qua cuối năm, anh nhất định đuổi cô ta đi, cho dù cô ta không đi, anh vẫn tuyển một trợ lý nam nữa, phân công việc cho người trợ lý mới đến này, chỗ Thẩm An Ny không chiếm được cái cô ta muốn, tự nhiên sẽ phải đi thôi.

Vấn đề là, tôi đang suy nghĩ, Gia Tuấn, anh có biết không, đồng xương này của anh, hiện tại có một con sói đói đang rình rập đó?

*****

Rốt cuộc, trận tuyết đầu mùa cũng rơi, hơn nữa, tuyết liên ừn ừn kéo đến, bay bay khắp trời.

Nhiệm vụ cuối năm của công ty Phiếm Hoa không nhiều, công ty chuẩn bị mở một khóa huấn luyện kín trong 4 ngày 4 đêm, đưa toàn bộ nhân viên công chức chúng tôi đến một khách sạn nghỉ mát trong núi sâu, mời giảng viên chuyên môn đến, giảng dạy cho chúng tôi mỗi ngày.

Chương trình học gồm có khóa doanh thu tiêu thụ, khóa quan hệ xã hội, còn có khóa đời sống tâm lý nữa. Xen kẽ chương trình học còn có một số hoạt động hỗ trợ. Ví dụ như, bảo chúng tôi đi đến bậc thang cao nhất, xoay người, từ từ nhắm hai mắt lại, thân thể thẳng tắp ngửa ra sau, thả lỏng bản thân, tin tưởng mình là đang bay, để cho đồng nghiệp đứng ở dưới đón lấy. Còn có hoạt động hợp tác lẫn nhau như trò chui qua đường hầm bằng dây thừng. Bùi Vĩnh Diễm cũng đích thân đến tham gia hoạt động, chẳng qua anh ta rất thâm, lúc anh ta ngã xuống, một đám con gái nhào đến chém giết anh ta, sau khi bắt được, một đám con gái lại thừa cơ sờ soạng cơ thể anh ta, cuối cùng khi bò dậy, anh ta không ngừng lau vết son trên mặt mình, cười ha ha:

“Một đám hồ báo mã.”

Khóa học 4 ngày kết thúc rất nhanh, buổi chiều ngày cuối cùng, mọi người đã học xong khóa học, lúc ăn cơm, mọi người mở karaoke và bắt đầu ca hát, bỗng nhiên tôi cảm thấy hơi buồn, nhìn đám đồng nghiệp vui vẻ, tôi có cảm giác hơi nhàm chán, nhìn lên trời cũng chưa tối hẳn, một mình tôi đẩy cửa bước ra ngoài.

Con đường mòn đi dọc theo khách sạn nghỉ mát có thể nối thẳng lên đồi, trời vẫn chưa tối lắm, bỗng nhiên tôi muốn lên núi tham quan.

Không khí hơi lạnh, hít một hơi thật trong lành, tôi cảm thấy tinh thần sảng khoái, men theo đường mòn, tôi nhìn lên trên, thấy lưng chừng núi có một tảng đá, tôi muốn lên đó nhìn xem.

Cuối cùng cũng đến chỗ tảng đá, tôi ngồi xuống, cảnh đẹp dưới chân núi thu hết nơi đáy mắt. Tôi thả lỏng gân hay tay ra, hít sâu một hơi, hướng về đằng xa dùng sức hết lớn.

Lúc này, đột nhiên có tiếng hô yếu ớt truyền đến bên tai: “Có ai ở đây không?”

Tôi hoảng sợ, lúc đầu thì tưởng là tiếng gió, nhìn xung quanh, cũng không có bóng người, nhìn sắc trời, tôi bắt đầu sợ hãi, qua một lát nữa, trời liền tối, tôi một thân một mình lại chạy đi xa như vậy, hơn nữa tuyết vừa mới rơi, thời tiết như thế, hoàn cảnh như thế, đủ để khiến một người bình thường sinh ra tâm lý đó là kẻ sát nhân biến thái.

Tôi ớn lạnh, nhanh chóng rời khỏi tảng đá, định bụng nhân lúc trời chưa tối hẳn, tức tốc xuống núi.

Đúng lúc này, lại có người nói: “Có người không? Có người không? Ai đó đến giúp tôi với?”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 43: Vĩnh Diễm gặp nạn, Đinh Đinh cứu giúp.

Lần này tôi nghe rất rõ ràng, tuy là yếu ớt, nhưng quả thật là có người kêu cứu, là đàn ông, hơn nữa giọng nói vô cùng quen thuộc, nhưng mà nhất thời tôi lại không nhớ nổi là ai.

Tôi tìm mọi nơi, càng lúc càng ngờ vực, gió thổi vù vù bên tai, tôi can đảm trả lời: “Ai vậy? Là ai? Ai đang ở đây?”

Tiếng nói kia lại vang lên: “Đinh Đinh, là em phải không?”

Trong lòng tôi kinh ngạc: “Anh Bùi? Là anh sao?”

Tìm khắp nơi, rốt cuộc tôi theo tiếng nói tìm được anh ta, vừa nhìn thấy, tôi thất kinh, đúng là Bùi Vĩnh Diễm.

Anh ta ngã xuống dưới một khe đá sâu, bởi vì đó là một cái rãnh sâu bên trong đồi là lá khô, còn có tuyết đọng lại, anh lại bị mép rãnh che khuất, tôi ở bên này căn bản không nhìn thấy bên kia có người.

Tôi vội vàng chạy qua đó, lúc này mới phát hiện trên trán anh ta toàn là máu, bên thái dương còn đang chảy máu ra ngoài, trên nền tuyết bên cạnh anh cũng cũng có máu bắn ra, mà có thể là khi ngã xuống, một chân của anh đúng lúc trượt vào giữa khe đá, bị hai tảng đá kẹp lấy không thể động đậy.

Tôi hoảng hốt dìu anh ta đi: “Anh Bùi, sao anh lại ở đây?”

Tiếng của anh ta rất yếu ớt: “Đáng lẽ anh muốn ra đây đi dạo, nhưng lại không cẩn thận bị ngã xuống.”

Hóa ra anh ta cũng cảm thấy buồn, muốn đi ra ngoài một chút, ai biết lại đi đến bên tảng đá này, một bước giẫm lên khoảng không, ngã từ trên xuống dưới, tôi nhìn mặt anh ta, hoàn toàn kinh hãi, anh ta lại có thể ngã ở chỗ này cũng nửa tiếng rồi.

Tôi dùng sức đẩy tảng đá đè lên đùi anh, tảng đá rất nặng, tôi hoàn toàn không đẩy nổi, mà tôi vừa động đến thì anh đã kêu đau, rơi vào đường cùng, tôi xoay người dồn toàn bộ sức lực về sau lưng, rốt cuộc cũng dời được tảng đá, tôi gọi anh ta: “Anh rút chân ra thử đi, anh xem có thể cử động được hay không?”

Anh cắn răng, cuối cùng cố gắng cũng rút chân ra được, làm xong động tác này, anh thở phào một hơi, trên khuôn mặt điển trai lại tràn ngập vẻ đau đớn, nếu không phải là tôi quen thuộc với diện mạo của anh, chỉ nhìn một cách đơn thuần hiện tại trên mặt anh toàn là máu, vẻ mặt đau đớn, mà máu không ngừng chảy ở hai bên thái dương, hòa trộn vào mồ hôi chảy xuống, thật sự rất kinh khủng.

Tôi luống cuống không biết làm thế nào, trong lúc hoảng loạn tôi lấy khăn giấy trong túi để lau máu cho anh, nhưng khi khăn vừa tới trán anh, lập tức bị nhuộm thành một màu đỏ, hoàn toàn không làm được gì.

Trời ơi, sao anh ta lại bị thương nặng như vậy, mà bị nặng cộng thêm mất nhiều máu, cơ thể anh không ngừng phát run.

Tôi hoảng hồn, lập tức cởi áo len trên người ra, khoác lên người anh ta, tôi biết hiện giờ anh ta rất lạnh, hiện giờ nhất định phải duy trì nhiệt độ cơ thể, nếu không anh sẽ sớm không kiên trì nổi dưới nhiệt độ như vậy.

“Anh Bùi, anh đừng sợ, tôi đỡ anh xuống núi, vì sao xảy ra chuyện lại không gọi điện thoại chứ?”

Anh ta khẽ rên rỉ: “Điện thoại bị rút rồi, không biết bay tới chỗ nào?”

Tôi lập tức lấy điện thoại ra gọi, chết tiệt, màn hình điện thoại tôi cũng đen thui, sau cái lần ngã cầu thang, liên giờ chứng, hơi một tí là màn hình lại đen thui.

Tôi bảo: “Cho cho tao tín hiệu, cho tao tín hiệu đi.” Tôi không ngừng ấn, ấn, ấn, nhưng chết tiệt là không có hiệu quả.

Bùi Vĩnh Diễm lấy tay đè đầu gối, anh ta nói: “Rất đau.”

Tôi lấy tay xoa cho anh ta: “Liệu có phải bị gãy xương hay không?”

“Không phải, nhưng mà anh đã từng mô đùi phải, do cú va chạm vừa nãy có thể đã bị ảnh hưởng.”

Tôi lo lắng nhìn bầu trời, trời mùa đông tối rất sớm, trời sắp tối rồi.

Anh ta cố gắng nói với tôi: “Em xuống núi gọi người ngay đi, anh ở đây chờ em.”

Tôi liên tục gạt đầu, cuống quýt chạy xuống dưới chân núi, từ nơi này xuống dưới chân núi, phải qua một ngọn đồi nhỏ, qua sườn núi đó mới có thể đến khách sạn nghỉ mát.

Mới chạy được vài bước, tôi dừng lại quay ngược trở về: “Không được, tôi không thể bỏ anh lại, hiện tại người anh chảy rất nhiều máu, tôi không thể để anh ở đây một mình.”

Anh yếu ớt mỉm cười với tôi: “Anh chưa chết được đâu.”

Tôi xem sắc mặt anh tái nhợt, dù thế nào, tôi cũng không yên tâm để anh một mình giữa núi rừng trống trải này.

“Anh Bùi, đây là nơi hoang vu, anh lại bị thương, từ đây chạy xuống núi mất gần 20 phút, gọi người đến đây nữa, từ đầu đến cuối mất 40 phút, tôi không thể mạo hiểm để anh ở đây một mình, anh chảy rất nhiều máu, ngộ nhờ có thú dữ xuất hiện.”

Anh ta trấn an tôi: “Không đâu, chỗ này rất an toàn, không có thú dữ đâu.”

Tôi liều mạng lắc đầu: “Không thể nào, tôi tuyệt đối không bỏ anh lại một mình đâu.”

Tôi xoay người hướng lưng về phía anh: “Tới đây, tôi cõng anh xuống núi, tuy rằng như vậy sẽ chậm một chút, nhưng tuyệt đối ít hơn 40 phút, anh bị thương, tôi tuyệt đối không thể bỏ anh lại đây, đến đây, tôi cõng anh xuống núi, tranh thủ được bao nhiêu thời gian thì hay bấy nhiêu.”

“Không cần.”

Tôi không thêm phân bua, khoát tay anh lên cổ mình, nâng anh tới lưng mình, quả thật chỗ này hơi khó đi, nhưng thật sự là tôi không dám để anh ở nơi hoang vu vắng vẻ này, tôi không dám mạo hiểm.

Anh còn muốn phản đối, tôi kiên quyết cõng anh sau lưng, từ lúc chào đời đến nay đây là lần đầu tiên tôi cõng đàn ông, thân hình cao lớn của anh đè nặng trên lưng tôi, lần đầu tôi chậm chạp, thiếu chút nữa không đứng lên được, cố gắng một chút, cuối cùng tôi cũng đứng lên, cẩn thận đi xuống dưới.

Anh ta nói ở bên tai tôi: “Đỉnh Đỉnh, không cần cõng anh xuống núi, em đi gọi người đi.”

“Không, anh Bùi, tôi tuyệt đối không để anh một mình ở đây”. Tôi sợ hãi kêu lên: “Máu, anh chảy rất nhiều máu.”

Quả thật, máu từ trán anh theo cánh tay chảy xuống dưới, từng giọt từng giọt rớt xuống.

Trong lòng tôi đau đớn, khổ sở giống như dao cắt trên người mình, tôi bật khóc: “Sao anh có thể tùy hứng như vậy, một mình lạng lẹ đi ra ngoài, lại không chào hỏi ai cả, ngộ nhờ không có ai đến, một mình anh nằm ở đây, không ai tìm thấy anh thì làm sao bây giờ?”

Đầu anh ghé vào bên tai tôi, giọng nói nhẹ bồng, nhưng không che giấu được sự hài lòng: “Ông trời... không phải đã gọi em tới đây sao?”

Tôi cẩn thận đi xuống dưới, vừa đi vừa khóc: “Không phải anh chỉ có một mình, trên người anh còn gánh trách nhiệm nặng nề như vậy, anh là người thừa kế của Phiếm Hoa, là tổng giám đốc đáng kính của chúng tôi, sao có thể hành động theo cảm tính thế chứ? Còn có anh vẫn chưa kết hôn, anh còn chưa

có con.”

Tôi nghĩ đầu óc tôi nhất định là hồ đồ rồi, lúc này tôi nói chuyện đó để làm gì.

Máu cùng mồ hôi cũng chảy xuống ở bên tai tôi, hơi thở trong khí lạnh cũng ngưng tụ thành sương trắng.

Tôi men theo con dốc đi xuống, cố gắng không giẫm lên tuyết, không cho mình trượt chân.

“Anh Bù? Anh Bù? Anh nói một câu với tôi đi, anh nói câu gì đi?”

Anh không trả lời.

Trong lòng tôi lại sợ hãi, nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy đầu vai thấm ướt một mảnh, trên áo len màu xanh của tôi toàn là máu.

Tôi sợ hãi kêu: “Anh Bù?”

Hơi thở của anh rất yếu, mơ hồ nói với tôi một câu: “Đình Đình.”

Tôi khóc: “Anh Bù, anh không được ngủ, anh hãy nghe tôi nói, anh trả lời tôi đi.”

Giọng nói của anh yếu ớt ừ một tiếng với tôi, từ từ nhắm hai mắt lại, hai tay buông thõng xuống.

Tôi vừa bước đi thật nhanh, vừa thở hổn hển nói chuyện với anh: “Anh Bù, tôi kể cho anh nghe chuyện hồi nhỏ, trước đây khi đến kỳ nghỉ hè, tôi sẽ về quê ông nội, bà nội, vào thời điểm họp chợ, có đủ các món ăn vặt được đẩy ở trên xe, vô cùng nóng nực, các bác mổ heo còi trần, trên tay cầm con dao sắc nhọn, mài xoẹt xoẹt lưỡi dao dài, sau đó kéo một con heo từ chiếc lồng treo trên xà ngang xuống, con heo được treo một nửa trên xà, sau đó, một tay bác mổ heo cầm con dao nhọn, miệng ngâm tăm xia răng, cười ha hả, con vật to lớn này, mổ chỗ nào cho thịt mềm đây? (tiếng địa phương)”

Anh ta khe nói bên tai tôi: “Thịt heo vẫn là thịt ngon nhất, trăm loại rau vẫn là cải trắng nhất.”

Anh ta có thể nghe được tôi nói, tinh thần tôi cũng phấn chấn lên: “Là thịt heo nấu với cải trắng, đặc sản Sơn Đông, nấu cho thịt như đi, có mùi vị rất đặc biệt.”

Cuối cùng chúng tôi cũng ra tới đường mòn, anh vẫn tốt, ở trên đường mòn, tôi cần phải nghỉ ngơi vài giây.

Tôi nghiêng đầu nhìn anh ta, dường như, anh ta lại mê man.

Tôi lập tức điều chỉnh tư thế, để anh thoải mái trên lưng tôi, tiếp tục bước nhanh về phía trước, vừa chạy tôi vừa nói: “Chòm sao O-ri-on, tôi xem không hiểu, lần sao muốn anh dạy tôi, anh nói cho tôi biết thợ săn đang đánh cái gì vậy, là con trâu phải không?”

Giọng anh yếu đi: “Là đang đánh với Kim Ngưu.”

Tôi thật chật vật, nhưng vẫn không ngừng cổ vũ anh: “Chòm sao O-ri-on đại diện cho sự tự tin và dũng cảm, là anh dạy tôi, anh Bù, tôi vào Phiếm Hoa là do anh thông qua, lúc đầu tôi chỉ là một phụ nữ ngu ngốc, là anh cho tôi cơ hội, xem tôi là bạn, anh không cười tôi, không coi thường tôi, a Anh Bù? Tổng giám đốc Bù? Bù Vĩnh Diễm? Vĩnh Diễm?”

Mặt anh gần sát tóc tôi đáp lại: “Hả, hả.”

Tôi khẩn trương bước thật nhanh xuống dưới.

Anh ta thì thào: “Đình Đình, em thật sự là một phụ nữ ngốc mà, sao em không để anh xuống rồi đi gọi người? Em như vậy sẽ mệt chết đó.”

Tôi tuyệt đối không thể bỏ anh lại, hiện tại anh chảy nhiều máu như vậy, chẳng may anh mất nhiều máu quá rồi hôn mê, bên cạnh không có ai, chuyện này thật là nguy hiểm.

Tôi lại không ngờ được nháy mắt trời lại tối thui như vậy, chờ tới khi tôi đi qua ngọn đồi nhỏ, trời đã tối đen.

Anh ta lại không nói gì, tôi khẩn cấp gọi: “Bù Vĩnh Diễm, nghe tôi nói không, nghe tôi nói không? Anh biết không, tôi có một mục tiêu, chờ khi tôi có tiền, tôi muốn mua một chiếc xe, tôi không cần xe xịn, tôi muốn mua một chiếc xe buýt, đi làn đường đặc biệt dành cho xe buýt, khi đến trạm xe buýt, nếu có người muốn lên xe, tôi sẽ thật hiền ngang nói một câu, đây là xe riêng, không đón khách.”

Một chút tiếng nói cũng không có, tôi cấp tốc đi về phía trước, tôi gọi: “Bù Vĩnh Diễm, anh nghe tôi nói, không thể ngủ, không thể ngủ.”

Giọng anh vang lên tắc nghẽn: “Đình Đình, Đình Đình...”

Tôi chạy nhanh về phía trước, vừa chạy vừa không ngừng nói chuyện với anh, không biết sức lực ở đâu ra, có lẽ bởi vì anh là bạn của tôi, sự lo lắng khắc sâu trong lòng, tràn đầu lồng ngực, từng tiếng nói cho tôi biết, nhanh một chút, nhanh một chút, ngàn vạn lần đừng có chuyện gì.

Rốt cuộc cũng chạy tới bên ngoài khách sạn, tôi hô to: “Anh Bù, chúng ta tới rồi, anh chịu khó một chút, chịu khó tý nữa thôi.”

Tay Bùi Vĩnh Diễm ôm chặt lấy cổ tôi, đầu của anh ta vùi vào sau đầu tôi: “Đình Đình, em thật sự là một phụ nữ ngu ngốc mà.”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 44: Rất muốn nhìn em

Edit: Cò Đại.

Beta: nhoclubu.

Chúng tôi ở bên ngoài phòng cấp cứu, rốt cuộc bác sĩ đẩy cửa bước ra, thở dài một hơi, người chờ bên ngoài có chúng tôi, thư ký Trần và các quản lý cấp cao đều bước đến vây quanh.

Bác sĩ nói với chúng tôi: “Tình trạng bệnh nhân khá tốt, mất máu khá nhiều, cũng may đưa tới kịp lúc, chúng tôi đã truyền máu cho anh ta, nếu không với thời tiết như vậy, anh ta ở bên ngoài lâu hơn một chút nữa, rất khó cam đoan sẽ không phát sinh những chuyện ngoài ý muốn, anh ta đã hồi phục lại sức khỏe, nếu mọi người muốn thăm anh ta, mời nửa tiếng nữa hãy đến, nhưng phải tuyệt đối giữ im lặng.”

Chúng tôi thờ phào.

Thư ký Trần Mỹ Kỳ của Bùi Vĩnh Diễm cầm tay tôi: “Đình Đình, cảm ơn em, tình huống hôm nay thật nguy cấp, đúng rồi, sao em đi lên núi vậy?”

Tôi ghen lời? Thật ra chỉ là trùng hợp thôi.

Trần Mỹ Kỳ nói với tôi: “Chỉ nhất định sẽ báo với chủ tịch, chủ tịch sẽ khen thưởng em.”

Tôi đành phải liên tục lễ phép từ chối.

Bùi Vĩnh Diễm không có chuyện gì, tôi nhẹ lòng, lặng lẽ rời khỏi hành lang, biết tin tổng giám đốc xảy ra chuyện, các quản lý cấp cao đều đến bệnh viện ngay lập tức, giống như Bảo Ngọc bị đánh trong Hồng Lâu Mộng, người liên quan hay không liên quan đều tập trung đến, người bên ngoài thiết tha muốn bày tỏ sự quan tâm của mình, tại thời điểm thù hoa trên gấm thê này, sẽ không cần tới nhân vật nhỏ bé như tôi an ủi thêm lời thừa nào nữa.

Tôi thở dài, bước thật nhanh đi ra ngoài.

Ngày hôm sau, khóa huấn luyện kết thúc, tinh thần tôi sáng khoái cùng các đồng nghiệp khác đi về nhà.

Tôi cũng không nói với Gia Tuấn, tôi cứu Bùi Vĩnh Diễm, tôi biết trong tâm lý Gia Tuấn, Bùi Vĩnh Diễm là một tuyến nhạy cảm, cũng giống như trong lòng tôi, Thẩm An Ny là một con con giun không an phận, chúng tôi đều né tránh đề tài mẫn cảm này, chỉ sợ làm cả hai không vui, cho nên tôi không đề cập đến chuyện cứu Bùi Vĩnh Diễm.

Nhưng sau khi về nhà, Gia Tuấn thấy trên áo khoác của tôi dính máu, anh vô cùng sùng sốt.

Tôi giải thích với anh: “Khi tham gia hoạt động, có một đồng nghiệp bị té đập đầu.”

Gia Tuấn vẫn đang kinh ngạc: “Chảy nhiều máu như vậy?” Nhưng anh không hỏi thêm nữa, tôi không giải thích, anh cũng không hỏi nhiều.

Ngày hôm sau, tôi đang làm việc, thư ký Trần gọi tôi: “Đình Đình, tôi văn phòng tổng giám đốc một chuyến, bà Bùi từ Hồng Kông đến đây, bà ấy muốn gặp em.”

Bà Bùi? Mẹ của Bùi Vĩnh Diễm?

Tôi nhanh chóng lên lầu.

Mẹ của Bùi Vĩnh Diễm biết con trai gặp tai nạn, ngay lập tức từ Hồng Kông bay đến, thấy con trai bình an vô sự, lúc này mới yên lòng, bà ấy tự đích thân tới công ty gặp tôi.

Sau khi bước vào văn phòng, điều đầu tiên tôi thấy là một quý bà mặc áo lông cừu và đeo mắt kính nâu, tóc nhuộm màu hạt dẻ, da dẻ trắng hồng, trang điểm kỹ lưỡng, cử chỉ rất tao nhã ngồi ở ghế sofa.

Tôi lễ phép chào bà: “Bác Bùi.”

Bà ấy lập tức đứng lên, vội vàng đi tới cầm tay tôi: “Cháu là Đình Đình? Là đại ân nhân của nhà họ Bùi.”

“Bác quá lời rồi, bác Bùi.”

Bà cười ha ha, mặc dù nói tiếng phổ thông, nhưng cũng không thấy gượng gạo, thái độ cũng vô cùng dễ gần.

“Chẳng phải trùng hợp sao? Là ông trời phái cháu đi cứu Vĩnh Diễm, cũng may là cháu xuất hiện, nếu không Vĩnh Diễm nhất định sẽ rất nguy hiểm, không phải cháu là đại ân nhân của họ Bùi hay sao?”

Tôi thật không biết phải làm sao, bà kéo tôi tới ghế sofa ngoài, thư ký Trần liền mời tôi trà thơm.

Bà Bùi khen: “Cháu vừa nhã nhặn lịch sự lại khá gầy, công một người đàn ông như Vĩnh Diễm, chạy một mạch từ trên núi xuống, thật không biết sao cháu lại có sức lực lớn tới vậy.”

Tôi chỉ biết vâng vâng dạ dạ.

Bà Bùi hỏi tôi nhiều chuyện, tuổi tác của tôi, đến công ty được bao lâu, chuyên môn là gì, trong nhà có mấy người...v.v..., đều là chuyện nhà, hình như bà không tìm được đề tài, nhưng giống như nhất định phải lôi kéo làm quen với tôi, tí mi hời chuyện riêng tư của tôi, tôi chỉ lễ phép trả lời bà từng việc một.

Bà Bùi còn nói thêm: “Cháu là một nhân viên tốt, bác sẽ bảo bộ phận nhân sự thăng chức cho cháu.”

Tôi vội vàng đáp: “Bác Bùi, bác nói quá lời, việc công và việc tư không thể để lẫn lộn như thế được, đây cũng là lời tổng giám đốc Bùi thường nói.”

Bà Bùi thân nhiên cười nói: “Tóm lại, bác sẽ nhớ phần tình nghĩa này của cháu, sẽ không để cháu thiệt thòi.”

Thật là kỳ lạ, tuy rằng bà Bùi không kiêu căng, nhưng giọng điệu nói chuyện rất đúng mực và thận trọng, giống như đê bẹp ngữ điệu của tôi, ở trước mặt bà tôi không dám thờ ơ, nhìn bề ngoài bà ấy rất điềm đạm nhưng trên thực tế, bà ấy làm cho người ta cảm thấy rất áp lực.

Cuối cùng tôi lễ phép đi ra ngoài, sau khi đóng cửa lại, tôi thở hắt ra.

Sau khi Bùi Vĩnh Diễm hồi phục thì gọi điện cho tôi.

Ở trong điện thoại tôi đùa anh: “Y tá ở phòng chăm sóc đặc biệt có phải cũng đặc biệt xinh đẹp không?”

Giọng nói của anh cũng đã lấy lại sức sống, nên nói đùa với tôi: “Không xinh, thịt nhão, ngực xệ, răng lung lay, tóc rối bù, hơn nữa tối qua khi tới kiểm tra phòng, anh đang ngủ, thế nhưng cô ta vừa khều anh vừa nói: Anh mau đi lấy đồ ăn đi, không lấy thì cũng bị người khác lấy mất thôi.”

Tôi cười ha ha, có thể nói đùa, chứng tỏ đã hồi phục rồi.

Ở bên kia, anh rất xúc động: “Cám ơn em, Đình Đình, anh nằm ở đó đã hơn nửa tiếng, toàn thân lạnh buốt, anh không ngừng gọi người, nhưng không ai tới, thiếu chút nữa anh đã nghĩ cứ như vậy ra đi giữa nơi hoang vắng.”

“Không được nói vậy, chắc là anh cũng định giải tỏa tinh thần như tôi vậy, khi còn bé tôi té xuống một cái giếng cạn, ở bên trong la hét nửa tiếng cũng không ai để ý tôi, sau đó người nhà tìm được tôi, ném một sợi dây thừng xuống trước, chuẩn bị bám vào sợi dây đi xuống dưới cứu tôi, anh đoán xem tôi nói như thế nào? Tôi nói đừng ném dây không, thuận tiện ném cái chân giò hun khói xuống luôn, tôi sắp chết đói rồi.”

Anh ta liên tục thở dài: “Đình Đình à, Đình Đình, thật sự là em bận rộn trăm việc cũng không quên ăn.”

Tôi cười ha ha.

Cười xong, chúng tôi đều xúc động, ai nói không phải là duyên phận chứ?

Anh nhẹ giọng nói: “Thật tốt khi được nghe giọng nói của em.”

Nhất thời tim tôi nhảy lên một cái, như để lại một viên đá nhỏ.

Ở bên kia anh thử thăm dò tôi: “Rất muốn gặp em, em có thể tới đây một chuyến được không?”

Trong lòng tôi thích một cái, vội vàng nói: “Không được, tối nay tôi có hẹn với Gia Tuấn rồi, đến nhà bố mẹ tôi ăn cơm.”

Giọng anh nghe như trẻ con đòi kẹo: “Thì trẻ một lúc thôi, cũng không được sao?”

Lòng tôi trầm xuống, không được, không được.

Tôi an ủi anh: “Anh Bùi, nghỉ ngơi cho tốt, tất cả mọi người đều mong anh sớm xuất viện, cuối năm nay còn có giải thi đấu tennis cho công nhân viên, nghe nói anh là cao thủ, nhất định đừng để cho chúng tôi thất vọng.”

Bên kia anh im lặng, ngừng một chút, rồi cuộc nói: “Anh. Chỉ là muốn nhìn em một chút, sau khi tỉnh lại thì một đám người vây quanh cản hết tầm nhìn, nhưng trong nhiều người như vậy, anh không thấy em, trong lòng anh rất trống trải.”

Tôi nhẹ nhàng nói: “Tôi đang làm việc, phải làm nhân viên tốt, nếu anh thật sự áy náy, tăng lương cho tôi đi.”

Ở bên kia anh không trả lời tôi.

Tôi cố ý làm tổn thương anh: “Keo kẹt, bùn xỉn, nhắc tới tăng lương, anh liền im lặng.”

Rốt cục anh cũng nở nụ cười.

Tôi dặn dò anh vài câu, sau đó tắt điện thoại.

Sắc trời âm trầm.

Ngày hôm sau trời sẽ khác thôi.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 45: Bà Bùi có ý gì?

Edit: nhoclubu

Ngày không tuyết rơi, nhưng giữa mùa đông lại có mưa, đặc biệt làm cho người khác bất ngờ. Đúng là mưa mùa đông lạnh thật, tuyết rơi trên da còn có một chút ấm nóng, mà mưa trực tiếp rơi xuống từ trên trời, khiến cho người ta không kịp đề phòng, cũng không biết phải mặc đồ gì.

Tôi và Gia Tuấn có hẹn, tối nay đến nhà mẹ chồng ăn cơm, trong lòng tôi đang tính toán thử xem mua thứ gì mới có thể khiến mẹ chồng vui vẻ, từ sau khi hợp lại, thái độ của mẹ chồng đối với tôi cũng dịu đi rất nhiều, hẳn là tôi cũng nên hiếu thảo với mẹ cho tốt, thêm vào đó cũng nên mua chút quà cho em chồng, đưa em chồng thần bí này của tôi, lại có thể có người đến hẹn nó, tôi không thể không thần phục lời nói của em gái mình- Đinh Đình.

Phân thời đến đâu cũng có con chó yêu tha thiết, không được, không được, không thể nói như vậy được.

Khi sắp đến giờ tan tầm, thư ký Trần gọi điện thoại cho tôi: “Đinh Đình, tối nay bà Bùi mời em ăn cơm, em đến biệt thự của tổng giám đốc Bùi một chuyến nhé?”

Tôi rất bối rối: “Không được rồi, em đã hứa với chồng em tối nay về nhà rồi.”

“Gọi điện thoại nói một tiếng với anh ấy đi, bà Bùi rất thành tâm thành ý mà.”

Tôi lại có hơi khó xử, nghĩ đi nghĩ lại, tôi đành gọi điện cho Gia Tuấn, nói dối với anh: “Gia Tuấn, tạm thời em có chút việc, có thể về nhà trễ, anh về mẹ trước đi, em làm xong sẽ gọi xe về sau.”

Ở bên kia anh nói: “Đúng lúc anh cũng có chút việc, đợi anh xong việc rồi, chúng ta gọi cho nhau cũng được.”

Tôi do dự, còn muốn nói thêm gì đó, anh lại vội vàng gác máy.

Trong lòng tôi thật bất an, bà Bùi mời tôi ăn cơm? Sao tôi lại có cảm giác không tốt vậy? nhưng thật sự tôi cũng không có cách nào nói gì vả, sau khi do dự, tôi đành phải lo lắng bất an đi theo thư ký Trần, cùng đến biệt thự của Bùi Vĩnh Diễm.

Đến biệt thự của Bùi Vĩnh Diễm lần này, không giống với lần trước có chủ nhà, thoải mái tự do, lần này có Từ Hi thái hậu ở đó, tôi vô cùng căng thẳng.

Khi bước vào nhà, thư ký Trần đưa cho tôi đôi dép lê, sau khi thay xong, tôi ngồi xuống sofa, nhấc tay một cách mất tự nhiên, đợi bà Bùi.

Bà Bùi nhanh chóng xuống lầu, bà đã thay một cái áo len rộng thùng thình màu hồng, trước ngực đeo một chiếc vòng cổ trân châu Mikimoto xa xỉ, đi từng bước xuống cầu thang.

Nhìn thấy tôi, bà nhiệt tình chào hỏi: “Đinh Đình, cháu đã đến rồi.”

Tôi nhanh chóng đứng lên: “Bác Bùi.”

“Mau ngồi xuống đi, cháu xem cháu khách sáo kìa.” Bà kéo tôi ngồi xuống.

Chỗ của Bùi Vĩnh Diễm không có người làm cố định, cho nên việc mời trà cũng giao cho thư ký Trần làm, ở bên kia, thư ký Trần đã pha xong trà sữa cho chúng tôi.

Bà Bùi bảo tôi uống trà, bà lại tò mò hỏi tôi: “Hôm nay thời tiết rất xấu, làm sao vào mùa đông mà lại mưa to như thế chứ? Thời tiết phương Bắc vẫn thường hay thay đổi thế sao?”

Tôi giải thích với bà: “Thật ra ở Thanh Đảo, 4 mùa rất rõ rệt, mùa đông không lạnh lắm, rất ôn hòa, mùa hè lại không quá nóng, rất mát mẻ. Cháu cảm thấy thành phố này sống dễ chịu nhất.”

Bà Bùi thản nhiên nói: “Nếu nói về sinh sống, bác thích sống ở Canada, Vĩnh Diễm cũng rất thích, nó thích vào mùa đông qua hồ bên đó để câu cá.”

Câu cá? Cũng đúng, nếu tôi có gia tài bạc triệu, chuyện bên dưới có nhân viên khác quản lý giúp tôi, tôi cũng tình nguyện nhàn hạ ở nhà thuê hoa, nuôi chim chóc.

Trà sữa được bưng lên cho tôi, tôi nói cảm ơn với thư ký Trần, cũng không uống, vẫn đang ngồi rất ngay ngắn.

Bà Bùi tự mình uống trà, sau khi đặt tách xuống, bà lại hỏi tôi: “Đinh Đinh này, lần trước cháu nói cô tốt nghiệp trường đại học nào? Trường cháu tốt nghiệp tên là gì? Đường như bác chưa từng nghe nói.”

Tôi giải thích: “Cũng không phải là trường danh tiếng gì.”

Bà Bùi có hơi tò mò: “Vậy thì sao lại vào được Phiếm Hoa chứ?”

Tôi suy nghĩ: “Một người bạn của chồng cháu giới thiệu giúp.”

Bà “à” một tiếng.

Bầu không khí hơi ngột ngạt, tiếng mưa rơi ào ào bên ngoài xuống mái hiên, hàng lang dài ở bên ngoài, tiếng động rất đơn điệu.

Bà Bùi khách sáo nói: “Chủ tịch cũng từ Hồng Kông đến, chẳng qua ông ấy lo lắng cho Bùi Vĩnh Diễm, cho nên đến bệnh viện rồi, bác sĩ nói chẳng qua nó chỉ mất máu khá nhiều, hiện tại trải qua truyền máu và điều dưỡng, đã khỏe hơn, cho nên tối nay nó có thể về nhà ngủ một đêm.”

Tôi tán gẫu với bà một cách mất tự nhiên, trước sau cũng không rõ dụng ý thật sự của bà.

“Tối nay, mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm nhé.”

Tôi từ chối: “Bà Bùi, nhà cháu có việc, cháu đã hẹn với chồng tối nay về nhà mẹ chồng ăn cơm rồi.”

Bà “à” một tiếng, liền nói: “Nghe nói chồng cháu là một luật sư, xem ra tình cảm của hai người rất tốt, tại sao lại chưa có con vậy?”

Tôi thấp giọng: “Đang định ạ.”

Bà gật đầu: “Đúng rồi, không có con thì trông vắng lắm, bác cũng mong Vĩnh Diễm kết hôn sớm một chút, thành gia lập nghiệp, sinh cho bác vài đứa cháu, thật ra thì trai hay gái cũng không quan trọng, thông minh hoạt bát là tốt rồi, đứa con này của bác từ nhỏ đến lớn đều thông minh hơn người, tương lai nếu sinh con thì tuyệt đối cũng không kém.”

Các bà mẹ đều không công bằng, đều thích khoe khoang con mình, ngay cả một người ngốc như tôi, mẹ tôi cũng đặc ý vênh vang, khoe khoang ở bên ngoài rằng: đứa con gái nhà tôi rất lanh lợi, làm việc cũng cẩn thận, nấu cơm ngon, sở trường là gói bánh sủi cào, còn có thịt kho tàu nữa. Người bên ngoài không biết thật sự là tôi yếu kém bậc nhất.

Tôi im lặng lắng nghe bà Bùi nói.

Bà Bùi còn nói thêm: “Vĩnh Diễm trì hoãn việc kết hôn, tuy rằng người hiện giờ kết hôn trễ, nhưng sớm hay muộn gì cũng phải lấy? Nó nói một là muốn gây dựng sự nghiệp, hai là tìm chưa được cô gái thích hợp, thật ra không phải phụ nữ đều giống nhau sao? Quay về 500 năm trước, phụ nữ vẫn là phụ nữ, đàn ông vẫn là đàn ông mà.”

Trong lòng tôi nói, quay về 5 vạn năm nữa, đàn ông và phụ nữ đều không phải người.

Bà Bùi lại cao giọng nói: “Cho nên bác và bác trai vẫn thường nói, cưới vợ thôi mà, quan trọng là... gia thế, gia thế mà tốt, các mặt khác đều đứng thứ hai.”

Tôi phụ họa theo: “Cũng không hẳn, không có gia thế tốt, không thấy cỏ phiếu tăng.”

Bà Bùi cười sang sảng: “Cháu cũng thật là thú vị.”

Trong lòng tôi muốn nói, cùng với bà già như bà đây nói chuyện phiếm suốt đêm, tôi cũng mệt chết, khi nào thì bà mới thả tôi về nhà thăm ba mẹ đây?

Bà Bùi nhìn nhìn nước sơn tình tẻ trên móng tay, tự khen: “Nếu bây giờ bác có thể có một đứa con dâu, bác liền yên tâm một nửa.”

Trong lòng tôi nói, không biết cô ta phải tài giỏi về phương diện nào? Bởi vì theo tôi được biết, heo có thể đẻ cũng chưa chắc sẽ sống thọ.

Bà Bùi này cuối cùng là muốn nói gì với tôi chứ, tôi nhìn bên ngoài trời đã tối, cũng không biết Gia Tuấn đã bàn chuyện xong chưa, tôi đói bụng, nhưng lại không ngửi thấy mùi com trong bếp, bà ấy nói mời ăn com, com ở đâu chứ?

Cuối cùng, bà Bùi nói: “Đình Đình, cháu cứu Vĩnh Diễm, bác vô cùng cảm ơn cháu, cháu cần thứ gì cứ nói thẳng đừng ngại.”

Tôi khách sáo nói: “Cháu không cần gì cả, cho dù ngày đó không phải là tổng giám đốc Bùi mà là người khác, cháu cũng sẽ cứu, bất cứ ai cũng sẽ làm như vậy.”

Bà Bùi bỗng nhiên nghiêm mặt lại, giọng nói của bà cũng kéo dài ra: “Vĩnh Diễm đến Đại Lục gây dựng sự nghiệp, mấy năm nay cũng rất vất vả, bên cạnh cũng không thiếu phụ nữ muốn đeo bám lấy nó, có một số phụ nữ bụng dạ khó lường, thân phận không rõ ràng, lừa lọc thì sẽ không thoát khỏi được.”

Trong lòng tôi trầm xuống, lời này của bà Bùi là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 46: Bùi Vĩnh Diễm chặn đường trong mưa

Edit: Cỏ Dại.

Beta: nhoclubu

Tôi không lên tiếng, chỉ nghe bà Bùi tiếp tục nói: “Đình Đình, chúng ta nói một chút về thù lao nhé, cháu cứu Vĩnh Diễm, bác nên báo đáp cháu. Từ đầu tới cuối, cháu không đề cập tới điều kiện, trong lòng bác luôn nặng trĩu, cháu đừng ngại cứ nói thẳng, cháu có yêu cầu gì, chỉ cần bác có thể làm được, nhất định sẽ cố gắng làm.”

Rốt cuộc, tôi cũng hiểu được ý của bà.

Suy nghĩ chốc lát, tôi nói: “Bác Bùi hỏi cháu có yêu cầu gì, cháu sẽ nói sự thật vậy.”

Bà nhướn mày, vô cùng tò mò nhìn tôi, im lặng chờ tôi nói.

Tôi bình tĩnh nói: “Hay là dùng tiền giải quyết đi.”

Đầu tiên, bà Bùi ngẩn ra, sau đó vẻ mặt lập tức vui lên, bà giống như giải tỏa được gánh nặng, bên môi liền tràn ra ý cười: “Tốt lắm, theo ý cháu, cháu muốn bao nhiêu tiền?”

Bà ra hiệu cho thư ký Trần, thư ký Trần lập tức lấy tám chi phiếu từ trong túi xách ra, đặt lên bàn trà cho tôi.

Tôi nhìn vào chỗ trống, xem ra con số là do tôi quyết định?

Bà Bùi hết sức sốt ruột nhìn tôi, dường như đang chờ tôi viết con số lên đó.

Tôi im lặng không lên tiếng.

Thư ký Trần đưa bút cho tôi, chị ấy nhìn tôi.

Tôi nhìn chỗ trống trên chi phiếu, chỉ cần tôi điền một vài số, nó sẽ được gửi vào tài khoản của tôi, vô cùng nhanh chóng và tiện lợi.

Cuối cùng tôi cũng hiểu được, tối nay bà ấy mời tôi đến là có dụng ý, bà Bùi mời tôi ăn com, kỳ thực chỉ là giả, mục đích thật sự của bà là muốn đá tôi đi. Bùi Vĩnh Diễm nhất định đã nói gì đó với bà, khiến bà bất an, phụ nữ đều ích kỷ, tôi đối địch với mẹ chồng, nguyên nhân duy nhất chính là tôi đã cướp đi đứa con trai độc nhất vô nhị của mẹ, hiện tại tinh thần bà Bùi căng thẳng, đơn giản cũng cùng một lý do, bà lo lắng tôi cướp đi con trai bà, trong mắt bà tôi là người phụ nữ đã có gia đình, hiện tại lại có quan hệ không rõ ràng với con mình, chắc bà ấy lo lắng muốn chết.

Cuối cùng tôi lấy bút ra, viết một dãy số lên chi phiếu.

Bà Bùi chờ tôi viết xong, lập tức lấy lại, bà thờ dãi: “Không nhiều lắm, chỉ một trăm vạn tệ, Đinh Đinh thật sự là người thẳng thắn.”

Tôi đã hiểu lo lắng của bà, cho nên tôi sẵn lòng biết điều, một trăm vạn tệ chỉ là con số nhỏ đối với nhà họ Bùi, nhưng lại có thể giảm bớt áp lực của người mẹ này, tôi không ngại làm phụ nữ thấy tiền thì mất sáng.

Bà Bùi khá hài lòng, bà mỉm cười đẩy chi phiếu tới trước mặt tôi: “Đinh Đinh, cất chi phiếu này đi, bất cứ lúc nào cũng có thể đổi.”

Tôi bình tĩnh nói: “Thời gian không còn sớm, cháu cũng nên về, người nhà đang chờ cháu.”

Bà Bùi liên tục gật đầu: “Ừ, làm chậm trễ thời gian của cháu lâu như vậy, thật sự ngại quá, bác bảo tài xế đưa cháu về.”

Tôi đứng lên, cúi chào bà: “Bác Bùi, cháu về đây ạ.”

Ra tới cửa, tôi nghĩ ra chuyện gì đó: “Đúng rồi, thưa bác, cháu còn có một chuyện muốn xin ý kiến của bác, vốn là cháu muốn nói với tổng giám đốc Bùi, nhưng hiện tại nói với bác cũng vậy thôi.”

“Cháu nói đi.”

“Cháu muốn xin thôi việc.”

Thư ký Trần và bà Bùi có hơi bất ngờ, đầu tiên bà Bùi ngăn ra: “Thôi việc sao?” Thay đổi suy nghĩ, bà lập tức thoái mái: “Được, cháu nói định sinh con mà, đây là việc trọng đại của đời người, không thể chậm trễ việc của cháu, bác đồng ý.”

Tôi gật đầu: “Cảm ơn bác.”

Đẩy cửa ra, bên ngoài mưa rơi ào ào, bà Bùi nhíu mày: “Mùa đông không có tuyết, sao trời lại mưa thế này?”

Thư ký Trần lập tức mang ô tới che cho tôi, chị che cho tôi suốt dọc đường ra tới cổng, tài xế sớm đã đỗ xe ở đó.

Trước khi lên xe, thư ký Trần thấp giọng nói với tôi: “Đinh Đinh, xin lỗi.”

Tôi khó hiểu: “Sao chị phải xin lỗi chứ? Thật sự là chị quá khách sáo rồi.”

Thư ký Trần nhìn bà Bùi đang đứng ở cửa, nhỏ giọng nói với tôi: “Ngày hôm qua tổng giám đốc Bùi và bà ấy cãi nhau một trận.”

“Cãi nhau?” Tôi rất ngạc nhiên, sao họ lại cãi nhau chứ? Trong lòng tôi nghĩ, không phải nguyên nhân do tôi chứ?

Thư ký Trần còn nói thêm: “Đinh Đinh, em đúng là một người thông minh, một trăm vạn tệ không nhiều không ít, bà Bùi cũng nhẹ nhõm hơn.”

Tôi không tiện ở lâu, lập tức lên xe.

Ở bên cạnh biệt thự, bà Bùi vô cùng vui vẻ nhìn tôi rời đi.

Ngồi sau xe, tôi trầm nghĩ, bà Bùi này đưa chi phiếu, có nghĩa là tôi phải vạch rõ ranh giới với Bùi Vĩnh Diễm, thực ra tôi và anh ta vốn trong sáng mà, những người này thật sự là lo bò trắng răng, tôi không thể nhận tấm chi phiếu này, có cơ hội tôi sẽ trả lại cho Bùi Vĩnh Diễm.

Người tài xế cẩn thận lái xe, khởi động xe cũng lẩm bầm vài câu, trời mưa thật lớn.

Xe chúng tôi vừa rẽ qua một khúc ngoặt, đúng lúc đối diện với chiếc xe BMW màu đen đang chạy đến, đèn xe chột loé sáng, ra hiệu với chúng tôi, tài xế nói: “Cậu Bùi đã về.”

Hả, anh ta đã về?

Chúng tôi cũng không dừng xe, tài xế lập tức lái về phía trước, tôi cũng không nói chuyện, xe của Bùi Vĩnh Diễm lướt ngang qua xe của chúng tôi, bên kia anh nhún còi, bảo chúng tôi dừng lại, tài xế do dự một chút, nhưng vẫn không dừng xe.

Cần gạt nước ở trước cửa kính xe đang gạt nước mưa.

Bỗng nhiên tài xế kêu lên: “Cậu Bùi đuổi theo.” Tôi quay đầu lại, quả nhiên thấy xe của Bùi Vĩnh Diễm theo sát ở phía sau, ngay sau đó xe anh ta tăng tốc, trực tiếp chắn ngang đầu xe của chúng tôi, tài xế phanh gấp, xe dừng lại, tôi bất ngờ không kịp đề phòng, lại không thất đảm an toàn, đụng đầu vào kính xe.

Tài xế kêu lên: “Cậu Bùi?”

Tôi ngẩng đầu nhìn chiếc xe ở trước mặt, càng thêm hoảng sợ.

Chiếc xe BMW của Bùi Vĩnh Diễm dừng sát đầu xe của chúng tôi, chắn ngang đường đi. Giữa cơn mưa lớn, anh ta mở cửa xe, từ trên xe bước xuống, bước đi loạng choạng, có thể là do bị thương, nhưng anh ta vẫn đang bước rất nhanh, chỉ thấy anh ta đi tới trước xe của chúng tôi, đứng ngay đầu xe, chặn xe lại.

Đương nhiên tài xế không dám lái xe đi, tôi cũng ngây ngẩn.

Mưa vẫn rơi xuống, thoáng làm toàn thân anh ta ướt sũng.

Giữa trời mưa lớn, thậm chí còn có tiếng sấm, nhưng anh ta cứ đứng ở đó không nhúc nhích, xuyên thấu qua màn mưa nhìn chăm chăm vào tôi.

Trái tim tôi trầm xuống, anh ta muốn làm gì? Hẳn là anh ta đã vội vàng từ bệnh viện trở về? Đầu anh ta vẫn còn quấn băng, trên người chỉ mặc một bộ quần áo mỏng, hiện tại trời mưa nặng hạt thấm vào, toàn bộ quần áo dán chặt vào người, hòa làm một với anh ta.

Tài xế cuống quýt lấy ô từ phía sau xe, lập tức che cho anh, anh làm như không thấy, hất chiếc ô sang một bên.

Anh ta cứ đứng như vậy giữa cơn mưa, nhìn anh ta như chiến sĩ kiên cường không khuất phục.

Lòng tôi trầm xuống, anh ta muốn làm gì?

Bùi Vĩnh Diễm đi tới, anh ta mở cửa xe, đứng ở bên ngoài nhìn tôi, tôi cũng nhìn anh ta, một lúc lâu sau anh ta mới hỏi tôi một câu: “Em nói... em nói...”

Anh ta muốn tôi nói cái gì? Tôi vừa khó hiểu vừa bất an, giọng nói của anh ta vừa đau khổ vừa lo lắng vô cùng, giữa sự đè nén đó, lại ẩn chứa rất nhiều thương cảm, giống như một vết sẹo dài rõ ràng đang rỉ máu, tôi kinh ngạc mở to hai mắt, anh ta muốn nói với tôi cái gì?

Tôi ngu ngốc hỏi: “Sao anh lại từ bệnh viện chạy đến đây? Trên đầu anh còn có vết thương mà.”

Anh ta thấp giọng hỏi tôi: “Mẹ anh đã nói gì với em?”

Tôi không kịp trả lời, chỉ nghe thấy tiếng hét lớn của phụ nữ từ phía sau truyền đến, chúng tôi quay đầu lại, hóa ra là thư ký Trần và bà Bùi, thư ký Trần che ô cho bà, sao họ cũng đuổi tới đây vậy?

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 47: Vĩnh Diễm nói rõ, Gia Tuấn bỏ đi

Edit: Cỏ Dại.

Beta: nhoclubu

Bà Bùi đi lên, nắm lấy con trai mình, đau lòng không ngớt gọi: “Vĩnh Diễm, sao con lại chạy tới đây?”

Bùi Vĩnh Diễm nhìn tôi chăm chú, tay anh ta ôm lấy cánh tay tôi, khốn khổ hỏi tôi: “Em nói... Em nói...”

Tuy là đang ở trong mưa, nhưng tôi vẫn nghe thấy tiếng nói của anh ta run rẩy, mặt xanh xao, đôi môi không ngừng run lên.

Tôi nói cái gì? Tôi cũng sờ rồi.

Bà Bùi ra sức kéo tay Bùi Vĩnh Diễm đang nắm lấy tay tôi: “Vĩnh Diễm, con buông ra, buông tay ra.”

Bùi Vĩnh Diễm như đinh đóng cột: “Con sẽ không buông tay.”

Bà Bùi gần như cầu xin anh ta: “Con buông tay ra đi Vĩnh Diễm, cô ấy có chồng rồi, có chồng rồi.”

Thư ký Trần và tài xế đem ô tới cho hai người.

Bùi Vĩnh Diễm bỗng nhiên ngừng đầu, ngửa mặt lên trời hét lên đau đớn, tất cả chúng tôi đều hoảng sợ.

Anh ta vẫn đang đau khổ cầm lấy cánh tay tôi, không ngừng lên tiếng nói: “Em nói, em nói với anh đi, em nói đi...”

Bà Bùi vội vàng bước đến nắm lấy tay anh ta, bà dùng sức, rốt cục gỡ được tay anh ta ra.

Tôi ngây ngốc nhìn theo Bùi Vĩnh Diễm, gương mặt anh ta vắn vẹo, bà Bùi đau lòng vuốt mặt con trai, anh ta quay lại đau đón hỏi mẹ: “Mẹ đã nói gì? Tại sao?”

Bà Bùi vừa là dỗ dành, vừa trách móc con trai: “Con muốn loại phụ nữ nào mà không được chứ? Cô ấy có chồng rồi, con muốn phá hoại gia đình người khác sao?”

Bùi Vĩnh Diễm nhìn tôi, từ trong miệng tuôn ra lời nói kiên quyết: “Anh... muốn em, anh phải ngã bài với Phó Gia Tuấn.”

Tôi nhất thời ngây ngốc, cả người đều phát run, ngồi ở trong xe, khí lạnh bên ngoài xâm nhập vào cơ thể tôi, tôi không dám động đậy.

Anh ta đang làm cái gì? Anh ta muốn nói cái gì? Anh ngã bài với Gia Tuấn? Nhưng tôi với anh chỉ là bạn bè, sao anh ta lại có suy nghĩ kỳ lạ như vậy chứ?

Bùi Vĩnh Diễm đau khổ nhìn tôi, anh ta lại đưa tay nắm lấy cánh tay tôi, trên mặt tràn ngập vẻ chờ đợi đau đớn.

Anh ta nói: “Đình Đình, em hãy nghe anh nói, anh muốn em, anh muốn em ly hôn với Phó Gia Tuấn, anh và em sống với nhau, mặc kệ anh người khác cảm thấy thế nào, anh chỉ muốn em thôi.”

Tôi lập tức tròn mắt nhìn anh ta, anh ta thờ hờn hển, không ngừng nuốt nước bọt, ánh mắt kiên định nhìn tôi.

“Anh đã nói chuyện rõ ràng với mẹ, anh sẽ sống chung với em, Đình Đình, em theo anh đi.”

Anh ta đang nói khùng điên gì vậy?

Tôi nói: “Anh Bùi, tôi phải về nhà, phiền anh buông tay.”

Bà Bùi lại bước đến ngăn cản con trai, anh ta liều mạng tới nắm lấy tay tôi: “Em không thể đi, không thể đi.”

Chúng tôi giằng co, bà Bùi cầu xin con trai: “Vĩnh Diễm, con không còn là trẻ con nữa.”

Anh quay về phía mẹ: “Phải, con không phải 20 mà đã 30 tuổi rồi.”

Bà Bùi khiển trách: “Con đã 30 tuổi, con vẫn không biết cô ta là loại phụ nữ nào sao? Cô ta vừa mới cầm tấm chi phiếu một trăm vạn tệ ở chỗ của mẹ, cô ta là loại phụ nữ thấy tiền thì mắt sáng lên, cô ta không đáng để con yêu.”

Bùi Vĩnh Diễm nhìn tôi: “Vì sao lại lấy tiền? Em cứu anh vì tiền sao?”

Tôi không lên tiếng.

Anh ta bốc hỏa: “Em muốn tiền phải không? Tốt lắm, em nói đi, em muốn bao nhiêu? Anh cho em.”

Tôi bình tĩnh đáp: “Xin lỗi, anh Bùi, tôi không nghĩ rằng mình làm không công.”

Anh ta gào lên: “Em nói dối, ngày đó em cõng anh xuống núi, em khóc không ngừng, liên tục an ủi anh, cổ vũ anh, em có thể nói em không có tình cảm với anh, một chút cảm giác cũng không có không?”

Tôi đẩy anh ta ra, xuống xe, mưa rơi ào ào, thư ký Trần lập tức đến che ô cho tôi.

Bùi Vĩnh Diễm bỗng chặn đường tôi ở đây, tôi không kịp phản ứng lại, anh ta kéo tôi vào trong lòng ngực, gât gao ôm lấy tôi, bà Bùi cũng ngơ ngẩn.

Anh ta nói: “Đình Đình, em theo anh đi, em muốn cái gì anh cũng sẵn lòng cho em, thật sự là anh hy vọng có thể cho em nửa đời sau, em có biết ngày đó anh nằm trong khe đá, lúc anh tuyệt vọng đã nghĩ tới điều gì không? Anh không nghĩ tới tương lai của mình, anh chỉ nghĩ muốn nhìn em một cái, nghe em nói mấy câu, cho nên ông trời đã bảo em đến, có phải hay không hả?”

Tôi hoàn toàn không đẩy anh ta ra được, sao anh lại thế này, biến thành một đứa trẻ tuyệt vọng.

Tôi chỉ có thể nói: “Anh Bùi, anh hiểu lầm rồi, tôi nói rồi, chúng ta chỉ là bạn, tôi thật sự xem anh là bạn.”

Anh ta ôm chặt lấy tôi, dù cho Bà Bùi có lời kéo thế nào, cũng không chịu buông tay.

Đột nhiên, cả người tôi như băng tan chảy, tôi nhìn thấy trước đầu xe của chúng tôi, trên đường sườn núi, một chiếc xe Camry đang sáng đèn, lạng lạng dừng lại trong màn mưa.

Tôi sợ hãi kêu lên: “Gia Tuấn.”

Là xe của Gia Tuấn, làm sao anh lại ở chỗ này?

Tôi tuyệt vọng đẩy Bùi Vĩnh Diễm ra, chạy đến bên chiếc xe của Gia Tuấn, mưa lớn bỗng chốc làm ướt hết quần áo của tôi, Bùi Vĩnh Diễm lập tức cầm

ô chạy tới bên tôi, che ô cho tôi.

Đẩy anh ta ra, tôi đập cửa kính xe hô to: “Gia Tuấn, Gia Tuấn.”

Gia Tuấn lẳng lặng tựa vào ghế lái, vẻ mặt không chút thay đổi, rõ ràng anh đã chứng kiến tất cả màn vừa rồi.

Tôi lập tức kéo cửa xe, anh đã khoá cửa, tôi kéo không được.

Ở bên ngoài, tôi khóc: “Gia Tuấn, anh hãy nghe em nói, hãy nghe em nói.”

Mặc kệ tôi đập cửa kính xe thế nào, anh cũng không để ý đến tôi, tôi khóc, Gia Tuấn nhất định đã hiểu lầm, tôi đập cửa kính xe van xin anh: “Gia Tuấn, mở cửa.”

Ở bên trong, anh không nói một lời nào, thật lâu sau, anh quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt rất phức tạp.

Tôi khóc: “Gia Tuấn.”

Gia Tuấn quay sang, anh nhún ga, chiếc xe lao đi về phía trước, tôi không kịp đề phòng, té ngã trong mưa.

Tôi khóc gọi Gia Tuấn.

Xe của Gia Tuấn nhanh chóng quay đầu, rồi lập tức chạy đi, toàn bộ bọt nước bắn tung toé vào mặt tôi.

Tôi lập tức ngồi phịch xuống đường.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 48: Gia Tuấn mất tích, tôi phải làm gì bây giờ?

Edit: Cò Đại.

Beta: nhoclubu

Toàn thân tôi nhũn ra, không còn sức lực, Bùi Vĩnh Diễm bước đến đỡ tôi, tôi đẩy anh ta ra, tôi khóc lóc hét lên: “Tại sao anh cứ can thiệp vào cuộc sống của tôi hết lần này đến lần khác chứ?”

Bùi Vĩnh Diễm hoàn toàn không còn vẻ thận trọng và phong độ ở trước mặt những cấp dưới như chúng tôi nữa, anh dè dặt, hàm run rẩy, chỉ nói với tôi: “Toàn thân em ướt hết rồi, về nhà với anh đi, về nhà với anh đi.”

Tài xế và thư ký Trần hoảng hốt mở ô che cho chúng tôi, còn lại bà Bùi vẫn đang ngồi trong xe, đau lòng bị thương.

Tôi đứng lên, bất chấp mưa gió, đi về phía trước, Bùi Vĩnh Diễm đi theo sau tôi, anh ta lớn tiếng gọi: “Đình Đình, sớm muộn gì anh cũng phải ngã bài với anh ta, anh ta muốn điều kiện gì, anh đều đáp ứng hết, Phó Gia Tuấn đó cũng không phải là chính nhân quân tử gì, trước đây anh ta đã phản bội em, hiện giờ lại có quan hệ không rõ ràng với trợ lý, trợ lý của anh ta còn tới tìm anh, muốn anh theo đuổi em, Đình Đình, anh sẽ không bị lời nói của kẻ khác chi phối, nhưng người đàn ông này đáng để em yêu sao?”

Tôi bước đi chậm rãi, mưa dọc theo mái tóc chảy vào trong quần áo tôi, bước chân của tôi nặng nề, mỗi bước đi như những khó khăn không kể xiết.

Rốt cuộc một chiếc xe taxi ngừng lại, tôi máy móc vẫy tay, người tài xế do dự một lúc cuối cùng dừng lại.

Bùi Vĩnh Diễm ngăn tôi, anh ta nói: “Đình Đình, hiện giờ em muốn đi tìm anh ta sao? Em định nhẫn nhục chịu đựng, một mực nhân nhượng anh ta sao?”

Mặt tôi không chút thay đổi nói: “Anh tránh ra cho tôi.”

Anh ta vẫn như cũ, không chịu tránh ra: “Đình Đình, anh không hiểu vì sao em luôn luôn lấy anh ta làm trung tâm, khoảng thời gian em và anh ta sống riêng, cả người em tràn trề sức sống, nhưng hiện tại khi em và anh ta trở lại với nhau, con người em trở nên cứng nhắc căng thẳng, ngày nào em cũng có nhiều tâm sự, anh đều thấy hết, em nói cho anh biết, đây là tình yêu sao? Yêu phải làm cho người mình yêu tự do thoải mái, không có áp lực, nhưng bây giờ em có bộ dạng gì hả?”

Tôi hét lên với anh ta: “Tôi không có áp lực, cuộc sống của tôi vẫn tốt, là các người, các người hại tôi, chính các người đã cho tôi áp lực, tôi chỉ muốn

làm người phụ nữ bình thường, vì sao các người lại không chịu buông tha tôi? Vì sao anh phải can thiệp vào cuộc sống của tôi? Bùi Vĩnh Diễm anh là loại công tử bột khiến tôi ghê tởm.”

Tôi đẩy anh ta thật mạnh, anh không ngờ tôi sẽ dùng sức lớn như vậy, người thất tha thất thểu, may mà có tài xế đỡ anh ta.

Tôi mở cửa xe taxi, thấp giọng bảo tài xế lái xe đi.

Bùi Vĩnh Diễm vẫn cố gắng chụp vào kính xe, anh ta gọi tôi: “Đình Đình, Đình Đình.”

Tôi nghiêm mặt lạnh lẽo, xe chạy bắn bọt nước, cuối cùng anh ta chỉ có thể nhìn tôi biến mất.

Xe taxi nhanh chóng chở tôi về nhà, tôi chạy trong mưa từ chỗ cổng chính về nhà, ở dưới tầng tôi không thấy xe của Gia Tuấn, lòng tôi trầm xuống, Gia Tuấn không về nhà.

Suốt đêm tôi không ngừng gọi điện thoại cho Gia Tuấn, nhưng điện thoại của anh luôn ở trong tình trạng tắt máy, tôi khóc ràn rụa, đi tới đi lui trong nhà.

Bên ngoài mưa vẫn còn rơi, tôi chỉ cảm thấy căn nhà này cũng u ám như bầu trời, tôi mở hết đèn, vẫn cảm thấy sợ hãi bóng tối, nỗi sợ hãi u ám trong lòng không thể nào xua đi được, tôi rất sợ, rất sợ.

Tôi nhấn tin cho Gia Tuấn, hi vọng anh sẽ trả lời tôi, nhưng vẫn không có tin tức.

Lần đầu tiên tôi và Gia Tuấn xảy ra nẫu thân là lỗi của anh, tôi không chịu tha thứ cho anh, nhưng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, giờ đây tôi đã tha thứ, chuyện quá khứ tôi cũng không nghĩ đến nữa, tôi chỉ muốn như trước kia, hai người sống hạnh phúc, tại sao lại xuất hiện nhiều vấn đề giống nhau như vậy?

Trong lòng tôi đau đớn, nằm trên giường khóc lớn.

Ngày hôm sau, tôi ngóc đầu từ trong chăn, hóa ra tôi đã ngủ quên, ngủ co ro như con mèo, mặc dù có tâm sự, tôi vẫn có thể khuyên bản thân phải ngủ.

8h rồi, tôi không muốn đi làm, tôi đã không muốn công việc ấy nữa.

Chuyện đầu tiên là xem điện thoại, nhưng khiến tôi thất vọng rồi, Gia Tuấn không nhắn tin cho tôi, tôi thử gọi điện cho mẹ chồng, bên chỗ mẹ chồng cũng không có tin tức của anh, tôi xin lỗi mẹ vì hôm qua có chuyện, không tới thăm mẹ được, mẹ chỉ nói với tôi: “Không sao, Gia Tuấn đã gọi điện thoại cho mẹ rồi, nó nói có việc, có người bạn gọi vợ chồng con ra ngoài.”

Cúp máy, trong lòng tôi lo lắng không yên, Gia Tuấn ở đâu?

Anh không có ở văn phòng, Thẩm An Ny cũng không đi làm, tôi tự nhiên nghĩ, có phải Thẩm An Ny lại dụ dỗ anh đi rồi hay không, nhưng khi tôi gọi điện thoại cho Thẩm An Ny, cô ta cũng rất ngạc nhiên, nghe giọng điệu của cô ta, tôi biết cô ta cũng không biết Gia Tuấn ở đâu.

Tôi gọi điện thoại cho thư ký Trần, nói với chị ấy tôi xin thôi việc.

Dường như, thư ký Trần đã sớm đoán được tôi sẽ nói vậy, chị trả lời: “Chị đã xin phép với bộ phận nhân sự, nói em bị ốm, mấy ngày nay em không cần đi làm, nếu em nhất định xin thôi việc, là phải bồi thường tổn thất cho công ty.”

Tôi mắng: “Em sẽ không đi làm lại đâu, bảo Bùi Vĩnh Diễm đi kiện em cũng được.”

Ở bên kia chị vẫn bình tĩnh: “Tổng giám đốc bị ốm rồi, tôi qua gặp mưa, miệng vết thương bị nhiễm trùng, anh ấy sốt rất cao, hiện tại đang truyền dịch ở bệnh viện, Đình Đình, tuy chị là người ngoài cuộc, nhưng lời chị nói là thật, nhưng Bùi không phải loại công tử bột đùa giỡn với tình yêu, anh ấy thật sự có tình cảm với em, thậm chí đã tranh luận với chủ tịch vì em, anh ấy nói với chủ tịch, anh ấy yêu em, muốn kết hôn với em, chủ tịch lập tức trở mặt, vô cùng phần nộ, hiện tại chủ tịch đã trở về Hồng Kông, chỉ còn bà Bùi ở đây chăm sóc anh ấy.”

Tôi lạnh lùng nói: “Chị đang tăng bốc điểm tốt của anh ta sao? Thật tốt nha, người ta nói Tàn Cối có ba người bạn tốt, xem ra lời này cũng không sai.”

“Đình Đình, em là một người may mắn, anh Bùi quả thật là một người ưu tú, nếu không phải anh ấy có tình cảm với em, anh ấy cũng sẽ không ngả bài, gây gỗ với ba mẹ thành ra như vậy.”

“Em thật may mắn, người có chỉ số IQ cao như vậy, lại yêu một đứa ngu ngốc như em.”

“Đình Đình, có đôi khi người có chỉ số IQ cao, chưa hẳn EQ đã cao.”

Tôi bực mình cúp máy.

Đau buồn quá, tôi gọi điện cho Chu Vi, xin cô ấy cho tôi thời gian, nghe tôi kể khổ.

Chu Vi bất đắc dĩ nói với tôi: “Đình Đình, mấy ngày nay tớ phải làm báo cáo tổng kết cuối năm, xin lỗi, tớ thật sự không thể làm thánh giả của cậu được.”

Tôi chỉ khóc: “Tớ nên làm cái gì bây giờ? Gia Tuấn nhất định đã hiểu lầm tớ.”

“Đình Đình, cậu hãy nghe tớ nói, Phó Gia Tuấn không phải người như thế, cậu biết không, tớ vẫn có một loại cảm giác rất kỳ lạ, tớ cảm thấy việc cậu và Gia Tuấn ly hôn, hình như lần ngoại tình đó của anh ấy, chỉ là cái cớ để anh ấy ly hôn với cậu, trước giờ anh ấy đều yêu cậu, chắc là anh ấy có chuyện gì giấu cậu.”

Tôi khóc, lục phủ ngũ tạng giống như chuyện đổi vị trí, đau nhức làm tôi đứng ngồi không yên, chỉ một đêm cổ họng tôi sưng lên, đến nỗi uống nước cũng khó khăn.

Khoảng thời gian ba ngày ba đêm, tôi không có liên lạc gì từ chỗ Gia Tuấn, tôi hoảng sợ không thôi, mỗi ngày đều tới văn phòng tìm anh, anh vẫn không ở đó, nhưng Đào Yến nói cho tôi biết: “Mỗi ngày luật sư Phó đều gọi điện thoại đến, hỏi chuyện ở văn phòng.”

Tôi nghĩ mà thấy xót xa, mỗi ngày anh đều hỏi chuyện ở văn phòng, nhưng lại nhẫn tâm không gọi điện lại cho tôi.

Buổi tối ngày thứ ba, tôi nằm trên ghế sofa ở nhà, cả người không còn sức lực, như một sợi mì.

Cuối cùng cửa cũng mở, tôi mệt mỏi mở to hai mắt, Gia Tuấn đã về nhà.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 49: Gia Tuấn đề nghị ly hôn với tôi

Edit: Cỏ Dại.

Beta: nhoclubu.

“Gia Tuấn.” Tôi lập tức nhảy dựng lên, nhào tới cạnh cửa, vừa nhìn thấy anh, tôi lập tức rót nước mắt.

Anh vẫn mặc bộ quần áo của ba ngày trước, thật ra cũng không thấy bẩn và nhàu nhĩ ở chỗ nào, anh vẫn chú ý giữ đúng hình tượng, chỉ là khuôn mặt anh? Tôi xót xa vuốt ve khuôn mặt anh, mặt anh đầy râu ria, ánh mắt rất âm trầm.

Tôi bật khóc: “Gia Tuấn, ba ngày nay anh đi đâu? Em lo lắng gần chết.”

Giọng anh thật mệt mỏi: “Muốn yên tĩnh một chút, cho nên đi ra ngoài gột rửa trong ba ngày.”

Tôi khóc: “Chúng ta không phải tốt lắm sao? Phải tin tưởng nhau, vì sao anh không tin em? Em muốn nói với anh, em và Bùi Vĩnh Diễm chỉ là bạn, có lẽ anh ta có ý nghĩ khác, nhưng em chỉ coi anh ta là tổng giám đốc, là bạn tốt, tại sao anh lại không tin em? Em có thể tin tưởng anh và Thẩm An Ny, tại sao anh lại không tin em và Bùi Vĩnh Diễm là trong sạch?”

“Đình Đình.” Giọng anh rất mệt mỏi, “Anh tin em và anh ta là trong sạch, thật sự từ trước đến nay anh chưa bao giờ hiểu lầm em, chỉ là bỗng nhiên, anh hiểu ra một chuyện.”

Tôi nhìn vào mắt anh, cố gắng nuốt nước miếng xuống.

“Đình Đình, ngày đó khi anh thấy ánh mắt Bùi Vĩnh Diễm nhìn em, anh biết, anh ta không phải giả tạo, anh ta thật sự yêu em, điều kiện anh ta tốt hơn anh, em theo anh ta sẽ hạnh phúc hơn là theo anh.”

Tôi hét lên: “Phó Gia Tuấn, tên khốn này.”

Anh vẫn bình tĩnh nói: “Đúng, anh là một thằng khốn nạn.”

Tôi khóc: “Em không quan tâm anh ta là ai, cho dù anh ta có là người giàu nhất thế giới, thì liên quan gì tới em chứ? Cái em cần, đơn giản chỉ là một người chồng tốt, em hy vọng chồng em quan tâm tới em, chăm sóc em, hiểu thảo với bố mẹ em, sống hạnh phúc suốt đời với em, em không quan tâm những người khác.”

“Đình Đình, em hãy nghe anh nói, em thật sự cần một người chồng tốt, điều kiện của anh ta cũng đầy đủ, anh ta yêu em, vì em, anh ta cũng sẽ yêu bố mẹ em, sẽ chăm sóc em cả đời, cái anh ta cho em cũng không thua kém anh đâu.”

Tôi tức giận đánh anh: “Phó Gia Tuấn, anh là kẻ tồi tệ bỉ ổi.”

Anh làm thỉnh để tôi đánh: “Đình Đình, Đình Đình, thực ra anh đã hiểu ra một điều, chúng ta cần phải thực tế một chút, chúng ta ly hôn đi.”

Tôi dừng tay: “Anh đang nói cái gì?”

Anh cụp mắt xuống: “Chúng ta ly hôn đi, thật ra chúng ta đều có người lựa chọn thích hợp hơn, em và Bùi Vĩnh Diễm, anh và Thẩm An Ny, người bạn đời mới của hai chúng ta đều có thể giúp đỡ chúng ta trong sự nghiệp...” Anh cười khò: “Đây không phải là vẹn cả đôi đường sao?” (lưu: Em khinh anh, Gia Tuấn à =.=)”

Tôi cười lạnh: “Vẹn cả đôi đường, đây là suy nghĩ của anh sao?”

Anh im lặng không nói.

Tôi mĩa mai anh: “Phó Gia Tuấn kiêu ngạo thanh cao của trước kia đâu rồi?”

Anh quay đầu, yếu ớt nhìn tôi: “Đình Đình, thật ra anh cũng không khách gì người bình thường, anh chỉ là một người đàn ông rất đỗi tầm thường. Em thấy anh không chống chọi nổi với sự căm dỗ ở trước mặt, anh cũng không chung thủy với tình yêu, vì anh lên giường với Quách Sắc nên đã làm tổn thương em. Những người như anh, đã bại hoại đạo đức rồi, không đáng được em tha thứ, còn bây giờ? Quách Sắc trả thù anh, cũng là anh gieo gió gặt bão, nhưng Thẩm An Ny có thể giúp đỡ anh, gia thế của cô ấy có thể giúp anh vượt qua cửa ải khó khăn này một cách thuận lợi. Bỏ cô ấy ra mặt, bảo lãnh anh, mọi nghi ngờ sẽ tan biến, em không thấy hiện tại văn phòng luật của anh đang khôi phục lại sao? Có cô ấy giúp anh, anh làm tốt hơn trước kia, buông tay đi, Đình Đình, chúng ta không nên hợp lại, chúng ta cần phải chấm dứt mối quan hệ này.”

Tôi lùi lại từng bước về phía sau, nhìn người đàn ông này, như tôi không quen anh.

“Đây là lời thật lòng của anh?”

Anh im lặng.

Tôi buồn cười: “Hoá ra đây mới là lời thật lòng của anh, cái gọi là hiểu lầm, so đo tính toán với quan hệ của em và Bùi Vĩnh Diễm, chỉ là một cái cớ dùng để che giấu suy nghĩ muốn dựa dẫm vào người có quyền có thế của anh, Phó Gia Tuấn, anh nói cho em biết, rốt cục anh có thật lòng muốn tái hợp với em không?”

Anh cắn chặt môi, cúi đầu, thật lâu sau anh nói: “Xin lỗi, Đình Đình, chúng ta không hợp nhau.”

Tôi cảm thấy trời đất quay cuồng.

*****

Tôi không tin Gia Tuấn sẽ thay lòng đổi dạ, tôi quen anh suốt 6 năm, trong ấn tượng của tôi, anh không phải người như vậy.

Nhưng anh rất kiên quyết, lạnh lùng, dọn đồ đạc ra ngoài, tôi không từ bỏ ý định, đến văn phòng tìm anh.

Trước hết trang phục của tôi phải đẹp, lúc này cách ăn mặc của tôi phải càng sắc sảo, tôi đàm phán với anh, tôi không muốn ra ngoài với bộ dạng nhếch nhác như mấy bà chanh chua, tôi mặc bộ đồ đắt nhất, trang điểm thật cẩn thận, mang đôi giày cao gót sáu phân đến tìm anh.

Muốn ly hôn? Được thôi, tôi muốn xem người đàn ông này đến tột cùng có thật sự muốn chấm dứt với tôi không.

Đứng ở cửa văn phòng, vừa đẩy cửa vào, tôi nghe thấy tiếng đồ vật ngã đổ ở bên trong, trong lòng tôi căng thẳng.

“Gia Tuấn.” Tôi sợ hãi kêu lên.

Tôi thấy anh ngã xuống đất, ghé một bên, người ở một bên, tài liệu bay tứ tung.

Tôi vừa đau lòng vừa sốt ruột, lập tức tôi dịu anh: “Gia Tuấn, anh làm sao vậy?”

Anh khẽ đẩy tôi ra: “Chỉ là một quá, ngồi không vững.”

Lạ thật, dường như anh đang rất mệt mỏi, hồi lâu không thấy có phản ứng gì, mà người anh lại nặng, căn bản tôi không kéo anh dậy nổi, sau khi có phản ứng lại, anh chống người đứng lên, dựng ghế lại, ngồi xuống.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ ý chí và chất vấn của tôi đều bay đến tận Zimbabwe, tôi không muốn nổi nóng với anh, “Gia Tuấn, chúng ta về nhà đi, em xin nghỉ việc rồi, chúng ta về nhà, chúng ta sống cuộc sống riêng của mình, được không?”

Anh sắp xếp lại tài liệu: “Em tìm anh là vì chuyện này sao? Đình Đình, em tỉnh táo lại đi, thực tế một chút đi, người đàn ông như anh, không đáng đâu.”

Tôi đau khổ cầu xin anh: “Quên đi, Gia Tuấn, em biết anh không phải là người đầy tham vọng, anh cũng không phải người ham hư vinh, vì sao anh cố tình đã kích em chứ? Chúng ta về nhà đi.”

Đúng lúc này, cửa mở ra, tôi quay đầu lại, Thẩm An Ny?

Cô ta thấy về mặt của tôi, đầu tiên ngẩn ra, ngay đó lập tức di chuyển tầm nhìn, lờ tôi đi nói chuyện với Gia Tuấn: “Gia Tuấn, tổng giám đốc Trần bảo tài xế đến đón chúng ta, anh chuẩn bị xong chưa?”

Hiện tại cô ta lại có thể gọi thẳng tên của Gia Tuấn, không phải từ trước tới giờ đều gọi anh ấy là luật sư Phó sao?

Gia Tuấn gật đầu, thu dọn hết đồ đạc, cất tài liệu vào trong cặp, Thẩm An Ny lập tức đi tới cầm cặp hộ anh.

Tôi ngây ra như phỗng nhìn hai người đó.

Gia Tuấn nhẹ nhàng nói với tôi: “Đình Đình, em thấy đấy, cô ấy có thể giúp anh, còn em? Em cũng không phải cô đơn, Bùi Vĩnh Diễm thật lòng yêu em, thậm chí anh ta còn tự tới tìm anh, bằng lòng tài trợ tiền cho văn phòng của anh, anh không cần sự giúp đỡ của anh ta, bởi vì em không phải hàng hoá, không thể trao đổi, một người đàn ông có năng lực vì người phụ nữ mà làm tới bước này, anh tin anh ta thật lòng. Đình Đình, buông tay đi.”

Toàn thân tôi nổi hết da gà, Gia Tuấn đang nói cái gì vậy?

Thẩm An Ny chạm khế vào Gia Tuấn: “Gia Tuấn, đến lúc chúng ta phải đi rồi.”

Gia Tuấn nói: “Em xuống dưới trước chờ anh.”

Thẩm An Ny liếc mắt một cái, tôi không nhìn cô ta, nhưng tôi có thể tưởng tượng ra, cô ta muốn nói với tôi, cô buông tay đi, buông tay nhanh lên.

Cô ta đi rồi, tôi nhìn Gia Tuấn, tôi hỏi anh: “Nói cho em biết một câu thật lòng.”

“Nói cái gì?”

“Không phải anh thật sự muốn ly hôn với em chứ?”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 50: Sự kiên quyết của Gia Tuấn

Edit: Montblanc

Beta: nhoclubu

Gia Tuấn im lặng.

Tôi lạnh lẽo hỏi anh: "Anh hãy nói thật đi, nếu bây giờ anh nói với em anh thật sự rất thích cô ấy, anh cảm thấy cô ấy có thể trợ giúp cho sự nghiệp của anh, em tuyệt đối sẽ không hai lòng, còn nếu như không phải thì anh lập tức theo em về nhà, cho em một câu trả lời thỏa đáng."

Tầm mắt Gia Tuấn rơi vào quyển sách ở trước mặt mình, anh không lên tiếng.

Tôi khẽ nói: "Lúc em còn nhỏ, đặc biệt rất thích một búp bê, nhưng sau khi Đình Đang ra đời, nó không hiểu chuyện mà cầm lấy chơi, kết quả xé rách cánh tay của búp bê. Em tức giận không ngừng khóc lóc, em đánh vào đùi nó, mẹ em tức giận dạy bảo em, trong lúc giận dữ, em chạy ra khỏi nhà, trốn vào con hẻm nhỏ giữa hai tòa nhà, khóc lóc. Em cảm thấy em đã mất đi ba em, đó là chuyện đáng sợ nhất trên đời. Dần dần, em lớn lên, chuyện xảy đến với em càng lúc càng nhiều, em mới biết đau khổ cũng phân chia cấp bậc. Lần đầu tiên xảy ra mâu thuẫn với anh, em rơi vào sự giằng co giữa nóng và lạnh, mất đi con, cơ thể bị thương, em hận anh đến không diễn tả nổi, cho đến cuối cùng, nhìn lại những chuyện anh đã làm cho em, em mới quyết định bắt đầu lại lần nữa với anh. Gia Tuấn, nếu anh hỏi rằng em có yêu anh không, em cũng không biết nữa, em đã xem anh như một phần của cơ thể, em đã quen với phần cơ thể này rồi, bây giờ em hỏi anh, anh có băng lòng về nhà với em không?"

Điện thoại vang lên, Gia Tuấn im lặng nhìn chiếc điện thoại, là của Thẩm An Ny.

Anh muốn đi, tôi nhẹ nhàng giữ lại: "Gia Tuấn, anh dự tiệc với cô ấy, em không ngăn cản anh, em chỉ hỏi anh, tối nay anh có định về nhà hay không?"

Anh nhìn tôi, ánh mắt chúng tôi giao nhau, lạnh lẽo nhìn đối phương.

Giờ phút này, chúng tôi nhìn rất rõ, trong ánh mắt trong veo, đều chỉ có đối phương, bốn mắt chúng tôi giao nhau, không nói lời nào.

Anh lên tiếng, hất tay tôi ra: "Đình Đình, tạm biệt."

Anh lướt qua người tôi, cánh cửa đóng lại sau lưng tôi, trái tim tôi lập tức tan vỡ.

*****

Tôi đi đến bệnh viện, đi thẳng đến phòng chăm sóc đặc biệt.

Bùi Vĩnh Diễm đang ngồi ở sofa xem văn kiện, vừa nghe thấy tiếng cửa mở, anh ta lập tức ngẩng đầu.

"Đình Đình."

Tôi cực kì phẫn nộ, nhìn quanh căn phòng xem có hung khí để giết người không?

Anh ta kích động đứng lên: "Đình Đình."

Tôi đi lên đánh anh ta, vừa đánh vừa mắng: "Bùi Vĩnh Diễm, tên khốn kiếp này."

Anh ta cuống quýt ngăn cản tôi, bị tôi đánh ngã vào ghế sofa: "Đình Đình, Đình Đình, em đừng tức giận, được rồi, em đánh anh, em đánh anh là được rồi."

Anh ta bị tôi đuổi đánh tới mép bàn, lọ hoa trên bàn cũng bị đẩy rơi xuống đất, tôi đi thẳng qua, cầm bó hoa đập anh ta.

Cánh hoa hỗn độn trong căn phòng.

Tôi ngồi dưới đất khóc nức nở.

Anh tài xế to con kiêm vệ sĩ đứng bên ngoài nhìn cẩn thận, cũng có ý tá muốn đến xem náo nhiệt, tài xế lập tức đóng cửa lại, ngăn ý tá ở bên ngoài.

Bùi Vĩnh Diễm để tôi khóc, có lẽ anh ta muốn đỡ tôi dậy, tôi đẩy anh ta ra.

Tôi vừa khóc vừa mắng không ngừng: "Bùi Vĩnh Diễm, vì sao anh lại trêu chọc tôi? Tôi có gì đáng để anh thích? Anh là ngôi sao để người ta truy đuổi, để mấy cô gái trẻ tương tư, muốn đổi khẩu vị sao?"

Anh ta rụt rè giải thích: "Anh cũng không đuổi theo ngôi sao mà."

Tôi khóc rất lâu, không biết đã khóc bao lâu, anh thì ngồi ở bên cạnh tôi.

Cuối cùng tôi ừ ừ nín khóc, cầm túi xách đi ra ngoài.

Anh ta kéo tôi lại, khẩn cầu: "Đình Đình, em nghe anh nói một câu thôi, anh đối với em là thật lòng, nếu em không tin, anh có thể lập tức kết hôn với em, thậm chí anh có thể phân chia tài sản rõ ràng."

Tôi quát anh ta: "Anh im miệng cho tôi."

Anh ta còn muốn kéo tôi, tôi liền mắng anh ta: "Anh đứng lại đó cho tôi, đừng tới tìm tôi, đừng xuất hiện trước mặt tôi, anh cút xa một chút đi."

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 51: Thỏa thuận ly hôn

Edit: nhoclubu

Tôi khóc, lê bước từ bệnh viện ra ngoài, cảm ơn trời đất, tôi có vẻ mặt đau thương như vậy ở trong bệnh viện, ông trời đã cho tôi một hoàn cảnh để hợp pháp hóa sự đau thương của mình.

Không biết ngồi ở bên ngoài bao lâu, bầu trời tối đen, gió mùa đông hanh khô thổi vào khuôn mặt đang khóc của tôi, hệt như con dao nhỏ cắt vào mặt tôi.

Điện thoại vang lên, là Chu Vi.

Cô ấy thật sự là người bạn tốt nhất của tôi.

Lần này tôi không ăn được gì, cô ấy lo lắng để tôi ở chỗ ngồi, sau đó cô đi qua tiệc đứng bên kia chăm chú chọn thức ăn, sau khi chọn xong quay lại bày thức ăn ra trước mặt tôi, nhưng tôi vẫn không ăn nổi.

Tôi chỉ hỏi cô: “Có quán bar nào tốt một chút, an toàn một chút để tớ có thể nổi điên không?”

Cô thờ dài, cuối cùng cũng tùy tôi, dẫn tôi đến một quán bar nhỏ.

Không gian của quán bar này không giống với quán lần trước tôi đến, nhìn từ bên ngoài, có phong cách của Thượng Hải 35 năm về trước, cửa sắt và đèn treo cũng rất giống với đèn đường của Thượng Hải, tôi lại không biết, trong phố xa xăm uất này vậy mà cũng có một nơi tĩnh tế như thế, nhất thời như bị lạc vào giữa thời gian và không gian.

Vừa đẩy cánh cửa kính ra, bên trong cũng toàn là đèn, chụp đèn trên trần tỏa ra ánh sáng xanh lục, người pha chế đang đứng trong quầy rượu pha chế rượu, cánh tay thành thạo nháy múa, trên ghế ngồi tĩnh xảo, những vị khách đang thủ thi nói chuyện với nhau.

Đúng lúc Chu Vi và tôi tìm được một chỗ ngồi ngay góc ngoặt sát tường, vừa kín đáo vừa vô cùng yên tĩnh.

Tôi ngồi xuống, liếc mắt nhìn ánh đèn trên đỉnh đầu rơi vào quần áo, dường như có lực xuyên thấu, từng sợi tơ trên bề mặt quần áo của tôi chiếu ra màu sắc rực rỡ.

Tôi khen: “Ánh sáng thật đẹp, hóa ra màu sắc bình thường như vậy cũng có thể chiếu ra được một loại thích thú khác.”

Cô ấy khẽ nói: “Ngon nhất là rượu, người pha chế ở chỗ này pha rượu khá chừng mực, căn cứ vào tâm trạng của cậu để pha rượu, trên cơ bản ai ai cũng có đặc tính riêng.”

Tôi cười khỏ: “Cậu sợ tớ nổi điên không?”

Cô an ủi tôi: “Cậu sẽ không nổi điên đâu, nếu cậu thật sự muốn như vậy, vậy thì cứ nổi điên một lần cũng tốt mà.”

Tôi chỉ khóc.

Không biết tôi đã uống hết bao nhiêu rượu, vô cùng may mắn, tôi chỉ muốn uống rượu, thật sự không muốn nổi điên, nổi điên sẽ mất phong độ, cũng không giải quyết được gì, tôi chỉ uống hết ly này đến ly khác, nước mắt rớt xuống ly rượu, miệng tôi uống một ngụm cay đắng.

Nhắm mắt lại, tôi nằm trên bàn, nước mắt lại chảy ra, tôi cười khỏ: “Gia Tuấn.”

Tôi nằm dài, không muốn ngẩng đầu.

Cuối cùng anh ta cũng đi đến bên cạnh tôi, nhẹ nhàng vỗ vai tôi: “Muốn ra ngoài nhìn phong cảnh hay không?”

Tôi xót xa nói: “Tôi không đi nổi.”

Anh ta nói: “Anh cố gắng em nhé!”

Tôi khóc, không muốn mắng anh ta nữa.

Sau đó anh ta cõng tôi trên lưng, chúng tôi ra khỏi quán bar.

Không có tuyết rơi, không khí se lạnh.

Chu Vi im lặng thu dọn đồ đạc của tôi, cô ấy đi theo sau.

Tôi không mở mắt, chỉ lẳng lặng nằm trên lưng người đó, đầu dán sau gáy anh ta.

Người cõng tôi không phải Phó Gia Tuấn, mà là Bùi Vĩnh Diễm.

Chu Vi gọi điện thoại cho Gia Tuấn, tôi nghe thấy cô ấy nói với anh, Đinh Đinh uống rượu, anh đến đây với cậu ấy đi. Nhưng anh không đến, anh lại gọi điện thoại cho Bùi Vĩnh Diễm, Vĩnh Diễm lập tức chạy đến.

Từng giọt nước mắt của tôi rơi xuống, Phó Gia Tuấn, anh nhẫn tâm quá.

Chúng tôi đi trên đường lớn, lần này là anh ta cõng tôi, bước chân thông thả.

Bùi Vĩnh Diễm hỏi tôi: “Em nói gì đi, nói đi.”

Tôi cười gượng: “Tôi phải nói gì đây?”

Anh ta nói: “Ngày đó em cõng anh, em đã nói nhiều như vậy, hiện giờ em cũng nói với anh vài câu đi.”

Mắt của tôi gần như không nhìn rõ thứ gì, mũi cũng bị nghẹt khó chịu: “Lúc sống ái ân kể suốt ngày, lúc chết liền bỏ theo người ngay (1)... . . . Bệ ngọc thêm lan còn nguyên đó, chỉ có dung nhan là đổi thay, hỏi anh hay được bấy nhiêu sâu, đây ngập một dòng xuân chảy về đông (2)... . . .”

(1) Hai câu thơ trong bài thơ “Hảo liễu ca”, trích trong Hồng Lôu Mộng.

(2) Bốn câu thơ trong bài “Ngu Mỹ Nhân” của nhà thơ Nam Đường hậu chủ Lý Dục.

Tôi nhắm mắt lại, nước mắt chảy vào miệng.

Bùi Vĩnh Diễm im lặng cổng tôi đi.

Chúng tôi đi về phía trước, đi qua mấy cái thùng rác, mấy con mèo lang thang chạy trốn rất nhanh.

Tôi nói lẩm bẩm: “Vạn vật trong trời đất, chỉ có làm người không dễ.”

Anh ta im lặng lắng nghe.

Đi một lát, anh ta lại nói: “Đinh Đinh, chúng ta kết hôn nhé!”

Tôi không biết nên khóc hay cười: “Thừa nước đục thả câu, thấy hỗn loạn vào góp vui, Bùi Vĩnh Diễm, anh thật sự có tinh thần diễn kịch.”

“Đinh Đinh, cho anh một cơ hội bày tỏ đi, anh đã giấu rất lâu rồi.”

Tôi một mồi nhắm mắt lại: “Được, anh nói đi, nói đi, anh nói cho tôi biết anh ta sẽ không chết đói ở nhà thờ, còn gì nữa, anh nói cho tôi biết hồ nước vào mùa đông ở Ontario đóng băng dày bao nhiêu... . . .”

Tôi đã ngủ mất, ngủ ở trên lưng của Bùi Vĩnh Diễm.

*****

Tôi và Gia Tuấn đã hẹn xong thời gian, đến Cục Dân Chính tiến hành thủ tục.

Tôi đến trước, cũng không có cảm giác lo lắng gì cả, rất bình tĩnh.

Tôi đã dọn ra khỏi nhà, tất cả đồ đạc của tôi đã dọn hết đi rồi, chẳng qua lần này tôi chỉ xách theo hành lý, giấy chứng nhận kết hôn của chúng tôi cũng không mang theo, tình cảm đã hết, giữ lại cũng vô ích, để tùy anh xử lý vậy.

Khi dọn đồ đạc, tôi có một cảm giác rất thê lương, những kỷ niệm từng ân ái như một thước phim quay chậm, cuối cùng chồng tôi, người đàn ông của tôi cũng trở thành người xa lạ. Tôi không khỏi cảm khái, có nhà thơ đã nói, thắng thua đúng sai quay đầu cũng là số 0, núi xanh vẫn ở nguyên đó, hoàng hôn mấy độ, chúng ta sao lại phải đi đến bước này?

Lần đầu tiên dọn đi, anh trở về ngăn cản, nhưng lần này thì không có.

Chúng tôi rất lạnh nhạt và bình tĩnh, bàn bạc chuyện phân chia tài sản một cách ôn hòa nhã nhặn, tuy rằng lúc nói chuyện, giọng điệu của chúng tôi rất bình tĩnh, nhưng rõ ràng tôi cảm nhận được trong lòng người nào cũng không yên, chúng tôi cũng không tính toán chi li, trái lại đều khách sáo.

Tôi nói: “Theo trình tự, em chỉ lấy một nửa của em là được rồi, văn phòng luật sư của anh vừa mới vượt qua cửa ải khó khăn, đúng ngay thời điểm rất cần tiền.”

Anh cũng vô cùng khiêm nhường, ánh mắt cũng không dám nhìn tôi, nhìn xung quanh, tay cũng không biết đặt ở chỗ nào: “Không cần đâu, không cần, tiền còn có thể kiếm lại được, cần nhà kia nếu em muốn, ... đưa em cũng được mà.”

Tôi liếc tục ngắt lời: “Không cần, không cần, em không cần nhà... . . Nếu không thì chu cấp tiền đi.”

Kết quả chúng tôi khách sáo đến nỗi không thể khách sáo hơn, bình tĩnh đến nỗi không thể bình tĩnh hơn, thương lượng xong chuyện này, thậm chí chúng tôi còn vô cùng điềm tĩnh ngồi ăn cơm chung.

Một bữa cơm, hai chúng tôi đều mang tâm sự, bốn món ăn bày ra trên bàn, nhưng hai chúng tôi chỉ lo lùa cơm vào miệng, kết quả thức ăn vẫn còn nguyên ở đó.

Anh thở dài dặn dò tôi: “Sau này... . . ít ăn cay thôi.”

Tôi không có biểu cảm gì, cũng dặn lại anh: “Sau này anh cũng uống ít rượu thôi.”

*****

Tôi ngẩng đầu, đã qua giờ hẹn rồi, Gia Tuấn vẫn chưa đến, chúng tôi nhất định phải gặp nhau ở Cục Dân Chính, hiện tại cũng qua nửa tiếng rồi, tôi nhìn

đồng hồ, sao lại còn chưa đến?

Tôi ra ngoài nhìn, đúng lúc tôi có chút bất ngờ.

Xe của Gia Tuấn đã đến rồi, xe anh lặng lẽ dừng ở cửa, trong bãi đỗ xe, Gia Tuấn vẫn ngồi ở ghế lái nhìn về hướng tôi.

Vừa nhìn thấy tôi, anh liền cúi đầu trên tay lái, lấy tay lau mũi, che giấu điều gì.

Tôi khẽ thở dài.

“Đến rồi à.” Tôi chào hỏi anh.

“Ừ, ngại quá, đến muộn.”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 52: Chúng tôi ly hôn

Edit: nhoclubu

Nhân viên Cục Dân Chính nói với chúng tôi: “Muốn ly hôn, phải xếp hàng lấy số trước.”

Xếp hàng lấy số? Tôi mở to mắt, xem kịch, đến ngân hàng phải xếp hàng lấy số, đến bãi giữ xe cũng phải xếp hàng lấy số, đến viện dưỡng lão cũng phải xếp hàng lấy số, hiện giờ muốn ly hôn cũng phải xếp hàng lấy số.

Gia Tuấn im lặng ngồi bên cạnh tôi.

Bây giờ tôi đã hiểu được ít nhiều, vì sao muốn ly hôn phải xếp hàng lấy số.

Khi làm giấy kết hôn, tất cả mọi người đều vui mừng, điền đơn đóng dấu chỉ vài phút là xong. Còn khi làm thủ tục ly hôn, nhân viên mặc kệ nguyên nhân ly hôn của bạn là gì, người ta sẽ căn cứ vào tinh thần nhân đạo cuối cùng mà khuyên bảo lần nữa, kết quả là, triệu chứng nào cũng có đủ, có người ở bên trong khóc lóc, có người ở bên trong cãi nhau, còn có người ở bên trong mắng chửi, đương nhiên có người bình tĩnh người tức giận. Tóm lại, thủ tục ly hôn là một quá trình vừa tốn thời gian công sức vừa khó khăn, cho nên cần chờ đợi, cần xếp hàng lấy số.

Trong quá trình chờ đợi, tôi lại không nhìn được, mở giấy chứng nhận kết hôn của chúng tôi ra xem, 4 năm trước, hai chúng tôi đầu kề đầu, mỉm cười nhìn giấy chứng nhận kết hôn, trên mặt cười tươi như hoa, bây giờ lại xem như người xa lạ, tôi không thể không buồn, cuộc sống có bao nhiêu yêu thương có thể làm lại?

Tôi lại nhìn Gia Tuấn, trong tay anh cũng cầm một tờ giấy chứng nhận kết hôn, nắm chặt đến nỗi mạch máu hiện ra, tôi chú ý đến anh, hôm nay ra đến cửa anh cũng chú ý đến hình tượng của mình, anh thay một bộ quần áo sạch sẽ, râu cũng cạo sạch, nhưng tôi chú ý đến vết thâm dưới mí mắt anh, rất hiển nhiên, tối qua anh không ngủ ngon giấc.

Trong lòng tôi cũng buồn bã, dù sao chúng tôi cũng từng mặn nồng, nhưng đến ngày này, không ai có thể thoải mái được.

Nhìn xuống con số trong tay, lại có một đôi hoàn tất thủ tục, sắp đến phiên chúng tôi, tôi hít một hơi thật sâu rồi thở ra, muốn giảm bớt tâm trạng khẩn trương một chút.

Tôi hỏi anh: “Gần đây văn phòng luật làm ăn thế nào?”

Anh trả lời tôi một cách máy móc: “Cũng tạm được.”

“Bây giờ khủng hoảng kinh tế, mọi ngành nghề cũng không dễ chút nào.”

“Thuận theo tự nhiên vậy.”

“Nếu mệt mỏi quá, đừng ngại ra ngoài giải khuây một chút.”

“Anh cũng có ý này, sau khi kết hôn... 4 năm qua, anh cũng chưa từng đi du lịch, cũng nên đi xem khắp nơi, chỉ là.” Anh lại cúi đầu xuống.

Tôi thản nhiên nói: “Lúc này nên đi Đông Bắc xem tuyết lớn, xem điêu khắc băng, hoặc là đi Đông Nam Á, đến đảo Bali gì đó tắm biển, cũng tốt, hiện

giờ anh cũng có người đi cùng, đúng lúc có thể thư giãn mà.”

Anh im lặng lắng nghe.

Đến phiên chúng tôi.

Chúng tôi cùng đưa giấy chứng nhận kết hôn, chứng minh nhân dân, ảnh chụp, giấy thỏa thuận ly hôn cho nhân viên công tác.

Chúng tôi rất lý trí, không có con, không tồn tại vấn đề khó khăn về phí chăm sóc nuôi dưỡng, trên giấy thỏa thuận ly hôn, nguyên nhân ly hôn đều viết rằng do tính cách không hợp, thỏa thuận chia tay trong hòa bình.

Nhân viên công tác thu lại giấy chứng nhận kết hôn, hon nữa trên đó còn ấn một con dấu: Song phương ly hôn, giấy chứng nhận mất hiệu lực vào chỗ đăng ký kết hôn. Sau đó gạch bỏ số hiệu giấy chứng nhận kết hôn của chúng tôi trong máy tính, trả lại cho chúng tôi.

Sau khi nhận lấy giấy chứng nhận kết hôn đã hủy, bỗng nhiên trong lòng tôi hơi căng thẳng, người nhân viên đang làm thủ tục ly hôn, tôi gọi cô ấy: “Chờ một chút.”

Cô ấy dừng lại, hiếu kỳ nhìn tôi: “Chuyện gì vậy?”

Gia Tuấn cũng nhìn tôi.

Tôi phát hiện ra bản thân có hơi thất lễ, đành phải nói xin lỗi: “Xin lỗi, không có gì.”

Nhân viên công tác đánh xong giấy chứng nhận ly hôn, bỏ vào trong phong bì màu xanh, sau khi gấp lại cô ấy đưa cho chúng tôi, rồi trình trọng tuyên bố: “Đình Đình, Phó Gia Tuấn, hai người hiện tại đã nhận được giấy chứng nhận ly hôn, quan hệ vợ chồng chính thức hủy bỏ.”

Gia Tuấn xoay mặt đi chỗ khác, không ai nhìn thấy biểu hiện của anh, về mặt tôi cũng ngỡ ngàng.

Rất cuộc, chỉ một xấp giấy mỏng, đã kết thúc cuộc hôn nhân 4 năm của tôi và Gia Tuấn.

Ra khỏi Cục Dân Chính, bước xuống bậc thang, tôi nhìn ra bên ngoài.

Hôm nay không có tuyết rơi, có chút gió, lại có vài phiến lá của cây ngô đồng Pháp bị gió thổi rơi xuống đất, khi bay nhẹ cách mặt đất khoảng nửa thước, khẽ đánh xoáy vài cái, sau đó rơi nhẹ xuống đất, gió lạnh thổi ào ào, khiến lòng người thêm lạnh lẽo bội phần.

Tôi và Gia Tuấn đứng dưới bậc thang, nhìn nhau lần sau cuối.

Dưới ánh mặt trời, tôi nhìn Gia Tuấn, đây là người đàn ông từng quan trọng nhất trong đời tôi, khỏe mạnh anh có vài nếp nhăn, đó không phải là già, mà là dấu ấn chín chắn của đàn ông, hiện giờ trong đôi mắt anh có vẻ nhợt nhạt, trên mặt có vẻ mờ mịt thâm sâu, cứ nhìn anh như thế, tôi nuốt nước miếng, tôi rất cố gắng, trong lòng không rõ là buồn hay vui.

Tôi đưa tay về phía anh: “Tạm biệt, vẫn là bạn nhé.”

Hai vai Gia Tuấn bỗng nhiên run rẩy, anh nhìn không được lấy hai tay che miệng mình lại, tôi bị hành động đó của anh làm cho hoảng sợ, nhanh chóng rút tay lại.

Anh buông tay, nhìn tôi và hỏi: “Em hận anh không?”

Anh lại hỏi tôi vấn đề này, tôi có hơi bất ngờ, suy nghĩ xong tôi trả lời: “Không, Gia Tuấn, em không hận anh.”

Tôi khẽ nói: “Tạm biệt, Gia Tuấn.”

“Đình Đình.” Anh gọi tôi, trong tiếng nói có chút mơ màng và van nài: “Anh có thể ôm em một lần không?”

Tôi ngón ngàng cảm xúc nhìn người chồng trước của mình, cuối cùng cũng bước đến, tựa vào lòng anh, ôm chặt lấy anh.

Lòng ngực này từng cho tôi biết bao yên ổn khi tựa vào, tôi buồn lắm, từng tựa vào lòng anh, tôi đã từng khóc, từng cười, hiện giờ chỉ có buồn bã.

Gia Tuấn ôm chặt lấy tôi, đầu của anh tiến sát lại, dán chặt vào mái tóc tôi, hít một hơi thật dài và sâu.

Tôi nhắm mắt lại.

Cuối cùng, chúng tôi cũng buông ra.

Tôi tháo chiếc nhẫn ngay ngón áp út ra, đưa cho anh.

Tôi khẽ nói: “Trước kia anh đã đeo lên tay em, bây giờ trả lại cho anh.”

Anh nhìn chiếc nhẫn này, nhú mảy, cũng không bước đến nhận lại.

Tôi khẽ buông tay, chiếc nhẫn rớt xuống đất, phát ra một âm thanh trong trẻo.

“Tạm biệt.” Tôi xoay người đi.

Tôi không quay đầu lại, một chiếc taxi dừng lại, tôi vẫy tay, bước lên xe.

Khi xe khởi động, tôi nhìn Gia Tuấn, tôi thấy anh ngồi xuống nhặt lấy chiếc nhẫn, nhìn nó thật lâu, cuối cùng anh đứng lên, ôm mặt.

Tôi xoay đầu đi.

Cho đến hôm nay, tôi mới phát hiện, thật sự tôi không hiểu gì về người đàn ông này.

Chuyện kỳ lạ là, ở trên tòa án, miệng mồm anh linh hoạt, nhưng trong cuộc sống, anh lại ăn nói vụng về.

Đường như anh có nỗi khổ, nhưng sao lại khổ sở chứ? Là cảm thấy áy náy với tôi sao? Thật ra lần này anh đề nghị ly hôn với tôi, tôi có hơi điên cuồng, có một ý niệm hận thù trong đầu, tôi nghĩ trước khi tôi dọn đồ đi, tôi sẽ lấy dao rạch hết tất cả quần áo của anh, không chừa lại cái nào nguyên vẹn cho anh, nhưng tôi làm vậy có lợi ích gì chứ? Cái tôi rạch nát chính là tình cảm, không phải quần áo.

Một người bạn đã ly hôn nói với tôi, thật ra quá trình ly hôn rất gian nan, nhưng nếu cậu thật sự hạ quyết tâm, cũng chỉ là một ý niệm trong đầu, kết thúc nhẹ nhàng như gió thổi mây tan.

Tôi không biết thế nào mới được gọi là gió thổi mây tan, có thể là quá mệt mỏi, nên hiện giờ tôi lại không có chút cảm giác mệt mỏi nào.

Tôi nhớ lại anh đã ghen ngào nói với tôi: “Đình Đình, anh yêu em, bất luận thế nào xin em đừng rời khỏi anh.”

Tôi cười khổ, lời nói châm biếm biết bao, lời nói của đàn ông nói ra thật dễ dàng, có thể so với gió thổi.

Tựa vào kính xe, trong xe taxi bật một ca khúc động lòng người, rất thương cảm, là “Nỗi đau biết thờ” của Lương Tịnh Như, ca sĩ mà tôi thích.

.....

Anh thường nói thời gian còn rất nhiều, và anh có thể chờ đợi em. .

Nhưng trước đây em hoàn toàn không hay biết. . .

...Rằng sau ngày mai chắc gì đã là tương lai?

Chỉ nhớ thôi cũng đã là một nỗi đau biết thờ,

Nó ẩn náu khắp mọi góc ngách trong lòng em.

Nhắm theo bài hát anh thích cũng đau, đọc lá thư anh viết cũng đau,

Ngay cả lặng im cũng cảm thấy đau. . .

Nuối tiếc chính là một nỗi đau biết thờ,

Nó hòa lẫn trong từng huyết mạch của em.

Đau vì trước kia không quan tâm anh, đau vì hận mình đã không hiểu anh,

Nhưng đau lòng nhất chính là muốn gặp mà không thể nhìn thấy anh. . .

.....

Tôi rút nước mắt.

Rốt cuộc, tôi biến thành một người thất bại trong hôn nhân, giữa cuộc chiến ly hôn này, lúc tôi bắt đầu ngu ngốc, dùng hết biện pháp níu giữ chồng mình, tôi khóc lóc van nài anh, cũng muốn dùng hết các chiêu để dụ dỗ anh, sau đó lại kiên quyết chỉ trích anh, rồi tha thứ cho anh, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi rất mơ hồ, tôi sai sao? Đúng vậy sao?

Tầm mắt hướng ra ngoài cửa xe, tôi vô tình nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, điều làm tôi bất ngờ chính là, cách xe taxi của tôi một khoảng không xa, chiếc xe chạy phía sau chính là xe của Gia Tuấn, chiếc xe Camry mà tôi khá quen thuộc, nó đang đuổi theo sau tôi, trong lòng tôi rung động, lập tức quay lại phía sau nhìn, tôi nhìn thấy biểu cảm trên mặt của Gia Tuấn.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 53: Bộ dạng của chồng trước

Edit: nhoclubu

Trong lòng tôi gọi: Gia Tuấn.

Đúng lúc này, xe taxi phải quẹo, tôi lại liếc nhìn ở phía sau, nhưng xe Gia Tuấn đã đi rồi, anh không đuổi theo.

Tôi nhẹ nhàng mỉm cười.

*****

Chu Vi kéo rèm ra, ánh nắng bên ngoài rọi vào trong phòng, tôi nhủ thầm: “Đề tởn ngủ thêm một lát nữa đi.”

Có ý nghĩ: “Tôi nào cũng xem ti vi đến tận khuya, ban ngày thì ngủ nướng đến giữa trưa, buổi chiều thì chơi game, sao cậu lại như vậy chứ? Nhiều ít gì thì cậu cũng phải đi ra ngoài một chút chứ.”

Tôi nhắm mắt lại: “Bây giờ rất thoải mái mà.”

Có ý nghĩ: “Đi lo lắng lắm đó, đi lo vì cậu đang ở chỗ của tớ đó.”

Đương nhiên tôi hiểu ý mẹ, trong mắt của mẹ, Chu Vi chính là người làm hư tôi, ngày nào cũng hô hào cái gì là chủ nghĩa nữ quyền, phụ nữ phải tự chủ tự lập, không thể dựa vào đàn ông, kết quả làm hư tôi, ở trong lòng mẹ, phụ nữ cần phải có gia đình.

Tôi trả lời Chu Vi: “Tớ ở lại chỗ cậu, có quấy rầy cậu hẹn hò không? Tạm thời tởn chưa tìm được chỗ ở thích hợp, cậu hãy chứa chấp tớ đi, tớ sẽ trả tiền thuê nhà.”

Có ý nghĩ: “Thật khiến người khác không thể tưởng tượng nổi, mặc dù cậu đã ly hôn với Phó Gia Tuấn, sao hình như còn đau khổ hơn trước nữa chứ?”

Tôi không trả lời.

“Contrô lý kia của Phó Gia Tuấn, đã rời khỏi văn phòng luật của anh ấy, nghe nói đã đến văn phòng thành phố rồi.”

Thẩm An Ny rời khỏi văn phòng luật của Gia Tuấn sao? Trong lòng tôi nghĩ, cũng đúng thôi, cô ta đã được đền đáp như ý, không cần thiết giữ Phó Gia Tuấn nữa, trước đó cô ta là người câu cá, bây giờ là đang ăn cá, nếu hiện giờ ngày nào cũng giữ Phó Gia Tuấn, thời gian lâu dài, hai người không tránh khỏi phát sinh tâm lý phiền chán, chỉ bằng ai làm chuyện này, khoảng cách sinh ra thích thú.

Chu Vi khuyên tôi: “Phấn chấn lại đi, nếu tâm trạng không tốt, chỉ bằng cậu đi du lịch đi.”

“Yên tâm, tớ sẽ sống thật tốt.”

“Bộ dạng cậu như vậy làm sao khiến người khác yên tâm đây?”

Tôi rất ngạc nhiên: “Mấy ai có cuộc sống luôn thuận buồn xuôi gió chứ? Có mấy người có thể cam đoan hôn nhân của mình gió êm sóng lặng chứ, tớ đã ly hôn, nhưng tởn đâu có mắc bệnh nan y, yên tâm đi, tớ chỉ nghỉ ngơi một thời gian, tớ sẽ khỏe lại ngay thôi.” (lưu ý: GT mà nghe câu này chắc buồn lắm, tội anh quá :())

Có ý nghĩ: “Công việc đó của cậu, vẫn dự định làm tiếp sao? Bùi Vĩnh Diễm có gọi cho tớ mấy lần, anh ta không dám gọi cho cậu, nhưng thông qua tớ đề dò xét tình hình của cậu.”

“Cậu phải rèn sắt khi còn nóng, giờ thêm nhiều mảnh khoe, vào lúc này, khiến anh ta động lòng, kéo anh ta đến tay.”

Chu Vi tức giận mắng tôi: “Tiểu nhân, bĩ ỏi.”

Tôi lười biếng đứng dậy: “Thưa cô Chu, trong tủ lạnh còn đồ ăn không?”

Có ý nghĩ: “Có một con chuột như cậu ở đây, tớ còn cái gì để ăn chứ?” Cô bỗng nhiên nóng giận lên: “Cậu đứng lên, đứng lên nhìn cậu xem.” Cô ấy dứt khoát kéo tôi dậy, kéo thẳng đến nhà vệ sinh.

Tôi nhìn mình trong gương, quả thật cũng hoảng sợ.

Đây là tôi sao? Tóc rối bù, mắt không sắc thái, còn có hàm răng của tôi, giống như một năm chưa chà, trên mặt răng trát một lớp bọt vàng khè.

Tôi hét lên một tiếng, đẩy cô ấy đi ra, sau đó ngồi trên bồn cầu liên tục thét chói tai.

Cô ấy đứng bên ngoài nín thở: “Cậu muốn sa đọa thì tùy cậu, muốn chết muốn sống cũng tùy cậu, bất quá tớ muốn khuyên cậu một câu, nếu cậu cứ xuống dốc như thế, đừng nói cậu không giữ được Phó Gia Tuấn, nếu cậu muốn quay về bên Bùi Vĩnh Diễm, cậu cũng không có cửa đâu.”

Cô ấy chán nản đẩy cửa đi ra ngoài, bản thân tôi thì xụi lơ xuống đất.

Đúng, làm gì tôi phải tự sa đọa? Tôi đã không còn đàn ông, nhưng không có nghĩa là tôi đã mất đi toàn bộ thế giới, huống hồ tôi đau lòng vì cái gì chứ? Là vì cuộc hôn nhân đã chết hay là vì người đàn ông đó?

Cô ấy nói rất đúng, nếu tôi cứ xuống dốc như vậy, đừng nói tôi không giữ được Phó Gia Tuấn, nếu muốn quay về bên Bùi Vĩnh Diễm, tôi cũng không có cửa.

Trong lòng tôi hoảng loạn, thật sự không phải sợ không chiếm được Bùi Vĩnh Diễm, tôi chỉ là đang nghĩ, tôi không thể sa đọa mãi như vậy, không phải tôi sống vì người khác, là sống vì bản thân.

Nghĩ đến đây, tôi sửa soạn đi ra ngoài, trước tiên phải tắm rửa trong ngoài thật sạch sẽ, sau đó thay quần áo, lập tức đến thẩm mỹ viện, tẩy tế bào chết, làm da trắng, sau đó đi uốn lại tóc, lúc làm tóc, thợ làm tóc hỏi tôi, “Cắt hay uốn?”

Tôi trả lời không chút do dự: “Cắt trước rồi uốn.”

Thợ làm tóc hỏi tôi: “Cắt ngắn sao?”

Đúng vậy, tôi phải cắt tóc mình, đổi kiểu tóc mới, làm lại từ đầu.

Sau 2 tiếng đồng hồ, tôi bước ra từ tiệm tóc, nhìn thấy mình trong tủ kính, tóc ngắn hấp dẫn, tươi trẻ tự nhiên, rốt cuộc tôi cũng tìm lại được một chút cảm giác tự tin.

Tiếp đó tôi lại đi tẩy trắng răng, mài sáng bóng hàm răng, trong gương hiện ra một hàm răng đều tăm tắp, tôi vô cùng hài lòng, răng đẹp chứng tỏ con người khỏe mạnh, ít nhất tôi đã mang lại ấn tượng khỏe khoắn trong mắt người khác.

Mất hôn nhân, buồn bã, thất nghiệp, mất tất cả, cũng không phải là toàn bộ, ít nhất tôi vẫn còn một cơ thể khỏe mạnh, không phải sao? (Lub: Buồn tập 2 cho GT, ôi trời *bóp trán*)

Sau đó tôi vui vẻ đi chọn vài bộ quần áo, tuy rằng khoảng thời gian này tôi gầy đi một chút, nhưng những cục cưng xinh đẹp này mặc lên người tôi nhìn vẫn rất được, người bán hàng khen tôi, tôi cũng rất hài lòng.

Ngày hôm sau, tôi mang theo một tâm trạng hớn hở quay về Phiếm Hoa làm việc.

Tôi không phải đi làm vì Bùi Vĩnh Diễm, chỉ là vì chính mình, ít ra tôi phải có công việc để nuôi sống bản thân, trước mắt công việc lương cao này vẫn đang chờ đợi tôi.

Thôi được, nếu Phiếm Hoa đồng ý cho tôi cơ hội, tôi cần gì phải nâng cao sĩ diện không quay về làm việc chứ? Tôi không có chí khí, tôi có thể làm khó để bắt cái ai, nhưng hiện giờ tôi không thể làm khó để đồng tiền được.

Tất cả mọi người đều đang làm việc ở chỗ của mình, tôi bước đi thật nhẹ, chào hỏi mọi người: “Chào mọi người.”

Mọi người nghe tiếng, ngẩng đầu nhìn tôi, đều hết hồn, tôi cảm thấy khá rõ ánh mắt của nam nữ đồng nghiệp nhìn tôi không giống trước.

Tôi trở lại chỗ làm việc của mình, trước tiên cởi áo khoác ngoài ra, sau đó ngồi xuống bật máy tính lên.

Vương Diệu Âm kinh ngạc nhìn tôi, “Chị Đình? Là chị sao?”

“Chẳng lẽ tôi thay đổi gì sao?”

“Chị xinh đẹp hơn nhiều.”

Tôi mỉm cười: “Đương nhiên, vứt bỏ phiền não, đương nhiên phải xinh đẹp hơn rồi.”

Vương Diệu Âm lại nhìn tôi từ trên xuống dưới, “Chị Đình, chị lại có thể mặc chiếc áo len trễ ngực như vậy sao.”

Đúng vậy, tôi mặc một chiếc áo len cổ chữ V, nếu phạm vi xoay người hơi lớn một chút, lập tức có thể nhìn thấy rãnh ở bên trong và hai nửa bầu ngực, thật sự tôi không muốn cảm dỗ ai đâu, chỉ là tôi thích mặc như vậy.

Vương Diệu Âm khen: “Chị Đình, bộ ngực của chị thoát nhìn rất đẹp nha.”

Tôi háy mắt với cô ấy, cười khê: “Phụ nữ mà, phải lớn chứ.”

Cô ta há miệng đờ lưỡi.

Sau đó, tôi đi đến bộ phận nhân sự trả lại phép, chân thành nhận lỗi với trưởng phòng nhân sự, bịa lý do, trưởng phòng nhân sự cũng rất dễ chịu: “Thư ký Trần đã nói với tôi rồi, đừng như trước nữa, nếu buồn, mọi người cùng nhau ra ngoài dùng cơm, ca hát.”

Tôi gật đầu, đúng vậy, đàn ông và công việc đều là quần áo, nhưng cái quan trọng chính là... cho dù thế nào, tôi cũng không thể trần truồng ra đường.

Buổi chiều có một cuộc họp, lúc họp, tôi không nhịn được chốc chốc lại thất thần, khi tất cả mọi người đều đang lắng nghe Van Andel nói, tôi lại khê thờ dài.

Trong lòng đã có một cái lỗ, một viên đạn lại bắn vào đó, bắn thẳng vào tim tôi xuyên qua cái lỗ ấy, chảy rất nhiều máu, tôi hoảng loạn muốn cầm máu, nhưng tim không thấy thứ gì để chặn lại.

Bà mẹ đối với kết cục ly hôn của tôi và Gia Tuấn, đều không nói gì, lần này tôi vãn anh tiền trăm hậu tấu, đợi đến khi họ biết, chúng tôi như ván đã đóng thuyền.

Bùi Vĩnh Diễm cũng trở lại công ty trước tôi, anh ta đã bắt đầu làm việc bình thường, khi tôi đang cầm văn kiện muốn đi thang máy, bỗng thấy thang máy đang từ tầng trên đi xuống, nhớ đến là tầng của anh đang xuống, tôi lập tức lách người bước vào cầu thang, đi bộ xuống lầu, không ngờ vừa mới mở cửa ra, đúng lúc đối diện với anh ta đang đứng ở cửa hàng lang, đang nhìn về hướng tôi đi ra.

Trông cũng không có chỗ trốn, tôi nghĩ phải bình tĩnh, vì thế cao giọng chào anh ta: “Tổng giám đốc.”

Anh lên tiếng: “Cuối cùng em cũng đồng ý trở về làm việc.”

Tôi cười âm thầm: “Tất nhiên, thức ăn dự trữ qua mùa đông không đủ, không ra ngoài tìm kiếm thức ăn thì làm sao ăn Tết?”

“Em có thể về làm việc, anh rất vui, Đình Đình, em... có ghét anh hay không?”

Lạ thật, hai người đàn ông này lại hỏi tôi cùng một câu hỏi.

Tôi bình tĩnh đáp: “Kết quả là tất yếu rồi, chẳng qua nhân tố khác chỉ là chất men, để tăng tốc độ lên men của bột mỳ mà thôi.”

“Đình Đình.”

“Tôi phải xuống nhà máy, xin lỗi, tổng giám đốc Bùi.”

Tôi lướt qua anh ta, đi thẳng ra ngoài, biết ánh mắt anh ta vẫn dán chặt sau lưng tôi, nhưng tôi không muốn quay đầu lại.

Tôi cũng mơ màng trải qua một ngày làm việc, ngày mai thì sao? Mỗi ngày đều mơ màng như vậy sao? Mẹ lo lắng hỏi tôi, khi nào thì về nhà sống, đối với sự quan tâm thiết tha của người thân, tôi bỗng thấy áy náy, tôi muốn rời khỏi đây.

Hôm sau, khi tôi từ câu lạc bộ du thuyền trở về, ngồi trên xe taxi nhìn ra bên ngoài, đi ngang qua tòa án, tôi nhìn thấy xe của Gia Tuấn.

Hôm nay anh có án kiện?

Trái tim tôi rung động, nhận không được tôi bảo tài xế dừng xe lại.

Tôi thử dò hỏi, quả nhiên hôm nay anh có một vụ kiện.

Nhìn đồng hồ, vụ án vẫn chưa mở phiên tòa, sau khi lấy chứng minh thư xin vào dự thính, tôi lặng lẽ bước vào phòng xét xử, ngồi xuống một góc nhỏ không bắt mắt lắm.

Loại cảm giác này rất lạ, đã ly hôn rồi, lại nhớ da diết cử chỉ hành động của con người này, tôi không biết đây là yêu hay là ghét nữa, dù sao hiện giờ tôi cũng đã ngồi xuống rồi.

Vụ án khai thẩm rất nhanh, tôi nhìn tất cả nhân viên tiến vào trong tòa án ở trước mặt, Gia Tuấn cầm tài liệu trong tay cũng bước vào.

Tôi lặng lẽ nhìn người chồng trước, vừa nhìn thấy, trong lòng tôi ngổn ngang cảm xúc.

Ước chừng cũng đã 10 ngày không thấy anh, thời gian lại lâu hết như 1 năm vậy, hình như mỗi ngày đều là một chuyển biến rất lớn, mỗi ngày đều khiến người khác gầy gò đi một vòng, hiện giờ đã 10 ngày không gặp Gia Tuấn, anh lại có thể xấp xỉ gầy đi 10 vòng.

Có lẽ hơi khoa trương, nhưng thật sự là anh gầy đi rất nhiều, bộ vest trên người vẫn nhu trước, nhưng từ vai đến ngực rồi đến bụng tất cả đều rộng thùng

thình, còn tóc nữa, kiểu tóc vẫn là kiểu trước kia anh để, tất nhiên là gọn gàng, nhưng phối với khuôn mặt gầy gò của anh, chiếc cằm vừa dài vừa nhọn đúng là rất buồn cười, ngoài ra xương gò má của anh hết như hai ngọn núi nhỏ nhỏ ra, đột ngột hiện lên trên mặt anh, tuy rằng anh vẫn điển trai, nhưng vẻ đẹp này là vẻ đẹp vừa sa sút vừa tiêu tụy, khiến người khác không thể hình dung được, bất cứ ai cũng không thể không thương hại anh.

Tinh thần anh thì vẫn còn được, trên tòa án vẫn trình bày tình tiết vụ án lưu loát như trước, những câu nói đánh thẳng điểm yếu, cũng không bị đối phương bác bỏ, vụ kiện này, 40 phút, anh cũng không hề mất đi phong độ.

Vụ án không lớn, kết thúc dễ dàng, anh thắng.

Nhưng vụ án nhỏ như vậy mà dường như anh mất rất nhiều hơi sức, tôi nhìn anh, chánh án tuyên bố bãi tòa, anh ngã ngồi trên ghế, nhắm mắt lại, trên mặt tràn đầy ứ ứ.

Làm như anh mệt muốn chết, sau đó ngồi tại chỗ rất lâu, không mở mắt.

*****

Tôi lo đầu nhìn chỗ làm việc ở bên cạnh, Vương Diệu Âm tại thính này không ở đây, tôi lập tức lấy điện thoại gọi nội bộ lên phòng tổng giám đốc.

Khéo thật, tiếp điện thoại là Bùi Vĩnh Diễm, không phải thư ký của anh ta.

“Tổng giám đốc Bùi?”

Anh ta có hơi vui mừng: “Đình Đình à?”

“Tổng giám đốc Bùi, tôi có chuyện muốn nói với anh, chỉ sợ làm lỡ thời gian của anh, nhưng tôi muốn mặt đối mặt để nói chuyện.”

“Được, bây giờ em lên đây đi.”

Tôi hít một hơi thật sâu, đi tìm Bùi Vĩnh Diễm.

Bùi Vĩnh Diễm đang ngồi rất ngay ngắn đợi tôi, thấy tôi bước vào, trái cổ của anh khó khăn lên xuống, rất căng thẳng, lại hình như có chút sợ sệt hỏi tôi: “Chuyện gì vậy?”

Tôi đứng trước bàn làm việc của anh ta: “Tôi muốn xin chuyển công tác đến Bắc Kinh.”

Anh ta vô cùng bất ngờ: “Đi Bắc Kinh sao? Bây giờ đã sắp cuối năm.”

“Đúng vậy, đi Bắc Kinh.”

Anh ta suy nghĩ: “Không được, em không thể đi, công ty có quy định, mỗi người đều có trách nhiệm riêng, em đi rồi, ai sẽ tiếp nhận công việc bên này của em?”

“Thật sự không được?”

Anh ta ngừng đầu nhìn tôi, sau khoảng 10 giây, cuối cùng anh đáp: “Không được.”

Tôi rất bình tĩnh: “Vậy tôi xin thôi việc.”

Anh ta ngạc nhiên nhìn tôi, ánh mắt vẫn không dời đi, môi nhếch lên.

Tôi nói: “Hôm nay tôi chính thức viết đơn xin thôi việc, cần giấy tờ thủ tục gì? Muốn tôi bồi thường vi phạm hợp đồng không? Có thể để phòng tài vụ tính toán con số.”

Anh ta mềm xuống, nhìn tôi một cách bất đắc dĩ.

“Đình Đình, anh không muốn em đi Bắc Kinh, vì anh không thường xuyên đến đó.”

“Anh đi đâu không liên quan đến tôi, hiện giờ tôi chỉ hỏi anh, tôi có thể đi Bắc Kinh hay không?”

Anh ta cúi đầu xuống: “Em đang đàm phán hay uy hiếp anh vậy? Nếu đang đàm phán, em không đủ thành thạo, nếu uy hiếp, anh không để mình bị xoay như chong chóng đâu.”

Anh khôi phục lại giọng điệu của cấp trên với cấp dưới: “Theo như quy định của công ty, em không đủ thâm niên đi Bắc Kinh, nếu em nhất định muốn đi Bắc Kinh, hãy cho anh một lý do hợp lý, nếu không anh sẽ không đồng ý.”

Tôi lạnh lùng nói: “Anh đang dùng giọng điệu cấp trên và cấp dưới để nói chuyện với tôi sao? Được thôi, tôi không có lý do hợp lý, tôi chỉ muốn rời khỏi đây, nếu anh nhất định muốn lý do hợp lý, tôi không tìm ra, anh muốn lý do hợp lý thế nào? Hiện tại tôi coi hết đồ ở trước mặt anh, dù đồ anh, cũng không thể được sao?”

Tôi biết tôi nói như vậy, có hơi giận dỗi, tôi bây giờ, có một bình dửng cảm vừa mê vừa sứt.

Anhta chỉ nhìn tôi.

“Đình Đình, cái anh muốn nói chính là, chúng ta có thể nói chuyện nghiêm túc một lần hay không?”

“Nói chuyện nghiêm túc sao? Bây giờ không phải chúng ta đang nói chuyện rất nghiêm túc à?”

“Cái anh nói không phải thứ này, Đình Đình, anh biết bây giờ anh nói ra thì có ho không tốt, nhưng anh không thể không nói, anh không phải một người không có trách nhiệm, nguyên nhân em ly hôn một phần cũng do anh, cho nên anh nhất định phải có trách nhiệm đến cùng.”

Tôi dờ khóc dờ cười: “Anh Bùi này, anh xem anh nói gì kia, tôi và anh vốn dĩ trong sạch mà, hiện giờ lại biến thành mờ ám sao.”

“Em đã ly hôn với Phó Gia Tuấn rồi, hẳn là cả hai nên bắt đầu cuộc sống mới, vì có gì mà em không chấp nhận anh?”

Tôi không phục lại biểu cảm lạnh lùng: “Không phải bây giờ tôi đang bắt đầu cuộc sống mới sao? Anh Bùi à, tôi rất cảm ơn anh, cho tôi cơ hội hết lần này đến lần khác. Xin hỏi, anh có thể cho tôi một cơ hội nữa hay không, để tôi đến Bắc Kinh làm việc?”

Anhta nhìn tôi, vẻ mặt của tôi rất lạnh, không có chút sắc thái tình cảm nào, có lẽ anh ta đã đọc và hiểu được sự thương cảm trên mặt tôi, có lẽ anh ta cũng có chút áy náy, anh ta cup mắt xuống, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng trả lời tôi: “Được rồi, anh... .. đồng ý để em đi Bắc Kinh.”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 54: Gia Tuấn đuổi đến

Edit: nhoclubu

Tôi ở trong phòng thu dọn hành lý của mình, Bắc Kinh không giống Thanh Đảo, mùa đông ở Thanh Đảo ẩm áp không lạnh lắm, gió thổi trên biển cũng ôn hòa ẩm ướt, Bắc Kinh thì không như vậy, gió thổi vào người, gió hanh khô lắm, tôi phải chuẩn bị tốt quần áo ấm qua mùa đông.

Trên cổ Đình Đình đeo chiếc tai nghe P5, tay bỏ vào túi quần bước vào.

Nó ôm tôi, rất không muốn: “Chị ơi, chị muốn đi thật sao, cuộc sống của em sẽ cô đơn lắm.”

“Em cô đơn sao?” Tôi nhéo khuôn mặt xinh đẹp của nó, “Em xem em càng lớn càng giống một đóa hoa hải đường xinh đẹp, nếu để trong nhà thì đáng tiếc lắm, nhân lúc còn trẻ sức sống, hẹn hò với nhiều bạn trai đi, tra tấn tui nó một chút.”

Ha chị em chúng tôi cười ha ha, ôm nhau như cặp song sinh dính nhau.

Nó ngập ngừng hỏi tôi: “Chị không định nói một tiếng với anh rể sao?”

Tôi đính chính: “Anh ấy đã không còn là anh rể của em nữa.”

Đình Đình do dự mãi, cuối cùng nói: “Chị, thứ lỗi em nói thật, chị ly hôn với anh rể, có lẽ có nhân tố giận dỗi trong đó.”

Tôi vừa xếp quần áo vừa nói: “Em thì biết cái gì.”

“Em không biết thật, nhưng sau khi anh chị ly hôn, mỗi người có từng vui vẻ chưa? Chị cũng không quen với anh có tiền kia, anh rể em cũng không thành đôi với cô gái nhà giàu nọ, hai anh chị vốn dĩ rất đẹp đôi, kết quả lại xảy ra như vậy, ai cũng đều trải qua đau khổ, ai nói anh chị không thể cứu vãn chứ? Sao phải vậy?”

Tôi đóng vali lại: “Thời Dân Quốc có một vị quân nhân, vốn đã có một vợ lớn và hai vợ nhỏ, nhưng vì để khiến sự nghiệp chính trị của mình càng thêm thuận lợi, người đó đã chọn một cuộc hôn nhân chính trị, khi kết hôn với con gái của một tập đoàn tài chính lớn, quả nhiên kể từ đó thăng quan tiến chức, thăng đến đỉnh núi, có thể thấy được một cuộc hôn nhân có ích là chuyện quan trọng biết bao đối với người đàn ông.”

“Chị à, em luôn luôn có một linh cảm, chị và anh rể thật sự là một đôi, hai anh chị đều bận tâm đến đối phương, đều không bỏ xuống được đối phương, sớm muộn gì cũng có một ngày hiểu lầm được sáng tỏ, hai anh chị vẫn có thể quay về bên nhau, về ông chủ của chị, tuy rằng anh ta có tiền, nhưng chưa hẳn thích hợp với chị.”

Tôi nhẹ nhàng nói: “Bé cưng à, đôi khi hiểu lầm có thể giết chết người khác, chị cũng biết giữa chị và Gia Tuấn có sự hiểu lầm, nhưng vấn đề là anh chị không muốn làm sáng tỏ nó nữa, cục diện bế tắc như vậy mới khiến người khác thất vọng và đau khổ.”

Ba mẹ cũng không muốn tôi đi.

Đặc biệt là mẹ, giống như tiểu Chiêu Quân ra biên cương xa xôi, kiểm tra cẩn thận từng món đồ của tôi, nhìn thấy tôi bỏ vào trong vali, mẹ mới yên tâm.

Mệnhò dài: “Lúc đầu mẹ vẫn còn ghét Gia Tuấn, nhưng bây giờ nghĩ lại cũng không ghét nó lắm, dù sao lúc làm con rể, nó cũng đối xử lễ phép với ba mẹ.”

“Yên tâm đi mẹ, mẹ không cô đơn đâu, mẹ nhìn Đình Đình đi, sẽ hẹn hò ngay ấy mà, mẹ sẽ có chuyện để quan tâm thôi.”

Mẹ lắc đầu: “Nó được bao nhiêu tuổi chứ? Cho dù thật như vậy cũng có thể có mấy phần trông cậy được việc chứ? Mẹ không cần nó tìm về cho mẹ một người cao sang quyền quý gì cả, mẹ chỉ hy vọng người chồng tương lai của nó có thể toàn tâm toàn ý với nó, xem nó trên hết là được rồi.”

Tàixé của Bùi Vĩnh Diễm đến đón tôi, Bùi Vĩnh Diễm không đến, tôi hơi yên tâm, bởi vì nếu anh ta đến, ba mẹ thấy không chừng sẽ không vui.

Tôi chia tay với ba mẹ ở dưới lầu, mẹ liền buồn bã, đôi mắt đỏ hoe.

“Không có chỗ để đi hay sao mà phải đi đến nơi xa xôi như vậy để làm việc? Nơi này và xa xứ khác nhau cái gì chứ?”

Ba khuyên mẹ: “Nó còn chưa đi khỏi nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa mà.”

Ngăn chặn vạn dò, tôi dờ khóc dờ cười, tôi chỉ đi công tác thôi mà, sao ba mẹ lại lo lắng cho tôi như vậy, không vì cái gì khác, chỉ đơn giản là vì họ quá yêu thương tôi.

Cuối cùng xe cũng chạy ra khỏi tiểu khu, chậm rãi tiến về hướng ra sân bay.

Chạy ra ngoài không xa, tài xế dừng xe lại, tôi cảm thấy hơi lạ, vừa nhìn phía trước, tôi hiểu ra.

Hóa ra Bùi Vĩnh Diễm đang đứng đợi tôi ở ven đường, anh ta đứng ở đó, gió lạnh thổi tung chiếc áo khoác của anh ta, bóng dáng anh ta vô cùng gầy.

Đợi khi xe dừng lại, anh ta lên xe ngồi ở ghế sau, kế bên tôi.

Tôi im lặng không lên tiếng.

Anh ta nói: “Anh... vốn dĩ muốn đến nhà đón em, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, không dám xuất hiện, không phải anh sợ hai bác, nhưng anh cảm thấy tạm thời vẫn chưa thích hợp để xuất hiện.”

IQ của anh ta thật sự cao, chẳng qua là EQ hơi thấp, tôi không hiểu sao anh ta phải chui vào ngõ cụt, thế giới rộng lớn nhiều oanh oanh yến yến như vậy, sao lại ta lại quen đứng mình tôi.

Tôi xoay mặt hướng ra bên ngoài.

Tài xế khởi động xe, nhưng ở bên kia anh ta lại nói một mình: “Đình Đình, anh thật sự hy vọng em có thể vui vẻ, hy vọng em có thể khôi phục lại như trước. Trước kia anh vừa nhìn thấy em, lập tức cảm thấy toàn thân đều phấn chấn không giải thích nổi, cả người em tràn đầy sức sống, nụ cười tự tin đáng yêu, lúc ngốc nghếch cũng tự nhiên đến vậy, cho nên anh mới thích em, biết rõ em đã có chồng, anh lại chờ đợi em y như tên ngốc.”

Tôi cũng không trách anh ta, lời nói này cũng không khó nghe lắm, tôi nói: “Anh Bùi, cảm ơn ý tốt của anh, nhưng bây giờ cái gì tôi cũng không muốn, chúng ta duy trì quan hệ bạn bè đi, bắt đầu từ tình bạn, chuyện sau này hãy để sau này nói.”

Anh ta im lặng không nói gì, đợi một lát, anh ta vươn tay ra muốn nắm lấy tay tôi, tôi cảnh giác rút tay lại.

Lúc này, tài xế tình ý mở nhạc.

Là một ca sĩ gạo cội của 20 năm về trước, 《Lúc tình mộng》của Trần Tiêu Hoa, lạ thật, ca khúc này vốn không cùng tuổi tác với tôi để sinh ra cộng hưởng, bây giờ tôi nghe thấy lại thú vị như vậy, tôi nghe giai điệu thương cảm ấy, chỉ cảm thấy rung động tận tâm can, tất cả tâm tư đều bay đi mất.

Cuộc đời hết như một cuốn tiểu thuyết, người có cuộc đời sôi nổi, hấp dẫn, người có cuộc đời bình thường thân nhiên, lặng lẽ. Còn cuộc đời của tôi?

Tôi im lặng nghe tiếng hát của Trần Tiêu Hoa.

Cứ lặng nghe, tôi bỗng nhiên muốn khóc.

Bùi Vĩnh Diễm cũng im lặng nghe ca khúc này, một tay anh chống lên kính xe, dường như cũng đang chìm đắm vào âm nhạc.

Tôi nghĩ đến những ngày còn làm vợ chồng với Gia Tuấn, khi đó tôi còn chưa đi làm, ngày nào cũng giết thời gian, đến lúc anh hết giờ làm, khi nghe được tiếng chìa khóa mở cửa, tôi sẽ nhảy cẫng lên từ sofa: “Gia Tuấn, anh về rồi.”

Hai chúng tôi trải qua cuộc sống hết sức bình thường, cùng nhau đến tiệm cơm nhỏ dùng cơm, cùng nhau đi xem phim, mỗi ngày đều sống rất mộc mạc ấm áp, cuộc sống cứ như vậy, rảnh long đầu bạc, có phải quá nhàm chán và vô vị hay không, bây giờ nghĩ lại, cuộc sống không phải là như vậy sao?

Bùi Vĩnh Diễm thì sao? Anh ta thích tôi à? Bây giờ anh ta thích tôi, là thích theo kiểu nào? Bên cạnh anh ta có biết bao cô gái trẻ, con gái nhà giàu sang quyền quý, loại nào không có chứ, ai ai cũng nịnh nọt anh ta, lấy lòng anh ta, chỉ có tôi là ngốc nhất, bởi vì tôi ngốc nên ở trong một đám người xinh đẹp thông minh, ngược lại khiến tôi nổi bật, để anh ta nhìn trúng, anh ta thích tôi, có phải cũng là nguyên nhân này không?

Tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Chiếc cầu chưa xây xong xuất hiện trong tầm nhìn của tôi, rồi lại nhòe đi, sẽ đến sân bay rất nhanh thôi.

Tôi nhắm mắt lại.

Đột nhiên, tôi nghe thấy bên cạnh có xe đang nhả còi, dường như ở sát bên cạnh xe của chúng tôi, tôi không mở mắt, là đang đưa xe sao? Máy người nhàm chán này, muốn vượt qua thì vượt đi, vì để thỏa mãn lòng hư vinh của bản thân, không xem luật lệ giao thông ra gì.

Tôi vẫn nhắm mắt, chỉ nghe thấy Bùi Vĩnh Diễm thấp giọng nói: “Không cần để ý đến anh ta, sẽ vượt qua anh ta ở đoạn đường phía trước thôi.”

Tôi tò mò mở mắt ra, anh ta đang nói ai vậy?

Chiếc xe sát bên cạnh kia, vẫn đang cố chấp, nhả còi thật dài, tôi nhìn chiếc xe đó, lập tức hoảng sợ.

Là Gia Tuấn, anh đang lái xe đuổi theo chúng tôi.

Anh đến sao?

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 55: Chân tướng của vụ ly hôn

Edit: nhoclubu

Tôi ló mặt ra khỏi cửa xe, Gia Tuấn thấy tôi, anh nhả còi xe, về mặt lại vô cùng lo lắng nhìn tôi.

Tôi bảo tài xế: “Sur phụ Trần, phiền bác dừng xe một chút.”

Tài xế hơi do dự, anh ta nhìn Bùi Vĩnh Diễm qua gương chiếu hậu.

Bùi Vĩnh Diễm ngăn tôi lại: “Đình Đình, chỗ này không được dừng xe.”

Tôi vội nói: “Đúng, tôi biết, chỉ muốn dừng một lát thôi.”

Sắc mặt Bùi Vĩnh Diễm nhất thời lo lắng, anh ta quay đầu qua, tay nắm thành quyền, anh ta không muốn bảo tài xế dừng xe, nhưng nhìn thấy bên cạnh tôi, Gia Tuấn vẫn bám riết không buông, có vẻ như nếu chúng tôi không dừng lại, anh sẽ vẫn tiếp tục chạy theo.

Cuối cùng Bùi Vĩnh Diễm quay đầu lại, nói với tài xế: “Dừng xe.”

Chiếc xe dừng lại, tôi lập tức xuống xe, xe của Gia Tuấn đã dừng lại trước đầu xe của chúng tôi, anh lập tức chạy vội đến bên cạnh tôi.

Bùi Vĩnh Diễm cũng xuống xe, nhìn Gia Tuấn không có biểu cảm gì.

Gia Tuấn không nhìn anh ta, về mặt của anh vô cùng lo lắng, chỉ tha thiết hỏi tôi: “Có thể theo anh về nhà một chuyến không? Anh có chuyện gấp tìm em.”

Tôi còn chưa nói gì cả, Bùi Vĩnh Diễm đã chắn trước mặt tôi: “Anh Phó này, Đình Đình phải lên máy bay, cô ấy nhất định phải đi, anh có chuyện gì sao không làm sớm, hiện tại chúng tôi không kịp giờ.”

Bùi Vĩnh Diễm xoay vai của tôi lại, muốn kéo tôi về xe, tôi chỉ đứng bất động.

Gia Tuấn nắm lấy một tay tôi, muốn kéo tôi lên xe anh, Bùi Vĩnh Diễm cũng túm lấy một cánh tay tôi, hai người đàn ông này hình thành nên cục diện giằng co.

Gia Tuấn nói: “Bùi Vĩnh Diễm, anh chỉ là ông chủ của cô ấy thôi.”

Bùi Vĩnh Diễm lạnh lùng nói: “Phó Gia Tuấn, anh cũng không phải chồng của cô ấy.”

Tay hai người đàn ông này đều dùng sức, đều muốn kéo tôi về bên họ, bọn họ cùng lúc dùng thêm chút sức, hai cánh tay tôi đều đau điếng.

Tôi dùng sức vùng vẫy khỏi tay họ, tôi hỏi Gia Tuấn: “Anh tìm em có chuyện gì?”

“Đình Đình, mẹ anh bị bệnh, mẹ anh rất muốn gặp em.”

Tôi rất ngạc nhiên, mẹ chồng bị bệnh sao?

Tôi lập tức hốt hoảng, Bùi Vĩnh Diễm ở bên cạnh khuyên tôi: “Em đến sân bay đi, anh sẽ sắp xếp cho nhân viên văn phòng đi thăm hỏi bà ấy thay em.”

Gia Tuấn cười lạnh: “Có một số chuyện không phải anh tặng một lẵng hoa, nói vài câu khách sáo, là có thể nói rõ được, anh không có quyền quyết định thay cô ấy, cũng không có tư cách giúp cô ấy làm việc.”

Bùi Vĩnh Diễm không chút nào tỏ ra yếu thế: “Ít nhất tôi còn dám cố gắng theo đuổi cô ấy, chỉ cần là chuyện cô ấy dặn dò, tôi nhất định cố gắng hoàn thành giúp cô ấy.”

Đầu óc tôi rất hỗn loạn, chỉ suy nghĩ đúng một chuyện, mẹ chồng bị bệnh?

Tôi hỏi Gia Tuấn: “Anh... mẹ... không khỏe chỗ nào?”

Gia Tuấn cảm thấy khó nói: “Trước giờ mẹ vẫn có bệnh tiểu đường, trong khoảng thời gian này anh lại lo là chăm sóc mẹ, tới qua tỷ lệ ketosis của mẹ tăng cao nên phải nhập viện, bây giờ rất nguy cấp, mẹ muốn gặp em một lần, Đình Đình, nếu không phải tình hình cấp bách, anh sẽ không đuổi theo em như vậy đâu, em có thể đi gặp mẹ một lần không?”

Làm khó tôi quá, bây giờ sao?

Bùi Vĩnh Diễm nhìn vào mắt tôi, anh ta cũng khờ khạo khuyên tôi: “Đình Đình, anh đi thay em, em yên tâm đi, anh sẽ thay em làm tốt tất cả mọi chuyện.”

Gia Tuấn tức giận mắng anh ta: “Anh là rể hành sao?”

Bùi Vĩnh Diễm châm chọc anh: “Còn anh có tư cách gì đến xin cô ấy quay về chứ? Lấy có mẹ mình ngã bệnh như vậy để giữ vợ trước lại, anh không biết bản thân quá kém trí sao?”

Tôi cắt ngang lời họ: “Đủ rồi.”

Tôi nói với Bùi Vĩnh Diễm: “Anh Bùi, xin anh giúp tôi dời vé máy bay lại đêm nay, tối nay tôi sẽ ngồi máy bay đi Bắc Kinh.”

Bùi Vĩnh Diễm ngây người, tôi đã xoay người, cùng Gia Tuấn bước lên xe.

Gia Tuấn không ngừng cảm kích, anh lập tức quay đầu xe lại.

Tôi về thật sự không phải giữ thể diện cho Gia Tuấn, là tôi nghĩ đến mẹ chồng, mẹ chồng cũng là mẹ mà, thật ra tuy rằng mẹ chồng không tốt, nhưng cũng không phải lúc nào mẹ cũng là khó dễ tôi, tôi và Gia Tuấn có kết cục như vậy, cũng không liên quan đến mẹ.

Dọc đường chúng tôi không nói gì, cuối cùng chạy đến bệnh viện.

Trên đường tôi kịp hỏi Gia Tuấn về bệnh tình của mẹ chồng, xem ra anh vô cùng lo lắng nên nói năng có hơi lộn xộn, tôi liền im lặng không hỏi thêm nữa.

Khi đến bệnh viện, chúng tôi vội vàng lao thẳng vào phòng ICU (1).

(1) ICU là viết tắt của Intensive Care Unit: phòng điều trị tăng cường.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, tôi ngây ngẩn, quả thật bệnh của mẹ chồng không nhẹ, trong mũi mẹ cắm ống dưỡng khí, hai tay đều gắn máy theo dõi, nằm ở chỗ đó, sắc mặt trắng bệch.

Ở một bên, Gia Kỳ rót nước mắt bất lực, vừa nhìn thấy tôi đến, hoàn toàn quên hết mọi ân oán, nó khóc với tôi: “Chị dâu.”

Tôi lúng túng hỏi Gia Tuấn: “Chuyện gì vậy? Mẹ bệnh gì mà nặng như vậy chứ?”

Gia Tuấn chỉ buồn bã không lên tiếng.

Bác sĩ trách mắng chúng tôi: “Bệnh nhân nhập viện do nhiễm keto acid, các anh chị là người nhà mà chăm sóc bệnh nhân thế nào vậy? Đường trong máu lại có thể tăng đến 32, đây là một trị số rất nguy hiểm.”

Tôi nghe mà khiếp vía.

Ở trong hành lang, tôi và Gia Tuấn mỗi người tựa vào tường, đều rất buồn rầu.

Gia Tuấn nhìn bóng đèn trên đỉnh đầu, giọng nói của anh thật trống rỗng: “Khi còn bé, ba vừa uống rượu vào thì sẽ đánh anh và Gia Kỳ, vì bảo vệ anh em anh, không biết mẹ đã chịu biết bao nhiêu khổ cực.”

Tôi im lặng lắng nghe.

“Anh học luật 7 năm, một lòng một dạ muốn làm một luật sư ưu tú, để mẹ anh có thể sống thoải mái hơn, để vợ anh có thể sống hạnh phúc hơn.” Anh cười khổ, “Nhưng cái nào anh cũng làm không tốt.”

Tôi chỉ khuyên anh: “Anh đã rất ưu tú rồi.”

Trong giọng nói của anh có nhiều thâm lương, anh cười khổ: “Anh mà được gọi là ưu tú sao? Bây giờ vợ con ly tán, cô độc một mình, cái này cũng được gọi là ưu tú sao?”

Tôi xoay đầu qua chỗ khác, bây giờ nói những chuyện này còn có lợi ích gì?

Gia Kỳ chạy đến, nó lo lắng gọi tôi: “Chị dâu, mẹ tỉnh rồi, mẹ muốn gặp chị, mẹ muốn gặp một mình chị thôi.”

Tôi khó hiểu, chỉ gặp tôi?

Gia Kỳ gật đầu: “Đúng vậy, mẹ nói chỉ muốn gặp một mình chị.”

Tầm mắt của tôi hướng về Gia Tuấn, anh cũng rất bất ngờ, suy nghĩ xong, một mình tôi bước vào trong.

Cả phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc sát trùng thoang thoảng, mẹ chồng lặng lẽ nằm ở đó, bên cạnh là máy đo huyết áp và nhịp tim, phát ra tiếng tích tích một cách máy móc.

Thấy tôi, mắt mẹ chồng sáng lên, bây giờ mẹ đã hơi tỉnh lại, quay về phía tôi, mẹ cố gắng vươn tay ra với tôi, tôi đưa tay tôi cho mẹ.

Tôi không nhận được gọi: “Mẹ.”

Tuy rằng chúng tôi không phải là mẹ chồng nàng dâu tốt nhất, nhưng giờ khắc này, chúng tôi nắm chặt tay nhau, tất cả ân oán đều theo gió bay đi, chúng tôi hiểu và bỏ qua cho đối phương.

Hơi thở mẹ chồng rất yếu, mẹ hỏi tôi: “Đình Đình, con muốn ly hôn với Gia Tuấn?”

Hóa ra mẹ vẫn chưa biết tôi và Gia Tuấn đã ly hôn.

Tôi không nỡ nói sự thật với mẹ, đành phải trả lời một cách mơ hồ: “Chúng con đang cân nhắc về nhau, có thể chúng con thật sự không hợp nhau mẹ à, xin lỗi mẹ.”

Mẹ chồng thờ dài, nhắm mắt lại, một giọt nước mắt đục ngầu chảy ra.

Tôi cũng cảm thấy quá khó, nắm chặt lấy tay mẹ hơn.

Mẹ thều thào gọi tôi: “Đình Đình.”

Tôi khổ sở, không kiềm được nỗi chua xót trong lòng: “Dạ, mẹ.”

Mẹ khóc, nói lầm bầm: “Đình Đình, mẹ không phải là bà mẹ chồng tốt, trước kia mẹ đã làm khó con, thật ra con không có nhiều khuyết điểm đến vậy, chỉ là bản thân mẹ quá hà khắc, nếu chúng con ly hôn bởi vì nguyên nhân do mẹ...”

Tôi vội vàng nói: “Không phải, không phải đâu mẹ.”

Mẹ cố gắng nói: “Con tha thứ cho mẹ, tha thứ cho Gia Tuấn đi con.”

Tôi khẽ nói: “Mẹ, thật ra con đã tha thứ cho anh ấy từ lâu, nhưng vấn đề giữa chúng con cũng không phải ngày một ngày hai.”

“Đừng ly hôn với Gia Tuấn, nó không muốn vậy đâu cô, nó có nỗi khổ mà.”

Tôi kinh ngạc: “Mẹ, mẹ đang nói gì vậy?”

Mặc dù giọng nói của mẹ yếu ớt, nhưng mẹ rất cố gắng, nói rõ từng chữ một với tôi: “Gia Tuấn, Gia Tuấn có bệnh.”

Tôi nghe mà mở to hai mắt, không dám thở mạnh, chỉ lắng nghe từng chữ một của mẹ.

“Mấy hôm trước mẹ đến nhà chúng con để dọn dẹp đồ đạc cho nó, phát hiện ra các con không sống với nhau, vốn dĩ mẹ định sẽ khuyên răn nó, khuyên nó cho tốt, nhưng vô tình mẹ là phát hiện ra bệnh án của nó, Đình Đình, Gia Tuấn mắc chứng vô hóa xương.”

Đầu óc tôi ong ong.

“Gia Tuấn vẫn gạt chúng ta, nó không muốn để chúng ta biết, chỉ vì sợ chúng ta lo lắng cho nó.” Mẹ thở dài: “Gia Tuấn là con trai trưởng, có một người mẹ nhiều bệnh tật như mẹ đây, còn có một đứa em gái chưa gả đi, nó đã mang trọng trách của hai gia đình. Nó còn phải ở trước mặt ba người phụ nữ ra vẻ là người đàn ông kiên cường, bởi vì nó biết, nếu nó ngã quỵ, cũng không chỉ là một gia đình, mà mấy người phụ nữ chúng ta sẽ hoảng hốt lo sợ, tiếp đó sẽ rất vất vả, cho nên nó giấu giếm chuyện này. Nó cũng đã mua bảo hiểm cho mẹ và Gia Kỳ, như vậy thì cho dù nó xảy ra chuyện, nửa đời sau của mẹ và Gia Kỳ cũng sống tương đối tốt hơn một chút.”

Mẹ chồng nhìn tôi, lại thì thầm nói: “Đình Đình, nó có mua một phần bảo hiểm, người thừa hưởng là con, nó đã tính toán tất cả mọi chuyện rất chu toàn, chính là sợ lỡ như chúng ta mất đi sự chăm sóc của nó, cuộc sống sẽ rất vất vả...”

Mẹ chồng mệt mỏi, nói chuyện này ra mẹ đã dùng rất nhiều sức, mẹ không thể không nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Thật lâu sau, mẹ mở mắt ra và nói thêm: “Thật ra Gia Tuấn vẫn rất yêu con, ban đầu nó đề nghị ly hôn với con, cũng là không muốn liên lụy con, muốn con tìm được một người khác tốt hơn, không ngờ sau đó lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, con bị tổn thương sâu như vậy, còn mất đi con của cả hai, mỗi khi nhớ đến chuyện mất con, Gia Tuấn đều đau khổ không dứt, Đình Đình, xin lỗi con, cho đến khi con sảy thai, mẹ mới biết con đã chịu đựng nhiều áp lực như vậy.”

Tôi liền rút nước mắt.

“Đình Đình, đừng ly hôn với Gia Tuấn được không con. Mẹ biết mẹ yêu cầu con như vậy rất bất hợp lý, nhưng mẹ thật sự không muốn nhìn thấy con trai mẹ khổ sở, sự đau khổ của nó không chỉ trên thể xác, mà con trên tâm lý nữa con à. Nó sợ liên lụy con, nhưng lại không muốn mất con, sự mâu thuẫn này mới là khó chịu nhất. Đình Đình, mẹ biết mẹ yêu cầu con ở cạnh Gia Tuấn có hơi miễn cưỡng, chúng ta không nên liên lụy con, đối với con đó là sự ích kỷ của người làm mẹ, mẹ ích kỷ van xin con, con có thể đừng ly hôn với nó ngay lúc này được không con?”

Mẹ không nói thêm được gì nữa, tôi vẫn dờ dẩn lắng nghe, cả người như bước vào hầm tuyết, tôi ngồi ở trước mặt mẹ, chân giẫm trên nền gạch lạnh băng, khí lạnh từ từ xâm nhập vào chân và cơ thể, tôi giống như bị đóng băng, phải thật lâu sau tuyết tan mới có thể cử động.

Cuối cùng mẹ cũng nói xong, mẹ mệt mỏi nhắm mắt lại, hơi thở nặng nề.

Tôi đặt tay mẹ vào trong chăn, sau đó ra khỏi phòng bệnh.

Gia Tuấn vẫn tựa vào tường ở hành lang như trước, anh nhú mày, thấy tôi đi ra, Gia Kỳ lập tức biết điều từ băng ghế dài đứng lên, nó tránh vào phòng bệnh, để không gian lại cho tôi và Gia Tuấn.

Hành lang rất im ắng, tôi đi đến bên cạnh Gia Tuấn, đối diện với anh.

Anh nhìn tôi với vẻ hoang mang, anh mắt tôi khiến anh cảm thấy khó hiểu.

Anh hỏi tôi: “Vừa rồi mẹ nói gì vậy?”

Tôi hỏi anh: “Mẹ nói đều là sự thật à?”

Anh chỉ nhìn tôi.

“Mẹ nói bệnh của anh, có phải sự thật không?”

Anh cúi đầu khoanh tay, nhìn xuống nền đất trước mặt mình.

Tôi bỗng tức giận: “Anh trả lời em mau, có phải thật hay không?”

Gia Tuấn ngẩng đầu, ngờ ngàng nhìn tôi: “Em bằng lòng tin anh sao?”

Tôi nhìn vào mắt anh, còn có khuôn mặt quen thuộc của anh, tôi thấy trong ánh mắt đó toàn là sự chán nản và mù mịt, còn có áy náy và bất an.

Sau một lúc lâu, anh cười khổ: “Xin lỗi, Đình Đình.”

Hóa ra cái mẹ nói đều là sự thật, trong lòng tôi lạnh lẽo, khi anh ngẩng đầu lần nữa, tôi bỗng nhiên giơ tay lên tát một cái “bốp”, đánh thật mạnh.

Tôi ló mặt ra khỏi cửa xe, Gia Tuấn thấy tôi, anh nhún cùi xe, về mặt lại vô cùng lo lắng nhìn tôi. Tôi bảo tài xế: “Su phụ Trần, phiền bác dừng xe một chút.” Tài xế hơi do dự, anh ta nhìn Bùi Vĩnh Diễm qua gương chiếu hậu. Bùi Vĩnh Diễm ngăn tôi lại: “Đình Đình, chỗ này không được dừng xe.” Tôi vội

nói: “Đứng, tôi biết, chỉ muốn dừng một lát thôi.” Sắc mặt Bùi Vĩnh Diễm nhợt nhạt thời lo lắng, anh ta quay đầu qua, tay nắm thành quyền, anh ta không muốn bảo tài xế dừng xe, nhưng nhìn thấy bên cạnh tôi, Gia Tuấn vẫn bám riết không buông, có vẻ như nếu chúng tôi không dừng lại, anh sẽ vẫn tiếp tục chạy theo. Cuối cùng Bùi Vĩnh Diễm quay đầu lại, nói với tài xế: “Dừng xe.” Chiếc xe dừng lại, tôi lập tức xuống xe, xe của Gia Tuấn đã dừng lại trước đầu xe của chúng tôi, anh lập tức chạy vội đến bên cạnh tôi. Bùi Vĩnh Diễm cũng xuống xe, nhìn Gia Tuấn không có biểu cảm gì. Gia Tuấn không nhìn anh ta, về mặt của anh vô cùng lo lắng, chỉ tha thiết hỏi tôi: “Có thể theo anh về nhà một chuyến không? Anh có chuyện gấp tìm em.” Tôi còn chưa nói gì cả, Bùi Vĩnh Diễm đã chắn trước mặt tôi: “Anh Phó này, Đình Đình phải lên máy bay, cô ấy nhất định phải đi, anh có chuyện gì sao không làm sớm, hiện tại chúng tôi không kịp giờ.” Bùi Vĩnh Diễm xoay vai của tôi lại, muốn kéo tôi về xe, tôi chỉ đứng bất động. Gia Tuấn nắm lấy một tay tôi, muốn kéo tôi lên xe anh, Bùi Vĩnh Diễm cũng túm lấy một cánh tay tôi, hai người đàn ông này hình thành nên cục diện giằng co. Gia Tuấn nói: “Bùi Vĩnh Diễm, anh chỉ là ông chủ của cô ấy thôi.” Bùi Vĩnh Diễm lạnh lùng nói: “Phó Gia Tuấn, anh cũng không phải chồng của cô ấy.” Tay hai người đàn ông này đều dùng sức, đều muốn kéo tôi về bên họ, bọn họ cùng lúc dùng thêm chút sức, hai cánh tay tôi đều đau điếng. Tôi dùng sức vùng vẫy khỏi tay họ, tôi hỏi Gia Tuấn: “Anh tìm em có chuyện gì?” “Đình Đình, mẹ anh bị bệnh, mẹ anh rất muốn gặp em” Tôi rất ngạc nhiên, mẹ chồng bị bệnh sao? Tôi lập tức hốt hoảng, Bùi Vĩnh Diễm ở bên cạnh khuyên tôi: “Em đến sân bay đi, anh sẽ sắp xếp cho nhân viên văn phòng đi thăm hỏi bà ấy thay em.” Gia Tuấn cười lạnh: “Có một số chuyện không phải anh tặng một lẵng hoa, nói vài câu khách sáo, là có thể nói rõ được, anh không có quyền quyết định thay cô ấy, cũng không có tư cách giúp cô ấy làm việc.” Bùi Vĩnh Diễm không chút nào tỏ ra yếu thế: “Ít nhất tôi còn dám cố gắng theo đuổi cô ấy, chỉ cần là chuyện cô ấy dặn dò, tôi nhất định cố gắng hoàn thành giúp cô ấy.” Đầu óc tôi rất hỗn loạn, chỉ suy nghĩ đúng một chuyện, mẹ chồng bị bệnh? Tôi hỏi Gia Tuấn: “Anh... mẹ, mẹ... không khỏe chỗ nào?” Gia Tuấn cảm thấy khó nói: “Trước giờ mẹ vẫn có bệnh tiểu đường, trong khoảng thời gian này anh lại lo là chăm sóc mẹ, tôi qua tỷ lệ ketosis của mẹ tăng cao nên phải nhập viện, bây giờ rất nguy cấp, mẹ muốn gặp em một lần, Đình Đình, nếu không phải tình hình cấp bách, anh sẽ không đuổi theo em như vậy đâu, em có thể đi gặp mẹ một lần không?” Làm khó tôi quá, bây giờ sao? Bùi Vĩnh Diễm nhìn vào mắt tôi, anh ta cũng khổ sở khuyên tôi: “Đình Đình, anh đi thay em, em yên tâm đi, anh sẽ thay em làm tốt tất cả mọi chuyện.” Gia Tuấn tức giận mắng anh ta: “Anh là rề hành sao?” Bùi Vĩnh Diễm châm chọc anh: “Còn anh có tư cách gì đến xin cô ấy quay về chứ? Lấy có mẹ mình ngã bệnh như vậy để giữ vợ trước lại, anh không biết bản thân quá kém trí sao?” Tôi cắt ngang lời họ: “Đủ rồi.” Tôi nói với Bùi Vĩnh Diễm: “Anh Bùi, xin anh giúp tôi dời vé máy bay lại đêm nay, tối nay tối nay tôi sẽ ngồi máy bay đi Bắc Kinh.” Bùi Vĩnh Diễm ngẩng người, tôi đã xoay người, cùng Gia Tuấn bước lên xe. Gia Tuấn không ngừng cảm kích, anh lập tức quay đầu xe lại. Tôi về thật sự không phải giữ thể diện cho Gia Tuấn, là tôi nghĩ đến mẹ chồng, mẹ chồng cũng là mẹ mà, thật ra tuy rằng mẹ chồng không tốt, nhưng cũng không phải lúc nào mẹ cũng là khó dễ tôi, tôi và Gia Tuấn có kết cục như vậy, cũng không liên quan đến mẹ. Đọc đường chúng tôi không nói gì, cuối cùng chạy đến bệnh viện. Trên đường tôi kịp hỏi Gia Tuấn về bệnh tình của mẹ chồng, xem ra anh vô cùng lo lắng nên nói năng có hơi lộn xộn, tôi liền im lặng không hỏi thêm nữa. Khi đến bệnh viện, chúng tôi vội vàng lao thẳng vào phòng ICU (1). (1) ICU là viết tắt của Intensive Care Unit: phòng điều trị tăng cường. Đây cửa phòng bệnh ra, tôi ngẩng ngẩng, quả thật bệnh của mẹ chồng không nhẹ, trong mũi mẹ cắm ống dưỡng khí, hai tay đều gắn máy theo dõi, nằm ở chỗ đó, sắc mặt trắng bệch. Ở một bên, Gia Kỳ rót nước mắt bất lực, vừa nhìn thấy tôi đến, hoàn toàn quên hết mọi ân oán, nó khóc với tôi: “Chị dâu.” Tôi lúng túng hỏi Gia Tuấn: “Chuyện gì vậy? Mẹ bệnh gì mà nặng như vậy chứ?” Gia Tuấn chỉ buồn bã không lên tiếng. Bác sĩ trách mắng chúng tôi: “Bệnh nhân nhập viện do nhiễm keto acid, các anh chị là người nhà mà chăm sóc bệnh nhân thế nào vậy? Đường trong máu lại có thể tăng đến 32, đây là một trị số rất nguy hiểm.” Tôi nghe mà khiếp vía. Ở trong hành lang, tôi và Gia Tuấn mỗi người tựa vào tường, đều rất buồn rầu. Gia Tuấn nhìn bóng đèn trên đỉnh đầu, giọng nói của anh thật trống rỗng: “Khi còn bé, ba vừa uống rượu vào thì sẽ đánh anh và Gia Kỳ, vì bảo vệ anh em anh, không biết mẹ đã chịu biết bao nhiêu khổ cực.” Tôi im lặng lắng nghe. “Anh học luật 7 năm, một lòng một dạ muốn làm một luật sư ưu tú, để mẹ anh có thể sống thoải mái hơn, để vợ anh có thể sống hạnh phúc hơn.” Anh cười khổ, “Nhưng cái nào anh cũng làm không tốt.” Tôi chỉ khuyên anh: “Anh đã rất ưu tú rồi.” Trong giọng nói của anh có nhiều thê lương, anh cười khổ: “Anh mà được gọi là ưu tú sao? Bây giờ vợ con ly tán, cô độc một mình, cái này cũng được gọi là ưu tú sao?” Tôi xoay đầu qua chỗ khác, bây giờ nói những chuyện này còn có lợi ích gì? Gia Kỳ chạy đến, nó lo lắng gọi tôi: “Chị dâu, mẹ tỉnh rồi, mẹ muốn gặp chị, mẹ muốn gặp một mình chị thôi.” Tôi khó hiểu, chỉ gặp tôi? Gia Kỳ gạt đầu: “Đúng vậy, mẹ nói chỉ muốn gặp một mình chị.” Tầm mắt của tôi hướng về Gia Tuấn, anh cũng rất bất ngờ, suy nghĩ xong, một mình tôi bước vào trong. Cả phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc sát trùng thoang thoang, mẹ chồng lặng lẽ nằm ở đó, bên cạnh là máy đo huyết áp và nhịp tim, phát ra tiếng tích tích một cách máy móc. Thấy tôi, mắt mẹ chồng sáng lên, bây giờ mẹ đã hơi tỉnh lại, quay về phía tôi, mẹ cố gắng vươn tay ra với tôi, tôi đưa tay tôi cho mẹ. Tôi không nhận được gọi: “Mẹ.” Tuy rằng chúng tôi không phải là mẹ chồng nàng dâu tốt nhất, nhưng giờ khắc này, chúng tôi nắm chặt tay nhau, tất cả ân oán đều theo gió bay đi, chúng tôi hiểu và bỏ qua cho đôi phương. Hơi thở mẹ chồng rất yếu, mẹ hỏi tôi: “Đình Đình, con muốn ly hôn với Gia Tuấn?” Hóa ra mẹ vẫn chưa biết tôi và Gia Tuấn đã ly hôn. Tôi không nỡ nói sự thật với mẹ, đành phải trả lời một cách mơ hồ: “Chúng con đang cân nhắc về nhau, có thể chúng con thật sự không hợp nhau mẹ à, xin lỗi mẹ.” Mẹ chồng thở dài, nhắm mắt lại, một giọt nước mắt đục ngầu chảy ra. Tôi cũng cảm thấy quá khó, nắm chặt lấy tay mẹ hơn. Mẹ thều thào gọi tôi: “Đình Đình.” Tôi khổ sở, không kiềm được nỗi chua xót trong lòng: “Dạ, mẹ.” Mẹ khóc, nói lảm bảm: “Đình Đình, mẹ không phải là bà mẹ chồng tốt, trước kia mẹ đã làm khó con, thật ra con không có nhiều khuyết điểm đến vậy, chỉ là bản thân mẹ quá hà khắc, nếu chúng con ly hôn bởi vì nguyên nhân do mẹ...” “Tôi vội vàng nói: “Không phải, không phải đâu mẹ.” Mẹ cố gắng nói: “Con tha thứ cho mẹ, tha thứ cho Gia Tuấn đi con.” Tôi khẽ nói: “Mẹ, thật ra con đã tha thứ cho anh ấy từ lâu, nhưng vẫn để giữa chúng con cũng không phải ngày một ngày hai.” “Đừng ly hôn với Gia Tuấn, nó không muốn vậy đâu con, nó có nỗi khổ của nó.” Tôi kinh ngạc: “Mẹ, mẹ đang nói gì vậy?” Mặc dù giọng nói của mẹ yếu ớt, nhưng mẹ rất cố gắng, nói rõ từng chữ một với tôi: “Gia Tuấn, Gia Tuấn có bệnh.” Tôi nghe mà mở to hai mắt, không đành thờ ơ, chỉ lắng nghe từng chữ một của mẹ. “Mấy hôm trước mẹ đến nhà chúng con để dọn dẹp đồ đạc cho nó, phát hiện ra các con không sống với nhau, vốn dĩ mẹ định sẽ khuyên răn nó, khuyên nó cho tốt, nhưng vô tình mẹ là phát hiện ra bệnh án của nó, Đình Đình, Gia Tuấn mắc chứng rối loạn hóa xương.” Đầu óc tôi ong ong. “Gia Tuấn vẫn gạt chúng ta, nó không muốn để chúng ta biết, chỉ vì sợ chúng ta lo lắng cho nó.” Mẹ thở dài: “Gia Tuấn là con trai trưởng, có một người mẹ nhiều bệnh tật như mẹ đây, còn có một đứa em gái chưa gả đi, nó đã mang trọng trách của hai gia đình. Nó còn phải ở trước mặt ba người phụ nữ ra vẻ là người đàn ông kiên cường, bởi vì nó biết, nếu nó ngã quỵ, cũng không chỉ là một gia đình, mà mấy người phụ nữ chúng ta sẽ hoảng hốt lo sợ, tiếp đó sẽ rất vất vả, cho nên nó giấu giếm chuyện này. Nó cũng đã mua bảo hiểm cho mẹ và Gia Kỳ, như vậy thì cho dù nó xảy ra chuyện, nửa đời sau của mẹ và Gia Kỳ cũng sống tương đối tốt hơn một chút.” Mẹ chồng nhìn tôi, lại thì thào nói: “Đình Đình, nó có mua một phần bảo hiểm, người thừa hưởng là con, nó đã tính toán tất cả mọi chuyện rất chu toàn, chính là sợ lỡ như chúng ta mất đi sự chăm sóc của nó, cuộc sống sẽ rất vất vả...” Mẹ chồng mệt mỏi, nói chuyện này ra mẹ đã dùng rất nhiều sức, mẹ không thể không nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Thật lâu sau, mẹ mở mắt ra và nói thêm: “Thật ra Gia Tuấn vẫn rất yêu con, ban đầu nó đề nghị ly hôn với con, cũng là không muốn liên lụy con, muốn con tìm được một người khác tốt hơn, không ngờ sau đó lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, con bị tổn thương sâu như vậy, còn mất đi con của cả hai, mỗi khi nhớ đến chuyện mất con, Gia Tuấn đều đau khổ không dứt, Đình Đình, xin lỗi con, cho đến khi con sảy thai, mẹ mới biết con đã chịu đựng nhiều áp lực như vậy.” Tôi liền rót nước mát. “Đình Đình, đừng ly hôn với Gia Tuấn được không con. Mẹ biết mẹ yêu cầu con như vậy rất bất hợp lý, nhưng mẹ thật sự không muốn nhìn thấy con trai mẹ khổ sở, sự đau khổ của nó không chỉ trên thể xác, mà con trên tâm lý nữa con à. Nó sợ liên lụy con, nhưng lại không muốn mất con, sự mâu thuẫn này mới là khó chịu nhất. Đình Đình, mẹ biết mẹ yêu cầu con ở cạnh Gia Tuấn có hơi miễn cưỡng, chúng ta không nên liên lụy con, đối với con đó là sự ích kỷ của người làm mẹ, mẹ ích kỷ van xin con, con có thể đừng ly hôn với nó ngay lúc này được không con?” Mẹ không nói thêm được gì nữa, tôi vẫn dờ dẩn lắng nghe, cả người như bước vào hầm tuyết, tôi ngồi ở trước mặt mẹ, chân giẫm trên nền gạch lạnh băng, khí lạnh từ từ xâm nhập vào chân và cơ thể, tôi giống như bị đóng băng, phải thật lâu sau tuyết tan mới có thể cử động. Cuối cùng mẹ cũng nói xong, mẹ mệt mỏi nhắm mắt lại,

hơi thở nặng nề. Tôi đặt tay mẹ vào trong chăn, sau đó ra khỏi phòng bệnh. Gia Tuấn vẫn tựa vào tường ở hành lang như trước, anh nhú mồm, thấy tôi đi ra, Gia Kỳ lập tức biết điều từ băng ghế dài đứng lên, nó tránh vào phòng bệnh, để không gian lại cho tôi và Gia Tuấn. Hành lang rất im ắng, tôi đi đến bên cạnh Gia Tuấn, đối diện với anh. Anh nhìn tôi với vẻ hoang mang, ánh mắt tôi khiến anh cảm thấy khó hiểu. Anh hỏi tôi: “Vừa rồi mẹ nói gì vậy?” Tôi hỏi anh: “Mẹ nói đều là sự thật à?” Anh chỉ nhìn tôi. “Mẹ nói bệnh của anh, có phải sự thật không?” Anh cúi đầu khoanh tay, nhìn xuống nền đất trước mặt mình. Tôi bỗng tức giận: “Anh trả lời em mau, có phải thật hay không?” Gia Tuấn ngẩng đầu, ngờ ngàng nhìn tôi: “Em bằng lòng tin anh sao?” Tôi nhìn vào mắt anh, còn có khuôn mặt quen thuộc của anh, tôi thấy trong ánh mắt đó toàn là sự chán nản và mù mịt, còn có áy náy và bất an. Sau một lúc lâu, anh cười khò: “Xin lỗi, Đình Đình.” Hóa ra cái mẹ nói đều là sự thật, trong lòng tôi lạnh lẽo, khi anh ngẩng đầu lần nữa, tôi bỗng nhiên giơ tay lên tát một cái “bốp”, đánh thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 56: Lòng tôi đau như dao cắt

Edit: nhoclubu

Gia Tuấn bị tôi giáng một bạt tai thật mạnh, mặt lệch sang một bên, rất lâu cũng không quay lại.

Cho đến bây giờ tôi chưa từng tát anh, cái tát này đánh ra, tay tôi cũng run rẩy, ầm ục dâng lên, tôi không nhịn được, chất vấn anh: “Sao anh không sớm nói cho tôi biết? Khi có chẩn đoán chính xác, tại sao anh không nói cho tôi biết trước tiên chứ?”

Anh thấp giọng: “Anh không dám nói với em.”

Đầu tiên tôi ngơ ngẩn, có hơi kinh ngạc, lại khó hiểu mà hỏi anh: “Không dám nói với tôi ư? Tôi là gì của anh? Tôi là vợ anh mà, là vợ chồng đó, có cái gì mà chúng ta không thể nói với nhau chứ? Anh lại giấu tôi bí mật lớn như vậy, không nói cho tôi biết? Anh nói tôi biết xem còn có ai biết chuyện này nữa?”

“Quách Sắc.”

Tôi không ngừng chế nhạo anh: “Hóa ra đã sớm có hồng nhan tri kỷ nghe anh nói hết rồi, hay thật, người tình vĩnh viễn biết nhiều hơn vợ mà.”

“Không phải đâu, Đình Đình.” Anh thấp giọng xuống, “Không phải anh chủ động nói với cô ấy, là cô ấy đã xem phim chụp của anh, rồi đến tìm anh. Thực tế là ngay lúc đó, anh đã quyết định chia tay với cô ấy, anh...”

Tôi chặn anh tiếp tục nói: “Gia Tuấn, anh có biết bây giờ trong lòng tôi có mùi vị gì không? Tôi rất thất vọng rất đau khổ, sao anh không thẳng thắn với tôi? Có bệnh là chuyện nhọc nhằn lắm sao? Khi kết hôn, chúng ta từng tuyên thệ với nhau mà, bất luận là bệnh tật hay nghèo khó, khó khăn lớn đến đâu cũng phải cùng nhau đối mặt, cùng nhau gánh vác, nhưng hiện giờ mới được bao lâu chứ? Lại mới xảy ra chuyện gì? Bệnh của anh là bệnh nan y sao? Vậy thì anh tuyệt vọng à? Mất hết lòng tin với tương lai sao?”

Anh đứng trước mặt tôi im lặng không nói gì, sự kiêu ngạo và tự tin trước đó đã không còn sót lại chút gì.

Tôi cười khò: “Gia Tuấn, rốt cuộc là anh mất đi niềm tin với chính mình, hay là không tin tưởng tôi? Từ khi chúng ta quen biết đến khi kết hôn, mấy năm nay, tôi vẫn do anh chăm sóc, chuyện lớn chuyện nhỏ cũng nghe theo anh, trong cuộc sống, tất cả những chuyện cần quan tâm, toàn bộ tôi đều giao cho anh làm, bởi vì như vậy, nên anh đã không còn tin tưởng tôi, sợ tôi không đủ khả năng để lựa chọn tất cả sao?”

“Không phải đâu, Đình Đình, thật sự là, thật ra... Anh không tin tưởng chính mình. Ở trong mắt em, anh vẫn luôn là một người hoàn mỹ, đột nhiên có một ngày, nếu như hình tượng của anh bị giảm sút, không còn cao lớn như trước nữa, mà là một người hèn mọn, không cử động được, phải cần người khác đến chăm sóc mình, anh không thể chấp nhận nỗi sự nhọc nhằn này.”

Tôi trừng mắt: “Nhọc nhằn sao? Anh lại có thể cho rằng đó là một sự nhọc nhằn sao? Gia Tuấn, mỗi người chúng ta trong cái xã hội này, không gặp phải những chuyện thế này, thì cũng có thể gặp phải những chuyện khác, ai cũng không thể cam đoan bản thân lúc nào cũng có hình tượng cao lớn được, anh cho rằng bản thân có bệnh, đó là một sự nhọc nhằn, anh không chịu nổi sao? Vì vậy anh đánh mất niềm tin với chính mình sao? Gia Tuấn ơi là Gia Tuấn, anh làm cho tôi quá thất vọng, có nhiều người còn gặp tình trạng tệ hơn anh nhiều, nhưng họ đều không mất đi niềm tin và hy vọng, anh lại mất đi hy vọng sao? Gia Tuấn, anh cảm thấy bây giờ anh rất tệ lắm sao? Vậy thì tôi hỏi anh, những người mất đi bộ phận cơ thể trong trận động đất ở Vân Xuyên, họ có thảm hay không? Họ mất đi người thân, mất đi sức khỏe, họ có thảm hay không? Nhưng họ tuyệt vọng bao nhiêu chứ? Gia Tuấn, anh sai rồi, anh không phải không tin tưởng chính mình, mà là anh không có niềm tin ở tôi, anh quá yêu bản thân mình, quá quý trọng hình tượng của mình, anh sợ tôi sẽ chê anh, sợ tôi sẽ không chăm sóc anh, thậm chí anh sợ tôi sẽ chán ghét anh, cho nên anh mới ly hôn với tôi, anh quá coi thường tôi rồi.”

Anh im lặng không lên tiếng.

“Gia Tuấn, anh nói thẳng với tôi đi, lúc anh đề nghị ly hôn với tôi, là bởi vì anh có bệnh, hay là muốn sống chung với Quách Sắc?”

Anh khẽ trả lời tôi: “Anh chưa từng nghĩ sẽ sống chung với cô ấy, anh phản bội em là anh sai, nhưng cho tới bây giờ anh chưa từng muốn ly hôn với em,

là anh biết anh mắc bệnh, anh không muốn liên lụy em, cho nên mới nhờ cô ấy cùng diễn với anh một vở kịch. Xin lỗi, Đình Đình, em nói đúng, thật sự là anh quá yêu bản thân mình, quý trọng hình tượng của anh trong lòng em, cho nên anh không muốn để em thấy bộ dạng thảm hại của anh.”

Tôi cảm thấy quá nhục cười: “Cho nên anh liền đề nghị ly hôn với tôi, anh vì muốn ép tôi đi, không tiếc diễn kịch với người ngoài, mà loại kịch này anh lại diễn hết lần này đến lần khác? Gia Tuấn, tôi hỏi anh, nếu tai nạn xe ngày đó, tôi thật sự chết đi, lương tâm của anh có thể bị cắn rứt hay không? Anh sờ tim tự hỏi đi, anh đã làm gì với tôi, đã làm gì với đứa bé vô tội đó chứ?”

Một giọt nước mắt của tôi chảy ra, tôi khóc không thành tiếng, anh cũng dờ dẫm, ở trước mặt tôi, cuối cùng cũng không trả lời được.

Tôi hỏi anh: “Vậy còn Thẩm An Ny? Anh nói tôi biết, tình cảm của anh với cô ấy là gì?”

Anh giải thích với tôi: “Thật sự anh và Thẩm An Ny là trong sạch, anh gần như tán thưởng cô ấy, ở cô ấy có ưu điểm, cô ấy là người bạn không hề xoi mói, cảm giác của anh với cô ấy, chính là bạn bè thôi, cảm giác này hoàn toàn khác với cảm giác đối với em, hơn nữa anh và cô ấy cũng đã nói thẳng với nhau, hai người chỉ làm bạn tốt, như tri kỷ vậy thôi, mãi mãi là như thế.”

Tôi cười lạnh: “Bạn tốt? Tri kỷ? Trước thì có một Quách Sắc, sau lại có một Thẩm An Ny, thật tốt quá, luôn luôn có phụ nữ luân phiên đến giúp anh chia sẻ buồn vui, mà những người đó cũng chẳng phải là tôi, anh luôn miệng nói anh không có tình cảm thật sự với các cô ấy, nhưng anh thà tin tưởng những người gọi là bạn bè bình thường này, cũng không bằng lòng tin tưởng người đầu ấp tay gối với anh?”

Anh bị tôi châm chọc đến nỗi không nói lại được.

Tôi ngón ngang cảm xúc, cảm giác muốn khóc rất mãnh liệt, nhưng một giọt nước mắt cũng không chảy xuống nổi.

“Bác sĩ nói thế nào?”

Giọng nói của anh thì thảo không rõ: “Bây giờ mới là giai đoạn đầu, trước mắt vẫn chưa nhìn ra được tình trạng gì cả, để xem tình trạng rồi mới nói sau.”

Tôi thời thật dài, ngồi xuống băng ghế.

Hóa ra sự việc là như thế này, một chuyện thật vui thật khôi hài, Phó Gia Tuấn chồng tôi, người tôi cho rằng có đầu óc rất chín chắn, làm việc rất biết suy nghĩ, nhưng khi gặp phải vấn đề, lại cực kỳ kém trí như vậy, anh ngoại tình, phạm vào lỗi lầm mà bất cứ người đàn ông nào cũng dễ dàng mắc phải, sau khi anh phạm sai lầm, anh lại không dừng cương trước bờ vực, lại lấy chuyện ngoại tình để làm lý do che giấu bệnh tình của mình, lý do này hình như còn làm tôi đau đớn hơn chuyện ly hôn với tôi. Anh hỗn loạn để mặc bản thân tùy hứng. Kết quả cuối cùng đã đẩy sự việc đến nông nỗi không cách nào cứu vãn được.

Tôi thất vọng tột cùng, “Gia Tuấn, tôi rất thất vọng, không phải vì anh phản bội tôi, mà thất vọng vì niềm tin anh dành cho tôi chưa đủ lớn, anh tình nguyện đẩy tôi đến bên cạnh người đàn ông khác, cũng không chuyện đối mặt nói chuyện mình có bệnh với tôi, anh tổn thương tôi hết lần này đến lần khác, mượn danh nghĩa lấy cớ là yêu tôi, anh co rằng đây là vợ chồng sao, đây là tình yêu trong mắt anh sao?”

Anh chỉ im lặng.

Tôi hít mũi, có nước mũi, nhưng tôi không có khăn giấy, Gia Tuấn cười khổ, anh tháo cà vạt ra, lại dùng cà vạt của anh để lau nước mũi cho tôi.

Tôi nói: “Tôi phải đi đây, Gia Tuấn, anh bảo trọng nhé!”

Tôi lướt qua người anh, trở lại phòng bệnh, mẹ chồng nhìn tôi, trong mắt lóe ra một tia hy vọng, tôi thật sự không đành lòng.

“Mẹ.” Tôi nói đối: “Con phải đi Bắc kinh công tác một thời gian, mẹ dưỡng bệnh cho tốt nhé!”

Mẹ chồng tha thiết nhìn tôi, lại nhìn Gia Tuấn, cuối cùng mẹ vươn tay ra, một tay cầm lấy tay tôi, một tay kéo tay của Gia Tuấn, đặt tay của chúng tôi vào với nhau.

Mẹ nắm tay chúng tôi, kéo dài giọng nói: “Đừng ly hôn.”

Tôi khó chịu rút nước mắt.

Tôi và Gia Tuấn cùng khỏi phòng bệnh, tôi đi phía trước, anh đi theo tôi ở phía sau, khi đến đại sảnh, anh do dự gọi tôi: “Đình Đình,”

Tôi im lặng nghe câu kể tiếp của anh.

“Đình Đình, tha thứ cho anh được không?”

Tôi không quay đầu lại, cũng không nhìn mặt anh, “Không, Gia Tuấn, tôi không tha thứ cho anh đâu, nếu anh nói chuyện này với tôi sớm hơn, tôi nhất định sẽ không ly hôn với anh, bất luận anh biến thành bộ dạng gì đi nữa, tôi cũng sẽ cùng anh gánh vác, nhưng bây giờ, tôi quá thất vọng, bởi vì anh đã mất đi lòng tin với tôi, điều này khiến tôi thất vọng, tôi không thể tha thứ cho anh, tôi hận anh.”

Anh khổ sở nói không nên lời.

Khi ra ngoài bậc thang của bệnh viện, có người gọi tôi: “Đình Đình.”

Là Bùi Vĩnh Diễm, anh ta từ trên xe bước xuống, thấy tôi đi ra, anh ta thở dài, sau khi nhìn thấy vẻ mặt của tôi, trên mặt anh ta hiện lên một chút nhẹ nhõm.

Mặt tôi không có biểu cảm gì, tôi nói với anh ta: “Anh Bùi, ngại quá, để anh ohair chờ tôi, bây giờ chúng ta có thể đến sân bay.”

Anh ta gật đầu, vươn tay ra, kéo tôi đến bên người.

Ở đằng sau, Gia Tuấn gọi tôi: “Đình Đình.”

Trái tim tôi run lên.

Tay Bùi Vĩnh Diễm siết chặt đầu vai tôi, sợ tôi bị Gia Tuấn dụ dỗ, sẽ theo anh đi mất. Anh ta ở bên cạnh tôi, khuyên tôi: “Đình Đình, đến giờ rồi, chúng ta phải đến sân bay thôi.”

Tôi nhin không được, quay đầu lại.

Trong mắt Gia Tuấn đều là sự thê lương và không muốn, điều này làm lòng tôi mâu thuẫn, vô cùng mâu thuẫn và rối rắm, tôi không nói rõ được trong lòng mình đang nghĩ gì.

Cuối cùng tôi xoay người, nói với Bùi Vĩnh Diễm: “Chúng ta đi thôi.”

Xe đi khỏi, một mình Gia Tuấn đứng ở cửa đại sảnh, nhìn tôi từ từ biến mất khỏi tầm mắt của anh.

Đèn đường thành phố vừa sáng rực vừa tĩnh mịch, hai người chúng tôi ngồi trên xem không nói chuyện gì cả.

Đột nhiên, Bùi Vĩnh Diễm lên tiếng: “Anh không thích anh ta, lúc đầu anh cảm thấy anh ta cũng là một quân tử, một người quang minh chính đại, nhưng bây giờ, anh không thích anh ta.”

Tôi xột xa nói: “Thật ra ở anh ấy có nhiều ưu điểm, nếu không có tôi, hai người có thể sẽ trở thành bạn tốt.”

“Không bao giờ.” Bùi Vĩnh Diễm nói như đinh đóng cột: “Anh không rõ giữa em và anh ta đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu anh là anh ta, thà rằng quyết đấu với tình địch cũng sẽ không để vợ mình rời khỏi mình, thật ra chuyện anh đi tìm anh ta, cũng đã chuẩn bị sẽ quyết đấu với anh ta.”

Cuối cùng tôi không thể nhịn nổi, chế nhạo anh ta: “Cũng may là bây giờ anh đang sống trong xã hội hiện đại, nếu như là ở mấy thế kỷ trước, vậy thì mỗi ngày anh phải chuẩn bị quyết đấu rất nhiều rồi sao? Không vì tình cảm cũng vì chuyện khác, anh có mấy cái đầu đủ để người ta chém chứ?”

Anh ta liền im bặt.

Dọc đường, chúng tôi không nói gì thêm nữa.

Đến sân bay, Bùi Vĩnh Diễm và tôi luôn xem chừng thời gian lên máy bay, tâm trạng tôi cũng không tốt, anh ta kiên nhẫn khuyên nhủ tôi, cùng anh ta ăn chút gì đó, trong sân bay đâu có món ngon gì, chúng tôi chỉ có thể ăn mỳ sợi trong nội bộ sân bay, mỳ được đưa đến, anh ta chu đáo khuyên tôi ăn chút gì đó, tôi cũng thấy bản thân có chút không hợp lẽ lắm, cho nên tôi cúi đầu xuống, ăn sạch bát mỳ sợi.

Ăn xong, tôi lặng lẽ trở về chỗ ngồi, tôi luôn im lặng, anh ta cũng im lặng, ngồi bên cạnh tôi.

Cuối cùng thông báo nhắc nhở vang lên bên tai, tôi phải đến đăng ký thủ tục, tôi đứng lên.

Bùi Vĩnh Diễm vỗ nhẹ vai tôi, anh ta ôn hòa nói với tôi: “Nếu em làm việc ở Bắc Kinh không vui, lúc nào cũng có thể nói với anh, anh sẽ gọi em về.”

“Tôi nhất định sẽ cố gắng thích nghi, xin tổng giám đốc Bùi hãy yên tâm.”

Anh ta có hơi khỏ sở: “Trước sau em cũng không gọi tên anh một lần, ngày đó em cồng anh xuống núi, cũng đã gọi tên anh rồi mà, bây giờ lại không gọi anh như vậy nữa, Đình Đình, ở trong lòng em, anh và em phải phân chia rạch ròi như vậy sao?”

Tôi lễ phép nói: “Tôi phải vào rồi, tạm biệt, tổng giám đốc Bùi.”

Anh ta có chút xúc động: “Xin lỗi, Đình Đình, trước giờ anh vẫn không thể khống chế bản thân, không gặp em, nhiều lần anh tự khuyên mình, phải bình tĩnh hơn, nhưng khi gặp em rồi, lại không thể khống chế bản thân dù chỉ một chút.”

Tôi xoay người đi vào, đến xếp hàng giữa một đám người, điện thoại reo vang, tôi cúi đầu nhìn, dĩ nhiên là Gia Tuấn.

Suy nghĩ một lát, tôi vẫn bắt máy.

“Đình Đình, anh đang đứng phía sau em.”

Trái tim tôi như bị rạch một nhát, lập tức quay đầu lại.

Quả nhiên ở xa xa, tôi nhìn thấy Gia Tuấn đang đứng trong một đám người, nhìn thấy tôi, anh chậm rãi buông điện thoại.

Bùi Vĩnh Diễm thấy vẻ mặt tôi khác lạ, anh ta ngạc nhiên quay đầu lại, cũng nhìn thấy Gia Tuấn.

Tôi nhìn hai người đàn ông này.

Hai người họ đều đuổi theo đến sân bay, đều nhìn thấy đối phương, tôi thở dài, buồn bã mất hồn.

Trời ơi, thật là hài mà, mấy tháng trước, tôi vẫn là một phụ nữ ngu ngốc bị mọi người khinh thường, từ đầu đến chân toàn tật xấu, hiện giờ lại tự nhiên đến phá chia ruộng đất, lại dẫn theo hai người đàn ông, không buông không tha, thật sự là chuyện nực cười đến nhà mà.

Bùi Vĩnh Diễm nhìn Gia Tuấn, trên mặt anh ta tràn ngập sự khó chịu, Gia Tuấn lại chỉ nhìn tôi.

Trong lòng tôi dâng lên trăm ngàn tư vị, xoay người lại, tôi tiến về phía trước theo đám người, tôi tự nói với mình, đừng quay đầu lại, đừng quay đầu lại.

*****

Sau khi lên máy bay, tôi sắp xếp xong hành lý, ngồi xuống chỗ ngồi, theo như nhắc nhở tôi định tắt điện thoại, lại thấy trên màn hình báo có tin nhắn, là của Gia Tuấn, mở ra xem, chỉ có một câu: “Đình Đình, xin lỗi em, xin em tha thứ cho anh.”

Cuối cùng tôi không để nén nổi nữa, rớt nước mắt.

Trước khi máy bay cất cánh, phải trượt đi một đoạn, tôi nhìn đèn chỉ thị trên đường băng ngoài cửa sổ đang mơ hồ trong tầm mắt tôi, bóng đêm trầm lắng.

Cuối cùng, máy bay cũng đến đường băng để tăng tốc độ, sau khi dừng lại một chút, nhanh chóng tăng tốc, bay xuyên qua đám mây.

Quay mặt qua chỗ khác, tôi khóc.

~~~~~ HẾT PHẦN 4 ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 1: Tình cảm vẫn vương chưa dứt

Edit: 4ever13lue

Beta: nhoclubu

Bắc Kinh.

Rốt cuộc, tôi yên ổn đặt chân xuống Bắc Kinh.

Khi tôi tới, đúng lúc Bắc Kinh vừa có tuyết, đương nhiên Bắc Kinh lạnh hơn Thanh Đảo rất nhiều. Lúc này ở Thanh Đảo tuyết rơi nhẹ, bởi vì tuyết vừa rơi xuống, mặt đất vẫn còn ẩm, nên khi tuyết rơi xuống đã biến thành nước, cho dù có tuyết, cũng không phải là quá dày. Thế nhưng Bắc Kinh không giống như vậy, ở Bắc Kinh, từ không khí đến mặt đất tất cả đều tràn ngập khí lạnh, tuyết rơi khắp bầu trời, vừa rơi xuống, rất nhanh liền tạo thành một lớp từ mỏng đến dày, dẫm lên kêu răng rắc.

Sau khi đến Bắc Kinh, Bùi Vĩnh Diễm gọi điện thoại hỏi xem tôi có thích ứng hay không, tôi lễ phép trả lời anh, tốt. Nói thêm một chữ tôi cũng không muốn nói, anh ta cảm thấy mất mát.

Anh ta nói với tôi: “Thật ra, anh không muốn em đi Bắc Kinh, em ở lại Thanh Đảo, cho dù không thích anh, trốn tránh anh, dù cho mỗi ngày cãi nhau với anh một trận; chỉ ít thì anh biết rằng em cách anh không xa, bây giờ với em quả thật là xa nghìn dặm.”

Công ty sắp xếp cho tôi một khu nhà nhỏ khoảng bốn mươi mét vuông. Vốn dĩ thư ký Trần muốn cho tôi một nơi ở riêng, thế nhưng tôi không muốn làm quá thẳng thừng, nên đành nhẹ nhàng từ chối, tôi ở cùng một nữ đồng nghiệp chưa kết hôn. Nhà trọ bốn mươi mét vuông này có hai phòng ngủ, không có nhà bếp, thế nhưng đồ điện đều đầy đủ cả. Vào buổi chiều, nữ đồng nghiệp kia thường đi tiệc, có đôi khi cũng hẹn hò với bạn trai, không thường hay trở về, cho nên bình thường đều là tôi ở một mình. Thường thì sau khi về nhà, thời gian dư ra rất nhiều, tôi liền ngồi vẽ, xem thiết kế.

*****

Tôi xem qua những bản vẽ du thuyền này, nhìn không được cảm thán: "Mỗi chiếc du thuyền đều dài 170 mét trở lên, thiết bị ở trên đầy đủ cả, yêu cầu vệ tinh dẫn đường, ra-đa định vị, mọi thứ đều hoàn hảo, chỉ còn thiếu một đài quan sát ở phía sau, có thể bắn hỏa tiễn."

Đồng nghiệp của tôi đang phớt lờ đó, anh ta vừa photo vừa nói với tôi: "Những người có tiền, bọn họ bỏ tiền ra cho chúng ta, để chúng ta tự thiết kế, làm sao để cho họ thể diện, họ không quan tâm tầm thường hay không, mà chỉ để ý đến cái này cái đó bao nhiêu tiền."

Công ty Phiếm Hoa nhận một đơn đặt hàng từ Bắc Âu, là đóng một chiếc du thuyền xa hoa nhất thế giới cho một tỉ phú. Những vị khách này thân phận rất hiển hách cũng có, thành viên hoàng thất cũng có, trùm đầu mỏ cũng có, vua tài chính cũng có, minh tinh điện ảnh cũng có, bọn họ không hề thiếu tiền, tất cả đều giống nhau, yêu cầu mỗi một chiếc du thuyền đều là độc nhất vô nhị, phù hợp với thân phận của họ. Yêu cầu công việc của chúng tôi chính là chế tạo ra những thứ hàng xa xỉ phù hợp với thân phận phẩm vị của họ.

Tôi để ly nước nóng trong tay xuống, nhìn bầu trời bên ngoài, một ngày một đêm lại một ngày một đêm, công việc có chút nhàm chán, bất giác, lại một ngày một đêm trôi qua, mùa đông trời tối sớm, lúc này ở bên ngoài trời đã phủ một tấm màn đen.

Cửa sổ ở mấy vị tính bật ra, báo tôi có thư mới, tôi mở hòm thư, là Gia Tuấn gửi đến.

Sau khi đến Bắc Kinh, tôi và Gia Tuấn khôi phục liên lạc, tuy rằng không phải rất nhiều lần, nhưng là chúng tôi sẽ thỉnh thoảng liên lạc với nhau, cứ cách một ngày anh sẽ gửi cho tôi một lá thư, đơn giản là hỏi tình hình gần đây của tôi. Tôi cũng sẽ vô cùng khách sáo trả lời thư của anh.

Sau khi biết bệnh tình của anh, tâm trạng của tôi rất phức tạp, tôi có cảm giác mơ hồ đối với anh, không biết là oán hay hận. Tôi không ngại trả lời điện thoại của anh, mà anh cũng rất muốn nói chuyện phiếm với tôi, quan hệ giữa chúng tôi thoáng cái trở nên dây dưa không dứt, vô cùng khách sáo, mà càng hỏi tình hình của đối phương, càng có chút giống như bạn bè tốt, thậm chí còn có hơi giống... anh em.

Trong thư anh nói: "Ở Thanh Đảo có tuyết rơi, nhưng không quá lớn, trên đường có vài vũng nước nhỏ, kết thành một lớp băng mỏng, dẫm lên nghe kêu kệt, cảm giác cứ như đi bộ trên băng."

Đã hết giờ làm, tôi dùng điện thoại vào QQ, trò chuyện qua loa với anh.

"Chỗ em đang có tuyết rơi, lạnh chết người."

"Em rất sợ bị lạnh mũi có phải không? Anh còn nhớ trước đây, vừa đến mùa đông thì chóp mũi của em liền đông lại lạnh ngắt."

"Không thể vậy sao? Đó là bộ phận nhô ra nhiều nhất mà."

Tôi lại hỏi anh: "Sức khỏe của anh thế nào rồi? Lần trước bảo anh gửi bệnh án cho em, vì sao lại không gửi?"

Sau một lúc anh mới trả lời: "Vẫn tốt."

Lại không nói tiếp.

Đi một mạch về nhà trọ, sau khi cởi áo khoác và giặt tay, tôi mang dép trong nhà vào, đứng ở phòng khách nấu nước nóng để pha cà phê.

Mở TV, chỉnh âm thanh thích hợp, trên TV lại bắt đầu phát tin tức tài chính và kinh tế các nước, các vụ bê bối của chính khách, sóng gió tranh cử.

Những việc này cách tôi rất xa, tôi cũng không quan tâm, có một việc khiến tôi không bỏ xuống được, đó chính là bệnh tình của Gia Tuấn.

Có phải là khi con người sinh bệnh thì trong tiềm thức đều có lòng chống cự và cảm giác chán nản hay không? Bác sĩ đã nói nếu không cho bản thân hy vọng, thì mình sẽ nản chí, sẽ không còn ý chí chiến đấu? Có lẽ vì tôi không có bệnh, nên không có cảm giác đồng cảm, hiện tại tôi cũng không hiểu được tâm lý và cách nghĩ của Gia Tuấn.

Tôi mở một tờ báo ra, thế nhưng vẫn cứ xem không vào, tâm trạng có chút phiền, tôi dứt khoát đặt báo xuống, mặc áo khoác vào, ra ngoài một chút.

Tàn bộ ở Hoàng Thành, tôi đi dọc theo Vĩnh Hòa Cung, cung điện này trước đây chính là phủ đệ của hoàng đế Ung Chính, năm thứ ba Ung Chính đổi thành Hành Cung, năm thứ chín Càn Long đổi thành Tự Viện Phật Giáo Tây Tạng, mang đặc sắc của bốn dân tộc: Hán Mãn Mông Tạng, đáng tiếc khi tôi đến thì đã qua thời gian mở cửa, tôi chỉ có thể đi một vòng bên ngoài tường thành, ngẩng đầu ngắm nhìn bức tường của Lưu Ly Cung.

Tôi tùy tiện mua một quyển sách xem vận mệnh ở một tiệm bán nhang đèn bên ngoài Vĩnh Hòa Cung, mở ra xem, a, thật có ý tứ, lại còn nói năm nay tôi có số đào hoa?

Tôi lại hiếu kỳ muốn biết về tương lai của Gia Tuấn, tôi tính toán ngày sinh của anh, trong sách nói anh năm nay đường tình duyên trắc trở, sức khỏe kém, sự nghiệp lên xuống.

Tôi đóng sách lại, khề thờ dài.

Điện thoại reo, tôi lấy ra xem số điện thoại hiện trên màn hình.

Lại là cuộc gọi của Trần Vĩnh Đạt?

Trần Vĩnh Đạt này chính là một kẻ tiểu nhân rất luôn cúi, từ Thanh Đảo điều đến tổng công ty ở Bắc Kinh, lại có thể thăng chức, hiện tại đang ngồi vững ở vị trí chủ nhiệm của tổng công ty, trên là tổng giám đốc, dưới là nhân viên, quả nhiên là rất đặc ý. Khi đến Bắc Kinh, tôi trình lệnh điều động lên cho hần, hần không giấu được phần khoái, nói với tôi: “Đình Đình, chúng ta có thể làm việc chung, thực sự là chuyện làm cho người ta vui vẻ.”

Nói xong còn khoa trương dang hai tay ra, nhiệt tình ôm lấy tôi.

Tôi rất chán ghét người này, chỉ là nể mặt cho nên không có cách nào biểu hiện ra, hiện tại hần gọi cho tôi làm gì?

Hần hẹn tôi đi ăn? Biết được hiện tại tôi đang ở gần Vinh Hòa Cung, hần gọi điện thoại nói: “Vay cô ngồi tàu điện ngầm đến gần Vương Phủ Tỉnh đi, chúng ta gặp nhau ở đó.”

Ra khỏi ga tàu điện ngầm, bên ngoài đã lên đèn rực rỡ, tôi gọi điện thoại hỏi hần ở đâu để tìm, rốt cuộc tìm được hần ở trước cửa một trung tâm mua sắm, hần vẫy tay với tôi: “Đình Đình”.

Thấy tôi đến, hần mở cái túi trong tay ra, lấy thứ gì đó ở bên trong quần quanh lên cổ tôi, lúc này tôi mới chú ý đến, đó là một chiếc khăn quàng cổ màu hồng có điểm vài bông hoa tuyết nhỏ màu trắng, phối với trang phục hôm nay của tôi cũng không tệ lắm.

Trần Vĩnh Đạt có chút hài lòng: “Trong lúc chờ cô, tôi tiện đường mua.”

“Cái này thật ngai quá?” Tôi nghĩ từ chối, thế nhưng hần quần rất chặt.

Hần tự nhiên choàng vai tôi: “Không cần khách sáo, đã nói là đừng khách sáo với tôi như vậy mà.”

Tôi nhìn hần choàng vai mình, vô cùng không quen, vội vàng né qua bên cạnh, tránh khỏi tay hần.

Chúng tôi đến một nhà hàng món cay Tứ Xuyên, nữ phục vụ mặc sườn xám lễ phép hỏi chúng tôi muốn ăn gì.

Tôi xem qua thực đơn, nói: “Xem ra món đặc sản ở đây là cá tuyết nấu dưa chua? Vay cho chúng tôi một phần cá tuyết nấu dưa chua.”

Trần Vĩnh Đạt cười nói: “Tôi nhớ cô rất thích ăn món tôm cay, hay gọi thêm một phần tôm cay?.”

Sau đó hần lại ra hiệu bảo phục vụ: “Vay thêm một phần tôm cay, một phần bắp cải cuộn thịt, hấp còn xanh.”

Sau khi phục vụ lui ra ngoài, Trần Vĩnh Đạt rót trà cho tôi, hần có chút hiếu kỳ: “Đúng rồi, sao đột nhiên tổng giám đốc Bùi lại điều cô đến tổng công ty ở Bắc Kinh thế?”

Tôi chỉ thờ ơ nói: “Tôi nói với anh ấy khi tôi ly hôn, muốn một mình tha hương, ném thử mùi vị bản thân cố gắng làm việc, anh ấy không chịu nổi sự cầu xin của tôi, không thể làm gì khác hơn là gượng đồng ý.”

“Ai cũng nói bề ngoài và nội tâm của cô không giống nhau.”

“Vay anh nghĩ sao?”

Hần lại thẳng thắn, lập tức thay đổi chủ đề: “Nếu có gì khó khăn thì cứ nói với tôi.”

“Cảm ơn anh, chủ nhiệm Trần.”

“Cô uống rượu gì?”

Tôi liền lắc đầu: “Tôi không uống rượu.”

“Vay thì uống chút bia nhé.”

Tôi không có cách nào, không thể không đồng ý.

Phục vụ nhanh chóng mang đồ ăn lên, đầu tiên là cá tuyết nấu dưa chua, nước màu trắng, hương vị đồng đậm, tôi liền muốn ăn ngay, cái bụng ọc ọc kháng nghị.

Hần và tôi cùng ly: “Mời, cho chúng ta gặp lại trên đất khách, kính trước một ly.”

Bên ngoài hoa tuyết rơi nhẹ nhàng, bên trong nhiệt độ ấm áp, những người khách ở các phòng khác cũng trò chuyện rất hứng thú.

Mượn cảm giác say, Trần Vĩnh Đạt bắt đầu nói với tôi sự cố gắng của hần ở công ty.

Hần vô cùng cảm khái, nói sâu xa rằng: “Công ty có rất nhiều đồng nghiệp, không biết vì sao tôi và cô trò chuyện rất ăn ý.”

Ngại là đồng nghiệp, còn là cấp trên, tôi tiếp tục nghe hấn nói nhiều chuyện, thế nhưng lần này tôi nhét đầy dạ dày của mình, dù anh ta nói chuyện bao nhiêu, trước tiên tôi cứ ăn cơm và cá cho no nê rồi nói sau.

Dần dần tôi hiểu ra, hóa ra tên Trần Vĩnh Đạt này có dụng ý khác.

Hắn có chút thăm dò, lại có chút thẳng thừng nói với tôi: “Đình Đình, tôi nói chuyện cũng không uyển chuyển lắm, như cô thấy đó, tôi cũng ly hôn rồi, cô cũng mới ly hôn, hai người chúng ta đều độc thân, đều có vết thương lòng, chỉ bằng chúng ta thử bắt đầu lại lần nữa?”

Tôi trừng lớn hai mắt, à, rốt cục cũng thể hiện ra ngoài rồi.

Người bây giờ, đặc biệt là những người trung niên, có phải đều như thế này hay không, cuộc sống vất vả, công việc bận rộn, cho nên tự động rút ngắn thời gian lãng mạn, đổi đường cong thành thẳng tắp, trực tiếp nói rõ ý tứ, rằng anh ta thích tôi? Thẳng thắn như vậy, nếu hợp nhau thì lên giường, nếu thỏa mãn thì tiếp tục, nếu không hài lòng, vậy thì chia tay, gặp lại vẫn là bạn?

Tôi không còn muốn nghe nữa, ngáp một cái.

Hắn cười tủm tỉm nhìn tôi: “Đình Đình, cô rất đẹp.”

Tôi lại trừng lớn hai mắt, miệng đang ngáp liền cứng lại, bị một người đàn ông như vậy khen đẹp, sáu ngàn 800 năm cũng bị dọa chạy mất.

Có đúng là Trần Vĩnh Đạt đang nghĩ, bây giờ mình rất nghèo đúng không? Vẫn còn chút nhan sắc, nếu trùng hợp lưu lạc thành cấp dưới của tôi, vậy thì tôi cũng không ngại thuận tay chớp lấy?

Nghĩ lại chuyện tốt của anh đi.

Trần Vĩnh Đạt còn nói thêm: “Đình Đình, kỳ thực tôi cũng đã nghe một số lời đồn về cô, họ đồn tổng giám đốc có ý với cô, chẳng qua bị cô cự tuyệt? Cô đúng là không a dua nịnh bợ, tôi rất thích cô, thật ra Bùi Vĩnh Diễm đó có cái gì tốt chứ? Chẳng phải cũng là công tử có vài đồng tiền bản thôi? Không có nhưng người như chúng ta đấu tranh giành thiên hạ cho anh ta, hai đời nhà anh ta có thể ngồi vững cái ghế đó sao? Nếu như có một tập đoàn mạnh hơn thu mua Phiếm Hoa, loại ăn chơi trác táng như anh ta rớt xuống, còn không bằng một kẻ ăn xin.”

Tôi nói nhỏ: “Anh không sợ tôi tố cáo anh sao?”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 2: Tuy rằng tôi thất học nhưng còn thông minh hơn hấn

Edit: 4ever13lue

Beta: pingki + nhoclubu

Trần Vĩnh Đạt nghe xong lời tôi nói, nhất thời sợ hãi, sắc mặt liền thay đổi, nhìn tôi hoảng sợ.

Tôi nhìn về sợ sệt trên mặt hấn, nhin không được bật cười.

Hấn nhận ra là tôi đang đùa cợt, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng tôi nghĩ thầm, xem ra tôi quả thật là lạc hậu rồi, hiện giờ tôi đã không còn mười bảy mười tám nữa, gương mặt cũng không còn được như hoa như ngọc, tuổi không nhỏ lại đến nông nổi, thế nhưng lại có người này người nọ có ý với tôi.

Tôi cười khẩy, bây giờ tôi có tư cách gì chọn lựa người ta chứ? Trần Vĩnh Đạt dám đến khiêu khích tôi như vậy, đơn giản là vì hấn cảm thấy điều kiện của bản thân cũng không kém, làm việc ở công ty đầu tư nước ngoài, lương cao chức cao, ngoại trừ về bề ngoài có hơi không bắt mắt, còn những điều kiện khác thật cũng không phải khiến người khác phải uất ức? Tôi nhin không được nhe răng cười, nhắm mắt lại, nhìn đèn trên tường, hấn đúng là hồ đồ lâu năm, nói không chừng lại còn bùng nổ dữ dội.

Nghĩ đến đây, tôi cười ha ha, Trần Vĩnh Đạt tò mò khi nhìn thấy ý cười của tôi, dường như bị tôi thu hút, có chút ngây ngốc.

Tôi khách sáo nói: “Chủ nhiệm Trần, cơm nước xong rồi, về đi thôi.” Sau đó tôi cầm lấy túi đi ra ngoài trước.

Khi đi ra, không khí lạnh xông vào mũi, tôi lập tức thanh tỉnh. Trần Vĩnh Đạt quan tâm muốn quàng khăn cho tôi, tôi khách sáo bước qua một bên, tự mình làm lấy.

Không nghĩ tới Trần Vĩnh Đạt bám riết không tha, hắn nắm chặt tay tôi, tiếp tục đi theo thuyết phục tôi: “Đình Đình, cô xem thời gian còn sớm, chi bằng chúng ta cùng đi uống một chén đi, chúng ta đều tha hương phiêu bạt, những đêm thế này hẳn là nên quan tâm đến nhau.” Hắn nói bên tai tôi: “Phải trân trọng, có đúng không?”

Tôi cảm thấy thật ghê tởm, mở miệng lạnh lùng hỏi: “Đi đâu uống?”

Khóe môi hắn khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt: “Cô muốn ở đâu?”

Tôi rốt cục không thể nhịn được nữa, gạt phang nóng vuốt của hắn qua một bên.

“Chủ nhiệm Trần, tôi thấy anh hình như nóng vội quá rồi đó?”

Hắn lại cho rằng tôi rụt rè, lập tức an ủi tôi: “Không sao, nếu cô không quen, chúng ta cũng có thể từ từ.”

Tôi quát: “Trần Vĩnh Đạt, tôi tôn trọng anh, vì anh là cấp trên của tôi, nếu có thể, tôi cũng sẵn lòng gọi anh một tiếng anh Trần, nhưng anh ngàn vạn lần đừng suy diễn nhiều, chắc có lẽ anh lớn hơn tôi cả một con giáp nhỉ? Ở cái tuổi ngoài 40 này, theo lẽ thường đều đã kết hôn sinh con rồi, tuổi của anh cũng đủ làm cha tôi, không vui đùa kiểu này được đâu.”

Tôi biết lời này nói ra cũng không đúng, đúng ra tôi phải nhã nhặn, có phong độ, hàm súc, cười nhẹ nhàng rồi uyển chuyển từ chối hắn, không, tôi lười phải đáp lại kẻ nịnh nọt này.

Hắn lại nắm lấy tay tôi: “Đình Đình, tôi nói thật lòng, em chê tôi lớn tuổi sao? Tôi cảm thấy tuổi tác không nên trở thành trở ngại giữa chúng ta.”

Tôi quá ghê tởm rồi, ra sức hất tay của hắn ra, không biết là do tác dụng của rượu hay là do hắn đã muốn từ lâu, một tay hắn sống chết không chịu buông, dứt khoát kéo tôi lại ôm vào ngực, miệng còn không ngừng nói, "Đình Đình, hãy nghe tôi nói, hãy nghe tôi nói, chúng ta nói chuyện thẳng thắn đi".

Tôi nổi cơn tam bành, cuối cùng đẩy hắn ra một phen, sau đó tháo khăn quàng cổ hắn tặng, hung hăng vút trên mặt đất, chỉ vào hắn mắng: “Cút, anh đúng là bãi phân chó.”

Trần Vĩnh Đạt mới đầu lắp bắp kinh hãi, ngay sau đó cũng nổi trận lôi đình: “Đồ đàn bà đê tiện này, cô tự cho mình thanh cao sao? Người khác nói cô dụ dỗ tổng giám đốc, ban đầu tôi còn không tin, với cái loại mặt hàng này của cô mà cũng đòi quyến rũ tổng giám đốc sao? Cô nhìn kỹ lại mình đi, tôi không chê bai cô là xem như đã coi trọng cô lắm rồi.”

Tôi lấy trong túi xách ra một bình xịt hơi cay, trong lúc hắn còn đang thao thao bất thình lình xịt về phía hắn, hắn bắt ngờ không kịp phòng bị, bị tôi phun cho không mở mắt được, tay vừa che mắt, miệng thì mắng chửi: “Đồ đàn bà đáng chết, cô cứ chờ mà xem.”

Tôi cười ha ha, thật sảng khoái quá.

Muốn ăn đậu hủ của tôi sao? Ông cũng không tự nhìn lại mặt hàng của mình dùm cái.

Dù cho tôi có kém cỏi bao nhiêu đi chăng nữa, chồng trước cũng là luật sư có danh tiếng, lại còn có một vị công tử nhà giàu gia thế hiển hách theo đuổi tôi, Trần Vĩnh Đạt, loại tiểu nhân như anh, cũng đòi nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của sao?

Tôi oán hận mắng: “Thấp kém.”

Tôi bắt xe taxi về nhà.

Đàn ông, đàn ông.

Ngày hôm sau, tôi đi làm bình thường, mới sáng sớm đã gặp Trần Vĩnh Đạt, dù sao cũng làm cùng một công ty, tôi cũng không thể nào ăm ỉm quá, cho nên tôi rất lễ phép gật đầu, chào hỏi hắn. Không ngờ hắn lại ra vẻ mặt lạnh lùng, không để ý tôi, bước ngang qua người tôi.

Vốn tôi không muốn để ý loại tiểu nhân như thế này, nhưng không được bao lâu tôi liền phát hiện ra tình thế nghiêm trọng, có câu “quan huyện không bằng huyện quản”, Trần Vĩnh Đạt đã cho tôi thấy.

Hắn gọi tôi đến văn phòng, khênh khênh tựa lưng vào ghế kiêu ngạo vênh vao với tôi: “Đình Đình, thời gian gần đây biểu hiện làm việc của cô không được tốt.”

Tôi không hiểu.

Hắn đem bản báo cáo do tôi phụ trách quăng đến trước mặt tôi: “Tự cô nhìn xem, đây là thành quả của cô sao? Bức vẽ của cô sai nhiều hay ít?”

Tôi giật mình xem lại những chỗ bôi bôi gạch gạch chi chít trên bản báo cáo của mình, tôi phạm phải nhiều lỗi như vậy sao?

Không biết làm thế nào, tôi đành nhẫn nhịn chậm rãi nói: “Thực xin lỗi, tôi lập tức cầm đi sửa lại.”

Hắn nhướn mày, cười khẩy với tôi: “Đinh Đinh, chúng ta là công ty nước ngoài, mỗi một nhân viên đều đại diện cho hình tượng của công ty, nếu đem thiết kế giống như của cô ra ngoài, khách hàng nhìn vào, không chừng lại tưởng rằng đây là nhân viên học việc mà mấy công ty nhỏ hay tuyển dụng, bản vẽ lộn xộn, người ta lại nghĩ là chúng ta muốn làm nhục đẳng cấp của bọn họ.”

Tôi tiếp tục nén giận: “Xin lỗi, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Hắn hừ lạnh: “Có những công việc không phải chỉ có một câu cố gắng là có thể hoàn thành, nếu một người không đủ năng lực, cho dù đem người đó đặt tại một vị trí cao, người đó cũng không hoàn thành được, có phải không? Tôi cảm thấy cô không thích hợp làm công việc này.”

Tôi đơn giản cũng cảm thấy hứng thú với kẻ tiểu nhân này: “Như vậy, theo ý chủ nhiệm Trần, tôi hợp với công việc nào?”

Trần Vĩnh Đạt hừ một tiếng: “Trong tuần này nhân viên vệ sinh có việc phải xin nghỉ, tầng trệt của chúng ta không có người dọn dẹp, công việc của cô tương đối thoải mái, trước hết đi dọn dẹp đi.”

Tôi trừng lớn mắt, công ty nước ngoài cũng có chuyện thế này? Bảo tôi đi làm lao công? Ha ha, lấy việc công làm việc tư để chỉnh tôi à.

Hắn đắc ý nhìn tôi cười cười: “Mỗi nhân viên chúng ta hẳn là nên trải nghiệm thử công việc khác nhau, không chừng lại có thêm được chút kinh nghiệm.”

Tôi mỉm cười: “Chủ nhiệm Trần nói rất đúng, kinh nghiệm của tôi không đủ, quả thật là nên học tập cho tốt, được rồi, bây giờ tôi phải đi làm việc.”

Dân không thể đấu với quan, tôi muốn thoải mái một chút, nên tạm thời nhẫn nhịn, Trần Vĩnh Đạt, sẽ có lúc anh phải hối hận.

Tôi đeo bao tay cao su vào, lấy giẻ lau, trước tiên lau toàn bộ hành lang một lần, có đồng nghiệp đi qua, tò mò hỏi tôi: “Đinh Đinh, cô đang làm gì vậy?”

Tôi không ngẩng đầu: “Thiếu kiến thức không biết hai chữ thất bại viết như thế nào, cho nên cần phải thử nghiệm cuộc sống.”

Lau xong hành lang, lại tới lau kính, sau đó kéo máy hút bụi ra, hút bụi khắp ngõ ngách các phòng làm việc. Khi dọn đến văn phòng chủ nhiệm, Trần Vĩnh Đạt ngồi trên ghế ông chủ, kiêu ngạo tựa vào lưng ghế, cười đắc ý có vài phần tiểu nhân, tôi nghe thấy hắn nói: “Đinh Đinh, nhìn tên cô rất có cá tính, cô tên gọi là Đinh Đinh, nghe nói cô còn có em gái, vậy em gái cô tên gì? Có phải gọi là Đinh Đông không? Ha, leng ka leng keng, có phải vậy không?”

Tôi khinh thường cười khẩy với hắn: “Suy nghĩ của ba tôi cũng bị người như ông chủ đây đoán trúng sao?”

Hắn bị máy hút bụi của tôi dòn ép đến tận chân cũng không thêm nhấc chân lên, bị chạm liên tục, cuối cùng không nhịn được nữa mà mắng: “Đinh Đinh, dọn dẹp phòng làm việc phải làm lúc tan ca, cô mở máy hút bụi rất ảnh hưởng đến công việc, lập tức đi ra ngoài, đi ra ngoài.”

Tôi giờ máy hút bụi lên trước mặt hắn, cho hắn nhìn bụi bám trên đó, thuận tiện hung hăng trừng mắt một cái với hắn, Trần Vĩnh Đạt ác độc, Trần Vĩnh Đạt bụng dạ hẹp hòi, tôi xem anh còn có trò gì nữa.

Hiện tại hắn bắt tôi đi chà WC.

Tôi ở buồng vệ sinh cầm hân mà chà sát, một nữ đồng nghiệp cos tên tiếng Anh là Jacqueline, nhỏ giọng nói bên cạnh tôi: “Sao cô đắc tội hân thế? Tôi nghe đồng nghiệp khác nói, tên này chính là một kẻ tiểu nhân, thấy quản lý cấp cao thì khom lưng, thấy nhân viên cấp thấp thì lập tức liền thay đổi sắc mặt, thật không hiểu nổi làm sao mà hắn lại lên được chủ nhiệm nữa?”

Tôi cũng nói thầm bên tai Jacqueline: “Kẻ như vậy rất có mưu tính đấy, cả tôi và cô cũng không bằng, biết không? Hắn gửi báo cáo lên công ty yêu cầu này nọ, ví dụ như muốn mua tủ lạnh để đồ ăn, hắn sẽ không viết mua tủ lạnh mà viết: cần một thứ điều khiển nhiệt độ, đổi cách nói thì báo cáo liền được duyệt, cho nên hân giờ mồm mép ra là có lên có xuống, có văn có võ, cấp trên tìm không ra khuyết điểm, lại cảm thấy hắn làm việc cẩn thận, cho nên tự nhiên sẽ được cất nhắc.”

Hai người chúng tôi ha ha cười.

Sau khi Jacqueline rời khỏi, tôi tự nhủ, con chuột kiêu xằng gỗ, tôi sẽ phá hắn, Trần Vĩnh Đạt chết tiệt, hắn dám chỉnh tôi, tôi sẽ cho hắn thấy rõ.

Lúc liếc qua tấm gương trong buồng vệ sinh, Trần Vĩnh Đạt lại có thể theo vào mà nói: “Đinh Đinh, nhà vệ sinh kia cũng phải chà một chút.”

Tôi tròn trừng mắt: “WC nam á?”

“Đúng vậy.”

Được rồi, được rồi, WC nam, thật may là chỉ có một cái bồn cầu, mấy cái khác đều là xí xỏm, tôi đi đến phòng tạp vụ lấy một chai nước cọ bồn cầu, đeo găng tay cao su vào, dùng bàn chải không ngừng chà. Thật ra, ở nhà tôi cũng chưa từng dùng sức lực nhiều đến như vậy để dọn dẹp.

Cũng may hôm nay có ít công việc, tôi chỉ hy vọng kiếp số này qua nhanh, hôm nay đều đã dọn đầy đủ, ngày mai hẳn sẽ không còn có bất tôi đi làm này nữa.

Có đồng nghiệp nam đi vào WC, vừa nhìn thấy tôi đang nghiêng răng nghiêng lợi cọ một cái bồn cầu, người ta cũng ngượng ngùng khi đi tiểu, tôi hào phóng

nói: “Không việc gì đâu, anh cứ đứng làm còn tôi ngồi chễm hễm sát bồn, tôi không quay đầu lại, anh không cần lo lắng bị lộ hàng đâu.”

Tôi đóng cửa lại, ước chừng cọ bồn này cũng phải mất một tiếng đồng hồ, chờ cọ xong, chính tôi cũng cảm thấy chân động ghê gớm, có thể là do trong lòng tôi oán giận, biến nước mát thành sức mạnh, tôi cọ cái bồn này sạch đến mức nhìn còn sáng bóng hơn cả đồ mới, ruồi bọ gì đậu vào cũng phải phải trượt xoạc cả chân.

Vừa đứng lúc Trần Vĩnh Đạt đi vào, tôi không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt nói: “Chủ nhiệm Trần, ngài tự mình đến kiểm tra, đứng ngay là ngồi? Tôi tạm thời ngồi cái đã.”

Hắn hừ một tiếng: “Cô làm vệ sinh cũng không có sạch.”

Xung quanh không có ai, tôi rốt cục không nhịn được: “Chủ Nhiệm Trần, ý anh là sao? Tôi thu dọn như thế nào mà không sạch sẽ.”

Hắn hừ lạnh một tiếng: “Bồn cầu.”

Tôi một cước đá văng cửa, chỉ vào bồn vệ sinh hỏi hắn: “Anh dám nói tôi chà không sạch?”

Hắn nhìn qua cái bồn cầu sáng bóng có thể soi gương được, hơi hoảng sợ nhưng ngoài miệng vẫn đang lì lợm nói: “Tôi thấy chính là không sạch.”

Tôi túm lấy cánh tay hắn hỏi: “Như vậy anh muốn thế nào đây? Như thế nào anh mới thấy là sạch?”

Đồ vô sỉ này lại nhướn mày nói một câu: “Nếu cô dám uống một ngụm nước trong bồn này, tôi liền thừa nhận cô chà sạch sẽ, hơn nữa tuyệt đối không bắt cô làm gì nữa.”

Lừa gạt của tôi nhất thời phùng phùng bốc cháy, không khỏi cười lạnh: “Tôi dám uống một ngụm, anh có dám cụng ly cùng tôi không?”

Hắn ha ha cười: “Không thành vấn đề, tôi mời cô.”

Không có người khác ở đây, tôi nghĩ hôm nay bất cứ giá nào, cắn răng một cái, ấn nút xả nước, rất nhanh đã xả một bồn đầy nước, tôi đưa tay ra lấy cái xô nước trống bên cạnh, trực tiếp lấy một ít nước, tôi hỏi hắn: “Chủ nhiệm Trần, anh nói nếu tôi dám uống, anh liền uống cùng, không bằng chúng ta hiện tại làm một ly đi?”

Tiếng nói vừa dứt, tôi lập tức uống một ngụm, có lẽ hắn không nghĩ tới tôi lại dám đánh cược như vậy, thực sự dám uống loại nước này, nhất thời bị dọa cho choáng váng.

Tôi lấy nước, từng bước ép sát hắn hỏi: “Mời anh, chủ nhiệm Trần, tôi đã uống trước rồi, giờ đến lượt anh.”

Sắc mặt hắn lập tức thay đổi, mắt thấy không có ai liền ho khan, nói: “Được rồi, cô làm rất tốt, ngày mai tiếp tục làm, giống hôm nay vậy.”

Tôi tức giận nghiến răng, ngày mai? Còn muốn chinh tôi?

“Chủ nhiệm Trần, lời anh mới nói ban nãy đâu rồi?”

Hắn vô lại hỏi: “Tôi nói cái gì cơ?”

Cừ thật, trở mặt không chịu nhận à.

Tôi lạnh lùng nói: “Người ta nói tôi kính rượu thì anh phải tùy ý theo, hiện tại tôi đều làm cả, anh lại không thể không nể mặt thế chứ.”

Hắn đẩy tay tôi ra: “Cố tình gây sự.”

Thấy hắn muốn chuồn, tôi không thể nén cơn giận nữa, tên khốn nạn này, xem tôi là củ tỏi sao, muốn nhỏ thì nhỏ, muốn giẫm thì liền giẫm.

Tôi gào lên: “Đừng hòng chạy.” Từ phía sau một phen kéo áo hắn, đem hắn hung hăng kéo về, trong lúc này, không biết tôi lấy sức lực ở đâu ra, thế nhưng có thể một phen kéo hắn trở về, tôi thật bội phục chính mình.

Trần Vĩnh Đạt giằng co với tôi: “Cô buông tay ra.”

Tôi oán hận mắng: “Trần Vĩnh Đạt, anh là loại tiểu nhân, chà đạp ức hiếp cấp dưới, lại lấy việc công để bắt tôi phải chà nhà vệ sinh, con mẹ nhà anh, tưởng tôi là cô vợ nhỏ để bắt nạt ở thời phong kiến sao?”

Tôi ép hắn ở bên tường, đem ca nước tới gần hắn: “Anh uống cho tôi.”

Hắn mắng: “Cô điên rồi, đây là WC nam.”

Tôi cũng mắng: “Đúng, đây là WC nam, mất công cho anh cũng là chủ nhiệm, anh lại có thể bắt tôi đi chà bồn cầu suốt một giờ ở WC nam, anh có uống không thì bảo?”

Hắn ra sức đẩy ca nước trong tay tôi ra, nước đổ một chút vào người tôi, hắn tức giận chỉ vào tôi mà mắng: “Cô đang muốn hỗn hào có phải không?”

Tôi gạt tóc sang một bên, oán hận nói: “Tôi đây hôm nay cho dù phải liều mạng hay hỗn hào, cũng phải bắt anh uống bằng được.”

Tôi ra sức kéo hắn đến gần bồn vệ sinh bên kia, hắn liều mạng giãy dụa, hai người chúng tôi dây dưa một trận ở trong nhà vệ sinh, nóng như lửa đốt.

Đúng lúc này, phía sau chúng tôi truyền đến một tiếng hắng giọng “E hèm” của ai đó.

Hai người chúng tôi không hẹn mà cùng quay đầu, lần này, tôi và Trần Vĩnh Đạt thật sự bị dọa.

Trần Vĩnh Đạt đầu tiên là kêu lên kinh ngạc: “Tổng giám đốc?”

Tôi cũng không tin lắm: “Tổng giám đốc Bùi?”

Tôi và Trần Vĩnh Đạt nhanh chóng buông tay.

Thật là Bùi Vĩnh Diễm, anh ta đứng ở cửa WC nam, không biết đã đứng bao lâu, cũng không biết nhìn thấy được bao nhiêu cảnh tôi và Trần Vĩnh Đạt như hai kẻ đóng tuồng diễn vai kếp dùng binh khí đánh nhau, chắc anh ta nhìn thấy cũng không ít đâu.

Bùi Vĩnh Diễm đứng cạnh cửa, hai tay đút vào túi quần, trên người mặc một bộ vest may bằng vải nỉ, áo trong hiệu Versace màu trắng ngà, cà vạt màu xám bạc bên trong, phối với một chiếc áo gi-lê nhung may thủ công, một thân trang phục phẳng phiu tao nhã, đứng ở cửa nhà vệ sinh, nhú mày nhìn hai người chúng tôi phùng phùng lửa giận, chặt vật không chịu nổi.

Tôi nhất thời ngây ngời.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 3: Lăn hện hò lãng mạn đầu tiên sau khi xa cách

Edit: 4ever13lue

Beta: nhoclubu

Trong lòng tôi chấn động, sao anh ta lại đến đây? Tôi tự động nhanh chóng buông Trần Vĩnh Đạt ra, cúi đầu xuống nhìn chính mình, hình tượng của mình thế nào? Lòng mày dựng thẳng, vẻ mặt dữ tợn, hai chân dạng ra như thể đang lao đến phía trước, như cái compa sinh động dưới ngòi bút của Lỗ Tấn.

Bùi Vĩnh Diễm bước đến đứng ở trước mặt Trần Vĩnh Đạt, hỏi hắn trước: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Trần Vĩnh Đạt lấp bắp nói: “Chị lao-----lao công nghỉ việc, cho nên bảo nhân viên của chúng ta đến... .. dọn dẹp vệ sinh.”

Bùi Vĩnh Diễm lại hỏi tôi: “Là như thế sao?”

Tôi cười lạnh nói: “Vinh hạnh của tôi.”

Sắc mặt Bùi Vĩnh Diễm nhất thời lạnh đi.

Anh ta chất vấn Trần Vĩnh Đạt: “Chị lao công nghỉ, có thể bảo công ty vệ sinh điều người đến đây, vì sao lại bảo cấp dưới làm những việc mà cô ấy không nên làm? Nhân viên Phiếm Hoa thuê, trả tiền lương mỗi tháng không phải để họ đến cọ rửa bồn cầu đâu.”

Trần Vĩnh Đạt á khẩu không trả lời được, vẫn đang muốn lấy cớ thoái thác: “Đình Đình cũng muốn rèn luyện một chút.”

Bùi Vĩnh Diễm lạnh lùng nói: “Cũng tốt, có câu ‘xung phong đi đầu’, nếu không có chị lao công, như vậy người làm lãnh đạo như anh hẳn là nên làm việc này đầu tiên mới đúng, chỉ bằng ngày mai anh cũng bắt đầu tiếp nhận chức vụ lao công đi, anh dọn dẹp toàn bộ từ hành lang đến nhà vệ sinh nữ là được rồi.”

Tôi vui sướng khi thấy Trần Vĩnh Đạt gặp họa, tôi cho anh ra oai đó, đồ khốn.

Bùi Vĩnh Diễm nói: “Bắt đầu ngay từ ngày mai nhé, khi nào chị lao công trở lại thì anh bàn giao lại công việc, được chứ?” Anh ta nghĩ, “Đúng rồi, bồn cầu ở nhà vệ sinh nữ nhất định cũng phải cọ sạch sẽ, sạch sẽ đến độ theo ý của anh là uống được cả nước ở đó cho vừa ý.”

Bùi Vĩnh Diễm cảm ly nước trên mặt đất, anh ta từng bước bước đến cửa nhà vệ sinh, lập tức đi đến cái bồn cầu tôi đã cọ sạch sẽ trước mặt, sau đó anh cũng lấy một ít nước ở đó, xoay người đưa cho Trần Vĩnh Đạt.

“Chủ nhiệm Trần, uống đi.”

Trong lòng tôi nở hoa, Bùi Vĩnh Diễm, thiên binh thiên tướng xuất hiện rồi, anh ta chặt đi cái đầu chó tay sai này, thật tốt, thật hả giận.

Trần Vĩnh Đạt ngây ngốc nhìn cốc nước này, tròn mắt gần như muốn rót ra.

Bùi Vĩnh Diễm nhướn mày nói: “Chủ nhiệm Trần, không phải anh muốn làm một ly với tôi chứ?”

Trần Vĩnh Đạt nhìn trái nhìn phải, rót cục cúi đầu, cầu xin Bùi Vĩnh Diễm: “Tổng giám đốc.”

Bùi Vĩnh Diễm trầm giọng nhìn hắn: “Uống.”

Trần Vĩnh Đạt chỉ có thể nhận lấy, tôi nghĩ hắn nhất định muốn nôn ra máu, muốn chặt đầu của tôi xuống. Không sao, tôi không ngại bị hắn róc xương lóc thịt trong lòng tôi đâu.

Kỳ thực cái bồn cầu kia, tôi đã cọ nó còn sạch hơn so với cái mới tinh, vừa rồi lúc tôi giận dữ, thật ra thì đã xả một lượng nước lớn rồi, rất sạch sẽ, không có tạp chất gì cả.

Rốt cuộc, Trần Vĩnh Đạt khóc không ra nước mắt mà uống một ngụm nước, hắn hận suýt bật khóc, tôi thì lại hả giận, vô cùng vui sướng nhìn Trần Vĩnh Đạt đang tròn trĩnh mắt.

Bùi Vĩnh Diễm nắm lấy tay tôi, anh ta bảo tôi: “Em lên văn phòng trên lầu một chuyến.”

Tôi vâng một tiếng, đắc ý đào dạt, hướng ánh mắt đầy thắng lợi về phía Trần Vĩnh Đạt.

Trước tiên tôi về chỗ ngồi, tìm khăn lau nước trên mặt, lúc này mới đi lên lầu đến văn phòng Bùi Vĩnh Diễm.

Phiếm Hoa có tổng công ty ở Bắc Kinh, nhưng Bùi Vĩnh Diễm thích Thanh Đảo hơn, anh ta không thường xuyên đến Bắc Kinh, ở Bắc Kinh không có văn phòng, cái gọi là văn phòng, chỉ là một gian phòng nghỉ ngơi ở tầng thượng, tôi đứng ở ngoài phòng nghỉ, vô cùng do dự.

Đến Bắc Kinh đã hơn nửa tháng, trong nửa tháng này, thật ra anh ta có gọi điện thoại nhiều lần cho tôi, tôi lễ phép tiếp điện thoại, cũng không quá tôn kính, nhưng sợ nói lời dư thừa, tôi cũng không nói quá nhiều, anh ta hiểu được là tôi cố ý giữ khoảng cách với anh ta, điều này khiến anh ta rất khó xử. Kỳ thực, nhớ tới anh ta, cảm xúc của tôi cũng trầm mỗi ngón ngang, ngày đó lúc mưa to, anh ta thô lỗ với tôi, mỗi khi nhớ đến, tôi đều không biết phải nói gì. Nhắm mắt lại, ánh mắt vừa đau đớn lại vô cùng lo lắng của anh ta hiện ra trước mắt tôi, tôi biết đó là thật, không phải là giả dối, chỉ là tôi cảm thấy vô cùng sợ hãi, hiện tại tôi muốn im lặng trước chuyện tình cảm, cho nên tự phong bế chặt chẽ bản thân lại, không muốn để cho người khác tiến vào lòng mình.

Tôi gõ cửa, nghe được giọng nói của anh ta: “Mời vào.” một lúc sau tôi mới đẩy cửa đi vào.

Bùi Vĩnh Diễm khoanh tay đứng bên cửa sổ, đang nhìn phong cảnh bên ngoài. Lại một ngày trôi qua, hôm nay cũng không có tuyết, điều bên trong hòa rất ấm áp, dường như Bùi Vĩnh Diễm cảm thấy nhiệt độ quá nóng, anh ta mở một khe nhỏ ở cửa sổ, khí lạnh tươi mát như căn tượng huyền ảo bên ngoài len lỏi vào trong, làm cho độ ẩm trong phòng rất thích hợp.

Anh ta xoay người lại nhìn tôi, vừa tiếp xúc với ánh mắt của anh ta, tôi nhanh chóng cúi đầu.

Anh ta đi đến bên cạnh tôi, khẽ hỏi: “Cọ bồn cầu mất bao nhiêu lâu?”

“Hơn một tiếng đồng hồ.”

“Em làm toàn bộ việc này hơn một tiếng sao?”

Tôi nghe giọng anh ta rất không vui, trước tiên là tôi phải tự mình nhận lỗi: “Xin lỗi tổng giám đốc Bùi, tôi đến công ty không phải để cọ bồn cầu, tôi đã làm lỡ mất thời gian làm việc bình thường.”

“Khi bị đãi ngộ không công bằng, sao không nói cho anh biết?”

Tôi chỉ giải thích thoải mái: “Người phiêu bạt khắp nơi, sao có thể không bị dao chém chứ?”

Anh ta kéo cánh tay tôi ngồi xuống sofa, còn anh ta cũng ngồi xuống bên cạnh tôi.

“Em có khỏe không?”

“Khỏe lắm.”

“Anh đã muốn đến thăm em từ lâu, cũng không phải là không có thời gian, chỉ là anh... rất sợ.”

Tôi rụt rè nói: “Anh Bùi, sắp tan ca rồi, nếu như không có việc gì, tôi xin phép về trước.”

Anh ta khẩn thiết gọi tôi lại: “Đình Đình, cùng đi ăn cơm đi, anh thực sự muốn nói chuyện với em, có thể không?”

Tôi nhìn ánh mắt anh ta, trong lòng tôi cũng kêu oan dùm anh ta, thật sự thì anh ta có lỗi gì chứ?

Anh ta thấp giọng nói: “Bắc Kinh có một dòng sông rất đẹp, ở giữa có một hòn đảo tên là Hậu Hải, tuy gọi là “Hải”, nhưng cảm giác lại không phải, trước kia chỗ đó rất yên tĩnh, hiện tại có rất nhiều nhà hàng đặc sắc, em đến đó nhất định sẽ rất vui, được không?”

Anh ta vừa cẩn thận lại phong độ nhã nhặn như thế, bất cứ ai cũng không nỡ từ chối, suy nghĩ xong, tôi vẫn còn ngoan cố nói: “Không được, anh Bùi, tôi mệt lắm rồi.”

Tôi đứng dậy lễ phép nói với anh ta: “Hẹn gặp lại.”

*****

Tôi dạo một vòng siêu thị, mua một ít đồ ăn, đang chuẩn bị quay về nhà trọ, mới vừa đi đến dưới lầu nhà trọ, tôi lại giật mình.

Ở dưới lầu nhà trọ của tôi có một chiếc Land Rover trắng của Mỹ, là biển số xe ở Bắc Kinh.

Là Bùi Vĩnh Diễm, anh ta xuống xe.

Anh ta lại vui vẻ chào hỏi tôi: “Đình Đình.”

Tôi nhìn anh ta, lúc này lại thay đổi trang phục rồi, một bộ trang phục thoải mái tông xám làm chủ đạo, bên trong là áo len màu trắng ngà, cũng không thất cà-vạt, thật thoải mái.

Anh ta nhìn túi lớn túi nhỏ của tôi, có chút bất đắc dĩ hỏi: “Em thả ở nhà trọ tự mình nấu cơm, cũng không chịu đi ăn cơm cùng anh sao?”

Anh ta mỉm cười chân thành, tôi không biết làm thế nào, một hoàng tử chủ động tìm đến cô bé lọ lem, cô bé lọ lem còn có tư cách gì lên mặt chứ?

Anh ta bước từng bước lại gần tôi, đón lấy túi trên tay tôi: “Đình Đình, em nói muốn bắt đầu từ tình bạ. Được, chúng ta hãy bắt đầu làm bạn tốt, trước tiên để chúng ta hiểu nhau một chút, anh tên là Bùi Vĩnh Diễm, thật hân hạnh biết em.”

Tôi thờ dãi, đã không còn cách nào từ chối anh ta.

Bùi Vĩnh Diễm dừng xe ở một ngõ nhỏ giăng đèn kết hoa trên đường, chúng tôi xuống xe.

Mới vừa đi đến ngõ, lập tức có một cậu trai đứng ở cửa nhà hàng vẫy chúng tôi: “Anh chị đến ăn cơm sao? Đến chỗ chúng tôi đi?”

Thật náo nhiệt, không phải đến nhà hàng lớn, mà là ở chỗ bình dân này, náo nhiệt khác thường, tôi nhất thời vui vẻ, con phố tràn ngập hương vị cuộc sống, ai ai cũng vui vẻ, miệng cười không ngớt, không ăn mà chỉ nhìn thôi cũng đủ thấy vui rồi.

Chúng tôi đi tới một cửa hàng, cậu thanh niên mặc áo vàng thân thiết sẵn đón: “Mời vào trong, mời vào trong.”

Sau khi được cậu ta đưa vào, lập tức lại có cô gái đáng yêu mặc sườn xám dẫn chúng tôi vào một gian phòng nhỏ sạch sẽ trang nhã, từng chỗ ngồi đều được ngăn cách bằng bình phong bằng gỗ trạm trổ, trên tường bên cạnh chỗ ngồi có vài bức tranh cổ, tôi liền bị nơi đây thu hút, ngồi xuống vẫn còn đang nhìn ngó xung quanh.

Bùi Vĩnh Diễm hỏi tôi: “Chúng ta ăn gì đây?”

Tôi xem qua thực đơn, đồ ăn thực hấp dẫn: “..... Cho chúng tôi một lẩu bò cạp, thêm một phần cá nướng, còn thêm một phần. . . . .”

“Nhìn không ra nha, nhắc tới ăn uống là em lại có tinh thần như vậy.”

Tôi nở nụ cười: “Ăn uống chơi bời, “ăn” đứng đầu tiên, có thể thấy được đây chính là một vấn đề lớn liên quan đến dân sinh và sức khỏe.”

Anh ta có chút cảm khái: “Đình Đình, rốt cuộc cũng thấy em cười.”

Tôi sờ mặt một chút: “Cười là chuyện đơn giản nhất mà.” Tôi lại cười với anh ta: “Anh xem tôi luyện tập mỗi ngày, chỉ sợ cơ mặt cứng luôn.”

Một đĩa xương nóng hổi bung lên, Bùi Vĩnh Diễm thấy một mâm xương kia, kinh ngạc nói: “Đây là lẩu bò cạp sao? Rõ ràng chỉ là mấy khúc xương thôi mà? Vừa mới nghe tên, còn tưởng là bò cạp thật.”

“Không phải, lẩu bò cạp là xương sống của con cừu, theo hình dáng bên ngoài, có chút giống bò cạp, cho nên mới gọi là lẩu bò cạp.”

Tôi đeo bao tay nhựa vào, cổ vũ anh ta: “Nào, anh Bùi, là anh mời khách mà, sao tôi trở thành chủ thể này, không cần khách sáo, hôm nay chúng ta hãy

gặm một cách sáng khoái nào.”

Nói xong tôi xung phong cầm lấy khúc xương, xương hầm cách thủy rất vừa, vị thuốc cũng thấm vào trong xương, khí nóng tràn ngập, mùi xương bay ra, khiến cho người ta muốn chảy nước miếng.

Tôi ngoạm một cái, bặm môi một chút: “Thực sự không tồi, anh thử một chút xem.”

Anh ta không xuống tay với đồng xương này, có lẽ là bởi vì đối với một đồng xương ở trước mặt hai người, anh ta không tiện biểu hiện quá tùy ý, tôi mặc kệ anh ta, ở đâu quen đó, gặm ngon là được.

Ở bên kia, anh ta vẫn nhìn tôi đăm đăm, trên mặt mang theo ý cười kín đáo.

Đang ăn cơm, anh ta còn nói thêm: “Anh không thường xuyên đến Bắc Kinh, cũng nghe các nhân viên khác phản ánh cấp trên đối xử không tốt với cấp dưới, lúc ấy anh cũng không để ý, nhủ rằng chỉ cần có công lao, cái khác đều là chuyện nhỏ, xem ra không mặc kệ được.”

Tôi vừa gặm xương, vừa tự giễu: “Kỳ thật tôi cũng có sai một chút, ví dụ như có con ruồi đậu trên tay tôi, đúng lúc trong tay đang cầm một ly nước sôi, tôi nghĩ thuận tay dùng nước sôi làm bỏng chết con ruồi, vì thế tôi rót ngay nước sôi vào, nhưng không bỏng chết con ruồi, lại trúng vào tay tôi. Tóm lại, chuyện này tôi cũng có lỗi, quả thật tôi làm việc không tốt, cho nên phải làm chút việc cũng phải.”

Anh ta cười ha ha, liên tục lắc đầu: “Đinh Đinh, có đôi khi anh nghĩ, em hài hước như vậy là gen di truyền trong dòng họ phải không?”

Tôi cũng cười: “Có thể có nhân tố này, một nhà bốn người chúng tôi ai cũng vui vẻ. Ba mẹ tôi đều là xem mắt mới gặp nhau, biết nhau không lâu, mẹ tôi làm một vài món ngon cho ba tôi, lúc ấy ba tôi no đến đi khờ nói, ngồi phịch ở sofa, cho nên ăn cơm xong, ba tôi đi xuống chỉ vào người mẹ tôi nói “Chính em” rồi chứ như vậy mà cưới mẹ tôi.”

Anh ta cười không ngừng: “Vậy còn em? Tài nghệ nấu nướng của em ra sao?”

Tôi đành nói: “Anh tưởng tượng xem, lúc anh nhìn thấy sao chổi McNaught, anh nhất định sẽ khen, kỳ tích xưa nay chưa từng có. Nếu anh đến gặp tôi vào giờ cơm, anh cũng sẽ tán thưởng, sáng kiến có một không hai. Bởi vì tôi có thể nấu khoai tây thành cà tím, nấu cà tím thành cà chua.”

Anh ta cười.

Tôi cũng rất vui.

Thật ra không phải tôi cố ý muốn lấy lòng anh ta, chỉ là tôi kiềm nén quá lâu, dường như trong lòng có thứ gì đó rất khó chịu, tôi rất muốn nói hết ra, mà nói ra thì chỉ có cách là khóc lớn một hồi hoặc là cười to một lúc, tôi không thể khóc quá lớn, cho nên hiện tại tôi đành phải dùng hết sức lực tìm cơ hội cười thật to.

Tôi hít mũi, tiếp tục nói với anh ta: “Tôi còn có một em gái tên là Đinh Đang, nó vừa thông minh vừa đáng yêu, nhỏ hơn tôi 7 tuổi. Cho nên trước kia khi cãi nhau, nó liền khóc nói tôi bắt nạt trẻ con, tôi không có cách nào đành phải nhận thua; nhưng sau khi nhận thua, nó lại nói, chị thật kém cỏi, ngay cả một đứa trẻ cũng đánh không lại, tôi lại không có biện pháp, đành làm hòa với nó, nào biết nó lại nói một câu, chị lại như vậy rồi, trình độ cỡ trẻ con. Anh xem nó đi, tuy là còn nhỏ, nhưng lại đầu ra đó, nó mạnh hơn tôi nhiều.”

Bùi Vĩnh Diễm tán thưởng: “Có một cô em gái như vậy, một gia đình hạnh phúc như vậy, thật sự là một chuyện rất hạnh phúc.”

“Vậy còn anh?”

“Anh sao? Bắt đầu từ lúc 4 tuổi, anh đã được bồi dưỡng bởi rất nhiều thầy cô, học cái này, học cái kia. 13 tuổi, ba liền đưa anh ra nước ngoài du học, muốn anh học cách tự lập. Thật ra anh cũng có một cô em gái, nhưng bị chết non khi còn rất nhỏ, chuyện đó khiến ba mẹ rất đau lòng. Di của anh cũng có một cô con gái, thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, có thể do dự nuối tiếc đối với đứa em gái đã chết còn tồn tại, nên anh vô cùng yêu thương cô em họ này, xem như em gái ruột của mình.”

Tôi gật đầu, nhớ tới em gái đáng yêu của mình, tôi rất đồng cảm với anh.

Anh ta lại cảm khái: “Kỳ thật, gia đình mà anh rất thích, rất hâm mộ, là giống như nhà em vậy đó, vô cùng đơn giản lại vui vẻ, có lẽ không có nhiều tiền, nhưng là tất cả mọi người rất vui vẻ.”

Tôi bụng lỵ rượu: “Nào, anh Bùi, nghĩ nhiều chuyện vui vẻ, để những chuyện không vui lại phía sau đi.”

Ăn cơm xong, chúng tôi đi ra, bên ngoài tuyết lại bắt đầu rơi, hà một hơi, lập tức biến thành một màn sương trắng.

Bùi Vĩnh Diễm hỏi tôi: “Thời gian còn sớm, hay là chúng ta cùng nhau đi dạo một chút?”

Tôi gật gù đầu.

Ra khỏi quán ăn là con phố nhỏ, chúng tôi đi dọc theo con phố, đi qua nơi ăn chơi xa hoa, tiếng người ồn ào, nếu là trước kia, lúc này hẳn là con phố rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng gõ cửa những phu canh, xách đèn lồng cảnh báo: “Thời tiết khô nóng, cẩn thận cùi lừa.”

Chúng tôi vừa đi, vừa nói chuyện phiếm, sau khi ra khỏi con phố, đi đến đường cái, người đi ngược, kẻ đi xuôi, lá cây trên cành đã sớm rụng hết, chỉ chừa lại cành cây trơ trọi, đông đưa theo gió.

Anh ta hỏi tôi: “Đình Đình, tâm nguyện lớn nhất của em là gì?”

“Tôi sao?” Tôi suy nghĩ, có chút âm ỉ, kỳ thật tâm nguyện là gì, tâm nguyện rất đơn giản, trước kia chưa lập gia đình thì tâm nguyện lớn nhất của tôi là gặp một người đàn ông tốt, sau khi lập gia đình thì hy vọng làm một người vợ hiền.

Ngoài miệng tôi nói: “Hiện tại nguyện vọng lớn nhất của tôi chính là nhìn thấy túi tiền dày lên, tôi hy vọng có thật nhiều tiền, tốt nhất để cho tôi một lần lãnh 500 vạn tệ, có được một cái dĩa chuyền ngọc bích lớn nhất thế giới, cũng như..... xinh đẹp giống như “ngôi sao biển cả” trong Titanic, chỉ là... xác suất xảy ra vô cùng thấp, chỉ bằng thực tế một chút, để cho tôi thắng chút đi.”

“Yêu cầu này thật ra rất dễ đạt được mà, em cố gắng một chút, nói không chừng sẽ được thắng chút.”

“Thắng chút không phải là do anh phê chuẩn sao? Đi cửa sau, cũng không được à?”

Anh ta nói giỡn với tôi: “Đương nhiên là có thể, chỉ là..... xem em đi cửa sau như thế nào.”

“Anh muốn thế nào? Có phải cũng hy vọng tôi giống những người khác, mỗi ngày ở trước mặt anh ca tụng công đức, khiến anh mở cò trong bụng hay không?”

Anh ta cười, lắc đầu: “Em thật là.”

Tôi cười ha ha, lại hít sâu một hơi.

“Đình Đình, sau này em đừng gọi anh là anh Bùi nữa, em hãy gọi tên anh Vĩnh Diễm hoặc là tên tiếng Anh của anh là Kevin, anh rất nhớ lúc em gọi tên anh.”

Tôi thở dài: “Vĩnh Diễm.”

Anh ta mỉm cười: “Đình Đình.”

Hai người chúng tôi dừng lại, đứng nhìn đối phương, đèn đường rất sáng, trong ánh mắt chúng tôi dường như chỉ có hình ảnh của nhau.

Mắt đối mắt, trao nhau nụ cười, chúng tôi lại tiếp tục đi về phía trước, hoa tuyết nhỏ nhỏ rơi ở trên mi tôi nhanh chóng tan chảy, lông mi tôi ẩm ướt, nháy mắt một cái, cảm giác lạnh thật là thoải mái.

Chúng tôi cứ tản bộ trong tuyết như vậy, không biết đi bao lâu, anh ta bỗng nhiên đưa tay qua nắm lấy tay tôi, thật cẩn thận dút vào trong túi mình. Bàn tay anh ta thật lớn, nắm tay tôi trong lòng bàn tay, độ ấm từ lòng bàn tay anh ta truyền đến, dần dần hòa tan vào từng ngón tay tôi, lan tràn đến tận trái tim tôi.

Tôi do dự một lúc, không rút tay về.

Tôi nghe anh ta nói: “Thật ra, lần đầu tiên gặp em, anh đã muốn làm quen em rồi.”

Tôi đáp: “Nhưng anh không để lại số điện thoại, nếu ngày hôm sau tôi tỉnh dậy mà không đến tìm anh, tôi cũng không gặp anh trong biển người này đâu?”

“Không hẳn, trong một thành phố không lớn lắm, muốn tìm một người, chắc hẳn sẽ tìm được.”

Tôi nghe xong trong lòng có cảm giác khác lạ, một thành phố không lớn lắm, muốn tìm một người, cuối cùng vẫn có thể tìm được.

Từ khi chia tay Gia Tuấn, đây là lần đầu tiên tôi cảm nhận sự lãng mạn của đêm, lần đầu tiên, nghe lời nói thật xúc động như thế.

Tôi khẽ nói: “Hoi mệt, về nhé!”

“Ừ.”

Anh ta đưa tôi đến bên dưới nhà trọ, tôi xuống xe, anh cũng xuống xe, gọi tôi lại.

“Đình Đình.”

“Chuyện gì?”

Anh ta đứng trước mặt tôi, rất mất tự nhiên, suy nghĩ thật lâu sau, anh ta lấy một vật từ trong túi ra, trông giống hộp trang sức.

“Anh có vật này tặng cho em.”

Q.5 - Chương 4: Cái này nếu giết rồi ăn thịt, liệu có được một nghìn cân không?

Edit: 4ever13lue

Beta: nhoclubu

Lòng tôi hơi sợ hãi, đó là hộp trang sức, anh ta sẽ không tặng tôi chiếc nhẫn có viên kim cương cực lớn chứ?

Anh ta mở hộp trang sức kia ra, tôi thở phào, may mà không phải nhẫn, chỉ là vừa giống một viên đá màu đen lại giống thứ gì đó bằng sắt, cũng không có hình thù cố định nào, bên ngoài có khảm một cái vòng nhỏ màu bạc, treo trên một sợi dây chuyền bạch kim.

Tôi hiếu kì: “Đây là cái gì?”

Anh ta giải thích với tôi: “Là thiên thạch.”

Thiên thạch?

“Thiên thạch rơi xuống, khi đi qua tầng khí quyển, ma sát với khí quyển làm nó nóng lên, sẽ có một vài phần rơi xuống trái đất, có đá, có kim loại, đây là một khối thiên thạch.”

Anh ta lấy sợi dây chuyền ra, cầm viên đá màu đen đến trước mặt tôi.

Đây là thiên thạch sao? Tôi không khỏi tò mò lấy tay sờ, nó lạnh lạnh, sờ vào có hơi nhẫn nại.

Anh ta đeo sợi dây chuyền lên cổ tôi, tôi cúi đầu, lấy tay nghịch nó.

“Cái này theo anh rất lâu rồi, tuy rằng không đáng giá lắm, nhưng mà anh rất thích nó, đây là lúc anh đi thám hiểm ở nước Anh, vô tình phát hiện ra, bây giờ tặng lại cho em, bởi vì...” Anh thấp giọng, có chút thâm tình: “Bởi vì ở trong lòng anh, em cũng giống như khối thiên thạch này, rất hiếm có.”

Lòng tôi run lên.

Anh ta cầm lấy tay tôi, ánh mắt chân thành như hồ nước sâu.

Tôi tự nhủ, không được ngã lòng.

“Ngày mai gặp.”

Anh ta đành buông tay tôi ra: “Được rồi, ngày mai gặp, mơ đẹp nhé.”

Tôi xoay người lên lầu, sau khi trở lại phòng, tôi mở đèn, kéo màn nhìn ra bên ngoài, anh ta còn ngồi trong xe, nghiêng đầu nhìn lên trên.

Thấy đèn phòng tôi sáng, anh ta vươn cánh tay vẫy tôi, tôi cũng vẫy lại một cái, lúc này anh ta mới khởi động xe rời đi.

Tôi ngồi ở bên giường, tháo dây chuyền xuống, nhìn cẩn thận chăm chú.

Đây là thiên thạch sao?

Tôi nắm chặt, lầm bầm: “Mây bay từ xa đến đây, trải qua đủ loại đau khổ, chỉ vì va chạm mà đến nơi đây, lưu lại vết tích sâu sắc.”

Trần trọc, tôi không ngủ được, ở nhà trọ chỉ có một mình tôi, đồng nghiệp nữ kia hẳn là lại đến chỗ bạn trai, còn có một mình tôi.

Không biết vì sao, tôi nghĩ đến Gia Tuấn, nhìn đồng hồ, 11h đêm.

Tôi từng có hận ý mãnh liệt đối với Gia Tuấn, tôi từ chối nghe điện thoại của anh, thấy thư của anh, tôi không xóa đi không chút khách sáo, nhưng ngày đó tiền tôi đi, khi tôi thấy vẻ mặt của anh, sự chua xót trong mắt anh, giây phút ấy, tôi đã tha thứ cho anh.

Trong đời tôi, Gia Tuấn là người quen thuộc nhất, cảm giác quen thuộc mà anh cho tôi, thậm chí vượt qua cả ba tôi. Tôi dành cho ba mình một sự tôn kính và hiếu thuận, còn đối với anh là yêu thương và ỷ lại.

Sau khi quen biết Gia Tuấn, tôi không nghĩ đến sẽ có cảm giác gì khi hẹn hò hay động lòng với người đàn ông khác, toàn bộ tâm tư của tôi đều đặt trên người anh, mấy ngày này xa nhau, tôi có sự dè phòng với đàn ông, chưa từng nghĩ đến sẽ có cảm giác với người khác, hiện tại ăn cơm với Bùi Vĩnh Diễm, tôi bỗng có chút xấu hổ.

Xoay chiếc điện thoại, tôi không kiểm soát được ngón tay mình, nhấn con số 1 trên màn hình, số điện thoại của Gia Tuấn vẫn chiếm giữ vị trí đầu tiên, chỉ cần ấn số 1, sau đó quay số, chính là số của anh. Nhưng hiện tại tên hiển thị trên đó không còn là “ông xã” nữa, mà là tên của anh.

Mới reo hai tiếng, anh bắt máy rất nhanh.

“Đỉnh Đỉnh?”

“Gia Tuấn.”

Trong giọng nói của anh có chút bất ngờ, lộ ra sự vui mừng: “Là em à, sao lại gọi điện trễ như vậy?”

Tôi nhẹ giọng hỏi anh: “Anh có khỏe không?”

Anh có chút khản trương, đêm lạnh như thế, trong lời nói của hai người chúng tôi, mỗi một câu đều như viên đá nhỏ rớt xuống nền đá cẩm thạch.

“Anh vẫn khỏe.”

“Cơ thể thế nào?”

Anh lảng tránh câu hỏi: “Em thì sao? Bắc Kinh có tuyết rơi, anh xem dự báo thời tiết, ở chỗ em có lạnh không?”

Tôi cũng không trả lời câu hỏi: “Gia Tuấn, em muốn hỏi anh, tâm nguyện lớn nhất cả đời anh là gì?”

Anh suy nghĩ một lúc, trả lời tôi: “Em biết rồi đấy, khi còn trẻ tâm nguyện lớn nhất là trở thành một luật sư xuất sắc.”

“Hiện tại thì sao?”

Anh chần chờ một chút, có chút thương cảm: “Thật ra, tâm nguyện hiện tại của anh, em cũng biết mà, chính là anh muốn... không đủ dũng khí và tư cách để nói ra, anh chỉ hy vọng... tất cả những người anh yêu thương đều được hạnh phúc.”

Tôi không nói, cách ông nghe, hai người chúng tôi lặng lẽ hít thở.

“Ngủ ngon, Gia Tuấn.”

Hình như anh nhận ra điều gì, không hiểu tại sao tôi lại gọi điện cho anh vào lúc nửa đêm thế này, anh là một người đàn ông chín chắn, chắc sẽ suy nghĩ nhiều, nhưng mà kinh nghiệm sống và làm việc lâu như vậy, đã khiến anh trở nên rất bình tĩnh, anh cũng không tiếp tục truy cứu nữa.

“Ngủ ngon, Đỉnh Đỉnh.”

Tôi cúp máy.

Nằm trên gối, tôi có chút khổ sở, con người đúng là loài động vật sống bằng tình cảm, dù sao tôi và Gia Tuấn cũng sống với nhau suốt 6 năm, chúng tôi ngủ chung một giường suốt 4 năm, anh quen thuộc hơi thở của tôi, mẫn cảm của tôi, những thứ tôi yêu thích, tất cả của tôi.

Tôi nhắm mắt lại.

*****

Sáng sớm hôm sau, lúc tôi đang ăn sáng, Bùi Vĩnh Diễm gọi điện thoại cho tôi.

“Sáng nay em không cần đi làm, thư kí của anh đã xin nghỉ giúp em rồi, lát nữa anh sẽ bảo tài xế đến đón em.”

Tôi thấy rất lạ, nhưng anh ta đã cúp máy, tôi phải nhanh chóng dọn dẹp thay quần áo.

Rất nhanh, tài xế của Bùi Vĩnh đến đón tôi, đưa tôi đến một trường đua ngựa ở ngoại thành.

Hôm nay thời tiết cũng không tệ, dự báo thời tiết nói thời tiết tốt, trời trong xanh, quả nhiên chính xác.

Tôi ở bên ngoài hàng rào trường đua ngựa, nhìn vào bên trong, quả nhiên thấy Bùi Vĩnh Diễm mặc một bộ đồ cưỡi ngựa màu đen ở xa xa, anh ta cười trên một con ngựa tốt màu đỏ thẫm, khi thì phi nhanh, khi thì chậm rãi, con ngựa bước lộc cộc, giống như biểu diễn điệu hành.

Sau đó anh ta thấy tôi, quay đầu ngựa lại, đón ánh nắng mặt trời chạy đến chỗ tôi.

Điều tôi chú ý đầu tiên chính là con ngựa, nó thật xinh đẹp, đôi mắt to màu đen, lấp lánh như hai viên ngọc, thấy tôi, cũng không sợ người lạ, thở một hơi về phía tôi, vẫy đuôi.

Bùi Vĩnh Diễm một người một ngựa, cảnh tượng thế này, trông thật giống hoàng tử.

Tôi khen: “Con ngựa này ngoan thật.”

Bùi Vĩnh Diễm cười, vuốt ve cổ nó: “Đây là bảo bối của anh, anh gọi nó là Aragon, năm nay hai tuổi.”

“Aragon? Nam chính của ?”

“Đúng vậy, em xem có phải Aragon rất đẹp không?”

Tôi gật đầu liên tục: “Rất đẹp, cơ thể cũng rất săn chắc, cái này nếu giết rồi ăn thịt, được một nghìn cân không?”

Bùi Vĩnh Diễm lập tức bày ra biểu cảm hỏi trời không thấu: “Đỉnh Đỉnh, em thật sự là, bất cứ lúc nào chỗ nào, em đều có thể liên tưởng đến ăn.”

Tôi biết bản thân lại ngu ngốc nữa rồi, rơi vào đường cùng, đành phải cười giải thích: “Đùa thôi.”

“Em muốn thử không? Nó rất ngoan, sẽ không ném em xuống bùn đâu.”

Tôi sợ, xua tay: “Không, không.”

Bùi Vĩnh Diễm đang đứng bên cạnh tôi, tôi không ngờ anh ta lại vươn tay về phía tôi, làm động tác kéo tôi lên ngựa, tôi lui về sau: “Không được, không được, lúc tôi còn bé, không nên cười chó, kết quả bị ép cười lên, con chó kia vọt người lên, lúc ấy tôi liền ngã chổng vó, từ đó, ngay cả vòng xoay ngựa gỗ tôi cũng không dám đi.”

Anh ta hoàn toàn không nghe tôi nói cho hết, cúi người, một tay luồn qua nách tôi, sau đó hai tay dùng chút sức, nhấc tôi lên khỏi mặt đất, tôi hét rầm lên, anh ta đã đặt tôi ngồi trước anh ta.

Hai người chúng tôi ở trên lưng Aragon, nhưng một chút nó cũng không thấy mệt.

Tôi sợ đến nổi mặt trắng bệch, tay túm chặt chiếc bõm được cắt tia chính tề của Aragon.

Bùi Vĩnh Diễm chụp lấy tôi, “Nào, đừng nắm bõm nó, nếu có người nắm tóc em, có phải em cũng cảm thấy không thoải mái không? Buông tay ra, thả lỏng chút, nắm lấy dây cương, yên tâm, anh cũng nắm mà.”

Chân anh ta kẹp một cái, Aragon hiểu ý tiến về phía trước, chạy chậm lộc cộc, vừa chạy, vừa thờ phì phò.

Tôi không yên tâm, kêu lên: “Nó mệt, nó mệt.”

“Anh xuống đây, em cười nhé.”

Tôi sợ quá hét lên: “Đừng, anh không thể để tôi và con vật này ở chung một chỗ được.”

Anh ta cười ha ha, hai cánh tay ôm lấy vai tôi, tôi ngượng muốn chết.

Bùi Vĩnh Diễm lại kẹp chân, Aragon nhận được lệnh, bước chân nhanh hơn, bắt đầu phi nhanh như bay về phía trước, đất ở trong trường đua có độ xốp vừa phải, bị Aragon giẫm lên nên bùn đất bắn lên chút ít, tôi ngồi ở trên lưng Aragon, nó nhấp nhô, tim tôi cũng theo đó mà nảy lên rồi rớt xuống, khăn trương không thôi.

Hình như Bùi Vĩnh Diễm có ý ôm lấy tôi, cánh tay anh ta vòng lấy cánh tay tôi, đầu để ngay tại hõm cổ tôi.

“Chạy nhanh lên đi, anh thích cảm giác chạy cực nhanh.” Anh ta cười nói.

Tôi có chút ngượng ngùng, trong lòng thờ dài một tiếng, thích ứng trong mọi hoàn cảnh đi, trên người quý công tử này có sự chững trạc khiến người khác bỗng dưng muốn gần gũi và tin nhiệm anh ta, cũng được, cũng được, lãng mạn như vậy, chết cũng không tiếc.

Rất nhanh, chúng tôi chạy hai vòng quanh trường đua, mặt trời đã lên cao, trong không khí đã không còn hơi nước ẩm ướt, nhưng ánh nắng tươi sáng, làm cho tâm trạng người ta cũng tốt hơn.

Chúng tôi dừng lại, Bùi Vĩnh Diễm xuống ngựa trước, sau khi xuống rồi, anh ta đưa tay ra phía tôi: “Nào.” muốn đỡ tôi xuống ngựa.

Tôi đỏ mặt xua tay: “Tôi tự xuống.”

Anh ta lập tức rút tay lại, đứng ở bên cạnh Aragon, nhìn tôi.

Tôi chống phía sau lưng Aragon, chết tiệt, hôm nay tôi mặc quần jean, giày ống cao, nhưng khi xuống ngựa, gót giày của tôi bị vướng, tôi thoáng luống cuống, mắt thẳng băng, nghĩ một chân từ trên lưng ngựa cũng đủ chạm đất, một chân khác lại chập vật vướng ở trên, rốt cục tôi không có giữ được phong độ, tinh thần hoảng hốt, nửa người ngã xuống, ngựa mất thăng bằng ngã xuống trong bùn, ở ngay trước mặt Bùi Vĩnh Diễm.

Anh ta khoanh tay đứng trước mặt tôi, nhìn tôi cười ha ha.

Tôi quần bách nằm trên mặt đất, tôi trách móc, hận không đánh được anh ta: “Sao anh không đỡ tôi?”

Anh ta nói: “Là em nói, tự em xuống mà.”

Đúng lúc này, Aragon quay đầu lại, cúi đầu xuống, hí một tiếng rồi khịt mũi lên mặt tôi, pha lẫn mùi thức ăn ngựa và hơi thở nóng hổi.

Tôi “á” một tiếng chói tai, con súc sinh chết tiệt này lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 5: Hẹn hò và bắt đầu cuộc sống mới

Edit: 4ever13lue

Beta: nhoclubu

Tôi và Bùi Vĩnh Diễm bắt đầu qua lại, tôi cũng không biết đây có tính là hẹn hò hay không. Bất quá khi anh ta hẹn tôi, tôi thật sự sẽ nghiêm túc đến chỗ hẹn, tôi thay quần áo mới, làm tóc. Mỗi lần ra cửa, tôi cũng trang điểm xong rồi mới ra ngoài.

Nếu anh ta hẹn tôi, tôi không cần xin phép trước, thư kí Trần Mỹ Kỳ sẽ giúp tôi giải thích với cấp trên, chị Trần cực kì kín đáo, chị ấy chỉ nói rằng Đinh Đình có chút việc, chị ấy cần tôi làm gì đó, cấp trên tự nhiên sẽ nghe theo lời của thư ký giám đốc.

Về phần Bùi Vĩnh Diễm, tôi nghĩ rằng cô gái nào cũng đều không thể không thích anh ta, anh ta có rất nhiều ưu điểm, rất đẹp trai, hơn nữa lại thông minh, quan trọng nhất là anh ta còn vô cùng lãng mạn, anh ta lại từng theo học đại học tốt nhất thế giới, vì thế trên người anh ta có khí chất nho nhã được hun đúc từ trường đại học đó ra, còn có gia thế ưu việt của anh ta cũng bồi dưỡng ra khí chất độc tôn.

Cho nên tôi hào phóng chấp nhận hẹn hò với anh ta, bắt đầu cuộc sống lại một lần nữa.

Còn về Trần Vĩnh Đạt, từ sau lúc đó, kẻ tiểu nhân đáng khinh này hề gặp lại tôi thì hần cảm như hến, đến giữa hành lang mà nhìn thấy tôi thì liền thay đổi tư thế, có thể nói là cúi đầu khom lưng, tôi chẳng quan tâm, vừa thấy hần, tôi lập tức ngẩng đầu, làm bộ như không thấy.

Tôi từng thử hỏi Bùi Vĩnh Diễm, Trần Vĩnh Đạt đã cư xử như vậy, vì sao công ty còn trọng dụng, không sớm khai trừ cho rồi? Bùi Vĩnh Diễm lại thản nhiên nói: “Hần giống như Kỷ Hiểu Lam, vẫn có tác dụng, thật ra bọn họ đều là trung thần, chỉ xem hoàng đế dùng người như thế nào.”

Dĩ nhiên là tôi không hiểu lắm, dù sao thì từ sau lần đó, Trần Vĩnh Đạt nếu không dám làm gì tôi, tôi cũng sẽ không so đo với hần.

Lần này, Bùi Vĩnh Diễm chỉ có thể ở Bắc Kinh một tuần, anh ta vội vàng tranh thủ thời gian đưa tôi đi xem triển lãm tranh. Lần này tôi học được rất nhiều, hơn nữa trong thời gian này tôi cũng đọc rất nhiều sách, ít nhất tôi sẽ không tiếp tục để mình thiếu hiểu biết nữa. Khi đứng trước một bức tranh, ít nhiều gì tôi cũng có thể phát biểu một chút quan điểm của mình.

Tôi nói với anh ta: “Tuy rằng, tôi không hiểu bức tranh này lắm, chỉ là nhìn bóng lưng của cô gái này, ít nhiều gì cũng có thể cảm nhận được sự mất mát trong lòng cô ấy, cô ấy đứng ở đó thật lâu, anh xem có một chiếc lá rơi trên vai nhưng cô ấy lại không hề để ý, cô ấy đang nghĩ gì mà lại có thể chăm chú như vậy?”

Tôi đang hỏi Đinh Đình tình hình gần đây ở trong nhà, Đinh Đình trả lời tôi một cách lưu loát: “Tất cả mọi người rất khỏe, ba tăng 3.5 cân, mẹ gầy đi 2 cân, còn em? Không mập không ốm, ngày ngày tập yoga và chạy bộ, đem quần áo bỏ đi của chị trước đây ra dùng cho đỡ phí, đúng rồi, hôm qua em còn nhìn thấy anh rể.”

Trái tim tôi thoáng co rúm, mấy ngày nay tôi thực sự bỏ quên Gia Tuấn.

“Chị, hôm trước em thấy anh rể ăn cơm cùng một cô gái trẻ, chị đoán xem em đã làm cái gì?”

Tôi chần động, Đinh Đình lại làm ra chuyện tốt gì chứ?

Tôi hít một ngụm khí lạnh, “Em sẽ không đứng lên, ôm Gia Tuấn bảo đánh chứ?”

Đình Đăng cười ha ha: “Không hề, em chưa có trình độ thể đâu.”

Tôi thở phào.

Bên kia nó lại cười đắc ý: “Em chỉ là gọi anh rề một tiếng “ba” thôi.”

Tôi suýt ngất, trời đất, xung hô như vậy, chỉ có Đình Đăng mới nghĩ ra được.

Đình Đăng tiếp tục nói: “Cô gái kia liền choáng váng, cô ta hỏi anh rề, anh có con gái lớn như vậy sao?”

Tôi bất đắc dĩ nói: “Đình Đăng, đừng đùa dai, tất cả mọi người đều có cuộc sống của riêng mình, anh ấy đã không còn là anh rề của em nữa.”

Đình Đăng không đồng ý: “Trông anh rề rất hưởng thụ, nhìn vẻ mặt của anh rề xem ra vẫn còn rất tốt.”

Tôi lập tức không nói nổi.

Một lúc sau tôi nói với nó: “Đình Đăng, chị..... có bạn trai rồi.”

Đầu tiên là Đình Đăng sững sốt, ngay sau đó liền cảm giận bất bình thét chói tai trong điện thoại: “Chị lại có thể thay đổi thất thường như vậy, anh rề của em phải làm sao bây giờ?”

Tôi chỉ có thể giải thích: “Đình Đăng, chị đã nói với em, chị với anh ấy đã không còn là vợ chồng.”

Đình Đăng vẫn một mực cố chấp nói: “Bạn trai mới của chị là ai? Là ông chủ của chị sao? Chính là công tử có tài sản trên trăm tỷ trong truyền thuyết đúng không? Chị à, chị tỉnh lại đi, anh ta là công tử, sao lại có thể thích một phụ nữ đã từng kết hôn? Gu của anh ta cũng phải cỡ em.”

Tôi lập tức mất hứng: “Em có ý gì? Em thích anh ta? Không thành vấn đề, không thành vấn đề, đến đây đi, chị tặng anh ta cho em.”

Đình Đăng khinh thường nói: “Em cũng có bạn trai, loại người như vậy, không phải hiếm đâu, chị thực sự xem em là con thỏ ngu ngốc si mê tổng tài trong tiểu thuyết sao? Là kẻ ngu xuẩn buộc bán mình cho tổng tài à? Hay là nhà em túng quẫn, buộc phải trở thành vợ bé được anh ta bao nuôi?”

Tôi tức chết rồi, đây là em gái thiên tài của tôi.

Đình Đăng lại thay đổi giọng điệu: “Chị, chị với anh ta không cùng một loại người, nếu chị không tin, đêm nay chị dẫn anh ta đi tiệm ăn rẻ tiền bên lề đường đi, nếu anh ta chịu ăn đồ ăn đầy dầu mỡ vừa béo vừa ngấy, vậy chứng minh rằng anh ta có ý nhân nhượng chị, nếu anh ta hết nhìn đồng lại nhìn tây, loại đàn ông này nên sớm đá bay đi cho rồi.”

Cúp điện thoại, tôi có hơi do dự.

Vào buổi tối, tôi liền đề nghị đi ăn vặt cùng Bùi Vĩnh Diễm.

Không ngờ hai mắt Bùi Vĩnh Diễm sáng lên, chúng tôi cùng đi đến phố ăn vặt, lần này chúng tôi được thấy hết. Con người thật sự rất là đáng sợ, cái quái quỷ gì cũng dám đem ra ăn, một con rết thật dài ở trên bếp nướng, còn có con nhộng, bọ cánh cứng đen, tôi cảm thấy không thích, nhưng mà Bùi Vĩnh Diễm lại ăn rất ngon, gặm một khúc xương giống hệt như con cún, gặm rồi lại gặm, cuối cùng tôi hoàn toàn chào thua.

Nhưng đối với món bao tử, hai chúng tôi đều ăn hơi nhiều, phục vụ vắt khăn trên vai ở quán ăn vặt nhiệt tình mời mọc: “Quan khách, xin mời ăn mỳ bao tử sốt tương.” Sau đó lấy khăn ra sức lau ghế ở bên ngoài cửa, làm ra bộ dạng cực kỳ nhiệt tình mời khách, chúng tôi thật sự không chịu được sự cảm dỗ này, cho nên bằng lòng ngồi xuống ăn, Bùi Vĩnh Diễm cũng không nề hà, hai người chúng tôi mỗi người ăn đến ba chén bao tử.

Anh ta nói với tôi: “Anh thật sự rất vui, thật ra là vì nhìn thấy nụ cười của em, làm cho anh càng vui hơn.”

Tôi vui vẻ hớn hở nói: “So với em, chú ấy càng cười ngọt ngào hơn, anh xem.” Tôi chỉ vào chú chủ quán.

Hai người chúng tôi cười ha ha.

Ngày hôm sau, anh ta mời tôi ăn cơm, chỉ là có hơi thần bí, không chịu nói cho tôi biết đi ăn ở đâu, tôi rất hiếu kỳ, đến khi đến nơi rồi tôi mới phát hiện, anh ta đưa tôi đến một Tứ Hợp Viện (1).

Tứ Hợp Viện kia ở trong một ngõ nhỏ, cánh cửa được quét sơn đỏ thật dày, hai nắm cửa trên đó vàng rực. Chúng tôi đẩy cửa lớn đi vào, tôi kinh ngạc nhìn gian Tứ Hợp Viện này, trong khoảng sân nhỏ trồng hoa đào xinh đẹp, dọc theo đường mòn lát gạch, hai bên có đặt hai cái thùng lớn, Bùi Vĩnh Diễm nói với tôi: “Trước đây để chứa nước chữa cháy, sau lại trồng hoa sen, nuôi cá vàng.”

Vào mùa này, không thể nuôi cá vàng, cá sẽ chết công hết.

Một người đàn ông khoảng 40 tuổi mặc đồ Trung Sơn (áo thường có 4 túi), nghênh đón chúng tôi một cách nho nhã lễ độ. Tứ Hợp Viện này có năm

gian, phía trước nhà chính có cửa hiên rộng mở, dưới mái hiên bên ngoài nhà chính có đèn lồng màu đỏ sáng tươi vui, như bối cảnh trong 《Đại Trạch Môn》(2).

Người đàn ông trung niên kia dẫn chúng tôi vào phòng giữa, tôi vén rèm cửa đi vào. Sau khi tiến vào, tôi lại có hơi kinh ngạc, gian phòng giữa này trang hoàng theo phong cách cổ của Trung Quốc, trên tấm bảng đen có khắc dòng chữ: Tinh Khí Dưỡng Di (3), hai bên có bức bình phong bằng gấm Tô Châu. Bên trong đại sảnh này toàn bộ trở lại như thời xưa, thậm chí ngay cả đèn điện cũng không có, khắp nơi là nền đỏ to, vẻ đẹp yên tĩnh lại mang phong cách cổ xưa này khiến tôi cảm thấy ngọt ngào. Giữa đại sảnh chỉ có một cái bàn bằng gỗ tử đàn, ghế dựa cùng loại, trên ghế bắt tiên là đệm ghế màu vàng, lúc này mùi hương của gỗ tử đàn tỏa ra làm cho người ta cảm thấy hư ảo, thích thú không nói nên lời.

Tôi thật sự kinh ngạc: “Sao ở đây chỉ có một cái bàn?”

“Mỗi lần ở đây chỉ tiếp đãi một bàn khách.”

“Hà?” Tôi giật mình, “Một nơi lớn như vậy, một cái sân lớn như vậy, đây là quán ăn đúng không? Vì sao chỉ tiếp một bàn khách, ai có thể bỏ tiền bao hết chỗ này chứ?”

Vừa nói xong lời này, tôi cũng cảm thấy mình kém trí, những người tới đây ăn cơm, nếu không phải giàu có thì là quyền quý, chính là thích sự yên tĩnh ở đây. Nếu nơi đây thật sự mở ra thành quán ăn như bên ngoài, vậy không phải sẽ làm mất đi phong cách cổ xưa đặc trưng của nó sao?

Bùi Vĩnh Diễm cởi áo khoác, anh ta chỉ mặc một cái áo len màu xám bạc, không thắt cà-vạt, cổ áo bên trong hơi mở rộng khiến anh ta thoát nhìn càng thêm bình dị gần gũi.

Tôi lại nhìn không được ngốc nghếch hỏi: “Bình thường anh mặc quần áo là có người chọn lựa và phối hợp cho anh? Kỳ lạ, quần áo đơn giản như vậy, nhưng mà anh mặc vào nhìn rất đẹp.”

Anh ta tùy ý trả lời tôi: “Thư ký của anh.”

Chị Trần vậy lại còn phụ trách cả việc ăn mặc hàng ngày của ông chủ, thật là không đơn giản.

Bùi Vĩnh Diễm vừa cười vừa hỏi tôi: “Còn em? Anh thấy em chỉ mặc có một màu.”

Tôi ngượng ngùng nói: “Khá tiện lợi thôi, một chiếc quần ôm có thể phối hợp với áo len, áo sơ mi, áo vest rộng rãi, áo khoát, còn có thể mang giày boot thấp cổ hoặc cao cổ, phối hợp như thế nào cũng được.”

Anh ta lại cười cười: “Em mặc nhìn cũng đẹp lắm.”

Tôi đang tham lam uống ly trà ngon, bị anh ta nói như vậy, cắn phải đầu lưỡi, tôi rất ngượng ngùng.

Quản lý trung niên kia lễ phép dọn thức ăn cho chúng tôi, sau khi bụng thức ăn nguội lên, trên hai món ăn nóng, tên của nó cũng rất có ý thơ, sau đó lại đưa lên một món ăn rất đẹp, người đàn ông trung niên giới thiệu: “Đào hoa phiếm.” (4)

Tôi nhìn món ăn này, bên trong có thịt tôm, cơm cháy, quả vải, dưa, màu hồng nhuận hết như hoa đào mùa xuân, thật xinh đẹp.

Có đào hoa phiếm, còn có thố tiêu quyết ngư (5), một bàn vài món ăn, cũng không quá nhiều, lượng vừa phải, màu sắc phối hợp cũng đẹp, nhìn thấy là muốn ăn.

Đột nhiên tôi có một linh cảm, suy nghĩ xong tôi nói: “Có một vị khách Trung Đông kia, hẳn cũng rất thích kiến trúc mang phong cách Trung Quốc, trong du thuyền của hắn, nếu có thể dán hoa văn hình hoa đào ở trên vách, nhìn cũng rất đẹp.”

“Xem ra linh cảm của em đã đến rồi.”

“Có đôi khi thật hy vọng đầu óc của mình có thể giống như máy tính, bất cứ lúc nào nghĩ đến cái gì thì có thể trực tiếp xuất hiện trên máy tính.”

Anh ta cười: “Chắc chắn năm sau, nói không chừng thực sự có thể như vậy.”

Chúng tôi nhìn nhau, ánh mắt giao nhau, lại nhanh chóng chuyển sang hướng khác, có chút ăn ý không giải thích được.

Chú thích:

(1) Tứ Hợp Viện: nhà truyền thống của Trung Quốc, một kiểu dinh thự gồm các khối nhà bao quanh một khoảng sân trong.

(2) Đại Trạch Môn: Tên một bộ phim Trung Quốc, sản xuất năm 2000.

(3) Tinh Khí Dưỡng Di: Dùng khí để duy trì thể chất và tinh thần.

(4) Đào Hoa Phiếm: Hoa đào trôi.

(5) Thố Tiêu Quyết Ngự: Cá nấu tiêu và dấm chua.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 6: Anh ta hôn lên nước mắt tôi

Edit: 4ever13lue

Beta: nhoclubu

Rốt cuộc thì cuộc họp thường niên cũng đến.

Tôi cảm thấy hơi buồn bã, vì khi họp xong, Bùi Vĩnh Diễm lại phải bay về tổng công ty ở Hồng Kông.

Cuộc họp thường niên do nhân viên chuyên môn phòng quan hệ công chúng phụ trách, tất cả đều hoàn mỹ không hề thiếu sót.

Công ty bao một phòng hội nghị của khách sạn, cấp dưới chúng tôi ngồi ở phía dưới nghe lãnh đạo phát biểu. Bùi Vĩnh Diễm ngồi chính giữa, hai bên là giám đốc chi nhánh Thanh Đảo và Bắc Kinh. Hai vị giám đốc này đều hơn 50 tuổi, lớn hơn Bùi Vĩnh Diễm, cho nên Bùi Vĩnh Diễm ở giữa là người thu hút nhất.

Giám đốc đại diện chi nhánh Bắc Kinh nói xong, ông ta mời Bùi Vĩnh Diễm phát biểu, tất cả chúng tôi đều nhìn anh ta, nghĩ xem anh ta sẽ nói cái gì.

Bùi Vĩnh Diễm ôn hòa nói: “Hôm nay tôi thấy các vị đang ngồi ở đây, tất cả mọi người đều ngoài đôi mươi, vừa trẻ vừa có sức sống, tôi thật sự rất thích mọi người.”

Ai nấy đều cười ha ha, vị tổng giám đốc này thật sự là tuổi trẻ tài cao, lại mang khí chất ngang tàng của con cháu nhà giàu sang, thật đáng để cho tất cả các cô gái trêu ái.

Bùi Vĩnh Diễm phát biểu thật ngắn gọn, cũng không dài dòng hay khuôn sáo cũ rích, lời nói của anh ta xuôi tai hơn những lời tăng bốc xã giao của hai vị giám đốc kia.

Sau đó anh ta đứng lên cùng hai vị giám đốc mời rượu mọi người, mọi người ngồi phía dưới đều đứng lên, cùng nhau nâng ly.

Kính rượu xong, âm nhạc vang lên, tiệc tối bắt đầu, mọi người vui vẻ dùng cơm, tán gẫu với nhau.

Trong tiệc tối khi anh ta cùng hai vị giám đốc bắt đầu đi mời rượu từng bàn, tôi lại thấy Trần Vĩnh Đạt, giống như thái giám cầm bình rượu khúm núm đi theo phía sau cho chủ tử, đi từng bàn rót rượu rồi kính rượu, trong lòng tôi thấy người đàn ông hèn mọn này mà buồn nôn.

Trong lúc dùng cơm, lại có đồng nghiệp lấy micro ca hát, không khí rất tuyệt. Chính là vào những lúc náo nhiệt như thế này thì tôi lại cảm thấy cô đơn.

Tôi cũng uống chút rượu, lúc kính rượu, cảm giác hơi buồn nôn, vì thế tôi lặng lẽ lui ra ngoài.

Tôi đẩy cửa phòng tiệc, đi ngang qua hành lang, có một sảnh nghỉ ngơi ở đằng kia, bên trong không có đèn, bên kia còn có một hàng bình phong ngăn cách với sự huyên náo bên này, như hai thế giới. Trong bóng đêm, tôi ngồi xuống ghế dài.

Những tưởng đến Bắc Kinh thì có thể tránh được những người quan tâm tôi, không có họ lại nhai bên tai, tôi có thể thoải mái một chút. Thì ra là không phải, tôi nhớ nhà, nhớ ba mẹ, nhớ em gái đáng yêu, nhớ Chu Vi hay lời thô và cay nghiệt, đương nhiên tôi cũng nhớ Gia Tuấn.

Thật ra là người tôi nhớ nhất vẫn là Gia Tuấn.

Gia Tuấn, tôi cảm thấy khó quá. Sau khi chia tay mối quan hệ giữa chúng tôi vẫn là không ngừng quan tâm và rối rắm, nói không rõ cũng không biết nói thế nào. Cứ vài ngày, tôi lại gửi cho anh một email, anh ấy cũng thường xuyên trả lời tôi, sự ngại ngùng trước đó giữa chúng tôi dần tiêu tan, tất cả hiểu lầm được sáng tỏ, nhưng vẫn có một bức tường không thể vượt qua. Tóm lại là thứ tình cảm này vẫn luôn lẫn lộn trong đầu tôi, không thể hoàn toàn buông xuống được.

Gia Tuấn gửi email cho tôi, tôi đọc được, anh viết rất buồn, rất đáng thương.

“Đình Đình, anh nhớ em rất nhiều, cứ hề nghĩ đến em, trong lòng anh giống như có cò đại bén rễ, khiến anh lo âu bất an, rất là mờ mịt, em có biết hiện tại anh nghĩ về cái gì nhiều nhất không? Điều anh nghĩ đến nhiều nhất chính là, vì sao chúng ta lại đi đến bước này?”

Lúc em tức giận nắg anh là một tên đê tiện, em nói đúng, trong sự nghiệp anh là một người đàn ông lý trí, nhưng trong tình cảm anh chính là một kẻ nhu nhược không hơn không kém.

Lần đầu tiên chúng ta xa cách, sau khi chia tay em, anh nhớ em, không chỉ có áy náy, cho nên anh trộm nhìn em, nhìn thấy em ngày càng trưởng thành hơn, anh lại không thể ngăn được khát vọng tình yêu đang lan tràn trong lòng với em, anh hy vọng em quay về bên anh. Có thể khi em thật sự về bên anh, anh lại bắt đầu hoài nghi em, anh là một kẻ bi ối không có can đảm à? Bùi Vĩnh Diễm đến tìm anh, anh ta muốn anh buông tay em để anh ta đến với em, thế mà anh lại có thể ngu ngốc muốn giải thoát cho em, không muốn liên lụy em, sẽ để em có một hạnh phúc khác, kết quả trong một lần tùy hứng, anh đẩy em ra, mà lúc này đây em thật sự đã rời khỏi anh.

Thật lòng xin lỗi, Đình Đình, thật sự xin lỗi, anh đã làm tổn thương em, hiện giờ anh đã không còn tư cách muốn em trở lại bên anh nữa. Anh chỉ hy vọng em có thể tha thứ cho tổn thương mà anh đã gây ra cho em.

Bác sĩ không cho anh uống rượu, nhưng anh vẫn uống. Hôm nay, thời gian như quay lại lúc xưa, anh nghĩ đến những ngày trước kia của chúng ta, giản đơn vui vẻ mà thông dong tự tại, em xinh đẹp đơn thuần, còn anh? Nghe em lái nhái dài dòng, anh không hề cảm thấy phiền... Trong trí nhớ của anh, em thay đổi từng ngày, mỗi ngày một trưởng thành hơn, mà ký ức ngày đó sẽ theo anh cả đời...”

Tôi khép điện thoại lại, thở dài, nhắm mắt lại, bên này tôi tắm.

Có người ngồi xuống sô pha bên cạnh, tôi mở mắt, Bùi Vĩnh Diễm?

Tôi nhanh chóng đứng lên, vội vã nói: “Tổng giám đốc Bùi.”

Anh ta hỏi tôi: “Tổ chức cuộc họp thường niên, sao em lại tự chuồn trước vậy?”

“Mọi người náo nhiệt quá, bất giác uống hơi nhiều, cho nên ra ngoài hít thở không khí.”

Anh ta ngồi bên cạnh tôi, dựa vào lưng ghế, sau đó anh ta đưa tay phải ra, nhẹ nhàng nghịch tóc tôi.

Theo bản năng, cơ thể tôi thoáng run lên, tôi thẳng lưng muốn tránh sang bên cạnh.

Bùi Vĩnh Diễm lại giữ chặt tôi, anh ta hỏi tôi: “Anh khiến em sợ sao?”

Tôi tò mò nói: “Không phải, tôi đâu có sợ.”

“Đình Đình, tại sao lúc nào em cũng xa cách với anh vậy chứ?”

Tôi chỉ cười áy náy, giải thích, “Chúng ta không phải là bạn tốt sao? Nào có xa cách gì đâu?”

Anh ta không tiếp tục truy hỏi tôi về vấn đề này nữa, chúng tôi ngồi đó một lát, anh ta lại hỏi: “Anh thích nghe em nói chuyện lúc nhỏ, kể anh nghe thêm một chút được không?”

Tôi cười: “Lúc nhỏ à?” Tôi có chút hoài niệm, “Lúc nhỏ rất vui, lúc nghỉ hè, ở nông thôn có một con sông, mùa hè tôi cùng em gái ra bờ sông bắt cá, anh biết bắt cá thế nào không? Tìm một cái chậu nhôm, bên trong để vài miếng bánh mì, trên mặt chụp một cái túi nhựa, chừa cái lỗ để cá chui vào, sau đó dìm xuống nước, đợi một lúc, chắc chắn sẽ có một vài con cá tham ăn đi vào, lúc này là anh có thể lấy cái chậu lên.”

Anh ta rất hứng thú lắng nghe.

Tôi tưởng tượng: “Đến buổi tối, ở nông thôn không ô nhiễm nhiều như vậy, không khí ẩm ướt, hít vào rất thoải mái. Rừng cây buổi đêm cũng giống như khi chúng ta đi xem triển lãm tranh, cảnh tượng ruộng thú dưới ngòi bút của các bậc thầy, màu xanh biếc đậm nhạt không đồng nhất che khuất ánh trăng trên bầu trời khói trắng mênh mông, ánh trăng giống như quả trứng vịt lớn. Tiếng côn trùng, tiếng ếch kêu vang, ngay cả con thằn lằn leo lên màn cửa bằng lụa mỏng, vừa đi tiêu vừa phát ra âm thanh tê tê. Nói cho anh biết, Vĩnh Diễm, cuộc sống nông thôn chân chính mặc dù có vẻ hơi quê mùa, nhưng mà rất thuần khiết, ai cũng phải say mê.”

Anh ta nắm lấy tay tôi, hơi ẩm truyền đến ngón tay tôi, tay tôi giống như bị vật nặng đè lên, bắt đầu tê dại.

“Đình Đình.” Trong bóng tối anh ta thấp giọng gọi tôi.

Tôi dạ một tiếng, không rút tay về, hai chúng tôi cứ lẳng lặng ngồi trong bóng tối.

Bên tai truyền đến tiếng hát trong buổi tiệc, là một đồng nghiệp đang hát ca khúc “Quá Yêu” của Trần Sở Sinh.

Hai người chúng tôi im lặng lắng nghe, phòng tiệc bên kia không đóng cửa, tuy rằng hơi xa một chút, nhưng đây là ban đêm nên âm thanh vẫn truyền tới rõ ràng.

Tiếng hát thật dễ nghe, hai chúng tôi cũng không nói gì, tiếp tục lắng nghe, dường như chìm đắm vào nơi này.

Trong đó có một câu: Yêu, có muốn một lời hứa hẹn không, người đó có thể là ai chứ? Khi tình cảm đến, không còn chỉ thuộc vào trái tim mà còn phụ

thuộc vào những thứ khác.

Đột nhiên tôi khóc.

Anh ta như đã nhận ra gì đó, vì thế nhẹ nhàng ôm tôi vào trong lòng. Tôi dựa vào bờ vai rộng lớn của anh ta, lòng tôi lập tức cảm thấy khổ sở, rồi lại sinh ra một loại cảm giác muốn ỷ lại, vô thức vươn tay ra ôm lấy thắt lưng, vùi đầu vào vai anh ta.

Anh ta hỏi tôi: “Em vẫn không vui.”

Tôi không lên tiếng.

Anh ta cẩn thận ôm tôi, một lúc sau, bỗng nhiên nhẹ nhàng nâng mặt tôi lên, đầu tiên là nhìn tôi, sau đó anh ta giơ tay lên, dùng ngón cái chạm vào hai má tôi, lau nước mắt trên mặt tôi, nước mắt của tôi được anh ta cẩn thận lau đi.

Hết thấy điều diễn ra rất tự nhiên, anh ta cúi đầu xuống, tựa vào trán tôi, sau đó bờ môi anh ta hạ xuống, khẽ hôn lên má tôi.

Tôi không đẩy anh ta ra, hiện tại tôi cảm thấy mệt chết đi, sự dịu dàng này giống như đường khí, trong không gian chật hẹp của mình, tôi rất cần đường khí.

Bùi Vĩnh Diễm cẩn thận hôn môi tôi, anh ta rất nhẹ nhàng, giống như sợ tôi đột nhiên bay đi mất.

Đêm tối như vậy, tôi nghe được hô hấp nhịp tim loạn xạ của chúng tôi. Đột nhiên anh ta đứng lên, kéo tôi đi ra ngoài.

Tôi ngạc nhiên, anh ta muốn làm gì?

Anh ta lôi kéo tôi, xuyên qua màn đêm, nắm chặt tay tôi.

Tìm tôi đập loạn, mờ mịt bất lực đi theo, không ngờ anh ta không trở lại phòng tiệc mà trực tiếp lên lầu, đi nhanh qua hành lang, đến một căn phòng. Tim tôi giật thót, cả người nóng lên, tôi có cảm giác dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Rất nhanh anh ta mở cửa phòng, ôm lấy tôi, kéo tôi vào.

Trong phòng cũng không bật đèn, sau khi vào trong, cánh cửa đóng lại ở sau lưng chúng tôi, cả căn phòng lập tức chìm vào bóng tối.

Tôi hơi sợ hãi: “Bùi Vĩnh Diễm?”

Anh ta xoay người lại, hơi thở phả lên mặt tôi, sau đó anh ta lôi tôi ôm vào trong lòng, tôi không đứng vững, bị anh ta kéo vào lòng, còn bị anh ta kéo đến lối đi nhỏ bên cạnh tủ quần áo, anh ta ấn mạnh hai tay tôi lên vách tường, áp tôi thật chặt trên mặt tủ bằng gỗ, đầu anh ta đặt lên trán tôi, cả hai hít thở nặng nề.

Ở trong bóng tối, tôi mở to mắt, nắm chặt tay, nhưng tôi không phải muốn đánh anh ta, mà vì tôi sợ hãi, căng thẳng, hoảng hốt đến độ chân tay luống cuống.

Quả nhiên, đôi môi anh ta đưa tới, đầu tiên là tiếp xúc nhẹ nhàng, sau khi chạm đến môi tôi, giữ nguyên đó không chịu rời đi. Tiếp đó, đầu lưỡi anh ta cẩn thận thăm dò, liêu hơn một chút, anh ta cạy mở cánh môi tôi, cắn đầu lưỡi tôi, mà từ đầu lưỡi của anh ta truyền đến còn có vị rượu, đầu tôi ửng lên một tiếng, không biết là do tác dụng của rượu hay là gì khác, tôi hơi mơ màng.

Chúng tôi hôn môi ngay lối đi nhỏ, tôi cũng không đáp lại anh ta, là anh ta chủ động chiếm lấy, anh ta hôn đầu lưỡi tôi, cánh môi tôi, mềm mại tinh tế từng chút một.

Rượu cũng không tệ, có một chút tinh khiết và thơm, còn hơi cay nồng, nhưng mà tất cả hòa hợp lại, cùng kích thích tâm trạng con người.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 7: Lý trí mâu thuẫn trong lúc triền miên

Edit: 4ever13lue

Bùi Vĩnh Diễm nâng tay tôi lên, khoát lên cổ anh ta, còn tay anh ta thì đặt ở thắt lưng tôi, anh ta vừa hôn tôi, vừa đẩy tôi đi trong bóng tối, tôi hoàn toàn mờ mịt. Tiếp đó tôi bị lôi về phía sau, cảm giác hình như đã bước tới bên cạnh giường, tôi không đứng vững, ngã ngửa người về phía sau, hai người

chúng tôi đều ngã lên giường lớn.

Trong bóng đêm, cơ thể anh ta nặng nề phủ lên người tôi, tôi lại chỉ nằm ở đó như một khúc gỗ, để mặc cho anh ta hôn tôi.

Anh ta nhẹ giọng gọi tôi: “Đình Đình.”

Anh ta hôn từ trán đến mí mắt tôi, lại đến khoe môi, đến tai, rồi cổ, vừa ngửa lại vừa tê dại, lúc đến bên tai, từng đợt khí nóng phả lên mặt tôi, những sợi lông tơ nhỏ nhất trên mặt tôi cũng run rẩy dựng đứng lên.

Tôi cố hết sức gọi anh ta, “Bùi Vĩnh Diễm, chúng ta không thể như thế này được.” Tay tôi khôi phục ý thức, muốn đẩy anh ta ra.

“Vì sao lại không thể?” Ngón tay anh ta vẽ lên hai má tôi, “Em có biết là anh thích em không, chẳng lẽ em không có chút cảm giác nào với anh sao?”

Tôi nuốt nước miếng, cơ thể bắt đầu nóng lên, bị một người đàn ông mà ai cũng ao ước nhẹ nhàng hôn môi như vậy, tôi không thể không có phản ứng, điều này làm cho tôi vừa khổ sở vừa xấu hổ.

Anh ta nói bên tai tôi: “Buổi tối hôm đó, khi mới gặp em, em rất đáng thương, sau đó em mắng anh một trận rồi lại còn ôm chặt lấy anh mà ngủ. Anh mở đèn, nhìn thấy em, trên mặt em vẫn còn nước mắt. Ngay lúc đó anh đã nghĩ, một cô gái nhu nhược yếu đuối như vậy, vì cái gì mà người đàn ông kia không biết quý trọng, lại khiến cho em phải khóc một mình.”

Anh ta thấp giọng, lập tức tôi cũng xúc động, muốn khóc.

Anh ta nằm trên đầu vai tôi, than nhẹ: “Cho nên khi phỏng vấn, vừa nhìn thấy em ở bên trong, anh rất xúc động, từ lúc đó, anh đã rất muốn có được em.”

“Sau đó khi anh thổ lộ với em, em lại không để tâm gì mà đi theo chồng trước. Đêm đó, anh mơ màng suốt đêm ở nơi nào đó. Anh cũng chưa từng nghĩ đến lại có thể như thế, trong lòng anh không phục, nhưng lại không thể nào làm ra những việc ngốc nghếch điên cuồng. Anh trở về Hồng Kông, tự mình khuấy khoả hai ngày cuối tuần, sau đó anh lại không thể không tự nhủ phải trở về đối diện với em, chân thành làm bạn với em. Đến khi em cứu anh, tại giây phút đó, anh hiểu ra được tình cảm của chính mình, Đình Đình, anh thật sự yêu em.”

Lý trí của tôi đã tỉnh táo trở lại.

Tay anh ta đánh liều xốc quần áo tôi lên, áo len của tôi bị kéo lên đến dưới cổ, tuy rằng là trong bóng tối, nhưng ngực tôi như thể lộ ra trước mặt anh ta, còn anh ta thì cúi đầu đang khẽ hôn nơi mẫn cảm của tôi.

Tim tôi đập ngày càng nhanh, ngay lúc đó tôi có cảm giác mãnh liệt muốn anh ta, muốn người đàn ông này, đó là bản năng, là khát vọng của cơ thể. Ở đâu đó đã có một giọng nói yếu ớt nhắc nhở tôi, “Cô đang làm cái gì vậy? Đình Đình, cô vẫn nói là “yêu” thì phải có cảm tình, “yêu” thì phải có cảm giác, như vậy mới có thể xảy ra, vậy hiện tại cô có cảm giác, có tình cảm với anh ta sao?”

Cơ thể Bùi Vĩnh Diễm dán lấy tôi, anh ta ngày càng nhiệt tình, tay anh ta vuốt ve lưng tôi, dần dần hạ xuống, tôi liền giữ tay anh ta lại.

Tôi ngăn cản sự nhiệt tình của anh ta lại: “Bùi Vĩnh Diễm, nếu anh nhất định muốn dùng sức, tôi không thể ngăn cản anh được, nhưng còn ngày mai? Đã xảy ra chuyện này, anh cảm thấy chúng ta còn có thể tiếp tục làm bạn bè sao?”

“Anh không cần làm bạn với em, anh đã sớm nói rõ ràng với em rồi, anh thích em. Anh muốn em làm người phụ nữ của anh, chứ không phải là bạn bè, cho đến bây giờ anh chưa từng có mong muốn mãnh liệt như vậy với ai, cũng chưa từng kiên nhẫn với cô gái nào nhiều đến thế.”

Anh ta gằn từng tiếng, tôi đều nghe hết nhưng vẫn không lên tiếng.

Hơi thở anh ta nặng nề, rốt cuộc anh ta nâng thất lưng tôi lên, muốn tiếp tục lôi kéo tôi.

Tôi thực sự tỉnh táo lại, bỗng nhiên lúc đó tôi dùng sức đẩy anh ta qua một bên.

Anh ta bị tôi đẩy thật mạnh qua một bên, bất ngờ không kịp đề phòng. Trong bóng tối, anh ta ngạc nhiên thở phì phò, không hiểu được tôi đang làm cái gì.

Tôi rất bình tĩnh, lập tức ngồi dậy, kéo áo len xuống, sửa sang lại áo ngực, chải lại tóc, tôi với tay mở đèn đầu giường.

Đèn sáng lên, hai người chúng tôi đều tỉnh táo, có ánh sáng, chúng tôi hơi xấu hổ.

Một lúc lâu sau, anh ta xấu hổ nói: “Thật xin lỗi, vừa rồi anh có chút thất thố, chỉ là... Anh đã sai rồi.”

Tôi trả lời: “Vĩnh Diễm, tôi tin điều anh nói, chỉ là tôi còn chưa sẵn sàng, thật sự xin lỗi.”

Hôm nay tôi mặc váy, sau khi xuống giường, tôi chỉnh trang lại, cảm thấy quần áo lại chỉnh tề rồi, tôi đi ra ngoài.

Anh ta gọi tôi: “Đình Đình.” Anh ta hy vọng tôi quay đầu lại, suy nghĩ xong, tôi dừng lại, nhưng không có quay đầu.

Tôi đi nhanh ra ngoài, anh ta cũng không kéo tôi trở lại, cuối cùng anh ta đi đến, nhẹ nhàng mở cửa cho tôi.

Đi đến hành lang, sau khi đóng cửa lại, tôi mới ôm ngực.

Năm phút đồng hồ vừa rồi, giống như một giấc mơ, tôi sờ mặt, lúc bị anh ta hôn môi, mặt tôi còn nóng lên, râu anh ta tuy rằng cạo sạch sẽ, nhưng vẫn hơi cọ nhẹ vào da thịt non mịn của tôi, làm cho tôi có cảm giác ngứa ngứa, ngực tôi đã nóng lên, bắt giác tôi ôm chặt ngực.

Trong hai mươi tám năm qua, đây là người đàn ông thứ hai tấn công tôi thân mật như vậy. Trước đây, cơ thể này chỉ thuộc về Phó Gia Tuấn mà thôi.

Tôi khò sò, thật ra thì vừa rồi, chỉ một chút nữa thôi là tôi đã quên mất, tôi cũng có cảm giác, cơ thể tôi đã thật sự nhiệt tình phản ứng. Tôi gần như muốn đầu hàng, rõ ràng là tôi đã thả lỏng bản thân, để tùy ý anh ta. Nhưng trong phút cuối, tôi còn e dè cái gì? Là muốn để lại một chút rụt rè tôn nghiêm, hay là tôi vẫn còn lưu luyến Gia Tuấn?

Tôi mờ mịt đi đến thang máy, vốn nghĩ muốn ấn thang máy xuống lầu, nhưng mà bỗng nhiên nghe thấy trong khu thang bộ, hình như có người yếu ớt rên rỉ, kêu cứu.

Tôi nghi hoặc, có chuyện gì xảy ra sao?

Suy nghĩ xong, tôi đẩy cửa thang bộ, bên trong hơi tối, tầng này không có đèn, phía dưới có chút ánh sáng, không thấy rõ lắm, tôi cũng hơi sợ hãi.

Tôi vừa định kêu, ‘Là ai ở đó?’ nhưng lại nghĩ, quên đi, đang nửa đêm, chính là tôi tự dọa mình thôi, không cần kêu. Lúc trở lại cửa, tôi lại nghe rõ ràng có một tiếng hô nhỏ, là giọng của một cô gái.

Không đúng, chắc chắn là có ai đó, nhất định là đã xảy ra chuyện gì.

Tôi lập tức xoay người, sờ soạng đi xuống dưới, tầng dưới có chút ánh sáng, tôi nương theo chút ánh sáng này chạy nhanh xuống. Đúng lúc này, tôi nghe thấy những tiếng bước chân vội vàng, vừa vặn tôi cũng chạy tới cửa cầu thang tầng tiếp theo, tôi thấy một người đàn ông, hắn nghe thấy tiếng động, kích động đứng dậy muốn bỏ chạy.

Tôi quát: “Là ai? Ai đang làm gì đó?”

Nương theo bóng người đó, tôi thấy còn có một người co quắp, khẳng định là một cô gái.

Thấy hắn muốn chạy, tôi bước nhanh xuống lầu: “Đừng chạy”.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 8: Tôi bị hãm hại, Gia Tuấn khuyên giải

Edit: 4ever13lue

Hắn lập tức mở cửa ở phía góc cầu thang, cửa bị kéo ra, tôi nương theo ánh đèn ở hành lang, thấy rõ người kia.

Tôi kêu lên sợ hãi: “Loris?”

Loris, giám đốc một chi nhánh nước ngoài? Một người Mỹ?

Hắn nghe được tiếng tôi, lập tức quay đầu lại, hắn cũng nhìn thấy tôi.

Tôi kinh ngạc: “Ông Loris, ông ở trong này làm gì?” Tôi lại nhìn người đang nằm dưới đất, “Jacqueline?” Là đồng nghiệp của tôi, cô ấy nằm trên mặt đất, quần áo xộc xệch, nút áo trước ngực bị bung ra, váy bị vén tới thắt lưng, quá rõ ràng là cô ấy say rượu, vừa mới bị tên nước ngoài này xâm phạm.

Tôi tức giận nghiêng răng, tên đàn ông vô sỉ này lại dám có hành động khiếm nhã với một cô gái bị say rượu.

Tôi gọi hắn: “Ông đứng lại, vừa rồi ông đã làm gì?”

Hắn dừng bước, lạnh lùng nhìn tôi, hừ một tiếng, sửa sang lại trang phục trên người một chút, làm như không có việc gì mà bước đi.

Tôi chạy theo: “Quay trở lại đây.” Tôi đi bắt lấy hắn: “Sao ông lại có thể khi dễ một cô gái chứ?”

Hắn gạt cánh tay tôi ra, dùng tiếng Hán ít ỏi của mình trả lời tôi: “Cô ta say rượu, tự mình ngồi lên đùi tôi, quyến rũ tôi, tất cả các đồng nghiệp đều nhìn

thấy, cô nói tôi khi để cô ta sao? Cô có chứng cứ không?”

“Nếu không phải là ông khi để cô ấy, sao lại có thể kéo cô ấy đến chỗ này? Ông muốn nói các người là tình nguyện sao?”

Loris hất mặt, thô lỗ nói với tôi: “Câm mồm, người đàn bà này.” Sau đó hắn nhấc tay lên, đẩy tôi thật mạnh về phía sau, tôi không đứng vững, ngã trên mặt đất.

Thất lưng tôi bị đánh ngã rất đau, thừa lúc này, hắn xoay người nghênh ngang mà đi.

Tôi vừa tức vừa vội, lập tức gọi điện thoại cho Bùi Vĩnh Diễm, tín hiệu thông, nhưng đầu dây bên kia là giọng nói của tổng đài.

Trong gian thang bộ, Jacqueline phát ra tiếng rên nho nhỏ, tôi lại nhìn phía trước, Loris đã chạy mất rồi. Tôi rơi vào đường cùng, nhưng trước tiên tôi phải đứng lên, quay về chỗ cầu thang kéo Jacqueline.

Tôi vỗ mặt cô ấy, muốn cho cô ấy tỉnh lại, “Jacqueline, tỉnh lại đi.”

Cô ấy thậm chí không tỉnh lại chút nào, trước tiên tôi chỉ có thể sửa sang lại quần áo cho cô ấy, hiện tại tôi còn không tin có phải là cô ấy bị người đàn ông này thất lễ hay không, mọi chuyện chỉ có chờ cô ấy tỉnh lại mới biết được.

Vậy làm sao bây giờ? Nếu gọi người đến, ngộ nhỡ để cho đồng nghiệp khác biết, sẽ không tốt cho thanh danh của một cô gái, nghĩ tới nghĩ lui, tôi chỉ có thể nín thở chờ cô ấy tỉnh lại, nâng cô ấy đứng lên.

Cô ấy say rượu cả người nhũn ra, sắc mặt ửng hồng, lúc kéo cô đến hành lang, tôi mới phát hiện ra là cô ấy tuyệt đối không đơn giản là chỉ uống rượu.

Tôi vô cùng căm hận, nhân lúc tiệc rượu còn chưa kết thúc, trước tiên tôi dìu cô ấy xuống lầu, đưa cô ấy đến nhà trọ của tôi cái đã.

Đến sáng sớm ngày hôm sau, Jacqueline mới hoàn toàn tỉnh lại.

Cô ấy nghe xong những gì tôi kể thì cũng rất hoảng sợ, lui vào trong chăn, ôm lấy cái gối, hoảng sợ nhìn tôi.

Tôi nói với cô ấy: “Cô yên tâm, tôi sẽ không nói cho người khác biết, nhưng chuyện này không thể để cho kẻ ngoại quốc kia nhón nhơ ngoài vòng pháp luật được. Cô cho tôi biết, hắn có làm gì cô hay không, nếu hắn thật sự lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà làm vậy thì chúng ta phải tố cáo hắn, hắn đây là ****. Còn nữa, hắn đã cho cô uống cái gì vậy? Tôi thấy cô không chỉ đơn giản là uống rượu thôi đâu.”

Jacqueline bị dọa, liên tục xua tay: “Bỏ đi, bỏ qua đi. Tôi nghĩ tôi qua thật sự là tôi uống quá nhiều, tôi cũng không có uống gì khác, chỉ là uống rượu mà thôi.”

Trong lòng tôi hiểu được, cô ấy sợ hãi, nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, Loris là đàn ông nên chẳng phải kiêng dè gì cả, nhưng cô ấy là phụ nữ, ngộ nhỡ bị người khác nói này nói kia phóng đại lên thì thanh danh người con gái không phải sẽ bị hủy hay sao.

Hoàn toàn là do xã hội khắc nghiệt, khiến cho người phụ nữ không có chỗ đứng.

Tôi cũng không hỏi nhiều, mà chỉ bình tĩnh an ủi cô ấy: “Thôi được rồi, sau này thì tránh xa loại đàn ông này đi.”

Tôi đi ra ngoài chuẩn bị bữa sáng cho cô ấy.

Hôm nay, Bùi Vĩnh Diễm phải quay về HongKong, tôi đang suy nghĩ liệu có nên nói chuyện này với anh ta hay không. Có thể là tôi có không liên quan, tôi là người ngoài, nhưng mà nếu chuyện này bị ếm đi, Loris sẽ càng hết sức đắc ý, hắn rất khi dễ người Trung Quốc, không thể nhân nhượng loại đàn ông này được.

Sau khi suy nghĩ, tôi quyết định nói chuyện này với Bùi Vĩnh Diễm, cho nên sau khi đi làm, tôi đi tìm Bùi Vĩnh Diễm ngay.

Có thể là tôi qua trong cuộc họp hằng năm, Bùi Vĩnh Diễm uống nhiều rượu, nên anh ta đi ngủ rất sớm, cho nên mới không nhận điện thoại của tôi. Tôi đã nghĩ tôi sẽ nói chuyện với anh ta như thế nào đây, ngày hôm qua đã xảy ra một chuyện như vậy, rất xấu hổ, nhưng chúng tôi còn phải đối mặt mới nhau, ít nhất thì chúng tôi vẫn còn ở cùng một công ty, vẫn là bạn bè, tôi không muốn mất đi người bạn này.

Điện thoại reo sáu tiếng, tôi đang chuẩn bị gác máy thì anh ta nhận điện.

Tôi vừa định nói chuyện thì bên kia truyền đến giọng nói của thư kí Trần.

Giọng của cô ấy rất nhỏ: “Đỉnh Đỉnh? Cô gọi sớm như vậy có chuyện gì?”

Là cô ấy? Tôi hơi bất ngờ, sau đó tôi lại nghĩ, thư kí Trần là thư kí của Bùi Vĩnh Diễm, cũng không phải là lần đầu tiên cô ấy nghe điện thoại cho anh ta.

Tôi hỏi cô ấy: “Tổng giám đốc Bùi có ở đó không?”

Bên kia cô ấy chần chừ một chút rồi mới trả là tôi: “Anh ta không có ở đây, cô có chuyện gì không?”

Suy nghĩ xong tôi nói: “Tôi không có chuyện gì cả. Đúng rồi, hôm nay Tổng giám đốc Bùi sẽ quay về HongKong đúng không? Tôi chỉ là muốn chúc anh ấy thuận buồm xuôi gió mà thôi.”

Cô ấy trả lời tôi rất chuyên nghiệp: “Tôi sẽ chuyển lời của cô tới anh ta.”

“Được, tốt.”

Tôi cúp điện thoại.

Mãi cho đến khi Bùi Vĩnh Diễm đi rồi, anh ta cũng không hề gọi điện thoại cho tôi. Tôi đã nghĩ rằng anh ta sẽ giống như trong tiểu thuyết, gọi điện thoại cho tôi, ít nhất là nói mấy câu dịu dàng thăm thiết? Nhưng tôi cảm thấy ngược ngược, nếu thực sự phải đối mặt, chúng tôi có thể nói gì đây?

Tôi lác lác đầu, không thêm nghĩ nữa.

Ở văn phòng, tôi lại thấy Loris, hần lạnh lùng nghiêm mặt, cụp mí mắt nhìn tôi, tôi hung dữ trừng mắt liếc hần..

Đàn ông thôi, tôi không sợ đâu.

Nhưng không ngờ rằng sóng yên biển lặng không quá ba ngày, Jacqueline cũng tới tìm tôi.

Tôi đang rửa tay ở trong nhà vệ sinh, Jacqueline bước vào, cô ấy vừa vào cửa, trong nháy mắt xoay người khóa cửa lại.

“Đình Đình.”

Nước chảy ào ào, tôi tò mò vừa rửa tay, vừa hỏi: “Làm sao vậy?” Tôi thấy sắc mặt cô ấy không bình thường.

Không ngờ cô ấy đi tới, lúc tay tôi hoàn toàn không kịp đề phòng, cô ấy đẩy tôi ra phía sau, chúng tôi lập tức bổ nhào vào trong bồn nước.

Tôi bị chọc tức, đứng thẳng dậy hỏi cô ấy: “Jacqueline, cô điên rồi à?”

Ngực cô ấy đập phồng kịch liệt, trong mắt đã ngập nước, “Cô nói xem, cô vì cái gì phải đi rải tin đồn chứ, nói tôi cùng Loris quan hệ bất chính ở cầu thang?”

Tôi trừng lớn mắt “Cô đang nói bậy bạ gì đó? Tôi đi rải lời đồn như thế khi nào chứ?”

Cô ấy xông lên, càng làm tôi ngã trên bồn rửa, tôi bị ngã ngửa về phía sau, thét chói tai, tôi bị ướt.

Cô ấy mắng tôi: “Không phải cô thì là ai? Người biết chuyện này chỉ có cô, tôi và Loris. Chẳng lẽ là Loris? Hay là tôi? Là hai người trong cuộc chúng tôi ư?”

Tôi sợ hãi ngây người, chuyện gì đây?

Tôi cấp bách dậm chân giải thích “Tôi không có, tôi chẳng nói gì cả, chuyện của cô, tôi chưa hề nói với ai cả, tôi biết rõ thanh danh của người con gái là quan trọng nhất, tôi.....”

“Cô im miệng cho tôi.”

Cô ấy chỉ vào tôi mà mắng: “Loại phụ nữ này, tôi đã nhìn rõ cô rồi, mặt ngoài cô an ủi tôi, làm bộ quan tâm, nhưng mà sau lưng lại liều mạng nói móc tôi, thêm mắm thêm muối vào, cô thật sự khiến cho tôi cảm thấy ghê tởm.”

Tôi ngây dại.

Cô ấy mở cửa đi rồi, tôi tức giận chống tay trên bồn nước, trước mắt biến thành màu đen.

Tôi cơ bản hiểu ra chuyện này, chẳng trách gần đây trong văn phòng luôn có người xầm xì. Ban đầu thì tôi không để ý, bây giờ tôi đã hiểu được, thì ra họ đang nói chuyện về Jacqueline, nhưng sự việc này làm thế nào mà truyền ra được? Tôi rất giữ mồm giữ miệng, một chữ cũng chưa nói, là ai tung chuyện này ra ngoài?

Jacqueline khẳng định chuyện này là do tôi tung ra, tôi hết đường chối cãi. Tôi muốn tìm cô ấy giải thích, nhưng căn bản là cô ấy không thèm nghe, cô ấy khẳng định chính là tôi. Rõ ràng là cô người hãm hại tôi, chỉ là tôi không tìm ra người kia là ai, nhưng hiện tại tôi phát hiện ra rằng kẻ chủ mưu không chỉ nhắm vào Jacqueline, mà còn chỉ thẳng vào tôi.

Trong lòng tôi buồn phiền, trước kia khi không đi làm, tôi ở phía sau làm người phụ nữ của Gia Tuấn, mỗi ngày tôi chỉ nghĩ thế nào khiến người đàn ông của mình vui vẻ. Hiện tại tôi ra ngoài xã hội bản cùng thối nát này, tôi mới phát hiện ra phải lấy lòng mọi người, thật sự quá khó khăn, cho dù bản danh dự dễ lấy lòng, cũng không hẳn là có thể làm cho tất cả mọi người vừa lòng.

Tôi tức giận, chỉ có thể chịu đựng vậy thôi.

Thật trùng hợp, đúng lúc tôi tan ca, Gia Tuấn liền gọi điện thoại cho tôi.

Hiện tại tôi cũng không muốn phát giận với anh, tôi rất bình tĩnh nhận điện thoại.

“Em có khỏe không?”

“Không tốt lắm, anh thì sao?”

“Cũng không tốt lắm.” Anh trả lời “Không ngại tâm sự với anh chứ.”

“Được.”

Chúng tôi gần như nói cùng lúc: “Anh nói trước đi/Em nói trước đi.”

Thật quá chậm chạp, hai người chúng tôi vậy mà lại khách sáo đến thế.

Tôi ra lệnh: “Anh nói trước đi.”

Giọng anh trong điện thoại nghe hơi buồn: “Hôm nay anh buồn quá, tháng trước có một phiên tòa, anh là đại diện cho bên nguyên đơn, khởi tố đối phương tội cố ý đánh người. Bên anh thắng, đối phương thua kiện, bị phạt giam. Nhưng hôm nay anh biết được một tin, kẻ phạm tội kia ở trong ngục không chịu nổi gánh nặng tư tưởng, hắt nướn cái thìa, mà cái thìa là cán nhọn, đâm xuyên qua dạ dày hắn, bây giờ hắn được đưa vào bệnh viện.”

“Chuyện này sao lại liên quan đến anh? Hắn chết rồi sao?”

“Không có, hắn được cứu sống.”

“Hừ, ban đầu em nghĩ đến phụ nữ là loại động vật ngu xuẩn, hiện tại xem ra đàn ông càng thêm ngu không ai bằng.”

“Đình Đình, nếu lúc ấy thái độ của anh không quá cứng rắn, có lẽ quan tòa sẽ phán hoãn lại.”

Tôi không hề khách khí nói, “Làm chuyện xấu xong thì nói xin lỗi, xem như không có, giống như vào ngục giam rồi còn muốn tự sát, rõ ràng là nên chết đi cho rồi, tiết kiệm đạn cho quốc gia.”

“Tôi hắn không đáng chết, nhiều lắm chỉ là ngồi tù vài năm.”

“Anh không hề sai, anh chỉ là làm công việc của mình thôi, anh là đại diện cho công lý. Nếu lúc ấy anh lo lắng một chút, hắn lại được hoãn lại, như vậy sẽ hại người? Anh có từng suy nghĩ cho lập trường của người bị hại không?”

Anh nhẹ giọng nói: “Nói chuyện với em kiên quyết như vậy, trước kia em không như thế.”

Tôi bắt đầu đi nói: “Trước kia? Trước kia em là như thế nào? Thêu thùa, chỉ ngồi trong nhà thêu hoa sao? Em thật sự chỉ là một cái gỏi thêu hoa mà thôi, Gia Tuấn, hiện tại em không giống thế. Em là chú thỏ nhỏ, bên ngoài chim ưng công kích quá mạnh mẽ, em chỉ có thể khiến cho bản thân mình càng mạnh mẽ.”

“Em thay đổi rồi.”

Tôi than nhẹ: “Đúng, là em thay đổi, lòng em ngày càng mạnh mẽ, da mặt ngày càng dày, hiện tại ý chí sắt đá, không tim không phổi, em cũng có thể cười ha ha mà sống.”

Anh nhẹ nhàng cười ở trong điện thoại, sau một lúc lâu mới nói: “Nghe được giọng của em, khiến sương mù trong lòng anh tan đi mất, thật tốt quá.”

Bạn đang đọc truyện 36 Chiêu Ly Hôn được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 9: Gia Tuấn: “Anh không nên để em đi.”

Edit: 4ever13lue

Đột nhiên trong lòng tôi cảm thấy nóng rực, nhưng tôi lập tức tỉnh táo lại.

Anh lại hỏi tôi: “Còn em, nói anh nghe đi, em lại có chuyện gì phiền lòng sao?”

Tôi thở dài, nói với anh chuyện phiền não mà tôi đang gặp phải.

Anh giúp tôi phân tích: “Quá rõ ràng là em bị người ta hãm hại.”

Tôi buồn rầu: “Vấn đề là em cũng không biết ai là kẻ đâm sau lưng nữa.”

“Không cần biết nhiều như vậy.” Bên kia đầu dây anh an ủi tôi: “Ngủ một giấc, khi mọi chuyện qua đi, tự nhiên sẽ tốt hơn thôi. Lời đồn này cũng không nhất thiết phải để ý tới, cứ phớt lờ đi, chờ họ tìm được người vô tội tiếp theo thì em sẽ trở thành quá khứ thôi.”

“Xin lỗi Gia Tuấn, nhưng em phải trả thù.”

“Không sao, có phải là anh đang lái nhai với em không?”

Bỗng chốc, hai người chúng tôi đều trầm mặc.

Một câu vừa nói ra, lại cảm thấy thật nặng nề, nhưng lại cũng ... Dù sao cũng có cảm giác là lạ.

Tôi phá vỡ trầm mặc trước: “Gia Tuấn, anh khỏe không? Anh nhớ kỹ, phải gửi bệnh án cho em, nếu không em sẽ không nhận điện thoại của anh nữa.”

Anh đành phải nói: “Được rồi.”

“Còn không mau nói cho em biết, hiện tại anh thế nào?”

“Không tồi.”

Không tồi, là thế nào chứ? Tôi hơi hoang mang, nhưng mà tôi không thể hỏi nhiều.

Ở bên kia đầu dây, anh hỏi tôi: “Em có vội không? Anh muốn, muốn ... đến gặp em.”

Tôi bên này không ngừng hoảng hốt từ chối anh: “Không cần đâu, ở đây em bề bộn nhiều việc, nếu anh có tới, em cũng không có thời gian tiếp anh.”

Anh chần chờ ngừng lại một chút, anh thấp giọng mơ hồ không rõ trả lời tôi: “Anh thật sự rất nhớ em.”

Mũi tôi cay cay, cầm bút chì vạch loạn lên bức vẽ.

Anh vẫn nói tiếp: “Anh muốn gặp em một chút, người ta nói đúng, con người là loài động vật ngu xuẩn, cực kỳ ngu xuẩn, hiện tại anh ... nhắm mắt mở mắt đều là bóng dáng của em. Nếu sớm biết rằng sẽ đau khổ như thế này ... anh không nên để cho em đi.”

Tôi luống cuống tay chân: “Gia Tuấn, Gia Tuấn, không đâu, đừng nói như thế.”

Bên kia anh ngập ngừng: “Không biết hiện tại em trở thành như thế nào rồi.”

Kết quả là tôi nói năng lộn xộn, nói ra một câu: “Tính tình em cũng trở nên xấu hơn, thường rất táo bạo. Đúng rồi, Gia Tuấn, trợ lý Thẩm An Nvy của anh thế nào rồi?”

Vừa dứt lời, tôi cũng ngây người, tôi mang cô ta ra làm gì chứ?

Gia Tuấn dừng một chút rồi trả lời tôi: “Anh với cô ấy vẫn là bạn tốt, bây giờ cô ấy đang làm việc ở thủ đô rồi, công việc có vẻ rất bận rộn, anh với cô ấy cũng không có thời gian nói chuyện.”

“Thật ra thì cô ấy cũng không tồi, tính cách rất rõ ràng thẳng thắn. Hiện tại, gặp được một người phụ nữ có tính cách như thế cũng không phải dễ đâu.” Tôi chần chừ một chút “Thật ra, cô ấy rất hợp với anh.”

Gia Tuấn cười khò: “Đình Đình, em lại bắt đầu mĩa mai anh rồi.”

Lúc này, tôi mới nhận ra mình đã nói quá nhiều rồi. Thật ra bây giờ tôi và anh còn có quan hệ gì nữa chứ. Chúng tôi đã ly hôn rồi, cho dù anh có bao nhiêu cô gái hàng đêm hầu rượu trên giường đi chăng nữa, thì có liên quan gì đến tôi?

Tôi nhả nhận nói: “Gia Tuấn, chúng ta lại nói chuyện sau nhé.”

Mỗi lần kết thúc cuộc điện thoại, anh không nói tiếng nào, chỉ là ‘ừ’ một tiếng, rồi để tùy tôi cúp điện thoại.

Cuối cùng, tôi cúp điện thoại.

Bên ngoài trời đã tối, những ngày này quả thật là những ngày rất nhàm chán, khiến cho người ta không khỏi suy nghĩ miên man.

Tôi không thể không uống cà phê đen để lấy tinh thần, mặt khác thì các đồng nghiệp của tôi lại có vẻ sáng suốt hơn tôi nhiều, cứ như trong đầu người ta

có vô số cảm hứng, chỉ cần đặt bút là vẽ ra được rất nhiều những bản thiết kế rất đẹp. Còn có người thì xuất thần nhập dữ liệu vào máy tính, còn tôi, tôi cũng rất quen thuộc với máy tính, tôi thành thạo nhất là tắt và mở máy tính.

Cuộc sống thật quá buồn tẻ, tuy rằng tôi cũng còn trẻ, nhưng tôi cũng không thể giống như các nữ đồng nghiệp khác, xong việc thì rủ nhau đi uống vài ly, tôi là người phụ nữ đã từng kết hôn. Nếu đi chơi, thì khó tránh được những cảm dỗ, tôi không thể như thế được, nhưng nếu không thuận theo thì sẽ cảm thấy không vui. Không, tôi thả ở nhà chuyên tâm thiết kế thì hơn.

Bùi Vĩnh Diễm trở về Hồng Kông thoáng cái đã nhiều tuần trôi qua, nhưng anh ta không hề liên lạc với tôi. Tôi bắt đầu có cảm giác kỳ quái với anh ta, như thể tôi nhớ anh ta vậy. Mỗi khi có người gọi đến thì tôi sẽ hồi hộp không biết có phải là anh ta gọi hay không. Nếu không phải là anh ta gọi, tôi hơi phiền muộn, thậm chí cũng hơi tức giận. Anh ta có ý gì đây? Như thế này mà gọi là theo đuổi sao? Một đóa tươi, một cuộc điện thoại cũng không có. Anh ta nghĩ rằng chỉ cần vài câu ngọt ngào là có thể dụ tôi lên giường sao chứ, anh ta là người như vậy sao?

Bên ngoài tuyết rơi nhiều hơn, điều hòa làm cho nhiệt độ ở trong phòng rất hài hòa, khiến cho người ta có cảm giác ấm áp như mùa xuân. Chúng tôi tập hợp ở phòng hội nghị thảo luận để cho ra bản thiết kế tốt nhất, đến khi mọi người mệt rồi, tôi chủ động đi mua thức ăn. Bởi vì trong lúc mọi người tranh luận, ý kiến của tôi không được ai tiếp thu cả, thiết kế của tôi là kém cỏi nhất, người ta không tiện nói thẳng ra, nhưng lại dứt khoát không quan tâm đến ý kiến của tôi. Cho nên tôi rất biết điều, chủ động để chỗ cho mọi người tranh luận, tôi rất hào phóng đi mua thức ăn đồ uống, vì vậy mà mọi người cũng cực kỳ hòa nhã với tôi.

Chỉ còn hai tuần nữa là đến năm mới, tôi cũng đã hai mươi tám tuổi.

Trưởng phòng thiết kế giao cho tôi một tập tài liệu: “Đình Đình, gửi đến địa chỉ này đi, chú ý là tài liệu này tương đối quan trọng, nhất định phải cẩn thận.”

“Được.”

Hiện tại tuyết rơi quá dày, xe của công ty không thể ra ngoài, tôi mặc áo khoác vào, quyết định đi tàu điện ngầm.

Tôi để tài liệu ở túi, ôm chặt trong ngực, đi khoảng hai mươi phút thì đến gần trạm tàu điện ngầm, phải qua đường cái, đột nhiên phía sau có một chàng trai chạy đến, tôi bất ngờ không kịp đề phòng, chân đứng không vững, bổ nhào về phía trước.

Chàng trai kia nhanh chóng quay lại kéo tôi lên, tôi vuốt cái chân đau mắng anh ta: “Thời tiết như thế này, anh chạy nhanh thế làm gì?”

Anh ta nói không ngừng: “Xin lỗi, thật lòng xin lỗi.”

Tôi nhìn lại trong ngực thì không thấy tập tài liệu đâu, tôi gấp gáp “Tài liệu của tôi.”

Anh ta lập tức chạy lại chỗ cách đó vài mét nhặt lên đưa cho tôi: “Ồ trong này.”

Tôi giật lại, anh ta vẫn còn không ngừng cúi đầu giải thích, tôi không có kiên nhẫn, phẩy phẩy tay bỏ đi.

Rốt cuộc thì tôi cũng đến được trạm, bởi vì hôm nay thời tiết không tốt, xe buýt không chạy, taxi thì chậm, cho nên tàu điện ngầm chính là cách di chuyển tiện lợi nhất. Nhân viên ổn định trật tự không ngừng nhắc nhở chúng tôi: “Không được chen lấn, không được chen lấn, hãy chờ đến lượt mình.”

Hàng người đông nghịt, tôi bị ép trong đám người đến xô lệch cả mũi, nhưng tôi vẫn giữ chặt túi tài liệu, đợi đến tận ba lượt tàu mới lên được.

Tới nơi cần đến, tôi thở phào, bước đến chỗ bàn tiếp tân, cô tiếp tân đưa tôi đến gặp người quản lý.

Người quản lý rất khách khí đón tôi rồi nói không ngớt lời: “Thật ngại quá, thời tiết xấu như vậy, cô vẫn phải tự mình mang tài liệu đến.”

“Không sao cả, nên như thế mà.”

Người quản lý kia nhận lấy túi tài liệu, định mở ra kiểm tra rồi khích lệ tôi một chút, không ngờ mở ra vừa xem hai trang, vẻ tươi cười trên mặt anh ta cứng lại.

“Đây là?” Anh ta ngập ngừng.

Tôi cũng thấy lạ, về mặt anh ta thay đổi trong nháy mắt, tôi chồm qua nhìn, lúc này tôi cũng ngây người.

Chỉ thấy bên ngoài túi tài liệu vẫn nguyên vẹn, nhưng bên trong hoàn toàn là giấy trắng, không có một chữ nào.

Anh ta khó hiểu hỏi tôi: “Cô Đình, xin hỏi thế này là sao?”

Tôi cũng không hiểu được: “Tôi không biết, lãnh đạo công ty đưa tài liệu cho tôi, lúc đó tôi còn tự mình mở ra kiểm tra, hoàn toàn không phải như thế này, không phải, không phải đâu...”

Anh ta trừng lớn mắt nhìn tôi, “Cô Đình, cô có biết tài liệu này quan trọng thế nào không?”

Tôi sốt ruột: “Cả quãng đường tôi đều ôm chặt túi văn kiện này trong ngực, tôi không hề rời nó ra, tại sao lại có thể như vậy, chuyện này là không thể.”

Đột nhiên tôi nhớ ra, lúc đi trên đường, bị người ta đụng phải, tôi ngã sấp xuống, chung quanh có rất nhiều người qua lại, người kia nhanh chóng quay lại đỡ tôi.

Tôi kinh hãi: “Là anh ta.”

“Cái gì?”

Tôi vội gằn chết, trời ơi, tài liệu đã bị người ta đánh tráo.

Tôi không ngừng giải thích, người quản lý kia phiền chán xua tay trước mặt tôi: “Cô Đinh, tôi không muốn nghe cô nói nhiều, nếu như theo đúng như lời cô nói, tài liệu này đã bị người ta đánh tráo, như vậy thì đối phương nhất định là cố ý, đã sớm có âm mưu, thấy cô đi ra cửa thì liền đi theo cô, như vậy phiền cô có thể mang cái này trở lại nơi cô đã nhận nó không?”

Tôi lắp bắp: “Tôi lập tức quay về công ty, tôi lập tức báo quản lý của chúng tôi in một bản khác.”

Đối phương cười lạnh: “Cô Đinh, cô có biết là trên thương trường, chỉ cần một phút là có thể tạo ra kỳ tích, cũng có thể hủy diệt một cái gì không?”

Tôi liên tục gật đầu, tôi hiểu.

Tôi lại không nhìn được mà phàn nàn: “Vị quản lý này, nếu tài liệu này quan trọng như vậy, vì sao các người không trực tiếp dùng bưu kiện truyền thông? Tại sao còn dùng sức người chạy tới chạy lui làm gì?”

Anh ta cười nhạt: “Cô Đinh, cô thật sự là quá ngây thơ rồi, cô đi như vậy, lẽ ra là nên chuẩn bị máy tính xách tay chứ? Hiện tại, chúng tôi muốn thấy cái gì đó có thật kia.”

Tôi ừ ừ đứng lên, trời ơi, tôi làm sao bây giờ?

Tôi gọi điện thoại về công ty, lắp bắp báo cáo chuyện này với quản lý. Quản lý nghe xong, đầu tiên là trầm mặc, sau đó mới trả lời: “Được rồi, cô về công ty trước đi.”

Tôi thấp thỏm bất an trở về công ty, vào phòng họp, tôi lại ngây người.

Chỉ thấy trước mặt tôi là bốn vị lãnh đạo công ty, một người là tên đáng chết Trần Vĩnh Đạt, một người là kẻ đáng giận Loris, còn có quản lý Cao trực tiếp lãnh đạo tôi, sau cùng là Phó tổng giám đốc của công ty.

Phó tổng giám đốc hỏi tôi: “Đinh Đinh, cô đã đánh mất tài liệu quan trọng sao?”

Tôi thấy khó quá, liên tục nhận lỗi: “Thật lòng xin lỗi Phó tổng giám đốc Lương.”

Sắc mặt của Phó tổng giám đốc Lương rất có coi, ông ta quay mặt đi.

Trần Vĩnh Đạt hả hê nhìn tôi, vẻ mặt như thể ‘cô cũng có ngày hôm nay’. Loris thì lạnh lùng liếc tôi.

Quản lý Cao xấu hổ giải thích với Phó tổng giám đốc Lương: “Đinh Đinh nói, cô ấy bị người ta đụng phải giữa đường, tôi nghĩ có thể là tài liệu bị mất lúc đó.”

Tôi trả lời lộn xộn: “Phó tổng giám đốc Lương, thật lòng xin lỗi, tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Loris hừ một tiếng: “Cô gái, cô chịu trách nhiệm? Cô gánh vác nổi sao?”

Trần Vĩnh Đạt cố ý kéo dài giọng: “Sao lại không thể chứ, có lẽ người ta có đường tắt mà.”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 10: Tôi hoàn toàn bị hãm hại

Edit: 4ever13lue

Hai kẻ hèn mọn kia đắc ý ngồi nhìn tôi, tôi tức giận rất muốn đi lên bóp chết rồi nhổ sạch lông bọn họ, nhưng mà tôi không thể. Bây giờ tôi chỉ là một con kiến nhỏ bé để cho người ta bắt nạt, hơn nữa tôi chịu mắng là được chứ gì, tội gì phải mang Bùi Vĩnh Diễm vào chuyện này để anh ta cũng bị mắng chung, anh ta không phải là người có lỗi mà.

Phó tổng giám đốc Lương phát tay: “Cô về trước đi.”

Loris quát: “Không được, cô ta không được đi, hiện tại cô ta là đáng nghi nhất, tài liệu là cô ta cầm, ai có thể chứng minh được là không phải cô ta có ý thông đồng với người ngoài chứ?”

Trần Vĩnh Đạt cũng nói: “Đúng, Đinh Đình, cô phải ở lại đây, giao nộp cả điện thoại lên đây, cô không thể tùy tiện gọi điện thoại được, không được liên lạc với người ngoài. Trước khi giải quyết xong việc này, mọi hành động của cô đều phải xin chỉ thị của công ty.”

Tôi ngây dại: “Dựa vào cái gì chứ? Tôi cũng không phải là tội phạm, các người không thể cầm đoán tôi như vậy được.”

Nhưng sự kháng nghị của tôi không có hiệu quả.

Tôi biết là tôi bị người ta hãm hại, chỉ là tôi không làm gì được, tôi bị giam trong phòng họp này. Lúc này, tôi mới cảm giác được bị cô lập là như thế nào, bọn họ không thể làm như vậy, cho dù tôi đã gây ra sai lầm thì cũng không phải là tôi cố tình. Tôi cũng có thể khiếu nại, chỉ có cảnh sát mới có quyền giam giữ tôi.

Tôi mở cửa, bên ngoài đã có bảo vệ đứng canh, tôi hỏi anh ta: “Tôi không thể gọi điện thoại được sao?”

Quản lý Cao nói với tôi: “Đinh Đình, cô không thể, bây giờ cô đang bị nghi ngờ, nếu cô muốn rửa oan, thì chỉ có cách là giả ngốc thôi. Hiện tại, tất cả các đồng nghiệp ở bộ phận thiết kế đều đang rất khẩn trương làm lại từ đầu, mọi người phải mất nhiều thời gian hơn mới có thể làm xong được. Hiện tại chúng ta đã bị đối thủ khổng chế, cho nên càng phải có một bản thiết kế hoàn chỉnh hơn, nhưng vấn đề là ngày mai đã là buổi đấu thầu rồi, chúng ta kiểm đầu ra nhiều thời gian như thế chứ?”

Tôi thở dài, đóng cửa lại, tôi lui vào một góc phòng.

Tôi rất đói, nhưng cho dù không có ai canh chừng, tôi cũng không dám xuống ăn cùng mọi người, bởi vì tôi là người có lỗi. Cũng may là trong phòng họp có một thùng nước, nếu tôi đói hay khát thì có thể uống nước.

Tôi mơ mơ màng màng thiếp ngủ lúc nào không hay, tôi gục đầu trên bàn trong phòng họp, hơn nữa tôi cũng không dám mở điều hòa, tôi sợ người ta nói tôi lãng phí tài nguyên công ty, cả một phòng họp lớn như thế chỉ có mình tôi mà lại mở điều hòa.

Tôi rất nhanh bị cái lạnh làm cho tỉnh lại, sờ bàn tay, hoàn toàn lạnh ngắt, tuy rằng có mang giày, nhưng ngay cả gót chân cũng đông lạnh hết cả.

Chẳng lẽ thật sự là tôi phải ngây ngốc ở phòng họp này cả đêm hay sao?

Quản lý Cao mở cửa đi vào, anh ta hỏi tôi: “Vì sao không mở điều hòa?”

Tôi thấp giọng nói: “Tất cả mọi người đã rất vất vả rồi. Thật lòng xin lỗi.”

Quản lý Cao nói: “Cô về đi, tôi tin tưởng là cô vô tội, nhưng vấn đề là, hiện tại chuyện này gây ảnh hưởng rất xấu, tôi không có cách nào bênh vực cô được. Thật ra giam cô ở trong này, cũng là vô ích mà thôi, chỉ bằng để cô trở về nhà ngủ một giấc, đợi kết quả của buổi đấu thầu ngày mai rồi nói sau.”

Tôi gật gật đầu, vuốt thắt lưng hơi bị tê của mình, đột nhiên tôi nghĩ ra, lại thử thăm dò anh ta: “Quản lý Cao, xin hỏi Tổng giám đốc Bùi có biết chuyện này không?”

Anh ta trả lời tôi: “Hiện tại, Tổng giám đốc Bùi còn chưa biết, anh ta đi Malaysia, nhưng mà chuyện này lớn như vậy, tổng công ty ở Hồng Kông nhất định là phải biết, cho nên chúng tôi phải báo cáo với Chủ tịch. Cô về trước đi, thật ra là giam cô ở trong này cũng chẳng ích lợi gì. Nếu như cô thật sự là kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này, vậy thì hẳn là cô có rất nhiều cách để che giấu đi. Nhưng mà Đinh Đình, thật lòng xin lỗi, tôi chỉ là một quản lý nhỏ nhỏ, chức vị của Trần Vĩnh Đạt và Loris cao hơn tôi, tôi chỉ là một nhân viên quen, không thể nào chống lại bọn họ, may là Phó tổng giám đốc Lương cũng đồng ý, cô về nhà đi.”

Tôi thấp giọng nói: “Cảm ơn anh, Quản lý Cao.”

Ra khỏi phòng họp, tôi nhìn phòng thiết kế bên kia, mọi người vẫn còn đang chiến đấu, giờ khắc này tôi thật sự rất áy náy, đều bởi vì sai lầm của tôi mà mới khiến mọi người vất vả như vậy.

Tắm rửa xong, tôi ngồi trên sofa trong nhà, rầu rĩ nghĩ về những chuyện xảy ra mấy ngày nay.

Tôi nhin không được, lại gọi điện thoại cho Gia Tuấn.

“Gia Tuấn.”

“Có chuyện gì?”

Tôi nói chuyện này cho anh nghe.

Bên kia đầu dây, anh suy nghĩ xong thì trả lời tôi: “Đinh Đình, là ai đã giao tài liệu cho em?”

Tôi nghĩ: “Chính là Trưởng phòng thiết kế.”

“Đình Đình, anh nghĩ ngờ là ở trong công ty em đã vô tình gây hiềm khích, có khi nào chuyện này có liên quan đến chuyện đồng nghiệp người nước ngoài bất lịch sự kia không?”

Tôi vẫn không dám tin: “Là như vậy sao? Em không dám chắc.”

“Dù sao đi nữa thì bọn họ cũng không thể giam giữ em được, họ không có quyền hạn chế tự do của em, công ty em có quy định hà khắc vậy sao? Được thôi, cho dù công ty của em có quy định như vậy đi chăng nữa, thì điều này cũng hoàn toàn không phù hợp với quy định của pháp luật. Em là một công dân bình thường có năng lực hành vi dân sự, ngoài cơ quan có thẩm quyền ra, thì bất cứ tổ chức hay cá nhân nào cũng không có quyền giam lỏng hoặc hạn chế tự do của em, em có quyền khiếu nại.”

Tôi đỡ trán: “Phó Gia Tuấn, em xin anh, anh không cần nói với em những điều khoản này nọ như thế, anh bị bệnh nghề nghiệp thật rồi đấy.”

“Xin lỗi, anh có hơi nhạy cảm.”

“Bây giờ em chỉ muốn mau chóng giải quyết xong chuyện này, tìm cho ra manh mối, em vẫn còn muốn tiếp tục làm việc tại công ty này.”

Giọng anh ôn hòa: “Đình Đình, nghe lời anh, ‘Bình lai tướng đáng, Thủy lai thổ yểm’*, em còn chưa ăn cơm, đúng không? Anh xem dự báo thời tiết, bây giờ bên ngoài tuyết rơi rất dày, đường đi không được tốt, nếu ở gần đó có quán ăn, em nên xuống đi ăn no một bữa đi, nếu không dù em có ngồi đó hờn dỗi đi chăng nữa, cũng chẳng nghĩ ra được cách, chỉ càng thêm vô ích mà thôi, đúng không?”

Tôi gật đầu: “Anh nói đúng, bây giờ em quyết định xuống dưới kia ăn một bữa cơm ngon, nếu chưa đủ,” tôi nghĩ “Em còn có thể ăn một đĩa rau trộn dưa leo, vừa nhẹ nhàng lại vừa ngon.”

Anh vừa lòng: “Tốt, em nghĩ xem, ngay cả Ông trời cũng còn phải phiền não, huống chi là người phạm trần như chúng ta?”

Tôi cười: “Đúng, đúng rồi, anh ăn cơm chưa?”

“Anh cũng chưa ăn, được rồi, anh cũng đi ăn cơm đây.”

Tôi ha hả trêu ghẹo: “Đi thôi, nếu thấy cô gái nào xinh đẹp, đừng quên bắt chuyện một chút.”

Thật ra là tôi chỉ định nói đùa cho vui thôi, không ngờ Gia Tuấn dừng lại, trả lời tôi: “Không cần, anh đã có được cô gái xinh đẹp nhất trên thế giới rồi.”

Tôi hơi xấu hổ, hắng giọng: “Em đi đây, Gia Tuấn, nói chuyện sau nhé.”

Tôi nhanh chóng gác máy.

Thật ra, hiện tại cùng Gia Tuấn thế này, tôi cảm thấy như vậy cũng tốt, những ngại ngùng giữa chúng tôi cũng như tiêu tan mất. Vốn là đã trải qua rất nhiều khổ sở như vậy, cuối cùng thì chúng tôi cũng có thể làm bạn bè, thật đáng ăn mừng. Đã từng có lúc, tôi khổ sở la hét, mắng nhiếc đến đau cả đầu, hiện tại tôi không mắng mỏ, anh cũng không tức giận, chúng tôi thực sự có thể làm được, để cho trời quang mây tạnh.

Tôi mặc áo khoác vào đi ra, bên ngoài kia từng mảng lớn bông tuyết đang rơi.

Tôi kinh ngạc nhìn bầu trời, một khoảng trời mênh mông.

---

*‘Bình lai tướng đáng, Thủy lai thổ yểm’: “Kẻ thù đến đã có hủ lĩnh chống đỡ, Nước tràn vào ắt sẽ có đất cản trở.”

Trong chương này, Gia Tuấn muốn khuyên Đình Đình đừng nên quá lo lắng, chuyện xảy ra ở công ty thì đã có lãnh đạo giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 11: Tôi không quan tâm đến con trai của ông

Edit: 4ever13lue

Buổi sáng hôm sau, tôi đến công ty mà trong lòng cứ không yên, lúc đi đến phòng nghỉ để uống cà phê, tôi gặp hai đồng nghiệp trong tổ thiết kế, một

người đang uống thuốc tăng lực, thấy tôi, cô ấy tức giận kéo dài giọng: “Thật tốt quá nhỉ, cô thì chẳng phải làm gì, còn chúng tôi thì cực khổ cả một đêm.”

Tôi thấp giọng nói: “Thật lòng xin lỗi.”

Đồng nghiệp kia hòa giải: “Quên đi, cũng không phải là cô ấy cố ý.”

Tôi cũng không ngờ bên trong nội bộ lại có thể nói những lời lạnh nhạt như vậy, nhưng thật ra thì, mọi người đi làm, ai cũng muốn nhận lương mà, bây giờ chỉ vì sai lầm của tôi, mà làm hại mọi người phải cực khổ. Buổi đấu thầu ngày hôm nay còn chưa biết có qua được hay không, nếu như không thành công, thì toàn bộ những vất vả của mọi người đều uổng phí cả, tiếp theo chính là tiền thưởng cuối năm sẽ bị cắt, chuyện này có liên quan đến lợi ích của mỗi người, vậy thì ai còn có thể vui vẻ cơ chứ?

Tôi yên lặng trở về chỗ ngồi của mình, chờ đợi kết quả đấu thầu.

Vừa mới đến trưa, thật sự là rất lo lắng sợ hãi, mà mỗi khi tôi căng thẳng thì sẽ uống nước không ngừng, kết quả là tôi cứ uống hết ly này đến ly khác, cũng đi WC liên tục, đi tới đi lui hết mấy lần, đầu đầu cũng toàn là đầu chân của tôi.

Cuối cùng thì cũng đến thời gian giữa trưa, tôi nhìn đồng hồ, ước chừng buổi đấu thầu có lẽ đã xong, lúc này tôi mới thử gọi điện thoại cho Quản lý Cao hỏi thăm tình hình.

Giọng của Quản lý Cao ở bên kia đầu dây nghe cũng rất mệt mỏi, anh ta hỏi tôi: “Chuyện gì?”

Tôi khó nhọc hỏi: “Quản lý Cao, xin hỏi buổi đấu thầu lần này?”

Bên kia anh ta dừng lại một chút, sau đó nói: “Chúng ta không qua.”

Trong lòng tôi lập tức chùng xuống, vài giây sau, tôi lại hỏi: “Xin hỏi, nguyên nhân có phải là vì đề án bị lộ hay không?”

“Đinh Đinh, hiện tại chuyện này cũng rất khó nói, dù sao thì quả thật là chúng ta gặp phải đối thủ rất mạnh. Bản thiết kế của bên kia còn hoàn hảo hơn của chúng ta, lần này chúng ta bại trận vô cùng thê thảm.”

Tôi vô cùng khổ sở: “Thật xin lỗi, thật lòng xin lỗi.”

Gác điện thoại xong, tôi thấy ánh mắt của các đồng nghiệp xung quanh đều rất phức tạp, có hả hê, có kinh ngạc, còn có Jacqueline, vừa nhìn thấy tôi, cô ta trừng mắt liếc tôi một cái, chẳng buồn nói với tôi dù chỉ một lời.

Tôi không biết rốt cuộc là tôi đã đắc tội với ai, tôi thật sự chỉ muốn làm một người bình thường, vì sao lại gặp phải những chuyện khó khăn này chứ.

Liên tiếp hai ngày, tôi đều ở trong cảm giác lo sợ, bởi vì đấu thầu không thành công, tâm tình của nhân viên lớn nhỏ trong công ty cũng không tốt lắm, vẻ mặt ai cũng đều có phần nghiêm trọng, cả công ty chẳng một ai nói tiếng nào.

Nhưng không ngờ, lại xảy ra một chuyện khiến tôi bất ngờ.

Buổi chiều, khi tôi đang làm việc, Phó tổng giám đốc Lương bảo tôi: “Đinh Đinh, cô đến văn phòng tôi một chuyến, Chủ tịch đã đến đây rồi.”

Chủ tịch? Trong lòng tôi cả kinh, là cha của Bùi Vĩnh Diễm?

Tôi bất an không yên đứng trước cửa văn phòng Phó tổng giám đốc Lương, một lúc lâu sau lấy hết can đảm, tôi mới gõ cửa.

Sau khi vào trong, cuối cùng thì tôi cũng nhìn thấy vị Chủ tịch uy nghiêm, còn có cả gương mặt biến sắc của Phó tổng giám đốc Lương.

Vừa thấy tôi đi vào, Phó tổng giám đốc Lương lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Tôi căng thẳng đứng phía trước bàn làm việc của Phó tổng giám đốc Lương, hai tay tôi xoắn cả lại, không dám nhìn Chủ tịch.

Rốt cuộc, Chủ tịch Bùi mở miệng trước: “Cô chính là Đinh Đinh?”

Giọng nói ông ta trầm thấp lại ẩn chứa sự uy nghiêm, tôi giống như bị ai đó vỗ thật mạnh vào vai một cái, vội vàng trả lời: “Đúng vậy, thưa Chủ tịch.”

“Người cứu con trai ta cũng là cô?”

Tôi không lên tiếng.

Đột nhiên ông ta cao giọng quát: “Nếu đã cầm tiền, vì sao còn ở lại công ty? Là chê tiền quá ít sao?”

Tôi ngẩng mạnh đầu: “Chủ tịch, ông cảm thấy mạng sống của con trai mình là có thể dùng tiền để mua về sao?”

Ông ta lạnh lùng nhìn tôi, để lộ ra biểu cảm không hề có chút nào ôn hòa. Trước kia, tôi từng nhìn thấy ảnh của Chủ tịch trên tạp chí, tôi rất ấn tượng với

về mặt hòa ái hiền lành, tướng mạo đỉnh đặc, Bùi Vĩnh Diễm cũng có di truyền không ít từ ông ta. Nhưng mà bây giờ thật sự gặp được ông ta, tôi chỉ cảm thấy cả người lạnh toát.

Ông ta lạnh lùng nói: “Cô là loại phụ nữ này.”

Tôi hiểu được ý của ông ta, ngay tức khắc tôi cảm thấy tức giận, tôi không hề khách khí nhìn ông ta, tôi muốn nghe xem ông ta sẽ nói cái gì.

Chủ tịch Bùi hừ một tiếng: “Chẳng qua cô chỉ là một người phụ nữ gặp lợi quên nghĩa, bây giờ đã ly hôn với chồng rồi nên muốn đến quán lấy Vĩnh Diễm, đúng không?”

Tôi tức giận cắn răng, không ngại ngừng gì mà nói: “Chủ tịch, ông có quyền gì mà phán xét tôi? Tôi đến là vì chuyện công việc, không phải đến đây nghe ông răn dạy và chê nhạo. Chuyện tôi ly hôn hay không là việc cá nhân của tôi, không cần ông soi mói. Về việc tôi có quán lấy Tổng giám đốc Bùi hay không thì chính anh ta hiểu rõ nhất. Công ty cho tôi cơ hội được làm việc, tôi chỉ muốn làm việc thật tốt, cho nên tôi mới quay về công ty, còn chi phiếu kia, nếu ông cảm thấy hứng thú thì có thể đến phòng tài vụ kiểm tra, tôi đã mang chi phiếu trả lại cho thư kí Trần rồi. Thứ nhất, tôi không ham chút tiền ấy. Thứ hai, tôi cũng không cho rằng tôi làm việc kia là vì tiền. Tôi tôn trọng Tổng giám đốc Bùi, tôi cũng chỉ là muốn làm một nhân viên bình thường, làm một người bạn tốt với anh ta.”

Ông ta ngắt lời tôi: “Chỉ đơn giản là bạn bè tốt? Một nhân viên bình thường sao? Đây là suy nghĩ của cô à? Tùy tiện để lộ tư liệu bí mật của công ty cho người ngoài cũng là suy nghĩ của cô?”

Tôi tức giận nghiêng răng: “Chủ tịch, ông nói chuyện phải có lý lẽ, ông có bằng chứng gì mà nói là tôi cố tình để lộ bí mật?”

Chủ tịch Bùi rõ ràng là người đứng trên hàng triệu nhân viên, thế nhưng lúc này lại hoàn toàn không có phong độ, ông ta lại còn gầm lên với tôi: “Cô cảm miệng cho tôi, lập tức rời khỏi Phiếm Hoa ngay.”

Tôi cười ha hả: “Người ta nói con trai giống như cha, thật không ngờ rằng một thanh niên có tài như Bùi Vĩnh Diễm lại có thể có một người cha không khôn khéo như thế.”

Ông ta bị tôi làm cho tức giận.

Tôi thông dong xoay người, đi thì đi, tôi đây không cần.

Tôi vừa định đi, ông ta lại bảo: “Đứng lại.”

Tôi chẳng thèm để ý, bây giờ tôi đã không còn là cấp dưới của ông ta, tôi chẳng có lý do gì phải nghe lời ông ta nói cả.”

“Cô đứng lại đó cho tôi, cô lại muốn đi khóc lóc kể lể với Vĩnh Diễm à? Lại muốn làm cho nó mềm lòng, muốn chia rẽ cha con chúng tôi sao?”

Tôi không nhịn được nữa, quay đầu lại: “Ông Bùi, ông cùng tuổi với cha tôi, tôi cũng rất tôn trọng ông, cho nên tôi mới lịch sự nói chuyện với ông, nhưng tôi cũng không thể đứng yên ở đây cho ông si nhục, ông sợ tôi quyến rũ con trai ông sao? Tôi cũng không ngại nói cho ông biết, con trai ông còn kém xa so với chồng trước của tôi. Chưa nói đến việc anh ta chẳng đáng để tôi phải quyến rũ, cho dù anh ta có đáng giá đi chăng nữa thì tôi cũng không thèm. Tôi cũng nhắc cho ông một việc, ông Bùi, nếu con trai ông thích cô gái nào đó, thì ông nên tùy ý anh ta đi, dù sao đi chăng nữa thì sau này, người đầu ắp tay gối với con trai ông là vợ anh ta chứ không phải ông, ông định tranh con cùng vợ anh ta hay sao? Ông sống lâu được bao nhiêu năm để tranh giành chứ?”

Lời nói này của tôi là vô cùng ác độc, tôi biết như vậy là không hay, không có giáo dục, thế nhưng tôi thật sự không quan tâm.

Lúc tôi trở lại chỗ ngồi, đang sắp xếp đồ đạc thì Quản lí Cao gọi tôi lên văn phòng anh ta.

Quản lí Cao có phần không vui: “Đinh Đinh, thật lòng xin lỗi. Tôi biết là cô bị oan, nhưng tôi bất lực.”

Trong việc này, tôi không thể trách ai được cả, sai phạm thì ắt có người phải gánh tội, rất không may đó là tôi, thế nên tôi nên ung dung mà chấp nhận thôi.

Anh ta đưa một tập tài liệu cho tôi, tôi nhận lấy. Thì ra là kết quả xử lý của sự việc lần này, thật sự là rất nhanh chóng a, trong lòng tôi khen ngợi, buổi đầu thầu vừa kết thúc thì ở đây ý kiến về cách xử lý rắc rối lần này cũng được quyết định. Tôi đọc trên tài liệu, viết rất đơn giản, ‘Bởi vì tài liệu bị mất, để lộ bí mật của công ty, nhân viên Đinh Đinh có liên quan trực tiếp lập tức bị sa thải, những người khác thì...’.

Tôi cười khổ: “Thật lòng xin lỗi quản lí Cao, đã khiến anh cũng phải chịu phạt rồi.”

Anh ta nói: “Phạt tội liên đới là dĩ nhiên, không quan trọng, Đinh Đinh, cô ra khỏi Phiếm Hoa rồi, hãy cố gắng nhé, có thời gian thì hãy liên lạc.”

Tôi gật đầu, bắt tay anh ta.

Tôi bình tĩnh đóng cửa văn phòng anh ta lại. Sau khi trở lại, tôi mới nhận ra ánh mắt mọi người nhìn tôi đều thay đổi, tất cả đều là đồng tình, có thể là mọi người đang nghĩ ‘quên đi, cô ấy cũng đã bị trừng phạt thích đáng rồi, không nên tiếp tục nói móc nữa.’

Những đồng nghiệp mà bình thường tôi không hay gặp cũng ra về ôn hòa với tôi. Tôi bình tĩnh quay về chỗ ngồi thu dọn đồ đạc.

Tôi bỏ đồ dùng cá nhân vào thùng, dùng khăn lau sạch sẽ mặt bàn, tôi mở máy tính lên, muốn thu dọn tư liệu này nọ trong máy tính như ảnh chụp hay những bộ tiểu thuyết hoặc bài hát tôi lưu vào trong lúc rảnh rỗi, có một đồng nghiệp nói với tôi: “Đình Đình, xin lỗi, hiện máy tính của cô không thể dùng được, những thứ bên trong này phải để công ty đến xử lý.”

Tôi hiểu: “Được.”

Trên mặt bàn cũng có một đồng ảnh chụp của tôi, tôi hỏi anh ta: “Cái này tôi cũng không thể mang đi sao?”

“Xin lỗi, cũng không được.”

Tôi đành chịu vậy, chỉ có thể tiếp tục thu dọn đồ vậy này nọ rồi dùng băng keo dán thùng lại. Tôi cười cười nhìn mọi người, sau đó mang thùng đi ra ngoài, mới vừa đi hai bước, tôi ngừng lại, bởi vì tôi phát hiện ra có hai bảo vệ đi theo tôi.

Tôi quay đầu lại, tò mò hỏi anh ta: “Vì sao phải đi theo tôi? Lúc tôi thu dọn đồ đạc, anh cũng thấy rồi mà, tôi chỉ mang theo đồ vật cá nhân của mình thôi.”

Anh ta trả lời giọng gào: “Thật xin lỗi, công ty có quy định, phải giám sát nhân viên bị sa thải, sau đó mới được đi.”

Lập tức tôi có cảm giác bị sỉ nhục nặng nề.

Trong lúc giận dữ, tôi lấy điện thoại ra gọi cho Bùi Vĩnh Diễm.

Không biết là anh ta đang ở Hồng Kông hay là vẫn còn ở Malaysia. Không biết là anh ta có biết chuyện này hay không. Tôi không nhận được nữa, thà chết chứ không chịu nhục, bây giờ tôi muốn hỏi anh ra, rốt cuộc Phiếm Hoa có lý lẽ gì không.

Điện thoại không liên lạc được, đúng lúc này, ở phía sau truyền đến một giọng nói uy nghiêm, là Chủ tịch Bùi, ông ta đang đứng cùng Loris ở hành lang.

“Bảo vệ dẫn cô ta ra ngoài, Phiếm Hoa tuyệt đối không chứa chấp loại phụ nữ tiết lộ bí mật công ty này dù chỉ một phút, lập tức dẫn cô ta ra ngoài.”

Tôi nhìn ánh mắt mọi người, tất cả mọi người đều luống cuống ngồi vào vị trí của mình tiếp tục làm việc, Chủ tịch đã tự mình lên tiếng, còn có ai dám hé răng nói lời nào.

Tôi hiểu ra, lần này cha của Bùi Vĩnh Diễm đến Bắc Kinh, cũng không phải chỉ là vì chuyện sa thải một nhân viên quen như tôi, ông ta chính là muốn tôi phải đi, vĩnh viễn không được quần lấy con trai ông ta. Ông ta còn muốn tôi mất hết mặt mũi, nhận đủ mọi lời phỉ báng của người khác.

Tôi cắn răng, nhịn không để nước mắt rơi, ôm lấy thùng nhanh chóng đi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 12: Sau khi rời khỏi, một lần nữa tôi bắt đầu lại

Edit: 4ever13lue

Rốt cuộc, tôi cũng về tới nhà trọ, tôi thả đồ vật này nọ xuống dưới đất, lại bắt tay vào làm việc khác. Tôi thu dọn cái này cái kia, nơi này là nơi ở do công ty cung cấp cho tôi, bây giờ tôi đã không còn là nhân viên ở đó nữa, tôi cũng không có quyền tiếp tục được ở đây.

Tôi nhanh chóng thu dọn xong đồ đạc, tôi mở máy tính, tìm thông tin thuê nhà. Bây giờ không cần biết là ở đâu, chỉ cần có một chỗ ở phù hợp, có hệ thống sưởi và tương đối sạch sẽ là được.

Tôi rất nhanh tìm được một nơi ở thích hợp, một căn phòng cho thuê, chỉ có ba mươi mét vuông, thuê cùng với hai cô gái, mỗi tháng trả tám trăm đồng.

Tôi liên lạc với người môi giới, bằng lòng sáng mai đi xem phòng.

Chỉ còn hai tuần nữa là sang năm mới, người khác thì đều vui vẻ chuẩn bị này nọ rồi về nhà an Tết, còn tôi lại có kết cục lạnh lẽo thế này, cứ nghĩ đến là tôi vô cùng khổ sở. Không phải là tôi không nhớ nhà, chỉ là tôi không muốn cứ như thế này mà trở về Thanh Đảo. Tuy rằng bây giờ về Thanh Đảo thì sẽ có gia đình ấm áp, có ba mẹ, còn có em gái, chỉ là tôi không muốn trở về trong hoàn cảnh hiện tại.

Buổi tối, tôi ngồi ăn một chén lớn mì xào cay ở một quán ăn gần khu nhà, sau đó đứng lên.

Di động đổ chuông, tôi vừa cầm lên thì thấy là Gia Tuấn gọi.

Tôi rất vui, lúc này tôi thật sự rất muốn nghe giọng nói của anh, mặc kệ là anh nói gì, tôi cũng muốn nghe.

Anh hỏi tôi: “Đình Đình, chuyện của em sao rồi?”

Suy nghĩ xong, tôi giả vờ thoải mái trả lời: “Không sao cả, công ty xử phạt em, bắt quá là trừ tiền lương, dù sao cũng không phải là em cố ý.”

Bên kia anh có hơi chần chừ, thật lâu sau anh hỏi: “Nếu như em không vui, hay là trở về có được không?”

Tôi đánh gãy lời anh: “Không, Gia Tuấn, mỗi công việc đều có lúc lên xuống, không thể lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, bây giờ em gặp chút thất bại mà thôi, em không sao.”

“Vốn là..... Anh muốn đến gặp em, nhưng mà hiện tại anh phải nhận một vụ án tử đặc biệt có liên quan đến chính phủ, cho nên anh không đi được.”

Ở bên này, tôi lỏng lỏng nói: “Yên tâm đi, em không phải là đứa trẻ ba tuổi, anh không cần phải lo cho em. Đúng rồi, em vẫn muốn anh hãy gửi bệnh án của anh cho em, lúc nào có thời gian, em sẽ liên hệ với bệnh viện, xem thử chuyên gia nói như thế nào.”

Tôi thật sự rất lo lắng cho bệnh tình của Gia Tuấn, tôi không biết bệnh của anh là như thế nào, tôi không phải là bác sĩ, tôi không hiểu được chứng bệnh với hóa là gì, nếu nghiêm trọng thì sẽ đến mức độ thể nào? Bỗng chốc tôi suy nghĩ, cũng bắt đầu đồng cảm với Gia Tuấn, anh là người rất nhiệt tình năng nổ, bây giờ lại bị bệnh tật tra tấn, chắc hẳn là tâm lý của anh phải chịu rất nhiều áp lực.

Đôi khi tôi cũng khinh bỉ bản thân, tôi thật sự là rảnh rỗi quá, chẳng phải đã ly hôn rồi hay sao, vì sao còn muốn quan tâm anh chứ? Rõ ràng tôi là người muốn ly hôn, tôi cũng đã nói sẽ không quan tâm đến chuyện của anh, tôi cũng đã đi xa, cũng không còn là người trong nhà nữa.

Tôi cũng có thể nghe ra, khi Gia Tuấn gọi điện thoại cho tôi, ít nhiều gì cũng vẫn có chút tình cảm, tôi cũng không phải là hoàn toàn ý chí sắt đá, những oán giận lúc trước, qua thời gian thì tôi cũng đã nguôi ngoai bớt, nhưng mà thật sự muốn tôi quay lại thì lại là chuyện khác, tôi không muốn quay lại, tôi thà rằng giống như bây giờ.

Ăn cơm xong, tôi đi dưới tuyết thật lâu, lúc tuyết rơi thì trời không quá lạnh, tôi cảm thấy đi dạo như thế này thật sự rất thoải mái.

Lúc đi đến nhà trọ, tôi sờ túi thì phát hiện điện thoại đã bị rút mất, tôi sờ hết túi áo rồi túi xách, chính mình cũng không biết là đánh mất khi nào, rốt cuộc là đi đâu mất rồi. Quên đi, tuyết rơi nhiều như vậy, muốn tìm một cái điện thoại cũng giống như là mò kim đáy biển vậy, tôi không thèm nghĩ nữa.

Ngày hôm sau, tôi đi tàu điện ngầm, đổi baay tám lần tàu, cuối cùng tôi cũng tìm được căn nhà cho thuê kia. Vừa xem qua, tôi nhủ thầm, trông không tệ, tuy hơi nhỏ nhưng mà gọn gàng sạch sẽ, hai cô gái cùng thuê ở một phòng, còn lại một phòng cho tôi. Hai cô gái kia cũng là nhân viên văn phòng, thoát nhìn cũng là công chức đứng đắn. Hơn nữa đồ gia dụng cũng có vài thứ, có TV, có internet, thậm chí còn có cả tủ lạnh. Tôi cảm thấy rất hài lòng, nên liền quyết định ở lại, dù sao thì nơi này cũng rất xa Phiêm Hoa, không sao cả, nếu đã muốn cách xa công ty kia rồi, thì chi bằng ở đây rồi bắt đầu lại một lần nữa đi.

Tôi cảm thấy rất thoải mái, quyết định chuyện nơi ở xong, tôi ra cửa hàng điện thoại, tùy tiện mua một cái điện thoại rẻ tiền.

Thở ra một hơi, tôi tự nói với mình: “Đình Đình, thật ra thì bắt đầu lại một lần nữa cũng không có gì là không tốt cả, bây giờ cũng không phải là nửa năm trước, lúc đó mình còn hoang mang, bây giờ thì mình đã đi làm được một thời gian rồi, ít nhiều cũng đã thích nghi với sự đầu đá bên ngoài, không sợ, không có gì phải sợ, mình lại có thể đứng lên.”

Nhưng mà bây giờ phải làm gì đây? Tôi phải đi đâu tìm việc chứ? Thật ra thì không phải là tôi không có tiền, tôi cũng có thể chọn cách đi du lịch giải sầu, hoặc là ở yên trong nhà chơi game, nhưng mà không được, tôi đã lên dây cót tinh thần rồi, tôi rất muốn bản thân phải nhanh chóng đứng lên.

Ngày hôm sau, tôi lập tức dọn đồ đến nhà mới, tôi kéo hành lý ít ỏi của mình, thoải mái rời khỏi, đi tàu điện ngầm, cuối cùng tôi cũng thuận lợi vào nhà mới.

Sau khi vào nhà, tôi nhanh chóng làm quen với những người bạn cùng phòng, hai cô gái này làm công việc đảng hoàng, thái độ cũng rất tốt, lại rất tin tưởng tôi, cho nên chúng tôi rất nhanh hiểu nhau. Nhưng sau đó, tôi lại lần nữa rầu rĩ, hiện tại tôi chỉ vừa mới đến Bắc Kinh, tay trắng đến nơi này, thậm chí tôi còn không bằng hai cô gái này, mỗi tôi đều có thể ra ngoài vui chơi, thời tiết lạnh như thế mà hai cô gái này chỉ mặc một cái váy hơi mỏng bên trong, bên ngoài mặc duy nhất một cái áo khoác mà lại không hề thấy lạnh, còn tôi mặc quần áo trong ngoài đều rất dày, nhưng cả chóp mũi cũng muốn đông lạnh.

Buổi tối khi các cô ấy về nhà, tôi đang nấu mì ăn, tôi hỏi họ: “Tiểu Đào, Tiểu Viên, các cô ăn cơm chưa?”

Hai cô gái xinh đẹp trả lời tôi: “Chị Đình, chúng tôi ăn rồi.”

Không cần phải nói, được mời thì thật là tốt, rất thoải mái. Nếu bây giờ tôi đi ra ngoài, thì hẳn là cũng có người mời, nhưng đối tượng của tôi không giống với họ, không phải là những người đàn ông hèn mọn, nếu phải qua lại với những người như vậy, tôi vẫn còn tỉnh táo lắm nha.

Tôi hỏi họ: “Công ty của hai cô còn tuyển nhân viên không?”

“Bây giờ là cuối năm, nơi nào cũng sẽ giảm biên chế, cho nên chưa có nhận thêm người.”

Cũng đúng, tôi rầu rĩ, cứ đến cuối năm thì nơi nào cũng giảm biên chế, cuối năm là lúc người trông trọt thu hoạch mùa màng, còn chăn nuôi thì sẽ giết thịt gia súc, vậy thì còn ai sẽ nhận người mới vào thời gian này nữa chứ?

Tôi lại hơi nản lòng, tôi không thể cứ ở yên trong phòng như thế này được, tôi muốn tìm một công việc.

Dù sao thì tôi cũng rất may mắn đi, vừa mới bị sa thải, nhưng tôi lại có ngay một công việc, vừa có thể sống tạm, vừa tranh thủ tiếp tục tìm một công việc khác.

Tôi phát tờ rơi ở siêu thị.

Trong ấn tượng của tôi thì phát tờ rơi là một công việc rất đơn giản, hơn nữa không phải ngày nào cũng phải đi phát, mỗi tuần một lần, có thể đi ba hoặc bốn tuần, mỗi tờ rơi là năm xu, có thể nhận một ngàn tờ. Tôi cảm thấy công việc này rất là đơn giản, dù sao thì bây giờ tôi cũng chưa tìm được việc, tôi không ngại đi phát tờ rơi ở siêu thị, chờ tìm được công việc khác rồi tính sau.

Vì thế tôi đóng năm mươi đồng tiền giữ chỗ thì nhận được một ngàn tờ rơi.

Nhưng khi vừa đến nơi phát tờ rơi thì tôi mới nhận ra rằng thì ra có rất nhiều chuyện thoát nhìn thì tưởng đơn giản, nhưng thật ra là rất không đơn giản.

Tôi đi phát một ngàn tờ rơi ở các khu chung cư, bắt đầu từ lầu một, lần lượt đi lên phía trên, chuyện này cũng đơn giản, nhưng mà có yêu cầu bắt buộc phải đưa vào trong nhà, không được nhét ở dưới cửa, cũng không được để tùy tiện dưới đất, nếu không khi bị phát hiện thì sẽ trừ vào tiền thế chân. Tôi không ngờ là một công việc lương thấp như vậy mà cũng có rất nhiều người xếp hàng vào buổi sáng lúc nhận tờ rơi để đi phát.

Tôi nhận một ngàn tờ rơi từ kho, tôi ôm trên người, vui vẻ chạy ra ngoài.

Tôi không cảm thấy việc leo thang lầu là khó khăn gì cả. Máy khu nhà xung quanh đây đều cao ba bốn mươi tầng, vị chi mỗi tầng phát được một trăm tờ, vậy là tôi phải đi mười tầng như thế.

Nghĩ là rất đơn giản, nhưng ngày đầu tiên tôi lập tức biết thế nào là khó.

Tôi nhìn mấy tòa nhà cao cao này mà rất hối hận, nếu sớm biết thế này thì tôi đã không làm công việc này rồi, khổ cực cả một ngày mà chỉ được có bốn mươi đồng, tôi đang làm gì đây chứ? Nhưng mà tôi nghĩ đến cũng có rất nhiều người cũng phải làm công việc này như tôi, tôi và họ gì có gì khác nhau? Nghĩ đến đây, tôi an ủi chính mình.

Đi đến tầng thứ nhất, tôi nhìn xuống lầu, thở một hơi rồi đi lên tiếp.

Vừa vào tầng trệt, tôi có bí quyết, trước tiên tôi đi thang máy lên tầng cao nhất, sau đó cứ đi xuống từng tầng để phát tờ rơi, như vậy thì sẽ tốn ít sức lực hơn.

Tôi chạy từng tầng, vừa chạy vừa cuộn tờ rơi thành một cái sừng, phải vừa nhanh vừa chuẩn tranh thủ nhét vào trong cửa. Thật ra thì cái việc mà mọi người cho là đơn giản này thật sự không phải vậy, nếu như không nhanh nhẹn, thì có thể sẽ phải mất hết bảy tám giây cho một việc đáng lẽ chỉ mất có ba bốn giây mà thôi. Tôi nhanh chóng phát hiện ra vấn đề này rất là nghiêm trọng, một tiếng trôi qua, tôi vẫn chưa phát được đến năm mươi tờ.

Tôi bắt đầu lo lắng, nhưng mà tôi vẫn cắn răng kiên trì, tôi tuyệt đối không thể lùi bước, vì muốn phát cho hết số tờ rơi này mà tôi bỏ cả thời gian nghỉ trưa, tôi chỉ mua hai cái bánh bao dưới tòa nhà rồi ngồi ăn ở chỗ thang lầu.

Lần đầu tiên tôi có cảm giác một ngày dài đến thế, khó khăn khổ sở đến thế, nhưng tôi không dám nghỉ ngơi, bởi vì nếu như không phát được hết, ngộ nhờ bị kiểm tra thì tiền thế thân của tôi sẽ không còn. Hơn nữa những cố gắng của tôi vừa rồi cũng uổng phí, cho nên dù sao đi nữa thì tôi cũng phải kiên trì một chút.

Đến buổi tối, hai chân tôi đã mệt mỏi rã rời, tôi khổ sở suy nghĩ, công việc này quả thật là không dễ dàng. Trước đây Chu Vi từng nói với tôi, làm bảo hiểm, dù mưa hay nắng, ngày nào cũng ngồi không chờ đợi ở nhà người khác, lại còn phải tươi cười. Tôi cho rằng đó là bán rẻ tự trọng, nhưng mà hiện tại thì tôi có khá hơn gì chứ?

Tôi vất vả đứng dậy, một ngày trôi qua, rốt cuộc thì tôi cũng phát hết được một ngàn tờ rơi. Lúc trở lại nhà trọ, tôi đã mệt đến mức cơm tối cũng không kịp ăn mà lăn ra ngủ.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 13: Cuộc sống bị chồng ruồng bỏ, thật không biết là nên khóc hay nên cười

Cứ như vậy, tôi lại bắt đầu chăm chỉ vất vả phấn đấu ở Bắc Kinh.

Tôi làm nhân viên ở Phiếm Hoa chỉ một thời gian rất ngắn, hơn nữa tôi lại còn là bị sa thải, buộc phải rời khỏi một công ty nổi danh, đây chẳng phải là chuyện về vang gì. Thậm chí tôi còn không dám viết vào trong tờ khai lý lịch, bởi vì là tôi rời khỏi một công ty lớn như vậy, nếu người ta muốn tuyển dụng tôi thì chắc hẳn là sẽ gọi điện thoại đến bên kia xác minh, một khi như vậy thì sẽ biết được là tôi bị sa thải vì làm lộ bí mật công ty, thì tôi sẽ rất khó tìm được việc một công việc tốt. Cho nên tôi chỉ có thể thành thật viết sơ lược vào tờ lý lịch rằng tất cả kinh nghiệm làm việc của tôi đều là do tôi tự mình ngày ngày trau dồi.

Suốt một tuần, tôi nộp đơn không dưới mười công ty, nhưng người ta đều khách sáo nói sẽ trả lời sau, hoặc là trực tiếp từ chối hoặc sẽ uyển chuyển nói: “Tạm thời chúng tôi không cần nhân viên ở lĩnh vực này, có lẽ cô phải đợi dịp sau vậy...”

Tôi thất vọng quá, suốt một tuần qua tôi rất mệt mỏi, mỗi ngày khi trở về, tôi đều nằm gầy dựa trên giường, tự bảo mình có nên trở về hay không? Ngày mai lại ra sao đây? Nhưng mỗi ngày mai đến, khi ánh nắng rọi vào, tôi lại thở ra một hơi mà an ủi chính mình, Đinh Đinh, không cần sợ, cô là Đinh Đinh dũng cảm, cô tuyệt đối không thể thua, không thể thua được.

Đi ra ngoài, tôi nhìn bầu trời, mấy ngày nay không có tuyết rơi, nhưng bởi vì là mùa đông, cho nên bầu trời vẫn cứ âm u như một dải lụa một màu xám. Tôi ảm đạm, lại cúi đầu bước đi.

Tôi chân chừ, hay là quay về đi?

Tôi hơi không cam lòng, tôi không phải là đến nông nổi không có nơi nào để đi, một thành phố Bắc Kinh lớn như vậy, chẳng lẽ không có nơi nào chịu nhận tôi? Cứ như thế này mà trở về Thanh Đảo sao? Về Thanh Đảo thì sao chứ? Có ba mẹ quan tâm chăm sóc, có lẽ tôi sẽ càng không có ý chí. Cho tới bây giờ, tôi vẫn luôn tự nói với mình, muốn đi làm thì trước tiên phải chịu đựng một chút khó khăn này, vậy thì tại sao bây giờ tôi lại muốn lùi bước chứ?

Tôi vừa phát tờ rơi, vừa tiếp tục đi tìm việc, bây giờ đổi thành một tuần đi phát hai lần, giờ thì tôi đã có kinh nghiệm, vừa chạy lên tầng, tay trái nhanh chóng rút tờ rơi ra, tay phải gấp nó lại rồi nhét vào khe cửa. Tóm lại công việc này với tôi mà nói là đã rất quen thuộc rồi.

Đã một tuần trôi qua kể từ khi tôi rời khỏi Phiếm Hoa. Một tuần vừa rồi, có lẽ là những ngày khổ sở nhất trong cuộc đời tôi, tôi liên tục đi phát tờ rơi ở siêu thị, lại còn phát tờ rơi cho cả công ty bất động sản, phát tạp chí chữa bệnh cho bệnh viện, nhưng tôi lại không làm công việc rửa chén, bởi vì tôi không thích nhà bếp.

Tôi cũng không liên lạc với Bùi Vĩnh Diễm. Chủ tịch Bùi đã nói trực tiếp rõ ràng như vậy, tôi không phải là không hiểu thân phận của mình, bản thân tôi hiểu rõ, vậy thì vì sao còn muốn dây dưa với người ta chứ?

Bắc Kinh có những ngã đường rất lớn, có những cây cầu vượt rất đẹp, tôi đứng trên cầu vượt, nhìn xuống phía dưới, xe cộ đủ các màu sắc, con người cũng có đủ các kiểu sinh hoạt. Đi học theo cầu vượt, tôi cảm thấy hơi mất mát, cô đơn lạnh lẽo.

Tôi thở một hơi dài, dựa vào thành cầu vượt, vờn vai một cái. Hiện tại tôi đang mặc một chiếc áo đơn giản, quần da màu đen, một đôi giày thể thao, thêm một cái áo khoác, trông tôi ăn mặc có hơi giống học sinh. Tôi đi ở trên đường vậy mà lại có mấy cậu bé hai mươi tuổi đầu quay lại cười với tôi. Khi đi xe ngang qua tôi, họ quay lại cười khê nhìn tôi, rồi ấn chuông xe đạp. Tôi cũng thấy vui ghê, chẳng lẽ tôi trông còn mười bảy mười tám hay sao?

Chỉ còn vài ngày nữa là đến Tết, vì không để ba mẹ phải lo lắng cho tôi, cho nên tôi lừa họ, tôi ở Bắc Kinh vẫn tốt lắm, công ty không cho nghỉ nên tôi không thể trở về mừng năm mới được. Vừa nói chuyện điện thoại xong, tôi cũng khóc, rõ ràng là tôi có nhà, nhưng vì sao tôi lại cứ phải cố chấp không muốn trở về như thế chứ?

.....

Xong công việc của một ngày, tôi quay về nhà trọ, ăn một phần bánh cuộn* ở sân phía trước khu nhà.

Ở phía đối diện tôi có một người phụ nữ đã hơn sáu mươi tuổi đang đứng dựa trên xích đu, nhưng ánh mắt thì cứ nhìn chăm chăm vào phần bánh cuộn của tôi.

Tôi nhìn đi ấy, kỳ lạ là mỗi khi tôi cắn một cái thì đi cũng nước một ngụm nước miếng, mắt thì nhìn chăm chăm tôi, cứ như là không phải tôi đang ăn một cái bánh cuộn năm đồng mà là bào ngư vậy.

Tôi bị ánh mắt của đi ấy làm cho ăn không vô nữa, tôi nhin không được hỏi đi: “Đi à, đi muốn ăn sao?”

Đi nở một nụ cười ngây ngô, liên tục gật đầu: “Đúng vậy, ta muốn ăn, ta muốn ăn.”

Tôi vừa nghe đi nói thì hiểu ra, người phụ nữ này tinh thần không được bình thường, hiện tại đi ấy chỉ mới sáu mươi tuổi, còn chưa phải đến lúc bị lẫn mà, nhưng mà ánh mắt cùng với cách nói chuyện của đi ấy thì lại giống như một đứa bé bốn năm tuổi vậy.

Tôi nhìn xung quanh: “Đi à, nhà của đi ở đâu?”

Vậy mà đi ấy trả lời tôi: “Mất rồi.”

A, mất rồi?

Tôi ngồi vào xích đu bên cạnh, ánh mắt của dì ấy vẫn nhìn vào cái bánh cuộn của tôi, chỉ chỉ: “Ta muốn ăn, ta muốn ăn.”

Đây là đồ ăn của tôi à, dì ăn rồi thì tôi ăn cái gì?

Tôi bất đắc dĩ nói: “Dì ăn sao?”

Tôi chỉ là giả vờ khách sáo mà thôi, không ngờ dì ấy lập tức không nề hà gì mà chụp lấy, tôi hoảng sợ, muốn giật lại, nhưng không kịp, thật sự là hối hận.

Tôi nhìn cách dì ấy ăn mặc, cũng không phải là người nghèo khó gì, sao lại giống như dân Châu Phi chạy loạn thế này? Quên đi, lấy việc giúp người làm niềm vui đi.

Tôi hỏi dì ấy: “Dì à, dì tên gì?”

Dì ấy vừa ăn, vừa trả lời tôi: “Nhà của ta không có trồng mơ.”

“Không phải, tôi hỏi dì tên gì?”

“Ta tin Phật Như Lai.”

.....

Tôi sụp đổ, bởi vì dì ấy trả lời thật hay quá.

“Không phải, dì à, tôi hỏi dì, tên dì là gì?”

“Ta tên Tây Thi.”

Tôi lại choáng váng, sao dì không nói dì tên Hiromi hoặc tên là phu nhân luôn? Hoặc là Kinh Bá** luôn đi? Được rồi, cách đây không xa cũng có một nơi bán thú cưng, đi đến đó kết bạn cùng với mấy chú cún cưng cũng được.

Hiện tại tôi hiểu ra, thần kinh của dì ấy quả thật là có vấn đề, tôi dẫn dắt dì ấy một chút: “Dì à, nhà dì ở đâu à?”

Không ngờ dì ấy cho tôi một câu trả lời trời ơi đất hỡi: “Nhà ta ở Sơn Tây, qua sông còn ba trăm dặm.”

Tôi hoàn toàn sụp đổ, nếu Bùi Vĩnh Diễm ở đây thì nhất định anh ta cũng sẽ cười lăn lộn, khi tôi gặp anh ta lần đầu tiên, tôi hỏi anh ta từ đâu đến, anh ta cũng trả lời tôi như thế, ‘Nhà tôi ở Sơn Tây, qua sông còn ba trăm dặm’, bây giờ cũng lại câu trả lời như thế, nhưng hoàn cảnh thì không giống.

“Dì à, sao dì lại ở đây à? Dì cẩn thận nghĩ lại xem, nhà dì ở đây, tôi đưa dì về nhà.”

Dì ấy chỉ một ngón tay về phía trước: “Nhà của ta ở đó.”

Tôi vừa thấy, lập tức nhắm mắt, phía trước là nhà vệ sinh.

Tôi thật sự rất hiếu kì, không hiểu người nhà của dì ấy làm sao nữa, để cho một người lớn tuổi tinh thần lại không được tốt, không thể tự lo liệu đi ra ngoài như thế, nếu lạc đường thì sao? Tôi cẩn thận nhìn toàn thân dì ấy, muốn xem trên quần áo dì ấy có dấu hiệu hoặc có viết gì hay không, nhưng mà không có, chẳng viết gì cả.

Dì ấy đã ăn hết sạch sẽ phần ăn của tôi rồi, ăn xong lại ngây ngô kéo tay tôi nói: “Ta còn muốn ăn.”

Tôi trả lời khó khăn: “Thật ra ăn cũng được thôi, nhưng mà trời sắp tối rồi, người nhà của dì nếu không đến đón dì, vậy dì phải làm sao bây giờ?”

Quên đi, tôi cũng không cần thiết phải lo, chờ một thời gian dài như vậy rồi, mà chung quanh cũng không có ai, nếu như không có người nào đến đón dì ấy, tôi chỉ có thể gọi cảnh sát đến xử lý chuyện này thôi.

Tôi dẫn ý: “Dì à, dì cẩn thận suy nghĩ lại một chút, nhà của dì ở đâu vậy? Tôi dẫn dì về nhà.”

Dì ấy lắc đầu, trả lời tôi: “Qua cửa, anh lao động, ta sản xuất, dệt vải, kéo sợi, chúng ta học văn hóa.”

Tôi đến thờ dài cũng chẳng nổi.

Tôi chán muốn chết, chỉ đối lại dì ấy: “Đi đến bên cầu, ta ngắm nhìn, bờ sông đầy những đóa hoa xanh đỏ. ....”

Dì ấy nghe xong mắt sáng lên, kéo tay tôi, không ngừng cười nói: “Hay, hay.”

Tôi cười.

Lại đợi một lúc sau, trời bắt đầu lạnh, nhìn thấy là không có ai tới đón đi ấy, tôi bắt đầu lo lắng, lập tức gọi 110.

Cảnh sát đến rất nhanh, tôi giải thích một cách đơn giản tình huống này với cảnh sát. Anh cảnh sát nhìn đi ấy, sau lại nghe chuyện tôi nói, rồi cuộc anh ta quyết định tạm thời đưa đi ấy về sở cảnh sát.

Đi ấy vẫn kéo tay tôi, lải nhải với tôi, tôi cũng không thấy phiền, nhưng khi cảnh sát muốn đưa đi ấy lên xe, đột nhiên đi ấy khóc kéo tôi: “Tiểu Nguyệt, đừng đuổi ta đi. Con chê ta phiền, con chê ta không còn dùng được, nên muốn đuổi ta đi sao?”

Tôi ngây dại, đi ấy nhất định là nhớ ra cái gì đó, cũng không biết người tên Tiểu Nguyệt kia là người thân như thế nào của đi ấy, chỉ là không có cách nào, tôi giải thích: “Tôi không phải là Tiểu Nguyệt, tôi không phải là Tiểu Nguyệt, đi đi theo cảnh sát đi, đi theo cảnh sát sẽ có..... đồ ăn.”

Đi ấy khóc: “Không, ta không ăn, ta muốn đi theo con.”

Tôi khó xử, đi ấy ấy túm lấy cánh tay tôi, dù cảnh sát có khuyên thế nào, đi ấy vẫn không chịu buông ra, rơi vào đường cùng, tôi chỉ còn có thể nói với cảnh sát là tôi sẽ cùng đi đến sở cảnh sát. Dù sao thì tôi cũng không có nhiều việc, đành đỡ đi ấy thêm một chút vậy.

Nghe tôi nói xong, đi ấy hơi bình tĩnh lại, lập tức không khóc nữa, đi lên xe cùng tôi.

Lúc tới sở cảnh sát, một anh cảnh sát tốt bụng nấu mì cho đi ấy, còn đưa đi ấy một ly nước. Tôi hít hít mũi, ngốc nghếch hỏi cảnh sát: “Anh chỉ có một gói mì ăn liền thôi sao?”

Anh cảnh sát kia quay đầu lại, phì cười.

Cuối cùng, tôi cùng với đi ấy ngồi ăn mì ăn liền ở sở cảnh sát.

Chúng tôi chú ý xem có ai đến đây báo cảnh sát rằng trong nhà có một người lớn tuổi đi lạc hay không. Nhưng mà đến tận tám giờ tối mà cũng chẳng có ai đến.

Bởi vì tôi không có việc gì, cho nên tôi tạm thời tiếp đi ấy, nghe đi ấy cầu nhàu, nghe đi ấy nói đầu đầu, để đi ấy chơi đùa trên tay tôi, kể chuyện xưa cho đi ấy.

Tôi giơ ngón tay, nói với đi ấy: “Dì xem giờ lại biến thành ba ngón rồi đúng không? Vừa rồi là mấy ngón?”

Đi ấy rất thích thú: “Bốn ngón, bốn ngón.”

Tôi cũng cười, vừa cười tôi lại vừa buồn ngủ, ước chừng đi ấy chỉ mới hơn sáu mươi tuổi, đúng ra là vẫn còn trẻ, người thân của đi ấy đâu? Chồng của đi ấy đâu rồi? Mỗi người chúng ta đều có một ngày sẽ già đi, nếu như lúc tôi già, cũng sẽ cô đơn như đi ấy bây giờ, vậy phải làm sao đây? Lúc tôi già rồi, liệu bên cạnh tôi có ai có thể cùng tôi trò chuyện hay không?

Tôi lâm vào trầm tư.

Suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, tôi nhẹ nhàng thở dài.

Người già thường ngủ rất sớm, quả nhiên còn chưa đến tám giờ rưỡi, đi ấy đã hơi mệt, ngáp dài buồn ngủ.

Tôi hỏi cảnh sát: “Nếu vẫn không có ai đến đón đi ấy, vậy phải làm sao bây giờ?”

Cảnh sát không ngần đầu mà trả lời tôi: “Vậy chỉ có thể đưa đi ấy đến nhà cứu trợ thôi, ở đây chúng tôi tiếp tục đưa tin, để cho truyền thông nghĩ cách liên hệ với người nhà của đi ấy.”

Tôi lại cúi đầu nhìn đi ấy nằm cuộn mình trên ghế, đầu gối lên đùi tôi, mơ hồ nói gì đó không rõ: “Tiểu Nguyệt, đừng đuổi ta đi, đừng đuổi ta đi.”

Tôi chỉ an ủi đi ấy: “Không đi, không đi, không đi.”

Thời gian có hạn, tôi cũng cảm thấy mệt mỏi, tôi không thể cứ ở lại chỗ này được, đã ở cùng đi ấy hơn năm tiếng rồi, bây giờ tôi cũng phải về nhà.

Không ngờ lúc tôi vừa định đi, đi ấy đột nhiên nhảy dựng lên, nắm chặt tay tôi, đau khổ khẩn cầu tôi: “Tiểu Nguyệt, đừng bỏ ta mà.”

Tôi an ủi đi ấy: “Tôi không phải là Tiểu Nguyệt, tôi là Tiểu Đình Đình, bây giờ tôi phải về nhà, đi ở đây chờ người nhà đến đón về, được không?”

Đi ấy lắc đầu, dù thế nào cũng không chịu buông tay tôi ra, tôi thấy khó quá, tôi chỉ tiếp tục khuyên giải đi ấy, giải thích với đi ấy.

Vừa đúng lúc tôi đang luống cuống chân tay, bên ngoài có một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi vọt vào, cấp bách hỏi cảnh sát: “Tôi mở TV, thấy được tin tức sở cảnh sát ở đây có giữ một người lớn tuổi bị lạc đường, xin hỏi, giờ bà ấy ở đâu?”

Cảnh sát dẫn người phụ nữ vào trong, vừa nhìn thấy dì, cô ấy thở phào, liên tục hỏi đi ấy, ‘Mẹ à, sao mẹ có thể leo qua cửa sổ chạy đi đâu vậy?’

Thì ra đi ấy là mẹ của một người giàu có ở gần đó, tinh thần không được bình thường, ở nhà cảm thấy nhàm chán, nên thừa dịp con dâu và người giúp việc không chú ý, thì trốn đi mất.

Tôi thở dài, rốt cuộc thì đi ấy cũng có người đón, tảng đá trong lòng tôi được buông xuống.

Người con dâu vừa nén giận đi ấy, vừa cảm ơn tôi, lại còn xin lỗi cảnh sát.

Tôi xoa xoa thắt lưng, mệt mỏi quá, xong việc rồi, tôi cũng tôi trở về.

Mới vừa đi được hai bước, đi ấy lại đuổi theo, ôm lấy tay tôi, liên tục bảo tôi: “Tiểu Nguyệt, đừng đi.”

Cô con dâu không kiên nhẫn kéo đi ấy: “Con ở đây a, cô ấy không phải Tiểu Nguyệt, con mới là Tiểu Nguyệt.”

Tôi khuyên đi ấy: “Đi à, đi về nhà đi, tôi không phải Tiểu Nguyệt, tôi cũng phải về nhà rồi.”

Con dâu của đi ấy lắc đầu: “Ngày hôm qua thì quậy ở trong nhà, hôm nay lại lạc đường, mấy cô hộ lý đều đã bị bà ấy ép đi hết rồi, ai có thể chịu nổi a, còn ai trông được bà ấy chứ, thật là, đầu năm nay chẳng tìm được một người hộ lý nào cả. Bà ấy không yên như thế, dọa người ta bỏ chạy hết, chẳng ai muốn hầu bà ấy cả.”

Tôi rất hiểu kỳ, đi lớn tuổi này tuy rằng toàn nói đầu đầu nhưng mà cũng không làm người ta đau đầu a, tôi không nhịn được hỏi: “Chị nói muốn tìm hộ lý, điều kiện như thế nào?”

Cô ấy tùy ý trả lời tôi: “Mẹ tôi thần trí không được tốt, làm cho cả nhà loạn hết cả lên, bà ấy làm cho các hộ lý phát khóc, trước giờ phải thay đổi đến năm sáu người rồi mà không có ai có cách nào chăm nom bà ấy.”

“Vậy một tháng chị có thể trả bao nhiêu tiền?”

“Một ngày một năm đồng.”

Tôi tính toán trong đầu: “Một ngày một trăm đồng, tiền lương này không thấp a, chỉ là chăm nom một người lớn tuổi thôi, có gì khó đâu, không cần phải chạy lên chạy xuống cầu thang phát tờ rơi, cũng không phải chịu đựng ánh mắt lạnh lùng của các ông chủ ở văn phòng, công việc này còn hơn cả thành phần trí thức a.”

Tôi buột miệng: “Thật ra tôi không có việc làm, nếu chị đồng ý, tôi sẽ đến làm công việc này, chị thấy sao?”

*Bánh cuộn: là Burrito, một dạng bánh cuộn thịt, rau rồi đem nướng lên của Mexico.

**Kính Bá: một loại chó lông xù màu trắng Bắc Kinh.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 14: Phấn khích

Edit: 4ever13lue

Người phụ nữ này kinh ngạc nhìn tôi, cô ta không ngừng nhìn tôi từ trên xuống dưới: “Cô? Cô đến chăm nom bà ấy?” Cô ta cười: “Cô gái này thật sự không biết rõ hoàn cảnh nhà chúng tôi rồi, mẹ chồng tôi thật sự là làm cho người ta đau đầu, không chỉ thần trí không tốt, mà làm gì cũng lung tung, trong một ngày thì liệu có mấy khi có thể yên tĩnh ngồi tán gẫu cùng với cô, chính là một khi bà ấy đã quậy thì sẽ quậy tung cả nhà lên. Cô còn trẻ như vậy, cô không hợp làm việc này đâu.”

Tôi nghe cô ta nói như vậy, ngược lại càng khiến tôi có thêm quyết tâm, chỉ là chăm nom một người lớn tuổi thôi mà, lại có thể khó như vậy sao?

Tôi vô cùng đồng ý nói: “Chị yên tâm đi, nhất định tôi có thể làm tốt.” Nói xong, tôi thân mật vươn tay về phía đi: “Đi à, ngày mai đi có muốn gặp tôi không?”

Đi ấy đột nhiên vỗ tay kêu lên: “Muốn, muốn.” Sau đó vừa vỗ tay vừa hát: “Đi đến bên cầu, ta ngắm nhìn bờ sông đầy hoa ngò xanh ngắt, đỏ thắm, cùng với vài chú ếch kêu oa oa.” Tôi cũng cười đối lại đi ấy: “Chim chóc trên cây riu ra riu rít, ta mang một cái giỏ nhỏ, nhanh chóng đến hợp tác xã lĩnh một giỏ bông.”

Đúng lúc này, đột nhiên chúng tôi hát vang ngay trong sở cảnh sát: “Hai người chúng ta yêu nhau không thể chia lìa, dù là bất cứ ai cũng không thể ly tán chúng ta.” Có một người khác cũng thích nghe hát, nhìn thấy chúng tôi thì lập tức nghiêm túc bổ sung thêm một câu hát: “Dù cho có cô chia cắt, cũng sẽ không thành.”

Chúng tôi đồng thanh cười.

Người phụ nữ này cũng phải lắc đầu: “Được rồi, được rồi, cô cứ làm thử xem sao.”

Tôi cũng không cảm thấy rằng hầu hạ một người là công việc thấp kém gì, làm bảo mẫu thì sao chứ? Công việc thì chẳng phân cao thấp gì cả, bây giờ tôi tha hương nơi đất khách, nếu như mà vẫn còn kén chọn, thì cuối năm nay phải làm sao đây, tôi sẽ húp cháo hay sao?

Sáng sớm hôm sau, tôi hừng khởi ra ngoài.

Đến nhà của họ rồi tôi mới biết rõ tình hình người nhà này.

Di lớn tuổi này họ Lữ, đương nhiên tên di ấy không phải là Lữ Tây Thi, sở dĩ di ấy nói với tôi di ấy tên Tây Thi là vì ở nhà này có một chú chó Shih Tzu*, tên của nó cũng rất có cá tính, họ gọi nó là “Thuốc giảm đau.”

Nhà họ Lữ nhìn qua thì có vẻ rất có tiền, ở Bắc Kinh mà có một căn nhà một trăm năm mươi mét vuông, thì gia cảnh thật sự là không tệ.

Hơn nữa, căn nhà này là nhà trệt, ở trước cửa ra vào có một cái sân nhỏ trồng rất nhiều hoa hồng, ngay chính diện còn có hàng rào thấp, quả thật là chốn thiên đường. Tôi thật không hiểu nổi, ở nơi như thế này mà người ta còn than thở cái gì.

Tôi đứng ở đại sảnh, lắng nghe con dâu của Di Lữ giải thích tình hình của mẹ chồng cô ta.

Cô chủ ôm ‘Thuốc giảm đau’, nói với tôi: “Vốn là tôi không muốn để cô làm công việc này, cô xem mình đi.” Cô ta đánh giá tôi, “Da dẻ trắng hồng, vừa nhìn thấy cô thì biết là không giống với người có thể làm việc nặng.”

Tôi ra vẻ mạnh mẽ, giải thích: “Tôi nói thật, là tôi cần tiền, cho nên bây giờ tôi rất cần công việc này.”

Cô ta suy nghĩ xong thì nói thêm: “Tôi thấy cô và bà ấy rất có duyên, đã như vậy, thì cô làm thử xem.”

Tôi vui mừng gật gù đầu, trước khi ra ngoài, cô chủ lập tức dặn dò người giúp việc tìm cho tôi một bộ quần áo.

Con trai của di Lữ còn đang đi công tác nước ngoài, trước mắt thì trong nhà chỉ có di Lữ, cô con dâu, một người giúp việc, cộng thêm cả con chú Shih Tzu.

Chị giúp việc của nhà họ Lữ là một chị người Hà Nam hơn bốn mươi tuổi. Chị ta vừa thấy tôi thì cũng dùng vẻ mặt nghi ngờ nhìn tôi, chị ta dùng giọng Hà Nam ân cần hỏi thăm tôi: “A, tôi hỏi lại một chút, cô đến chăm sóc bà chủ sao?”

Tôi lễ phép nói với chị ta: “Chào chị.”

Chị ta lắc đầu.

Trong lòng tôi nghĩ, sao ai cũng có vẻ mặt này chứ? Vẻ mặt của họ khiến cho tôi cũng cảm giác mình là một người chưa bao giờ phải chịu khổ, bây giờ làm việc trong hoàn cảnh này, chân cũng hơi nhũn ra.

Chẳng lẽ di Lữ này cũng là một cao thủ dưới ngòi bút Kim Dung hay sao, tóc dài bay lượn, là một ‘Mai Siêu Phong’ khiến ai nấy đều kinh sợ?

Chị giúp việc lại còn sợ hãi khi dẫn tôi đến phòng di Lữ, chị ta chỉ chỉ cửa, nói nhỏ với tôi: “Ở bên trong đó.”

Tôi tò mò mở cửa, kết quả là cửa vừa mở, tôi hét lên miệng tiếng, đóng sầm cửa lại.

Tình huống này hoàn toàn không giống như tôi dự đoán, rốt cuộc thì tôi cũng hiểu được vì sao chị giúp việc lại có vẻ mặt sợ hãi đó.

Di Lữ đang ngồi ngay ngắn chơi đùa ở trong phòng, còn phòng của di ấy thì...

Tài hoa của di ấy thật sự là không có người bình thường nào bì được. Căn phòng kia vốn cũng là một căn phòng rộng rãi, nhưng mà bị di ấy làm cho trông cực kì khủng bố. Trên mặt đất... rất bẩn, trên tường cũng bị vấy mực khắp nơi.

Trời ơi! Tôi che miệng, trợn mắt.

Chị giúp việc dùng giọng Hà Nam vô cùng đồng tình nói với tôi: “Chẳng có ai chịu được bà ấy cả, chẳng trách bà ấy bị con dâu nhốt ở trong phòng. Nếu đau bụng, bà ấy không đi nhà vệ sinh, mà cứ y hệt như một đứa bé, đi ngay tại chỗ thôi.”

Tôi lắng nghe mọi người giải thích một chút, người giúp việc là người Hà Nam, giọng nói nghe rất lạ, cho nên để cho mọi người dễ hiểu, tôi dùng tiếng Quan thoại, như thể làm phiên dịch.

Chị giúp việc nhìn thấy cô chủ đi ra ngoài rồi thì mới nói với tôi: “Thần kinh của bà chủ có lúc thì tốt, có lúc lại xấu đi, cho nên bị nhốt ở trong phòng, làm gì cũng chỉ ở trong đó mà thôi.”

“Các hộ lý chăm sóc bà ấy đều không chịu nổi, hoàn cảnh như vậy, cô nghĩ xem cô chủ biết làm sao bây giờ? Gửi bà vào viện dưỡng lão sao? Như vậy thì lại sợ người ta chê trách, nhưng nếu không đưa đi, thì mọi chuyện trong nhà đều sẽ bị rối tung lên.”

Chị ta lắc đầu: “Cho nên dù trả lương cao, nhưng chẳng có ai dám đến, người ta sao lại phải chịu đựng đến đây để cho bà ấy tra tấn chứ?”

Tôi cũng nhụt chí, lập tức bước lùi.

Nhưng mà tôi vừa mới định đi thì đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện.

Công việc này rất khó khăn, nhưng tôi có tư cách gì mà làm cao chứ? Còn một chuyện nữa, Tết sắp đến rồi, tôi lại là người tha hương ở đây, nếu tôi không làm công việc này, thì chẳng phải là tôi sẽ phải đau khổ mừng năm mới một mình sao?

Nghĩ đến đây, tôi lấy hết dũng khí, nói với chị giúp việc: “Chị này, hay là tôi cứ thử xem sao.”

Chị giúp việc kia rất kinh ngạc khi thấy tôi vẫn còn dũng cảm như thế.

“Được rồi, vậy cô thử xem.”

Sau đó chị ta tìm tạp dề, găng tay cao su, rồi cả khẩu trang cho tôi, rồi mới bảo: “Cô vào đi.”

Tôi cầm một cái túi nhựa, hùng dũng đứng trước cửa phòng dì Lữ, tôi ho khan một tiếng, lấy can đảm hét to: “Tây Thi đến bờ sông rửa rau, giặt quần áo, ta ngắm nhìn Tây Thi.”

.....

Vừa đẩy cửa vào, tôi lại hét thất thanh.

*Shih Tzu: Một giống chó Nhật, nhỏ, lông dài.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 15: Vô cùng khó xử

Edit: 4ever13lue

Một cái túi nước đập vào mặt tôi, làm cho mặt tôi ướt nhem.

Tôi giận mà không thể xử lý “Lữ Tây Thi” gây chuyện này, tôi hít hít mũi, một dòng nước bắn từ trên trán tôi chảy xuống.

Dì Lữ cười ha ha một cách hết sức ngây ngô với tôi.

Vậy mà đi ấy lại có thể nhận ra tôi, chỉ vào tôi rồi cười ha ha: “Cô, cô, là cô.”

Tôi quệt nước trên mặt, hỏi đi ấy: “Dì nhớ rõ tôi?”

Dì Lữ rất vui vẻ gật đầu nói: “Nhớ rõ, nhớ rõ.”

Sau đó đi ấy cho tay vào miệng, cười hắc hắc với tôi, tôi thét chói tai: “Đừng, bần a.” Tôi bước nhanh lại giặt tay đi ấy ra.

Xem ra là muốn đem người này từ xã hội nguyên thủy trở về xã hội hiện đại thật sự là một việc rất ác liệt.

.....

Tôi mở cửa sổ để không khí mát mẻ bên ngoài tràn vào, tôi hít một hơi dài, sau đó đứng trong phòng dì Lữ hùng dũng tự giới thiệu: “Hôm nay tôi trở thành bạn của dì, bây giờ chúng ta làm quen một chút đi, tôi là hậu duệ của Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không ở Hoa Quả Sơn trong truyền thuyết, tôi tên là Tiểu Đình Đình.”

Dì ấy cười ha ha với tôi.

Tôi hắng giọng một cái, giả vờ nói: “Được rồi, xem như là chúng ta đã quen biết nhau rồi, bây giờ tôi phải bắt đầu làm việc. Hôm nay trước hết chúng ta không nói chuyện này, bây giờ nhiệm vụ hàng đầu của tôi là thu dọn bãi chiến trường mà dì làm ra, dì không được quấy rối tôi, dì nghe hiểu chưa?”

Di Lữ gật gù đầu, cười hắc hắc.

Được rồi, được rồi, đầu tiên là phải bắt đầu dọn dẹp những thứ dơ bẩn trong phòng này đi, nếu mẹ tôi mà biết hòn ngọc quý của bà đang ở Bắc Kinh dọn dẹp phân cho người khác thì nhất định sẽ khóc a.

Tôi tự nhủ, phân không thôi, là vàng.

Hạ quyết tâm xong, tôi nhanh nhẹn vừa dọn dẹp dơ bẩn trong phòng, vừa trò chuyện với di Lữ.

“Này..... Tôi nói cho di biết, di nhất định sẽ thích tôi. Con người của tôi ấy à, dù có rất nhiều khuyết điểm, nhưng tôi cam đoan, ngoài những khuyết điểm ấy ra thì còn lại tất cả đều là ưu điểm.....”

“Tôi đây rất ngưỡng mộ những kẻ có tiền, di này, làm ơn nhắc chân lên, đừng chạy lung tung trên sàn... Tôi đây tin rằng ánh trăng của Trung Quốc chúng ta nhất định là tròn hơn trăng ở nơi khác, kiên quyết ủng hộ chế độ một vợ một chồng, bài trừ chế độ tam thê bảy thiếp. Di à, đừng, đừng, đừng qua đây quấy tôi.....”

“Tôi nhiệt tình yêu quý Tổ quốc, nhiệt tình yêu thương nhân dân, tha thiết yêu Trung Quốc, không thích mang vớ đi ngủ, khinh bỉ việc mặc quần lót đi tắm, tôi hy vọng Bill Gates là chủ của tôi, nhưng mà như vậy thì không cùng huyết thống a, vậy thì đổi thành người đàn ông giàu nhất Trung Quốc đi, là ai nhỉ? Tóm lại là tôi hy vọng ông chủ công ty bất động sản là anh em của tôi, giám đốc khách sạn năm sao là bạn bè với tôi, còn nữa, tôi hy vọng qua một giấc ngủ thì có thật nhiều tiền.....”

“Tôi tên là Tiểu Đinh Đinh, di à, di nhớ kỹ tên của tôi chưa?” Tôi lại kêu một tiếng thăm thiết, tôi bị một cái cây gỗ nện vào sau gáy, tôi tức giận xoay người lại thì thấy di ấy. Tôi thì đang dọn dẹp phòng, di ấy thì lại ám sát tôi từ sau lưng, dù sao thì tôi cũng phải tự nhủ, cũng tốt, may là di ấy không ném phân nữa, hoặc là phồng phi tiêu gì đó v.v.

Di ấy cười: “Đinh..... Đinh Đinh.”

Tôi bắt đầu đi đứng thẳng lên, kéo dài giọng: “Là Đinh Đinh.”

Tôi dọn dẹp xong mấy thứ dơ bẩn trong phòng, tôi nhìn mấy cái vết bẩn trên tường, bắt đầu đi hỏi di Lữ Tây Thi: “Tây Thi này, di có thể đồng ý với tôi một chuyện không? Nếu di muốn đồ chơi, tôi có thể cho di đồ tốt, nhưng mà di đừng đi vệ sinh lung tung nữa có được không?”

Di ấy vẫn cười ha ha, nếp nhăn trên mặt tụ vào một chỗ, trông rất sống động.

Tôi bùi ngùi, nếu di ấy là mẹ của tôi thì như thế nào? Mỗi người chúng ta đều có một ngày sẽ già đi, sợ dĩ mà di Lữ như bây giờ đều là do bệnh tật, ai có thể biết trước được bản thân lại có một ngày chẳng phân biệt được sạch bẩn chứ?

Tôi lau sạch sẽ sàn nhà, rồi cả trên tường, lại tháo hết chăn nệm bẩn đem đi giặt, nhân lúc hôm nay trời có nắng, tôi đem ra ngoài phơi, cực nhọc đến giữa trưa thì rốt cuộc phòng của di Lữ cũng sạch sẽ. Chỉ giúp việc nhìn thấy tôi bận rộn này kia thì không khỏi nhìn tôi bằng cặp mắt khác.

Mà trong lúc tôi dọn dẹp thì vị Tây Thi đáng yêu này giống y như đứa bé, cứ nhảy nhảy, nhảy đến sau lưng tôi, dựa lên lưng tôi, chơi đùa trên lưng tôi. Tôi bắt đầu đi thở dài, cũng may bây giờ tôi đã luyện được mình đồng da sắt, tôi khoe vô cùng, tuy rằng tôi chỉ có một mét sáu, nhưng tôi có thể vừa để di ấy trên lưng, vừa lau nhà.

Lau dọn phòng di Lữ xong xuôi, tôi tận tình khuyên di ấy đi tắm, di ấy ra sức lắc đầu: “Ta không đi.”

Tôi đổi cách nói: “Được, chúng ta không tắm, chúng ta đi nghịch nước được không?”

Tôi chỉ vào cái bồn tắm lớn, xả đầy bọt vào trong đó cho di ấy thấy, sau đó di ấy bèn ngoan ngoãn bước vào.

Tôi để di ấy ngồi vào bồn tắm xong thì dùng khăn chà sau lưng di ấy. Da di ấy đã không còn độ co dãn nữa, nhăn nheo như một con gà tây, điều này làm cho tôi cảm thấy thương xót. Đột nhiên tôi nghĩ đến mẹ tôi, năm nay mẹ tôi cũng đã năm mươi ba tuổi rồi, từ đó đến giờ tôi chưa lần nào tắm cho mẹ cả, tôi hơi thất thần, lúc tôi còn bé, có phải là mẹ cũng vừa chà lưng vừa nói chuyện với tôi như thế này hay không.

Đinh Đinh ngoan, Đinh Đinh đáng yêu nhất.

.....

Tôi hoàn hồn, chăm chỉ tắm rửa cho di ấy, vừa kì cọ, vừa kể chuyện cổ tích. Tôi giỏi nhất là kể chuyện cổ tích, phải biết rằng từ nhỏ tôi đã nghe rất nhiều truyện, trong đó có bốn truyện rất nổi tiếng là ‘Thám tử mèo đen’, ‘Thư Khắc và Bối Tháp’, ‘Bé kim cương hồ lô’, ‘Đại náo thiên cung’. Bây giờ, tôi kể truyện ‘Bé kim cương hồ lô’ đánh nhau với thanh xà bạch xà...

Tắm rửa thay quần áo cho di ấy xong, tôi kẹp tóc di ấy lên bằng một cái kẹp hồng, cầm gương cho di ấy ngắm: “Di xem này, có phải rất đẹp không?”

Di ấy cực kỳ thích thú: “Đẹp, đẹp.”

Tôi cắt móng tay móng chân cho di ấy, ngay cả khe nhỏ ở móng tay tôi cũng rửa sạch sẽ, xong xuôi, tôi mang vớ cho di ấy. Sau đó tôi kéo di ấy ra ngoài: “Chỗ này là nhà vệ sinh, là nơi thải chất thải a, nếu di thấy buồn tiểu hoặc đau bụng thì đi ở đây, được không? Chỉ cần di làm được như thế thì di chính là

bé ngoan.”

“Thuốc giảm đau” chạy đến dưới chân tôi, cắn ống quần tôi.

Chị giúp việc đang nấu ăn trong bếp, chị ta cười nói: “Cô xem, cô chỉ vừa mới đến có một ngày mà cả bà chủ và con chó nhỏ đều thích cô, thật ko dễ dàng gì nha.”

Thật ra thì di lớn tuổi này cũng không phải là khó hầu hạ, ngoại trừ thần kinh đôi khi không rõ ràng lắm, hơi bần, nhưng di ấy không làm cho người ta phải đau đầu.

Đến buổi chiều, cô con dâu của di ấy trở về, thấy mẹ chồng mình rưng rờ hấn lên, cô ta cũng khen: “Đinh Đinh, cô đúng là đặc biệt, xem ra cô rất hợp với bà ấy, nếu là người khác thì đều bị mẹ chồng tôi bới mấy thứ dơ bẩn lên mặt rồi. Đúng rồi, ngày mai cô có thể lại đến đây không?”

Tôi gật đầu “Đương nhiên rồi.”

Di Lữ lưu luyến nói với tôi: “Ngày mai cô đến chơi với tôi đi.”

—————đường phân cách giải lao ngày càng dài—————

Tôi trở về nhà trọ, mệt mỏi nằm lên giường.

Nhớ lại công việc ngày hôm nay, lòng tôi vừa xót xa lại vừa xúc động.

Từ sau khi rời khỏi Gia Tuấn, cuộc sống của tôi cứ phập phồng như thế, tôi từng làm văn thư, lại làm thiết kế du thuyền cho những kẻ giàu có, sau lại làm thiết kế cho công ty lớn, bây giờ hai bàn tay tôi lại dùng để dọn dẹp cho người ta.

Tôi cũng không cho rằng công việc của mình là thấp kém, chỉ là vô cùng xúc động mà thôi. Thật ra thì con người ta chẳng có cái gì không làm được, vấn đề là có thích nghi được hay không.

Vì sao tôi lại không trở về, tôi biết là tôi hèn dối, cũng là tôi hiếu thắng. Gia Tuấn ly hôn với tôi là vì anh không muốn liên lụy đến tôi. Trong lòng anh, tôi là một người phụ nữ cần sự bảo vệ, ngoài khóc lóc ra thì chẳng làm được gì. Không, tôi không phải là như thế, tôi muốn chứng minh rằng tôi không phải là loại phụ nữ như thế. Nếu như hiện tại gặp bất kì khó khăn gì, tôi sẽ càng kiên cường, quyết đoán hơn bất cứ ai.

Phó Gia Tuấn... tôi nhắm mắt lại, ngủ lúc nào không hay.

Ngày hôm sau khi tôi đến nhà họ Lữ, chuyện khiến tôi vui nhất chính là di Lữ nhận ra tôi, vui vẻ ôm lấy tôi.

Tôi nhìn trong phòng thì vẫn còn rất sạch sẽ, cho nên tôi khen ngợi di ấy: “Không tệ, hôm nay không có làm bẩn phòng, rất đáng khen, di xem tôi đang cái gì đến cho di này?”

Tôi lấy mứt táo ra đưa di ấy: “Di muốn ăn không?”

Di Lữ rất vui vẻ, di ấy xốc chần lên, tôi lại thở dài.

Hay thật, không làm bẩn trong phòng nhưng lại làm bẩn giường.

Tôi lại bắt đặc đi đem chăn màn của di ấy đi giặt, chị giúp việc nói nhỏ với tôi: “Xem như không tệ, ít nhất thì hôm nay không làm bẩn khắp nơi trong phòng.”

Tôi vui vẻ cười, chị giúp việc nhìn thấy tôi như vậy thì lập tức nhin không được mà khen tôi: “Thời buổi này, chẳng có nhiều người như cô đâu, một cô gái còn trẻ mà tính tình lại tốt như thế, cô chưa kết hôn sao?”

Tôi vừa giặt quần áo vừa trả lời: “Đã kết hôn, nhưng rồi ly hôn.”

Chị ta lắc đầu: “Người đàn ông nào lại bỏ cô như thế, cô xinh đẹp như vậy, tính cách lại hiền lành.”

Tôi chỉ cười không nói gì.

Thì ra tìm được một người không biết gì về mình lại nhẹ nhõm như vậy, có thể bắt đầu lại một lần nữa.

Tôi rất thân thiết với di Lữ, tuy rằng di ấy hay hờn hay giận như một đứa bé, nhưng mà tôi quyết tâm đến cùng, từng ngày từng ngày thân thiết với di ấy hơn.

Rót cuộc thì cũng đến Tết. Đây là một cái Tết vô cùng bất ngờ khiến tôi khó quên.

Hai cô gái ở cùng với tôi đều về quê cả, một mình tôi nghiễm nhiên ở cả một căn nhà, y như vua một cõi vậy. Đêm nay để khỏi cô đơn, tôi tự đi mua bia cùng các món ăn ngon, vừa ăn tiệc tối, vừa vui vẻ uống rượu.

Trước kia tôi chưa từng trải nghiệm cuộc sống như thế này, bây giờ có thể trải qua, tôi cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Ngoại trừ việc tôi hơi cô đơn.

Ăn tối xong, tôi gọi cho ba mẹ, rồi sau đó tắt đèn chui vào chăn.

Tôi kéo chăn phủ lên đầu, tôi nghĩ đến hai người đàn ông, một người là Gia Tuấn, một người là Bùi Vĩnh Diễm.

Nhớ đến Bùi Vĩnh Diễm, tôi trở dậy kéo ngăn kéo, cầm viên đá anh ta tặng trên tay, soi dưới đèn.

Tôi không dám đeo nó, bởi vì tôi toàn ở cùng với dì Lữ, nếu mà đột nhiên có một ngày dì ấy nổi loạn, lại dùng dây chuyền của tôi làm hung khí. Tôi vẫn còn trẻ, tôi không muốn bỏ mạng không rõ ràng như vậy.

Nhớ đến Bùi Vĩnh Diễm, mặt tôi hơi đỏ lên, tôi cũng cảm thấy hơi tiếc nuối.

Nụ cười của anh ta thật sự rất đẹp.

Chuyện đã qua giống như những thước phim cứ chạy qua trong đầu tôi. Đột nhiên tôi nghĩ đến lần đầu tiên tôi gặp anh ta, hai người chúng tôi nằm ở hai bên sofa, cách một cái lưng ghế, chúng tôi không nhìn thấy nhau, mở miệng hỏi đối phương: “Xin chào.”

“Anh là người ở đâu?”

“Cô đoán thử xem?”

“Anh ba à, tôi hỏi là nhà của anh ở đâu?”

Anh ta bật cười: “Nhà của tôi ở Sơn Tây, qua sông còn ba dặm.”

“Vì sao anh lại ở chỗ này một mình?”

“Tôi thử vận may, xem thử liệu có gặp được cô gái xinh đẹp nào ở đây không.”

Tôi nắm chặt viên đá kia.

Ngày phỏng vấn đó, khi anh ta đi đến, trên môi anh ta là nụ cười ôn hòa, mang lại một cảm giác rất thoải mái. Lúc tôi đang định đưa tay ra bắt tay vị giám đốc của Phiêm Hoa, bỗng nhiên tôi há hốc miệng, nói không ra lời, tôi không ngờ rằng một người đàn ông vậy mà lại có thể có một vẻ ngoài thân thiện đến vậy.

Anh ta thật là đẹp trai.

Ngày đó anh ta gặp nạn, tôi công anh ta xuống núi, tôi trách: “Sao anh lại có thể tùy tiện như vậy chứ, bỏ đi một mình như vậy, nhờ mọi người tìm không thấy anh thì phải làm sao đây?”

Anh ta thì thào bên tai tôi: “Chẳng phải là ông Trời đã mang cô đến đây sao?”

Tôi thở dài.

Lời nói của anh ta ngày hôm đó cứ quanh quẩn bên tai tôi.

“Chòm sao Orion là đại diện cho dũng khí và sự tự tin, đây là Bùi Vĩnh Diễm đã dạy cho tôi. Anh cũng đã người đã phê duyệt cho tôi vào Phiêm Hoa. Chẳng qua tôi là một người phụ nữ thật ngốc nghếch, khi chúng ta là bạn bè, anh đã không chê cười tôi, không xem thường tôi. ....”

“Đỉnh Đỉnh.... Cô.... Thật sự là một cô gái ngốc nghếch.”

.....

Lúc đó, anh ta đứng trong mưa chặn tôi lại y như một chiến sĩ bất khuất, tôi chẳng biết anh ta đã nói gì với ba mẹ, nhưng khi anh ta xuất hiện ở trước sân nhà tôi, quả thật là tôi đã bị rung động.

Mưa to khiến anh ta phát run, nhưng anh ta vẫn gằn từng tiếng hỏi tôi: “Em nói đi. .... Em nói đi. ....”

Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn không biết là anh ta muốn tôi nói cái gì.

Khi tôi quyết định ly hôn với Gia Tuấn, tôi nằm dài trên quầy bar mà khóc, nước mắt hòa cả vào rượu, khiến tôi uống vào mà cảm thấy thật chua xót.

Anh ta nhẹ nhàng nắm lấy bả vai tôi: “Em có muốn đi ngắm cảnh không?”

Tôi cười chua chát: “Tôi không đi được.”

“Anh sẽ công em.”

Kết quả là anh ta thật sự công tôi trên lưng, giống hệt như ngày nào tôi đã công anh ta xuống núi. Anh ta hỏi tôi: “Em nói đi a.”

Tôi phải nói cái gì?

Đến bây giờ tôi cũng không biết tôi có thể nói gì với anh ta.

Thật ra thì không phải là tôi không có tình cảm với anh ta. Ngoài tình bạn ra, ngoài lòng kính trọng với cấp trên ra thì tôi cũng có một chút yêu mến anh ta.

Buổi tối cuối cùng chúng tôi gặp nhau là cuộc họp hằng năm, tôi nhìn anh ta đi mời rượu các bàn, tôi nhớ rõ lúc đó anh ta mặc một bộ vest Louis Vuitton màu xám, cà-vạt màu vàng nhạt, khi anh ta nâng ly mời rượu, tôi nhìn thấy trên áo vest của anh ta có một cái huy hiệu chữ K màu bạc sáng chói, dưới ánh đèn, huy hiệu càng nổi bật.

Buổi tối đó, anh ta hôn tôi trong bóng tối, lần đó chỉ một chút nữa là tôi đã buông lỏng bản thân mình. Nụ hôn của anh ta không giống của Gia Tuấn, triền miên nhưng vẫn dịu dàng, nhiệt tình nhưng cũng không kém phần muốn chiếm đoạt.

Tôi hơi thất thần.

Nếu như lúc đó tôi không tự bảo vệ mình thì bây giờ tôi với anh ta sẽ như thế nào?

.....

.....

Tôi gối đầu trên gối, nhét viên đá kia xuống dưới gối.

“Nếu như gặp lại anh ta, tôi tình nguyện đứng nhìn ở xa xa, chúc anh ta mạnh khỏe.” Tôi thì thảo, rồi ngủ thiếp đi.

Trong lúc tôi đang mơ màng, không biết là đã ngủ bao lâu, có lẽ là đã rạng sáng rồi, di động đổ chuông, tôi cầm lấy thì thấy là Gia Tuấn gọi.

Bên ngoài có âm thanh pháo hoa, dù cho xa cách nghìn trùng nhưng tôi vẫn nghe rõ ràng giọng nói của anh, giống hệt như âm thanh êm tai ở nơi vắng vẻ.

“Gia Tuấn.”

Bên kia đầu dây anh hơi chần chừ: “Đình Đình, sao Tết mà em không về?”

Tôi úp mở trả lời anh: “Công ty không cho nghỉ.”

Giọng nói của anh cũng hơi ngập ngừng: “Anh... vốn nghĩ là em sẽ trở về, cho nên anh đến... nhà ba mẹ, thì mới biết là em không về được.”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 16: Dùng chất thải làm ám khí...

Edit: 4ever13lue

Tôi đến trạm tàu điện ngầm để đón Đình Đang, từ xa nhìn thấy con bé đang bước ra khỏi tàu, tôi vui mừng vẫy: “Đình Đang”

Con bé bỏ lại hành lý, chạy đến ôm chặt lấy tôi.

Tôi ngắm em gái mình, ngày càng đẹp hơn rồi, tuổi trẻ thật sự là tốt nha.

Đình Đang đẩy tôi ra, con bé cũng kinh ngạc: “Chị hai, sao chị lại thay đổi thế này?”

Tôi chỉ biết xấu hổ giải thích: “Chị đi đón em mà không có trang điểm, có phải rất khó nhìn hay không?”

Con bé liên tục lắc đầu: “Không phải, chị hai à, hiện tại trông chị thật sự rất trẻ trung.”

Tôi hết sức ngạc nhiên, mỗi ngày tôi đều ở cùng một người lớn tuổi, hầu hạ vệ sinh cho di ấy, lại nhai cùng di ấy, đáng lẽ tôi phải già trước tuổi chứ, vậy mà lại nói tôi trẻ?

Tôi lắc đầu mắng: “Chỉ giỏi dẻo miệng làm người ta vui.”

“Không phải, chị hai, là thật đó, bây giờ trông chị thật sự rất trẻ, chị xem chị mặc quần bò này, quần áo trên người rất thoải mái tự nhiên, còn mang giày thể thao nữa, lúc vừa nhìn thấy chị, em còn nghĩ chị chỉ vừa mới có hơn hai mươi.”

Tôi vui vẻ: “Thật vậy chăng?”

Con bé vui vẻ kéo tay tôi.

Trên đường đi, tôi nhìn không được hỏi thăm con bé tình hình trong nhà của ba mẹ gần đây, con bé cũng cười tôi: “Thật sự chị nhớ ba mẹ như vậy chị bằng cùng em trở về đi.”

Thật ra Đinh Đăng chỉ đến Bắc Kinh có ba ngày để tham gia hoạt động công ích hằng năm của công ty, trong lòng tôi thầm nghĩ, không được cho con bé biết tình hình hiện tại của tôi. Mật mật với người khác chỉ là chuyện nhỏ, nhưng trước mặt em gái mình, ít nhiều gì tôi cũng phải tạo một chút hình tượng.

Đưa Đinh Đăng về nhà trọ của tôi, con bé hiếu kỳ: “Chị hai, chị ở đây sao? Nơi này rất xa công ty chị a.”

Tôi vội vàng giải thích: “Không quan trọng, có phương tiện công cộng rất thuận tiện mà.”

Con bé nghi ngờ: “Không phải chị nói công ty cung cấp chỗ ở hay sao?”

Tôi lại tiếp tục nói dối: “Chính là, khoảng thời gian này chỗ chị ở bị chủ nhà thu hồi, công ty nói ra ngoài ở một khoảng thời gian cuối năm, sang đầu mùa xuân năm sau thì sẽ lại tìm nơi ở khác cho chị.”

Con bé không truy hỏi nữa, lúc này tôi mới thầm nói, ‘Nguy hiểm thật’.

Có thể là do tôi chưa từng nói dối Đinh Đăng, cho nên con bé dễ dàng tin lời nói dối của tôi. Bỏ hành lý ở nhà, con bé rất vui vẻ cùng tôi đi ăn vặt trên phố. Tôi ở trong một khu nhà nhỏ, cách đó không ra còn có một chỗ khác, có điều ở đó trông rất khác biệt, ở đó một khoảng sân nhỏ, cứ đến buổi tối là người dân sống ở đó sẽ mang các nhạc cụ ra đàn hát vui vẻ.

Tôi chợt nghĩ ra một chuyện: “Trong khoảng thời gian này em có gặp Phó Gia Tuấn không?”

“Anh rể của em à?”

Tôi lại im lặng.

Đinh Đăng nói: “Anh ấy rất khỏe, đôi khi cũng bất ngờ đến nhà chơi, ba mẹ cũng không bắt nạt gì anh ấy, mà còn mời anh ấy ở lại ăn cơm.”

Hai chị em chúng tôi dừng lại ở một quán ăn vặt ven đường, mấy món ăn Malatang* cực kỳ nóng hổi, chúng tôi ăn hai chén Malatang, sau đó còn ăn mấy cái chân gà nướng, Đinh Đăng ăn đến là ngon miệng.

Ngày hôm sau, Đinh Đăng đi tham gia hoạt động của con bé, tôi cũng đến nhà di Lữ. Hôm nay thời tiết không tệ, di Lữ cứ năn nỉ tôi đưa di ấy đi đâu đó một chút. Nghĩ kĩ thì quả thật là tội nghiệp di ấy, ngày nào cũng bị nhốt trong phòng, bởi vậy tôi lập tức đề nghị với cô chủ đề tôi đưa di ấy ra ngoài một chút. Mấy ngày nay tinh thần của di Lữ cũng rất tốt, cô chủ cũng phá lệ mà đồng ý.

Đưa di Lữ ra ngoài thật sự là một chuyện rất đau đầu. Di ấy y hệt một đứa bé, thích tự chọn quần áo cho mình, áo đồ quần hoa xanh lục, thật sự là khiến người ta đau mắt, nhưng mà tôi cũng bắt buộc phải đồng ý, chẳng có cách nào khác, chẳng ai khuyên được di ấy cả.

Chúng tôi không đi ra khu nhà, cùng nhau ngồi nói chuyện. Di động đồ chuông, là Đinh Đăng gọi.

Con bé nhẹ nhàng nói với tôi: “Chị hai, em xong việc rồi, vừa đúng lúc đi ngang qua công ty của chị, em chờ chị xuống rồi cùng đi ăn cơm trưa, được không?”

Tôi hoảng sợ, con bé đang ở gần Phiếm Hoa.

Tôi vội vã nói dối: “Chị không ở công ty, chị đang ở ngoài, công ty bảo chị đi bàn công việc, đến tối mới về được, nếu không thì buổi tối chị đi ăn cơm với em, được không?”

Con bé dạ một tiếng: “Vậy được rồi. Vốn là em muốn đi xem thử văn phòng của chị thôi.”

Tôi rất là áy náy, không thể tự bào chữa, tôi chỉ có thể tự dối mình: “Có cơ hội, sẽ có cơ hội mà.”

Di Lữ ở bên cạnh lớn tiếng năn nỉ tôi: “Ta phải ăn mút trái cây, ta phải ăn kẹo đường.”

Đinh Đang tò mò hỏi tôi: “Ai ở bên cạnh chị vậy?”

Tôi kích động giải thích: “Một người qua đường thôi.” Rồi tôi gấp rút tìm có cúp điện thoại.

Thật sự là vô cùng xấu hổ, bây giờ tôi chỉ mong Đinh Đang sớm rời khỏi đây thôi, để tránh việc tôi lại gặp phải chuyện xấu hổ gì khác nữa.

Gác điện thoại, tôi khuyên dì Lữ: “Bên ngoài không có gì ăn được cả, chúng ta ra ngoài cũng khá lâu rồi, để tôi đưa dì về.”

Tôi cùng dì Lữ trở về nhà, đi được một đoạn, tôi còn mua đồ chơi bằng pin nhỏ nhỏ để đi ấy không thấy cô đơn. Người bán hàng đòi tôi mười lăm đồng, tôi trả giá tôi chỉ còn lại mười đồng, cừ thật, giảm tới 30%.

Đi tiếp một đoạn, dì Lữ bỗng nhiên ôm bụng, chụp lấy tay áo tôi: “Ta phải đi vệ sinh.”

Tôi hoảng sợ, dì Lữ phải đi vệ sinh ngay lúc này? Trời ơi, ở đây có nhà vệ sinh công cộng nào không? Hơn nữa chỗ chúng tôi đang đứng, ngoài mấy chiếc xe đậu bên đường thì chẳng có chỗ nào, các cửa hàng cũng không có cái nào mở cửa.

Tôi gấp quá, chỉ có thể kéo dì Lữ đi thật nhanh, vừa đi tôi vừa cổ vũ: “Hít thở, hít thở, cố gắng, cố gắng.”

Đi đáng thương thật sự không nhìn được, đi ấy đứng lại, hai chân cũng khép chặt, mặt thì bắt đầu đỏ hết cả lên.

Đi ấy xin tôi: “Tiểu Nguyệt, ta không nín được, ta thật sự sốt ruột quá.”

Tôi nhìn xung quanh, hoang mang lo sợ, ngay cả xe taxi cũng không có cái nào, tốt xấu gì thì nếu có taxi đi về cũng tốt hơn.

Tôi cắn răng, thôi, con người ta có ba cái cấp bách, giờ thì còn để ý thể diện gì nữa chứ, hướng hồ đi Lữ cũng lớn tuổi rồi, dù có đi vệ sinh bên đường, làm mất mỹ quan đô thị thì cũng có thể tha thứ được.

Tôi sờ ba lô, bên trong có một cái túi nhựa, tôi kéo dì Lữ đến phía sau một cái xe, để dì ấy ngồi xổm xuống, nhìn xung quanh thấy không có ai, tôi giúp dì ấy cởi quần, rồi để túi nhựa xuống.

Thật sự không tìm thấy nhà vệ sinh công cộng, chỉ có thể chấp nhận thể này thôi.

Mới vừa đặt túi nhựa xuống thì dì Lữ lập tức liền không nhìn được nữa, đi đáng thương, sáng sớm nay ăn quá nhiều rồi, bây giờ bị tiêu chảy phải đến hơn năm phút. Tôi chờ dì Lữ đi xong xuôi thì lấy giấy vệ sinh lau rửa rồi mới quay ra ngoài hít một ngụm khí trong lành.

Ai, thật sự không ngờ có một ngày tôi lại lưu lạc đến mức này, tôi cau mày ủ dột, bị hành động của chính mình làm cho phì cười.

Tôi cột túi nhựa lại, định bụng đi tìm cái thùng rác nào bỏ vào, dì Lữ ngượng ngùng cười: “Thối, thối.”

Tôi an ủi đi ấy: “Không sao, dĩ nhiên là thối, nếu như thơm thì có thể đem sơn tường rồi.” Sau đó tôi giả vờ đưa lại gần đi ấy: “Dì ngủ thấy chưa? Lần sau không được ném lên tường nữa.”

Hai người chúng tôi đều cười.

Cầm theo cái túi nhựa này, chúng tôi lại đi tiếp, mới đi được vào bước, đột nhiên nghe thấy phía sau có một người đàn ông hét lớn: “Đứng lại.”

Tôi tò mò quay lại nhìn, quả nhiên nhìn thấy một thanh niên khoảng hai mươi đang chạy như điên, phía sau có một người đàn ông cao lớn đang đuổi theo, trên tay anh ta cầm một cái gậy, không ngừng hét: “Tóm lấy kẻ trộm a.”

A, thì ra là kẻ trộm, tôi vội vàng kéo dì Lữ đến ven đường, chúng tôi không liên quan gì, cũng không muốn gây thêm rắc rối.

Lúc này phía sau lại có giọng thét chói tai của một người phụ nữ: “Kẻ trộm a.”

Tôi cau mày dò xét, lúc này tôi mới chú ý hai người nam nữ phía sau này, nhìn quần áo thì cũng không phải là người khá giả gì. Kẻ trộm này, dù có trộm thì cũng phải đi trộm bọn tham quan chứ, bọn họ ở nhà cao cấp, ăn mặc sang trọng đấy, sao lại không trộm của những người đó mà lại chọn những người nghèo túng mà xuống tay? Nhìn thấy tên trộm kia chạy càng ngày càng gần tôi, tôi sợ hãi, theo bản năng tôi muốn trốn, vừa ngay lúc nhìn thấy túi nhựa trong tay mình, tôi chẳng kịp nghĩ ngợi gì, ném thật mạnh cái túi về phía hắn.

Tôi chỉ nghe một tiếng ‘a’, cái túi nhựa đập ngay vào mặt tên trộm.

Tên trộm lão đạo, bị túi nhựa che mắt, ôm đầu ngã xuống, sau đó bị người đàn ông kia chạy lại nện cho một gậy không đứng lên nổi.

.....

Rất nhanh sau đó tên trộm đó bị bắt, cảnh sát cũng chạy đến.

Chung quanh ồn ào, mấy người gần đó cũng chạy đến xem, nhìn thấy mớ hỗn độn này, lại thấy tên trộm bị cái túi chất thải đập vào mặt, ai nấy đều đồng loạt bật cười haha.

Tên trộm kia cả đời cũng chưa từng gặp chuyện thế này, nếu hắn mà có viết hồi ký thì nhất định sẽ viết, ‘tôi từng bị túi chất thải hãm hại, cái túi kia bay tới ngay giữa mũi tôi, bịt kín mắt tôi’.

Một người cảnh sát giải tên trộm lên xe, sau khi đóng cửa xe rồi thì mới buồn cười mà hỏi tôi: “Vừa rồi chính là cô ném sao?”

Tôi đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Là, là, không tìm thấy vũ khí nào khác để tự vệ.”

Anh ta cười haha, khen tôi: “Cô thật sự là hăng hái lại việc nghĩa.”

Tôi lập tức hiên ngang đáp: “Đánh kẻ mạnh, giúp kẻ yếu là chuyện nên làm.”

Tất cả mọi người cười haha.

Có một ông cụ không nhịn được cười: “Cái túi phân này vậy là thật đúng lúc.”

Tôi đắc ý nói: “Tên trộm kia chỉ mới trộm vài thứ nhỏ nhặt, bây giờ tôi cho hắn biết thế nào là nghìn lượng vàng, xem hắn còn đỡ được không?”

Hai vợ chồng bị mất trộm kia cảm ơn tôi, sau đó theo cảnh sát về sở lấy khẩu cung.

Di Lữ rất hưng phấn, không ngừng khen tôi: “Tiểu Nguyệt, con thật giỏi quá.”

Tôi ưỡn ngực: “Đúng vậy, tôi với đi ra ngoài, ít nhất là có thể bảo vệ được người ta.”

Hai người chúng tôi cười haha. Lúc đi về, tôi lại giật mình.

Tôi nhìn thấy Đinh Đang đang đứng ở ven đường nhìn tôi.

*Malatang: tên gọi một dạng ăn vặt ở Bắc Kinh, có các món như bánh bao, màn thầu, sủi cảo, cá viên....

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 17: Chiến đấu lấy số khám bệnh cho Gia Tuấn

Edit: 4ever13lue

Tôi biết là Đinh Đang đã nhìn thấy cảnh tượng tôi phô trương vui vẻ cười nói lúc nãy.

Tôi chạy về phía con bé: “Đinh Đang.”

Con bé hỏi tôi: “Chị hai, không phải chị đang đi làm công việc mà công ty giao sao?”

Rốt cuộc thì tôi cũng bị Tôn Ngộ Không đánh cho hiện lại nguyên hình, cho nên bây giờ tôi không bận tâm đến thể diện gì nữa, vừa suy nghĩ xong, tôi lập tức nói: “Đinh Đang, thật ra thì chị không hề cảm thấy mất mặt hay oan ức gì cả. Ba từng nói rằng, con người ta ai cũng sẽ phải trải qua năm năm đại vận, có thể sẽ phải vấp ngã mà suốt năm năm không cách nào đứng lên được, bây giờ thì cũng không đến mức nghèo túng gì.” Tôi đánh trống lảng, “Em nhìn xem, mỗi một đồng tiền chị kiếm được đều là trong sạch, đều là do bản thân cố gắng kiếm được.”

Đinh Đang buồn bã: “Trước đây, ngay cả việc nhà của bản thân chị cũng làm không tốt.”

Tôi ôn hòa nói: “Trước đây? Trước đây có một ngọn núi, trên núi có một ngôi miếu, vị hòa thượng mỗi ngày tụng kinh, cũng có những người đến bồ thí. Bây giờ thì sao, vị hòa thượng được người ta quyên tặng cũng phải dựa vào năng lực của bản thân để khơi dậy lòng hảo tâm của mọi người.”

Con bé vừa khóc vừa bỏ nhào vào lòng tôi: “Chị hai, chị hai.”

Tôi biết là con bé thật sự đau lòng cho tôi, tôi cảm thấy vừa mừng vừa tủi.

Đến buổi tối, con bé vẫn vùi vào lòng ôm chặt lấy tôi.

Tôi vuốt tóc con bé: “Đừng nói cho ba mẹ biết tình hình gần đây của chị, cả Gia Tuấn nữa.”

“Chị hai, chị còn nhớ anh rể sao?”

Tôi không trả lời con bé, một lúc lâu sau tôi mới nói: “Yên tâm, chị sẽ không như thế đâu. Chị là chị sẽ suốt đời khắc ghi những gì đã qua.”

“Chị hai, chị biết không? Em rất ngưỡng mộ chị, bây giờ chị chính là thần tượng của em.”

“Con bé này, tôi thiếu thì em cũng phải lấy Chu Vi làm thần tượng của mình chứ, cô ấy mới chính là người phụ nữ thành đạt. Hơn nữa, chẳng phải trước kia em cũng từng nói rằng sau này em sẽ phải làm một người giống như Phó Gia Tuấn hay sao, vừa có tài văn chương, lại vừa chính trực. Em quên mình đã nói gì rồi à?”

Đình Đăng xúc động nói: “Chị hai à, em chỉ hy vọng rằng hiện tại chị còn ở nhà, chúng em còn có một người anh rể, tất cả chúng ta là một gia đình hạnh phúc.”

Tôi sàu sàu, khẽ sờ một hồi, ôm con bé vào trong lòng.

Đình Đăng nói toạc ra những gì trong lòng mình: “Thật ra thì chị thương anh ấy, anh ấy cũng yêu chị, phải không?”

Lập tức mũi tôi cay cay, hít hít mũi, tôi nhẹ nhàng nói: “Gia Tuấn là người đàn ông ưu tú, anh ấy có thái độ chính trực, lại có lòng yêu nghề, người đàn ông như vậy dĩ nhiên sẽ có rất nhiều cô gái yêu mến, hoàn toàn bình thường. Nhưng mà anh ấy vô cùng lý trí trong công việc, còn trong chuyện tình cảm thì lại không thể xác định rõ phương hướng của bản thân. Rõ ràng là anh ấy yêu chị, nhưng lại chỉ vì cơ thể không khỏe, mà do dự sợ sẽ liên lụy chị, cho nên lại một lần nữa đẩy chị ra xa. Đình Đăng, em biết gì không? Chị không hận anh ấy, cho dù anh ấy khiến chị tổn thương, nhưng chị cũng tha thứ cho anh ấy, bởi vì chị biết rằng anh ấy thật sự nhận lỗi. Chị là chị không thể chấp nhận được việc anh ấy không tin tưởng chị. Bọn chị đã quen nhau sáu năm, bốn năm làm vợ chồng, nhưng anh ấy chẳng hề tin chị chút nào cả. Khi anh ấy bị bệnh, chẳng phải là anh ấy nên nói cho chị biết trước tiên hay sao. Anh ấy không trò chuyện với chị, mà lại lựa chọn cách tiêu cực là khiến chị tổn thương, đây là chuyện mà chị không thể tha thứ được. Có lẽ ai cũng cảm thấy đó là vì anh ấy yêu chị, nhưng với chị thì chỉ toàn là thất vọng, vì sao anh ấy phải làm như vậy chứ? Bởi vì trong mắt mọi người, vẫn là chị không đúng, chị là kiểu phụ nữ khi gặp chuyện thì ngoài khóc lóc kêu gào ra, lại chẳng làm gì khác được sao?”

Đình Đăng ngẩng đôi mắt trong suốt, hoang mang nhìn tôi, suy nghĩ xong, con bé mới gật gật đầu: “Chị hai, từ trước đến nay, ấn tượng của mọi người về chị quả thật là như thế. Khi em đến nhà chị, ngay cả cách sử dụng nôi áp suất chị cũng để anh rể đọc trước rồi chỉ dẫn chị dùng. Chị chưa bao giờ tự mình suy nghĩ, gặp chuyện gì thì chị cũng sẽ tìm anh rể. Có lẽ chính vì biểu hiện này của chị mà khiến cho người ta có ảo giác rằng nếu như gặp chuyện không hay, chị sẽ chỉ biết khóc, sẽ không có chút kiên cường nào.”

Tôi thở dài gượng gỗi.

“Đình Đăng, trước đây chị đúng là như thế, nhưng bây giờ không còn như vậy nữa rồi. Sở dĩ chị ở lại Bắc Kinh là vì chị phải tự chứng minh với bản thân rằng chị có thể làm tốt, không có bất kì sự bảo bọc nào, chị vẫn có thể sống kiên cường như bình thường. Chị sẽ trưởng thành hơn, sau khi trải qua chuyện ly hôn và bị thất nghiệp như vậy, chị sẽ thật sự trưởng thành hơn.”

Đình Đăng chần chừ hỏi tôi: “Chị hai, chị... còn có thể tha thứ cho anh rể không?”

Tôi rất mù mờ, tha thứ cho anh sao?

Tôi nhắm mắt: “Có lẽ sẽ không, có điều, chị sẽ xem anh ấy như một người bạn tốt.

Gia Tuấn là câu chuyện truyền thuyết trong cuộc sống của tôi.

Chẳng qua là khi truyện kết thúc rồi thì sẽ không còn gì là truyền thuyết nữa.

Không phải là anh không xuất sắc, anh xử lý công việc vô cùng lý trí, nhưng khi đối mặt với chuyện tình cảm thì anh lại quá mâu thuẫn, đến mức dẫn đến phải ly hôn, khiến cho tôi cảm thấy đau thấu tim.

Tôi xúc động, bất cứ ai khi biết được lý do thật sự cho việc chúng tôi ly hôn, thì sẽ cảm thấy là tôi nên tha thứ cho anh. Chỉ là tôi quật cường đứng dậy, tôi không muốn quay đầu lại.

Rốt cuộc thì cũng đến lúc Đình Đăng phải đi, con bé lưu luyến, bởi vì dường như hiện tại tôi mới là người cần được chăm sóc.

Tôi an ủi: “Yên tâm đi, chị đã trở lại cuộc sống bình thường rồi, em xem chị sẽ sống thật tốt mà.”

Hai chị em chúng tôi đập tay, mạnh mẽ ôm chầm lấy nhau. Thật tốt, cảm giác hai chị em thân thiết thế này thật sự rất hạnh phúc.

————— đường phân cách ngày một lớn dần —————

Tôi không ngờ chỉ một hành động nhỏ của mình thôi mà được lên cả bản tin, tối hôm đó tôi trợn mắt há hốc mồm khi thấy tin tức.

“...Kẻ trộm đang bỏ chạy, chạy, chạy, túi phân bay tới, hết đường chạy...”

Tôi hoảng sợ, hôm xảy ra sự việc cũng có phóng viên ở đó sao? Hơn nữa lại còn đứng ở ngay sau lưng tôi? Tuy rằng họ không trực tiếp phỏng vấn tôi, nhưng mà bao nhiêu vẻ mặt đắc ý của tôi đều đã bị thu vào ống kính hết rồi.

Tôi ngốc nghếch nhìn chính mình trên màn hình: “Đây chính là vàng, bây giờ tôi dùng vàng đánh hán, xem hán còn đỡ nổi hay là không?”

Nhìn trên màn hình thì có thể thấy rõ tôi vô cùng đặc ý, cứ như thể một người phụ nữ nông thôn không có văn hóa vậy, tôi đang ăn bắp rang nhưng cũng nuốt không trôi.

Cuối cùng màn hình hiện lên dòng chữ, khi kẻ trộm hoành hành như thế này, thì xã hội rất cần những ‘bà chị ném phân’ như thế này.

‘Bà chị ném phân’??? Tôi phun cả ngụm bắp trong miệng ra.

Xung hô hay như vậy đây, thật tức chết tôi rồi.

Tôi buồn bực tắt TV.

Nếu người nhà đã biết hành động vĩ đại này của tôi, tôi cam đoan là họ sẽ nổi con thịnh nộ.

Khi Đình Đang quay về, tôi rất lo lắng không biết liệu Đình Đang có nói với ba mẹ tình hình hiện tại của tôi hay không. Nhưng không ngờ rằng sau khi gian nan đấu tranh tư tưởng xong, con bé vẫn giấu diếm tình hình của tôi với ba mẹ. Chỉ là tôi không nghĩ đến rằng con bé lại đi nói với Gia Tuấn, Gia Tuấn gấp rút gọi điện thoại cho tôi.

Nhận được điện thoại của anh, ban đầu tôi còn nói dối: “Chỉ là, Gia Tuấn à, em vừa mới tan ca, vừa mới dùng cơm ở bên ngoài xong.”

“Đừng gạt anh, em đã không còn làm công việc kia nữa rồi, Đình Đang đã nói hết cho anh biết.”

Tôi hơi xấu hổ: “Gia Tuấn, Thật ra thì em không hề cảm thấy là làm công việc hiện tại là có gì thiệt thòi.”

“Đình Đình, ngày kia anh sẽ đến Bắc Kinh, lúc đó chúng ta gặp lại.”

A, tôi thật sự không ngờ, ngày kia anh sẽ đến đây, gác điện thoại, tôi ngây người mất một lúc, anh muốn đến đây sao?

Gia Tuấn muốn đến Bắc Kinh, tôi với anh sẽ gặp nhau. Tôi cũng không cảm thấy xấu hổ gì cả, chỉ là bỗng nhiên tôi nhớ đến một việc, sau khi gác điện thoại, tôi lập tức gọi cho nhà họ Lữ đề xin nghỉ phép.

Ngày mai tôi sẽ đến bệnh viện sắp xếp cuộc hẹn với bác sĩ cho anh, ở Bắc Kinh có rất nhiều chuyên gia, có lẽ bệnh tình của anh sẽ có hy vọng.

Ngày hôm sau tôi thức dậy thật sớm, đến bệnh viện lớn nhất Bắc Kinh, sắp xếp một cuộc hẹn với bác sĩ. Kết quả là vừa mới đến xếp hàng, tôi lập tức bị dọa sợ mất vía.

Người Trung Quốc đều rất thích náo nhiệt như thế, ăn cơm thì sẽ đi những nơi có nhiều người đến, đi thuê nhà thì sẽ đến nơi có đông người ở, ngay cả đến bệnh viện cũng y hệt như là ong vỡ tổ, dù là khám mắt cận, đau cổ, mụn trứng cá cũng đều đến các bệnh viện lớn tìm chuyên gia. Thật sự là rất hợp với một câu nói, ‘nếu có chết thì thả chết trong tay người có kinh nghiệm còn hơn chết trong tay kẻ bịp bợm.’

Những người xếp hàng ở đây đều rất đa dạng, mọi người ai nấy đều trang bị rất cẩn thận, nào là bàn, ghế, lương khô cũng mang theo. May là tôi cũng có chuẩn bị trước, tôi mang giày thể thao, trong ba lô cũng có bánh mì, nước suối, để nhớ có vừa mệt vừa đói thì cũng có thể bổ sung năng lượng.

Hàng người phía trước thật sự là di chuyển rất chậm, chớp mắt đã mất hết nửa ngày, lúc này đột nhiên có một người gọi tôi: “Cô này có phải đang xếp hàng lấy số không?”

Tôi quay lại thì nhìn thấy một người đàn ông bán số khám bệnh.

Tôi hỏi ông ta: “ Bao nhiêu tiền?”

Ông ta giờ nắm ngón tay về phía tôi.

Tôi kêu lên sợ hãi: “Năm mươi?”

Ông ta nhìn tôi cứ như thể tôi là bà cụ bị hoa mắt vậy, rồi ông ta nói với tôi: “Năm trăm.”

Tôi trừng lớn mắt: “Năm trăm? Ông là ăn cắp sao chứ?”

Ông ta nói bên tai tôi: “Cô lấy số vào ngày nào?”

“Ngày kia.”

“Không thành vấn đề, tôi có một số năm, vào sáng sớm, là chuyên gia Luru, cực kì nổi tiếng, giá năm trăm đồng, nếu cô không cần thì tôi bán cho người khác. Nếu cô không mua thì cho dù cô có xếp hàng hết cả ngày, có khi qua đến ngày kia cô cũng không lấy được số đâu. Sau đó cô còn phải chụp phim, xét nghiệm, đủ loại kiểm tra, nếu cô có số rồi thì chẳng phải lo gì nữa.”

Tôi hung dữ nhìn ông ta.

Phía sau có người lặng lẽ hỏi ông ta: “ Bao nhiêu thế?”

Ông ta bước lại gần người đang hỏi ở phía sau.

Tôi thật sự không muốn đồng ý với tên tiểu nhân này, nhưng mà suy nghĩ kĩ xong, thời gian của mọi người đều có hạn, Gia Tuấn cũng không đến Bắc Kinh lâu. Tôi đấu tranh với chính mình một lúc, cắn răng gọi ông ta: “Bớt chút đi, được không?”

Ông ta trừng mắt với tôi: “Bất quá thì giảm cho cô hai mươi thôi, cô có muốn hay không?”

“Chẳng ai mua bán giống ông như thế cả, dứt khoát thế à?”

Cuối cùng tôi trả ông ta bốn trăm năm mươi đồng, nhận từ tay ông ta một cái thẻ số, ông ta nhận tiền của tôi xong thì nhanh chóng chuẩn mất.

Tôi nhìn tấm thẻ số trong tay, rất là do dự, chỉ một dãy số như vậy hơn giá đến hơn bốn trăm đồng?

Lúc này bên cạnh tôi có một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi bước đến, anh ta nhìn thấy tôi đang cầm tấm thẻ trong tay thì nói với tôi: “Lại một người nữa bị lừa.”

Tôi lắp bắp kinh hãi: “Có ý gì?”

Người đàn ông kia nói: “Con tôi đang ở bệnh viện này, mỗi ngày tôi đều phải xếp hàng ở đây, kẻ lừa đảo này thường hay đi lừa người ở các bệnh viện, dãy số này trong tay cô không phải thật đâu a, đây chỉ là một cái tờ giấy in giả thôi.”

Tôi ngẩng ra nhìn chằm chằm tấm thẻ trong tay, trông không khác gì cái thật cả mà. Chết tiệt thật, tôi vội vàng quay đầu tìm bóng dáng kẻ lừa đảo kia, thật mẹ nó, rõ ràng như ban ngày, chỉ số thông minh của tôi cao như thế vậy mà lại làm chuyện ngốc nghếch để bị lừa.

Chẳng có cách nào khác, tôi chỉ còn biết oán hận xếp hàng lại.

Cứ như thế, tôi xếp hàng đến tận tối mịt thì mới lấy được số hẹn một chuyên gia, đứng suốt một ngày, hai chân tôi đã muốn cứng đờ ra bất động. Vừa đi vào tàu điện ngầm, tôi nhìn thấy có một chỗ ngồi, định ngồi thì bên cạnh đã có người ngồi xuống, sau đó còn lập tức quay lại phía sau mà gọi: “Mau đến đây, bên cạnh còn có chỗ trống này.”

Hay thật đấy, dăm ban ngày ban mặt lần chiếm, tôi nghiêm mặt, đẩy tay anh ta ra, không khách khí mà đặt mông ngồi xuống bên cạnh, cho nên người đi cùng anh ta vừa bước đến thì không có chỗ ngồi.

Người đàn ông kia nói với tôi: “Sao cô lại giành chỗ chứ, chỗ ngồi này rõ ràng là tôi giành trước.”

Tôi cười lạnh: “Chúng cứ đâu? Có viết tên anh à, tiền của anh mua đấy à?” Rõ như ban ngày chính anh mới là người lấn chiếm.”

Anh ta thô bạo mắng: “Người phụ nữ này, nói năng thế đấy à?”

Tôi cũng nổi giận lời đanh, chống mạnh cái nhau với anh ta: “Sao chứ? Tôi nói năng thế nào? Không phải chính là anh lấn chiếm hay sao? Đến đây, đến đây xem, anh có bản lĩnh thì đánh tôi đi, nói cho anh biết, bố tôi là Lý Cường* đấy, tôi không có sợ anh đâu.”

Trời, tôi thật sự là phục mình, lời nói thô thiển như vậy mà tôi cũng dám nói ra, mọi người trong tàu điện nghe câu nói này của tôi cũng đều giật mình.

Người đi cùng anh ta khuyên: “Thôi bỏ đi.”

Tôi vẫn còn rất tức giận.

Quay đầu đi chỗ khác, tôi lại thương xót mà nghĩ, cãi nhau với mấy người đàn ông thô tục ở trên tàu điện ngầm là việc mà hầu như ai cũng phải trải qua, chẳng trách có rất nhiều cô gái mơ mộng muốn giàu có, ít nhất thì ra ngoài thì cũng có xe đưa đi, không phải chịu những thứ áp lực này.

Tôi mỗi một về đến nhà, trèo lên giường.

Gia Tuấn cũng nhanh chóng đến Bắc Kinh.

*Lý Cường: là phạm nhân trong một vụ án lái xe khi say rượu đụng chết người ở Đài Loan. Những đứa trẻ sau này thường hay nói câu ‘Cha tôi là Lý Cường’ để dọa bạn bè.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 18: Phó Gia Tuấn —— Gặp lại Đinh Đình

Edit: 4ever13lue

Tôi dùng com cùng hai khách hàng xong thì trở lại bãi đỗ xe, khi đang khởi động xe, tôi nhìn thấy Đinh Đình.

Cô bé đang đứng nói chuyện gì đó cùng một chàng trai, trông cô bé có vẻ do dự.

Tôi suy nghĩ xong thì lên tiếng chào: “Đinh Đình.”

Đinh Đình nghe thấy, vừa mới quay lại nhìn thấy tôi thì lập tức vui vẻ chạy vội đến: “Anh rề.”

“Em đi ăn cùng bạn sao?”

Đinh Đình gật gật đầu.

“Vậy anh không quấy rầy em.”

Đinh Đình ‘a’ một tiếng, cô bé giữ chặt tôi lại, rồi lập tức xua tay với chàng trai kia: “Anh rề tìm tôi có việc, chúng ta gặp lại sau đi.” Nói xong thì cô bé lên xe trước.

Tôi hơi hiếu kỳ, khởi động xe xong, tôi hỏi: “Sao vậy? Chàng trai kia không phải là bạn trai của em sao?”

Đinh Đình hơi bất mãn: “Là bạn trai của em, chẳng qua là có chút chuyện ngoài ý muốn.”

Tôi ôn hòa hỏi: “Em có muốn anh đưa em về nhà không?”

Đinh Đình thỉnh cầu tôi: “Anh rề, em có thể tâm sự với anh được không?”

“Vây.... Đến văn phòng của anh đi.”

Quan hệ của tôi với cô em vợ này cũng không tệ lắm, cô bé vẫn hay đùa giỡn gọi tôi là ba. Cùng bởi vì tôi lớn hơn cô bé vừa đúng mười lăm tuổi, giữa chúng tôi có một khoảng cách thế hệ, cho nên trong mắt của cô bé thì tôi chính là ở hàng cha chú không hơn không kém.

Tuy rằng tôi và Đinh Đình đã ly hôn, nhưng chúng tôi cũng không cắt đứt liên lạc, cô bé rất tôn trọng tôi, cho nên bây giờ khi gặp lại thì vẫn luôn gọi tôi là anh rề. Mỗi lần nghe cô bé xưng hô như vậy thì trong lòng tôi lại xấu hổ và chua xót, nhưng mà tôi cũng chẳng thể bắt cô bé đổi cách xưng hô được.

Sau khi đến văn phòng, tôi hỏi: “Công chúa nhỏ, em muốn uống gì?”

Đinh Đình lắc đầu, trên mặt vẫn là biểu cảm bất ăn, phiền muộn.

Tôi nói đùa: “Có phải em cãi nhau với bạn trai không? Tra tấn cậu ta đi, không được tha đâu.”

Đinh Đình ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt, cô bé có đôi mắt rất giống Đinh Đình, thật sự là giống như một cô bé đáng yêu.

Đinh Đình do dự nói: “Bạn trai em muốn em qua đêm cùng anh ta, em không biết là có nên nhận lời hay không?”

Thì ra là như vậy, trong lòng tôi buồn cười: “Vây còn em? Em có thích cậu ta không?”

Đinh Đình hơi ừ ừ, cô bé hết gật rồi lại lắc đầu.

Tôi nuốt một ngụm nước miếng, suy nghĩ xong rồi mới nói: “Có hơi thích, nhưng mà không xác định được tình cảm có phải không? Vây em cảm thấy cậu ta đối với em ra sao?”

Đinh Đình hơi buồn bực: “Anh ta đối tốt với em lắm, chỉ là có một bạn nữ khoa khác muốn anh ta đi chơi bóng, rõ ràng là anh ta biết em không thích, nhưng mà bởi vì người ta cứ ba lần bảy lượt nài nỉ nên anh ta mới chịu đi một lần. Nếu thật sự anh ta toàn tâm toàn ý với em, vậy là sao lại nỡ khiến em không vui chứ?”

Tôi gật gật đầu: “Tình cảm quả thật là thứ không thể giả dối được, ai cũng đều hy vọng bạn trai mình sẽ luôn một lòng với mình.”

Đinh Đình hậm hực: “Em muốn chia tay, để cho anh ta phải đau khổ triền miên a. Ai, điều kiện của anh ta rất ưu tú, bề ngoài trông cũng rất đẹp trai.”

Tôi điềm đạm nói: “Nếu không thì em kiểm tra cậu ta vài vấn đề đi, xem thử cậu ta coi trọng em bao nhiêu. Ví dụ như thử em thích ăn nhất là gì, giáo sư mà em không thích nhất là ai, hoặc là khi em ra ngoài thì luôn phải mang cái gì theo xuất. Cứ hỏi cậu ta những vấn đề nhỏ nhỏ như vậy đây, nếu là người bình thường thì sẽ không chú ý đến, nhưng nếu cậu ta thực sự thích em thì vô hình chung sẽ ghi nhớ từng hành động của em. Còn cách khác thì em cứ trực tiếp ngả bài với cậu ta, nếu như cậu ta không thể toàn tâm toàn ý với em, vậy thì không cần lãng phí thời gian nhì nhằng nữa.”

Đình Đang gật gật đầu, thể hiện là cô bé đã hiểu ra.

Tôi lại hơi than thở: “Tóm lại là, nếu như em không tự xác định được tình cảm của mình, thì đừng dễ dàng giao phó bản thân cho người ta. Nếu không thì là vô trách nhiệm với chính mình và cả với người khác.”

Đình Đang suy nghĩ một lúc xong thì tò mò hỏi tôi: “Anh rề này, trước đây anh qua lại với cô họ Quách kia là xuất phát từ tình cảm gì?”

Lại nữa rồi, tôi lại xấu hổ một hồi.

Tôi suy nghĩ, tự cảm thấy chưa xót, không khỏi cảm thán: “Đó là việc sai lầm nhất mà anh từng làm trong cuộc đời.”

“Thật ngại quá, cũng không phải là em cô ý nhắc chuyện xưa đâu.”

“Không sao cả.” Tôi tự giễu: “Làm chuyện sai lầm thì phải nhận lời chỉ trích của người phải.”

Hai người chúng tôi trầm mặc vài giây, tôi lại hỏi cô bé: “Hôm trước em mới vừa từ Bắc Kinh về, chị của em khỏe không?”

Cô bé nghiêng đầu, có vẻ đau khổ do dự thật lâu, rốt cuộc mới chịu nói: “Chị hai không cho em nói với mọi người tình hình gần đây của chị ấy, em cũng không thể nói rõ được là rốt cuộc thì chị ấy đang ổn hay không ổn nữa. Em chỉ có thể nói rằng, bây giờ chị ấy rất vui vẻ, tuy rằng có hơi nghèo túng một chút, nhưng mà chị ấy thật sự vui vẻ.”

Tôi không hiểu: “Ý em là gì, không phải là cô ấy đang làm cho công ty lớn sao?”

Đình Đang do dự một chút, rốt cuộc cũng nói với tôi tình hình gần đây của Đình Đình. Tôi nghe xong thì vô cùng kinh ngạc, Đình Đình phải đi làm hộ lý cho người ta sao? Cô bé ngốc này ngay cả chăm sóc mình cũng không tốt, vậy mà còn phải đi chăm sóc người khác sao?

Tôi hết sức không ngờ, quả thật là không thể tin được, đặc biệt là khi nghe Đình Đang diễn tả cảnh tượng cô ấy đánh kẻ trộm kia, tôi hoàn toàn bị kinh ngạc. Nhưng mà tôi tin rằng Đình Đình thật sự có dũng khí và sự quyết đoán này, hơn một năm trước khi cô ấy đến nơi tôi ở, nhìn thấy tôi bị một đám người vây vào đánh, cô ấy không hề xông lên đánh người ta, mà là bình tĩnh đi lên lau một, lấy bình chữa cháy phun vào đuôi mọi người đi. Khi đó tôi biết rõ Đình Đình không phải là một cô gái dễ kích động, nhưng mà tôi tuyệt đối không nghĩ đến việc cô ấy sẽ dùng đôi tay ấy để chăm sóc một bà cụ thân kinh không được tốt. Trong ấn tượng của tôi, Đình Đình vẫn luôn xinh đẹp, đáng yêu, nũng nịu, chỉ nên để người khác chăm sóc. Tôi không thể tưởng tượng được cô ấy sẽ kiên cường đến thế, thậm chí còn có thể làm những việc mà ai cũng nghĩ là khó làm được.

Tôi trầm mặc không nói gì.

Buổi tối, tôi ngồi một mình trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Trong khu nhà, ánh đèn sáng trưng, không có ai quan tâm đến việc trong căn phòng này có một người đàn ông cô đơn như tôi đây.

Khi Đình Đình ly hôn với tôi, cô ấy không muốn căn nhà, mà lựa chọn tiền mặt. Sau đó chúng tôi khách khí với nhau, nhưng thật ra thì chúng tôi đều cũng đã không bình tĩnh. Tôi tin rằng đến cuối cùng thì cô ấy vẫn yêu tôi, nhưng mà vì sao tôi lại phải tàn nhẫn đến vậy chứ? Tôi đã đẩy cô ấy rời khỏi mình.

Tôi thật sự không đành lòng, một là không đành lòng nhìn thấy cô ấy phải lo lắng cho tôi, hai là Bùi Vĩnh Diễm cũng có tình cảm rất sâu nặng với cô ấy. So với tôi thì Bùi Vĩnh Diễm xuất sắc hơn nhiều, anh ta không có gì không tốt cả, tuy rằng anh ta xuất thân cao quý, nhưng cũng không hề keo kiệt với cấp dưới, thái độ làm người cũng rất hòa nhã. Tôi tin rằng nếu Đình Đình ở cùng với anh ta thì sẽ hạnh phúc hơn là ở bên cạnh tôi, cho nên tôi đã lựa chọn ra đi.

Ngày đó ly hôn, tôi đã đi theo taxi của cô ấy, tôi thật sự muốn kéo cô ấy quay lại, nhưng mà cuối cùng tôi vẫn buông tay. Không ai biết rằng, tôi đã vô cùng khổ sở nhốt mình trong phòng suốt ba ngày.

Chẳng qua là tôi nghĩ rằng cô ấy đến Bắc Kinh thì sẽ tốt lắm, nhưng tôi không ngờ rằng cô ấy cũng không qua lại với con người giàu có kia, hơn nữa bây giờ cô ấy rời khỏi Phiếm Hoa, lại có thể làm một công việc như thế, tôi thật sự không đành lòng. Tôi muốn đến Bắc Kinh đưa cô ấy về, cho dù cô ấy không chịu tha thứ cho tôi đi chăng nữa, thì tôi cũng muốn khuyên cô ấy về nhà. Về nhà rồi, tuy rằng việc làm lương không cao, nhưng ít nhất vẫn có người nhà quan tâm yêu thương, nếu cô ấy tiếp tục ở lại Bắc Kinh một mình, nhớ đâu cô ấy bị bệnh, hoặc là gặp phải chuyện không hay, dù cho có muốn khóc thì cũng không thể dựa vào ai.

Nghĩ đến đây, tôi không kiềm chế được, lập tức gọi điện thoại cho cô ấy, cho cô ấy biết tôi muốn đến Bắc Kinh.

Đình Đình thật sự không ngờ đến, tôi lại đùa giỡn hỏi: “Anh thật sự sẽ đến Bắc Kinh, anh có hân hạnh được em ra đón hay không?”

Bây giờ chúng tôi đã chia tay rồi, mỗi khi nói chuyện với cô ấy, tôi thật sự rất căng thẳng, dè dặt.

Bên kia đầu dây cô ấy vui vẻ trả lời tôi: “Đương nhiên là em sẽ ra đón, anh đến đây đi, ít nhất gì thì em cũng có thể mời anh ăn bữa cơm.”

Cúp điện thoại, tôi lại khổ sở một hồi.

Tôi nhanh chóng đến Bắc Kinh, đây thật sự là một thành phố rất đông đúc tấp nập. Đinh Đinh không có nhiều thời gian, cho nên cô ấy cũng không đến sân bay đón tôi, chúng tôi sắp xếp thời gian, hẹn gặp nhau ở trạm tàu điện.

Tôi khẩn trương vô cùng, chúng tôi xa cách đã hơn ba tháng rồi, tôi không biết được trong ba tháng vừa qua cô ấy đã trở thành như thế nào nữa.

Chúng tôi hẹn gặp ở trạm tàu điện ngầm thứ 13.

Tôi đứng ở trạm lo âu bất an đợi cô ấy. Ngồi trên băng ghế, tôi nhìn ra bên ngoài, cửa kính của các tòa cao ốc phản chiếu ánh sáng mặt trời khiến tôi nhìn một lúc cũng cảm thấy đau mắt.

Tôi nhìn đồng hồ, không ngừng tính toán trong lòng, nhớ lại lời nói của Đinh Đinh rằng chờ đợi là điều vô cùng buồn chán. Tôi đến trước nửa giờ, khoảng thời gian này thật sự là sự dày vò đối với tôi, mỗi một giây đều khiến tôi run rẩy, mỗi một chuyến tàu dừng lại tôi đều chăm chú nhìn đoàn khách nữ bước xuống, dường như ai ai cũng giống cô ấy, mà lại dường như ai cũng không phải là cô ấy. Mỗi khi một chiếc tàu đi qua, lòng tôi lại cảm thấy mất mát.

Tôi đã sớm uống hết một chai nước suối, bây giờ tôi đang buồn chán bóp cái bình trong tay tạo ra âm thanh kéo kẹt làm cho lòng tôi lại càng khẩn trương hơn.

Rốt cuộc lại có một chiếc tàu đi vào, tôi lập tức ngừng đầu, chiếc tàu vững vàng dừng lại, đoàn người bên trong từng người bước xuống, cũng không có quá nhiều người, tôi đứng ở bên ngoài, cảm thấy hơi thất vọng, tôi vẫn chưa thấy Đinh Đinh.

Tôi nhẹ nhàng thở dài, xoay người ngồi xuống tiếp tục đợi, lúc này tôi nghe thấy phía sau có một giọng nói quen thuộc gọi tôi: “Gia Tuấn.”

Tôi cứ như bị ai đó đánh một cái vào vai, lập tức trong lòng tôi reo lên, ‘là Đinh Đinh’, nhưng mà tôi không dám quay lại, phải một lúc sau tôi mới chậm rãi quay đầu.

Ánh mặt trời xuyên qua tấm kính thủy tinh chiếu thẳng xuống, mọi người xung quanh bước ra, tôi nhìn thấy Đinh Đinh.

Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt tươi cười của Đinh Đinh tỏa sáng, cô ấy mặc áo khoác đỏ, một tay để trong túi áo, tay còn lại khoác ba lô, trên mặt không hề trang điểm, trông cô ấy rất giống một sinh viên mới vào trường.

Tôi cảm thấy trước mắt sáng ngời, đây là Đinh Đinh sao? Hình ảnh cô ấy trẻ trung, đáng yêu thật sự rất giống sáu bảy năm trước, khi chúng tôi mới quen nhau. Trong phút chốc, tôi hoàn hồn lại, cảm thấy hơi xấu hổ, vì đến gặp cô ấy, tôi đã rất vội vàng, cho nên ăn mặc cũng không tuơng tất lắm.

Tôi thấy khó quá, cúi đầu tự kiểm điểm, đây là vợ của tôi, tôi không biết quý trọng mà giữ chân vợ mình.

Đinh Đinh bước đến nhẹ giọng gọi tôi: “Gia Tuấn.”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 19: Phó Gia Tuấn —— Tôi vẫn luôn yêu cô ấy như trước kia

Edit: 4ever13lue

Tôi ngừng đầu lên thì thấy khuôn mặt của cô ấy, quả thật là sắc mặt cô ấy nhìn rất tốt, không hề trang điểm, nhưng làn da cô ấy trắng rạng ngời, đôi mắt trong suốt có thần, khóe môi cô ấy khẽ nhếch thành một nụ cười đáng yêu.

Tôi chăm chú nhìn cô ấy đến mức thần người ra, tôi không nhận được mà nói: “Đinh Đinh, trông em rất đẹp.”

Cô ấy gãi đầu, nở một nụ cười đặc biệt quyến rũ: “Gia Tuấn, anh hơi thay đổi, anh gầy đi.”

Trong lòng tôi nói, ‘gầy sao?’ Đúng vậy, tôi thật sự gầy đi mười ký, vì sao lại thế ư? Bởi vì trước đây tôi mang một hình tượng hạnh phúc, giờ đây tôi chỉ có trường thành hơn mà thôi, đêm nào tôi cũng trằn trọc, không thể ngủ yên. Nếu sớm biết rằng chia ly sẽ đau khổ như thế, lúc trước tôi đã không nên để cho cô ấy đi, như vậy ít nhất thì tôi có thể được nghe cô ấy nói chuyện, chứ không phải như bây giờ, mỗi lần nghe điện thoại thì đều phải ghi âm lại.

Cô ấy hỏi tôi: “Gia Tuấn, anh ăn cơm chưa?”

Lúc này tôi mới nhớ ra, từ lúc sáng lên máy bay cho đến buổi trưa tôi chẳng ăn chút gì cả, mà bây giờ cũng đã gần chiều rồi.

Cô ấy cười: “Đi thôi, chúng ta đi ăn gì đó nào.”

“Em muốn ăn gì?”

Cô ấy xin lỗi: “Gia Tuấn, em chỉ có một giờ đồng hồ, cho nên chỉ có thể ở cùng anh một chút thôi, chờ đến tối em xong việc rồi thì chúng ta có thể trò chuyện thật nhiều, được không?”

Làm sao mà tôi có thể từ chối cô ấy chứ, được nhìn thấy cô ấy trong lòng tôi tràn đầy phiền muộn và dịu dàng, tôi một lòng để tùy ý cô ấy, cô ấy nói gì tôi cũng đều nghe theo.

Gần chỗ này có một quán ăn, bên trong có rất nhiều món ăn bình dân, Đinh Đinh nói với tôi: “Chỗ này gần nơi em làm việc, cho nên em thường hay đi ăn ở đây, vừa vận bên trong còn chỗ trống, hay là chúng ta chấp nhận một chút, anh không ngại chứ?”

“Không sao.”

Đinh Đinh vui vẻ đi ăn cùng tôi, một chút đồ nướng, thịt cừu, mì sợi, cô ấy nói với người bán hàng: “Tôi muốn thêm hai chén canh khoai tây.”

Tính tiền thì bằng thẻ tín dụng, tuy rằng chỉ là quầy thực phẩm thôi nhưng rất náo nhiệt, dòng người đến ăn rất đông nhưng các quầy bán hàng cũng rất sạch sẽ.

Chủ quán nhận tiền xong thì nói với Đinh Đinh: “Còn thiếu hai đồng.”

Tôi lập tức lấy ví ra: “Tôi đưa thêm.” Nhưng mà chủ quán nói cho tôi biết, không thể đưa thêm như thế được, phải đến bàn tiếp tân phía bên kia đưa mới được, Đinh Đinh xua tay: “Thôi bỏ đi, vậy thì một chén cứ làm bình thường là được rồi, như vậy thì đủ tiền rồi.”

Chúng tôi bụng đồ ăn trở lại chỗ ngồi, Đinh Đinh đẩy chén canh khoai tây về phía tôi, tôi xua tay: “Không được, em ăn chén này đi.”

“Không cần đâu, em ăn rất ít, chén này là được rồi.”

Chúng tôi nhường qua nhường lại, đột nhiên tôi hơi nóng.

“Chỉ là một chén canh khoai tây thêm vào miếng ruột thôi mà, em không cần khách sáo vậy.”

Đinh Đinh từ chối: “Thật sự là không cần đâu, em ăn chén này là được rồi.” Nói xong, cô ấy lấy muỗng khuấy chén của mình lên.

Nhìn thấy cái chén này, tôi ăn không vào, trong chén, mùi khoai tây rất thơm, tái hiện lại như trong trí nhớ của tôi, cô ấy nhớ rõ sở thích của tôi. Khi còn là vợ chồng, tôi với cô ấy cũng hay đi ăn vặt, cô ấy nhớ rõ là tôi thích ăn thêm canh khoai tây, cùng với một cái bánh rán không quá nhiều mỡ, hai người chúng tôi ăn uống vui vẻ. Bây giờ tha hương nơi đất khách, lại ngồi ăn cơm cùng vợ cũ, trong cổ họng tôi nghẹn ứ lại, tay tôi nắm chặt đôi đũa, chậm chạp gắp thức ăn.

Tôi hơi cảm động, tươi cười, tôi đổ dầu vừng cùng với ớt vào chén trước mặt Đinh Đinh, nói: “Em ăn đi, bác sĩ khuyên anh không được ăn đồ ăn nhiều dầu mỡ.”

Thấy cô ấy còn muốn từ chối, tôi không hờn không giận nói: “Giữa chúng ta còn phải khách sáo thế sao? Không nên để tâm chuyện mua không nổi vài miếng ăn chứ?”

Hai người chúng tôi đều hơi xấu hổ.

Cô ấy ngượng ngùng: “Gia Tuấn, thật lòng xin lỗi, vốn là phải cùng anh đi dạo xung quanh, chỉ là thời gian của em hơi ít ỏi, chỉ một lúc thôi là bà chủ sẽ tính lại đi tìm em.”

“..... Bây giờ em cũng không còn làm việc ở công ty nữa, chỉ bằng về cùng anh đi. Nếu em muốn đi làm, thì sau khi trở lại Thanh Đảo chúng ta lại tìm việc khác.”

Cô ấy cúi đầu khuấy chén canh trước mặt: “Gia Tuấn, khi mới bắt đầu làm công việc này, trong đầu em chỉ mới có ý tưởng là thôi, nhưng mà mỗi ngày trôi qua, cho đến nay thì di Lữ đối với em không tệ, tuy rằng thần kinh di ấy có hơi không được ổn định, nói chuyện linh tinh này kia, nhưng mà hồ đồ không phải là khuyết điểm của di ấy. Người bình thường thì sẽ có nhiều cảm xúc, sẽ tức giận thô bạo, sẽ lại chua ngoa chửi mắng, nhưng mà di Lữ không như thế, di ấy hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của chính mình, cuộc sống mỗi ngày rất vui vẻ. Nếu như anh ở bên di ấy thì cũng sẽ cảm thấy thật vui vẻ, có thể là vì nguyên nhân này, cho nên em mới không nỡ đi.” Cô ấy xúc động nói: “Bây giờ em cũng có chút cảm tình với công việc này, nếu thật sự phải đi, em cũng sẽ rất nhớ di Lữ, cho nên trước tiên thì cứ giống như hiện tại là được rồi.”

Tôi hơi tức giận, có phần uy hiếp cô ấy: “Nếu em không quay về hoặc không đổi công việc khác thì anh sẽ nói với ba mẹ em.”

Quả nhiên, lần này cô ấy có hơi sợ, lo lắng nhìn tôi.

“Gia Tuấn, anh sẽ không làm vậy đúng không?” Cô ấy lại nháy mắt với tôi, ánh mắt đáng yêu tình ranh.

Tôi lập tức không nổi nóng nổi, tính ra thì đã ba tháng rồi tôi không gặp cô ấy, bình thường thì tôi cũng không dám gọi cho cô ấy quá thường xuyên, chỉ dám mong đợi cô ấy gọi cho tôi. Bây giờ cô ấy đang ngồi trước mặt tôi, khiến cho tôi cảm thấy rất ấm áp, tôi không kìm được có mong muốn được ôm cô ấy, nhưng mà tôi chỉ có thể âm thầm để ý tưởng này trong đầu.

Chuyện đề tài về mấy món ăn, tôi gấp vài thứ cho cô ấy: “Em ăn đi, đồ ăn sắp nguội hết rồi.”

Lần này cô ấy không từ chối, mà hào phóng đưa chén qua đón lấy đồ ăn tôi gấp: “Nào, cùng thưởng thức lại những món nóng hổi này, xem có ngon hơn ở chỗ chúng ta bán không.”

Tiếp theo, chúng tôi không tiếp tục nhường qua nhường lại nữa, mỗi một miếng chúng tôi ăn là một sự hoài niệm. Tôi lặng lẽ nhìn cô ấy, dường như cô ấy đã hoàn toàn trở lại như trước đây, ăn rất ngon miệng, hăng hái gấp cái này cái kia hài lòng cho vào miệng, tôi thờ dài.

“Phải rồi, Gia Tuấn.” Cô ấy lấy từ trong túi ra một tờ giấy đưa cho tôi: “Đây là sổ khám bệnh, là một chuyên gia, em đã lấy sổ rồi, là sáng mai đến khám, người này rất nổi tiếng cả nước, em đã xin nghỉ ở nhà họ Lữ rồi, sáng ngày mai cùng anh đến bệnh viện.”

“Không được.” Đột nhiên tôi rối loạn, có cảm giác hơi nản lòng: “Anh đã từng đến không ít bệnh viện lớn rồi, các bác sĩ cũng đã chẩn đoán bệnh cho anh rồi. Người ta nói bệnh này của anh không chết, nhưng cuối cùng cũng chỉ là có cảm giác là còn sống mà thôi.”

Cô ấy lập tức phát giận: “Ở Trung Quốc có rất nhiều bệnh viện, cũng có rất nhiều bác sĩ, anh chỉ mới đi có vài nơi mà thôi. Vì sao lại không có ý chí gì như thế?”

Tôi thật sự rất nản lòng, thật ra thì hơi một năm qua, tôi đã đi không ít bác sĩ, từ Trung Y đến Tây Y, bệnh viện nào tôi cũng đã từng đến khám. Tôi phiền muộn chết rồi.

Cô ấy còn muốn khuyên tôi, tôi lại nói: “Nào, ăn đi.”

Hai người chúng tôi ra khỏi quán ăn, cô ấy chân thành nói với tôi: “Gia Tuấn, em đã lấy sổ rồi, ngày mai dành chút thời gian cùng đến bệnh viện khám thử xem, vị chuyên gia kia thật sự rất giỏi. ....”

Tôi không đành lòng từ chối ý tốt của cô ấy, đành phải chấp nhận: “Được rồi, ngày mai rồi nói sau.”

Tôi đưa cô ấy đến trạm tàu điện ngầm, nhìn cô ấy cùng đoàn người đông đúc bước lên xe, sau đó quay lại phát tay tạm biệt tôi.

Đoàn tàu âm thầm rời đi, cứ như vậy đi xa đến khi chỉ còn là một chấm nhỏ trước mắt tôi.

Tôi ngồi cô đơn một mình thật lâu ở trạm tàu điện ngầm, lắng nghe âm nhạc phát ở đây.

Thật ra thì tôi đến Bắc Kinh chẳng có việc gì cả, tôi chỉ là lấy có đi công tác mà thôi, tôi chỉ muốn gặp cô ấy, bây giờ được nhìn thấy cô ấy rồi, tôi có chút không nề, nhưng mà lại rất yên tâm.

Trông cô ấy còn trưởng thành, vững vàng hơn một năm trước. Trước kia khi cô ấy còn là vợ tôi, mọi chuyện đều ỷ lại vào tôi, thậm chí ngay cả hướng dẫn sử dụng đồ gia dụng cũng đưa cho tôi xem rồi giải thích lại. Bây giờ nhìn cô ấy mà xem, so với trước kia thì hoàn toàn là hai người khác nhau. Tôi không khỏi xúc động, chuyện kết hôn hay ly hôn đều có thể thay đổi một người phụ nữ, sẽ khiến cho họ ngày càng trưởng thành hơn. Bây giờ, Đinh Đinh thật sự là đã trưởng thành rồi.

Edit: 4ever13lue

Ngày hôm sau tôi thức dậy, lúc tôi đang ở trong nhà vệ sinh tắm rửa thì nghe có người gõ cửa, tôi biết là Đinh Đinh đến gọi tôi cùng đi bệnh viện. Tôi vừa định ra mở cửa, thì bỗng nhiên nhớ ra trên người mình chỉ mặc mỗi một cái quần đùi, nếu cứ xuất hiện trước mặt vợ cũ trong hình dáng như thế này thì thật sự là không đúng mực. Tôi lập tức mặc quần áo vào, chắt vạt mặc quần xong, tôi vừa cài nút áo vừa kêu: “Đinh Đinh, anh đến đây.”

Tôi mở cửa, Đinh Đinh vội vàng nắm lấy tay tôi, trông cô ấy có vẻ lo lắng: “Gia Tuấn, anh phải nhanh chóng lên, em lấy sổ rồi, nếu như không đến đúng giờ thì sẽ phải hoãn lại, đến lúc đó thì chẳng phải là phí công vô ích sao.”

Tôi chẳng hề cảm thấy nóng lòng gì cả, chẳng qua là tôi đồng ý cùng cô ấy đi giết thời gian mà thôi.

Chúng tôi ra khỏi khách sạn, tôi hỏi cô ấy: “Em ăn sáng chưa?”

Cô ấy nhìn phải nhìn trái vẫy taxi: “Không có thời gian đâu, rất vội đó, bỏ qua việc ăn sáng đi, đến bữa trưa thì chúng ta ăn cùng nhau.”

“Không ăn sao được? Chúng ta đi ăn sáng trước đi.”

Cô ấy đã gọi được taxi, nhanh chóng mở cửa kéo tôi lên xe. Lên xe xong, cô ấy đưa địa chỉ bệnh viện cho tài xế, sau đó nói với tôi: “Bây giờ em cũng không có thói quen ăn sáng.”

Rốt cuộc thì chúng tôi cũng đến bệnh viện, Đinh Đinh xông xáo kéo tôi chạy về phía trước, sau khi ngồi xuống được băng ghế dài trước cửa phòng khám, cô ấy mới thờ dài.

Tôi rất không yên tâm, nhìn thấy có một chỗ bán hàng tiện lợi ở dưới lầu, thế là tôi nói cô ấy mình phải đi nhà vệ sinh, sau đó tôi lập tức xuống lầu mua sữa và bánh ngọt cho cô ấy.

Lúc tôi đặt vào tay cô ấy, cô ấy hơi bất ngờ nhưng mà vẫn nhận lấy.

Sau đó cô ấy chia một nửa cho tôi, tôi xua tay.

Đình Đình hừ một tiếng, bất mãn trách tôi: “Anh nha, vẫn giống như trước kia vậy, không thích ăn uống trước mặt nhiều người, chỉ lo giữ hình tượng thôi.”

Tôi cũng không nhịn được mà nói: “Em đó, cũng vẫn giống như trước đây, vừa nhìn thấy đồ ăn thì y hệt như một con chuột nhỏ mà ăn ngon lành.”

Cô ấy trừng mắt với tôi.

Tôi lại hơi thất thần, trong lòng như có cảm giác chua xót, cảm giác này nhanh chóng chạy xộc lên đầu.

Thời gian chờ đợi lại hơi nhàm chán, hai người chúng tôi tùy ý tìm đề tài nào đó trò chuyện, nói về những việc lật vật ở văn phòng luật của tôi, trò chuyện về những thứ mà cô ấy biết được ở Bắc Kinh.

Rốt cuộc cũng đến phiên chúng tôi, cô ấy giục tôi: “Sắp đến phiên chúng ta rồi, anh đưa bệnh án cho em xem lại đi, em vẫn chưa có xem.”

Tôi lấy bệnh án ra để cô ấy xem thử, đúng lúc này, bỗng nhiên ở hành lang phía sau có mấy người vội vã đi vào, người đàn ông đi đầu ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, trông rất là có uy, chẳng biết có phải là có quen với người quản lý hay không mà đoàn người phô trương bước đến trước cửa phòng khám. Người dẫn đầu đưa tay gõ cửa, chẳng đợi người bên trong lên tiếng trả lời, ông ta đã đẩy cửa đi vào, trực tiếp nói với người ở bên trong: “Chủ nhiệm Lưu, là tôi đây, hôm qua tôi đã gọi điện thoại báo với ông rồi, là Cục trưởng Tân giới thiệu tôi đến, được rồi, tôi sẽ đợi bên ngoài một chút, thế nhé?”

Đóng cửa lại, ông ta đặc ý giới thiệu: “Không có việc gì đâu, chúng tôi đã hẹn trước rồi, không cần phải vất vả chờ đợi, nể mặt mũi của Cục trưởng Tân, có ai phản đối?”

Xem ra ông ta rất là kiêu ngạo, thì ra là muốn chen ngang.

Bọn họ thật sự bừa bãi, một hàng năm sáu người đứng vây quanh một người phụ nữ lớn tuổi, người này có vẻ là người bệnh. Nhìn cảnh tượng này thật giống trong Hồng Lâu Mộng, khi mà một nhóm người đứng vây quanh bà Giả. Họ ngang nhiên lấy lên hàng trên, chẳng thèm để ý phía sau chúng tôi còn phải xếp hàng dài dài.

Những người phía sau chúng tôi mặc dù có kín đáo phê bình, nhưng mà đều là chỉ giận mà không dám nói gì.

Không nói đến người khác, chỉ là Đình Đình ngồi không yên, bởi vì sẽ đến phiên chúng tôi ngay, nhưng vì bọn họ ngang nhiên như thế nên chúng tôi phải lùi ra sau.

Quả nhiên, Đình Đình mở miệng: “Xin hỏi các vị có lấy số chưa?”

Người dẫn đầu kia nhìn chằm chằm Đình Đình: “Phải lấy số à? Thật ngại quá, tôi không biết a.”

Đình Đình nói: “Nếu các vị chưa lấy số, vậy thì xin đừng chen ngang như vậy, những người bệnh ở đây đều phải xếp hàng từ rất lâu rồi mới lấy được số, rồi còn phải đợi rất lâu mới đến lượt mình vào cho bác sĩ Lưu khám bệnh. Bỗng dưng ông chen ngang như vậy, có phải là không hay không?”

Cô ấy vừa thốt ra lời này thì lập tức những người phía sau cũng bắt đầu phụ họa theo.

Người dẫn đầu kia thấy được là mình đã chọc giận rất nhiều người, nên ông ta cũng hơi ngượng, chẳng qua là làm những trò hung dữ, cho nên không thể để mất mặt được, vì thế ông ta không vui nói với Đình Đình: “Cô nói là cô xếp hàng, thì sao? Bọn tôi cũng đã hẹn trước một tuần rồi, tôi cũng đã quen biết Chủ nhiệm Lưu một thời gian rồi. Được rồi, cô nói là cô đã xếp hàng rất lâu, như thế này đi, cô để chúng tôi khám trước, sau đó chúng tôi sẽ dùng tiền bồi thường thời gian bị tổn thất của cô, được không?”

Đình Đình khoanh tay: “Không, đây không phải là chuyện tiền bạc, bệnh viện có quy định phải lấy số khám bệnh, ông không có lấy số, vậy là trái với quy định của bệnh viện, ông phải xếp hàng từ phía sau kia, ông dựa vào cái gì mà được hưởng đặc quyền chứ?”

Người kia nhú mày: “Tôi không dựa vào cái gì cả, bọn tôi cũng phải hẹn trước một tuần mới có được lịch hẹn, cô xếp hàng, chúng tôi cũng không hề nhàn rỗi. Nếu cô nói như thế thì thật ngại quá, hôm nay chắc chắn là chúng tôi phải khám trước cô. Nếu cô thật sự quá bất bình, cũng chẳng có cách nào khác, nếu muốn trách thì phải trách tổ tiên của cô không có địa vị mà thôi, cô ráng chịu chút đi.”

Đình Đình phát hỏa, cô ấy nhìn thẳng người đàn ông này, lạnh lùng hỏi: “Hôm nay ông nhất định khám trước chúng tôi a? Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

Nhóm người kia hung dữ liếc Đình Đình một cái, không kiêng nể gì mà thốt ra một câu: “Cần gì để ý đến cô ta, để xem cô ta dám làm gì.”

Đình Đình bị chọc tức, cô ấy vừa muốn nói gì đó, tôi nhẹ nhàng chặn lại, tôi vốn định nhẫn nhịn, nhưng mà bây giờ tôi không thể nhịn được nữa.

Q.5 - Chương 20: Phó Gia Tuấn —— Tài trí của Đinh Đình khiến tôi cảm phục

Part1

Edit: 4ever13lue

Tôi trầm giọng hỏi những người này: “Các người nói rằng vì tổ tiên không có địa vị, cho nên chúng tôi phải chịu đựng à? Nếu vậy thì ý các người là chỉ cần trong nhà có người làm chức tước, có tiền có quyền thì có thể tùy tiện muốn làm gì thì làm trên đầu trên cổ những người thường như chúng tôi sao?”

Tôi vừa nói xong thì những người xếp hàng phía sau cũng đồng thanh phản đối.

Tôi cười cười hỏi: “Vậy xin cho hỏi, khi ông đi Chùa thì ông lạy Phật làm gì? Thắp hương làm gì? Nếu Phật Tổ nể tình xuất hiện, chúng ta hẳn là phải cung kính cúi lạy, nếu nhờ không lạy kịp, Ngài đi mất thì chẳng phải là thất lễ hay sao?”

Đinh Đình tiếp lời: “Gia Tuấn, ai nói tổ tiên nhà em không có địa vị chứ?” Cô ấy cười lạnh nhìn mấy người này, sau đó nhướn mày gần từng tiếng nói với bọn họ: “Hôm nay các người nghe cho kỹ, tôi nói cho các người biết thân phận của tôi là gì. Tôi họ Đinh, tổ tiên của tôi từ xưa đến nay đều có rất nhiều nhân tài hiển hách, các người hỏi tôi là con cháu của ai, tôi nói với các người, tổ tiên nhà chúng tôi xưa kia là quan văn, là Tể tướng Đinh Cung thời nhà Hán. Đến thời nhà Tống thì có Quốc công Đinh Vị. Người họ Đinh làm quan văn nhiều nhưng quan võ cũng không hề ít, nếu các người có chút kiến thức lịch sử thì ắt sẽ biết đến một võ quan nổi danh nhất là Bắc Dương Thủy sư Đề đốc Đinh Nhữ Xương, đó là ông tổ của dòng họ nhà tôi. Chức vị của Đinh Nhữ Xương thời đó cũng tính là một vị tướng quân đi? Cho nên các người hỏi tổ tiên của tôi có danh có chức hay không à? Bây giờ tôi đã chân chính nói cho các người biết rồi. Thế nào, không ngại cho chúng tôi biết tổ tiên nhà các người cũng có địa vị gì đi, cho chúng tôi được một lần rõ ràng?”

Ông ta bị Đinh Đình mĩa mai một hồi thì đầu óc cũng choáng váng. Tôi cũng biết là không ai ngờ được rằng nhìn bề ngoài Đinh Đình có vẻ nhẹ nhàng nhu nhược, nhưng đứng trước mặt những kẻ hung dữ này thì không hề sợ hãi chút nào, rất có phong thái.

Lúc này trong đám bọn họ có một người không kiên nhẫn nổi, đi đến trước mặt Đinh Đình, không kiêng nể gì mà nhận lỗi: “Cô gái này, thật lòng xin lỗi, vừa rồi có hơi xúc phạm đến cô, mong cô thông cảm cho. Chi bằng như thế này đi, bây giờ cô để cho chúng tôi vào khám trước, lát nữa khám bệnh xong, chúng tôi sẽ mời cô dùng bữa, một là xin lỗi, hai là làm quen, cô nghĩ sao?”

Đinh Đình nghiêm túc từ chối: “Không, tôi không quen ăn cơm cùng người lạ, cũng không nên như thế, nếu các người có nhiều tiền như vậy thì chi bằng dùng tiền làm việc nhiều nhiều một chút để tích đức đi.”

Tên dẫn đầu kia thở hắt hên, muốn tức giận với Đinh Đình.

Đinh Đình cười lạnh: “Thật ra tôi thấy trong các người hẳn là có một người cần được khám bệnh, nhưng thật ra thì các người không nên đi khám ở đây, mà nên đến trung tâm Olympic, ở đó có một phòng khám Trung Y gọi là Ngô Bản Đường, họ có một loại đậu xanh có thể trị bách bệnh đó.”

Mấy người kia lập tức choáng váng, lúc này quần chúng phía sau cũng bắt đầu phản đối mấy người gây chuyện này. Những kẻ gây chuyện thấy mọi người đang tức giận thì hoàn toàn không biết làm thế nào cho xong, kết quả là bọn họ nhất trí bỏ chạy, chẳng kịp khám bệnh.

Đinh Đình thở phào: “Sảng khoái thật, ông ta nghĩ ông ta là chó săn, cuối cùng thì giống như một con chó ướt mà thôi.”

Tôi mỉm cười, nói bên tai cô ấy: “Thật ra thì bọn họ bỏ chạy nhanh quá, anh vốn đang nghĩ muốn khoe khoang một chút, tốt xấu gì thì anh cũng là một luật sư nổi tiếng cơ mà.”

Đinh Đình cười nhạo: “Nhưng anh không phải họ Đinh.”

Tôi buột miệng nói: “Anh là chồng của em nha, anh cũng xem như một nửa là người nhà họ Đinh còn gì?”

Vừa thốt ra lời, tôi lập tức xấu hổ, vậy mà tôi lại quên mất là chúng tôi đã ly hôn.

Đinh Đình cũng hơi xấu hổ, cô ấy hắng giọng: “Vẫn là do sức ép của mọi người mà. Đây không phải là chuyện tiền nong, em hoàn toàn không biết để cho họ được dễ dàng như thế.”

Tôi cũng vội tìm đề tài: “Đúng rồi, Đinh Đình, làm sao em biết được chuyện tổ tiên của em thế? Em thật sự là con cháu của Đinh Cung à?”

Cô ấy cười ha ha: “Ngốc nghếch.”

Tôi cũng cười ha ha.

Cửa mở, cô y tá gọi: “Người tiếp theo?”

Rốt cuộc thì chúng tôi cũng thuận lợi gặp được Chủ nhiệm Lưu, ông ấy cẩn thận xem từng tờ bệnh án của tôi. Sau khi xem xong, ông ấy lại hỏi bệnh tình của tôi, kiểm tra rất cẩn thận. Đinh Đinh thì rất chăm chú quan sát biểu cảm trên mặt của Chủ nhiệm Lưu, như thể người đến khám bệnh không phải là tôi mà là cô ấy vậy.

Biểu cảm của Chủ nhiệm Lưu hơi nghiêm trọng: “Tôi đã xem kỹ bệnh tình của anh, theo góc độ cá nhân tôi mà nói thì tôi đề nghị anh nên làm kiểm tra tổng quát. Bởi vì phim chụp anh mang đến cũng không rõ ràng lắm, tôi cần một bản phân tích toàn diện hơn, bên cạnh đó tôi cũng muốn anh đi thử máu. Bởi vì chứng bệnh của anh không hoàn toàn là vấn đề về xương, mà tôi nghi ngờ có thể cũng có nguyên nhân từ trong máu.”

Đinh Đinh hết sức chăm chú lắng nghe lời Chủ nhiệm Lưu nói, tôi thì lại nhìn cô ấy. Ai nói chia tay thì thành người xa lạ chứ, bây giờ cô ấy còn bận tâm đến tôi thế này.

Chủ nhiệm Lưu còn nói thêm: “Chứng bệnh này của anh quả thật là hiếm thấy, tôi làm nghề y ba mươi năm nay, anh là người thứ ba mắc loại bệnh này. Hai bệnh nhân trước của tôi cũng mắc chứng bệnh giống như anh, nhưng khác là họ lớn tuổi hơn anh rất nhiều.”

Đinh Đinh vội vàng hỏi: “Nếu vậy thì bây giờ tình trạng của họ thế nào rồi ạ?”

Chủ nhiệm Lưu nói: “Tuổi tác của họ vốn đã cao, trong cơ thể cũng đã bị các chứng bệnh khác, cũng may là tuổi của anh Phó còn trẻ, theo như phân tích thì anh ấy có hy vọng rất lớn. Hơn nữa bây giờ y học phát triển, cho nên tuy rằng là chứng bệnh này là hiếm gặp nhưng cũng sẽ không ảnh hưởng đến tuổi thọ, bản thân anh phải có niềm tin.”

Đinh Đinh thở phào, cô ấy lại hỏi: “Vậy xin hỏi chụp X-Quang phải mất bao lâu?”

Chủ nhiệm Lưu xem lịch xong thì nói: “Ba ngày sau.”

Đinh Đinh kiên định gật đầu: “Được rồi, chúng tôi sẽ đi chụp lại, cảm ơn giáo sư Lưu.”

Chúng tôi cùng đi ra, Đinh Đinh hơi mất hứng chỉ trích tôi: “Sao anh lại không chịu phối hợp với bác sĩ? Lúc Chủ nhiệm Lưu hỏi bệnh anh, anh chỉ trả lời qua loa cho xong, vì sao anh không thể thật tình một chút chứ?”

Tôi mệt mỏi: “Thật ra thì anh đã sớm biết rõ kết quả này, những lời ông ấy vừa nói với anh thì các bác sĩ khác cũng đã nói hết rồi, đơn giản nói rằng một là vấn đề về xương, hai là do nguyên nhân từ máu, cho nên vì sao cứ phải lãng phí thời gian của mọi người để làm gì?”

Đinh Đinh phát hỏa: “Chỉ vì bác sĩ nào cũng nói như nhau mà anh đã mất niềm tin rồi sao? Một Gia Tuấn tự tin và kiên định trước kia trong ấn tượng của em đi đâu mất rồi?”

Tôi cười khổ: “Phải khiến em thất vọng rồi, thật ra thì đây mới chính xác là anh.”

Cô ấy không chịu, cứ quyết kéo tôi đi xếp hàng chụp X-Quang, đột nhiên tôi rất muốn phát hỏa, rất phiền: “Em muốn thế nào nữa?” Tôi lớn tiếng: “Em đang thương hại anh, hay vẫn là muốn giúp đỡ anh chứ? Anh không cần, bệnh trên cơ thể anh, cho nên anh là người hiểu rõ nhất, trong lòng anh biết rõ phải làm thế nào, sao em cứ phải lãng phí thời gian với anh để làm gì? Anh là ai, bất quá thì anh chỉ là chồng cũ của em mà thôi.”

Đinh Đinh ngây dại, cô ấy không ngờ tôi sẽ kích động như vậy.

Tôi cũng hối hận vì lời mình vừa nói, sao tôi phải tức giận với cô ấy chứ, cứ như thể một con ngựa hoang đứt cương vậy. Thật ra thì cô ấy chẳng làm gì sai cả, tôi làm thế này là làm cô ấy mất mặt.

Trên mặt Đinh Đinh tràn ngập thất vọng, cô ấy đau đớn nói: “Gia Tuấn, sao anh lại có thể không có trách nhiệm với bản thân mình như thế? Đúng, bệnh là ở trên cơ thể anh, nhưng anh không chỉ sống cho một mình anh mà thôi đâu, chính anh không tự chăm sóc bản thân thì còn ai có thể giúp anh được nữa đây, anh thật sự khiến em đau lòng quá.”

Trong lòng tôi khổ sở, đúng, sao tôi lại như thế chứ?

“Gia Tuấn, anh có biết em phải mất bao nhiêu thời gian để lấy được số khám bệnh như vậy không? Em bắt đầu xếp hàng từ sáng sớm, tất cả mọi người cứ nhích rồi lại nhích, gian nan mà giết thời gian. Trong lúc đó, em còn bị một kẻ gian lừa hơn bốn trăm đồng, em không tính đến tổn thất gì cả, lại tiếp tục xếp hàng. Có thể lời của chuyên gia nói khiến cho anh thất vọng, nhưng mà chúng ta buông xuôi như vậy sao? Chúng ta đã đi đến đường cùng đâu chứ? Biết bao nhiêu người dù khó khăn cũng không đánh mất niềm tin, vậy thì sao anh lại có thể không tin vào chính mình nữa chỉ vì một chút ốm đau vậy? Vừa rồi, vị chuyên gia kia cũng có nói rằng bệnh này sẽ không ảnh hưởng đến tuổi thọ, hơn nữa cũng có hy vọng lớn có thể chữa khỏi, vậy thì vì sao anh phải cực đoan như thế, chẳng chịu phối hợp với người khác gì cả.”

Tôi nghe xong lời Đinh Đinh nói thì lập tức kinh ngạc, cô ấy đã vì tôi mà phải xếp hàng cả một ngày?

Đinh Đinh thất vọng quay người bước đi, tôi chạy theo kéo cô ấy lại, vừa kéo vừa giải thích nhưng sự thất vọng của cô ấy cũng rất gay gắt, cô ấy hoàn toàn không nghe tôi nói.

Tôi chạy theo cô ấy ra tận bên ngoài bệnh viện, tôi còn đang muốn giải thích với cô ấy thì điện thoại của cô ấy đổ chuông. Đinh Đinh vừa nhận điện thoại

thì vội vã kêu lên.

“Cái gì? Bà chủ ăn nhân bị nghẹn ư? Được rồi, được rồi, tôi lập tức quay về ngay.”

Thì ra là đi Lữ ăn nhân không cẩn thận nên bị nghẹn. Bây giờ thì đã không sao rồi, nhưng mà vì tinh thần của đi ấy không được tốt nên cứ tìm Đinh Đinh khắp nơi, không ai chịu được nên phải gọi Đinh Đinh, cô ấy lập tức quyết định trở về.

Trong lòng tôi không thoải mái, nhưng mà còn có thể nói gì khác nữa đây, tôi rơi vào đường cùng, chỉ có thể nói với cô ấy: “Nếu đi ấy không rời khỏi em được, vậy em cứ về trước đi.”

Đinh Đinh thở dài: “Em về trước đây.”

Cô ấy nhanh chóng chạy đến trạm xe buýt, tôi chẳng thể làm gì được, chỉ có thể đứng yên tại chỗ mà nhìn.

Thật ra thì tôi cũng không rõ là mình muốn nói gì với cô ấy. Tôi ngồi trên băng ghế ở trạm xe, xoa xoa bàn tay mình, tôi im lặng suy nghĩ, quả thật là Đinh Đinh vẫn giống y như ngày xưa, chính là khí chất trên người cô ấy vô cùng cuốn hút tôi. Tôi chưa bao giờ nhận ra rằng thì ra người vợ yếu đuối của mình lại có nhiều chủ kiến như vậy. Khi gặp phải vấn đề, cô ấy thể hiện rõ ràng ra mặt sự quyết đoán và bình tĩnh của mình....

Tôi vừa tiếc tuổi, nhưng cũng lại vừa cảm thấy thỏa mãn và thư thái. Mặc dù ly hôn là chuyện rất đau đớn, nhưng mà sau khi rời xa tôi, cuộc sống của cô ấy thật sự rất tốt, rất vui vẻ. Tôi yên tâm rồi, cho dù tôi không thể ở bên cạnh bảo vệ đi chăng nữa thì cô ấy cũng sẽ sống rất tốt, cô ấy không hề cần đến tôi.

Vào buổi tối, tôi gọi điện thoại cho cô ấy, vừa muốn thành thật giải thích, hai là muốn tâm sự với cô ấy.

Đinh Đinh không hề giận tôi, mà còn rất vui vẻ nhận lời để tôi đến nơi cô ấy ở gặp cô ấy.

Chúng tôi tìm một quán ăn nhỏ dùng cơm, trong lúc ăn, chúng tôi còn trò chuyện rất nghiêm túc, tôi vẫn hy vọng cô ấy có thể bỏ công việc hiện tại, cùng tôi trở về Thanh Đảo.

Nhưng mà Đinh Đinh cứ do dự mãi, vẫn quyết định chờ một thời gian rồi mới trở về.

Tôi thật sự không khuyên được cô ấy, bây giờ ngay cả tôi cũng mờ mịt: “Đinh Đinh, anh phải làm sao với em bây giờ?”

Đinh Đinh mỉm cười: “Gia Tuấn, anh không cần lo đâu mà.”

Lời nói của cô ấy rất thân thiết, tôi vô thức nhớ lại lúc hai vợ chồng chúng tôi cãi nhau, tôi lại cảm thấy khổ sở.

Part 2

Đinh Đinh lấy trong túi xách ra một mảnh giấy, đưa đến trước mặt tôi: “Gia Tuấn, đây là giấy hẹn chụp X-Quang ngày mai, nhớ là ngày mai anh nhất định phải đi đó, em có việc không thể đi cùng với anh được.”

Tôi rất áy náy: “Cảm ơn em.”

Cô ấy lại nói: “Nếu thật sự anh muốn cảm ơn em thì hãy chữa bệnh thật tốt, sống thật tốt là được rồi.”

Tôi xúc động nói: “Được rồi, anh sẽ không phụ lòng em.”

Cơm nước xong xuôi, tôi đưa cô ấy về nhà trọ, cô ấy khách khí nói với tôi: “Hai cô gái ở cùng em vẫn chưa trở về, anh có muốn lên ngồi một lát không?”

Nhà trọ của Đinh Đinh thật sự rất đơn giản, tôi vừa vào cửa thì cảm thấy rất đau lòng, diện tích căn nhà rất nhỏ, còn nhỏ hơn nhà của chúng tôi lúc trước. Mặc dù có một ít đồ gia dụng nhưng mà hầu hết đều đã lỗi thời rồi, điều làm cho tôi khổ sở nhất là phòng ngủ của Đinh Đinh chẳng có lấy một cái giường, cô ấy ngủ trên sofa, trong phòng bày biện một ít quần áo đơn giản của cô ấy.

Cô ấy pha trà cho tôi, lần này thì tôi thật sự là không kiềm chế được mà hỏi: “Em sống ở một nơi như thế này sao?”

Ngược lại cô ấy rất thản nhiên khi tôi hỏi như thế: “Nơi này không tốt sao? Ngủ ở sofa rất thoải mái, không có ra giường này kia lung tung, lại rất tiết kiệm không gian, em có thể tập yoga ở trong phòng. Không có tủ quần áo nên em có thể kiềm chế sở thích mua quần áo linh tinh này nọ của mình.”

Tôi lắc đầu: “Em thật sự đã thay đổi rất nhiều.”

Đúng lúc này thì đột nhiên tắt điện, Đinh Đinh lập tức giải thích: “Dùng điện vượt mức cho nên bị đứt cầu dao.”

Tôi lập tức mở điện thoại ra cho có ánh sáng, tôi hỏi: “Công tắc nguồn điện ở đâu?”

Cô ấy kê ghế đến cạnh tường, vừa định bước lên thì tôi ngăn lại: “Những việc như thế này thì nên để cho đàn ông làm.”

Nhưng mà tôi vừa mới mở nguồn xong, đèn chỉ vừa sáng được một giây thì lập tức cả căn phòng lại chìm trong bóng tối. Chúng tôi đều thối chí, chẳng

sử dụng điện gì nhiều, vì sao lại đứt cầu dao nữa?”

Tôi suy nghĩ một lúc, trước kia nhà chúng tôi cũng có một ổ điện không được tốt, cứ hễ cắm dây điện vào thì lập tức cầu dao bị đứt, không biết lần này có phải cũng là do nguyên nhân đó nữa không.

Tôi leo xuống khỏi ghế, sau đó bắt đầu đi tìm các ổ điện trong nhà. Rốt cuộc thì một lúc sau tôi cũng tìm ra là do ổ điện ở chỗ tủ lạnh.

Tôi gỡ cái ổ điện ở tủ lạnh ra, sau đó bật công tắc cầu dao, rồi tìm mấy công cụ sửa chữa điện kiểm tra thử ổ điện kia. Quả nhiên tôi thấy mấy sợi dây điện bên trong đều bị đứt. Tôi gắn ổ điện lên lại xong thì khuyên cô ấy: “Đừng dùng nó nữa, đồ cũng lâu quá rồi. Ngộ nhớ gặp phải chuyện gì gì không hay thì sao?”

Đình Đình vẫn chưa từ bỏ ý định, cứ cầm cái vít vặn tới vặn lui muốn sửa cái ổ điện.

Tôi không kiên nhẫn nữa, lập tức lấy cái kéo bên cạnh cắt đứt mấy cái dây điện nối với nguồn, sau đó ném cái ổ điện lên bàn trà: “Ngày mai đi mua cái mới đi, cứ cố chấp muốn dùng, ngộ nhớ xảy ra chuyện gì không hay thì sao?”

Đình Đình rất bất đắc dĩ, cả hai người chúng tôi đều ngồi im lặng không nói gì ở sô pha.

Tôi đứng lên: “Anh đi về trước đây.”

“Em tiễn anh.”

Tôi khuyên cô ấy: “Không cần đâu, bên ngoài rất lạnh, coi chừng bị cảm.”

Cô ấy suy nghĩ xong thì quyết định không tiễn tôi nữa mà chỉ đứng ở cửa tạm biệt.

Tôi ra khỏi nhà cô ấy mà trong lòng thật sự là ngổn ngang trăm mối, tôi không thể ngừng bận tâm về cô ấy được, tôi ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ nhà cô ấy.

Thấy cô ấy đang nhìn tôi, trong lòng tôi bao nhiêu phòng bị đều sụp đổ.

Chương thêm

Một vài đoạn đối thoại thú vị.

(Lời tác giả: Thấy mọi người nói muốn giải trí một chút, tôi tổng hợp lại những chi tiết hay ở các chương trước, mọi người đừng quên bình luận nha.)

Bùi Vĩnh Diễm: “Sự thật là tôi cũng rất thích chơi đùa, nhưng tôi sẽ chọn người chơi cùng mình, tôi biết rõ kiểu phụ nữ nào chỉ để chơi đùa, kiểu phụ nữ nào để yêu thật sự. Nếu như nói rằng tôi chỉ là một tên công tử đào hoa, thì ắt sẽ không có tình cảm chân thành, sẽ không phải đau thương vì tình cảm đúng không? Không, tôi luôn đi tìm cảm giác lãng mạn, giống như bắt lấy ánh sáng vậy, tôi càng đuổi theo tình cảm gian nan bao nhiêu thì khi đạt được rồi tôi sẽ nắm thật chắc trong tay.”

.....

Bùi Vĩnh Diễm: “Nào, thay dép đi. Yên tâm, là đồ mới.”

Đình Đình: “Anh có nhiều dép mới thật nhỉ? (ý muốn nói ‘Anh có nhiều phụ nữ thật đấy.’).

Bùi (cổ ý nói giỡn): “Chỉ có cô tôi mới cho mang dép thôi, cô gái nào khác thì chẳng có gì đâu, vừa vào đến cửa thì tôi đã cởi hết rồi.”

Đình: “Trước khi tôi đến, có phải là anh vừa mới tiễn cô gái nào không đấy?”

Bùi: “Cô thật hiểu chuyện, thật ra tôi vừa mới tiễn cô ta ra cửa sau.”

.....

Bùi: “Cô có thấy không? Đó là chòm sao Orion, nó có màu xanh lam nhạt, rất đẹp có phải không?”

Đình: “Đúng, thật sự rất đẹp, trông giống như siro màu xanh rưới lên kem vậy.”

Bùi (thở dài tuyệt vọng): “Một người mà có thể ngắm đến thế này, thì thật đúng là nghệ thuật.”

.....

Bùi: “Có một thời gian, mỗi đêm tôi đều ngắm sao thế này, cứ mỗi một sự biến hóa đều khiến cho tôi rất vui vẻ, những chuyện tôi không ngờ đến đều làm cho tôi cảm thấy vui.”

Đinh: “Chuyện không ngờ đến? Có một lần tôi đi tắm biển, đột nhiên có một cái gì đó bay về phía tôi, tôi đưa tay chụp lấy, anh đoán thử xem nó là cái gì? Là một miếng thịt ba chỉ, trời đất, lúc ấy tôi sợ ngất người, đi tắm biển mà còn có thể nhặt được cả thịt, thịt lúc ấy còn rất đắt nha....”

Bùi (lắc đầu, nhún mày): “Đinh Đinh, làm sao mà trong đầu cô chỉ toàn là đồ ăn không vậy chứ?”

.....

Đinh: “Thì ra anh cũng biết nướng bánh mì, thật không dễ nha.”

Bùi: “Cô cho rằng làm một công tử dễ dàng lắm sao?”

Đinh: “Tôi cũng từng nướng bánh mì rồi, chỉ là lúc ấy, em gái tôi nói với tôi một câu, ‘Chị hai, khi chị làm bánh mì, nhớ kĩ phải mang theo điện thoại, như vậy có thể kịp thời gọi cứu hỏa.’”

.....

Đinh (khi Vĩnh Diễm gặp nạn): “Sao anh có thể tùy hứng như thế, lặng lẽ bỏ đi một mình như vậy, không nói với ai tiếng nào, ngộ nhỡ không có ai đến, một mình anh ở chỗ này, không ai tìm thấy thì phải làm sao bây giờ?”

Bùi: “Chẳng phải ông Trời đã gọi cô đến đây rồi sao?”

.....

Đinh (cồng Vĩnh Diễm xuống núi): “Tôi sẽ không bỏ anh lại, dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, tôi cũng không bỏ anh lại đâu.”

Bùi: “Cô thật sự là một cô gái ngốc.”

Đinh (vừa cẩn thận đi xuống núi, vừa an ủi cô vũ Vĩnh Diễm): “Anh Bùi, tôi kể chuyện ngày xưa cho anh nghe. Trước đây, lúc được nghỉ hè, tôi về quê với ông bà, ở chỗ phát đồ ăn có một người bán thịt, trong tay ông ấy cầm một con dao thật dài, chỉ một nhát đã cắt cả một tảng thịt to ra từng miếng nhỏ. Tay ông ấy thì cầm dao, miệng ngâm cây tẩm, tươi cười với mọi người, anh xem có ai mà không thêm ăn chứ?”

Bùi (rất cảm động): “Vẫn là thịt heo với cái trắng ngon nhất.”

.....

Sau khi Vĩnh Diễm được cứu rồi thì liền gọi điện thoại cho Đinh Đinh.

Đinh: “Có phải y tá trong phòng bệnh đặc biệt cũng rất xinh đẹp không?”

Bùi: “Không tốt chút nào, cơ thể không đẹp, ngực xệ, tóc rối, hơn nữa tối hôm qua lúc đi kiểm tra phòng, tôi đang ngủ vậy mà cô ta lại lay tôi dậy rồi nói, ‘Anh này, mau dậy ăn đi, không ăn tôi sẽ bụng đi đó.’”

Đinh (cười ha hả).

Bùi (rất đáng thương): “Tôi nằm ở bên ngoài đến gần nửa giờ đồng hồ, cả người muốn đông lạnh mất rồi, đầu tôi thì chảy máu, tôi cứ nằm đó kêu cứu mà chẳng ai thêm đến, suýt chút nữa thì tôi chẳng giữ nổi cái mạng này nữa.”

Đinh: “Không được nói lung tung. Tôi cũng từng giống như anh vậy, có lần bị té xuống một cái giếng cạn nước, tôi kêu gào hơn nửa giờ ở dưới đó mà chẳng ai để ý. Sau đó người nhà tìm thấy tôi, khi họ đang chuẩn bị thả dây thừng xuống kéo tôi lên, anh có biết tôi đã nói gì không? Tôi nói, ‘không cần thả dây thừng xuống, chi bằng đưa một cái chân giò hun khói xuống đây đi, con sắp chết đói rồi.’”

Bùi (bất đắc dĩ cười): “Đinh Đinh à Đinh Đinh, cô thật sự là không có lúc nào không nghĩ tới ăn!”

.....

Đinh Đinh nói chuyện cùng ba Bùi xong, Vĩnh Diễm chặn cô lại trong mưa, không cho cô đi.

Bùi (trên đầu bị thương, cả người ướt sũng nước mưa): “Em nói, em nói....”

Đinh (bị dọa cho choáng váng): “Tôi nói cái gì?”

Mẹ của Bùi Vĩnh Diễm: “Vĩnh Diễm, con buông tay ra, mau buông tay.”

Bùi: “Em nói đi! Nói với anh đi....”

.....

Đình Đình nói với Gia Tuấn:

“Khi em còn nhỏ, có một con búp bê mà em từng rất thích, chính là sau đó Đình Đăng còn nhỏ không hiểu chuyện, con bé giành lấy búp bê, trong lúc giằng co vô tình giật đứt cánh tay của con búp bê, em tức giận khóc không ngừng, em đánh mông con bé, mẹ rất tức giận mắng em. Lúc đó em giận dữ bỏ chạy khỏi nhà, trốn ở một cái khe nhỏ mà khóc, em cảm thấy như là đã mất đi ba mẹ vậy, đó là chuyện đáng sợ nhất. Dần dần khi em trưởng thành hơn, ngày càng xảy ra nhiều chuyện, em mới biết được thì ra đau khổ cũng có từng mức độ. Lần đầu tiên cãi nhau với anh, em thật sự vô cùng dầy vò. Khi mất đi con, cơ thể em bị thương, em đã rất hận anh, cho đến khi em thấy những việc anh làm vì em, em mới quyết định bắt đầu lại một lần nữa với anh. Gia Tuấn, nếu anh hỏi em có yêu có thương anh không, em cũng không biết nữa. Chỉ là anh giống như một phần cơ thể của em, em đã quen có sự hiện diện này của anh rồi. Bây giờ em hỏi anh, anh có đồng ý về nhà hay không?”

Gia Tuấn nói với Đình Đình:

“Khi em đi rồi, mỗi một buổi sáng anh đều hy vọng có thể nhìn thấy em. Cho đến giờ anh vẫn không hiểu được vì sao lúc trước anh lại có quyết định chia tay với em. Khi thật sự rời xa nhau rồi, anh lại không thể ngừng nhớ em, anh rất muốn quên em, chỉ là em giống như một cái dấu đã đóng vào lòng anh rồi, không thể so sánh với chữ viết trên giấy được, em đã khắc sâu vào lòng anh, anh không thể nào quên được.”

“Đình Đình, bây giờ anh đã hiểu được rằng tình yêu không phải là thứ có thể vội vã đoạt được, lại càng không thể so sánh ai đúng ai sai. Một khi đã có tình cảm thì cho dù chia tay rồi rất đau khổ, nhưng mà những gì đẹp đẽ mà nó mang lại vẫn sẽ chiếm một vị trí sâu sắc trong lòng.”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 21: Đối mặt với tình cảm

Edit: 4ever13lue

Tôi thấy cô ấy khoanh tay đứng dựa vào thành cửa sổ phòng ngủ, nhìn tôi ở dưới lầu.

Chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, đều cảm thấy xấu hổ, có nhiều cảm xúc chột bực phát.

Giây phút này, trong lòng tôi vô cùng khổ sở, tôi hiểu được tình cảm của tôi dành cho cô ấy, cũng hiểu được tình yêu của cô ấy dành cho tôi, hai người chúng tôi rất bận tâm đến đến phương, nhưng lại rất khó để có thể trở lại bên nhau.

Tình yêu là cái gì? Nếu như hôn nhân là cái đích của tình yêu, vậy ly hôn là cái gì chứ? Mà ly hôn rồi vẫn còn không ngừng để ý, vậy là như thế nào đây?

Tôi không biết làm gì hơn bây giờ. Tôi lại cúi đầu, kích động giẫm mạnh lên tuyết bỏ đi.

Sau khi trở lại khách sạn, tôi ngâm mình trong bồn nước ấm

Nước chảy ào ào trên người tôi, nước ấm làm cho cơ thể tôi cũng nóng rực lên. Cơ thể chết lạng của tôi cũng dần dần lấy lại sức sống, thật lâu sau tôi chống tay vào vách tường, thở ra một hơi thật dài.

Tôi nằm lăn qua lăn lại trên giường, cái giường y như có đinh vậy, tôi không ngủ được, với tay qua bên cạnh thì là một khoảng trống rỗng. Trong lòng tôi và cơ thể đột nhiên cảm thấy khao khát.

“Đình Đình.” Tôi chưa xốt nhẹ giọng gọi tên cô ấy.

Đã rất lâu rồi tôi không ôm ai cả, sau khi Đình Đình bỏ đi, tôi không hề có suy nghĩ muốn ôm bất cứ cô gái nào khác. Bây giờ gặp lại Đình Đình, trong lòng tôi rất xúc động, nhưng lại không dám thật sự ôm cô ấy.

Điện thoại trong phòng vang lên, tôi biết là điện thoại của bên ‘phục vụ đặc biệt’.

Vốn chẳng để ý gì, chỉ là quá nhàm chán cho nên tôi bắt máy.

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nũng nịu: “Quý ông có muốn mát xa hay không a?”

Tôi chưa xốt hỏi: “Cô có từng yêu một người nào không?”

Bên kia hơi sợ run, hỏi lại tôi: “Vị này, ông cô đơn sao? Nếu ông cô đơn, tôi sẽ ngồi trò chuyện cùng ông, đảm lưng cho ông, được không?”

Tôi như thể tự nói với mình: “Tôi từng yêu một người, trong đời này không thể nào yêu một người thứ hai nào nữa. Tôi yêu cô ấy như thế, nhưng mà lại

gây tổn thương cho cô ấy, có phải tôi là kẻ tiểu nhân vô sỉ hay không?”

Bên kia suy nghĩ xong, không kiên nhẫn hỏi tôi: “Vị này, rốt cuộc ông có muốn hay không đây? Một lần một trăm, bao đêm bốn trăm, không được tổn thương cơ thể.”

Rất trực tiếp, tôi không khỏi nở nụ cười.

Bên kia nghe thấy tôi cười, lập tức quát một câu: “Bệnh thần kinh”, sau đó dập điện thoại.

Tôi gãi đầu lên cánh tay, nghĩ nghĩ, tôi cũng phải bật cười.

.....

Một đêm thật đẹp, trước kia khi còn là vợ chồng, hai người chúng tôi đã từng có rất nhiều những đêm thật đẹp.

Tôi phải đi dùng cơm với khách hàng, mặc kệ bao lâu, Đinh Đinh cũng vẫn bất an ngồi ở sofa trong phòng khách đợi tôi. Lúc thấy tôi trở về, cô ấy mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu thấy tôi hơi say, cô ấy lập tức làm canh giải rượu, kiên nhẫn khuyên tôi uống, nếu tôi không chịu uống thì cô ấy sẽ bú bình kéo tôi dậy dứt cho tôi uống. Có nhiều lúc tôi không say lắm, bị cô ấy làm như vậy thì đột nhiên cả người nóng lên, tôi sẽ không nề hà gì kéo cô ấy vào trong lòng, sao đó.....

Tôi rất thích cơ thể của Đinh Đinh, dáng người cô ấy không cao lắm, chỉ khoảng một mét sáu, khung xương rất nhỏ, cơ thể hơi tròn tròn, bây giờ thì cô ấy đã gầy hơn, nhưng mà lúc trước cũng khoảng gần năm mươi kí, có da có thịt, sờ vào rất tốt.

Tôi đặc biệt thích cảm giác ôm trọn cô ấy trong lòng, hôn môi cô ấy, hòa chính vào cơ thể cô ấy, rất mê ảo, giống như trên cơ thể phủ một lớp sữa tắm vậy, tôi vô cùng thích cảm giác này, như thể đang đắm mình, chậm rãi thả lỏng trong bồn nước nóng.

Làm ‘yêu’ cùng với người mình thích là chuyện tuyệt vời và thoải mái nhất, không chỉ là phóng thích cơ thể mà tình yêu cũng ngày càng tăng lên. Đôi khi chúng tôi cãi nhau, không có cách nào lấy lòng cô ấy, tôi lại dùng cách thẳng thừng này, dù Đinh Đinh có không chịu, tôi cũng không ngừng lấy lòng cô ấy. Sau một lúc mờ mịt đâm đầu, tình cảm mãnh liệt thì chúng tôi không nghĩ đến muốn cãi nhau gì nữa.

Trong việc ‘làm yêu’ này, Đinh Đinh rất bảo thủ, đôi khi tôi bật đèn, cô ấy lập tức không chịu, hoang mang rối loạn lấy khăn che mặt mình, hơn nữa cô ấy cũng chưa bao giờ chủ động lấy lòng tôi, tôi không nhận được trách: “Đinh Đinh, em ích kỷ thật nha.”

Cô ấy lại mờ mịt: “Vậy anh muốn em phải làm như thế nào?”

Tôi cười ha ha, tay không yên phận vuốt ve ngực cô ấy: “Anh muốn em chủ động một chút.”

Cô ấy bĩu môi: “Không thêm, cứ như thế kỉ nữ vậy, có phải đàn ông nào cũng thích phụ nữ chủ động không? Em thấy mấy cô gái hầu rượu ở bên ngoài, cô nào cô nấy đều đẹp chìm sa cá lặn, chỉ là các cô ấy đều phải dụ dỗ đàn ông, để cho họ vung tiền vì các cô ấy, đàn ông đều thích các cô gái như vậy sao? Gia Tuấn, anh nói cho em biết, ngoài em ra, anh có qua lại với cô gái nào khác không?”

Tôi dịu dàng vuốt tóc cô ấy: “Đứa ngọc, ngoài em ra, anh sẽ không bao giờ động vào cô gái nào khác.”

Cô ấy lập tức vui vẻ, trở mình khoác chân qua người tôi, ngọt ngào quấn chặt tôi.

.....

Tôi thở dài, không ngừng khò sở.

Nếu lần đó tôi không..... ở bên ngoài, thì sẽ không xảy ra nhiều chuyện sau này như vậy, tất cả mọi chuyện là do tôi của tôi.

Tôi nói với cô ấy rằng tôi có người phụ nữ khác bên ngoài, thật ra tôi chỉ muốn dùng những lời này để kích động cô ấy mà thôi, không ngờ cô gái này ban đầu lại không chịu tin tôi, cô ấy làm đủ mọi cách để muốn tôi trở lại. Cô ấy thậm chí còn ăn mặc đẹp đến đưa cơm cho tôi, cô ấy xinh đẹp như hoa đào, khiến tôi không có cách nào chống cự nổi. Buổi tối cô ấy lại chủ động dụ dỗ tôi, thấy cô ấy như thế ở trên giường, tôi rất rối rắm, cô ấy thậm chí còn chẳng có sức mà lấy lòng tôi nữa.....

Vì sao chúng tôi lại phải đi đến ngày hôm nay?

Có lẽ vì đêm nay suy nghĩ nhiều quá, tôi nghiêng người thì phát hiện cơ thể có hơi xao động, thật sự là khò sở. Tôi không biết là ở mặt này tôi còn có thể giống như những người đàn ông bình thường khác không. Nếu như tôi không thể khiến cô ấy hạnh phúc như trước kia, vậy thì tôi còn có tư cách gì mà giữ cô ấy bên mình chứ?

————— đường phân cách —————

Bệnh viện lớn ở Bắc Kinh luôn chật kín người, tôi biết là nếu không hẹn trước thì có thể là một tuần cũng không lấy được số, cho nên tôi cũng ôm hy vọng. Nhưng mà vừa mới sáng sớm ra khỏi nhà thì Chủ nhiệm Lưu chủ động gọi điện thoại cho tôi.

Ông ấy rất nhiệt tình, ông ấy bảo tôi hôm nay lại đi kiểm tra một chút, giữa trưa ông ấy khám xong tất cả bệnh nhân thì sẽ đặc biệt khám cho tôi.

Tôi rất kinh ngạc, nhưng mà cũng hẹn thời gian đến bệnh viện đưa phim chụp cho ông ấy xem.

Ông ấy xem xong thì sắc mặt rất nghiêm trọng, sau đó ông ấy hỏi tôi: “Bây giờ anh có cảm giác gì khác thường không?”

Ngày hôm qua ở chỗ Đình Đình, tôi rõ ràng cảm thấy không thoải mái, mấy tháng qua, chân tay tôi thường xuyên run lên, lòng bàn tay, lòng bàn chân đều như kim châm vào vậy, rất đau. Những lúc như thế, tôi không dám làm gì cả, thậm chí còn không đứng yên nổi. Tôi biết đó là triệu chứng bệnh của tôi.

Chủ nhiệm Lưu nói: “Tôi sẽ gửi mẫu máu của anh đến Mỹ, các giáo sư cùng học với tôi đều ở Mỹ cả. Tôi muốn nghiên cứu với họ một chút về căn bệnh này của anh. Hiện tại ở Trung Quốc chỉ dùng những cách bảo thủ để chữa trị, thật ra thì chúng tôi cũng đang nghiên cứu cách trị liệu thay đổi gen, nhưng mà chỉ mới là lâm sàng, chưa thể áp dụng vào thực tế. Anh Phó, anh còn trẻ, còn có hy vọng chữa khỏi được, cho nên anh đừng từ bỏ.”

Chủ nhiệm Lưu lại nói với tôi: “Anh Phó, có lẽ chúng ta nên thử một cách mới, anh có con không?”

Tôi lắc đầu, hơi khó hiểu.

“Nếu anh có con ruột, lấy mẫu ADN mới từ trong máu đứa bé, đưa vào cơ thể của anh thì có lẽ sẽ có một hy vọng mới.”

Tôi cười khò: “Tôi không có con, tôi đã ly hôn rồi.”

Ông ấy ngạc nhiên: “Cô gái hôm qua không phải vợ của anh sao?”

Tôi khò sò: “Đã từng.”

Ông ấy thở dài: “Thì ra là vợ trước. Vợ chồng đã chia tay rồi mà còn có thể chân thành như vậy, thật sự không tệ. Anh có biết không? Hôm qua cô ấy vẫn đợi tôi đến tận tối, lúc tôi xuống bãi đỗ xe thì thấy cô ấy đang chờ tôi, cô ấy đã đau khổ xin tôi dành chút thời gian kiểm tra cẩn thận cho anh. Mỗi ngày tôi khám cho rất nhiều bệnh nhân, tôi cũng mệt muốn chết đi, nhưng mà biểu cảm chân thành của cô ấy làm cho tôi xúc động. Cô ấy nói với tôi anh là một luật sư xuất sắc, tâm nguyện lớn nhất cả đời là giúp đỡ được những người yếu thế, hơn nữa khi anh làm việc thì có quy định của riêng mình là sẽ bào chữa miễn phí cho người gặp khó khăn, dù đã hành nghề mười năm nhưng lời hứa vẫn không thay đổi. Tôi không nói quá, nhưng có lẽ vẻ mặt của cô ấy đã đã động tôi, làm cho tôi có hứng thú muốn nghiên cứu bệnh tình của anh, cho nên tôi mới gọi điện thoại cho anh.”

Thì ra là như vậy, trong lòng tôi buồn bã, đau như cắt.

“Chủ nhiệm Lưu, cảm ơn ông.”

Ra khỏi bệnh viện, tôi bước đi một mình, ngày mai tôi sẽ quay về, thời gian của mọi người đều có hạn, tôi không thể cứ ở lại Bắc Kinh được.

Buổi tối, tôi hẹn Đình Đình ra ngoài, cô ấy đồng ý để tôi chờ cô ấy khi cô ấy tan làm. Lúc Đình Đình nhận điện thoại, di Lữ bên cạnh không ngừng quấy rối, có vẻ như đang đùa giỡn với tóc của cô ấy, tôi nghe thấy tiếng cô ấy cười ha ha, xem ra di Lữ kia rất hợp với cô ấy, khiến Đình Đình không rời xa.

Tôi đi dạo trên đường để giết thời gian, đi đến một cửa hàng bán đồ lưu niệm, người chủ ở đó nhiệt tình mỉm cười hỏi tôi cần cái gì. Tầm mắt tôi bị một chiếc trầm pha lê màu tím thu hút.

Cây trầm này đẹp tựa như một mỹ nhân, nhất là nó lại là màu tím, sẽ nổi lên dưới ánh đèn, vô cùng xinh đẹp.

Màu da của Đình Đình rất hợp với chiếc trầm này, nhất định là rất đẹp.

Tôi cầm cây trầm đưa cho chủ tiệm: “Tôi mua cái này, phiền cô gói lại giúp tôi.”

Vào buổi tối, chúng tôi gặp tại chỗ hẹn, cô ấy không hề đến muộn.

Tôi vừa nhìn thấy cô ấy thì lại thất thần, như muốn nín thở.

Hai lần trước chúng tôi gặp nhau, do vội vàng nên cô ấy ăn mặc cũng rất bình thường, thậm chí hơi sơ sài, nhưng hôm nay không như vậy, hôm nay cô ấy mặc một chiếc áo rất đẹp, áo lửng bên ngoài còn có chiếc nơ bằng lông vũ, mỗi khi cô ấy nói chuyện hay hít thở thì đầu làm cho chiếc nơ nhẹ nhàng lay động, thật sự rất đẹp.

Tôi không thể không khen: “Đình Đình, em mặc cái khoác này trông rất đẹp.”

Cô ấy cười cười: “Cái này là mua từ năm trước, lúc đó mua xong, em còn hỏi anh có đẹp không, anh đã nói ‘không tệ’, bây giờ anh không nhớ sao?”

Tôi hơi xấu hổ.

Cô ấy lảng đi: “Không sao, bình thường thì đàn ông đều không chú ý vợ mình ăn mặc như thế nào, nhưng lại hay để ý mấy cô gái bên ngoài.”

Tôi càng thêm xấu hổ, chỉ có thể cười cười ngượng ngùng.

Chúng tôi chọn một tiệm ăn không quá đông khách, nhưng nhìn cũng rất đẹp, bởi vì chúng tôi muốn trò chuyện hơn là quan tâm đến món ăn.

Tôi tặng chiếc trâm cho cô ấy: “Em nhìn thử xem, nếu em không thích thì có thể đi đổi cái khác, ở trên này còn có địa chỉ.”

Cô ấy nhận lấy, trên mặt lập tức lộ ra biểu cảm sung sướng. Cô ấy cầm trên tay, đầu tiên là ngắm nghía một chút, sau đó mới cẩn thận cài chiếc trâm lên trên áo khoác.

“Trên áo da không thể cài trâm được, để khi nào em mặc áo khác sẽ cài, đẹp lắm, cảm ơn anh.”

Tôi trầm ngâm ngắm nhìn biểu cảm của cô ấy, cô ấy cười nhẹ nhàng, giống như một đóa hoa xinh đẹp đang nở rộ, hai hàng lông mày cô ấy giãn ra, ánh mắt sáng lấp lánh, đôi môi hồng nhuận, lộ ra hàm răng trắng tinh, rất đẹp nhiên, rất xinh đẹp.

Tôi không ngăn được mình nhớ lại lần đầu tiên gặp cô ấy, cô ấy rất xinh đẹp, vừa mới gặp tôi đã bị cô ấy hấp dẫn. Đàn ông thường hay bị thu hút bởi những cô gái xinh đẹp, Đinh Đinh thật sự rất đẹp, trông cô ấy có đôi chút giống như các nhân vật nữ trong truyện kiếm hiệp, vừa hoạt bát lại có chút ngây ngô. Cho nên tuy rằng lúc đó tôi đã ba mươi tuổi rồi, cũng không phải còn nhỏ nhưng tôi vẫn bị cô ấy lôi cuốn, giống như một cậu thiếu niên khi gặp mối tình đầu vậy. Lúc đó tôi đã đợi cô ấy đi ra để hỏi số điện thoại của cô ấy.

Cô ấy hỏi tôi: “Mẹ... mẹ của anh có khỏe không?”

“Mẹ vẫn khỏe, mỗi cuối tuần anh đưa mẹ đi bệnh viện kiểm tra, đường huyết tương đối ổn định, huyết áp cũng bình thường.”

“Còn anh? Hôm nay chủ nhiệm Lưu đã nói như thế nào?”

“Vẫn ổn, ông ấy muốn anh tiếp tục trị liệu, ngoài ra cũng cổ vũ anh rất nhiều.”

Cô ấy không từ bỏ ý định: “Không có cách gì mới sao? Y học bây giờ cũng rất phát triển mà.”

“Vẫn là cách chữa cũ thôi.”

Cô ấy hơi thất vọng.

“Đinh Đinh, cảm ơn em. Em yên tâm đi, cho dù chỉ là theo cách chữa cũ nhưng anh cũng sẽ lạc quan, tích cực theo đến cùng.”

Lúc này cô ấy mới hơi an tâm thở dài.

“Bây giờ em định làm gì? Vẫn làm hộ lý sao?”

Cô ấy suy nghĩ: “Đến mùa xuân, em sẽ lại tìm một công việc khác.”

“Quay về Thanh Đảo đi, dù sao cũng là quê nhà, em có nhiều bạn bè, mọi người có thể giúp đỡ nhau.”

Cô ấy kiên quyết lắc đầu: “Không cần đâu, em đi xa là vì muốn bản thân mình phải trưởng thành, trở về rồi, dưới sự quan tâm chăm sóc của bạn bè, em sẽ lại như thể chui lại vào cái kén của mình vậy.”

Dùng cơm xong, hai người chúng tôi đi trên đường, tuyết rơi nhẹ nhàng trong không trung.

Cô ấy hỏi tôi: “Năm nay Thanh Đảo tuyết rơi nhiều không?”

Tôi ngửa đầu nhìn trời, xúc động: “Nhiều, rất nhiều, cảm giác giống như chưa bao giờ tuyết lại rơi nhiều đến thế, dưới mái hiên ở mấy căn nhà trệt, nước đóng lại thành từng mảng băng lớn.”

Cô ấy khoanh tay, vui hớn hờ nói: “Cũng không hẳn nha, trước kia, em từng đi chơi tuyết với Đinh Đang, lúc đó chẳng nghĩ gì nhiều, ném qua ném lại, trực tiếp ném vào miệng, nhưng mà vị lạnh lạnh rất thoải mái.”

Chúng tôi bước về phía trước, dẫm lên tuyết nghe ken két.

Đèn đường soi bóng chúng tôi trên mặt đường, hai người chúng tôi không để ý gì đến mục đích và phương hướng, cứ tiếp tục bước đi về phía trước, lắng nghe tiếng hát từ các cửa hàng bên đường. Tôi nhớ về những ngày trước. Nếu có thể, tôi thật sự hy vọng đêm nay đừng kết thúc.

Bỗng nhiên, Đinh Đinh trượt chân, không đứng vững, nhìn thấy cô ấy sắp ngã, tôi đưa tay đỡ lấy.

Cô ấy cười ha ha: “Em thật ngốc ah, mẹ nói em từ nhỏ đến lớn đều ngã không biết bao nhiêu lần, cho đến bây giờ vẫn không tiến bộ gì hơn.”

Đột nhiên tôi hết sức đau lòng, trong lúc nhất thời tôi kìm lòng được, xoay lại nắm lấy tay cô ấy.

Cô ấy chần chừ như muốn rút tay lại, nhưng mà cũng không dùng sức rút về.

Hai người chúng tôi đứng dưới đèn đường, nhìn thẳng vào đối phương.

Đây là lần đầu tiên chúng tôi trực tiếp đối mặt kể từ sau khi chia tay.

Hai người chúng tôi lẳng lặng nhìn thẳng vào mắt nhau, dưới ánh đèn, mắt cô ấy tỏa sáng, lấp lánh như kim cương, hình ảnh của tôi thu nhỏ vào trong mắt cô ấy.

Tôi tiếc nuối rời mắt, cô ấy cũng cong khóe miệng nhìn tôi.

Tìm tôi đập chậm rãi, thông thả như một dòng nước từ từ chảy đến cuối nguồn.

Trong lòng tôi có một cảm giác ấm áp dần tan ra, tôi không nhận được bước lên ôm cô ấy vào trong lòng.

“Đình Đình.” Tôi chưa xót hỏi: “Em có thể tha thứ cho anh không?”

Cô ấy thờ dài trên vai tôi: “Gia Tuấn, thật ra em đã tha thứ cho anh từ lâu rồi.”

Tôi roi lệ: “Đình Đình, anh cũng sẽ không tha thứ cho mình, cả đời anh sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân.”

Cô ấy xúc động dang tay mạnh mẽ ôm lấy tôi, nhẹ nhàng vỗ sau lưng tôi.

Tôi vô cùng chua xót: “Anh không nên đẩy em rời xa anh, không nên không tin tưởng em. Thật lòng xin lỗi. Nếu sớm biết rằng làm vậy sẽ tổn thương em nhiều đến thế, anh tuyệt đối sẽ không bao giờ hành động như vậy, thật lòng xin lỗi!”

Cô ấy thờ dài, dịu dàng vuốt lưng tôi.

Tôi khổ sở nói: “Khi em đi rồi, mỗi buổi sáng anh đều hy vọng được nhìn thấy em. Cho đến bây giờ anh cũng không thể hiểu nổi vì sao lúc đó anh lại có ý định rời xa em. Khi thật sự xa nhau rồi, anh lại không thể thôi nhớ em, rất nhiều lần anh muốn quên em, nhưng mà hình bóng em đã khắc ghi trong lòng anh rồi, mãi mãi không thể nào quên.”

Cô ấy khóc: “Gia Tuấn.”

Tôi cũng rớt nước mắt: “Đình Đình, bây giờ anh đã hiểu ra rồi, tình yêu không phải là có thể nhanh chóng đoạt được, cũng không phải để so sánh ai đúng ai sai. Một khi đã nảy sinh tình cảm rồi, cho dù sau khi chia tay rất đau, nhưng những gì tốt đẹp đã qua thì sẽ khắc sâu trong lòng.”

Chúng tôi tách ra, lại nhìn đối phương.

Tôi cố lấy hết dũng khí hỏi cô ấy: “Đình Đình, em có thể.... cho anh một cơ hội nữa không?”

Cô ấy nhìn tôi, trầm mặc một hồi lâu, sau đó cô ấy nhẹ nhàng nói: “Gia Tuấn, anh biết không? Ngày đó khi chia tay với anh, em ngồi ở quán bar cùng với Chu Vi, mỗi một ngụm rượu nuốt vào, trong lòng em rất đau đớn, thái độ của anh đối với em như thể thanh kiếm đâm xuyên qua em vậy, em không hiểu nổi vì sao từ đầu đến cuối anh cứ một mực đẩy em ra, em hận anh, hận tình yêu chết tiệt này. Sau đó biết được nguyên nhân anh muốn rời xa em, em lại rất mâu thuẫn. Gia Tuấn, nếu bây giờ anh hỏi tình cảm của em dành cho anh là như thế nào, em cũng giống như anh vậy, anh là một dấu ấn khắc ghi trong lòng em, vĩnh viễn không thể xóa đi. Sau khi chia tay anh, em đã khóc ướt gối suốt nhiều đêm, ban đầu em nghĩ đó là nước miếng của mình, nhưng sau đó lại nhận ra đó chính là nước mắt. Gia Tuấn, anh có biết là anh đã tổn thương em đến thế nào không?”

Tôi vô cùng xấu hổ, khổ sở nhìn cô ấy.

Cô ấy xoay người, bước đi về phía trước, tôi yên lặng đi theo cô ấy.

“Gia Tuấn, trước kia chúng ta đi biển, trong lúc bơi sẽ không tránh được uống phải mấy ngụm nước biển, anh có nhớ vị của nước biển không? Lúc đầu khi ngâm nó trong miệng, không hề khó chịu mà ngược lại rất thích thú, nhưng uống đến ngụm thứ hai thì sẽ cảm thấy rất chua xót, rất khát nước, uống càng nhiều thì càng cảm thấy khát. Cho nên bây giờ em rất sợ, em không muốn quay lại lúc trước, em tình nguyện duy trì quan hệ như lúc này với anh, giữ anh ở trong lòng, làm bạn tốt với anh. Thật lòng xin lỗi, bây giờ em không muốn quay lại, bởi vì em sợ cảm giác uống nước biển này, càng uống càng khát, càng uống càng sợ. Tha thứ cho em, bây giờ em vẫn chưa chuẩn bị tốt tư tưởng để quay lại, nhưng mà trong lòng em vĩnh viễn quý trọng anh. Cho dù chúng ta không quay lại, chúng ta cũng sẽ mãi mãi là người quan trọng trong lòng đối phương. Bây giờ chúng ta hãy cứ duy trì cảm giác này, có được không?”

Lòng tôi lập tức trầm xuống, vĩnh viễn là bạn tốt.

Tôi cười khổ: “Được, vĩnh viễn là bạn tốt.”

Q.5 - Chương 22: Gặp lại Bùi Vĩnh Diễm

Edit: 4ever13lue

Gia Tuấn đi rồi, cuộc sống của tôi trở lại bình thường.

Ngày hôm sau, dì Lữ đi dạo phố cùng với tôi, tôi nhìn bầu trời, tuy rằng có nắng nhưng dù sao hôm qua cũng có tuyết, cho nên đường hơi trơn, vì vậy tôi để dì Lữ ngồi trên xe lăn, mặc quần áo dày cho đi ấy, thậm chí còn đắp một tấm chăn mỏng trên đùi. Thấy dì ấy mặc quần áo kĩ càng xong, chúng tôi mới ra ngoài.

Thật ra thì dì Lữ nói chuyện cũng rất vui, đi ấy không nhớ được nhiều, cho nên chẳng phải phiền não gì cả, thế giới của dì ấy đơn giản trong suốt, chỉ cần bỏ thời gian tâm sự với dì ấy, thì cảm giác giống như là trò chuyện cùng một đứa bé, bản thân cũng sáng khoái.

Tôi đẩy xe cho dì ấy, còn đi ấy lại rất vui vẻ bắt chước vở kịch ‘Bạch Mao Nữ’: “Người con gái xinh đẹp, người cha không có đủ tiền mua, cầm hai dải lụa buộc tóc lên, cho Hỉ Nhi của ta một cái, một cái nào.”

Sau đó dì ấy kiên quyết kéo tôi lại: “Hỉ nhi, lại đây, cha cho một cái dây buộc tóc.”

Tôi bất đắc dĩ ngồi chồm hóm xuống trước mặt dì ấy, mái tóc đáng thương của tôi bị dì ấy buộc cao đến tận trời.

Tôi để mặc dì ấy nghịch tóc tôi, trông tôi y như một con ngốc, tôi hỏi dì ấy: “Đẹp không?”

Dì ấy hớn hờ, liên tục vỗ tay: “Đẹp.”

Tôi lắc đầu cười ha ha, tiếp tục đẩy dì ấy đi về phía trước. Dọc đường đi, có rất nhiều người hiếu kỳ về chúng tôi, một già một trẻ quần áo chẳng ra sao.

Cứ đi tới đi tới, bỗng nhiên tôi giật mình, phía trước là một con đường nhỏ rất dài, mặt đường đen tuyền, những cánh cửa màu đỏ chói mắt, bố trí theo phong cách kiến trúc cổ điển.

Bắc Kinh có những con đường đẹp nhất Trung Quốc, tuy rằng những con đường muôn hình vạn trạng, nhưng mà con đường này cứ như khắc sâu trong trí nhớ của tôi, vừa nhìn thấy nơi này, lòng tôi chợt sùng sốt.

Thì là là nơi này, nhìn đi nhìn lại con đường này, ở đây có mấy căn nhà vườn đều được tu sửa hết cả, trong đó có một ngôi nhà có đặt hai bức tượng sư tử trước cửa chính, cửa sơn màu đỏ thẫm, dưới mái treo hai chiếc đèn lồng đỏ có dán hai chữ ‘Phúc – Trường’ nhẹ nhàng đong đưa trong gió.

Tôi không tự chủ đẩy dì Lữ đi qua con đường này. Tôi dừng lại trước cửa một ngôi nhà, chăm chú nhìn cánh cửa sơn đỏ thẫm kia.

Đây chính là nơi mà tôi đã từng ăn cơm cùng với Bùi Vĩnh Diễm. Bây giờ nơi đây cánh cửa đang khép hờ, tạo cảm giác giống như một cô gái đang thẹn thùng.

A, chuyện đời cứ như giấc mơ, thời gian đã qua nhanh như thế, từ lần đó cho đến nay, hoa đào đã gần nở, chưa nở đến mức rực rỡ nhưng mà bây giờ trong khoảng sân kia, những đóa hoa đào xinh đẹp đang nở rộ, điểm xuyết những cành mai trắng ngần khiến người ta có cảm giác rất khoan khoái.

Tôi đứng ở cửa ngắm nhìn những đóa đào hồng.

Dì Lữ kêu lên: “Hoa đào? Xem này, hoa đào, hoa đào hồng.”

Lúc này tôi mới định thần, vội chạy lại đẩy xe cho dì ấy.

Dì ấy nắm chặt lấy tay vịn xe lăn: “Tiểu Nguyệt, cho ta một cành đào đi. Ta rất thích hoa đào.”

Tôi kiên nhẫn khuyên dì ấy: “Đó là của người ta, tôi không thể hái được, nếu dì thích thì lát nữa trở về đi ngang cửa hàng hoa, tôi sẽ mua cho dì mấy cành, được không?”

Dì ấy năn nỉ tôi: “Hoa ở cửa hàng không đẹp, ta muốn cái kia, ta muốn cái kia.”

Tôi chỉ còn cách dừng lại, kiên nhẫn khuyên giải dì ấy, nhưng mà dì ấy bướng bỉnh y hệt một đứa bé, dù cho tôi có khuyên thế nào đi nữa thì dì ấy cũng không nghe. Cuối cùng dì ấy còn rơm rớm nước mắt cầu xin tôi.

Tôi quay đầu lại, khó xử nhìn những cành đào kia.

Sao lại là chỗ này chứ?

Tôi lại không ngừng nhớ đến ngày đó dùng cơm ở đây cùng Bùi Vĩnh Diễm.

Lòng tôi không nhịn được tự hỏi, ‘Bùi Vĩnh Diễm, anh có khỏe không?’

Đúng lúc này, đột nhiên cửa chính mở ra, có một người từ bên trong đi ra.

Tôi hơi sợ run, còn tưởng là hai mắt mình nhìn lầm, tôi tập trung lại thì quả nhiên là có một người đi đến, người kia đứng dưới mái hiên, trông anh ta giống như nhân vật nam chính trong những cuốn tiểu thuyết vậy. Tôi vội chớp chớp mắt nhìn kỹ lại, thật sự là anh ta sao?

Bùi Vĩnh Diễm?

Ban đầu tôi nghĩ là mình nhìn lầm, nhưng nhìn lại cẩn thận thì quả thật là tôi không hề sai, thật sự là anh ta.

Trog cuộc sống luôn luôn có những chuyện trùng hợp như vậy, không thể tưởng tượng nổi lại gặp anh ta ở đây, y hệt như lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, lần thứ hai cũng vậy, hoàn toàn đều là không ngờ. Bây giờ chúng tôi lại gặp nhau một cách thần kỳ như thế này ở một nơi xa lạ.

Bùi Vĩnh Diễm nhìn xung quanh, vô tình nhìn ra bên ngoài thì thấy tôi, đôi mắt với tôi, anh ta chợt dừng lại.

“Đình Đình.”

Ánh mắt anh ta thể hiện rõ sự vui vẻ không ngờ, một giây sau, anh ta lập tức chạy xuống bậc thang, bước nhanh qua cái sân nhỏ, cuối cùng đứng trước mặt tôi.

“Đình Đình?” Anh ta nhượng mảy, chăm chú nhìn tôi.

Tôi nhìn bóng dáng anh ta, đột nhiên anh ta xuất hiện, chạy đến trước mặt tôi, trong lòng tôi bất ngờ, như có gì đó nghẹn ở cổ khiến tôi không sao mở miệng được.

Chúng tôi nhìn nhau khoảng vài giây, sau đó bèn cười.

“Thật sự là em.”

Bùi Vĩnh Diễm đưa tay nắm lấy bàn tay đang đẩy xe lăn của tôi.

Tôi vội giật tay ra.

“Chào anh Bùi.” Tôi lễ độ trả lời.

Di Lữ mờ mịt nhìn chúng tôi.

Bùi Vĩnh Diễm hơi xấu hổ, dừng lại một chút, anh ta mới hỏi tôi: “Vì sao lại đổi số điện thoại?”

Tôi chỉ thoải mái nói: “Khởi đầu mới ở một nơi mới thì dĩ nhiên là phải phân rõ giới hạn với quá khứ.”

Anh ta xúc động, giọng nói có hơi đau lòng: “Em đổi số điện thoại, cũng không liên lạc với anh, vì sao vậy? Đã xảy ra chuyện lớn như vậy, vì sao em không nói cho anh biết? Lúc ấy anh đang ở Malaysia, khi quay về Hồng Kông thì mới biết chuyện. Lúc anh gọi điện thoại cho em thì em đã nghỉ việc rồi, vì sao em lại không muốn liên lạc với anh?”

Tôi ngắt lời anh ta: “Anh Bùi từng nói, cuối cùng thì trung thần như Kỷ Hiểu Lam ít nhiều cũng dùng được, chỉ là tôi không phải là trung thần cũng không phải là Kỷ Hiểu Lam, tôi chỉ là một nhân viên rất bình thường, tôi sợ ý đã đánh mất tài liệu của công ty, khiến cho công ty chịu tổn thất lớn, công ty hẳn là nên sa thải tôi.”

“Đình Đình, Đình Đình.” Anh ta giải thích với tôi, “Là em bị oan, thật ra thì tất cả mọi chuyện đều là hiểu lầm thôi. Em tin anh đi, anh hoàn toàn không biết gì việc em bị sa thải cả.”

Hai người chúng tôi im lặng, đôi mắt với nhau, chúng tôi không biết nên nói gì nữa. Đột nhiên lúc này Di Lữ chép miệng, nhẹ nhàng hát: “Hoa đào nở, đoá đoá tỏa màu sắc, đua nhau nở rộ, hoa tỏa mùi hương, lan tỏa khắp trời.”

Tôi bước qua ngồi xổm xuống trước mặt di ấy, chỉnh lại chân đắp, khăn quàng cổ cho di ấy, xong xuôi tôi nhẹ nhàng nói: “Di à, chúng ta về nhà nhé.”

Lần này di ấy nghe lời tôi: “Được, ta không cần hoa đào nữa, Tiểu Nguyệt, chúng ta về nhà đi.” Di ấy lại vui vẻ hát: “Đánh thức trăm hoa đua nở, hát vang khúc mừng xuân mới.”

Tôi rất vui vẻ, vừa chuẩn bị đẩy di ấy đi thì Bùi Vĩnh Diễm ngăn tôi lại, không nói gì rõ ràng, cũng không phải là ngăn cản tôi, mà là đứng chặn trước xe lăn của Di Lữ.

Anh ta cúi đầu, mỉm cười hỏi di Lữ: “Di à, di thích ngắm hoa đào sao?”

Di Lữ rất hoang mang nhìn anh ta, trong mắt lộ rõ sự thích thú, Bùi Vĩnh Diễm nói với di Lữ: “Di chờ một chút.”

Tôi nhìn anh ta, cảm thấy rất khó hiểu, anh ta lập tức quay lại, chạy về phía sân, hái một cành hoa đào, sau đó anh ta bước nhanh về phía này đưa cành hoa cho dì Lữ.

Dì Lữ rất vui mừng, liên tục cảm ơn anh ta: “Cảm ơn, anh thật tốt.”

Tôi không nói tiếng nào, lẳng lặng đẩy dì Lữ đi, anh ta vẫn im lặng đi bên cạnh tôi.

Bùi Vĩnh Diễm vẫn đẹp trai rạng ngời như thế, một người nhã nhặn nhẹ nhàng, khuôn mặt hiện rõ phong độ ôn hòa của một người trí thức. Giống hệt như trà xanh, nhẹ nhàng lan tỏa mùi hương trong làn hơi nước, anh ta đi bên cạnh tôi, tôi chỉ cảm giác bên cạnh có một hương vị rất tươi mát.

Anh ta nhẹ giọng nói: “Đình Đình, thật sự xin lỗi, anh không biết sự việc kia cũng có sự nhúng tay của cha anh, thật ra lần đó là có người hãm hại em.”

Việc này chẳng cần nói tôi cũng đoán ra.

“Đình Đình, sau đó cha anh đã giải thích với anh, thật ra thì cha anh cũng biết là em bị oan, sa thải em như vậy là không hợp tình hợp lý, không công bằng cho em, nhưng mà ông ấy hy vọng mượn chuyện của em để bắt được nội gián trong công ty. Cho nên ông ấy mới không nể tình gì mà quyết định sa thải em, thật xin lỗi, anh thay cha anh xin lỗi em.”

Tôi thản nhiên nói: “Anh Bùi quá lời rồi.”

Anh ta lại buồn rầu: “Anh trở lại Hồng Kông thì mới biết được xảy ra nhiều chuyện với em như vậy. Anh lập tức gọi điện thoại cho em, nhưng mà không gọi được, bạn thân của em, cô Chu lại vừa vịn ra nước ngoài học tập một thời gian. Anh lại hỏi các đồng nghiệp khác nhưng mà chẳng ai biết số điện thoại của em cả. Năm mới sắp đến, nên anh không có thời gian để đến Bắc Kinh, chỉ có thể ở nhà chờ đợi. Cho đến mấy ngày hôm trước, anh xem tin tức trên TV thì nhìn thấy em xuất hiện ở gần khu này. Lập tức mỗi ngày anh đều đến đây thử vận may, nhưng sau đó lại nhận ra đây thật sự là một cách rất mơ hồ. Rốt cuộc anh cũng liên lạc được với cô Chu, anh hỏi cô ấy thì biết được số điện thoại nhà em, anh gọi đến nhà em thì mới biết được số điện thoại mới của em.”

Đúng vậy, thật ra thì tôi không hề nói với Chu Vi là mình đã nghỉ việc, tôi cũng đã không liên lạc với cô ấy một thời gian rồi.

Tôi ngừng lại: “Anh nói cho ba mẹ tôi biết tôi đã nghỉ việc?”

“Không có.”

Lúc này tôi mới thở phào, dù như thế nào đi nữa, tôi cũng không thể để cho ba mẹ biết hoàn cảnh không tốt của tôi.

Đột nhiên tôi nghĩ đến sự oan ức của mình, tôi lập tức hỏi: “Kẻ hãm hại tôi là ai?”

“Là quản lý trực tiếp của em, Cao Vỹ Cường, còn có Loris.”

Tìm tôi hoàn toàn lạnh lẽo, quả thật là không thể tin được, vậy mà lại là quản lý Cao lương thiện kia? Là quản lý Cao mà tôi luôn cho rằng rất chính trực, rất tốt sao? Làm sao có thể như thế? Quản lý Cao luôn rất khiêm tốn với cấp dưới, luôn luôn có thái độ ôn hòa với tất cả mọi người. Mỗi khi tôi đi gửi tài liệu, anh ta đều lịch sự cười với tôi, không hề chế giễu gì tôi cả, là anh ta?

Tôi dừng bước: “Điều này là không thể nào, quản lý Cao tốt với tôi lắm.”

Bùi Vĩnh Diễm lại thở dài một hơi, đồng tình nhìn tôi: “Kẻ giả nhân giả nghĩa thì ắt sẽ có hành vi ti tiện, anh cũng không nghĩ rằng anh ta là kẻ bán đứng công ty.”

Chúng tôi tiếp tục bước đến phía trước, anh ta đi theo bên cạnh tôi, một mực bắt an giải thích với tôi: “Đình Đình, khiến em chịu uất ức rồi, em mới là người bị hại trong tất cả chuyện này. Thật ra anh phải chịu trách nhiệm trong việc này, nếu anh công khai quan hệ của chúng ta sớm hơn thì ít nhất anh cũng có thể bảo vệ em, họ sẽ không dám làm tổn thương em.”

Lòng tôi lập tức xúc động, ngoài miệng lại cười ha ha: “Anh Bùi, anh rất là khách sáo, chúng ta là bạn tốt mà.”

Tôi đẩy xe cho dì Lữ: “Chúng tôi phải về rồi. Anh Bùi, hẹn gặp lại sau.”

Sự xa cách của tôi khiến anh ta bối rối, thấy tôi đẩy dì Lữ đi vào khu nhà, bỗng nhiên anh ta bám riết lấy tôi: “Đình Đình, anh sẽ lại đến tìm em, đừng trốn tránh anh, có được không?”

Rốt cuộc chúng tôi đi vào cửa, bỏ anh ta lại phía sau.

Dường như dì Lữ hơi khôi phục lại tinh thần bình thường, dì ấy tình quái hỏi tôi: “Thất tiên nữ à, người trẻ tuổi kia có phải là người yêu của cô không?”

Q.5 - Chương 23: Bùi Vĩnh Diễm, anh không phải là Đồng Vĩnh (1), mà anh là Nhị Lang Thần (2)

Edit: 4ever13lue

Tôi nháy mắt với di Lữ: “Dù cho anh ta có là Đồng Vĩnh đi chăng nữa thì Thất tiên nữ tôi đây cũng sẽ không thèm để ý đến anh ta.”

Di Lữ cười ha hả, nếp nhăn trên mặt giãn ra, nhìn giống như lá trà Long Tĩnh nở ra trong nước vậy.

Ngày hôm sau, khi tôi đang trò chuyện cùng di Lữ ở trong phòng, tinh thần của di ấy thật sự rất tốt, cho nên tôi vui vẻ kể một đoạn ‘Lỗ Trí Thâm ba quyền đánh chết tên quan trấn của Tây’ trong tác phẩm Thủy Hử cho di ấy nghe.

Tôi cầm một quyển Thủy Hử mới, đeo một chuỗi hạt xâu bằng tảo tào (giả chuỗi hạt của các nhà sư), thật ra thì trong đoạn này, Lỗ Trí Thâm (3) vẫn chưa xuất gia, nhưng tôi giả vờ như vậy, tay chân múa may loạn xạ cho di Lữ xem:

“Trịnh Đồ (4) kia, tay phải cầm đao, tay trái liền muốn đến bắt Lỗ Đạt; lập tức bị Lỗ Đạt chụp lấy tay trái, cho một cước vào bụng ngã xuống đất; Lỗ Đạt đập vào ngực tên kia đang nằm dưới đất, vung nắm đấm nhìn tên Trịnh Đồ kia: “Ta đây mới là tướng quan công, lập được nhiều chiến công hiển hách, vậy mới không hổ là ‘Quan trấn của Tây’, ngươi chỉ là một tên đồ tể bán thịt mà cũng gọi mình là ‘Trần quan Tây’***, ngươi lại còn dám lừa người?” Lỗ Đạt vung một quyền đấm cho máu mũi tung tóe, cái mũi lệch sang một bên, Trịnh Đồ lăn sang một bên toan đứng dậy, trong tay còn cầm con dao nhọn, miệng thì kêu: “Đáng đánh.” Lỗ Đạt mắng: “Tên trộm này, ngươi lại còn dám cãi?” Vừa nói xong, Lỗ Đạt lập tức giơ nắm đấm, đấm vào ngay mắt tên kia, đánh cho tím đen cả mắt.”

(Tác giả nói với độc giả: Thật không thể không bội phục sự tinh thâm của chữ Hán cổ Trung Quốc, văn tự cổ chỉ cần từ ngữ ngắn gọn mà thật có sức diễn đạt.)

Tôi múa may rất sống động trước mặt di Lữ đang ngồi dưới đất. Di ấy bị màn biểu diễn của tôi hấp dẫn, hai mắt sáng lên, tiên tục vui vẻ vỗ tay.

Chị giúp việc đi vào, tò mò nói: “Ồ ngoài sân kia có một người đàn ông xưng là bạn của cô, muốn gặp cô.”

Tôi mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, quả nhiên thấy Bùi Vĩnh Diễm.

Tôi và di Lữ cùng thò đầu ra ngoài xem, vậy mà di Lữ còn nhận ra Bùi Vĩnh Diễm, di ấy cười ha hả: “Đồng Vĩnh, Đồng Vĩnh.”

Tôi vội vàng kéo di Lữ lại: “Bây giờ anh ta không phải là Đồng Vĩnh, anh ta là Nhị Lang Thần.”

Tôi suy nghĩ một lát, quyết định đi ra gặp anh ta. Lúc ra cửa, “Viên giám đau” cứ quẩn lấy chân tôi, tôi ôm nó vào trong lòng.

Mùa Đông ở Bắc Kinh khí hậu lạnh khô, Bùi Vĩnh Diễm đứng bên cạnh chiếc Land Rover trắng không ngừng xoa xoa tay thổi khí, tạo thành một màn sương trắng. Có lẽ cũng có lúc anh ta rất ngốc, không biết bên ngoài trời rất lạnh hay sao, lạnh đến mức môi cũng tái đi rồi.

Tôi đi ra sân gọi anh ta: “Bùi Vĩnh Diễm.”

Anh ta reo lên: “Đỉnh Đỉnh.”

“Vì sao không ngồi ở trong xe đi?”

Anh ta nhìn tôi, vẻ mặt cứ như thể đứa bé xấu hổ: “Ngồi ở trong xe thì sợ không khiến em xúc động mà ra đây.”

Tôi cười ha hả, anh ta lại còn dùng khổ nhục kế.

“Ngại quá, đây là nhà chủ của tôi, không thể mời anh vào nhà được, xin hỏi anh có chuyện gì vậy?”

Anh ta rất thành khẩn nói: “Đỉnh Đỉnh, anh đến để mời em quay lại công ty, em trở về với anh, có được không?”

Tôi lắc đầu: “Không, tôi không nghĩ là mình thích hợp làm việc ở Phiến Hoa, ở nơi đó có nhiều chuyện lục đục lắm, tôi từ bỏ.”

“Chẳng lẽ em thích ở đây làm hộ lý cho người ta? Làm công việc như bây giờ sao?”

“Anh Bùi, công việc thì không phân biệt cao thấp gì cả, bây giờ tôi làm việc này rất vui vẻ, đương nhiên đây cũng không phải là công việc tôi sẽ làm cả đời, thế nhưng sự trải nghiệm này cho tôi một suy nghĩ khác, có lẽ sau này tôi có thể về làm ở viện dưỡng lão...”

Thật ra thì đây chỉ tôi thuận miệng nói ra vậy thôi.

Anh ta thở dài: “Đình Đình, đừng trẻ con như thế, em thật sự là có tài năng thiên phú, tuy rằng bây giờ vẫn chưa đủ năng lực, nhưng nếu em cố gắng học tập tốt thì nhất định em sẽ có cơ hội trở thành một nhà thiết kế lớn. Bây giờ em nghe lời anh đi, quay về công ty, được không?”

Trong lòng tôi vẫn còn đang sợ hãi, khai trừ một Loris hay một Cao Vỹ Cường thì vẫn sẽ có những loài lang sói khác.

Dường như anh ta nhìn thấy được sự lo lắng của tôi: “Anh cũng có một phần trách nhiệm, công ty phát đạt cho nên anh không quan tâm đến ý thật tốt, anh xin lỗi.”

Tôi không nói gì, chỉ vuốt ve bộ lông của ‘Viên giám đầu’, nó lấy mũi cọ cọ vào tay tôi, phát ra vài tiếng ư ư. Vừa nhìn thấy Bùi Vinh Diễm, ‘Viên giám đầu’ theo bản năng co người lại.

Tôi nghĩ đến ánh mắt lạnh thấu xương của Chủ tịch Bùi thì trong lòng tôi rất chán nản.

“Vinh Diễm, anh về đi, bây giờ tôi rất vui vẻ, tuy rằng thoát nhìn thì có hơi chật vật, nhưng mà không hề có áp lực gì cả. Tôi nghĩ với một người phụ nữ không có chí lớn như tôi thì cuộc sống như thế này cũng rất tốt, tôi cảm ơn ý tốt của anh.”

Thấy tôi muốn đi, anh ta vội vã ngăn lại: “Đình Đình, quay về đi, anh... Bây giờ anh lấy danh nghĩa cá nhân anh khẩn cầu em trở về, có thể chứ? Anh biết trong lòng em không thoải mái, bị ép vào tình thế bị bạc đãi như thế, lại còn bị ép phải rời khỏi công ty, dù cho là ai đi nữa thì cũng sẽ không thoải mái. Nhưng anh sẽ bù lại, em cho anh một cơ hội được không?”

Tôi lại hơi do dự, chính xác là tôi không phục khi bị vu oan, biến tôi thành một kẻ tâng tụt lương tâm đáng bị đuổi khỏi công ty, tôi rất khó chịu khi phải chịu sự oan ức này. Bây giờ có cơ hội đường đường chính chính, vì sao tôi lại không nắm lấy?

Trong lòng tôi nghĩ vậy nhưng mà chân tôi vẫn kiên trì đi về phía nhà, ở phía sau anh ta gọi tôi.

“Đình Đình, em muốn anh phải làm gì thì mới chịu tin tưởng anh?”

Tôi quay đầu lại nói: “Anh Bùi, thật sự thì tôi chỉ là một nhân viên bình thường thôi, anh cứ xem các bản thiết kế của tôi đều không được người ta xem trọng, năng lực của tôi là kém cỏi nhất. Tôi trở lại công ty, ngoài khiến mọi người thêm phiền ra thì chẳng có tác dụng gì khác cả. Như thế tôi chỉ là một người bết phóng hỏa, không biết dập lửa. Cần gì anh phải giữ một cái tai họa ngầm như tôi ở công ty của anh chứ?”

Anh ta lắc đầu cười khò: “Đình Đình, em thật sự là người chỉ biết phóng hỏa mà không biết dập lửa. Em có biết em phạm phải sai lầm gì không?”

Tôi khó hiểu nhìn anh ta.

Ánh mắt anh ta sáng ngời nhìn tôi, dần dần ánh mắt anh ta dịu lại, tôi nhìn thấy trong mắt anh ta có một thứ tình cảm mông lung không nói nên lời.

“Em...” Anh ta thở dài: “Chính là em phóng hỏa trên người anh, sau đó để lại ngọn lửa chưa dập đó mà nhanh chân bỏ chạy.”

Trời ơi, anh ta nói như vậy, nhất thời tôi như bị... bị nướng trên lửa, cả người nóng nết, vừa tê dại, vừa thấp thòm.

Đột nhiên cảm giác buồn bực tràn ngập trong lòng.

Tôi phần nộ chế nhạo anh ta: “Nếu như vậy, vì sao ngày hôm sau anh lại biến mất không tung tích như thế, suốt một tuần, ngay cả một lời hỏi thăm ân ân cũng không có?”

Anh ta lập tức cứng miệng.

Chúng tôi y hệt như hai đứa bé giận dỗi, không bên tức giận, một bên im lặng.

Tôi xoay người bước đi.

Anh ta lại gọi tôi, vội vàng giải thích:

“Không phải, Đình Đình, anh rất nhớ em. Ngày hôm đó trước khi đi, anh không gọi điện thoại cho em, là bởi vì... bởi vì anh sợ nhìn thấy em. Không phải, là anh thật sự rất sợ, là anh, anh cảm thấy ngượng ngùng nếu gặp lại em. Thật ra anh rất nhớ em.”

*****

Chú thích:

(1) Đồng Vinh: người yêu người phạm trần của Thất Tiên Nữ trong truyền thuyết ‘Bảy nàng tiên’ của Trung Quốc.

(2) Nhị Lang Thần: Một nhân vật trong các truyền thuyết về tiên giới của Trung Quốc.

(3) (4) Lỗ Trí Thâm, Trịnh Đồ: những nhân vật trong truyện ‘Thủy Hử’.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 24: Bùi Vĩnh Diễm —— Bởi vì anh yêu em

Edit: 4ever13lue

Tôi lập tức nhớ đến buổi tối kia, ngày hôm đó cả hai chúng tôi đều uống rượu, có cồn làm chất xúc tác, chúng tôi hôn nồng nhiệt. Nhất thời tai tôi nóng như lửa đốt, tôi phải nhanh chóng chấn chỉnh lại suy nghĩ.

“Vĩnh Diễm, có cơ hội gặp lại sau.” Tôi đóng công lại.

‘Viên giảm đau’ kêu ô ô trong lòng tôi, tôi nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó.

‘Viên giảm đau’ ngược đôi mắt ngập nước nhìn tôi, tôi dựa vào cửa nhẹ nhàng nói: “Điều kiện của anh ta tốt như vậy, ngoại hình và tính tình cũng tốt, nếu là mày, mày cũng sẽ thích anh ta có phải không? Nhưng mà chúng ta không thể cứ như vậy mà quay về, đúng không?”

‘Viên giảm đau’ kêu ăng một tiếng.

Đột nhiên tinh thần của dì Lữ hết sức tỉnh táo, đi ấy đứng ở cửa sổ nhìn thấy toàn bộ, chờ tôi vào phòng rồi mới hỏi: “Người trẻ tuổi kia thật nhã nhặn lại có trí thức, là đến cầu hôn hay đến xin tha thứ?”

Tôi không biết nên khóc hay nên cười: “Dì nói thử xem.”

Dì Lữ cười ha ha: “Nếu là cầu hôn, cậu ta không đủ thành ý, còn nếu là xin tha thứ thì cậu ta không khóc. Cháu nên để cậu ta tự xem lại mình đi.”

Có đôi lúc tôi cảm thấy dì Lữ này thật sự là nhân tài giả ngọc.

Tôi vừa xoa bóp vai cho dì Lữ, vừa hỏi đi ấy: “Dì à, nếu tôi đi rồi dì sẽ nhớ tôi chứ?”

Dì Lữ vỗ nhẹ tay của tôi, nói: “Đưa ngọc, sao cháu có thể tiếp tục làm hộ lý chứ? Khi nào tinh thần đi tốt thì có thể trò chuyện cùng cháu, còn khi không ổn định thì sẽ quấy phá cháu a.”

Ai, tôi xúc động, đừng nói đi ấy hồ đồ, thật sự trong lòng đi ấy rất sáng tỏ, đi ấy là một người có tấm lòng thuần khiết.

Liên tiếp ba ngày Bùi Vĩnh Diễm vẫn cố chấp đến tìm tôi, anh ta đứng trước cửa nhà họ Lữ, như thể Tư Mã Chiêu ‘tà tâm bất tử’ vậy, cái này thì ‘Viên giảm đau’ cũng làm được.

Tôi mang ‘Viên giảm đau’ ra ngoài đi đại tiện, vừa bước ra thì tôi thấy anh ta đang đợi tôi. Anh ta thật sự là chân thành quá, còn mang theo cả hoa hồng và sô-cô-la nữa. Anh ta vừa nhìn thấy ‘Viên giảm đau’ thì lập tức tỏ ra khản trương, thật cẩn thận đưa tôi thanh lap xuong cho ‘Viên giảm đau’ ăn. Tôi tò mò hỏi: “Anh thật sự rất sợ chó sao?”

Anh ta hơi ngượng ngùng: “Cũng không hẳn, là do trước đây bị chó cắn, nên từ sau đó cũng có chút sợ hãi với loài vật này.”

Đột nhiên tôi muốn làm điều ác.

“Vĩnh Diễm, tôi thấy nó rất thích anh nha, anh xem nó rất muốn làm bạn với anh này.”

Quả nhiên ‘Viên giảm đau’ bắt đầu cọ cọ bên người anh ta, Bùi Vĩnh Diễm chỉ còn biết đứng im tùy ý nó.

Tôi cười nói: “Tôi sẽ nhớ ‘Viên giảm đau’ lắm, như vậy đi, nếu như ‘Viên giảm đau’ cũng đồng ý để tôi trở về thì tôi sẽ cân nhắc lại.”

Bùi Vĩnh Diễm trừng lớn mắt khó tin: “Nó? Nó chỉ là một con cún a, em bảo nó làm sao đồng ý được?”

Tôi cười hắc hắc: “Nếu nó thật sự thích anh, nó sẽ liếm anh, tỏ vẻ là nó có cảm tình tốt với anh.” Nói xong tôi ôm lấy ‘Viên giảm đau’, giả vờ đưa vào lòng anh ta: “Nào, có vẻ nó đã có cảm tình với anh rồi đó, anh có thể đáp lại nó một chút đi. Anh ôm nó một cái đi, nói cho anh biết, ‘Viên giảm đau’ là loài chó Tây Thi đó, tuy rằng không nói ra, nhưng mà ‘Viên giảm đau’ vẫn là con cái, nó rất là thuần khiết.”

Bùi Vĩnh Diễm liên tục bước lùi, anh ta bước càng nhanh, tôi càng đùa dai ôm lấy ‘Viên giảm đau’ đuổi theo.

Hai người chúng tôi và một con chó cùng đùa giỡn, anh ta trốn, tôi thì cười hi hi chạy sát theo. Đột nhiên tôi trượt chân, vừa ôm ‘Viên giảm đau’ vừa la lên một tiếng, anh ta phát hiện ra, lập tức chạy đến đỡ lấy, trong lúc bối rối, đầu tôi đập vào ngực anh ta, hai chân nhũn ra, mũi tôi cũng vô ý mà đập vào chóp mũi anh ta.

Tôi vội vàng đứng thẳng lại, Bùi Vĩnh Diễm cũng hơi ngượng ngùng.

Tôi sửa sang lại quần áo trên người một chút rồi nói với anh ta: “Vĩnh Diễm, tôi về đây.”

Anh ta nhìn tôi, vô cùng thành khẩn nói: “Đình Đình, nghe lời anh, trở về đi. Anh tình nguyện nhận lỗi với em trước mặt mọi người.”

Tôi không nhịn được ngẩng đầu, sáng sớm ánh mặt trời xuyên qua hơi nước soi vào chúng tôi, tạo thành một mảng sáng chói trên đỉnh đầu.

A, tôi nhìn anh ta, trong lòng tôi hoảng loạn.

Tôi ôm ‘Viên giảm đau’ trong lòng, nó kêu ư ử, may mắn là tôi còn có nó ở đây.

“Vĩnh Diễm, tôi về đây.”

Tôi xoay người, ôm ‘Viên giảm đau’ chạy nhanh về phía nhà.

Ở phía sau anh ta bảo tôi: “Đình Đình, Đình Đình, anh sẽ vẫn tới đây tìm em. Mỗi ngày anh đều sẽ chờ em, bởi vì, bởi vì...”

Tôi không ngăn được mình quay đầu lại, vóc dáng cao cao của anh ta trong ánh nắng ban mai thật gầy yếu nhưng cũng rất mê người. Trong lòng tôi thờ dài, người đàn ông tài giỏi như thế này, ai có thể không động lòng cơ chứ.

Anh ta gần từng tiếng nói với tôi: “Anh... Anh yêu em.”

Nhất thời tôi đỏ mặt, vội vàng ôm ‘Viên giảm đau’ bỏ chạy, ‘Viên giảm đau’ nức nở trong lòng tôi.

Tôi vuốt đầu nó, nhỏ giọng nói: “Đừng quay đầu lại, đừng quay đầu lại.”

Anh ta lại nói với anh ta yêu tôi? Hơn nữa còn muốn mỗi ngày sẽ đến chờ tôi sao? Thật vậy chăng?

Thật sao?

Tôi không ngờ Bùi Vĩnh Diễm thật sự làm như vậy, mỗi ngày anh ta đều đến đợi tôi ở bên ngoài nhà họ Lữ. Nếu tôi không đi ra, anh ta sẽ nhấn tin cho tôi.

“..... Đình Đình, đã rất lâu rồi anh không nhấn tin với cô gái nào, thật là kỳ quái quá, di động ngày càng hiện đại, còn anh thì ngày càng tụt hậu. Mười năm trước anh vẫn còn nhấn tin cho mấy cô gái nhanh như gió, nhưng mà bây giờ điện thoại chỉ là một công cụ để anh tra tin tức mà thôi. Nghĩ lại thì lần cuối cùng anh nhấn tin cho một cô gái là khi nào nhỉ? Là ba hay năm năm trước?.....”

Tôi không khỏi bật cười, nhưng mà lập tức một tin nhắn khác lại đến nữa, lần này cũng rất buồn cười.

“Mèo đuôi chuột, chuột không có chỗ để trốn, trốn ở cửa hàng hoa, nhìn thấy mèo sắp đuổi tới, con chuột cùng đường hái một bông hoa hồng để chống cự. Khi con mèo nhìn thấy thì lập tức đỏ bừng mặt, cúi đầu nói: “Đáng ghét, qua đột nhiên mà.”

Tôi cười ha ha, lập tức đưa cho đi Lữ xem. Di Lữ xem xong thì cũng cười ha ha.

Chị giúp việc mang trái cây vào cho chúng tôi, xúc động nói: “Sức khỏe và tinh thần của bà chủ đều tốt hơn rất nhiều, nói thật ra thì cô có công lao không nhỏ a.”

Di Lữ dùng khuỷu tay hích tôi: “Nhị Lang Thần đang đợi cháu ở ngoài kia lâu rồi đó, cậu ta chắc cũng khát nước rồi hả?”

Tôi cầm hai quả cam đi ra cửa, Bùi Vĩnh Diễm đang ngồi trong xe, anh ta rất vui vẻ khi thấy tôi đi ra.

Sau khi lên xe, tôi đưa trái cây cho anh ta, thuận tiện nói: “Trái cây này ‘Viên giảm đau’ vừa mới chơi đùa xong, không ai dám ăn nữa, cho anh đó, anh có dám ăn không?”

Đương nhiên anh ta biết là tôi đang đùa.

Không suy nghĩ gì, anh ta búi người: “Đình Đình, đã năm sáu năm rồi anh không phải đợi chờ ai, không hề trải qua cảm giác này.”

Tôi nhẹ giọng thở dài: “Tôi cũng không phải là tôi năm sáu năm về trước.”

Anh ta cẩn thận nắm tay tôi: “Bởi vì anh quen biết em, nên mới có thể tìm lại cảm giác của năm sáu năm trước.”

Ai, lời nói này làm cho lòng tôi tê dại, không có cách nào từ chối.

Rót cuộc thì tôi vẫn quay về Phiêm Hoa, tôi cứ mâu thuẫn, do dự mãi, cuối cùng tôi vẫn quyết định trở về.

Lúc chào tạm biệt dì Lữ, tinh thần đi ấy cũng rất tỉnh táo, đi ấy lưu luyến không rời ngồi ở trên phòng, bắt đầu hát:

Bờ sông lặng lẽ xa xôi, lại rót rượu, hát lên khúc chia tay, thời khắc chia tay không biết nói gì, lặng im thờ dài, rượu đã cạn, khúc hát chưa tàn, người đã đi. Lòng còn mong nhớ.....

Chị giúp việc cũng rất thương cảm nói với tôi: “Dạo này tinh thần bà chủ rất tốt, xem ra thật sự là không muốn đi cô đi a.”

Nói thật, tôi cũng không muốn rời xa dì Lữ, tôi đi ra đến cổng lớn, quay đầu lại thì nhìn thấy dì Lữ, đi ấy đứng ở cửa sổ, gạt nước mắt phát tay với tôi. Nhất thời trong lòng tôi rất đau xót.

Đây cũng là một kí ức khó quên trong cuộc đời tôi.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 25: Sự theo đuổi của Bùi Vĩnh Diễm

Edit: 4ever13lue

Rót cuộc thì tôi cũng trở về công ty.

Bùi Vĩnh Diễm đích thân giới thiệu với mọi người là tôi sẽ khôi phục công việc trước đây. Mọi người nhìn thấy tôi trở về thì ai nấy đều có đủ loại biểu tình, đặc biệt là mọi người đều tròn mắt há mồm khi tôi lại còn đứng bên cạnh Tổng giám đốc, được anh ta đích thân đưa về chỗ ngồi.

Bùi Vĩnh Diễm đứng bên cạnh tôi, anh ta trình trọng nói với mọi người: “Hôm nay tôi tuyên bố hủy bỏ toàn bộ những sự xử phạt không công bằng trước đây đối với Đinh Đình, ngoài ra công ty chúng ta sẽ phải bù lại những tổn thất cho Đinh Đình, bao gồm phí bồi thường, phí thư từ, phí tổn thất tinh thần. Bản thân tôi cũng đại diện cho Phiêm Hoa thành khẩn xin lỗi Đinh Đình.”

Anh ta vỗ tay: “Hoan nghênh cô trở về, Đinh Đình.”

Đã nói như vậy rồi, tôi còn biết nói gì nữa đây?

Lúc tôi rửa tay ở nhà vệ sinh, vừa đứng lúc Jacqueline cũng vào nhà vệ sinh. Cô ta nhìn thấy tôi, chẳng nói lời nào mà tự mình im lặng rửa tay ở bồn bên cạnh.

Tôi cũng không muốn nhiều lời với cô ta, trước đây đã xảy ra những chuyện không thoải mái, tôi chẳng muốn nhớ lại thêm nữa. Không ngờ lúc tôi rửa tay xong, đang sửa lại tóc thì cô ta nói một câu châm chọc: “Đã ra khỏi công ty rồi mà còn có năng lực quang minh chính đại trở về, cô thật sự là người đầu tiên. Hơn nữa còn là do chính Tổng giám đốc đích thân đưa về, xem ra quan hệ giữa cô và Tổng giám đốc rất sâu a, quyền rũ anh ta như thế nào vậy?”

Lời nói của cô ta khiến tôi nhất thời tức giận, tôi cau mày.

“Jacqueline, cô nói vậy là ý gì? Cô hỏi tôi quyền rũ anh ta bằng cách nào ư? Cô không biết trời sinh tôi không thích kiểu cạnh tranh không đứng đắn này sao?”

Cô ta lạnh lùng hừ một tiếng.

Những người này chính là như vậy, tò mò muốn biết, nhưng lại rất hèn mọn không dám nói ra, chỉ có thể tự mình suy đoán lung tung. Đối với tôi mà nói thì sự ‘quan tâm’ này thật sự khiến tôi rất phiền.

Rất nhanh, Bùi Vĩnh Diễm phát hiện ra sự mất hứng của tôi, chuyện này chẳng phải là bí mật gì cả, công ty vẫn còn tên tiểu nhân như Trần Vĩnh Đạt, cho nên những chuyện như thế này không thể không truyền đến tai Bùi Vĩnh Diễm.

Tôi lập tức được ‘đãi ngộ đặc biệt’ từ tầng trên cao.

Thư ký Trần Mĩ Kỳ của Bùi Vĩnh Diễm đưa tôi đến văn phòng trên lầu, giới thiệu với tôi: “Từ nay về sau cô sẽ làm việc ở trên này, nhân viên thiết kế thì cần có không gian im lặng.”

Tôi vừa thấy chỗ làm việc mới thì hết sức kinh ngạc, căn phòng này ư? Để cho một mình tôi dùng sao? Lại còn là cùng một tầng với Tổng giám đốc?

Tôi vô cùng bất an với loại thăng chức trắng trợn này, tôi cẩn thận khấn cầu thư kí Trần: “Tôi... thật ra thì tôi vẫn quen làm việc cùng phòng với mọi người, có thể nào đừng làm thế này không?”

“Không thể.” Giọng của Bùi Vĩnh Diễm vang lên bên ngoài văn phòng.

Thư kí Trần lập tức biết điều lui ra ngoài.

Tôi lo lắng nhìn anh ta: “Tổng giám đốc Bùi.”

Anh ta đi đến, dùng hai ngón tay gõ vào tường văn phòng: “Hiệu quả cách âm không tồi, em thích không?”

Tôi lắc đầu: “Không thích.”

Anh ta hứng thú khoanh tay: “Vậy điều động lại một chút. Chi bằng trực tiếp chuyển bàn làm việc của em vào văn phòng anh, em thấy sao?”

Tôi hùng hổ: “Không phải anh đang muốn được nước lán tôi đó chứ? Rõ ràng là muốn đưa bàn làm việc của tôi lên giường anh mà.”

Tôi vừa thốt ra lời này thì lập tức cảm nín, thật sự là nói bậy nói bạ, sao lại có thể nói đùa như thế chứ?

Không ngờ anh ta cười ha ha, nhẹ giọng nói bên tai tôi: “Đang có ý này.”

Nhất thời tôi hồi hận muốn cắn lưỡi.

Từ hôm nay chính thức bắt đầu tiếp xúc ngại ngùng rồi. Nếu nói về quan hệ trước đây của chúng tôi thì chính là có phần xa cách, lúc Bùi Vĩnh Diễm nhìn tôi thì vẫn có hơi ngượng ngùng, bây giờ anh ta lại còn trực tiếp nhìn thẳng tôi. Sáng sớm cùng tôi đến công ty, lại còn trùng hợp cùng đi vài thang máy. Sau khi vào thang máy rồi thì ánh mắt anh ta hoàn toàn nhìn tôi, tôi vô cùng xấu hổ, quyết định đi thang bộ thì anh ta cũng sẽ đúng lúc xuất hiện ở thang bộ.

Mà bởi vì sự chiều cố đặc biệt của anh ta mà các đồng nghiệp khác trong công ty không còn dám nói này nói kia tôi nữa, thái độ của mọi người khi gặp tôi đều rất khiêm tốn.

Tôi không nhận được quả trách anh ta: “Vì sao lại gặp phải anh cơ chứ?”

Anh ta cười: “Em là ngọc thật hay là giả ngọc vậy? Nếu không phải muốn theo đuổi em thì sao anh phải tính toán thời gian xuất hiện bên cạnh em chứ? Một ngày đụng em đến ba lần, quả thật là cố tình tạo cơ hội để gặp em, ngược lại em chẳng cảm động gì cả sao?”

Ai nói tôi không cảm động? Nếu là cô gái khác thì chỉ sợ dù đã có chồng thì cũng sẽ sớm bỏ chồng đi theo anh ta.

Tôi ôm tài liệu đi lướt qua anh ta, trong lòng cảm thấy vừa ấm áp vừa tê dại.

Sau giờ tan sở, tôi ra khỏi công ty, mới đi chưa được mấy bước thì phía sau truyền đến một tiếng còi xe, tôi chẳng cần quay đầu lại cũng đoán được là Bùi Vĩnh Diễm.

Anh ta chậm rãi lái chiếc Land Rover đuổi theo tôi: “Cô gái xinh đẹp, khi nào thì mới có thể hẹn hò với anh đây?”

Tôi quay đầu lại cười: “Đợi đến rằm khi trăng tròn đi.”

Anh ta cười, xúc động nhìn tôi, tôi cũng nhìn anh ta cười.

————— đường phân cách —————

Chúng tôi cùng đi ăn cơm, cơm nước xong thì cùng nhau đi dạo. Tuy rằng đã gần hết mùa đông rồi, nhưng mà tuyết vẫn còn đọng ở trên đường. Chúng tôi cùng nhau dẫm lên tuyết, tạo thành hai hàng dấu chân lớn nhỏ.

Anh ta vui sướng nói: “Cứ đến mùa đông là anh lại thích đến Đại lục, bởi vì anh rất thích miền Bắc, ở đây có thể thật sự thấy tuyết, không giống như ở phía nam, ở đó tuyết nhẹ như lông vũ bay xuống đất rồi tan đi mất, chẳng cảm giác thấy tuyết gì cả, mà chỉ còn là bùn lầy lội mà thôi.”

“Phu nhân Bùi nói anh thích Canada, còn thích câu cá ở hồ băng?”

“Đúng vậy, thật sự rất thích vị. Em xem phim Titanic chưa, giống như lời Jack nói vậy, câu cá ở hồ băng vào mùa đông có một cảm giác rất khác. Anh thích câu cá ở hồ Ontario, Ontario xuất phát từ ngôn ngữ ngôn ngữ Iroquois, Skanadario có nghĩa là ‘Dòng nước đẹp’ hoặc ‘Dòng nước long lanh’, em có muốn đến đó ngắm không?”

Tuyết vẫn còn rơi, dù không lớn lắm. Gió thổi những bông hoa tuyết bay lượn trong không trung, nghịch ngợm chui vào tóc chúng tôi, đậu trên quần áo, ở trong cổ.

Bùi Vĩnh Diễm đan ta với tôi, chúng tôi vừa đi vừa trò chuyện. Anh ta hay kể cho tôi nghe về những nơi anh ta đã đi qua, mà tôi cũng rất thích nghe những điều này.

Anh ta thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn trời, sâu xa nói: “Anh có hai nguyện vọng, một là đưa người mình yêu quay lại Cambridge, một lần nữa đến Cầu Than thở, chạm vào cây Newton*, nằm trên bãi cỏ ở học viện quốc gia, nhìn mây trắng trên trời. Nguyện vọng thứ hai chính là đưa vợ mình đến hồ Ontario vào mùa đông, sau đó ngồi cùng vợ và con bên lò sưởi.”

“Hai nguyện vọng này cũng đâu có khó thực hiện a.”

Anh ta xoay người nhìn tôi: “Chỉ cần em đồng ý thì ngay ngày mai anh sẽ đưa em đi. Bây giờ còn đang là mùa đông, nếu như đến hồ Ontario, chúng ta có thể đi ngắm tòa lâu đài từ thế kỷ thứ 18, chúng ta còn có thể ngồi trên du thuyền ngắm băng treo rất hùng vĩ ở thác Niagara vào mùa đông. Nhà anh ở gần hồ Ontario, bên cạnh một rừng núi, tuy nhà không lớn lắm nhưng là do anh tự mình thiết kế, bên ngoài thoạt nhìn thì có hơi cao quá, nhưng mà anh rất vừa ý. Ở nơi đó, anh dùng đá tự nhiên màu trắng xám làm vách, cho nên rất chắc chắn. Sáng sớm khi thức dậy, vén màn lên là có thể nhìn thấy phong cảnh hồ Ontario, nội thất bên trong hoàn toàn là đồ gỗ, cho nên tuy là mùa đông nhưng nếu không mang giày đi trên sàn nhà cũng sẽ không cảm thấy lạnh.”

Lòng tôi hơi xao động.

“Đi bộ hơn nửa giờ xuống phía dưới thì còn có một câu lạc bộ du thuyền, du thuyền do anh tự thiết kế đậu ở đó, chúng ta có thể dạo hồ bằng du thuyền, đi chậm một chút thì có thể thấy được những con thiên ca xinh đẹp nhẹ nhàng vỗ cánh trên mặt hồ, trông giống như những thần sĩ mặc áo choàng đuôi én màu trắng.”

Tôi càng nghe thì trong lòng càng xúc động, trước mặt tôi như hiện ra một mùa đông tuyệt đẹp, phong cảnh nơi đó như trong truyện cổ tích, rồi xa sự ồn ào nơi thành thị, chỉ có một sự yên bình.

Anh ta đưa tay thắt lại khăn quàng cổ cho tôi, tôi ngẩng đầu chăm chú nhìn vào mắt anh ta.

Hai người chúng tôi nhìn nhau như thế, ánh mắt trong suốt như hồ nước.

Một bông hoa tuyết rơi xuống trên môi tôi rồi tan ra.

Anh ta nhìn thấy, không nhịn được bước đến đặt lên môi tôi một nụ hôn, cuối cùng anh ta chạm lưỡi vào hạt tuyết đã tan kia.

Tôi nhắm mắt lại, lúc này lòng tôi thấy rất loạn, dường như nhiệt độ cơ thể cũng cao hơn bình thường, cả mặt tôi nóng lên, cả người như bị mê hoặc. Tôi mở mắt thì thấy ánh mắt đầy thâm tình của anh ta, đột nhiên tim tôi đập loạn, không thể ngăn được bị mê hoặc. Tôi nhìn ánh mắt anh ta, bây giờ tôi không có cách nào không động tâm.

Anh ta nhẹ giọng nói: “Đình Đình, em biết không? Lúc em rời khỏi công ty, tâm tình anh thật sự hoảng loạn, trước đây, mỗi ngày đi làm đều là hoàn thành những việc giống nhau vậy thôi, bỗng nhiên có một ngày anh phát hiện ra anh rất thích đi làm, mỗi ngày đều như thể có động lực vô tận, anh rất hoang mang không biết vì sao anh lại như thế? Rốt cuộc thì anh cũng biết đó chính là vì em, bởi vì em ở đây, cho nên anh mới muốn gặp em, muốn nhìn thấy em, muốn nghe giọng nói của em, mỗi ngày đều tưởng tượng xem em đang làm gì. Có em ở công ty, anh cảm giác nơi đây rất ấm áp. Khi không có em hiện diện, anh cảm giác rất cô đơn và mệt mỏi...”

Tôi cũng không nhịn được nhẹ nhàng hỏi anh ta: “Có phải để nói những lời này anh đã phải luyện tập rất lâu hay không?”

Anh ta hơi run, đột nhiên cười gian: “Đôi khi không hiểu em là người hay thần tiên nữa, sao có thể hiểu rõ lòng người như thế?”

Tôi khó hiểu nhìn anh ta, anh ta lại còn lấy từ trong ví tiền ra một tờ giấy rồi đưa đến trước mặt tôi.

Anh ta mở tờ giấy kia ra, nghiêm túc đọc: “Trong phim có một đoạn đối thoại nói rằng những ngôi sao đều có chu kỳ của nó, con người cũng có sự luân hồi, 25 triệu năm trước trên trái đất có sinh vật, 25 triệu năm sau, mọi thứ bắt đầu lại từ đầu. Chúng ta đã từng trải qua một lần thì ắt sẽ gặp lại lần nữa.”

Anh ta hơi cúi đầu, cười ngượng: “Đây chính là đoạn đối thoại vô dụng đó đây.”

Tôi xúc động mỉm cười.

Nụ cười trên môi anh ta lại tươi tắn: “Đúng, mỗi ngày anh đều muốn nói những lời này với em, cho nên giống y như một đũa nhóc, cứ tự đọc thoại một mình. Nhưng mà mỗi lần nhìn thấy em, anh mới phát hiện ra chuyện gì cũng cần tự nhiên xảy ra, những suy nghĩ đã định sẵn đều sẽ không dùng được. Vậy bây giờ anh nói anh thích em, liệu có còn kịp hay không?”

Tôi ngẩng đầu, khuôn mặt anh ta hiện ra rõ ràng trong tầm mắt tôi. Anh ta rất là đẹp mắt, tôi tự ti cúi đầu.

Anh ta lại dang tay nhẹ nhàng ôm tôi vào trong lòng.

*Chú thích: Cầu Ontario, Thác Niagara: các địa danh thắng cảnh nổi tiếng ở Canada; Cầu Than thở ở Ý, Cây Newton ở Anh,

Q.5 - Chương 26: Tôi đón nhận Bùi Vĩnh Diễm

Edit: 4ever13lue

Vốn là Bùi Vĩnh Diễm không hay đến tổng công ty ở Bắc Kinh, nhưng bây giờ anh ta lưu lại Bắc Kinh rất lâu. Hiện tại anh ta công khai theo đuổi tôi, bắt đầu tặng hoa, hơn nữa còn là hoa hồng vàng rất nũng nịu, còn có đủ các loại hoa khác. Cứ mỗi hai ngày thì hoa được đưa đến nhà của tôi rất đúng giờ, làm cho mỗi sáng tôi mở mắt ra là có thể ngửi được hương thơm của hoa, khiến tôi mỗi ngày một mở lòng hơn.

Mỗi ngày tôi hẹn hò với Bùi Vĩnh Diễm đều rất vui vẻ, không hề có chút gì là phiền muộn cả. Quả thật là tôi rất sung sướng, suốt gần một năm qua chưa bao giờ tôi lại giống như bây giờ, không hề có tâm sự gì cả mà rất vui vẻ. Bùi Vĩnh Diễm đăng kí khóa học chuyên ngành cho tôi, một tuần tôi sẽ đi học hai ngày, anh ta muốn tôi học được càng nhiều càng tốt. Lúc đi học tôi cũng thật sự chuyên tâm nghe giảng, hai mươi tám năm qua chưa bao giờ tôi cố gắng như bây giờ. Vào những lúc rảnh rỗi thì chúng tôi sẽ hẹn hò, anh ta luôn rất dụng tâm tìm cách lấy lòng khiến tôi được vui. Tôi giống như một cô gái nông thôn ngỡ ngàng khi bước vào thế giới mới, mà bên cạnh tôi đã có anh ta bảo vệ để tôi có thể thật sự hưởng thụ đủ mọi niềm vui trong cuộc sống.

Hơn nữa, việc khiến tôi không ngờ đến là Bùi Vĩnh Diễm đưa tôi đến nơi anh ta ở tại Bắc Kinh.

Nơi ở của Bùi Vĩnh Diễm tại Bắc Kinh rất tốt, là một căn biệt thự hai tầng, trên tầng hai là cửa kính thủy tinh sát đất, thậm chí có thể nhìn thấy đỉnh của cung điện Tử Cấm Thành ở phía xa xa. Bên ngoài ban công tầng hai còn có hồ bơi. Lần đầu tiên anh ta đưa tôi đến đây, anh ta dẫn tôi đi xem xung quanh nhà, giới thiệu cho tôi những đồ lưu niệm từ các nơi trên thế giới mà anh ta sưu tập được. Có bức tranh bướm Châu Phi, những mảnh trầm tích khi anh ta đi thám hiểm đáy hồ ở Bắc Mỹ được đánh bóng phát ra ánh sáng.

Tôi tán thưởng: “Rất yên tĩnh, đây thật sự là một nơi rất tĩnh lặng.”

Hai người chúng tôi ngồi trong phòng khách, lập tức có một người quản gia đưa trà bánh ra cho chúng tôi.

Bùi Vĩnh Diễm thuê quản gia cũng rất có quy tắc, là anh chứ không phải nữ, bởi vì quản gia nam sẽ nói năng thận trọng hơn quản gia nữ rất nhiều.

Tôi không nhận được nói: “Bình thường chỗ này đều để không sao? Không có ai khác đến ở à?”

Anh ta uống một ngụm trà, nhướn mày cười狡 hoạt: “Không phải em cho rằng hẳn là anh giấu phụ nữ ở đây chứ?”

Tôi cũng nói đùa: “Một căn nhà tốt như vậy, hẳn là nên để cho các cô gái đến đây náo động một chút, tốt nhất là nhiều cô gái đến đây tranh giành nhau, vung tay múa chân mắng nhau trong một căn nhà to thế này.”

Anh ta nháy mắt mấy cái với tôi: “Hay là để em làm đạo diễn đi?”

Tôi cười ha hả: “Nếu em mà tới thì những cô gái khác dám tới sao? Em sẽ xử hết.”

Hai người chúng tôi ngồi ở sofa nhìn nhau cười nói vui vẻ.

Anh ta nói: “Em có tin không? Anh chưa từng đưa cô gái nào đến nơi này.”

Tôi muốn nói không tin, nhưng mà tôi ngượng nên không nói, tôi chỉ nháy mắt, cười nghịch ngợm với anh ta.

Anh ta ngây ngẩn nhìn tôi. Hầu hết thời gian anh ta không làm gì khác mà chỉ chống cằm nhìn tôi như thế.

Tôi bị anh ta nhìn thì hơi ngượng ngùng, xấu hổ mặt đỏ bừng, nhưng lại không biết nên làm sao. Vốn là tôi muốn giả vờ thôi rụt rè, nhưng mà vẫn không làm được, vì thế tôi chỉ có thể ngồi yên giả cười nhìn anh ta.

————— đường phân cách —————

Rốt cuộc tôi cũng đón nhận Bùi Vĩnh Diễm, thật sự không phải vì tiền của anh ta, mà là tôi thật sự thích anh ta. Anh ta hiểu biết rộng, cũng rất tôn trọng phụ nữ, không có những sở thích không tốt, lúc ở bên cạnh tôi cũng rất thoải mái nhẹ nhàng, tôi gần như không tìm được lý do nào để từ chối anh ta.

Bùi Vĩnh Diễm đưa tôi đến khu trượt tuyết ở ngoại ô Bắc Kinh, đây là lần đầu tiên trong đời chúng tôi đi trượt tuyết. Chúng tôi đi cáp treo băng qua Vạn Lý Trường Thành, độ cao đến 238 thước so với tuyết ở trên đường. Tôi đứng ở chân núi, hít sâu một hơi, không gian bao la, Trường Thành đồ sộ bao quanh, thật sự thoải mái không nói nên lời.

Lần đầu tiên tiếp xúc với trò trượt tuyết này, tôi ngốc nghếch giống như một con chim cánh cụt, tôi không lấy được thăng bằng, cứ đi được hai bước là lại

ngã. Anh ta cười không ngừng, nắm lấy tay tôi vừa đi vừa chỉ dẫn tôi.

Tôi nhanh chóng hiểu được những gì anh ta nói, Bùi Vĩnh Diễm thật sự là thiên tài vận động, anh ta rất thích trượt tuyết, nhưng mà vì có tôi bên cạnh nên anh ta vẫn một mực duy trì tốc độ chậm rì rì để bảo vệ tôi.

Tôi hài lòng vừa cười vừa hét to, kết quả tôi không để ý dưới chân, mất thăng bằng, chân tay luống cuống, tay chân múa loạn xạ như con bạch tuộc. Bùi Vĩnh Diễm vội vàng đuổi theo nhưng lại không đỡ được tôi, hai người chúng tôi đều mất thăng bằng, a một tiếng rồi cùng ngã vào đồng tuyết.

Tôi nằm trên tuyết cười khanh khách, liên tục thở hổn hển.

Anh ta nằm bên cạnh tôi, rồi trở người, ngũ quan trên mặt anh ta xuất hiện rõ ràng trước mắt tôi.

Tôi thấy chính mình trong đôi mắt trong trẻo của anh ta, khoảng cách giữa chúng tôi ước chừng chỉ có 20 li. Chúng tôi có thể nghe rõ ràng hô hấp của nhau, bốn mắt nhìn nhau, tôi nhìn kĩ đôi mắt của anh ta. Mắt anh ta thật là đẹp, bên ngoài là một màu tro, dần dần hướng vào trong là đồng tử đen láy. Chúng tôi nhìn nhau chăm chú, nhịp tim đập loạn lên. Đột nhiên trong lòng tôi thốt lên, trời ơi, tôi yêu anh ta, tôi yêu anh ta rồi, làm sao bây giờ.

Đúng lúc này có một nắm tuyết bay đến đầu chúng tôi. Quay đầu lại thì thấy là một cậu bé, cậu bé đi sát chúng tôi quá nên làm tuyết văng vào người chúng tôi.

Tôi lấy lại tinh thần, vui vẻ nói: “Bảo thù đi.” Hô lên a một tiếng rồi chạy xuống trước.

Chúng tôi chơi đùa vui vẻ một ngày, buổi tối thì hưởng thụ đồ ăn ngon, rất nhiều đồ ăn ngon được bung lên. Nhất thời tôi ăn uống rất nhiệt tình, không quan tâm gì cả mà ăn ngon lành.

Cơm nước xong, tôi đi dạo cùng anh ta, ngẩng đầu nhìn ánh đèn chiếu sáng trên cao, bong tuyết bay nhẹ nhàng trong không trung mênh mông.

Tôi xúc động, thật lãng mạn.

Anh ta ôm chặt tôi từ phía sau, đầu dán vào đỉnh đầu tôi, chúng tôi cùng nhau hưởng thụ sự lãng mạn vô cùng này.

Tôi nghe anh ta nói bên tai: “Anh rất muốn thân với em hơn một chút, hôn nhau dưới trời tuyết thật sự rất lãng mạn, chỉ là...vừa đúng lúc trên đầu chúng ta có một cái camera.”

Lúc này tôi ngẩng đầu, cũng không ghen được cười, cũng không hẳn là vậy, vừa vặn trên đầu có một cái camera lớn.

Tôi bùi ngùi, chúng tôi không còn là thiếu niên hai mươi nữa. Ở cái tuổi kia, chúng tôi có thể dễ dàng nói anh/em yêu em/anh, lời nói ngọt ngào chết đi sống lại. Hiện tại chúng tôi lại không nói nên lời, chỉ là luôn có một cảm giác thần thiết dào dạt, rung động đến tận sâu thẳm trong tim, lưu luyến không rời.

Anh ta nắm chặt tay tôi, chúng tôi cùng nhau trở về phòng. Lúc này tôi mới nhớ ra là thư kí Trần chỉ đặt có một phòng cho chúng tôi mà thôi.

.....

Bùi Vĩnh Diễm đưa ly rượu nho màu hổ phách cho tôi, tôi hơi chần chừ, cuối cùng cũng vẫn cạn ly với anh ta.

Tay anh ta khoát lên trên vai tôi, môi không an phận chạy dọc viền má tôi như con rắn nhỏ, lúc này tôi nghe thấy anh ta nói: “Em thích cái gì?”

Tôi tò mò nhìn anh ta.

Anh ta khép hờ mắt suy nghĩ, giọng trầm ấm: “Anh muốn mua cho em một món quà, nhưng không biết nên mua cái gì, thứ hai là không có thời gian, cho nên anh đề chỉ phiếu trong túi của em, em tự đi mua sắm, có được không?”

Tôi không nói lời nào.

Anh ta nhẹ nhàng buông tôi ra, đầu chạm vào trán tôi, hít sâu một hơi rồi từ từ nói: “Bây giờ anh thật sự rất muốn cùng em. ....”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 27: Đá quý Tanzanite, vị khách nữ kỳ lạ

Đá quý Tanzanite, vị khách nữ kỳ lạ.

Nhất thời tôi đỏ mặt.

Anh cười cười: “Nhưng mà anh còn định đợi một lát nữa cơ.”

Tôi cũng không lên tiếng mà chỉ yên lặng lắng nghe câu sau của anh ta.

Anh ta càng ôm tôi chặt hơn một chút, sau đó vỗ nhẹ sau lưng tôi, trấn an nói: “Em tin sao? Mười năm qua anh chưa từng có tình cảm như thế này, bởi vì rất thích em, cho nên mới cẩn thận từng li từng tí, thậm chí không biết phải làm sao. Kìa là chuyện thật sự nghiêm túc, anh sợ anh sẽ làm không tốt, cho nên anh mới thử thăm dò một chút.”

Anh ta quay đầu lại, nhẹ nhàng hôn lên môi tôi, sau đó anh ta đứng lên.

“Em ngủ đi, anh qua phòng bên cạnh.”

A, anh ta đi rồi, tôi có hơi ngờ ngàng.

Thế nhưng anh ta thật sự đi rồi, tôi không hiểu nổi, ngồi suy nghĩ thật lâu ở sô-pha, mặt của tôi lại nóng lên.

—————đường phân cách—————.

Hồng Kông, vài ngày sau.

Đột nhiên Bùi Vĩnh Diễm cho tôi nghỉ, đưa tôi về Hồng Kông một chuyến. Anh ta nói với tôi phải chính thức gặp cha mẹ anh ta, nhất thời tôi đứng ngồi không yên.

Tôi nghĩ đến việc gặp lại chủ tịch Bùi không mấy thân thiện và Bùi phu nhân có ánh mắt lạnh lùng ngạo nghễ. Anh ta đưa tôi về gặp họ ư? Họ có thể thích tôi sao?

Rất không khéo là hiện tại chủ tịch Bùi không có ở Hồng Kông mà đang đi Malaysia, tôi thở phào một hơi. Bùi Vĩnh Diễm đã hơi thất vọng, đúng lúc có một tiệc rượu, anh ta liền đưa tôi đi cùng.

Đây cũng là lần đầu tiên Bùi Vĩnh Diễm chính thức đưa tôi đi dự tiệc. Lần trước chúng tôi cũng đã từng dự tiệc ở đây, nhưng mà không có chính thức xuất hiện trước công chúng. Hiện tại anh ta đưa tôi đến với thân phận là bạn gái của anh ta, tôi vô cùng khâm trọng.

Bữa tiệc buổi tối là buổi tiệc từ thiện mùa xuân, tất cả những người tham dự đều là người có chức quyền, điều này là cho một người chưa từng tham dự như tôi cảm thấy càng thêm sợ hãi. Vào buổi chiều, thư kí Trần gửi cho tôi lễ phục và trang sức đi kèm, tôi còn khâm trọng hơn nhiều.

Thư kí Trần xoa dịu tôi: “Không sao đâu, cô cứ nghĩ là tham dự một buổi tiệc bình thường thôi là được rồi.”

Tôi hỏi cô ấy: “Chị Trần, mỗi lần chị cùng tổng giám đốc Bùi tham dự yến tiệc thì chị sẽ mặc lễ phục sao?”

Thư kí Trần liếc nhìn tôi trong gương, suy nghĩ một chút rồi nói: “Đương nhiên, đây là nhiệm vụ của tôi.”

Tôi tự nói với mình: “Thật ra tôi chẳng có cái gì cả, dù là phương diện gì thì tôi cũng không bằng một phần mười cô.”

Cô ấy đang chỉnh lại phía sau váy cho tôi, vừa nghe tôi nói xong, cô ấy chần chờ một chút rồi nói: “Cô Đinh nói quá lời rồi, tôi chỉ là một người làm công mà thôi.”

“Thư kí Trần, chị quá khách sáo rồi, chẳng phải tôi cũng chỉ là một nhân viên thôi sao? Chúng ta là đồng nghiệp mà.”

Cô ấy còn thản nhiên nói: “Chúng ta.... Sao có thể giống nhau được chứ? Đúng rồi, cô hài lòng trang lễ phục này chứ?”

Chúng tôi đang nói chuyện thì Bùi Vĩnh Diễm đẩy cửa vào.

Vừa thấy anh ta đến, tôi không khỏi reo lên, anh ta mặc một bộ vest màu xanh lam phối cùng áo sơ mi màu lam nhạt, tạo thành một bộ đồng màu rất hài hòa. Trước đây tôi không để ý lắm đến trang phục nam, nhưng sau khi quen biết Bùi Vĩnh Diễm thì tôi phát hiện thì ra trang phục nam cũng rất kiểu cộ, hơn nữa khi mặc trên từng người khác nhau cũng mang lại những cảm giác rất khác biệt. Bộ com-ple này mang một màu xanh tinh khiết, hơn nữa khi mặc trên người Bùi Vĩnh Diễm thì càng tôn lên tư thế oai hùng bất phàm.

Anh ta đi hai vòng quanh người tôi, vô cùng hài lòng: “Rất đẹp.”

Tôi hơi ngượng ngùng: “Xuất hiện với anh thật là áp lực, anh là quý tộc chân chính... còn em... chỉ là một người nông dân mà thôi.”

Anh ta ngả ngón cười: “Em trông giống.... kidult.”

Thư kí Trần lập tức tỉnh ý mở cửa đi ra ngoài.

Anh ta dán bên tai tôi, ánh mắt nhìn chăm chăm tôi trong gương, nhẹ giọng nói: “Đứa bé đáng yêu còn chưa lớn.”

Tay anh ta cẩn thận vuốt ve thắt lưng tôi, nụ hôn của anh ta nhẹ nhàng, chậm rãi mà có chút nhiệt tình dừng ở trên cổ tôi.

Tôi nhẹ nhàng đẩy anh ta ra: “Sắp đến giờ rồi.”

Lúc này Bùi Vĩnh Diễm mới như chợt nhớ đến chuyện gì đó, anh ta lấy từ trong túi ra một cái hộp, mở ra cho tôi xem.

Tôi bị ánh sáng chói lóa hoa mắt, chăm chú nhìn xuống thì tôi thật sự bị dọa muốn nhảy dựng lên, trong hộp là một chuỗi vòng cổ, hoa tai là một viên ngọc bích thật lớn.

Anh ta tháo sợi dây chuyền trên cổ tôi xuống rồi tự mình đeo cái này lên cho tôi.

Anh ta nhìn tôi đeo chiếc vòng cổ trong gương, rất vừa lòng tán thưởng: “Xinh đẹp, rất xinh đẹp, em sở hữu một chiếc cổ đẹp, vòng cổ này thật sự là dành riêng cho em.”

Anh ta giải thích với tôi: “Viên ngọc bích này tên là Tanzanite, xuất xứ từ Kilimanjaro ở Châu Phi, em biết nơi đó không? Ngôi sao trên tàu Titanic là dùng đá Tazanite này khắc nên, nó có họ hàng gần với viên đá mà em đang đeo. Viên đang đeo trên cổ em là một viên đá rất lớn, khoảng 127 ca-ra, cả thế giới cũng không có quá mười viên.”

Tôi hoảng sợ, quý như vậy sao?

Viên đá màu xanh nước biển ánh lên dưới ngọn đèn.

Anh ta ôn nhu hôn lên cổ tôi: “Thích không?”

Thật sự thì chưa nói đến là thích hay không, phụ nữ thì không có ai là không thích kim cương, vấn đề là tôi chưa từng đeo vật trang sức nào quá lớn và quý như vậy. Bây giờ đột ngột đeo viên đá này trên cổ, cảm giác cứ như đeo lựu đạn mà dạo trên phố vậy, tôi không dám trực tiếp nhìn mình trong gương.

Anh ta thì lại rất vừa lòng, ôm thắt lưng tôi từ phía sau, nắm lấy tay tôi, mười ngón tay đan vào nhau.

“Viên đá quý nào cũng phải đăng kí, em nhận rồi thì ngày mai anh sẽ bảo người đi đăng kí dưới danh nghĩa của em. Chẳng phải em từng nói rằng hy vọng bản thân có thể sở hữu một viên đá lớn như vậy sao? Hiện tại em có thích hay không?”

Tặng cho tôi sao? Sự hoảng sợ như nước biển tràn ra trong lòng tôi: “Vĩnh Diễm, đó chỉ là em nói đùa thôi.”

Thật sự tôi chỉ nói đùa thôi, mới trước đây khi tôi khóc lóc kể lể với mẹ, tôi khóc đến ngập lụt, lúc đó mẹ liền lấy đèn thủy tinh xuống dỗ tôi, lập tức tôi ngừng khóc.

Tôi xấu hổ vô cùng, anh ta đè tay tôi lại.

“Anh biết là em chỉ nói đùa, nhưng mà vừa vặn anh có đủ khả năng hoàn thành tâm nguyện này, cho nên khi thực hiện được, anh rất vui vẻ.” Đầu anh ta dán ở cổ tôi, nhìn tôi trong gương: “Mạng của anh là do em cứu về, một viên đá thì có là gì chứ? Ngay cả trái tim này anh cũng nguyện ý tặng cho em.”

Lời này vừa nói ra, cả người tôi nóng lên, mặt như bị thiêu đốt.

Anh ta nhẹ nhàng xoa mặt tôi, nắm lấy cằm tôi, hôn lên môi tôi: “Người ta nói cầu hôn thì phải có nhẫn, đang tiếc bây giờ anh còn chưa tìm được kiểu nhẫn phù hợp, nếu em thích viên đá này, thì liền đem nó làm thành nhẫn đi.”

Tôi trừng lớn mắt, nhanh chóng đẩy anh ta ra.

“Cái này quý lắm, vẫn là anh nên lấy lại đi.”

“Em không muốn gả cho anh sao?”

Tôi phủ nhận: “Quá nhanh, em vẫn còn chưa chuẩn bị tư tưởng.”

Anh ta ôn hòa nói: “Em phải chuẩn bị tư tưởng? Em cứ nhận lời đi, chúng ta có thể đính hôn trước, sau đó chúng ta trở lại Thanh Đảo gặp ba mẹ em, anh sẽ chính thức đề nghị chuyện của chúng ta với họ.”

Tôi lại kinh ngạc, dường như anh ta lên kế hoạch rất nhanh cho mọi chuyện.

Suy nghĩ xong, tôi nói: “Cho em một chút thời gian, có được không?”

Anh ta gật gù đầu, trong mắt đầy vẻ mỹ mãn: “Được, trước tiên ngày mai anh đăng kí viên đá dưới danh nghĩa của em, bây giờ chúng ta đi dự tiệc.”

“Từ từ.” Tôi nhỏ giọng cầu khẩn: “Có thể tháo viên đá này xuống được không?”

Anh ta cười ha ha: “Không cần đâu, em cứ đeo nó để cho nhóm các vị phu nhân nhìn kỹ, viên đá là xứng đáng với chủ nhân của nó. Nếu như cứ đeo cất đi thì nó còn có giá trị gì nữa đâu?”

Tôi bất đắc dĩ đứng lên, bị anh ta kéo ra cửa.

Chúng tôi rất nhanh đến nơi tổ chức buổi tiệc.

Tòa nhà nơi tổ chức bữa tiệc có hình thù trông như một cây sừng, lại hơi giống cây gậy trúc kiểu cổ. Khi vừa được hoàn thành thì đây là tòa cao ốc cao nhất ở xứ cảng Hồng Kông này, bây giờ thì nó cũng vẫn là một trong ba tòa nhà cao nhất ở đây. Bùi Vĩnh Diễm nắm tay cùng tôi đi vào, tôi thận trọng đi bên cạnh anh ta, không dám nói lời nào mà chỉ cố gắng giữ nụ cười rụt rè.

Thang máy nhanh chóng lên đến tầng 70, tầng cao nhất của tòa nhà này, một nơi rộng lớn xa hoa.

Vào đại sảnh, lòng tôi sáng lên, đây thật sự là một khung cảnh đêm tuyệt đẹp, khiến cho người ta vui vẻ, thoải mái.

Phòng tiệc ở tầng cao nhất của tòa nhà, theo phong cách kiến trúc cũ thì sẽ nằm trong một không gian kín, nhưng nơi đây lại không theo cách thông thường mà cả phòng tiệc bao quanh bởi kính lớn sát đất, ban ngày đón ánh mặt trời, ban đêm sẽ cho một tầm nhìn bao quát toàn cảnh Lý Ngự Môn(1) nổi tiếng ở phía Đông, phía Tây là cây cầu lớn Thanh Mã(2), còn ở phía Bắc là bán đảo Cửu Long(3) phồn vinh, vào ban đêm những nơi này sáng rực ánh đèn. Bên trong tòa nhà âm nhạc dịu nhẹ, bên ngoài là phong cảnh phồn hoa, tôi cảm thấy như mình đang bước vào thiên đường.

Dường như Bùi Vĩnh Diễm cảm nhận được sự khẩn trương và lo lắng của tôi, anh ta đi sát bên cạnh tôi, nắm chặt lấy tay tôi cùng tôi đi vào.

Những người đến tham dự đêm nay đều là những nhân vật nổi tiếng, xã giao trong giới thượng lưu đều là đối trá và khách sáo, mà Bùi Vĩnh Diễm lại càng một công tử tiếng tăm. Anh ta vừa bước đến thì lập tức thu hút ánh mắt của không ít người, những người quen biết đều nhanh chóng đến chào hỏi.

Tôi hết sức cẩn thận bước đi bên cạnh anh ta, không biết cái gì nói, cái gì không nên nói, cho nên tôi chỉ chọn cách mỉm cười.

Chào hỏi một vài người xong, chúng tôi đứng ngắm cảnh đêm bên cửa sổ.

Anh ta nói với tôi: “Anh đi gặp một người bạn, em đứng ở đây một lát.”

Tôi gật đầu một cái, hướng tầm mắt ra phía ngoài.

Thư kí Trần đến bên cạnh nhẹ giọng nói với tôi: “Cô Đinh, bên kia đã sắp xếp chỗ ngồi cho cô rồi, chúng ta qua đó đi.”

Tôi vừa nhìn thấy vị chủ tịch đang ngồi phía trước kia thì hỏi cô ấy: “Tôi ngồi ở phía sau có được không?”

Cô ấy nói: “Đã sắp xếp chỗ rồi, cô cứ ngồi bên cạnh tổng giám đốc Bùi.”

Tôi có chút bất đắc dĩ, đành phải nói: “Đợi bữa tiệc bắt đầu thì tôi sẽ qua đó.”

Cô ấy đồng ý, tôi tiếp tục ngắm cảnh đêm bên ngoài, đúng lúc này bỗng nhiên có một giọng nữ thánh thót truyền đến: “Trần Mĩ Kỳ?”

Thư kí Trần quay đầu lại, tôi cũng hiếu kì tìm giọng nói vừa rồi thì nhìn thấy một cô gái khoảng 25 tuổi, trang phục xa hoa, tóc cài trâm cao, chậm chậm đi về phía chúng tôi.

Quái lạ là mặt cô ta không vui, có vẻ hơi tức giận, tôi chỉ thấy cô ta lập tức đi đến trước mặt thư kí Trần, cao giọng quát: “Thư kí Trần, Vĩnh Diễm quay về khi nào vậy?”

Cô ta vậy mà lại trực tiếp gọi tên Bùi Vĩnh Diễm? Nhất thời tôi rất to mò, cô ta có quan hệ gì với Bùi Vĩnh Diễm?

Thư kí Trần nhìn thấy cô ta bước tới thì lập tức lễ phép chào: “Cô Mạch.”

Về mặt cô Mạch này không mấy vui vẻ gì mà hỏi thẳng thư kí Trần: “Tôi hỏi cô, Vĩnh Diễm về khi nào vậy? Vì sao cô không cho tôi biết là anh ta đã trở về? Còn có hôm nay anh ta đi dự tiệc, vì sao cô không báo cho tôi? Anh ta dẫn bạn gái đến đây sao? Cô gái kia là ai?”

(1) (2) (3) Những địa danh nổi tiếng đặc trưng ở Hồng Kông.

Q.5 - Chương 28: Tôi gặp phải tình địch

Edit: 4ever13lue

Thư kí Trần hơi xấu hổ, nhưng mà vẫn lịch sự trả lời: “Tôi chỉ làm theo lời căn dặn của tổng giám đốc Bùi.”

Cô Mạch này nhũn mày quát: “Cô chỉ làm theo lời căn dặn của tổng giám đốc Bùi? Vậy lời tôi nói cô sẽ không nghe chứ gì?”

Tôi nhất thời tò mò, cô ta lại còn quát thư kí của Bùi Vĩnh Diễm, cứ như thể chủ nhân và đầy tớ vậy, rốt cuộc thì cô Mạch này là ai?

Bùi Vĩnh Diễm đang trò chuyện với bạn bè thì quay đầu sang thấy được chuyện ồn ào này, anh ta lập tức bước đến: “Tử Kì?”

Quái lạ là vị khách xa lạ này vừa nhìn thấy Bùi Vĩnh Diễm thì lập tức tươi cười rạng rỡ: “Anh Vĩnh Diễm.”

Bùi Vĩnh Diễm cũng mỉm cười: “Em cũng đến đây sao?”

Cô Mạch hơi mất hứng: “Em đến tìm anh đó, vì sao anh trở về mà không nói với em một tiếng?”

Bùi Vĩnh Diễm chỉ cười cười giải thích: “Đâu có phải là lâu lắm mới trở về, lần nào cũng gọi điện thoại báo với mọi người thì chẳng phải là rất thất lễ hay sao?”

Cô Mạch nhanh miệng: “Nhưng mà mỗi lần anh về thì đều nói với em mà.”

Thư kí Trần lập tức lui lại: “Tôi ra ngoài một chút.”

Hiện tại chỉ còn lại ba người chúng tôi.

Lúc này cô Mạch mới chú ý đến tôi, cô ta rất hoài nghi nhìn tôi: “Anh Vĩnh Diễm, người này là?”

Bùi Vĩnh Diễm nhẹ nhàng ôm lấy vai tôi, giới thiệu: “Tử Kì, anh giới thiệu với em, đây là bạn gái của anh, cô ấy tên là Đinh Đinh.” Anh ta lại giới thiệu cô ấy với tôi: “Đinh Đinh, cô gái này chính là Mạch Tử Kì, con gái của dì mà anh từng kể với em, bọn anh là anh em họ cùng nhau lớn lên từ nhỏ.”

Tôi lập tức chào hỏi: “Xin chào cô Mạch.”

Mạch Tử Kì nghe Bùi Vĩnh Diễm giới thiệu như vậy thì mặt biến sắc, tràn ngập kinh ngạc: “Cô ta? Bạn gái của anh? Anh Vĩnh Diễm, anh đang nói gì vậy? Anh có bạn gái từ bao giờ?”

Bùi Vĩnh Diễm phản đối: “Đương nhiên là bạn gái của anh rồi, bằng không sao anh có thể chính thức đưa đến những nơi thế này chứ?”

Mạch Tử Kì gần như bị chấn động, cô ta trừng mắt nhìn tôi, tôi cũng chăm chú nhìn gương mặt cô ta.

Cô ta ước chừng khoảng 24 hoặc 25 tuổi, dáng người thon thả, tỉ lệ cân xứng, vừa nhìn là biết đã từng học múa, cơ thể đầy đặn mượt mà, còn về khuôn mặt của cô ta hơi tròn tròn, ngũ quan xinh đẹp, hàng lông mi chính tề thon dài, đôi mắt thuần hình cung, đôi môi cũng vừa vặn, thật sự rất xinh đẹp hoàn hảo. Nhìn qua cách ăn mặc thì chính là con nhà quyền quý, nhưng mà vì sao cô ta lại nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy? Ánh mắt cô ta hơi không thiện ý, ban đầu thì là ánh mắt tràn ngập tò mò và kinh ngạc, sau vài giây đánh giá tôi thì lập tức đổi thành kinh miệt và mặt tự nhiên.

Cô ta nhìn như thế khiến trong lòng tôi hơi sợ hãi, gặp phải một đôi mắt lạnh như vậy, làm cho lòng tôi cũng lạnh đi hẳn. Đột nhiên trong lòng tôi chợt hiểu ra, cô Mạch này là em họ của Bùi Vĩnh Diễm, cho nên đây chính là loại ánh mắt ghen tị mà các cô gái thường nhìn nhau. Giống như Bảo Sai yêu Bảo Ngọc trong Hồng Lâu Mộng, cô gái này chính là yêu anh họ Bùi Vĩnh Diễm của mình, còn tôi chính là chướng ngại vật của cô ta.

Nhưng mà tôi không hiểu nổi, em họ yêu anh họ? Họ không phải là họ hàng gần sao?

Bùi Vĩnh Diễm lại hỏi cô em họ: “Dì có khỏe không?”

Mạch Tử Kì nhẹ giọng giận dữ nói: “Anh còn nhớ tới mẹ em? Hơn nửa năm qua chẳng thèm đến nhà em cơ mà?”

Bùi Vĩnh Diễm ôn hòa vỗ nhẹ vai cô ta: “Nếu ngày mai dì có thời gian, anh sẽ đưa dì đi xem kịch.”

Mạch Tử Kì còn muốn nói gì đó, nhưng Bùi Vĩnh Diễm đã kéo tôi đi trước, anh ta hơi hột nói: “Ngày mai gặp.”

Tôi chỉ lịch sự cười với Mạch Tử Kì, cô ta trừng mắt, há lớn miệng không trả lời nổi.

Sau khi ngồi xuống, tôi nhìn không được phải nói: “Cô em họ này của anh trông rất xinh đẹp, dường như... cũng rất thích anh nha.”

Anh ta xoa nhẹ lòng bàn tay tôi, đưa mắt tình nghịch nhìn tôi: “Em đang ghen sao?”

Tôi trừng mắt với anh ta.

Tiệc rượu nhanh chóng được bắt đầu, người chủ trì nhiệt tình bước lên khán đài phát biểu.

Mở đầu bài phát biểu hoàn toàn là những lời khách sáo, người ngồi phía dưới cũng rất phối hợp vỗ tay nhiệt liệt.

Bùi Vĩnh Diễm nói bên tai tôi: “Nhất định là trong lòng em đang nói, ‘tiệc rượu đáng ghét, ăn cũng không được, uống cũng không xong, chỉ toàn nói những chuyện dài dòng’, đúng không?”

Tôi cười ha hả: “Anh cũng là người có danh tiếng, không giữ mồm giữ miệng, cẩn thận phóng viên lại cho anh cái tiếng xấu không tôn sư trọng đạo bây giờ.”

Anh ta xúc động: “Đỉnh Đỉnh, ít ra thì có em ở bên cạnh anh, cuộc sống mới bớt nặng nề hơn.”

Tôi xấu hổ, suy nghĩ xong, tôi nhỏ giọng nói: “Em như thế này không giống một người phụ nữ, có phải cũng chỉ là một người chỉ biết đeo miệng nói những người đi dỏm hay không?”

Anh ta quay đầu lại, dường như đang suy nghĩ ý tứ trong lời nói của tôi.

Tôi hơi tự ti: “Ai đến đây cũng đều là nhân vật nổi tiếng, có cô gái nào không phải tiêu thụ khuê các chứ?”

Anh ta nắm chặt tay tôi: “Đưa ngực, phu nhân của các nhân vật nổi tiếng thì sao? Ai cũng giống như em thôi.”

Nhất thời tôi rất cảm động, trong lòng có một sự an tâm rất nhẹ nhàng tràn ra.

Cả buổi tiệc,, anh ta vẫn ở bên cạnh tôi, không hề rời đi quá một phút đồng hồ.

Rót cuộc thì buổi tiệc cũng chấm dứt, Bùi Vĩnh Diễm lại đi theo tôi, ngắm nhìn cảnh đêm xinh đẹp rồi mới đi khỏi.

Trước khi đi, tôi tới phòng vệ sinh sửa sang lại tóc. Bỗng nhiên tôi thấy bên cạnh có cái gì đó phát sáng.

Tôi tò mò ngồi xổm xuống thì phát hiện ra là một chuỗi vòng cổ, nhặt lên nhìn kĩ thì ra đây là một viên ru-bi đỏ.

Những người tham dự buổi tiệc ngày hôm nay đều là quý tộc, người đánh rơi chuỗi vòng cổ này có thể là ai chứ?

Tôi đưa chuỗi vòng cho Bùi Vĩnh Diễm xem, anh ta vừa thấy thì cũng bất ngờ: “Đây là viên đá quý màu đỏ, là của ai vậy chứ?”

Tôi cũng rất kinh ngạc: “Đêm nay đi với anh đúng là em biết được rất nhiều thứ, trước giờ em cũng từng thấy đá quý đỏ, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy viên nào lớn như thế này.”

Anh ta nói với tôi: “Tỉ lệ đá quý phân thành nhiều loại, có loại rất lớn, cũng có loại bởi vì sản lượng hiếm nên dù nhỏ nhỏ cũng rất quý giá. Đá quý màu đỏ thuần khiết chỉ có ở Thái Lan, cho nên người trong nước ta rất khó có được, một viên đá lớn như thế này thì đúng là cực phẩm. Xem ra thân phận của chủ nhân chiếc vòng cổ này thật sự không thể xem thường.”

Tôi thở dài: “Đêm nay thật sự là đêm hội phô diễn đá quý.”

Anh ta cười.

Chúng tôi cùng đi xuống lầu.

Thư kí Trần cùng với tài xế đợi chúng tôi ở cửa, cô ấy cầm chiếc áo khoác da cừu trên tay, vừa thấy tôi đi ra thì lập tức khoác cho tôi.

Tôi tinh mắt liếc thấy trên mặt thư kí Trần có vài vết đỏ sậm, khóe mắt cũng đỏ lên, rõ ràng là bị người ta đánh.

Trong lòng tôi nghi hoặc, cô ấy vốn là một người luôn nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, luôn làm việc rất cẩn trọng, không thể tìm ra được tật xấu nào của cô ấy, ai lại dám đánh cô ấy như thế? Người ta nói ‘đánh chó cũng phải nể mặt chủ’, cô ấy là thư kí của Bùi Vĩnh Diễm, ai lại có thể không kiêng nể gì mà xuống tay như vậy?

Bỗng nhiên tôi nhớ ra một người, Mạch Tử Kỳ?

Bùi Vĩnh Diễm đưa chiếc vòng cổ cho thư kí Trần, dặn dò: “Tìm hiểu xem chủ nhân chiếc vòng cổ này là ai.”

Tôi rất hiếu kì: “Có thể điều tra được sao? Làm thế nào có thể?”

Anh ta giải thích: “Những thứ trang sức như thế này đều đã được đăng kí, người bình thường cho dù nhặt được cũng sẽ không thể làm gì được, nếu muốn đem đổi thành tiền thì chỉ có thể giao dịch ở chợ đêm, nếu không thì căn bản là không thể mang ra nước ngoài được.” Anh ta lại tán thưởng: “Nếu chủ nhân của chiếc vòng cổ này là một người có thân phận hiển hách, anh và người đó thế nào cũng sẽ có ý tưởng hợp tác, như vậy sẽ mang lại cho anh

tài vận không nhỏ. Đinh Đinh, em thật sự là vận may của anh.”

Xe đi chuyển vững vàng trong đêm, Bùi Vĩnh Diễm có vẻ rất vui, anh ta không ngừng nói chuyện này chuyện kia với tôi ở trong xe.

Xe chúng tôi quay về khách sạn, sau khi xuống xe, thư kí Trần mới bước đến nhắc nhở Bùi Vĩnh Diễm: “Bùi phu nhân nói gọi điện thoại đến, nói rằng buổi tiệc đã sắp kết thúc, bà ấy hỏi khi nào thì anh trở về nhà?”

Bùi Vĩnh Diễm phản đối: “Cô chỉ cần nói là không gặp được tôi, tôi bị mấy cô hồ ly tinh cướp đi mất rồi.”

Anh ta kéo tay tôi bỏ đi, tôi bất an khuyê anh ta: “Anh vừa mới quay về Hồng Kông, Bùi phu nhân nhớ anh thì cũng là chuyện thường tình mà.”

Sau khi vào thang máy, anh ta mới nói: “Bà ấy nhớ anh? Lúc anh mười ba tuổi thì mẹ đã đưa anh đi Anh học, khi đó anh chỉ là một đứa bé, lúc trời mưa gió thì không tránh được nhớ nhà, anh gọi điện thoại cho bà ấy, đau khổ cầu xin bà ấy đến gặp anh, vì sao bà ấy lại chẳng đến gặp anh một lần?”

Tôi vốn muốn khuyên anh ta vài câu, nhưng sắc mặt của anh ta không tốt, tôi cũng chỉ có thể nhin xuống.

Sau khi trở về phòng, anh ta tháo cà-vạt, cởi bỏ áo khoác, lôi áo sơ mi ra khỏi quần, trông rất tùy tiện.

Tôi thì đứng ở phòng trong ngắm nhìn chiếc vòng cổ kia chốc lát, sau đó mới cẩn thận gỡ xuống.

Thật sự là một chiếc vòng cổ đắt tiền, đêm nay lại giống như truyện ngắn 《Chiếc vòng cổ》của Mạc Bá Tang, đều khiến người ta không ngừng hoài niệm.

Ở bên ngoài, Bùi Vĩnh Diễm mở nhạc nhẹ nhàng, anh ta còn rót hai ly rượu vang đi vào trong, đưa cho tôi xong, chúng tôi chạm ly: “Nào, uống rượu trước, sau đó chúng ta cùng khiêu vũ.”

“Em sẽ không nhảy điệu waltz đâu.”

Anh ta nhấp một ngụm rượu, đón lấy ly của tôi, sau đó nháy mắt với tôi: “Đễ lắm, anh dạy em, em sẽ thích loại vận động này. Anh còn có rất nhiều kiểu vận động khác nữa, tất cả đều có thể từ từ dạy cho em. Sau này chúng ta đến Canada, mỗi buổi tối, chúng ta sẽ cùng khiêu vũ.”

Anh ta nắm tay tôi, kéo tôi bước đi theo tiếng nhạc, vừa nói cười, vừa nhảy.

Phía ngoài phòng khách sạn là một cái ban công lớn, chúng tôi bước chậm chậm theo nhạc từ trong phòng ra đến ngoài ban công, tôi cũng không để ý từ lúc nào chúng tôi bỏ cả giày chỉ bước mỗi bàn chân không.

Trăng sáng sao thưa.

Tôi nhắc anh ta: “Đã gần hai giờ rồi.”

Anh ta ôm lấy tôi, vuốt ve tai tôi, chúng tôi bước chậm rãi ở ban công, hứng thú vô cùng đến mức không muốn ngừng: “Chỉ mới một chén rượu, một điệu nhảy mà thôi.”

Tôi khuyên anh ta: “Anh quay về đi.”

Anh ta cẩn thận cắn nhẹ tai tôi: “Anh không đi, buổi tối hôm nay anh muốn biến nơi này thành địa bàn của anh.”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 29: Triền miên đứt đoạn

Edit: 4ever13lue

Bùi Vĩnh Diễm kéo tôi trở về phòng, tắt đèn lớn, chỉ còn để lại chèn ngủ, lập tức cả căn phòng tràn ngập không khí lãng mạn.

Ở trên giường, Bùi Vĩnh Diễm nhẹ nhàng hôn lên mặt tôi, tôi cảm thấy nóng lên, giống như có thuốc mê dần tràn ra, tôi không làm gì khác ngoài chăm chú nhìn ánh mắt anh ta.

Anh ta nhìn tôi, nằm bên cạnh tôi, một tay chống đầu, tay kia thì nhẹ nhàng vuốt tóc tôi.

Cuộc cùng tay anh ta dừng lại trên áo tôi, sau đó dần dần hạ tay xuống cởi áo tôi.

Tôi biết anh ta muốn cái gì, tôi nhắm mắt lại, lần này tôi không tìm được cớ gì để từ chối nữa.

Tay anh ta nhẹ nhàng vuốt ve đầu vai tôi, sau đó đặt trước ngực tôi, cẩn thận cởi bỏ áo trong.

Tôi không lên tiếng mà chỉ nhắm mắt lại, hô hấp của anh ta phả vào tai tôi, còn bờ môi anh ta như mang theo xung điện áp vào vành tai tôi, tôi cong đầu đón lấy nụ hôn của anh ta.

Tay anh ta lại giống như con rắn nhỏ trượt đến sau lưng tôi, linh hoạt cởi khóa áo, sau đó anh ta quay đầu lại hôn tôi, từ môi xuống cổ rồi đến trước ngực. Khi nụ hôn của anh ta rơi xuống ngực tôi, lập tức cả người tôi như có một ngọn sóng mê loạn, từng đợt từng đợt dâng lên.

Bùi Vĩnh Diễm thở dốc, anh ta cũng tự cởi bỏ quần áo của mình, lộ ra cơ ngực nóng bỏng, anh ta rất nhẹ nhàng, vô cùng thân mật lấy lòng tôi, muốn khơi dậy nhiệt tình của tôi.

Màn đêm rất nhẹ nhàng.

Bỗng nhiên di động reo dồn dập, hai người chúng tôi đều bị dọa giật nảy mình, quay đầu lại thì thấy tay anh ta đang liên tục mò lấy điện thoại. Đêm yên tĩnh như thế, đột ngột chuông điện thoại reo, thật sự là một người không có lịch sự. Hai người chúng tôi luống cuống, lúc này tôi mới phát hiện quần áo trên người mình không chỉnh tề, nhất thời xấu hổ, tôi vội vã kéo chăn bên cạnh che lên người.

Bùi Vĩnh Diễm tức giận cắn răng, anh ta mới vừa cởi bỏ quần áo, kết quả là bị cắt ngang, anh ta hận như muốn quăng vỡ điện thoại, nhưng khi cầm trong tay, thấy dây số trên màn hình thì anh ta do dự, là Bùi phu nhân.

Bởi vì đêm rất yên tĩnh, nên tôi cũng có thể nghe được những lời Bùi phu nhân nói, bà ấy ra lệnh cho con trai: “Mặc kệ con đang làm cái gì, lập tức trở về ngay cho mẹ.”

Bùi Vĩnh Diễm không dám cãi lại mẹ, nhưng mà anh ta vẫn muốn từ chối: “Mẹ, con đang nghỉ ngơi rồi.”

Thái độ của Bùi phu nhân rất kịch liệt: “Mẹ nói rồi, mặc kệ là con đang làm cái gì, lập tức trở về cho mẹ. Mẹ đã cho lái xe đến đón con rồi, bây giờ có lẽ cũng sắp đến.”

Bùi Vĩnh Diễm còn muốn hỏi mẹ gì đó, nhưng Bùi phu nhân đã ngắt điện thoại, anh ta không vui nhìn màn hình.

Tôi thở dài, vội vàng khuyên anh ta: “Anh trở về đi, nhất định là Bùi phu nhân có việc gấp, nếu không thì sẽ không bảo lái xe đến đón anh.”

Anh ta tức giận ném điện thoại vào đầu giường, lẩm bẩm nói: “Sớm biết thế thì đã tắt điện thoại.”

Quả nhiên điện thoại lại vang lên, lái xe đã đến.

Bùi Vĩnh Diễm chỉ có thể sửa sang lại quần áo, tôi thất lại cà-vạt cho anh ta. Anh ta lưu luyến ôm tôi.

Không ngờ anh ta lại nói một câu xa xôi: “Sau này em sinh con rồi thì sẽ không cần anh nữa, lúc đó con sẽ là tình địch của anh, vậy phải làm sao đây?”

Tôi không biết nên khóc hay nên cười.

Anh ta vẫn không muốn buông tôi ra, tôi cảm thấy rất rối rắm.

Tôi không ngừng giục anh ta: “Mau về đi thôi.”

Anh ta khẩn cầu tôi: “Đứng yên một lát thôi được không? Năm phút? Để anh ôm em năm phút thôi.”

Người đàn ông này thật sự rất trẻ con, tôi quả thật không có cách nào, liên tục giục anh ta: “Đừng làm em khó xử, anh về đi, nhất định là Bùi phu nhân sẽ không vui.”

Anh ta chỉ có thể đứng lên, khoác áo vest, không vui đi ra ngoài.

Khi anh ta ra cửa, tôi giữ anh ta lại, trịnh trọng đưa chiếc vòng cổ kia cho anh ta.

Anh ta khó hiểu: “Làm gì vậy? Em không thích sao?”

Tôi giải thích: “Không phải, cái này rất quý, ở khách sạn cũng không an toàn a.”

Anh ta đành phải nhận lấy, vừa ra đến trước cửa lại hôn khẽ lên mặt tôi, lưu luyến rồi khỏi.

Cửa đóng lại, rốt cuộc anh ta cũng đi rồi, tôi dựa trên cửa thở dài.

Bùi Vĩnh Diễm đi rồi, tôi cuộn mình trầm tư, tôi có một dự cảm là có chuyện gì đó xảy ra. Tuy rằng ngoài mặt bình tĩnh như không, nhưng mà nhất định

là có ẩn chứa chuyện gì sắp xảy ra, mà việc này nếu không xảy ra thì thôi, một khi xảy ra rồi thì giống như dòng nước cuộn sóng, không ai chống đỡ được.

————— đường phân cách —————

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi đang rửa mặt thì Bùi Vĩnh Diễm gọi điện thoại cho tôi nói rằng anh ta không thể đi cùng tôi. Bởi vì đã dự tính trước là hôm nay anh ta sẽ dẫn tôi đến tổng công ty ở Hồng Kông, sau đó đưa tôi ra ngoài đi chơi. Nhưng mà anh ta có việc đột xuất cho nên không có thời gian. Mặc dù tôi có hơi thất vọng nhưng vẫn trấn an tỏ ra hiểu anh ta, tôi có thể tự đi, vì thế anh ta bảo lái xe đưa tôi đến Viện Hải dương học.

Tôi ăn mặc chỉnh tề xong, ra khỏi khách sạn thì lái xe của Bùi Vĩnh Diễm lập tức mở cửa xe cho tôi. Lần này không phải dạng xe limousine giống như hôm qua mà đổi thành một chiếc Bugatti thể thao. Đây cũng là lần đầu tiên tôi thật sự nhìn thấy loại xe này. Trước đây tôi chỉ dám mơ đến chiếc xe này mà thôi, hiện tại nó thật sự xuất hiện bên cạnh tôi, tôi cảm thấy giống như mình được nhìn thấy lâu đài xa hoa vậy.

Lái xe đưa tôi đến Viện Hải dương học nổi tiếng ở Hồng Kông, tôi đi dạo ngắm nhìn phía sau những tấm kính lớn là các loại sinh vật biển, có cá mập đốm, cá chình, cá san hô, còn có những loại cá khác, chúng cùng nhau bơi lội y hệt như dưới biển. Tôi ngắm xong thì cảm thấy phấn chấn hẳn lên.

Nhưng mà tôi vẫn hơi cô đơn ngồi trên khán đài xem biểu diễn sư tử biển và cá heo, cá voi khổng lồ nhảy lên, làm bọt nước văng tung tóe lên người mọi người. Du khách vui vẻ vỗ tay, nhưng tôi vẫn cảm thấy hơi mất mát.

Mọi người bên cạnh ai cũng có đôi có cặp, hoặc là đi cùng gia đình, chỉ là tôi là đi một mình, trong lòng tôi cảm thấy không vui.

Ngắm nghía xung quanh đến giữa trưa thì lái xe lại đứng giờ đưa tôi về khách sạn. Nằm trên giường lớn trong phòng, tôi mang những đồ lưu niệm mua cho mọi người ra chơi.

Di động đồ chuông, là Bùi Vĩnh Diễm

“Hôm nay em đi chơi vui không?”

Tôi kéo dài giọng: “Vui lắm——.”

Anh ta chọc tôi: “Này, này, này, nghe giọng là biết ngay không thật sự vui. Thật lòng xin lỗi a, em là một người thích náo nhiệt, nhưng mà anh lại không có nhiều thời gian để đi cùng em.”

Không không nhận được câu nhàu: “Tuy rằng biết rõ là anh bề bộn nhiều việc, nhưng mà em vẫn có hơi khó chịu, cứ như thể là một cô vợ nhỏ bị bỏ quên vậy.”

Anh ta vội vàng giải thích với tôi: “Là, là, sao anh lại thích cô vợ bé nhỏ này như vậy chứ? Nhớ đến em là anh liền hận không thể hôn em một cái. Ngày mai anh sẽ hầu hạ em 24 giờ, được chưa? Anh cam đoan sẽ hết sức tận tâm, tận lực, hơn nữa...” Anh ta nhấn mạnh: “Lần này anh sẽ không lãng phí giây phút nào nữa.”

Tôi lập tức bật cười.

“Em thay quần áo đi, lát nữa lái xe sẽ đến đón em đến nhà anh dùng cơm tối.”

Tôi kinh ngạc: “A? Đến nhà anh sao?”

“Đúng vậy, mẹ anh muốn gặp em.”

Tôi giật bắn người ngồi dậy, vừa nhìn đồng hồ thì không nhận được kêu lên sợ hãi: “Bây giờ sao? Em còn chưa làm tóc, hôm nay em đi chơi ở ngoài bị cháy nắng rồi...”

Anh ta dịu dàng nói: “Không sao cả, sắp đến giờ rồi, em lúc nào cũng đẹp mà.”

Gác điện thoại, tôi khần trương lo lắng vô cùng, Bùi phu nhân muốn gặp tôi? Tôi nghĩ lại lúc ở Thanh Đảo, lần đó cuộc gặp mặt giữa tôi và bà ấy không được tốt lắm, tôi biết là bà ấy không thích tôi. Trong mắt bà ấy, tôi chỉ là một con hồ ly tinh không hơn không kém, bây giờ Bùi Vĩnh Diễm lại còn muốn dẫn hồ ly tinh về nhà gặp ‘Hoàng thái hậu’, bà ấy sẽ nhìn tôi như thế nào đây?

Tôi hoang mang lo sợ, rơi vào đường cùng, tôi gọi điện thoại cho thư kí Trần đề hỏi thăm cô ấy về sở thích của Bùi phu nhân, như vậy tôi mới biết rõ phải ăn mặc như thế nào, hoặc là buổi tối lúc trò chuyện với bà ấy thì sẽ không có lời nào thất lễ.

Không ngờ điện thoại vừa thông, tôi còn chưa nói lời nào thì thư kí Trần đã nói với tôi: “Đinh Đinh, tôi đã nghĩ việc rồi.”

Tạm thời nghỉ việc? Có chuyện gì vậy? Ngày hôm qua cô ấy vẫn là thư kí của Bùi Vĩnh Diễm, chỉ mới qua 24 giờ mà cô ấy lại nghỉ việc?

“Đúng vậy, tôi đã nghỉ việc, sẽ có người mới đến nhận công việc của tôi. Cô Đinh, thật xin lỗi, tôi không thể phục vụ cô được.”

Tôi hoang mang: “Vi sao phải nghỉ việc? Cô luôn làm việc rất tốt mà.”

Cô ấy dừng lại một chút: “Không có nguyên nhân gì cả. Chỉ là tôi muốn đổi công việc mà thôi, vốn là hợp đồng của tôi đã đến hạn rồi, nên sớm kết thúc công việc rồi nhưng mà tổng công ty vẫn phân công công việc mà thôi. Bây giờ tôi sẽ có ông chủ mới rồi, tôi sẽ nhanh chóng bắt đầu công việc mới.”

Hai người chúng tôi nói chuyện, tôi quên mất lời muốn hỏi cô ấy, trò chuyện vài câu xong thì gác điện thoại.

Sau khi gác điện thoại, tôi rơi vào suy tư, từ lúc tôi vào Phiêm Hoa, tiếp xúc với thư kí Trần thì ấn tượng của tôi với cô ấy cũng rất tốt, cô ấy xinh đẹp, lại rất có khí chất, ăn nói cẩn thận, đối với cấp trên thì hết sức công tư phân minh, làm việc cẩn trọng, tìm không ra được khuyết điểm nào ở cô ấy. Bây giờ đột nhiên nghỉ việc, không đúng, tuyệt đối không phải là hợp đồng đã hết hạn.

Tôi nhìn đồng hồ, đã không còn kịp đi làm tóc nữa rồi, tôi chỉ có thể tự mình tìm trang phục. Tuy rằng từ trước đến giờ cách ăn mặc của tôi cũng không tệ, nhưng mà bây giờ là đi gặp một vị phu nhân, người này lại còn có thể là mẹ chồng tương lai của tôi, tôi không dám quá chưng diện, cũng không dám ăn mặc quá tùy ý, cho nên tôi chỉ có thể mặc trang phục công sở, hẳn là như thế này thì vừa phải.

Tôi lựa chọn một bộ màu đỏ cam phù hợp với màu da và màu tóc của tôi. Chọn quần áo xong, tôi vẫn không yên, tôi nhớ ra trong tủ có rượu sâm-panh, tôi rót một ly uống để bình tĩnh lại một chút, kết quả là phản tác dụng, nó còn làm tim tôi đập nhanh hơn.

Cái người Bùi Vĩnh Diễm kia cũng không đến đón tôi, để cho tôi một mình đến đó.

Lái xe rất nhanh đến đón tôi, tôi cẩn thận ngồi vào trong xe, lo sợ, bất an không biết đích đến là đâu.

Trời tối dần, mặt trời dần biết mất sau dãy núi, bầu trời giống như một khối bụi màu lam, ánh sáng mờ lại giống như từng dải lụa đỏ.

Xe từ từ chạy đến gần, giữa sườn núi hiện ra một ngôi biệt thự, nơi này có vẻ là khu của người giàu có, xung quanh có rất ít dân cư.

Xe đi vào nửa sườn núi, tất cả đường chỗ này đều là đường tư gia. Xe rẽ vào đường tư gia của nhà họ Bùi ở giữa lưng chừng núi, một loạt đèn đường soi sáng, bên trong xe tối đen, cảm giác như một đoàn quân u linh chậm rãi hướng vào biệt thự nhà họ Bùi.

Tôi ngồi ở trong xe cố gắng trấn tĩnh lại. Xe tiến vào phía trước biệt thự, camera nhận diện xong thì cổng chính tự động mở ra, xe đi vào phía trong. Đầu tiên tôi nhìn thấy một bức tượng sư tử phun nước bằng ngọc trắng ở trong bồn nước lớn, vẻ mặt nó nhàn nhả nhưng không kém phần đoan trang chào đón quan khách.

Xe vòng một vòng, dừng lại tại cuối đường, Bùi Vĩnh Diễm đang đứng đợi tôi ở dưới bậc thang sáng đèn.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 30: Xem Đình Đình đôi đáp đúng mực

Edit: 4ever13lue

Tôi ngồi yên trong xe không dám động đậy, bởi vì tôi ghi nhớ một lời dặn rằng khi ngồi trên một chiếc xe xa hoa thì không được tự mình mở cửa xe, mà phải đợi người khác mở.

Lái xe nhanh chóng xuống xe mở cửa cho tôi, lịch sự mời tôi xuống xe.

Bùi Vĩnh Diễm mỉm cười đi tới, anh ta nắm lấy tay tôi.

Tôi lo lắng thấp giọng nói: “Anh có biết là em chưa từng đi dự tiệc như thế này không, lần này em thật sự rất căng thẳng.”

Anh ta nhẹ nhàng an ủi tôi: “Đã đến lúc phải gặp mặt rồi, anh đã nói với cha mẹ chuyện của chúng ta rồi, em yên tâm đi, đừng lo lắng quá, nhưng mà...” Anh ta nhìn quần áo của tôi.

Tôi hiểu kì: “Có phải là không được hay không?”

Anh ta tỏ ra hiểu kì, suy nghĩ một lúc xong thì chỉ lắc lắc đầu, không nói gì nữa.

Đầu bếp và quản gia nối đuôi nhau đi vào, bung lên cho chúng tôi những món cao lương mỹ vị.

Một bàn đồ ăn được dọn lên, mở nắp ra thì là bốn đĩa bào ngư lớn.

Mạch Từ Kì đan tay vào nhau, chống cằm nhướn mày nói khẽ: “Nghe nói món ăn này rất đắt tiền đó, cô Đình nếm thử xem mấy con bào ngư này thế

nào. Nhưng mà dù sao thì vẫn tiếc quá, bảo ngư này cũng không phải đặt biệt hiếm, chỉ là bảo ngư bốn đầu mà thôi. Đúng rồi, trước đây cô Đình có nếm thử bảo ngư bốn đầu chưa?”

Bùi Vinh Diễm nhú mày: “Tử Kì nói gì vậy? Máy con bảo ngư này chẳng phải bảo ngư hai đầu, chỉ là bảo ngư bốn đầu mà thôi.”

Tuy rằng tôi không xuất thân cao quý, cũng không quen với những việc kiểu này, nhưng cũng không phải là tôi không biết chuyện họ đang nói. Bảo ngư thì dựa vào số lượng đầu mà chia thành các loại, bảo ngư càng lớn thì càng quý, giống như bảo ngư hai đầu được xếp vào loại cực phẩm. Nhưng bây giờ môi trường ô nhiễm nghiêm trọng, cho nên bảo ngư hai đầu đã gần như tuyệt chủng. Món ăn hôm nay tuy chỉ là bảo ngư bốn đầu, không phải là quá đặc biệt, nhưng bảo ngư bốn đầu cũng không phải là loại tầm thường. Nhà họ Bùi là nhà triệu phú, đương nhiên là đã quá quen rồi, còn tôi ư? Ngoài từng nếm thử các món ăn làm từ bảo ngư ba mươi đầu ở các tiệc cưới ra thì tôi không thường ăn bảo ngư lắm. Xem ra cô Mạch Tử Kì này đã ghi nhớ xuất thân của tôi rất rõ rồi, cho nên thỉnh thoảng mới tỏ ý khinh miệt như thế, như thế muốn nhắc nhở tôi nhớ phải cẩn thận, đừng có để lộ ra sự thiếu hiểu biết của mình.

Tôi trả lời một cách đúng mực: “Cô Mạch nói đúng, trên thế giới thứ này rất hiếm.”

Bên kia Bùi phu nhân hỏi: “Cô Đình, tôi nghe Vinh Diễm nói nó muốn đưa cô ra nước ngoài tiến tu, vì sao cô muốn ra nước ngoài?”

Tôi hơi bất ngờ, Bùi Vinh Diễm muốn đưa tôi đi du học? Sao anh ta không nói chuyện này với tôi?

Bùi Vinh Diễm trả lời thay tôi: “Con có dự định muốn đưa cô ấy đi du học, cô ấy cũng có rất nhiều thứ muốn học, nhưng mà.” Giọng anh ta dịu dàng hẳn: “Những thứ này cũng chỉ là phụ mà thôi, không học cũng không sao. Dù sao thì sau này cô ấy cần phải học cách làm một người vợ, không phải là nhà thiết kế gì đó.”

Mạch Tử Kì lạnh lùng nói: “Có những thứ sinh ra vốn đã kém cỏi, cho dù có một ngày có thể được bồi dưỡng đi chăng nữa thì vẫn có một số việc dù học thì cũng chỉ là bất chước bừa mà thôi, lúc đó chẳng phải là học theo người ta không thành mà còn đánh mất cái vốn có hay sao? Cô Đình, cô nói có đúng không?”

Chân chừ hai giây, tôi bình tĩnh nói: “Cô Mạch nói cũng đúng, có những thứ chỉ sợ là học cả đời cũng không đến đâu.”

Cô Mạch lại khiêu khích hỏi tôi: “Đúng rồi, cô Đình giỏi việc nhà chứ?”

A, cô ta hỏi tôi điều này, có phải là đã biết rõ là tôi nấu cơm không ngon a.

Tôi ăn ngay nói thật, cũng không không phải là mất mặt gì: “Tay nghề nấu nướng của tôi rất kém cỏi.”

Mạch Tử Kì nhướn mày: “Một người phụ nữ không biết làm đồ ăn Ý, hoặc là không biết làm bánh Pháp thì làm sao chăm sóc chồng được?”

Tôi thần nhiên nói: “Trong 1,3 tỉ dân Trung Quốc thì một nửa là phụ nữ. Nhưng mà cho dù lấy dân số cả nước Ý và Pháp cộng lại cũng chưa bằng một nửa số người dân Trung Quốc. Nếu đàn ông Pháp và Ý không lo thì phụ nữ Trung Quốc lo cái gì chứ?”

Mạch Tử Kì nhất thời cứng miệng.

Bùi Vinh Diễm mỉm cười lấy đồ ăn cho tôi, anh ta tự mình bắt rồi mới để vào đĩa của tôi, tôi thần nhiên cười với anh ta.

Thật ra thì tôi cũng không muốn biểu hiện quá ân ái với Bùi Vinh Diễm trước mặt Bùi phu nhân và cô Mạch, nhưng mà tôi hiểu được lúc nào thì anh ta có ý muốn săn sóc tôi, tôi cũng muốn cho anh ta biết là tôi rất biết ơn.

Mạch Tử Kì ngồi đối diện tôi, tuy rằng cô ta không nói lời nào, nhưng mà tôi cũng cảm giác được sự ghen tị của cô ta.

Cô ta lại hỏi tôi: “Cô Đình và anh Vinh Diễm quen nhau bao lâu rồi?”

Tôi điềm tĩnh trả lời: “Năm.”

Mạch Tử Kì kéo dài giọng nói: “Tôi đã lớn lên cùng anh Vinh Diễm suốt 25 năm, lúc tôi sinh ra, anh Vinh Diễm còn bế tôi nữa.” Cô ta nói xong lời này thì quay lại đắc ý liếc nhìn Bùi Vinh Diễm một cái.

Tôi không lên tiếng, cô ta đang muốn nói rằng cô ta và Bùi Vinh Diễm là thanh mai trúc mã đây mà.

Bùi Vinh Diễm cười: “Không phải là em muốn nghe anh kể chuyện lúc trước anh bế em thì em tiểu ngay trên ngực anh chứ?”

Nhất thời Mạch Tử Kì nũng nịu nhú mày: “Đáng ghét.”

Bùi Vinh Diễm thật sự xem cô ta là em gái, nhưng mà tình cảm của cô ta cũng quá thật đi. . .

Không ngờ Mạch Tử Kì lại nói một câu nữa: “Có một vài người những tưởng rằng vừa nhìn đã yêu hoặc là tiếng sét ái tình, thế nhưng tình cảm chân thành chính là lắng đọng lại qua tháng ngày sớm tối bên nhau.”

Suy nghĩ xong, tôi nhẹ nhàng nói với Mạch Tử Kì: “Cô Mạch nói rất đúng, tình cảm thật sự cần phải được tích lũy và bồi dưỡng. Nhưng mà có những

người cho dù là sớm tới bên nhau, một ngày gặp nhau nhiều lần đi chẳng nữa cũng khó nảy sinh tình cảm.” Thấy cô ta nhướn mày, rồi lập tức bổ sung: “Giống như khi chúng ta đi học đại học vậy, mỗi ngày đi ăn đều gặp người nấu bếp, mỗi ngày đều gặp quản lý kí túc xá, cô lao công. Đôi khi có một ngày chúng ta sẽ gặp lại nhưng mà dù thế nào cũng không thể nảy sinh tình cảm với những người này được. Cô Mạch thấy đúng không?”,

Nhất thời Mạch Tử Kỳ ngây người, cô ta ngồi yên trên ghế, chẳng nói được lời nào. Cô ta muốn gây khó dễ cho tôi, thế nhưng không chiếm được lợi ích, cuối cùng cô ta chỉ có thể nén giận nuốt khí tức xuống, nổi giận với đồ ăn trên bàn.

Thật ra tôi cũng không muốn so đo với cô Mạch cao quý này, nhưng mà trời sinh tôi không thể kìm giận được, mỗi người đều là ngang hàng mà. Ai đối xử tốt với tôi thì tôi sẽ tốt lại với người đó, còn ai tấn công tôi thì tôi chỉ có thể trả lại y như thế, không trách được tôi, chỉ trách người này tìm lầm đối thủ rồi.

Bùi phu nhân hắng giọng: “Đồ ăn nguội rồi đó.”

Mạch Tử Kỳ lập tức lấy lòng nói: “Dì, để con bảo đầu bếp hâm lại một chút.”

Bùi phu nhân lắc đầu: “Thôi đi, hâm lại rồi sẽ không ngon, cái gì cũng có giới hạn của nó.”

Tôi và Mạch Tử Kỳ chỉ nhìn thoáng qua nhau, không nói gì nữa.

Một bữa cơm, bốn người chúng tôi mỗi người đều có tâm sự riêng, cho nên chẳng ai có thể thật sự thưởng thức hương vị của bữa ăn này.

Cơm nước xong, chúng tôi trở lại phòng khách, quản gia lại mang trái cây lên cho chúng tôi. Bùi Vĩnh Diễm nhìn thấy sắc mặt mẹ mình đã tốt lên, lúc này mới nói: “Mẹ à, con có một việc muốn nói với mẹ, con định kết hôn cùng Đinh Đình.”

Anh ta vừa thốt ra lời này, ba người chúng tôi đều ngây dại.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 31: :Không chút khách khí đánh bại tình địch

Edit: 4ever13lue

Mạch Tử Kỳ lập tức nhìn Bùi phu nhân, bà ấy nhướn mày nhìn lại tôi, sau đó hỏi Bùi Vĩnh Diễm: “Con trai, con định tiền trăm hậu tấu, làm trước rồi mới báo sau à?”

Bùi Vĩnh Diễm lấy lòng mẹ mình: “Mẹ à, con là con trai của mẹ, tâm tư của con chắc chắn là mẹ sớm đã biết, đương nhiên là con sẽ không tiền trăm hậu tấu, nhưng mà mẹ từng nói rằng trong chuyện hôn nhân đại sự, chỉ cần con thích, con được hạnh phúc thì mẹ tuyệt đối sẽ đứng về phía con, đúng không?”

Bùi phu nhân nhìn chiếc nhẫn kim cương lớn trên tay mình, xong lại giả vờ vô tình nói: “Đúng là ta từng nói như vậy, con là con của ta, đương nhiên là ta hy vọng con hạnh phúc. Nhưng mà ta thấy rằng con quyết định nhanh như thế này có hơi qua loa. Con chỉ mới quen biết với cô Đinh một thời gian ngắn, còn chưa biết người nhà cô Đinh có thích con hay không, có đồng ý chấp nhận con hay không. Ngoài ra còn có ba của con mới là người quyết định, có lẽ con nên thảo luận việc này với ba của con trước.” Bà ấy lại nhìn tôi: “Cô Đinh, theo tôi được biết thì cô chỉ mới vừa ly hôn được mấy tháng. Người ta nói người phụ nữ sau khi ly hôn thì sẽ lựa chọn rất cẩn thận trong chuyện tái hôn. Cho nên có lẽ cô cũng không muốn bắt đầu một cuộc hôn nhân thứ hai quá nhanh, đúng không?”

Tôi gật gật đầu: “Đúng vậy thưa Bùi phu nhân.”

Bùi phu nhân quay đầu lại nói: “Cô Đinh này, nếu đã như vậy thì vì cô và Vĩnh Diễm quen nhau chưa lâu, chỉ bằng hai người hãy qua lại trước đi rồi tính sau.”

Tôi không lên tiếng

Bùi Vĩnh Diễm quay đầu nhìn tôi, trong mắt anh ta có chút bất đắc dĩ, rốt cuộc anh ta kiềm chế những lời muốn nói ra.

Bùi phu nhân nhìn đồng hồ xong rồi nói: “Không còn sớm nữa, ta phải nghỉ ngơi rồi, mấy đứa nếu muốn tiếp tục nói chuyện thì cứ nói tiếp đi, còn nếu không muốn thì Vĩnh Diễm đưa cô Đinh trở về đi, ngày mai mọi người đâu phải đi làm.”

Bùi phu nhân trở về phòng rồi, phòng khách chỉ còn lại ba người chúng tôi, bầu không khí lập tức căng thẳng hẳn lên.

Nào có kiểu tiếp khách như thế này chứ? Bà ấy là chủ nhà, nhưng lại đi nghỉ trước, để lại mấy người khách tiếp tục ngồi nhìn nhau?

Tôi vốn định xin phép về rồi, Bùi Vĩnh Diễm cũng chuẩn bị đưa tôi về, nhưng không ngờ lúc này Mạch Tử Kỳ lại lên tiếng.

“Cô Đình muốn đi rồi sao? Vừa mới com nước xong thôi mà, làm gì vội vã trở về như thế?”

Bùi Vĩnh Diễm cũng có chút thờ ơ, có thể thấy rõ ràng tôi nay anh ta cũng bắt mắt với cô em họ này: “Tử Kỳ, em muốn nói gì đây?”

Mạch Tử Kỳ ôn hòa nói: “Anh Vĩnh Diễm, anh chẳng nói chẳng rằng gì mà lập tức thông báo chuyện bạn gái, sao không nói trước một tiếng với mọi người?”

Bùi Vĩnh Diễm nhú mày: “Anh cần phải thông báo mọi chuyện hay sao? Vậy thì chuyện anh ngã từ ban công bị gãy răng cửa năm bảy tuổi cũng phải báo cáo với mọi người sao?”

Mạch Tử Kỳ lẩm bẩm: “Trước đây chuyện gì anh cũng sẵn sàng nói với em.”

Sắc mặt Bùi Vĩnh Diễm không thay đổi, thong dong trả lời: “Trước đây em còn bé.”

Giọng nói của Mạch Tử Kỳ tràn ngập ủy khuất: “Trước đây anh đã nói với em rất nhiều thứ, anh nói anh đồng ý chờ em lớn lên.”

Bùi Vĩnh Diễm chỉ mỉm cười: “Lúc nhỏ em rất đáng yêu, cũng rất thông minh, nhưng mà khi trưởng thành thì lại biến thành người hay đi công kích người khác. Nhưng mà cho dù là như vậy thì nó là lẽ thường tình mà, chúng ta cũng không thể làm gì khác được.”

Bỗng nhiên tôi rất hứng thú, hiện tại tôi giống như những người ngoài rảnh rỗi đi suy xét tình huống, còn cô Mạch và Bùi Vĩnh Diễm mới là hai diễn viên chính đang chiến đấu với nhau, thật thú vị.

Có lẽ Mạch Tử Kỳ không muốn cãi nhau với anh họ, cho nên lập tức đổi đề tài, cô ta nhìn tôi, đánh giá quần áo tôi một chút, sau đó cười lạnh: “Chẳng phải xu hướng quần áo năm nay là màu đỏ sao? Nhưng mà có người mặc thì trông rất đẹp, có người thì lại trông như diễn tuồng.”

Tôi biết cô ta muốn chế nhạo tôi, tôi nhìn xung quanh một chút, không thấy có người nào bên ngoài, cô quyết định phải cho cô đại tiểu thư này một bài học.

Tôi mỉm cười đáp: “Miệng lưỡi người đời mà, chỉ cần chính mình thích là được rồi.”

Cô ta cười lạnh một tiếng: “Hay cho câu miệng lưỡi người đời. Tôi nhắc cho cô một điều, đừng tưởng rằng chỉ cần mặc một bộ quần áo đẹp thì có thể tự xem mình là người thượng đẳng.”

Tôi bình tĩnh trả lời: “Thật ra không thể so cao thấp giữa con người với nhau được, chỉ là có người bản thân là người thuộc tầng lớp cao lại đi thích những người không phù hợp. Tôi chỉ biết một việc là cho dù bản thân tự hào mình là người thuộc tầng lớp cao quý mà lại đi thích một người không phù hợp thì cuối cùng cũng không thể hiện vị trí của bản thân.”

Cô ta lập tức nhú mày, hừ một tiếng hỏi lại tôi: “Cô Đình mồm mép lanh lợi, xem ra không giống những người ở đây. Cô Đình thật sự là học ở trong nước thôi à?”

Tôi ngẩng đầu, bình tĩnh trả lời: “Suốt bao năm đi học tôi chưa hề bước ra khỏi biên giới.”

Cô ta cười ha ha: “Không học trường danh giá mà lại muốn bước vào nhà giàu sao? Tôi cho cô biết, nếu cô muốn gả vào nhà giàu có thì dù thế nào trước tiên cũng phải học cho giỏi. Không cần biết là trường danh giá nào, nhưng trước tiên phải cầm về được một tấm bằng, nếu không thì chẳng có nhà giàu có nào chấp nhận cô đâu. Cô biết Công nương Diana chứ, cho dù bà ta có được gả cho Thái tử Charles đi chăng nữa nhưng bản thân bà ta lại không hề lấy được bằng cấp gì. Cuối cùng thì chẳng phải bị thái tử ruồng bỏ rồi sao? Cho nên, tôi xin khuyên cô Đình nên đi học ở trường danh giá đi, lấy được bằng cấp rồi hẵng nói sau.”

Tôi cười ha ha trả lời: “Cảm ơn lời chỉ dạy của cô. Tôi xin ghi nhớ trong lòng. Hôm nay xem ra tôi được một bài học rồi, thì ra là có bằng cấp tốt chẳng những có thể nuôi sống gia đình mà còn có thể mượn nó để ra oai.”

Mạch Tử Kỳ vừa lòng nói: “Đúng thế, giống như tôi có bằng đại học Melbourne. Ngoài ra, tôi còn có chứng nhận khả năng dương cầm và ba-lê, cô Đình có không? Đáng tiếc quá, tôi nói cho cô biết, nếu cô muốn gả vào nhà giàu có thì những thứ này là thiết yếu, không ai tránh được cả, tuyệt đối không thể không có.”

Tôi giả vờ đắm chiêu, gật đầu: “Có phải phụ nữ tìm chồng cũng là như thế chăng? Mặc kệ người đàn ông đó ra sao, chỉ cần có học thức cao, danh tiếng, xe hàng hiệu, chẳng cần quan tâm anh ta gầy béo thế nào. Dù cho anh ta có xấu xí hoặc không thương mình, bằng mặt không bằng lòng, thì cũng phải tranh giành người đó hay sao? Đến lúc tức giận thì cũng chỉ có thể nhét xuống dưới đệm ngồi thôi à? Chính là như vậy ư?”

Nhất thời Mạch Tử Kỳ tức giận mặt trắng bệch.

Bùi Vĩnh Diễm kéo tôi, anh ta trầm giọng hỏi Mạch Tử Kỳ: “Em vẫn còn muốn tiếp tục sao?”

Mạch Tử Kỳ ngồi ngây ngốc tại chỗ, tro mắt nhìn anh họ cô ta kéo tôi ra khỏi cửa.

Lái xe lập tức đưa xe đến, sau khi lên xe, anh ta có hơi áy náy: “Thật lòng xin lỗi Đinh Đình. Em không cần để ý con bé, anh cũng không ngờ con bé sẽ đột nhiên đến. Cô em họ này của anh ngang ngược và kiêu ngạo, bởi vì tuổi còn nhỏ, mọi người lại rất yêu chiều, cho nên không khỏi tỏ ra kiêu căng.”

Tôi thản nhiên nói: “Thật ra cô ấy cũng là một cô tiểu thư, cho nên hơi khác người một chút, đúng không?”

Bùi Vĩnh Diễm hơi xấu hổ: “Đinh Đình, em tin tưởng anh, anh chỉ xem con bé là em gái anh mà thôi.”

Đương nhiên là tôi tin anh ta, anh ta từng nói qua, em ruột anh ta bị chết non, cho nên anh ta càng yêu thương cô con gái này của dì, xem cô ta như em ruột của mình.”

Chỉ là anh ta vô tư, nhưng không có nghĩa là người khác cũng sẽ rõ ràng giống như anh ta. Mạch Tử Kỳ này một lòng đồ kị tôi, chỉ có một nguyên nhân đơn giản, đó là cô ta yêu Bùi Vĩnh Diễm.

Cả quãng đường tôi không nói gì, dường như Bùi Vĩnh Diễm cũng hiểu được tâm sự của tôi, anh ta nắm chặt tay tôi, hỏi tôi: “Chúng ta đi ngắm cảnh đêm không?”

Vốn tôi định từ chối, nhưng nghe giọng anh ta rất ngọt ngào, tôi suy nghĩ một lúc rồi cũng đồng ý.

Lái xe chuyển hướng về phía Tiềm Sa Trở. (*Một khu vực nằm trong quận Du Tiềm Vượng, khu đô thị lõi của bán đảo Cửu Long, Hồng Kông)

Bùi Vĩnh Diễm nói với tôi: “Thật ra ngắm cảnh đêm Hồng Kông ở núi Thái Bình vẫn là đẹp nhất, nhưng mà đêm nay hơi lạnh nên chúng ta chỉ đi Tiềm Sa Trở thôi.”

Tôi biết là anh ta muốn làm cho tôi vui.

Tài xế lái chiếc Maybach vững vàng tiến vào giữa sườn núi, hai người chúng tôi xuống xe.

Tôi đứng bên cạnh xe, nhìn ra phía xa xa, Tiềm Sa Trở là một dải đất rộng của bán đảo Cửu Long, ở vị trí này, chúng tôi có thể ngắm nhìn thành phố cảng sáng rực ánh đèn, phồn hoa, huyền ảo.

Tôi hít một hơi nhìn phía trước. Anh ta sợ tôi lạnh, nên lập tức cởi áo khoác của mình phủ lên người tôi.

Gió ó thối lỏng lẻo, tôi nhìn thấy rõ ràng các tòa nhà không rõ tên phía xa xa, có một tòa cao ốc phía trên có tấm biển nê-on ‘SINOPEC’ sáng đỏ lóa mắt.

Anh ta ôm tôi, nói bên tai tôi: “Thành phố nhỏ này chứa đựng những kí ức tuổi thơ, lại cũng có phong cách đô thị hiện đại. Mỗi người, mỗi một gia đình đều có những câu chuyện của chính mình.”

“Anh muốn nói gì?”

“Đinh Đình, anh chỉ muốn nói với em, anh biết trong lòng em không vui, cũng rất bất an, sợ cha mẹ anh không tiếp nhận em. Nhưng mà xin em hãy tin tưởng anh, anh thật sự yêu em, mặc kệ phía trước có bao nhiêu trở ngại, anh đều sẽ bên em.”

Trong lòng tôi thở dài một tiếng.

Có lẽ là tôi lo lắng quá nhiều.

————— đường phân cách —————

Ngày hôm sau, Bùi Vĩnh Diễm lại có công việc nên không thể đi cùng tôi, tôi có hơi rầu rĩ không vui, đang suy nghĩ xem hôm nay đi đâu thì bất ngờ Bùi phu nhân gọi điện thoại cho tôi, trực tiếp hỏi tôi: “Cô Đinh, chúng ta nói chuyện có được không?”

Đương nhiên là tôi không thể nói gì khác.

“Được rồi, tôi đang chờ cô ở dưới lầu.”

Bà ấy đã đến rồi sao? Nhất thời tôi lại khần trương hẳn lên, vội vàng thay quần áo.

Sợ để Bùi phu nhân phải chờ lâu, tôi nhanh chóng thay quần áo rồi xuống lầu. Vừa bước ra đại sảnh thì quả nhiên thấy chiếc xe Maybach của nhà họ Bùi đang chậm rãi tiến lại đây.

Bùi phu nhân hạ cửa kính xe xuống, bà ấy đeo chiếc mắt kính râm viền vàng, nhìn tôi ôn hòa nói: “Không quấy rầy công việc của cô chứ?”

“Không sao cả thưa Bùi phu nhân.”

Tôi nhanh chóng lên xe, vừa lên xe thì tôi lại hơi bất ngờ, ngoài Bùi phu nhân thì còn có một cô cái khoảng 28 hoặc 29 tuổi. Dù sao thì nhìn cô ấy trẻ lắm, rõ ràng là một người làm việc chuyên nghiệp, khôn khéo, hẳn là cô ấy phải khoảng 28 hoặc 29 rồi. Cô ấy nhìn thấy tôi, lập tức lịch sự vuốt cằm cười,

môi khẽ hở để lộ ra hàm răng trắng tinh.

Bùi phu nhân giới thiệu: “Cô Đình, cô gái này họ Cao, là thư kí mới của Vĩnh Diễm.”

Cô gái này lập tức chào hỏi: “Xin chào cô Đình.” Giọng nói của cô ấy cũng rất dễ nghe, êm tai.

Thư kí mới của Bùi Vĩnh Diễm sao? Tôi hơi hoang mang, không khỏi đánh giá cô ấy vài lần. Tôi thầm tán thưởng, cô gái này thật sự rất xinh đẹp, mắt ngọc, nài kiêu, còn xinh đẹp hơn thư kí Trần trước đây của Bùi Vĩnh Diễm. Đi cùng cô gái này, quả thật là tôi rất uất ức.

Điều khó hiểu chính là Bùi phu nhân không để cô Cao tiếp tục đi theo chúng tôi, mà để cô ấy xuống xe ở một quãng đường, sau đó dặn dò lái xe đưa hai người chúng tôi trở về biệt thự nhà họ Bùi.

Xe lại quay về nhà họ Bùi, dừng lại trước bậc thang, một người giúp việc lập tức chạy đến mở cửa cho chúng tôi, khom người mời Bùi phu nhân xuống xe.

Sau khi ngồi xuống, quản gia bưng trà lên cho chúng tôi, sau đó lập tức lui ra ngoài.

Tôi mất tự nhiên nhìn Bùi phu nhân, hôm nay bà ấy mặc một bộ màu xanh lam. Cảm ơn trời đất, lần này tôi không mặc trùng màu với bà ấy. Tôi cũng rất hoang mang, hôm qua sao lại trùng hợp thế chứ, tôi lại có thể mặc trùng màu trang phục với bà ấy?

Chúng tôi ngồi xuống, cả khách và chủ nhà đều có tâm sự riêng, ai nấy đều không mở miệng.

Rốt cuộc, Bùi phu nhân nói: “Vẫn là nói thẳng vào vấn đề đi.”

Tôi ngồi ngay ngắn, lắng nghe lời bà ấy nói.

Bùi phu nhân lại nhấp một ngụm trà, bà ấy nhẹ nhàng vô chén trà trên tay, giống như suy nghĩ một lúc rồi mới mở miệng.

Bà ấy suy nghĩ xong thì hỏi tôi: “Cô Đình, cô cảm thấy thư kí mới của Vĩnh Diễm thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 32: Muốn tôi để người khác qua đêm với chồng mình?

Edit: 4ever13lue

Tôi vô cùng hoang mang, bà ấy hỏi tôi vấn đề này: “Ý bà muốn nói đến thư kí mới của Bùi Vĩnh Diễm? Bùi phu nhân, tôi không thật sự hiểu được ý của bà, thật ra tôi cảm thấy cô Trần đã rất tốt rồi, vì sao lại đột nhiên đổi thư kí cho tổng giám đốc Bùi vậy?”

Bùi phu nhân buông chén trà xuống, thản nhiên nói: “Từ trước đến nay thư kí của Vĩnh Diễm đều là do ta chọn, mỗi năm đổi một người, đã thành quy củ rồi.”

Tôi vẫn không rõ ý của Bùi phu nhân.

Bùi phu nhân tiếp tục nói: “Chúng ta nói thẳng vào chủ đề hôm nay đi. Cô Đình, tôi hôm qua, Vĩnh Diễm ngả bài với ta, nói chuyện suốt một đêm, ta hiểu được ý của nó là muốn kết hôn cùng cô.”

Tôi không lên tiếng.

Bùi phu nhân hỏi tôi: “Như vậy, ý của cô Đình thế nào?”

Tôi suy nghĩ xong mới nói: “Tạm thời tôi không nghĩ đến việc kết hôn.”

Bùi phu nhân lạnh lùng nói: “Ta cũng không đồng ý việc hai người kết hôn. Tuy rằng cô là ân nhân cứu mạng Vĩnh Diễm, nó cũng thích cô. Nhưng mà thích là một chuyện, hôn nhân lại là một chuyện khác.”

Bùi phu nhân nhìn tôi, tiếp tục nói: “Ta không đồng ý hai người kết hôn, một người phụ nữ như cô thì bên ngoài có thể rất nhiều. Ta thật sự không nhìn ra được chỗ nào ở cô cả, cho nên ta không thể đồng ý để cho cô kết hôn với nó.”

Tôi không lên tiếng.

Bùi phu nhân uống một ngụm trà, tiếp tục nói: “Cô Đình, tuy rằng gia sản của nhà họ Bùi chúng tôi không được đến mấy tỉ như Lý Gia Thành. Nhưng nhà họ Bùi chúng tôi cũng có tài sản lên đến hơn ba trăm triệu, cũng xem như là một gia đình giàu có. Vĩnh Diễm là con trai độc thân, sau này nó còn phải gánh cái gánh nặng này trên vai. Hôn nhân của nó phải giống như tuyền vớ của bậc vua chúa, là việc tác động đến toàn cục, không thể xem thường.”

Bùi phu nhân nhẹ nhàng đan tay vào nhau, thờ dài nói: “Mặc kệ phân tích rõ ràng cỡ nào với nó thì cũng không đả động được nó, nó nhất định sẽ kết hôn với cô.”

Bùi phu nhân có chút ai oán: “Con ta nhất định muốn lấy cô, ta có thể làm gì được bây giờ? Cô là ân nhân cứu mạng của con ta, đương nhiên là tôi cảm kích cô, chỉ là tôi có thể đồng ý thưởng cho cô mọi thứ ngoài chuyện hôn nhân. Bởi vì gia đình này là gia đình danh gia, hôn nhân của nhà giàu là gì? Hôn nhân của nhà giàu chính là kết hợp với người ngoài, là một loại hợp tác buôn bán, rất nhiều cặp vợ chồng có thể cả đời không yêu thương nhau, nhưng cũng không thể nào thoát khỏi kiểu hôn nhân này. Bởi vì một khi phá hôn ước thì sẽ khiến sự hợp tác suy yếu, từ đó mà đối thủ sẽ thừa dịp tấn công vào.”

“Vốn ý của ta và chủ tịch là muốn nó kết hôn với Tử Kỳ. Cha của Tử Kỳ là em ruột ruột của tôi, là dưỡng tử của Vĩnh Diễm, cũng là thành viên hội đồng quản trị. Ông ta không ngừng lấy được cổ phần của Phiếm Hoa, sức mạnh của công ty không chỉ nằm trong tay nhà họ Bùi. Chỉ có cách kết thân với gia đình ông ta thì Bùi thị mới có thể củng cố sức mạnh để phát triển. Cho dù Vĩnh Diễm không muốn kết hôn với Tử Kỳ đi chăng nữa thì cũng sẽ không đến phiên cô. Bởi vì còn có thiên kim của các nhà giàu khác. Tóm lại là người kết hôn với Vĩnh Diễm tuyệt đối không thể là cô.”

Tôi nhẹ nhàng hỏi bà ấy: “Ý của Bùi phu nhân là muốn tôi rời khỏi anh Bùi sao?”

Bà ấy nhìn tôi: “Nếu ta cho cô tiền để cô rời xa nó thì cô sẽ làm chứ?”

Tôi suy nghĩ: “Tôi sẽ, nhưng mà tôi không cần tiền. Tôi cũng không cho rằng tình cảm là có thể dùng tiền mà mua được. Nếu như anh Bùi và cô Mạch kết hôn mà có thể mang lại hiệu quả và lợi ích hợp tác thì tôi nguyện ý rời khỏi.”

Bà ấy thờ dài, nói tiếp: “Ta biết cô sẽ nói như vậy, nhưng không thể làm như vậy với cô, như vậy cũng sẽ khiến Vĩnh Diễm thương tâm.”

Tôi cúi đầu.

“Cho nên” Bùi phu nhân bắt đầu nói: “Kết quả sau khi tranh luận là ta không thể không đồng ý yêu cầu của Vĩnh Diễm, để cho hai người kết hôn.”

Tôi ngẩng đầu, bà ấy đồng ý để tôi và Bùi Vĩnh Diễm kết hôn?

Bùi phu nhân nhíu mày: “Đúng vậy, ta đồng ý cho hai người kết hôn, nhưng mà cô Đình này, hôm nay tôi không ngại nói rõ ràng với cô. Ta đồng ý để cô vào nhà họ Bùi, nhưng mà nhà họ Bùi chúng tôi cũng không phải là gia đình bình thường. Nếu cô vào nhà họ Bùi thì sẽ phải sống theo quy củ của nhà chúng tôi, cô hiểu chưa?”

Tôi suy nghĩ một lúc, tôi hiểu rõ nhà giàu thì ắt sẽ có những quy củ hà khắc.

Bùi phu nhân ho khan một tiếng, nghiêm mặt, bà đặt chén trà lại trên bàn, nhẹ nhàng phủ quần, trịnh trọng nói:

“Đầu tiên, sau khi cô kết hôn với Vĩnh Diễm, cô không thể tiếp tục làm việc, cô phải an tâm làm vợ của Vĩnh Diễm. Cô muốn học tập làm một phu nhân nhà giàu có thì phải chuẩn bị kiến thức xã giao, tư dưỡng phẩm cách, thay đổi cách ăn mặc, quyết không thể giống như trước đây.” Bà ấy dừng một chút, rút ra mấy tấm ảnh, vứt trước mặt tôi.

Tôi tò mò cầm lên, vừa nhìn thấy thì tôi chấn động, thì ra là ảnh chụp ngày hôm qua tôi đi viện hải dương học. Trong bức ảnh, tôi đang cầm một quả bong bóng, ngồi xem biểu diễn cá heo. Có những bức tôi cười to, ôm bụng cười, có cái cận cảnh, có cái chụp xa mọi loại biểu cảm của tôi. Thậm chí còn chụp cả lúc sắc mặt tôi rất khó coi. Những bức ảnh này chẳng gọi là đẹp để gì, quả thật là xem như trò hề.

Tôi để mấy bức ảnh trở lại bàn trà.

“Bùi phu nhân, camera này kém thật đấy? Sao tôi lại có thể xấu đến thế này?”

Bùi phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Cô ngại ảnh chụp xấu? Cô sẽ không bao giờ gặp được nhiếp ảnh gia nào giỏi hơn đâu, bọn họ chính là cố tình chọn những lúc cô xấu để chụp. Nếu cô đắc tội bọn họ thì họ sẽ tung mấy bức ảnh không có giá trị này ra. Cũng may là chúng tôi quen biết họ, nếu đổi thành phóng viên của mấy tờ báo lá cải, những bức ảnh này lan truyền ra ngoài, người ta sẽ nhìn thấy hình ảnh phu nhân của nhà họ Bùi chúng tôi, lúc đó cô xem chúng tôi còn mặt mũi nào?”

Tôi cũng có chút mất hứng, tôi vẫn còn chưa chuẩn bị tốt tư tưởng để vào cửa nhà họ Bùi, bà ấy đã bắt đầu chỉ trích tôi.

“Cho nên,” Bùi phu nhân nhíu mày nói: “Cô vẫn còn phải học nhiều lắm, từ lời nói, cử chỉ, mỗi tiếng nói, mỗi động tác đều phải học lại. Thật sự ta không thể cho phép cô xuất hiện trước công chúng với bộ dạng như hiện tại, thật sự...” Bà ấy phẫn nộ nói: “Rất dọa người.”

Tôi cũng không vui vẻ gì khoanh tay, nể bà ấy là bậc trưởng bối nên tôi không hề rầy, chỉ tiếp tục nghe bà ấy nói.

Bùi phu nhân lại không hề phát hiện ra thái độ của tôi có chút thay đổi, bà ấy tiếp tục nói: “Còn có một việc, sau hi cô và Vĩnh Diễm kết hôn, tuy rằng cô

là vợ của nó, nhưng cô cũng không thể can thiệp vào sinh hoạt cá nhân của nó. Vĩnh Diễm thường xuyên phải đi công tác nơi này nơi kia. Cô không thể lúc nào cũng đi cùng nó, cho nên nó cần một thư kí tri kỷ, thay cô chăm sóc việc ăn uống và sinh hoạt hằng ngày, thậm chí là” Bùi phu nhân nghiêm túc nói: “Thay cô qua đêm với nó.”

Nhất thời tôi ngây ra, thay tôi qua đêm với Bùi Vĩnh Diễm? Đây là ý gì chứ?

Rốt cuộc Bùi phu nhân cũng thấy sắc mặt của tôi thay đổi, nhưng bà ấy không thêm đề ý mà nhẹ nhàng bang quơ nói: “Việc qua đêm với Vĩnh Diễm là việc rất sức bình thường. Tuy rằng Vĩnh Diễm rất xuất sắc, nhưng nó cũng là một người đàn ông, có người đàn ông nào không cần phụ nữ chứ? Những năm gần đây nó theo đuổi sự nghiệp, cơ bản cũng không có thời gian theo đuổi phụ nữ. Nhưng mà bên cạnh một người đàn ông bình thường sao có thể không có phụ nữ? Hiện tại phụ nữ bên ngoài bụng dạ rất khó lường, chẳng lẽ ta lại có thể để cho con ta qua lại với những người phụ nữ không ra gì hay sao? Cho nên từ khi nó bắt đầu làm giám đốc của Phiêm Hoa thì ta bắt đầu lựa chọn thư kí tâm phúc cho nó. Thứ nhất có thể giúp nó giải quyết công việc hằng ngày, thứ hai là bầu bạn với nó, ta cũng có thể yên tâm hơn.”

Lòng tôi trầm xuống, lòng bàn tay bắt đầu rịn mồ hôi.

Tôi hỏi Bùi phu nhân: “Bùi phu nhân, ý của bà là thư kí của anh Bùi, ngoài xử lý công việc giúp anh ta, thì còn phục vụ anh ta trên giường sao?”

Bùi phu nhân không phủ nhận: “Đúng vậy, cô không thể chấp nhận sao? Cô Đinh, ta khuyên cô tốt nhất là nên chuẩn bị tư tưởng đi. Tuổi trẻ của người phụ nữ chỉ có vài năm mà thôi. Hiện tại cô còn trẻ, nhưng mà có một ngày cô sẽ già đi đúng chứ? Khi cô không còn trẻ, liệu cô còn có thể níu giữ trái tim của đàn ông sao? Cho nên nếu cô muốn giữ một người đàn ông thì tốt nhất là nên sắp xếp một thư kí tri kỷ làm tai mắt của cô, như vậy cô có thể thư thái hơn rất nhiều.”

Tôi hiểu được. Ngày xưa, các phu nhân đều thường xuyên đề tri kỷ của mình hầu hạ phu quân, phi tử của các bậc đế vương cũng rất khảng khái để tâm phúc của mình phục vụ hoàng đế. Họ không cho rằng như thế là ủy khuất, mà ngược lại là một cách mưu lược. Nếu tôi muốn gả vào nhà giàu có, thì tôi phải chuẩn bị tư tưởng trong việc này.

Tôi lại nghĩ đến, tôi từng hỏi Bùi Vĩnh Diễm, quần áo của anh ta phối hợp rất đẹp, là ai chuẩn bị cho anh ta. Anh ta tùy tiện trả lời: ‘Thư kí của anh’. Lúc ấy tôi chỉ nghĩ rằng thì ra thư kí còn phải phụ trách việc này cho ông chủ, thật ra là không đơn giản như thế.

Tôi ngồi tại chỗ, khoanh tay, hết sức bình tĩnh.

Bùi phu nhân hồ hững nói: “Cô yên tâm, thư kí của Vĩnh Diễm đều là do ta tự mình lựa chọn, các cô ấy rất trung thành, không hề có ý tưởng dám trèo cao. Nếu bọn họ có chút ý tưởng xa xôi, vọng tưởng muốn vào nhà giàu, ta sẽ không hề khách khí gì mà sa thải họ, hơn nữa còn làm cho họ thân bại danh liệt.”

Tôi nhẹ giọng hỏi: “Nếu Vĩnh Diễm thật sự thích họ thì sao?”

Bùi phu nhân kinh ngạc nói: “Điều đó là không thể, Vĩnh Diễm làm gì cũng rất chừng mực, tuyệt đối nó sẽ không nảy sinh tình cảm với họ. Mấy năm qua, thư kí của nó đều là do ta lựa chọn, ngoài hai cô gái có ý nghĩ muốn trèo cao, thì các cô gái khác đều rất thành thật.”

Tôi bình tĩnh hỏi: “Như vậy, anh ta đã có một thói quen cam chịu sự sắp xếp này của bà?”

Bùi phu nhân kinh ngạc nhìn tôi: “Ý của cô là gì? Chẳng lẽ cô không biết những gì tôi sắp xếp đều là chính xác? Ta là muốn bảo vệ con của ta, đây cũng là việc có lợi cho cô mà thôi. Thay vì để những người phụ nữ bên ngoài trở thành đối thủ của cô, thì chi bằng có một người có thể tin tưởng được, như vậy cô cũng sẽ bớt lo a.”

Đúng vậy, trước đây, Vương Hi Phượng khóc lóc kể về bà Cố rằng Cố Liên ngoại tình, bà Cố chỉ cười ha hả: “Là đàn ông thì sẽ như thế.” Có thể thấy được tất cả phu nhân nhà giàu có đều không xem việc này là có gì lạ. Hiện tại Bùi phu nhân đã rất nề nếp, nhượng bộ mà từ từ chỉ dạy tôi, hẳn là tôi nên cảm kích mới phải.

Tôi không cảm thấy có chút cảm kích hay thấu hiểu nào cả.

Bùi phu nhân bức dọc nói: “Thư kí trước của Vĩnh Diễm, cô Trần Mĩ Kỳ, cô ấy làm việc rất xuất sắc, cũng chăm sóc Vĩnh Diễm rất tốt. Ta vốn là muốn tiếp tục giữ cô ấy bên cạnh Vĩnh Diễm. Nhưng mà ta lo lắng giữ cô ấy càng lâu thì sẽ càng không có lợi cho nhà họ Bùi. Cho nên ta quyết tâm để cô ấy đi. Hiện tại vị trí này sẽ trao về cho cô Cao. Cô cũng gặp cô ấy rồi đấy, cô cảm thấy cô ấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 33: Một Tiểu Đình Đình nhanh mồm nhanh miệng

Tôi không trực tiếp trả lời vấn đề mà Bùi phu nhân hỏi, tôi chỉ bình tĩnh hỏi bà ấy: “Nếu người gả cho Vĩnh Diễm không phải là tôi, mà là cô Mạch thì cô ta có chịu chấp nhận sự sắp xếp này không?”

Bùi phu nhân phản bác: “Tử Kỳ? Đương nhiên Tử Kỳ sẽ chấp nhận a. Tử Kỳ là tiểu thư khuê các, thông minh, có lí lẽ, chẳng lẽ con bé lại không hiểu chút đạo lý này hay sao? Làm vợ người giàu có thì phải có tri thức, hiểu lễ nghĩa và có tấm lòng rộng lượng.”

Tôi không lên tiếng.

Bùi phu nhân còn nói thêm: “Vốn ý của chúng tôi là nếu Vĩnh Diễm thích cô, chỉ cần cô đồng ý thì nhà họ Bùi sẽ không cảm cần cô, cô có thể tiếp tục đi theo Vĩnh Diễm, chỉ là cô không thể kết hôn với nó. Một mặt thì Tử Kỳ có thể ngầm chấp nhận sự tồn tại của cô, giữ cô lại đại lục chăm sóc Vĩnh Diễm. Thậm chí Tử Kỳ có thể xem cô như chị em. Nhưng mà Vĩnh Diễm không muốn thế, nó nhất định muốn kết hôn với cô.”

Tôi tự nhủ thầm, những chuyện như thế này thì chỉ sợ chỉ có cô tiểu thư suy nghĩ đơn giản như Mạch Tử Kỳ mới làm được.

Bùi phu nhân lạnh lùng nói: “Nếu nó nhất định phải lấy cô, tôi đây cũng có thể đồng ý, nhưng mà dù tôi có đồng ý để cô vào nhà họ Bùi thì sau khi cô kết hôn với Vĩnh Diễm thì nhất định cô phải tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận. Sau này ta cũng sẽ thay cô quyết định việc cô quen biết với ai là nên hay không nên.” Giọng của bà ấy đột nhiên càng thêm uy nghiêm: “Còn nữa, sau này khi cô sinh con, thì cô không được tự mình chăm sóc, mà phải có bảo mẫu thay cô chăm sóc đứa bé.”

Lòng tôi như bị đâm một nhát dao: “Ý của Bùi phu nhân là nếu như tôi gả cho Bùi Vĩnh Diễm thì con tôi sinh ra tôi cũng không được tự mình chăm sóc mà phải để bà sắp xếp người khác đến chăm sóc sao?”

Bùi phu nhân cương quyết nói: “Đương nhiên, cô đã từng gặp thiếu phu nhân nào mà tự bế con, tự thay tã cho con mình chưa? Sau khi đứa bé sinh ra, ta sẽ tìm cho cô một bảo mẫu thích hợp, một vú em tri kỷ nhất. Cô không cần quan tâm đến gì cả, như thế hẳn là cô phải cảm thấy thoải mái mới đúng.” Bà ấy lại lầm bầm: “Hon nữa, cô không có học thức gì cả, cũng không có gia thế, thì làm sao dạy dỗ đứa bé được?”

Tôi lạnh lùng ngắt lời Bùi phu nhân: “Ai nói là tôi nhất định phải gả cho Bùi Vĩnh Diễm chứ?”

Nhất thời bà ấy trừng lớn mắt, rất hoang mang nhìn tôi: “Cô có ý gì?”

Tôi bình tĩnh trả lời: “Thật lòng xin lỗi Bùi phu nhân. Ngày hôm qua tôi đã nói rất rõ ràng rồi, tạm thời tôi không nghĩ đến việc kết hôn. Ngoài ra thì đối với những điều kiện mà bà vừa nói thì tôi không chấp nhận cái nào cả.”

Bà ấy nghe lời tôi nói xong thì đầu tiên là ngẩn ra, sau khi lấy lại được phản ứng thì nhất thời kích động hẳn lên. Tôi chỉ thấy bà ấy nhanh chóng đứng thẳng dậy, ngón tay bầu vào sô-pha, quát với tôi: “Lời cô nói là có ý gì? Cô không nghĩ đến việc kết hôn? Vậy thì cô đến Hồng Kông làm gì?”

“Ngại quá, Bùi phu nhân, thật sự là tôi và công tử của bà có tình cảm, nhưng mà tình cảm thì có nhưng không nhất định phải kết hôn.”

Bà ấy sợ ngây người: “Cô nói cái gì? Tôi hôm qua con trai ta náo loạn với ta một đêm. Ta thật vất vả mới có thể tự khuyên mình chấp nhận người phụ nữ như cô. Bây giờ cô còn dám bàn điều kiện với tôi.”

Tôi bình tĩnh nói: “Bùi phu nhân, bà là một người mẹ rất yêu thương con của mình, tôi thật sự cảm thấy may mắn thay cho Bùi Vĩnh Diễm khi mà nhiều năm qua bà vẫn thay anh ta để ý từng chút một. Tôi nghĩ rằng cánh cửa vào nhà họ Bùi rất cao, người phụ nữ như tôi tuyệt đối không thể bước vào nhà họ Bùi được, tôi cũng không thể trở thành một người vợ như bà mong muốn. Thật xin lỗi, hai người chúng ta không có cách nào hợp tác được.”

Tôi lễ độ đứng lên, lễ phép cúi chào bà ấy: “Tôi xin cáo từ trước.”

Bà ấy vô cùng kinh ngạc, môi hơi run run, sau đó nói ra một câu: “Cô, cô thật không biết tốt xấu.”

“Tạm biệt Bùi phu nhân.”

Bà ấy lại gay gắt kêu lên sau lưng tôi: “Người phụ nữ này, vĩnh viễn ta sẽ không để cho cô vào được cửa nhà họ Bùi đâu.”

Tôi ngẩng đầu thở phào một hơi. Dù bà ấy có gay gắt chửi mắng tôi cũng không quay đầu lại mà cứ thế bước ra khỏi biệt thự nhà họ Bùi.

Vốn dĩ hôm nay Bùi phu nhân tìm tôi nói chuyện đúng là vì những chuyện này.

Lòng tôi rất đau xót, không phải là tôi không tin tình cảm của Bùi Vĩnh Diễm đối với tôi, chỉ là tôi cảm thấy lạnh thấu xương. Nếu như gả cho Bùi Vĩnh Diễm mà phải nhân nhượng mọi thứ vì lợi ích toàn cục như thế thì tôi tình nguyện không lấy chồng.

Cuộc sống không có tự do, nhất cử nhất động đều phải chịu sự giám sát, không thể tùy ý kết bạn, không thể nuôi dạy chính con của mình, thậm chí còn phải dễ dàng tha thứ cho việc chồng mình lên giường với người phụ nữ khác. Hết thấy đều không được oán giận nửa lời. Đây chính là cuộc sống của con dâu nhà giàu hay sao?

Không, tôi tình nguyện không cần một cuộc sống như thế.

Ngày hôm nay, rốt cuộc thì tôi đã hiểu rõ ràng rằng tôi và Bùi Vĩnh Diễm là hai thế giới, giống như hai hành tinh khác nhau, vĩnh viễn không bao giờ có thể ở chung.

Một mình tôi ra khỏi cửa chính nhà họ Bùi, cánh cổng mở ra, lạnh lùng đuổi một người khách không được hoan nghênh như tôi ra ngoài.

Tôi mới vừa ra khỏi nhà họ Bùi thì đột nhiên bên cạnh có tiếng còi xe thể thao. Ngay sau đó, một chiếc xe thể thao màu xám bạc chạy đến bên cạnh tôi, cửa kính xoay xuống thì chính là khuôn mặt là lướt của cô Mạch Tử Kỳ.

Tôi không để ý đến cô ta, tự mình xoay người bỏ đi.

Tôi chỉ nghe thấy cô ta nói phía sau: “A, đến thì có người đón, lúc đi lại phải tự ra đi, có phải rất không dễ chịu không?”

Tôi quay đầu lại nhìn cô thiên kim này, ngược lại tôi chỉ có cảm giác thương hại cô ta. Suy nghĩ một lúc, tôi bình thản trả lời: “Cô Mạch này, mang giày có cái tốt của mang giày, đi chân trần cũng có cái hay của việc đi chân trần. Như tôi đã có thói quen đi chân trần rồi, không cần biết có phải là ỳ khuật gì hay không nhưng chỉ sợ người đã có thói quen mang giày, nếu nhờ một ngày nào đó không còn mang giày nữa thì sẽ không chịu nổi.”

Cô ta hừ lạnh một tiếng, về mặt đắc ý nhìn tôi.

————— đường phân cách —————

Ra khỏi biệt thự nhà họ Bùi, tôi đi bộ xuống dưới chân núi, đoạn đường này rất xa, tôi đi một mình nhưng kì lạ là tôi không hề cảm thấy mệt mỏi gì, tôi bước đi rất vững vàng.

Vừa rồi tôi đã làm gì? Tôi vậy mà dám đấu lại với Bùi phu nhân luôn kiêu ngạo sao? Thậm chí tôi còn không có chút khách khí nào mà chề nhạo, tấn công điểm yếu của bà ấy suốt mấy năm qua. Bà ấy tưởng tôi không biết tốt xấu, tôi chính xác là một người như thế.

Tôi nhìn hai tay mình thì phát giác rat hay tôi đang phát run, một cảm giác bị thương và đau lòng tràn dần dần ra theo đầu ngón tay tôi.

Thật ra, Bùi phu nhân mới là người thông minh nhất.

Bà ấy trên danh nghĩa tìm tôi nói chuyện, nhưng mà thật ra là muốn đe dọa tôi, cùng lúc đó ra điều kiện, để cho tôi tự biết khó và lùi. Bên cạnh đó, bà ấy lại hết sức không khách khí gì mà ám chỉ rằng tôi không có đủ tư cách làm dâu nhà họ Bùi. Sở dĩ bà ấy đồng ý với Bùi Vĩnh Diễm chỉ là kẻ tạm thời. Nếu như có một ngày nhà họ Bùi cần thì Bùi Vĩnh Diễm cũng sẽ kết hôn với cô tiểu thư của nhà giàu nào đó, lúc đó sẽ lập tức đá tôi đi. Muốn làm dâu nhà họ giàu có thì không hề dễ dàng gì.

Sao tôi lại không hiểu lời bà ấy nói chứ?

Nghĩ đến đây, tôi bình tĩnh trở lại.

Ở giữa sườn núi có một nhà hàng có vẻ rất ngon, tôi không tự chủ được mà bước vào.

Tôi nói với người phục vụ: “Tôi muốn một chén rượu, cho tôi thêm pizza cà chua thịt bò.”

Bây giờ tôi mới khôi phục lại bình tĩnh.

Giống như trước đây, mỗi lần tâm trạng không vui thì tôi lập tức cần một lời an ủi thật sự. Hiện tại, tôi chỉ cần một bữa cơm là có thể khiến tôi tỉnh táo lại.

Trong lòng tôi thấy khó quá, thì ra mối quan hệ giữa Bùi Vĩnh Diễm và thư kí của anh ta là như vậy sao?

Thảo nào thư kí Trần kiểm luôn cả việc chuẩn bị trang phục cho Bùi Vĩnh Diễm. Cho nên sau cái đêm tiệc cuối năm, sáng sớm ngày hôm sau tôi gọi điện thoại cho Bùi Vĩnh Diễm thì chính là cô Trần nhận điện thoại. Lúc đó tôi vẫn còn rất khờ dại nghĩ rằng cô ấy là thư kí thì việc nhận điện thoại cho ông chủ là rất bình thường, thì ra là không phải thế.

Tôi thở dài.

Rất nhanh tôi đã uống hết vài ly, rồi bắt đầu im lặng ăn. Ăn no rồi, rốt cuộc tôi cũng cảm thấy thư thái.

Di động vang lên, tôi cầm lấy thì thấy là Bùi Vĩnh Diễm gọi tôi. Sau khi do dự, tôi vẫn nhận điện thoại.

Giọng anh ta có chút lo lắng: “Đình Đình, anh nghe nói chiều nay mẹ anh đến tìm em nói chuyện, bà ấy... không làm khó em chứ?”

“Không có đâu, bà ấy rất khách sáo.”

“Vì sao em lại đi một mình chứ? Em ở đâu? Anh muốn gặp em.”

“Em vừa mới ăn xong, sau khi xuống núi, em nhìn thấy một tiệm pizza, cho nên vào đó ăn.”

“Nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi bình tĩnh nói: “Thật sự là không có chuyện gì đâu. Chỉ là bây giờ em mệt rồi, ăn no xong rất buồn ngủ, em muốn về khách sạn ngủ.”

“Em cho anh biết địa chỉ đi.”

“Em sẽ không cho anh biết đâu.”

Bên kia đầu dây, anh ta thở dài, có chút oán trách: “Đỉnh Đỉnh, em có bao giờ nói dối vậy đâu?”

Tôi bất động, nhẹ nhàng nói: “Chẳng phải anh thích em nhanh nhẹn nhanh miệng vậy sao?”

Bên kia lại không lên tiếng. Thật lâu sau anh ta nhẹ giọng hỏi tôi: “Xin hãy cho anh biết em đang ở đâu?”

Tôi ngừng lại một chút rồi hỏi anh ta: “Em cũng có chuyện muốn hỏi anh đấy. Anh trả lời trước hay em trả lời trước?”

“Vấn đề gì?”

Thời gian trống im lặng tôi nắm chặt di động trong tay, hỏi anh ta: “Em muốn hỏi anh, buổi tối hôm họp cuối năm kia, khi anh nói rằng anh yêu em, có phải là thật không?”

Bên kia đầu dây anh ta cảm thấy kì quái, đột nhiên tôi lại nói đến hôm họp hằng năm, điều này khiến cho anh ta hơi hoang mang.

“Họp hằng năm? Sao đột nhiên em lại nhớ đến ngày hôm đó?”

“Em chỉ hỏi anh, đêm đó những lời anh nói có phải là thật hay không?”

Anh ta dừng lại, giống như đang tính tế suy nghĩ lời tôi nói, sau đó anh ta trả lời: “Điều anh nói là thật, Đỉnh Đỉnh, anh yêu em.”

Tôi thở dài: “Như vậy đêm đó em từ chối anh, em không hề ở lại trong phòng, sau đó có phải là cô Trần đã thay thế em qua đêm với anh?”

Cách một cái loa, thời gian lắng lặng trôi.

Tôi nắm đặt điện thoại, chờ anh ta trả lời.

Đương nhiên là anh ta không ngờ rằng đột nhiên tôi lại hỏi như vậy khiến anh ta trở tay không kịp, cho nên anh ta giật mình.

Tôi lại nói: “Anh hỏi em đang ở đâu, em cũng hỏi anh một chuyện. Anh muốn em trả lời anh trước hay anh trả lời em trước?”

Nhất thời anh ta không có cách nào trả lời.

Tìm tôi bỗng nhiên đập nhanh, lảng lảng trên cao rồi lại chùng xuống.

Anh ta không cần trả lời, tôi cũng đã biết được đáp án rồi.

Là thật.

Buổi tối hôm đó tôi đẩy anh ta ra. Sau khi tôi bỏ đi, cô gái kia đã thay tôi phục vụ anh ta.

Im lặng một lát, tôi đã hiểu hết rồi.

Tôi nhẹ nhàng nói: “Anh là một người quân tử.”

Anh ta không trả lời.

Tôi nói: “Nếu anh là kẻ tiểu nhân thì anh sẽ không hề do dự mà dựng chuyện lừa dối em. Nhưng mà anh không hề, anh không dối trá tự bào chữa cho mình. Anh lại là một người đàn ông bình thường, có người đẹp trước mặt, anh lại có nhu cầu, không thể trách anh được.”

Bên kia anh ta cũng không bào chữa, không giải thích gì cả. Hai người chúng tôi im lặng, thật lâu sau anh ta mới hỏi tôi: “Em đang ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 34: Ý em là muốn chia tay với anh sao?

Part1

Edit: 4ever13lue

Tôi nhìn ra ngoài, kéo di động ra khỏi tai, kêu phục vụ: “Anh phục vụ, nói địa chỉ chỗ này với anh ta đi.”

Người phục vụ cho anh ta biết địa chỉ xong, tôi không nói gì với anh ta nữa. Ngắt điện thoại xong, tôi sửa sang lại quần áo.

Tôi tiếp tục đi về phía chân núi, bây giờ đang là buổi chiều, trời sáng sủa, không khí mát mẻ, cứ bước đi xuống chân núi, thành phố dần hiện ra rõ ràng. Từ từ ánh chiều tà bắt đầu trải dài, chiếu lên những đóa hoa đầy màu sắc không rõ tên xen lẫn với những chiếc lá xanh biếc bên đường. Không biết từ bao giờ tôi đã đi đến chân núi, trở về phố xá sầm uất, xe cộ và người qua lại đông đúc. Tôi chạy nhanh đến trạm tàu điện ngầm.

Tôi bước theo dòng người trên thang cuốn đi xuống trạm, nhìn ngó đám đông xung quanh mình, tôi lại thở dài. Cảm giác ngồi trong xe hơi thật sự rất tốt, nhiệt độ luôn luôn ổn định, mặc kệ bên ngoài có tuyết rơi hay mưa to lây lị đi chăng nữa thì khi ngồi trong xe hơi, người ta vẫn như thể chân không dính cát.

Có tiền có quyền chính là chuyện tuyệt vời như thế. Nếu như tôi đồng ý thì nhà họ Bùi cũng có thể cho tôi cơ hội này.

Rốt cuộc tôi cũng đến được trạm, tôi hít sâu một hơi, ngửi thấy đủ loại mùi quanh mình, nhưng quái lạ là tôi lại không chán ghét mà ngược lại tôi còn cảm giác rất thân thuộc.

Sau này sẽ vẫn sẽ dùng giao thông công cộng và tàu điện ngầm. Bất quá thì không sao cả, đôi lại được cuộc sống tự do thì thật là tốt quá.

Nhưng mà trong lòng tôi rất khổ sở.

May mắn là tất cả mọi người đều vội vàng chuyện của mình, không ai chú ý đến vẻ mặt của tôi. Tôi lặng lẽ quay mặt về

Tôi ngồi trên tàu điện ngầm đi vài vòng, không biết thời gian trôi qua bao lâu, tôi lấy di động ra xem giờ thì phát hiện ra di động tắt, thì ra là hết pin.

Cuối cùng tôi cũng ra khỏi tàu điện ngầm, đi lên trên mặt đất, bầu trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen nhưng dòng người vẫn cứ tấp nập, đông đúc. Mà tôi mới gọi được một chiếc taxi.

Trở lại khách sạn, tôi đứng chân chờ ở cửa.

Tôi đẩy cửa ra, quả nhiên nhìn thấy Bùi Vĩnh Diễm đang đứng chờ tôi ở phía trước cửa sổ.

Thấy tôi trở về, anh ta thở hắt ra một hơi.

Tôi uống một ngụm hết cả một cốc nước lớn, sau đó ngồi lên sofa.

Anh ta bất an nhìn tôi, thấy tôi ngồi xuống rồi, anh ta mới hỏi tôi: “Vì sao không ở đó chờ anh?”

Tôi thản nhiên trả lời: “Em chỉ là đồng ý nói địa chỉ cho anh, không hề nói là nhất định sẽ ở lại đó chờ anh.”

Hai người chúng tôi đều c8ang thẳng.

Qua một hồi lâu, anh ta mới thấp giọng hỏi tôi: “Em. .... biết hết rồi sao?”

Tôi hỏi anh ta: “Ý anh là gì? Là những quy củ khi gả vào nhà giàu, hay là chuyện giữa anh và cô Trần?”

Anh ta không lên tiếng.

Thật lâu sau, anh ta mới cất giọng một cách mệt mỏi và bất an.

“Thật lòng xin lỗi.”

Tôi cười: “Xin lỗi để làm gì?”

Anh ta rất sợ hãi: “Anh đã che giấu một số việc.”

Tôi thoải mái nói: “Mỗi người đều có bí mật, em cũng có bí mật không nói với anh, vẫn còn có rất nhiều chuyện, anh có muốn nghe không?”

Anh ta nhìn tôi, không nói được lời nào.

“Đình Đình, em có tin tưởng anh không?”

“Em tin tưởng anh.”

“Thật lòng xin lỗi Đình Đình. Trước khi quen biết em, quả thật là có rất nhiều chuyện mà anh... chấp nhận sự sắp xếp của mẹ anh. Có thể là do các bạn của anh cũng làm như thế, cho nên anh không hề cảm thấy chuyện này có gì quá cả. Thật xin lỗi.”

Tôi thở dài, giọng của anh ta rất dịu dàng, giống như một đứa bé đang nhận lỗi.

“Vĩnh Diễm, em mệt rồi, em muốn đi ngủ một lát.”

Anh ta bước đến, nằm trên đùi tôi: “Em hãy quên hết những việc trước đây đi. Anh cam đoan với em, từ giờ về sau tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện như vậy nữa.”

Tôi lập tức rơi nước mắt, thừa dịp anh ta không ngẩng đầu lên, tôi vội vàng lau đi.

“Vĩnh Diễm, em không trách anh, theo như lời anh thì đó đã là chuyện quá khứ rồi. Nhưng em vẫn có một việc không rõ, em hỏi anh, buổi tối hôm họp hàng năm kia, anh thật sự động lòng với em sao? Hay chỉ nhất thời muốn em mà thôi?”

Anh ta ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Tôi cúi đầu, chăm chú nhìn anh ta.

Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của anh ta, bắt được sự lo sợ, bất an trong lòng của anh ta. Anh ta không biết nên trả lời tôi như thế nào. Trong lòng anh ta coi trọng tôi, đây mới chính là nguyên nhân chính khiến cho anh ta hoảng sợ không biết phải trả lời như thế nào.

Tôi thoải mái nói: “Em thật sự mệt quá, em muốn nghỉ ngơi, ngày mai gặp lại nhé?”

Anh ta khẩn cầu tôi: “Em ngủ đi, anh ở phòng ngoài với em, được không? Anh sẽ không làm gì cả, anh chỉ muốn bên em mà thôi.”

“Anh ở trong này, em không ngủ được.”

Anh ta cụp mắt, im lặng trong chốc lát. Rốt cuộc anh ta bắt đầu đi đút gậy, dịu dàng nói với tôi: “Được rồi. Chỉ cần em đồng ý với anh, đừng đột nhiên mất tích đồng thời đừng không nhận điện thoại nữa.”

“Em đồng ý.”

Tôi tiễn anh ta đến cửa, lúc mở cửa ra, tôi khách sáo nói tạm biệt với anh ta: “Ngày mai gặp.”

Anh ta giữ cửa lại: “Đình Đình.”

Tôi bình tĩnh nhìn anh ta một cái rồi nhanh chóng đóng cửa lại.

Tôi nằm nhắm mắt lại ở trên giường.

————— đường phân cách —————

Lần này phá lệ, tôi ngủ rất say suốt một đêm, thậm chí không mơ thấy gì cả, cả đêm rất bình yên.”

Sáng sớm hôm sau Bùi Vĩnh Diễm gọi cho tôi, giọng anh ta có chút không yên tâm: “Hôm nay em muốn đến đây sao? Anh sẽ bỏ một ngày để đi cùng em, được không?”

Tôi rất khách khí nói: “Hôm nay em muốn đến tham quan tổng công ty, làm một nhân viên của công ty, đương nhiên em rất muốn biết xem tổng công ty ra sao, cũng muốn xem thử phòng giám đốc, ít nhất cho bản thân mục tiêu phấn đấu.”

“Được, anh đến đón em.”

“Không cần đâu, anh để lái xe đến đón em là được rồi, anh cứ chờ em ở văn phòng.”

Lái xe đến đón tôi rất đúng giờ. Tôi thay một bộ váy hồng nhạt, tôi nhìn vào gương chỉnh trang lại trang phục. Đây là một sự thật trong xã hội ‘xem trọng cách ăn mặc là xem trọng chính mình và người khác’. Nếu không xem trọng hình tượng của bản thân, thì làm sao bắt người khác tôn trọng mình cho được?”

Lái xe đưa tôi đến tòa nhà tổng công ty, tôi xuống xe, nhìn ngắm tòa nhà Bùi thị.

Có một giọng nói vang lên bên cạnh: “Cô Đình.”

Tôi nhìn lại thì chính là cô Cao, thư kí mới của Bùi Vĩnh Diễm.”

“Xin chào cô Cao.”

Cô ấy tỏ ra thân thiết: “Ông Bùi bảo tôi chờ cô ở đây. Mời cô đi theo tôi lên trên đó.”

Tôi nhìn cô ấy, thân hình thon thả, xinh đẹp đến mức không nhận được phải khen: “Cô Cao thật xinh đẹp..”

Lập tức cô ấy đỏ mặt. Cô ấy để tôi vào thang máy trước rồi mới đi theo sau.

Thang máy không nhanh không chậm đi lên tầng cao nhất của tòa nhà. Vẫn giống như quy củ ở Thanh Đảo, văn phòng của Bùi Vĩnh Diễm lúc nào cũng ở tầng cao nhất, nơi có thể ngắm cảnh đẹp nhất.

Cô Cao nho nhả lễ độ đưa tôi đến trước cửa văn phòng anh ta, cô ấy khom người chào tôi: “Tổng giám đốc Bùi đang chờ cô ở bên trong.”

Tôi mang theo nhiều suy nghĩ nhìn cô ấy, có lẽ vì ánh mắt của tôi khiến cô ấy nghĩ đến gì đó, cô ấy hơi ngượng ngùng cười cười.

Tôi thăm nghĩ, trong xã hội này, những cô gái tâm địa hiểm ác không hề ít.

Bùi Vĩnh Diễm tự mình vội đến mở cửa cho tôi.

Vừa nhìn thấy anh ta, tôi quay lại, không nhận được thờ dài khe khẽ. Chỉ mới một đêm mà sắc mặt anh ta thay đổi rất nhiều, như thể bị mất nước vậy, rất nhăn nhó. Lúc trước gương mặt anh ta lúc nào cũng sáng ngời, không hề nhăn nhó thế này.

Vừa nhìn thấy tôi, anh ta như thể xa được giận vậy, vội vàng bước đến cầm tay tôi.

Trong lòng tôi có chút khô sở.

Bùi Vĩnh Diễm nắm tay tôi, cẩn thận, chăm chú nhìn tôi thật lâu: “Đình Đình, hôm nay trông em tốt lắm.”

Tôi nhìn xung quanh một chút: “Không tồi, văn phòng thật lớn, ngắm cảnh cũng rất tuyệt.”

Ánh mắt anh ta sáng ngời nhìn tôi, sau một hồi nhìn nhau, tôi dời tầm mắt đi chỗ khác, rút tay mình về.

part 2

Anh ta chờ tôi ngồi xuống rồi mới bắt an, run rẩy bước đến trước mặt tôi: “Em muốn uống gì? Anh sẽ bảo cô Cao mang vào.”

Tôi nói nhỏ: “Nói vậy là khẩu vị mà em thích thì cô ấy cũng đã sớm biết rồi à.”

Anh ta có chút xấu hổ, bối rối: “Em uống cà phê nhé.”

“Không cần, vừa ngọt vừa đắng, thôi khỏi đi.”

Nhất thời anh ta luống xuồng tay chân.

Tôi suy nghĩ xong, lấy một cái bao thư từ trong túi xách ra, đưa cho anh ta.

Anh ta có chút khó hiểu: “Đây là cái gì?”

Tôi nhẹ giọng nói: “Anh Bùi, đây là thư từ chức của tôi. Thật lòng xin lỗi, tôi không thể tiếp tục đảm nhiệm công việc này, từ lúc vào công ty cho đến bây giờ, tôi chưa hề có bản thiết kế nào khiến người khác vừa lòng. Thật ra thì hoàn toàn là do sự chiều cố của anh mà tôi mới có được vị trí này. Xin anh cho phép tôi nghỉ việc.”

Nhất thời anh ta ngây dại, nhìn chăm chăm tôi. Sau khi chần chờ một lúc, trên mặt anh ta lộ ra sự bất an và xấu hổ.

“Em... muốn rời khỏi công ty sao?”

Tôi gật gật đầu.

Anh ta nhìn bao thư màu trắng kia, dừng một chút, anh ta chưa xót nói: “Đừng nói giỡn như thế, nếu em không thích chức vị hiện tại, anh có thể đổi vị trí khác cho em. Nếu em làm việc cảm thấy chán nản, mệt mỏi, anh có thể cho em nghỉ một hoặc hai tháng đều được. Thậm chí nếu em muốn học hỏi thêm, anh cũng có thể đưa em ra nước ngoài học.”

Tôi ngắt lời anh ta: “Anh Bùi, tôi không muốn nghỉ vài ngày, cũng không phải là người ham học, tôi chỉ muốn anh đồng ý cho tôi từ chức.”

“Không, anh sẽ không đồng ý.”

Tôi hơi bất đắc dĩ: “Lòng tôi đã quyết, nếu anh cố ý không đồng ý thì tôi chỉ có thể tự động nghỉ việc. Nếu tôi làm như vậy mà gây tổn thất cho công ty, tôi sẵn sàng bồi thường.”

Anh ta không trả lời, bỗng nhiên anh ta cầm lấy phong thư trong tay tôi, tôi ‘a’ một tiếng, không kịp ngăn lại thì anh ta đã xé nó tan nát.

Tôi nghe thấy tiếng anh ta thở dài, anh ta đưa lưng về phía tôi, tôi thấy anh ta nhẹ tay khẽ vuốt mấy mảnh giấy đã rách kia, như thể tất cả tâm tư nặng nề đều đặt ở mấy tờ giấy đó.

“Đình Đình, nếu em nhất định phải rời khỏi công ty, anh cũng sẽ không ngăn cản em, chỉ cần em vui vẻ là tốt rồi.”

“Được, cảm ơn anh, tạm biệt.”

Anh ta quay đầu lại: “Em cứ thế mà đi sao?”

Tôi nghĩ đến một việc, tôi muốn trực tiếp đơn giản kết thúc, tôi nói ra hết suy nghĩ của mình: “Còn một việc nữa. Anh Bùi, mối quan hệ cá nhân của tôi và anh cũng chấm dứt từ hôm nay. Về sau chúng ta vẫn có thể là bạn tốt, khi gặp lại nhau, chúng ta có thể cùng tâm sự, trò chuyện cái này cái kia.”

Anh ta khựng lại, ngón tay vẫn đang nhẹ nhàng vuốt mấy mảnh giấy kia, mu bàn tay nổi rõ gân xanh.

“Ý em là muốn chia tay với anh sao?”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy.”

Anh ta cắn môi, nhìn tôi thật lâu, sau đó đứng lên bước về phía tôi: “Không, anh không đồng ý.”

Tôi thản nhiên nói: “Chuyện tình cảm không giống như hợp đồng công việc, giữa hai bên thì bên nào cũng có thể tùy lúc mà phá lời hẹn, người này có thể là tôi, cũng có thể là anh.”

Anh ta đấm một đấm lên nắm giấy vụn kia, làm cho chúng văng tung tóe.

Tôi quay đầu lại thì anh ta đã bước đến trước mặt tôi, đón nhận ánh mắt của tôi: “Vì sao? Bởi vì quá khứ của anh sao? Em không thể chấp nhận quá khứ của anh sao?”

Tôi âm thầm nói: “Không phải là tôi không thể chấp nhận quá khứ của anh. Nếu như chuyện kia xảy ra trước khi tôi xuất hiện thì tôi có thể xem nó là quá khứ, nhưng tôi không thể chấp nhận việc anh vừa nói yêu tôi, ngay sau đó khi tôi rời khỏi thì cô gái khác liền xuất hiện trên giường của anh.”

Anh ta bị tôi đâm cho một nhát, cả người cứng đờ đứng tại chỗ, không có cách nào trả lời.

Tôi nói rõ ràng mà kiên quyết: “Tạm biệt Vĩnh Diễm.”

Tôi xoay đi, bước nhanh ra khỏi văn phòng anh ta.

Vừa ra khỏi văn phòng, mũi tôi cay cay, không kìm được nước mắt.

Khi tôi hoàn toàn muốn mình phải được tự do, thì là lúc thật sự phải lựa chọn từ bỏ, nhưng mà trong lòng vẫn cảm thấy không buông được, vẫn rất đau.

Tôi nhẹ nhàng lau nước mắt, bước nhanh đến thang máy, vào thang máy rồi, tôi dựa vào trên vách, thở một hơi thật dài.

Rốt cuộc thì cuộc gặp gỡ mới mẻ trong cuộc sống cũng kết thúc, giống như trải qua một chuyến đi đầy mạo hiểm, kích thích. Nhưng khi đã kết thúc rồi thì tất cả đều yên bình trở lại.

Tôi tự nói với mình, cuộc sống của tôi phải bắt đầu khôi phục lại quỹ đạo bình thường, tuy rằng vĩnh viễn sẽ không có cơ hội ăn sung mặc sướng, nhưng mà cuộc sống vững vàng thì sẽ tốt hơn.

Thang máy không chuyển động, tôi cúi đầu ngầy ngẩn một lúc, cảm thấy hơi nghi ngờ, tôi ngẩng đầu nhìn, thì ra là tôi không ấn nút. Tôi vừa định ấn nút thì đột nhiên cửa thang máy từ từ mở ra.

Giống như đoạn phim quay chậm, tôi nhìn ra bên ngoài thấy Bùi Vĩnh Diễm đang đứng nhìn tôi.

Tôi ngẩng đầu lên, lại chạm phải ánh mắt của anh ta khiến cho tôi chấn động.

Trong mắt anh ta giờ đây không còn sự thâm sâu và quyết đoán nữa mà sâu bên trong đồng tử đen láy kia hiện giờ tràn ngập tình cảm mộng lung mơ hồ cùng sự khổ sở.

Anh ta chỉ nhìn tôi, nhẹ nhàng hỏi tôi: “Em thật sự phải đi sao?”

Tôi chấn động, bỗng nhiên tôi giật mình nhớ lại ngày mà anh ta phỏng vấn tôi. Anh ta bước từ văn phòng ra, mỉm cười nhẹ nhàng hỏi tôi: “Cô khỏe không?”

Mắt tôi lạc cả đi, nhìn mấy nút bấm trong thang máy, tôi nói: “Nhất định là tôi phải đi. Anh không cần tiễn tôi. Tôi chỉ muốn chân thành nói với anh ba chữ.”

Anh ta nhìn tôi.

“Cảm ơn anh.”

“Đây là lời nói chân thành của tôi, ‘Cảm ơn anh’, Vĩnh Diễm, nếu không phải là anh cho tôi cơ hội làm việc ở Phiếm Hoa, vĩnh viễn tôi sẽ không trải qua giai đoạn này. Những gì đã nếm trải khi làm nhân viên ở Phiếm Hoa khiến cho tôi trưởng thành hơn, thật sự cảm ơn anh. Anh luôn luôn không chỉ giúp đỡ tôi trong sự nghiệp mà cả trong phương diện tình cảm. Chính sự quan tâm của anh đã giúp tôi bước qua được quãng thời gian khó khăn kia, cho nên tôi cảm ơn anh.”

“Rút lại lời nói của em đi. Anh không cần em biết ơn, anh chỉ cần em nói cho anh biết, vừa rồi chỉ là em nói đùa thôi. Anh biết là em giận anh, chuyện những người yêu nhau giận dỗi là việc bình thường. Anh nhận sai, cho dù em trách anh như thế nào, anh đều chấp nhận, nhưng mà xin em đừng rời xa anh.”

“Không, anh làm rồi, sự tức giận của tôi không phải là giận dỗi, mà là tôi tuyệt đối không thể chấp nhận, không thể nào chấp nhận được.”

Trong nháy mắt thang máy đóng lại, anh ta đưa tay ra chắn cửa, hai người chúng tôi cứ nhìn nhau như thế.

Tôi rất kiên quyết, ánh mắt sáng ngời mà anh ta nhìn tôi dần dần cũng tan đi.

“Em muốn anh phải làm gì thì em mới bằng lòng rút lại những lời vừa nói?”

“Tạm biệt.”

“Không được đi.”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 35: Tôi chỉ có một câu: ‘Dù có chết cũng không khuất phục.’

Edit: 4ever13lue

Anh ta vươn tay kéo tôi, trong đầu tôi chợt lóe lên: “Bùi Vĩnh Diễm, anh hiểu rất rõ tính cách của tôi. Đinh Đinh tôi tuy ngốc nhưng mà tôi vẫn có nguyên tắc của chính mình, xin anh để ý tác phong của mình.”

Lập tức anh ta cứng đờ, tôi lập tức ấn nút thang máy.

Cửa vừa đóng, tôi rút nước mắt.

Thang máy chậm rãi đi xuống, cửa lại mở ra, nước mắt trên mặt tôi đã khô, tôi cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Lái xe của Bùi Vĩnh Diễm đã lái xe đến, tôi suy nghĩ một lát, vẫn cứ lên xe.

Nhưng kì lạ chính là lái xe không trực tiếp đưa tôi về khách sạn, anh ta lái xe rất chậm, nhưng mà trên đường quẹo vào, rốt cuộc tôi cũng phát hiện ra, tôi hỏi anh ta: “Xin hỏi anh đang làm gì vậy?”

Lái xe không nói lời nào, anh ta chỉ đưa di động cho tôi, tôi nhận lấy, đọc tin nhắn trên màn hình: “Đinh Đinh, không cần quay về khách sạn, nếu tâm tình không vui thì em có thể đi shopping đây đó. Thật lòng xin lỗi, xin em hãy quên những chuyện đã xảy ra đi, anh cam đoan với em, vĩnh viễn sẽ không bao giờ xảy ra những việc như thế này nữa.”

Tôi hét lớn một tiếng: “Lập tức quay về khách sạn cho tôi.”

Lái xe hoảng sợ, lập tức vòng lại.

————— đường phân cách —————

Trở lại khách sạn rồi, tôi thu dọn quần áo của mình, những thứ quần áo quá xa hoa không hợp với tôi, tôi cũng không cần.

Tôi lập tức mua vé máy bay trở về Thanh Đảo, thời gian là tối ngày mai. Tôi nhìn đồng hồ, thời gian còn lại phải làm gì bây giờ?

Nếu đã quyết định chia tay với Bùi Vĩnh Diễm, thì tự bản thân tôi phải thoải mái. Tôi nhìn đồng hồ, tôi đến Hồng Kông thì dù sao cũng phải mua quà cho mọi người. Thời gian còn nhiều, hẳn là tôi lên đi shopping, đi dạo núi Thái Bình, ngắm cảnh.

Hít một hơi, tôi thay quần áo rồi ra cửa.

Cả một ngày trời, tôi tắt điện thoại. Hầu hết thời gian đi dạo bên ngoài, tôi không hề lãng phí, tôi đi mua sắm cả ngày, mua quà cho ba mẹ, Đinh Đành, Chu Vi và cả Gia Tuấn.

Ngày hôm sau, tôi đi núi Thái Bình, còn đi Thanh Sơn Thiền viện nổi tiếng Hồng Kông, xin xăm cho ba mẹ, cầu chúc cho họ được mạnh khỏe.

Cuối cùng cũng đã đến giờ tôi phải quay về. Tôi đã chuẩn bị hành lý xong xuôi, còn một cái vali, tôi để đầy quà cho mọi người. Tôi nhìn bốn phía xung quanh, trong lòng cảm thấy buồn bã, nhưng tôi vẫn bước đi.

Tôi mở di động ra thì thấy mấy cuộc gọi nhỡ của Bùi Vĩnh Diễm.

Suy nghĩ một chút, tôi vẫn gọi cho anh ta.

“Vĩnh Diễm.”

“Đình Đình, em đang ở đâu?”

“Tôi phải về rồi, hẹn gặp lại sau.”

“Em thật sự phải đi sao?”

“Đương nhiên là tôi phải quay về.”

“Đình Đình, hãy nghe anh nói, em không thể đi, anh cần em.”

Tôi rất kiên quyết: “Vĩnh Diễm, tất cả mọi người đều không phải là trẻ con, xin đừng dây dưa đau khổ như thế nữa, rất không có phong độ.”

“Đình Đình, em không thể cho anh một chút cơ hội hay sao? Cho dù anh có lỗi, nhưng ít nhất thì em cũng nên cho anh cơ hội bù lại chứ?”

Giọng anh ta rất ngọt ngào, nhưng mà tôi không hề cảm động, những lời anh ta vừa nói tôi nghe cứ như thể tiếng còi chói tai vậy. Đột nhiên tôi tức giận, không khỏi cao giọng: “Bùi Vĩnh Diễm, tôi không thể cho anh cơ hội. Anh cũng giống như chồng cũ Phó Gia Tuấn của tôi, các người đều không vượt qua được sự cảm dỗ của phụ nữ. Phó Gia Tuấn phạm sai lầm, tôi đã cho anh ấy một cơ hội, anh ấy lại không biết quý trọng, tiếp tục khiến tôi tổn thương, còn anh thì sao? Anh vừa nói yêu tôi, nhưng khi tôi mới đi thì anh đã có thể để cô gái khác vào phòng mình, anh xem tôi là cái gì? Còn anh là ai chứ? Trong mắt đàn ông các người, tình yêu và dục vọng là có thể tách biệt như vậy sao? Như vậy, tôi có thể hiểu là anh vừa ôm cô gái khác trong lòng, vừa nói ‘anh yêu em, anh rất nhớ em’ trong điện thoại với vợ sao? Đây là cái mà anh gọi là tình yêu à? Cái mà các anh gọi là tình yêu, hay là chuyện trên giường này, chỉ cần tấm xong là có thể tẩy đi hết, làm như chưa bao giờ xảy ra sao?”

Nhất thời anh ta không nói gì, lời tôi nói hết sức quyết liệt, mạnh mẽ.

“Tạm biệt.”

Tôi quăng vỏ điện thoại.

Tôi ra khỏi khách sạn, một chiếc taxi đã chờ ở cửa, phục vụ khách sạn đẩy hành lý ra cho tôi.

Tài xế taxi lập tức xuống xe mở cửa cho tôi xong rồi mang hành lý của tôi để vào trong xe.

Tôi vừa định xuống xe thì thấy chiếc Maybach của Bùi Vĩnh Diễm. Cửa kính kéo xuống, Bùi phu nhân xuất hiện trước mặt tôi.

Lão yêu bà này, bà ta còn muốn đuổi giết tận cùng sao? Lòng tôi hừ một tiếng.

Bùi phu nhân xuống xe, sắc mặt bà ta rất xấu, nhìn thấy tôi, lòng này bà ta lập tức nhấn lại một chỗ.

Căn bản là tôi không muốn để ý bà ta, không ngờ bà ta bước đến trước mặt tôi, mở miệng nói trước, giọng bà ta dữ dội như sóng cuộn.

“Cô Đình, cô có ý gì đây?”

Tôi không hiểu lắm: “Ý gì là sao? Bùi phu nhân, tôi đã từ chức rồi bây giờ tôi phải về nhà, chẳng lẽ điều này cũng muốn tôi phải báo với bà sao?”

“Ta không nói việc này, ta hỏi cô, vì sao cô lại chia tay với Vĩnh Diễm?”

Tôi không để ý đến bà ta, tôi vừa định lên xe thì bị bà ta ngăn lại.

“Cô Đình, cô dám chủ động chia tay với Vĩnh Diễm? Ta hỏi cô, đến tột cùng thì cô thật sự muốn bỏ rơi con ta, vẫn muốn dùng cách này áp chế ta sao?”

Cô muốn tôi giảm bớt yêu cầu, khuất phục cô sao?”

Bà ta vậy mà lại nói tôi như thế? Tôi hết sức tức giận.

“Bùi phu nhân, chuyện tình cảm tràn ngập những biến cố, không phải là tôi bỏ rơi ‘lệnh công tử’, mà là con trai bà bỏ rơi tôi. Đây là chuyện rất bình thường, anh ta cũng không phải là cậu thiếu niên hai mươi tuổi, anh ta sẽ không thể không vượt qua được chuyện này. Theo lời của bà thì có rất nhiều thiên kim giàu có sẵn sàng làm vợ anh ta, cho nên không cần một người phụ nữ không biết tốt xấu như tôi đâu.”

Nhất thời bà ta tức giận xanh cả mặt, giọng nói cũng run lên: “Cô thật sự là không biết tốt xấu, cô thấy con của ta không tốt ở chỗ nào? Cô tùy tiện muốn bỏ là bỏ sao?”

Tôi cũng không khách khí đáp lại: “Vậy thì, Bùi phu nhân, bà lại muốn tôi làm gì đây? Tôi là thịt trên thớt sao? Bà muốn chặt thì chặt, muốn đập thì đập sao? Nhà họ Bùi các người là cao cao tại thượng, tôi kèm côi lăm, cho nên những điều khoản của bà, vẫn là nên để cho người phụ nữ khác làm nhà họ Bùi của bà nở mày nở mặt đi.”

Sắc mặt Bùi phu nhân thay đổi, nhưng lòng tôi lại cảm thấy sáng khoái. Lão yêu bà này, mỗi ngày ăn nhân sâm núi Trường Bạch, uống canh hải sâm, cả người bà ta trông như yêu tinh ngàn năm, không có ai dám chống đối bà ta như vậy. Người khác thì sợ bà ta là phu nhân của nhân vật có tiếng, nhưng xin lỗi, tôi không sợ.

Rốt cuộc tôi mở cửa xe, Bùi phu nhân lại gọi tôi, xem ra là bà ta không nhịn được nữa rồi, bà ta kéo tôi lại nói: “Cô Đinh, Vĩnh Diễm vẫn tự nhốt mình trong phòng suốt hai ngày, cho đến bây giờ chưa bao giờ tinh thần nó sa sút như vậy, ta cho cô một cơ hội nữa. Ta hỏi cô, rốt cuộc cô có đồng ý kết hôn với Vĩnh Diễm hay là không?”

Cho... tôi một cơ hội nữa? Tôi cười lạnh trong lòng, bà ta gọi đây là gì chứ? Là cầu hôn hay là bức hôn? Có ai cầu hôn theo cách của bà ta không? Xem tôi là kẻ gây tội tày trời, cần sự tha thứ của bà ta hay sao? Lại còn tỏ ra đáng thương mà cho tôi cơ hội?

Tôi chỉnh lại kính râm, bình tĩnh lên xe, trong lúc đóng cửa xe, tôi nghiêm túc nói với bà ta: “Tạm biệt Bùi phu nhân. Chúc bà ngọc thể an khang.”

Nhất thời bà ta tức giận giậm chân, xe taxi vừa chạy, bà ta lấy tay đập lên cửa xe hòng ngăn lại.

Tôi cười lạnh, đây là mà người tự cho mình là ‘hoàng thái hậu’ quyền quý đây sao? Cảm ơn trời đất khi tôi không phải trở thành thành một trong các người.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 36: Chồng cũ đến hóa giải mối nguy

Edit: 4ever13lue

Bây giờ tôi không hề nói chuyện với Bùi phu nhân, tôi thật muốn xem thử bà ta sẽ làm gì tôi.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, tôi bị giam ở phòng tạm giam cùng với hai cô gái nữa, hai người kia không biết là hít ma túy hay là bởi vì ăn cắp mà bị bắt. Họ không ngừng gào thét trong phòng giam, như thể làm trò hề. Tôi không giống họ, tôi chỉ tìm một góc sáng sủa, ngồi xuống đó im lặng không nói thời nào.

Chỉ một lát sau, hai cô gái kia rốt cuộc cũng đến phá quấy tôi, tôi không trốn được, chỉ có thể lớn tiếng gọi cảnh sát đến. Có lẽ là cảnh sát cũng thấy tôi rất đáng hoàng, không hề gào thét, cho nên cuối cùng tôi được phép bị giam một mình một phòng giam, tôi có thể uống nước, cũng có thể ăn chút bánh mì, nhưng vẫn là không tự do. Trước khi Bùi phu nhân rút đơn kiện thì tôi không được rời khỏi cục cảnh sát.

Tôi cảm thấy rất cô đơn và bất an, chín giờ trôi qua, tôi vẫn chờ điện thoại của Gia Tuấn.

“Gia Tuấn.” Nhận được điện thoại của anh, rất nhiều cảm xúc trong tôi bộc phát.

Anh ấy nghe xong lời tôi kể, ban đầu anh ấy im lặng một lát, sau đó mới nói: “Anh đã hiểu rõ chuyện này, mặc kệ ý của đối phương ra sao, em hãy nhớ kỹ một chuyện, trước khi anh đến đó, em không được trả lời bất cứ điều gì. Bởi vì họ có thể lợi dụng sơ hở trong câu trả lời của em, cho nên em hãy cứ giữ im lặng. Tin tưởng anh, anh nhất định đến xử lý cho em.”

Nhất thời tôi rất xấu hổ, cũng rất cảm động, tâm tình bình yên trở lại.

Lời nói của Gia Tuấn tràn ngập sự kiên định và ấm áp, giống như một dòng nước ấm, chậm rãi chảy vào tim tôi. Tôi xúc động một hồi, rốt cuộc tâm tình có thể yên bình trở lại, tôi không hề sợ hãi nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, một nữ cảnh sát tìm tôi, “Cô Đinh, có người đến gặp cô.”

Tôi xoa xoa thắt lưng, vừa đứng lên thì thấy Bùi Vĩnh Diễm đứng bên ngoài.

Anh ta hết sức lo lắng, ánh mắt không ngừng tìm kiếm tôi, sau khi thấy tôi không sao, sắc mặt anh ta cũng bớt lo lắng.

“Đinh Đinh.”

Cách hàng rào chắn, anh ta nắm chặt tay tôi, vô cùng đau lòng cầm tay tôi dán lên mặt anh ta.

“Thật xin lỗi. Đinh Đinh, thật lòng xin lỗi.” Anh ta không ngừng hôn tay tôi, liên tục giải thích, “Anh không biết sẽ xảy ra chuyện như thế này.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với chiếc vòng cổ kia?”

“Vòng cổ là do mẹ cho anh.” Bùi Vĩnh Diễm ngập ngừng, “Bà ấy... vốn nói rằng lần này anh quay về Hồng Kông thì cầu hôn với Từ Kỳ, tặng chiếc vòng cổ này cho Từ Kỳ, nhưng mà anh đã không nghe lời mẹ.”

Tôi không lên tiếng.

“Sau đó bà ấy lấy lại chiếc vòng cổ, căn bản anh không ngờ bà ấy sẽ làm như vậy.”

Tôi mới nói: “Vĩnh Diễm, tôi thật sự không muốn dính dáng đến gia tộc các người, tôi chỉ muốn làm một người phụ nữ đơn giản, tôi cũng không muốn có ân oán với mấy nhà giàu các anh. Xin anh làm ơn để tôi thuận lợi rời khỏi đi, có được không?”

“Đinh Đinh, bỏ qua ân oán này kia đi, chỉ nói về chúng ta thôi. Nếu em ở lại, anh sẽ cầu xin mẹ, mẹ anh sẽ chấp nhận em.”

Tôi không đồng tình: “Vĩnh Diễm, tôi đã làm gì sai sao? Tôi cần bà ta tha thứ và chấp nhận sao? Tôi không thể chấp nhận được kiểu tư tưởng này của anh. Nhà họ Bùi các người hãm hại tôi, nhốt tôi trong hoàn cảnh này, hiện tại là bà ta phải giải thích với tôi, anh phải chủ động giải thích với cảnh sát chuyện này mới đúng. Anh thậm chí không giải thích mà còn đứng về phía mẹ mình.” Tôi vô cùng thất vọng.

“Đinh Đinh, ý anh không phải vậy, anh không biết là mẹ anh sẽ đối xử với em như thế. Nếu anh biết thì anh cũng sẽ không cho phép bà ấy làm vậy đâu. Trên thực tế, ngày hôm qua sau khi gác điện thoại, anh rất muốn đến sân bay giữ em lại, nhưng mà anh không có dũng khí, cho nên một mình anh đi uống rượu, anh không mang đi động theo. Em tin anh đi, anh thật sự không biết gì cả.”

Tôi lắc đầu: “Vĩnh Diễm, luật sư của Bùi phu nhân đã đến tìm tôi nói chuyện. Anh ta hỏi ý tôi, tôi chỉ có thể nói sáu chữ ‘thà chết chứ không chịu nhục’. Thật lòng xin lỗi Vĩnh Diễm, nếu hiện tại anh chỉ lặng lẽ nộp tiền bảo lãnh để tôi ra ngoài mà không một lời giải thích hợp lý, thật xin lỗi, tôi sẽ từ chối ra ngoài. Tôi phải chờ luật sư của tôi đến.”

“Luật sư của em?”

Dường như anh ta không tin tôi sẽ tìm được luật sư, nhưng giây lát sau, anh ta cũng hiểu ra.

“Ý em là Phó Gia Tuấn?”

Tôi gật đầu: “Đúng, anh ấy sẽ đến đây rất nhanh. Gia Tuấn là luật sư hạng A, tuy rằng thủ tục ở đây sẽ có một chút phiền toái, nhưng mà lấy tư cách và danh dự của anh ấy, anh ấy hoàn toàn có tư cách bảo chữa cho tôi, thay tôi đánh trận này.”

Bùi Vĩnh Diễm nhìn tôi, anh ta thấy sự kiên quyết trong mắt tôi. Thật lâu sau, anh ta thở dài.

Bên kia cảnh sát giục tôi: “Có nộp tiền bảo lãnh không?”

Bùi Vĩnh Diễm quay đầu lại: “Có.”

Tôi trả lời: “Không cần.”

Lần thứ hai anh ta nhìn tôi.

Tôi biết, tôi là một người có tính cách quật cường, hiện tôi lại càng thêm kiên quyết.

“Vĩnh Diễm.” Tôi rất bình tĩnh, “Tôi hy vọng anh có thể hiểu được một chuyện, tình yêu là chân thành, rất thuần khiết. Trong tình yêu không nên có yếu tố bên ngoài quá nhiều. Tuy rằng Đinh Đinh tôi chỉ là một cô gái bình thường, ý nghĩ của tôi đơn giản, cũng rất ngốc nghếch, nhưng mà tôi không thể nào chịu nhận nhục được. Thật đáng tiếc, tôi và anh giống như hai đường thẳng song song vậy, chúng ta không hợp, cũng không có cách nào bên nhau đến cùng.”

“Em có thể kí nộp tiền bảo lãnh trước rồi nói sau không?”

Tôi nhìn khuôn mặt anh ta, không nói nời nào, mới có một ngày đêm mà anh ta đã tiêu tụy như thế, vì sao lại phải như vậy chứ? Tôi nhắm mắt.

Anh ta ảm đạm nói: “Anh không muốn để em ở trong này, như vậy anh rất khó chịu.”

Tôi thở dài: “Vĩnh Diễm, cảm ơn anh, chỉ là nếu như cứ để anh nộp tiền bảo lãnh ra ngoài, không có một lời giải thích rõ ràng, tôi lại càng không đồng ý như thế. Tôi tình nguyện đứng ở đây chờ chân tướng sự việc rõ ràng.”

“Đình Đình.” Anh ta đưa tay về phía tôi, áp bàn tay tôi lên mặt anh ta, không ngừng khò sở.

Tôi rút tay về, bình tĩnh khuyên anh ta: “Anh về trước giải thích rõ ràng chuyện này với Bùi phu nhân đi.”

————— đường phân cách —————

Tôi ngồi trong phòng thẩm vấn, nghĩ lại những chuyện đã xảy ra vừa qua, thật sự tôi lại có một chút hối hận. Bùi Vĩnh Diễm nộp tiền bảo lãnh tôi, vì sao tôi lại không ra ngoài cùng anh ta? Ở trong này ăn không ngồi chờ, hít khí lạnh, còn phải nghe người ta khóc gào, cả đời tôi chưa từng trải qua đãi ngộ tốt đến thế này.

Tôi lại ảm đạm, nếu như tôi chấp nhận tiền bảo lãnh của Bùi Vĩnh Diễm rồi sẽ ra sao? Không, tôi không cần. Bùi phu nhân cao cao tại thượng, bà ta đã quen được người ta nịnh hót, tôi không thể khuất phục bà ta như thế. Đầu tiên là tôi không phải con dâu bà ta, thứ hai là nguyên nhân cho chuyện này chính là sự hà khắc của bà ta. Còn nữa, bà ta hãm hại tôi, tôi không thể cứ ra ngoài như vậy mà không lấy lại được danh dự của mình, như vậy rất uất ức.

Khi làm nhân viên ở Phiếm Hoa, tôi bị người ta hãm hại, khi đó tôi không làm thế nào được, nhưng hiện tại tôi biết rõ ràng chính là bà ta hãm hại tôi. Nếu thật sự tôi để Bùi Vĩnh Diễm nộp tiền bảo lãnh thì bà ta sẽ nghĩ như thế nào? Sẽ cho rằng là tôi cố ý chia rẽ quan hệ của mẹ con họ?”

Thà chết chứ không chịu nhục.

Cảnh sát lại đưa com cho tôi: “Cô Đình, anh Bùi Vĩnh Diễm có dặn dò đem com cho cô.”

Tôi im lặng nhìn mấy hộp com này, tuy rằng chỉ là cặp lồng đựng com mà thôi, nhưng mà thức ăn trong đó nhìn rất ngon miệng, xem ra anh ta rất dụng tâm.

Tôi sẽ cứ như vậy ở lại cục cảnh sao?

Tôi lại phải ở lại cục cảnh sát thêm một ngày. Ngày hôm sau, rốt cuộc tôi thấy Gia Tuấn đã đến.

Cảnh sát cho tôi biết có người muốn gặp tôi, tôi nhìn thấy là Gia Tuấn, tôi không ngờ anh ấy sẽ xuất hiện trước mặt tôi nhanh như thế. Trong nháy mắt tôi như nhìn thấy thiên thần giáng thế.

“Gia Tuấn.” Tôi hồn nhiên quên hết mọi ân oán, lập tức vui vẻ hẳn lên. Cảnh sát đưa tôi vào một phòng thẩm vấn để chúng tôi tự nói chuyện.

Cảnh sát vừa đóng cửa lại, tôi lập tức bỏ nhào vào trong lòng Gia Tuấn, không ngừng cảm thấy uất ức.

Anh ấy nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu tôi, cầm anh dán lên trên trán tôi, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, chỉ một động tác nhỏ thôi đã khiến tôi cảm thấy chân thật. Tôi có chút buồn bình không chịu buông, nhưng mà tôi thật sự không muốn buông anh ấy ra, chỉ muốn ôm thật chặt.

Anh ấy để yên cho tôi khóc, chờ tôi khóc xong, anh ấy mới nói: “Đừng sợ.” Sau đó anh ấy lấy khăn tay ra lau nước mắt cho tôi, “Anh cam đoan sẽ không sao đâu.”

Tôi gật gật đầu.

Gia Tuấn nói với tôi: “Giấy thông hành của anh chỉ cho phép anh ở Hồng Kông bảy ngày thôi. Nhưng mà em yên tâm, anh sẽ nghĩ tất cả biện pháp. Trong vòng bảy ngày anh sẽ giải quyết chuyện này giúp em.”

Tôi uất ức nói: “Em bị hãm hại.”

Anh ấy mỉm cười an ủi tôi: “Anh không hề sợ những vụ bị hãm hại.”

“Lão yêu bà kia muốn chinh em.”

“Sở trường của anh chính là xử lý mấy lão yêu bà.”

“Vì sao em phải nghe lời bà ta chứ?”

“Đúng hơn là, vì sao chúng ta phải nghe lời bà ta.”

“Giờ em đã hiểu rồi, xem ai sợ ai.”

Anh ấy cũng cười: “Cũng không phải thế, hoàng đế còn phải sợ mấy kẻ điên, dù sao thì đối phó với người điên thì rất khó. Huống hồ em lại chính là tiểu

Đình Đình thông minh đáng yêu hay giả ngu mà.”

Bỗng nhiên tôi òa khóc, tiếng khóc của tôi lớn đến mức đủ làm lu mờ cả máy bay Boeing 737.

Anh ấy dịu dàng vỗ vỗ lưng tôi, không ngừng nói bên tai tôi: “Đừng sợ, không có gì phải sợ, anh kể chuyện xưa cho em nghe, em còn nhớ câu chuyện ba con heo lúc trước anh hay kể không?”

Tôi nghẹn ngào nói: “Ba con heo, con heo thứ nhất tên là ‘ai’, con heo thứ hai tên là ‘ở đâu’, còn con heo thứ ba là.....”

Anh ấy cười: “Đình Đình, em là ai?” (đây là đoạn đối thoại vui trong câu chuyện) “Đúng.”

“Cái gì?”

“ ‘Cái gì’ ở trên nóc nhà?”

“Ở đâu?”

“ ‘Ở đâu’ là nó.”

“Cái gì?”

“Ta không phải là ‘cái gì’, ta là ‘ai’.”

“Rốt cuộc bạn là ai?”

“Tôi nói với bạn, tôi là ‘ai’, không phải là ‘cái gì’, cái gì ở trên nóc nhà kia.”

“Ông trời.”

“ ‘Ông trời’, là ba ba của tôi.”

“Cái gì? Là ba ba của các người.”

“ ‘Cái gì’ là hấn, ‘Ông trời’ mới là ba ba của tôi.”

“Vì sao?”

“ ‘Vì sao’ là ông nội của tôi.”

.....

Hai người chúng tôi đều cười ngả nghiêng. Cười xong là lại một hồi xúc động anh ấy nhẹ nhàng đẩy tôi ra, nhìn tôi không chớp mắt. Trên lông mi của tôi đều là nước mắt, rốt cuộc anh ấy không nhịn được ôm đầu tôi đặt trước ngực anh ấy, đầu lòng gọi tôi: “Đình Đình.”

Tôi lại khóc.

Anh ấy nâng đầu tôi lên, cuối cùng anh ấy cúi đầu hôn nhẹ lên môi tôi.

“Đình Đình, em... hãy tin anh, nhất định anh sẽ làm hết sức mình, đưa em đường đường chính chính ra ngoài. Tuyệt đối anh sẽ không để em phải ở trong này một phút nào nữa.”

Lời tác giả: Gia Tuấn đến khiến cho Đình Đình cảm thấy kiên định hơn. Dù sao anh ấy và Đình Đình vẫn là hai người có tình cảm sâu nặng, chỉ cần một đoạn đối thoại cũng có thể thấy được sự ngọt ngào mà hai người từng có. Nhưng lại bởi vì hiểu lầm mà khiến cho ai cũng phải tiếc. Ngày mai hoan nghênh mọi người tiếp tục đón đọc chương 37.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 37: Ở hiền gặp lành, thoát khỏi nguy hiểm thành công

Edit: 4ever13lue

Tôi gật đầu, tôi hoàn toàn tin tưởng anh ấy, hoàn toàn tin vào anh ấy.

Hai người chúng tôi không có nhiều thời gian, trò chuyện một lát xong anh ấy lại phải đi, trong lòng tôi đột nhiên vô cùng không muốn.

Anh ấy an ủi tôi: “Chờ anh.”

Tôi nhìn bên ngoài, vali của anh ấy vẫn còn để ở đó, xem ra là anh ấy vừa mới xuống phi trường thì đến ngay cục cảnh sát.

Tôi rất áy náy: “Gia Tuấn.”

Anh ấy dịu dàng nói: “Đừng nói gì cả.”

Tôi chỉ có thể tiễn anh ấy ra đến bên ngoài phòng thẩm vấn rồi tạm biệt nhau.

Bên ngoài có không ít người đến, vô tình tôi ngẩng đầu lên thì gặp một người quen.

Trong lòng tôi vui vẻ: “Thư kí Trần? Cô Trần Mĩ Kỳ?”

Cô ấy quay đầu lại kinh ngạc: “Đỉnh Đỉnh?”

Tôi không ngờ sẽ gặp lại cô ấy, thật ra thì tôi không ghét cô ấy, tuy rằng giữa cô ấy và Bùi Vĩnh Diễm, ngoài mối quan hệ trong công việc thì còn có một mối quan hệ khác mà tôi không thích, nhưng tôi cũng không vì thế mà ghét cô ấy. Cô ấy không tệ, trong công việc, cô ấy là một nhân viên giỏi, đối với chuyện của ông chủ, cô ấy luôn rất cẩn trọng giữ mồm giữ miệng; đối với tôi, cô ấy cũng luôn khách khí. Tôi không cảm thấy ghét cô ấy.

Cô ấy thấy tôi ở cục cảnh sát thì hết sức kinh ngạc: “Sao cô lại ở đây?”

Tôi chỉ có thể cười khổ mà kể cho cô ấy chuyện đã xảy ra: “Là thế đó, là như thế, ‘tháng sáu tuyết rơi, Đậu Nga hàm oan.’”

(*Câu chuyện về nhân vật Đậu Nga bị vu oan trong vở kịch Đậu Nga Oán.)

Cô ấy hơi đồng tình với tôi: “Bà Bùi thật quá cứng rắn, chỉ sợ rằng tổng giám đốc Bùi đã phải rất cố gắng mới có thể đã thông tứ tượng của mẹ anh ta.”

Tôi buồn rầu nói: “Bà ấy cho rằng là tôi muốn dùng cách ‘lạt mềm buộc chặt’, nhưng mà bà ấy lầm rồi.”

Trần Mĩ Kỳ suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu bà Bùi không rút đơn kiện thì cô sẽ mắc kẹt ở đây một thời gian. Tuy rằng mọi người biết là cô bị oan uổng, nhưng cho dù là đi theo trình tự thông thường thì cũng phải điều tra tìm bằng chứng. Dù thế nào thì cô cũng phải bị giám sát vài ngày. Đây là bà Bùi muốn thử thách sự kiên trì của cô.”

Tôi nổi nóng: “Được, vậy hiện tại tôi muốn xem bà ấy sẽ làm gì tôi.” Tôi phẫn nộ nói: “Dù sao thì trong mắt bà ta tôi đã là một kẻ ngu ngốc, bà ta thật sự muốn bức tôi nổi nóng, tôi sẽ cứ nói lung tung, xem về mặt của bà ta thế nào.”

Cô ấy lắc đầu, không thể nào hiểu nổi tôi.

Tôi suy nghĩ một lát, thử thăm dò cô ấy: “Cô Trần, tôi có một người bạn vừa đến Hồng Kông, dù sao thì anh ấy cũng lạ đất lạ người ở đây, nếu có chuyện gì thì anh ấy có thể hỏi cô không? Cô có thể... giúp anh ấy một chút được không?”

Cô Trần suy nghĩ rồi nói: “Đỉnh Đỉnh, lúc tôi ký hợp đồng với Bùi thì, giữa hai bên từng có quy ước, tôi không được nói ra những chuyện cơ mật. Nếu bạn của cô chỉ đơn giản là đi du lịch hoặc có cần sự cố vấn về phương diện cá nhân thì tôi có thể giúp được.”

Tôi cũng hơi nản lòng.

Cô Trần lại hỏi tôi: “Người bạn mà cô nói có phải là Phó Gia Tuấn không?”

Tôi gật đầu: “Là anh ấy.”

Cô Trần mỉm cười: “Tôi cũng nghĩ có thể là anh ấy.”

Cô Trần dừng một chút, lại nói với tôi: “Đỉnh Đỉnh, thật ra thì bây giờ vẫn có cách khác có thể giúp cô thuận lợi ra ngoài.”

“Cách gì?”

“Nếu như hiện tại có một nhân vật có tiếng hoặc có uy tín danh dự ra mặt đảm bảo sự trong sạch của cô thì cô có thể được tạm tha.”

Tôi lại thờ dãi: “Làm sao tôi tìm được người như thế chứ?”

“Có một người nhất định sẽ giúp cô.”

“Là ai.”

“Là.” Cô ấy suy nghĩ một lát, “Nếu cô đồng ý, tôi có thể tìm người này, chỉ là bà Bùi có thể được xem là phu nhân trong giới thượng lưu, nếu như người này ra mặt, có lẽ sẽ đắc tội với bà Bùi. Phải xem người này có đồng ý rat ay giúp đỡ hay không.”

Tôi không hiểu: “Cô nói nghe thần bí quá, người này là ai vậy?”

Cô Trần lo lắng: “Nói thật thì tôi cũng không muốn có quan hệ gì với nhà họ Bùi cả. Ra khỏi đó rồi thì chẳng ai muốn tiếp xúc nữa. Như vậy đi, cô Đinh, tôi sẽ thay cô liên hệ với người này, cô tự mình nói chi tiết với họ. Nếu người này đồng ý đảm bảo cho cô thì cô có thể thuận lợi ra ngoài. Chỉ là, Đinh Đinh, có một việc tôi không hiểu, Bùi Vĩnh Diễm nhất định sẽ nghĩ cách nộp tiền bảo lãnh cô, vì sao cô lại không chấp nhận?”

Tôi rất kiên quyết: “Là do tôi không muốn mình bị nhà họ Bùi đưa vào đây, rồi cũng lại do chính họ đưa tôi ra ngoài. Như thế tôi phải nghe theo sự sắp xếp của nhà họ Bùi bọn họ, tôi không phải là quân cờ, tôi cũng không phải là miếng thịt để tùy ý bọn họ cắt.”

Cô ấy cười: “Cô thật là có cá tính... Có thể chính là do tính cách này của cô mà khiến cho Bùi Vĩnh Diễm nhớ mãi không quên.”

Tôi không nhận được hỏi cô ấy: “Cô Trần, cô... có yêu Bùi Vĩnh Diễm không?”

Cô ấy hết sức hiểu kì nhìn tôi. Tôi hiểu là tôi hỏi như vậy rất là đường đột, cho nên tôi vội vàng cúi đầu xuống.

Tôi nhìn thấy tình cảm phức tạp trong mắt cô ấy. Ngay sau đó, cô ấy lại nói: “Được gả vào một nhà giàu có, lại có một người chồng xuất sắc như vậy, đây chính là ước mơ của hầu hết các cô gái. Nhưng điều quan trọng nhất là phải biết lượng sức mình, có những người không nganh hàng với mình, cho dù có cố gắng tranh giành thì cũng vô dụng.”

Tôi không khỏi thở dài: “Thật ra so với tôi thì cô hợp với anh ta hơn.”

Cô ấy rộng lượng nói: “Cô nghĩ nhiều quá rồi. Cô Đinh, thật ra anh ta chỉ là ông chủ của tôi mà thôi, lúc đó quan hệ của chúng tôi chỉ là quan hệ trên mặt hợp đồng mà thôi. Bây giờ hợp đồng đã hủy, không ai nợ ai gì cả. Thật ra...” Cô ấy rất thẳng thắn nói: “Không gạt cô, khi tôi ở cạnh Bùi Vĩnh Diễm, anh ta cũng rất khách sáo với tôi, nhưng mà cho đến cùng thì anh ta cũng không hề yêu tôi.”

Tôi vội vàng nói: “Cô Trần, thật ra... thật ra cô là một người đặc biệt, vừa có tình cảm nhưng lại vẫn luôn cố gắng trong công việc.”

Cô ấy cười: “Cô này. Được rồi, chúng ta không đề cập đến chuyện xưa nữa. Bây giờ tôi đã có ông chủ mới rồi, nói về công việc thì tôi cũng phải cảm ơn Bùi Vĩnh Diễm đã viết thư đề cử cho tôi.”

A, từ đáy lòng tôi tán thưởng, một cô gái mà có thể sống thanh tỉnh như vậy, thật sự rất tốt.

“Tôi về trước đây, Đinh Đinh, tôi sẽ liên hệ với Phó Gia Tuấn, tôi cũng sẽ giúp cô liên hệ với người kia, chỉ là còn phải xem người ấy có đồng ý giúp cô hay không.”

“Cảm ơn cô.”

————— đường phân cách —————

Không biết đã trôi qua bao lâu, rốt cuộc tôi không chịu đựng được nữa, bắt đầu mơ màng ngủ. Trong lúc mơ hồ, cảnh sát mở cửa phòng thẩm vấn, nắm lấy cánh tay tôi: “Cô Đinh, xin mời cô đứng lên, cô có thể đi rồi.”

Tôi trở mình đứng dậy, dụi mắt hỏi: “Là bà Bùi rút đơn kiện sao?”

“Không phải, mà là có một vị phu nhân nổi tiếng ra mặt ký tên đảm bảo cho tôi, cô đã có thể ra ngoài.”

Tôi hoang mang đi theo cảnh sát, bên ngoài đúng là cô Trần Mĩ Kỳ đang đợi tôi.

Cô ấy mỉm cười với tôi: “Nào, Đinh Đinh, cô ký vào đây, làm xong thủ tục là chúng ta có thể ra ngoài.”

Tôi không thể không bội phục năng lực làm việc của cô ấy, nhưng mà đồng thời tôi lại cũng rất hoang mang. Tôi không quen biết ai ở Hồng Kông, vậy ai lại có thể kháng khái mà cứu giúp tôi như vậy.

Ký tên xong, tôi hỏi cô ấy: “Cô Trần, xin hỏi vị phu nhân đã ra mặt đảm bảo cho tôi là ai vậy?”

“Đinh Đinh, cô có còn nhớ mấy ngày trước khi cô đi dự tiệc rượu kia không? Sau khi kết thúc buổi tiệc, cô đã nhặt được một chuỗi vòng cổ ru-bi ở phòng vệ sinh đúng không?”

Tôi nhớ ra: “Đúng, đúng, đúng là có chuyện này.”

Tôi nhặt được mỗi chuỗi vòng cổ đá ru-bi, khi tôi giao nó cho Bùi Vĩnh Diễm, anh ta còn nói đây là đá màu đỏ tinh khiết, lại có kích thước rất lớn, quả

thật là vật vô cùng quý.

“Chuỗi vòng cổ đá màu đỏ kia rất xa xỉ, cho nên rất dễ dàng tra ra được ai là chủ nhân của nó. Chủ nhân của chuỗi vòng đó là chủ tịch Kỷ của tập đoàn Doanh Khoa, ông ấy cũng là đồng hương với cô.”

“A.” Tôi càng thêm kinh ngạc.

Cô Trần cho tôi biết: “Chủ tịch Kỷ cũng là người Thanh Đảo, ông ấy tên là Kỷ Vỹ. Trước khi đến Hồng Kông, ông ấy còn có biệt danh là ‘Công tử Thanh Đảo’.”

Part 2

Tôi không nhớ rõ lắm người này là ai, chỉ là tôi có nghe nhắc đến vị ‘Công tử Thanh Đảo’ này, người này ước chừng khoảng ba mươi bảy tuổi. Vài năm trước đúng là tương đối có tiếng ở Thanh Đảo. Cũng không phải là người này quá nổi danh gì, ông ta không thiện không ác, nhưng ra tay rất hào phóng lại cũng hay đi làm từ thiện, cho nên để lại ấn tượng không nhỏ trong mắt công chúng. Từ năm 2008, người này đột nhiên biến mất, nếu như không phải hôm nay trùng hợp nghe nói về người này ở Hồng Kông, tôi có nằm mơ cũng chẳng ba giờ nghĩ đến ông ta, tôi không bao giờ có liên quan đến ‘Công tử Thanh Đảo’.

(Lời tác giả: Quảng cáo một chút, mời mọi người có hứng thú hãy đọc quyền 《Cuối con đường gặp tình yêu》của tôi thì sẽ rõ chuyện về ‘Công tử Thanh Đảo’ Kỷ Vỹ này.)

Cô Trần nói với tôi: “Chiếc vòng cổ kia là vật đính ước của chủ tịch Kỷ với phu nhân. Nhưng mà bà Kỷ không cẩn thận làm mất nó trong buổi tiệc rượu kia. Chủ tịch Kỷ rất yêu thích chiếc vòng cổ đó, sau khi mất rồi, ông ấy rất đau lòng. Không ngờ cô nhặt được, cô không hề giấu làm của riêng mà ngược lại còn trả lại cho ông ấy, ông ấy rất cảm kích cô.”

“Như vậy, vị phu nhân đứng ra bảo lãnh cho tôi là bà Kỷ sao?”

“Đúng vậy, vốn chủ tịch Kỷ nghe nói việc này có liên quan đến nhà họ Bùi, ông ấy cũng hơi do dự, nhưng mà bà Kỷ rất tin tưởng cô, bà ấy đồng ý bảo lãnh cho cô, cho nên ông Kỷ cũng đồng ý.”

Thật sự là một sự biến đổi bất ngờ, Đinh Đinh lại vừa thoát khỏi nguy hiểm.

Cô Trần lại cho tôi biết: “Đinh, Đinh, còn một việc nữa, bà Bùi đã rút đơn kiện rồi.”

Tôi cũng không cảm thấy hiếu kỳ, nếu thật sự Bùi Vĩnh Diễm kiên quyết đấu tranh với mẹ mình, thì bà ta chỉ có cách đồng ý, bởi vì bà ta chỉ có một đứa con mà thôi.

Cô Trần xúc động: “Phó Gia Tuấn quả thật là người có năng lực. Tôi không biết anh ấy nói gì với bà Bùi. Chiều hôm qua anh ấy tự mình đến gặp bà Bùi, sau khi bà Bùi trò chuyện với anh ấy xong thì đồng ý rút đơn kiện.”

A, là Gia Tuấn?

Tôi cũng có chút bất ngờ, thật sự là vào thời điểm khó khăn nhất thì Gia Tuấn như có phép thần vậy, chỉ một nước cờ đã có thể khắc chế được kẻ địch.

Chúng tôi hoàn thành thủ tục xong rồi đi ra, bên ngoài cửa cục cảnh sát đã có một chiếc Bentley màu trắng đang đậu.

Cửa xe mở ra, bên trong có một vị phu nhân nhẹ nhàng mỉm cười với tôi. Nói vậy thì đây chính là bà nhà của chủ tịch Kỷ sao?

Giọng của bà ấy rất dịu dàng: “Xin chào cô Đinh.”

“Xin chào bà Kỷ.”

Cô Trần nói: “Đinh Đinh, chúng ta đã từng là đồng nghiệp, chuyện hôm nay xem như là giúp đỡ nhau đi, không cần giữ trong lòng, sau này có cơ hội gặp lại sau.” Sau đó cô ấy đưa cho tôi một cái phong bì, “Đây là Phó Gia Tuấn nhờ tôi đưa cho cô. Anh ấy biết tôi sẽ đến đón cô, cho nên đã đăng ký xong khách sạn cho cô rồi, cô trở về nghỉ ngơi đi.”

Tôi vô cùng biết ơn cô ấy: “Cô Trần, cảm ơn cô.”

Cô ấy bắt tay tôi: “Chúc cô mọi việc đều thuận lợi.”

Tôi rất xúc động: “Tôi cũng chúc cô luôn khỏe mạnh.”

Cô ấy đeo kính râm vào, khởi động xe, sau đó vẫy tay với tôi rồi lái xe đi.

Tôi hết sức quý trọng cô ấy, đây mới là mẫu người nhanh nhẹn thời nay, từ đầu đến cuối vẫn thông dong tự tại, lại cũng rất khiêm tốn.

Trần Mĩ Kỳ đi rồi, lúc này tôi mới ngồi vào xe bà Kỷ, ngồi vào xong, lúc này tôi mới nhìn rõ gương mặt của bà Kỷ. Vừa nhìn thấy, trong lòng tôi tán thưởng, vị phu nhân này có vẻ ngoài rất sáng sủa, không thể nói là quá xinh đẹp, nhưng khí chất và sự tươi tắn của bà ấy quả thật làm cho con người ta

cảm thấy một mùa xuân ấm áp. Bà ấy thật sự là một người xinh đẹp thoát tục.

Bà ấy thân thiết mỉm cười với tôi: “Tôi nghe nói là cô nhặt được chiếc vòng cổ kia của tôi, vốn là nên cảm ơn cô sớm hơn, nhưng mà ngay đúng lúc con tôi bị ốm, cho nên không có thời gian tìm cô.”

Lúc này tôi mới nhớ ra: “Bà Kỷ, chúng ta đã từng gặp nhau ở bữa tiệc rượu đêm đó. Hôm đó bà mặc váy dài màu trắng có phải không?”

Bà ấy hơi mờ mịt nhìn tôi, dừng một chút rồi xin lỗi: “Tôi... không nhớ rõ.”

Tôi vội trả lời: “Là vì đêm đó chúng ta cũng không có nói chuyện với nhau.”

Bà ấy ngượng ngùng nói: “Ý tôi không phải vậy, chỉ sợ cô chê cười, chuyện ngày hôm nay thì ngày mai tôi sẽ không nhớ, đầu óc của tôi có bệnh, cho nên không thể nhớ được chuyện xảy ra cách đó một ngày.”

A, tôi trùng lớn mắt, nào có ai tự nói chính mình có bệnh chứ?

Bên cạnh có một cô gái có vẻ là trợ lý lập tức giải đáp thắc mắc của tôi: “Vài năm trước bà Kỷ đã từng phẫu thuật tụ máu não, tuy giải phẫu thành công, nhưng mà bởi vì trong lúc giải phẫu phải dùng thuốc gây mê liều nặng, cho nên bà Kỷ bị mắc chứng mất trí nhớ. Chuyện xảy ra ngày hôm nay, chỉ cần buổi tối ngủ dậy xong thì sẽ quên hết, đều là chúng tôi nói thì bà ấy mới biết được.”

Quả thật là tôi không thể tin được trên thế giới này lại có căn bệnh như thế?

Dường như bà Kỷ hơi ngượng ngùng, rồi lại bùi ngùi nói với tôi: “Chính tôi cũng không tin được là mình sẽ mắc chứng bệnh này, mỗi sáng sớm tỉnh dậy, tôi đều rất mơ màng, trí nhớ vẫn luôn chỉ dừng lại vào năm hai mươi tuổi. Từ sau khi xảy ra chuyện này, tôi không nhớ được tôi quen chồng mình như thế nào, sao lại kết hôn, tất cả đều không nhớ rõ, thậm chí...” Về mặt bà ấy đau thương: “Ngay cả con cái của tôi, tôi cũng không nhớ rõ.”

Tôi an ủi bà ấy: “Hiện giờ nhìn bà cũng rất tốt, nói vậy thì ông Kỷ đối với bà cũng không tệ.”

Bà ấy hơi e lệ: “Chồng tôi tốt với tôi lắm, tôi là một người có bệnh, mỗi ngày đều sẽ quên ông ấy, nhưng mà ông ấy không hề chê tôi phiền, mỗi sáng sớm đều phát hình ảnh cho tôi xem, để tôi biết ông ấy là chồng tôi. Thậm chí ông ấy còn nuôi một con vẹt để mỗi sáng sớm sẽ chào buổi sáng tôi.”

Tôi cười, bà ấy chẳng nề hà gì cả, mà ở trước mặt tôi nói ra chuyện này y như một đứa trẻ. Nếu tự mình không cảm thấy vui, thì hẳn là sẽ không thoải mái như vậy với một người xa lạ. Xem ra bà ấy rất thỏa mãn với hiện tại.”

Tôi cảm kích nói: “Xin cảm ơn ba Kỷ đã kháng khái giúp đỡ.”

Bà Kỷ hỏi tôi: “Tôi nghe nói cô cũng là người Thanh Đảo, đúng không? Cho nên chúng ta vẫn là đồng hương. Nếu đã là đồng hương thì càng nên giúp đỡ nhau.”

Trợ lý của bà Kỷ nói: “Ông Kỷ đã liên hệ với anh Bùi Vĩnh Diễm rồi, anh ta cũng biết chuyện này, cho nên cô Đình không cần lo lắng. Cô cứ quay về khách sạn nghỉ ngơi trước đi.”

Tôi nhẹ lòng hẳn, thật sự là người ngốc thì có phúc, tôi quá may mắn.

Bà Kỷ đưa tôi về khách sạn, sau khi xuống xe, bà ấy chân thành nói với tôi: “Cô Đình, lần sau nếu gặp lại, chỉ sợ tôi đã quên cô rồi. Nếu thật sự như vậy thì mong cô đừng để bụng.”

Nét mặt và giọng nói của bà ấy rất nhẹ nhàng, hoàn toàn trái ngược với kiểu cả vú lấp miệng em của bà Bùi. Bà Bùi rất ngạo mạn, thiếu lịch sự, trong khi bà Kỷ này rất nho nhã, lễ độ, bà ấy đáng để mọi người tôn trọng.

Tôi thoải mái trở lại khách sạn, vào phòng tắm rửa xong, tôi ngã lên giường, lập tức gọi điện thoại cho Gia Tuấn.”

Anh ấy nói với tôi: “Đình Đình, anh còn đang trò chuyện cùng hai người bạn, có lẽ sẽ về trễ, buổi tối anh không thể ăn cơm với em được.”

“Không sao, anh cứ làm việc của anh đi.”

Gác điện thoại, tôi thoải mái thả lỏng thất lưng, sau đó xuống giường đi ăn cơm. Tôi ngồi ngốc của cục cảnh sát suốt ba ngày trời, thật sự là lao lực quá độ, bây giờ được thả ra rồi, quả thật là có thể ăn một bữa no nê.

Tôi thưởng thức xong bữa ăn ngon, vỗ bụng, tôi thoải mái mỉm cười. Rốt cuộc cũng được ăn no rồi, bây giờ có thể đi ngủ.

Mới vừa ra khỏi nhà ăn, tôi lại giật mình.

(Đình Đình lại gặp phải chuyện gì đây? Hai tình địch Bùi Vĩnh Diễm và Phó Gia Tuấn nếu gặp mặt sẽ tạo ra tia lửa gì đây? Mời mọi người tiếp tục theo dõi chương sau: “Tình cảm sâu nặng không có kết quả, Bùi Vĩnh Diễm bị hạ nốc-ao”.)

P/S: Chương này có sự xuất hiện của nhân vật Kỷ Vỹ và vợ (nhân vật trong quyển «Cuối con đường gặp tình yêu»), nhưng do em chưa đọc truyện này, cho nên hiện vẫn chưa rõ nên xưng hô như thế nào, vì không rõ tuổi tác của họ ạ.

Mong mọi người thông cảm và ai biết thì có thể giúp em đoạn này được không ạ? em cảm ơn ạ!

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 38: Tình cảm sâu nặng không có kết quả, Bùi Vĩnh Diễm bị hạ nốc-ao

Edit: 4ever13lue

Một người đàn ông gầy gò đứng trước mặt tôi, Bùi Vĩnh Diễm không khỏi khiến tôi phải xúc động.

Anh ta vừa nhìn thấy tôi, vẻ mặt anh ta đau buồn, tràn đầy sự cô đơn.

“Vĩnh Diễm.”

“Đình Đình.”

Tôi cũng không muốn trách anh ta, dù sao thì anh ta cũng đã đấu tranh với mẹ mình rất nhiều. Suy cho cùng là do chúng tôi không có duyên phận.

Tôi nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đến quán cà phê ngồi nói chuyện đi.”

Sau khi ngồi xuống, phục vụ mỉm cười hỏi chúng tôi muốn dùng gì, Bùi Vĩnh Diễm gọi cà phê cho tôi, tôi ngăn anh ta lại.

“Xin hãy đổi thành nước trái cây giúp tôi.”

Người phục vụ đi rồi, tôi mới nói với Bùi Vĩnh Diễm: “Thật ra tôi vẫn không thích uống cà phê, nó vừa ngọt, lại vừa đắng, tuy rằng có thể làm cho người ta tỉnh táo, nhưng không thể giải khát. Nếu phải so sánh thì tôi thích cái gì vừa có lợi lại vừa kinh tế hơn, giống như nước trái cây, nước khoáng. Tuy rằng không được thanh nhả lắm, nhưng rất phù hợp với tính cách thẳng thắn của tôi.”

“Thật lòng xin lỗi Đình Đình. Bởi vì mẹ anh cố chấp, cho nên khiến cho em bị oan ức. Anh thay mẹ mình xin lỗi em.”

Tôi không hề đùa cợt: “Cũng xin anh thay tôi cúi đầu tạ ơn bà Bùi, cảm ơn bà ấy đã nương tay.”

Anh ta dừng lại, vẻ mặt hết sức phức tạp. Tôi cũng thản nhiên nhìn anh ta, nhưng vẻ mặt không hề day dứt.

Anh ta thật sự rất tiêu tụy, hốc mắt hõm vào, mí mắt xám xịt. Đôi mắt anh ta vốn rất đẹp, nhưng bây giờ cũng bị mệt mỏi che kín. Trong lòng tôi lại chấn động, một người đàn ông như vậy mà lại hao tổn tinh thần vì tôi. Hẳn là tôi phải mừng thầm trong lòng chứ nhỉ?

Tôi thở dài.

Người phục vụ bưng nước trái cây và cà phê đến, nhưng cả hai chúng tôi đều không động vào.

Thật lâu sau anh ta mới hỏi tôi: “Em... thôi việc rồi... có tính toán gì tiếp theo không?”

Tôi cân nhắc nói: “Tôi sẽ tìm một công việc khác, có thể sẽ không làm công việc thiết kế, bởi vì tôi chỉ là một người không học nhiều, trong khi thiết kế phải là trời cho mới có thể làm được. Tôi cũng không có cái tài ấy, cho nên tôi cũng quyết tâm tìm một công việc khác.”

“Bằng không?” Anh ta cố gắng mỉm cười: “Em đi làm giáo viên đi.”

“Giáo viên?” Tôi kinh ngạc, nhưng rồi tôi mỉm cười: “Bùi Vĩnh Diễm, anh có biết không? Ở trường tôi là một học sinh vừa kém cỏi, vừa lì lợm, bây giờ anh lại bảo tôi đi làm giáo viên? Vậy anh nói thử xem tôi thích hợp đi dạy cái gì? Dạy mấy đứa trẻ làm thế nào đối đầu với thầy cô sao?”

“Đình Đình, em biết không? Tính cách của em khiến anh liên tưởng đến các chính trị gia, ngôn từ của họ rất sâu rộng, nghe qua thì rất nhẹ nhàng băng quơ, nhưng thực chất thì đều là câu chữ sâu xa.”

Tôi cũng cười.

Anh ta muốn nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng mới nói: “Em biết không, ở thị trấn nhỏ bên cạnh căn nhà của anh ở Canada có một trường tiểu học. Anh đã

từng làm giáo viên ở đó hai tháng. Kỳ thật thì có thể em không tin, nhưng anh rất thích công việc đó, cũng giống như khi em tiếp xúc với di Lữ vậy. Thoạt nhìn thì họ là những người không có nhiều suy nghĩ, nói chuyện lung tung, nhưng trên thực tế, họ vui vẻ với cuộc sống này hơn chúng ta. Họ có thể giới của riêng mình, khi thật sự tiếp xúc với họ thì sẽ phát hiện chính mình cũng trở nên đơn thuần hơn rất nhiều.”

Tôi chỉ cười không nói gì.

Anh ta nhìn tôi: “Nếu như anh buông bỏ hết mọi thứ, cùng em đến Canada, chúng ta đến thị trấn nhỏ kia, làm một đôi giáo viên, em có đồng ý không?”

A? Anh ta nói như vậy, tôi thật sự bất ngờ.

Còn chuyện gì cảm động hơn nữa, không vui cũng không buồn, giống như cuộc sống ẩn náu sâu trong Nam Sơn của Đào Uyên Minh, thật sự làm cho người ta mong đợi. Có thể câu cá bên hồ, có thể ngắm cảnh mùa đông trên hồ, có thể nuôi thỏ, nuôi cáo. Đây là anh ta đang hấp dẫn tôi, làm cho tôi quên đi tất cả để đi cùng anh ta.

Tôi hít sâu một hơi: “Không. Vĩnh Diễm, tôi không muốn đi.”

Tôi thật sự rất bình tĩnh.

“Vĩnh Diễm, có thể là chúng ta sẽ rất thích cuộc sống như vậy ngày một ngày hai, nhưng còn một năm, rồi hai năm thì sao? Anh có thể buông bỏ tất cả sao? Anh đi rồi, cha mẹ anh vẫn còn Bùi thị, việc làm ăn phải làm sao bây giờ?”

“Đều có thể bỏ hết.”

Tôi hơi cảm động. Nếu bây giờ tôi đồng ý, hẳn là anh ta sẽ lập tức đưa tôi cao chạy xa bay đấy chứ?

Không, không thể nào.

Anh ta gần từng tiếng nói với tôi: “Anh bỏ hết mọi thứ ở đây, em hãy đi theo anh đi.”

Tôi lắc đầu: “Vĩnh Diễm, chúng ta thuộc hai thế giới khác nhau, anh lớn lên ở Hồng Kông, đi du học nước ngoài. Còn tôi, tôi lớn lên trong một gia đình công nhân, học chưa hết đại học, không được nhận sự giáo dục theo kiểu giới thượng lưu. Thật sự là hai người chúng ta giống như ở hai hành tinh khác nhau, đều tỏa sáng nhưng chỉ có thể nhìn nhau từ xa xa, vĩnh viễn không thể tiếp xúc.” Tôi hít vào một hơi, tiếp tục nói: “Thật ra anh không có sai, anh cũng không cần tôi phải tha thứ bất kỳ điều gì. Về phần bà Bùi, thật ra thì bà ấy cũng chỉ xuất phát từ việc muốn bảo vệ con của mình mà thôi, bà ấy càng không hề sai.”

(lời tác giả: Nói một chút về luật hôn nhân ở Hồng Kông. Từ năm 1972 thì Hồng Kông trở thành khu tự trị, có pháp luật riêng. Từ năm 1972, Hồng Kông cho phép một người chồng có nhiều vợ, cưới thêm vợ bé là hợp pháp. Cho nên có rất nhiều người giàu có đều có nhiều vợ, giống như một nhân vật nổi tiếng của Hồng Kông, ông Hoắc Anh Đông, ông ấy có ba người vợ. Còn có chủ tịch danh dự Lâm Bách Hân của truyền hình A Châu, ông ta cũng có ba người vợ. Ông Chu Phụng Phủ, người sáng lập tập đoàn Chu Sinh Sinh, cũng có rất nhiều vợ. Cho đến hiện nay, những người giàu có ở Hồng Kông cũng vẫn có hiện tượng công khai cưới vợ bé. Tỉ như vua cờ bạc nổi tiếng Hà Hồng Sơn cũng có bốn vợ. Trong quyển 《Cuối con đường gặp tình yêu》，tôi cũng đề cho Kỷ Vỹ chưa ly hôn với Chu Thành Viên mà đồng thời kết hôn với Kiều Mạt, là vì tôi viết theo tình hình hiện tại của Hồng Kông. Cho nên với cách làm của bà Bùi là để một người ở bên cạnh chăm sóc con trai mình, đây là chuyện bình thường, mà bởi vì do hoàn cảnh sống của Bùi Vĩnh Diễm cũng khiến cho anh ta không cảm thấy đây là chuyện gì đáng nói. Anh ta vẫn chỉ luôn lo làm việc, những việc này anh ta cũng không xem trọng. Cho đến khi anh ta theo đuổi Đinh Đình, anh ta mới hiểu ra quan điểm của bản thân là sai.)

Bùi Vĩnh Diễm nói khẽ: “Đinh Đình, em biết không? Bên cạnh anh không có người phụ nữ nào vừa thông minh vừa rộng lượng như em. Từ trước đến giờ, mẹ anh chỉ xem anh như một công cụ để củng cố địa vị của mình. Bạn gái của anh thì xem anh như bậc thang để bước vào nhà giàu. Em họ anh lại xem anh như một cái vỏ bọc vinh dự. Chính là họ đều yêu anh, nhưng thứ tình yêu này đều mang theo tư tưởng hiệu quả và lợi ích. Chui có em là cho anh cảm giác rất tự nhiên. Lần đầu tiên anh cảm nhận được tình cảm của mình, không phải là quen biết một cô gái chỉ với mục đích kết hôn. Đinh Đình, trước khi quen biết em, anh cũng đã cho rằng hôn nhân của anh cũng sẽ theo sự sắp xếp của mẹ anh, cứ từng bước mà thực hiện, không yêu cũng chẳng sao. Nhưng mà bây giờ, anh không thể như vậy nữa, anh không bao giờ còn có thể chấp nhận sự sắp xếp của mẹ anh. Đây không phải là bà ấy yêu thương anh, mà là dùng anh để duy trì địa vị của mình.”

Tôi nhẹ nhàng khuyên anh ta: “Vĩnh Diễm, anh chỉ nhìn đến mặt cực đoan của một việc mà không nhìn thấy được mặt tích cực của nó. Không phải là bà Bùi không thương anh, mà là bà ấy hiểu rõ là có rất nhiều người không tốt, anh xuất thân giàu sang, nếu như bà ấy cũng nuông chiều anh, thì khó tránh được anh sẽ bị ảnh hưởng xấu, tương lai sẽ không thể phát triển sự nghiệp của nhà họ Bùi. Nếu như bà ấy không thương anh, thì sao lại dùng cách cực đoan như thế này để giữ tôi lại? Trên danh nghĩa là muốn tôi bỏ cuộc, nhưng thật ra là bà ấy muốn giữ tôi lại, cho tôi cơ hội tiếp tục chăm sóc cho anh. Tuy rằng bà ấy hơi cực đoan, nhưng mà không phải không nhận ra là bà ấy yêu thương anh. Vĩnh Diễm, tuy rằng tôi chưa làm mẹ, nhưng mà càng ngày tôi càng trưởng thành hơn. Tôi đã trải qua kết hôn, ly hôn rồi hủy hôn. Sau khi xảy ra nhiều việc như vậy, tôi mới hiểu ra một việc.”

Tôi hít thật sâu, nhớ tới ba mẹ hiền lành của tôi, tôi xúc động nói: “Cha mẹ là quan trọng nhất trong cuộc sống.”

Sắc mặt anh ta ảm đạm, trong lòng tôi cũng cảm thấy khó quá.

Tôi đứng dậy: “Tạm biệt Vĩnh Diễm.”

Tôi đi đến bên cạnh anh ta, cúi người, nhẹ nhàng hôn trên trán anh ta: “Chúc anh mọi việc tốt lành.”

Anh ta ôm lấy tôi: “Đình Đình, em đã biết là mẹ anh muốn giữ em lại, em cũng tha thứ việc anh đã làm, vậy vì sao em không thể chấp nhận anh?”

Mũi tôi chua xót: “Thật lòng xin lỗi Vĩnh Diễm.”

Anh ta khẩn cầu tôi: “Đình Đình, xin đừng chia tay với anh. Em đã ghi dấu sâu sắc vào trái tim anh, giống như một bức tường vững chắc. Bây giờ em muốn phá nó đi, em bảo anh phải làm sao bây giờ?”

Tôi nhắm mắt, thở dài: “Vĩnh Diễm, không phải là tôi không thể chấp nhận anh, mà là tôi không có can đảm chấp nhận cái vòng luẩn quẩn kia của anh. Còn cả hoàn cảnh của anh nữa, nó khiến tôi không thoải mái, tôi không có đủ can đảm để nhận sự khiêu chiến kia đâu. Thật lòng xin lỗi.”

Tôi phát tay anh ta ra: “Tạm biệt.”

Tôi xoay người đi rồi, tôi không nhìn anh ta, bởi vì tôi thật sự không đành lòng.

Tôi quay về phòng, nằm trên giường, rốt cuộc tôi cũng khóc.

Thế giới của tôi và anh ta là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Nếu muốn chúng tôi bên nhau thì thật sự là một thử thách quá lớn, tôi không thể nào làm được.

Nằm trên giường, thật lâu sau mà tôi vẫn không thể ngủ được, bên ngoài có tiếng gõ cửa rất nhỏ, là Gia Tuấn.

“Em không sao chứ?” Anh ấy hỏi tôi.

Tôi miễn cưỡng cười: “Vẫn ổn, đúng rồi, ngày mai anh có đi ra ngoài không? Nếu không em đi mua sắm với anh nhé.”

“Không được, để sau đi, bây giờ vẫn còn rất nhiều việc.”

“Được rồi, sáng sớm ngày mai chúng ta đặt vé máy bay về đi. Gia Tuấn, thật sự cảm ơn anh đã sắp xếp thời gian đến giúp em.”

Anh ấy nhẹ nhàng nói: “Nếu anh gặp khó khăn thì em cũng sẽ làm như vậy, đúng không?”

Trong lòng tôi bồi hồi. Đúng vậy, tuy rằng chúng tôi đã ly hôn, nhưng mà chúng tôi cũng từng yêu nhau. Thật sự nếu Gia Tuấn gặp chuyện, tôi cũng nhất định sẽ không chút do dự bỏ hết mọi việc đang làm mà lao đến bên cạnh anh ấy.

Giờ khắc này, lòng tôi lại chua xót. Thì ra đây là thứ tình cảm chết tiệt này đã gắn kết chúng tôi, khiến cho chúng tôi không thể dứt bỏ nhau được.

Tôi hỏi anh ấy: “Đúng rồi, Gia Tuấn, làm sao anh khuyên được bà Bùi thôi kiện em vậy?”

Gia Tuấn nói: “Thật ra nếu điều tra kỹ càng chuyện này thì sẽ phát hiện ra việc bà Bùi làm là giấu đầu hở đuôi. Anh chưa nói gì với bà ấy cả, anh chỉ đánh vào tình cảm của bà ấy mà thôi. Anh nói với bà ấy rằng bác làm cha mẹ một ngày bao đó cũng sẽ phải chia xa với các con của mình, nên để lại cho đứa con tình yêu, nếu chỉ để lại hiểu lầm thì đó không phải là yêu thương con, mà là tiếc nuối. Dù sao thì bà Bùi vẫn yêu con của mình, cho nên bà ấy không hề cố chấp.”

Tôi cười khò: “Gia Tuấn, vẫn là anh có lý.” Tôi lại hơi tức giận chế nhạo anh ấy: “Anh thông minh như vậy, nhưng sao khi chúng ta là vợ chồng, anh lại không cân bằng được em và mẹ, cả quan hệ với em gái anh nữa.”

Anh ấy lại xấu hổ: “Em xem, đây là hai chuyện khác nhau. Ai cũng giải quyết chuyện của người khác rất hay, nhưng đến việc của mình thì lại chẳng có cách nào.”

Tôi cười.

Anh ấy chán chừ một lát rồi lại nói: “Anh vừa gặp anh ta dưới lầu, thật là hồn xiêu phách lạc, bọn anh cũng vừa nói chuyện một chút.”

Hai người đàn ông này thì có chuyện gì để nói chứ?

Gia Tuấn nói: “Thật ra nếu làm bạn thì anh ta cũng là một người bạn không tệ.”

Tôi cười: “Nói vậy thì hai người các anh ai là Lưu Bị, ai là Gia Cát Lượng?”

Gia Tuấn lắc đầu: “Em nha.”

“Em hơi mệt rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi. Sáng sớm ngày mai phiền anh đặt vé máy bay giúp em.”

Anh ấy lập tức đứng lên: “Được, vậy em nghỉ ngơi đi nhé.”

Cuối cùng tôi nằm xuống, tắt đèn, chìm vào trong bóng tối.

Nằm xuống rồi, tôi lại suy nghĩ đến lời nói của Bùi Vĩnh Diễm.

Lời nói của Bùi Vĩnh Diễm rất chân thành, tôi cũng muốn tha thứ cho anh ta. Tôi tin anh ta thật sự đã biết sai. Thật ra chuyện giữa anh ta và Trần Mĩ Kỳ xảy ra trước khi tôi quen biết anh ta. Hơn nữa không chỉ có Trần Mĩ Kỳ, trước cô ấy anh ta còn có rất nhiều thư kí khác, tôi có thể truy cứu hết sao? Tôi so đo cái gì chứ? Tôi lại suy nghĩ, thật sự cái mà tôi so đo chính là tôi không được tôn trọng.

Chấp nhận anh ta? Chấp nhận cuộc sống như vậy ư? Chung chồng với người phụ nữ khác sao? Ngay cả con của mình sinh ra cũng không thể tùy ý chăm sóc? Không, nếu được lựa chọn, tôi thà không vào nhà giàu chứ không chấp nhận điều kiện không công bằng như thế.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi rửa mặt xong, hẹn thời gian với Gia Tuấn, tôi đi ra đại sảnh khách sạn.

Anh ấy đã xuống từ sớm, đang ngồi đọc báo ở đại sảnh. Anh ấy thấy tôi, đánh giá một chút, sau đó có chút tán dương nhìn tôi: “Sắc mặt em nhìn tốt hơn rồi.”

Phục vụ khách sạn đã đẩy hành ý của chúng tôi đi, tôi khoác lấy cánh tay Gia Tuấn: “Chúng ta đi thôi.”

Mới vừa đến cửa, tôi lại bị bắt ngờ.

Tài xế taxi đã để hành lý của tôi và Gia Tuấn lên xe rồi thì tôi lại nhìn thấy bà Bùi. Chiếc xe Maybach kia âm u, thân xe bóng lờng, lóe sáng lên, ánh nắng rọi lên người tôi.

Bà Bùi xuống xe.

Bà ấy trực tiếp gọi tôi: “Cô Đình.”

Tôi tự nhủ không biết lão yêu bà này lại muốn làm gì tôi đây, bây giờ tôi không còn sợ nữa rồi. Trải qua tranh chấp, bà ấy cũng đã biết rõ tôi cũng không phải là dễ bị dọa.

Nhưng tôi cũng không muốn xung đột với bà ấy, cho nên tôi lễ phép ân cần chào hỏi: “Bà Bùi.”

Gia Tuấn đứng bên cạnh tôi, anh ấy cũng nhìn thấy bà Bùi. Có anh ấy ở bên cạnh, tôi càng thêm an tâm, không còn e ngại người phụ nữ này.

Bà Bùi có hơi tiêu tụy, dường như là bà ấy vội vàng tới đây, thậm chí còn chưa trang điểm cẩn thận để lộ ra nét mặt già nua. Bởi vì không đánh phấn dày cho nên da mặt không sáng bóng, thấy rõ sự suy sụp trên khuôn mặt, giống như quả táo không được bọc nhựa nên bị ôxy hóa trong không khí.

Bà ấy hỏi tôi: “Cô Đình, tôi có mấy câu muốn nói với cô, cô có thể dừng bước nói chuyện được không?”

Thật là kỳ quái, người phụ nữ này đột nhiên lại có thể ôn hòa nói chuyện với tôi, quả thật là khiến tôi được mở rộng tầm mắt.

Bà ấy lại nhìn về phía Gia Tuấn: “Luật sư Phó, tôi sẽ đưa cô Đình đến sân bay. Anh yên tâm, tuyệt đối tôi sẽ không hại cô ấy. Có một vị luật sư sắc bén như anh ở đây, tôi không dám làm gì trái pháp luật cả. Tôi chỉ muốn nói chuyện riêng mấy câu với cô Đình mà thôi, anh không ngại chứ?”

Gia Tuấn chỉ nhìn tôi.

Tôi suy nghĩ rồi nói: “Được rồi, Gia Tuấn, anh lên taxi trước đi, chúng ta gặp nhau ở sân bay.”

Tôi lên xe của bà Bùi. Bây giờ tôi đang nghĩ, rốt cuộc thì bà Bùi có gì muốn nói với tôi?

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 39: :Đối với Vĩnh Diễm, tôi vừa yêu, lại vừa muốn quên đi

Edit: 4ever13lue

Chúng tôi ngồi mặt đối mặt ở trong xe, tôi muốn nghe thử xem bà Bùi sẽ nói gì với tôi.

Tốc độ của chiếc xe không nhanh không chậm, vách ngăn đã kéo lên, bà Bùi ngồi trước mặt tôi, bà ấy nhẹ nhàng xoa xoa chiếc nhẫn trên tay mình, muốn nói rồi lại thôi.

Cuối cùng bà ấy nói: “Cô Đình, thật lòng xin lỗi. Tôi xin lỗi cô vì sự cố chấp của mình, tôi không nên dùng cách thức như vậy chèn ép cô.”

Bà ấy hạ giọng, lập tức cảm giác giống như một người mẹ hết sức bình thường vậy, tôi suy nghĩ xong thì cũng không muốn so đo với bà ấy.

Bà Bùi nói: “Thật ra tôi chỉ muốn cô bớt cố chấp, bởi vì chưa từng có một cô gái nào dám xử sự với tôi như vậy, dám bỏ rơi Vĩnh Diễm như thế. Tôi tức giận không chịu được, muốn chinh cô. Thật ra thì tôi cũng chỉ là một người mẹ bình thường, tôi không muốn con mình phải đau lòng, tôi muốn giữ cô lại, cho cô thời gian tự suy nghĩ. Có thể việc tôi làm là rất khiêm nhã, thật lòng xin lỗi.”

Ngoài miệng tôi đành nói: “Thôi cứ quên đi, bà Bùi.”

Nhưng trong lòng tôi thì không thể chấp nhận bà ấy được. Tôi có hơi nghi ngờ, bà ấy vẫn không hề thích tôi như trước. Nếu như bà ấy đã thật sự chấp nhận tôi thì bà ấy hoàn toàn có thể dùng một cách thức khác để nói chuyện cùng tôi. Vì đứa con của mình, người làm mẹ sẽ tình nguyện chịu uất ức, nhưng mà bà ấy chọn cách dùng phương thức cực đoan này, tôi chỉ có thể nói rằng tôi không bao giờ chấp nhận.

Bà Bùi thở dài: Tôi nghĩ đến việc cô chia tay với Vĩnh Diễm thì lập tức tức giận, không ngờ rằng cô sẽ kiên quyết như vậy, mà càng khiến tôi bất ngờ chính là thái độ của Vĩnh Diễm. Cô muốn chia tay, cả ngày nó ngơ ngác ngắc ngắc, nhốt mình trong phòng. Trong cuộc đời, ngoài lần chia tay với mỗi tình đầu ra thì tôi chưa từng thấy nó như thế. Khi đó, tôi mới biết được tôi đã khiến con mình tổn thương đến thế nào.”

Tôi nhìn ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Bà Bùi, mỗi việc chúng ta làm đều có mục đích và nguyên do. Tôi tin sau khi anh Bùi suy nghĩ cẩn thận rồi sẽ hiểu bà hơn.”

Giọng của bà Bùi đột nhiên vừa buồn vừa đáng thương: “Cho nên, tôi quyết định sẽ chấp nhận cô. Bây giờ tôi đang cực lực khuyên cha của Vĩnh Diễm. Nhưng ông ấy lại nói cho tôi biết Phiêm Hoa gặp chuyện không may, gặp phải nguy cơ lớn nhất chưa từng có từ trước đến nay. Tài chính của chúng tôi đột nhiên xuất hiện lỗ hổng nghiêm trọng, hiện tại chúng tôi chẳng có cách nào khác, chỉ còn cách hợp tác với tập đoàn tài chính khác. Mọi người đều cố gắng đổi phỏ, mà trước mắt thì cách ôn hòa nhất là xin em rể của tôi đưa tay cứu lấy Phiêm Hoa.”

Tôi hiểu.

Bà Bùi đuổi theo tôi, lại nói với tôi những lời này, chẳng cần nói thẳng ra, tôi cũng đã biết ý của bà ấy.

Tôi nói khẽ: “Bà Bùi, chính là con trai của bà phải kết hôn với cô Mạch sao?”

Bà Bùi có hơi xấu hổ: “Có lẽ kết hôn không phải là biện pháp tốt nhất, nhưng lại là cách hay nhất để giải quyết nguy cơ hiện tại. Từ trăm ngàn năm qua, mặc kệ là thương trường hay chiến trường, mỗi khi gặp phải nguy cơ không giải quyết được thì sẽ dùng hôn nhân để hóa giải. Tuy rằng đằng sau phương thức này có rất nhiều chuyện đau lòng, nhưng mà có mấy ai trong chúng tôi có thể làm khác được đâu?”

Tôi bình tĩnh nói: “Cuối cùng thì cô Mạch cũng đạt được mục đích, tôi tin rằng cô ấy chính là một người con dâu khiến bà vừa lòng nhất.”

“Thật xin lỗi.”

“Bà Bùi, bà không cần xin lỗi tôi.”

“Chỉ là...” Bà Bùi bất an, “Vĩnh Diễm đến sân bay, nó nói nó muốn quay về cùng cô, nó ngã bài với tôi, nó nói nó biết hiện tại Phiêm Hoa đang gặp phải khó khăn, nó sẽ cố gắng hết sức để cứu Phiêm Hoa. Nhưng nếu phải đánh đổi hạnh phúc của chính mình thì nó không muốn.”

Tôi lại thở dài trong lòng.

Một giây này, tôi tha thứ cho Bùi Vĩnh Diễm. Anh ta thật sự đến sân bay đuổi theo tôi, như vậy thì cũng không uổng công tôi đã thích anh ta.

“Cô Đình.” Bà Bùi bất an nhìn tôi: “Cô có thể khuyên Vĩnh Diễm để nó đừng cố chấp như vậy được không?”

Tôi nhẹ nhàng mỉm cười, nói với bà ấy: “Bà Bùi yên tâm, tôi đã chia tay với anh ta rồi, từ nay về sau tôi sẽ không khiến bà phải bận tâm nữa đâu.”

Bỗng nhiên bà Bùi rơi lệ: “Vốn tôi vẫn nghĩ cô là loại phụ nữ lòng dạ độc ác, nhưng bây giờ tôi mới nhận ra cô rất rộng lượng, rõ ràng, minh bạch.”

Tôi cười khỏ, rõ ràng, minh bạch sao? Dù có minh bạch rõ ràng đến đâu cũng không làm gì được những kẻ có tiền, có quyền.

Bà Bùi lại lấy một hộp trang sức đưa đến trước mặt tôi.

“Cô Đình, đây là chiếc vòng cổ đá Tanzanite, xin cô hãy nhận lấy, lần này là tôi thật lòng muốn tặng cho cô. Thật lòng xin lỗi, cuối cùng thì tôi cũng không thể để cô và Vĩnh Diễm trở thành vợ chồng được.”

Tôi đau lòng, bất giác cảm thấy thật buồn cười.

“Bà Bùi, xin bà hãy cất đi, nếu chiếc vòng cổ này vốn là bà muốn tặng cho con dâu thì giờ bà hãy giữ lại cho người bà ưng ý đi. Tôi chỉ là một người bình thường, không cần thứ quý giá này đâu, cũng không có cơ hội đeo nó ra ngoài.”

Bà ấy bối rối, cuối cùng chỉ cười ngập ngừng: “Cô Đình, không thể trở thành người một nhà với cô sẽ là sự tiếc nuối lớn nhất cả đời tôi.”

Tôi thoải mái nói: “Bà Bùi, tôi hiểu tâm ý của bà, xin bà yên tâm, tôi sẽ không tiếp tục dây dưa với anh ta nữa. Xin hãy dừng xe.” “Tôi sẽ đưa cô đến sân

bay.” Tôi ngán bà ấy lại: “Không được, dù có tiền ngàn dặm thì cũng vẫn là người xa lạ. Bà Bùi, chúng ta cứ dừng lại ở đây đi. Tạm biệt.”

Nếu như đã đạt được mục đích của cuộc nói chuyện rồi thì cần gì phải đưa tiễn nhau làm gì.

Tôi xuống xe, bắt taxi ra sân bay.

Ngồi trên taxi, gió thổi vù vù vào trong xe, tôi tỉnh táo hẳn.

Tôi biết lý do mà bà Bùi tìm tôi. Cho đến cùng thì bà Bùi cũng không hề chấp nhận tôi. Đầu tiên thì bà ấy nói với tôi những việc về thư ký của Bùi Vĩnh Diễm, rồi quy củ của nhà giàu có, căn bản đó không phải là điều kiện để chấp nhận tôi, mà là chèn ép tôi. Bà ấy biết rõ tính cách của tôi sẽ không thể khuất phục như vậy. Bà ấy dùng cách lùi để tiến khiến tôi phải rời khỏi, bà ấy thành công rồi. Sau đó bà ấy lại còn dùng một chiếc vòng cổ để hăm hại tôi, đó cũng là bà ấy muốn đuổi tôi đi. Bây giờ bà ấy lại thấy Bùi Vĩnh Diễm cứ đuổi theo tôi thì biết rằng dùng sức mạnh sẽ phản tác dụng, cho nên bà ấy không thể không nể mặt tôi, ngả bài lần cuối với tôi. Bà ấy mới chính là người thành công nhất trong ván cờ này.

Tôi chỉ cảm thấy rất đau lòng. Nếu tôi là một người mẹ, tôi sẽ không vì lợi ích mà bán hết tất cả hạnh phúc như thế.

Nhưng tôi có thể trách gì bà ấy được? Bà ấy chỉ là một người phụ nữ, giống như phi tử Lật Cơ của 《Hán Vũ Đế》Lý Hán Cảnh Đế, bởi vì không chịu đẻ Cảnh Đế và công chúa Quán Đào thành thân, cho nên ngược lại con gái A Kiều đã bị công chúa Quán Đào hứa hôn cho Lưu Triệt, cuối cùng đẩy mẹ con Lật Cơ vào chỗ chết. Loại chuyện máu me này thật sự sẽ xuất hiện với những người nhà giàu, thà rằng không có tình yêu, cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ được.

Tôi hít sâu một hơi, rồi gọi điện thoại cho Gia Tuấn: “Gia Tuấn, sửa vé máy bay của chúng ta một chút, chúng ta đi Thượng Hải.”

Anh ấy thắc mắc: “Vì sao phải bay đi Thượng Hải?”

“Nhất thời em đổi chủ ý, em muốn đi Thượng Hải chơi.”

Anh ấy suy nghĩ xong thì nói: “Được rồi, anh làm ngay.”

Tôi mới vừa gác điện thoại thì lập tức nhận được cuộc gọi của Bùi Vĩnh Diễm: “Đình Đình, em đang ở đâu?”

Giọng của tôi rất bình tĩnh: “Tôi đang trên đường đến sân bay.”

Anh ta cầu khẩn tôi: “Anh đã đến sân bay rồi, em nhất định phải đi với anh, anh sẽ đi với em.”

“Việc gì anh phải khổ như thế?”

“Không, anh đã suy nghĩ một đêm, anh không thể để em rời khỏi anh. Đình Đình, hơn ba mươi năm qua, em là người đầu tiên không e dè thân phận của anh mà chấp nhận qua lại với anh. Em khiến cho anh cảm thấy ấm áp, em đã cho anh cơ hội được sống lại một lần nữa. Cho nên anh tuyệt đối sẽ không để em rời khỏi anh. Em hãy chờ anh, anh không thể xa em được, nhất định anh phải đưa em quay về bên anh, bởi vì anh yêu em.”

Tôi rơi nước mắt.

“Vĩnh Diễm, anh đừng có chấp như vậy.”

“Đình Đình, thật xin lỗi, những chuyện trước kia đã khiến em không vui, anh không hy vọng em sẽ tha thứ cho quá khứ của anh. Anh chỉ mong em có thể cho anh một cơ hội nữa, để sau này chúng ta được vui vẻ.”

Lòng tôi đau như dao cắt, nắm chặt lấy điện thoại, ngoài khóc ra tôi chẳng nói nên lời.

“Đình Đình, anh đã từng đi đến những nơi rất xa, đông tây nam bắc anh đều đã đi, sau đó thì gặp được em giữa biển người. Nhưng hôm nay em trốn tránh, rời xa anh. Chỉ vì gia đình của anh khiến em cảm thấy áp lực, xin em đừng như vậy.”

Tôi thở dài, Bùi Vĩnh Diễm, sự cố chấp của anh khiến tôi cảm động. Nhưng anh không biết rằng anh không có cách nào trốn tránh được, mà tôi lại càng không muốn trở thành một kẻ có tội.

“Trở về đi Vĩnh Diễm, tôi không thể quay về với anh được.”

Anh ta vội vàng nói trong điện thoại: “Đình Đình, xin em đừng từ chối anh. Những năm gần đây, anh đều chấp nhận sự sắp xếp của cha mẹ, chỉ ngoại trừ khi chọn chuyên ngành, anh đã làm trái ý họ, anh đã chọn theo ngành văn học cổ, nhưng sau khi tốt nghiệp thì anh vẫn vào công ty làm việc, hoàn thành tâm nguyện của họ. Những năm qua, anh hoàn toàn là một công tử nhà giàu kiểu mẫu, còn đối với tình yêu, sau mỗi tình đầu thất bại, anh đã không còn tin tưởng vào cái gọi là tình yêu nữa. Anh đã cho rằng anh sẽ không còn động lòng với bất kì ai nữa, nhưng mà khi quen biết em, anh mới cảm giác được tình yêu là gì. Đình Đình, xin em đừng đi, em hãy chờ anh, anh sẽ lập tức đến sân bay. Đình Đình, xin em đừng quay về nhà, xin đừng đi.”

Tôi nhắm mắt lại, trời ơi, trời đất trước mắt xoay vòng vòng.

Rốt cuộc tôi quyết tâm ngắt điện thoại.

Tôi sân bay, tôi hốt hoảng xuống xe, gọi điện thoại hỏi Gia Tuấn đang ở đâu rồi hoảng mang chạy vào. Gia Tuấn đang đứng đọc tạp chí du lịch bên cạnh một tấm bảng quảng cáo. Tôi chạy đến, nắm lấy tay anh ấy, thở không ra hơi.

“Gia Tuấn, chúng ta đi ngay đi, nhanh lên, bây giờ phải đến cửa đăng ký.”

Anh ấy rất hoảng mang: “Bây giờ sao? Còn chưa đến giờ mà.”

Tôi thở gấp: “Bây giờ, ngay bây giờ.”

Anh ấy nhìn chăm chăm tôi, vẻ mặt hoảng hốt của tôi lập tức khiến anh ấy hiểu được có chuyện gì xảy ra.

Anh ấy suy nghĩ xong rồi nói: “Được rồi, anh đi dạo ở sân bay với em”

Tôi gật đầu lia lịa.

Sân bay quốc tế Hồng Kông giống như một cái mê cung lớn, tôi có hơi mờ mịt. Gia Tuấn đi bên cạnh tôi, vẻ mặt hoảng mang của tôi làm cho anh ấy hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh ấy không hề hỏi gì cả. Chỉ cùng tôi đi dạo quanh các cửa hàng miễn thuế, hơn nữa anh ấy còn giống như một hướng dẫn viên du lịch thông thạo nơi này.

Tuy rằng tôi đang xem mấy thứ hàng bán ở đây nhưng tâm tư của tôi thì lại ở bên ngoài. Tôi vừa hy vọng thấy Bùi Vĩnh Diễm, lại vừa sợ phải gặp anh ta.

Mấy thứ đồ trong cửa hàng đều rất tinh xảo, sô-cô-la được gói rất đẹp, hộp đựng còn có cả chìa khóa, nhưng mà giá cả cũng rất đắt. Dừng lại một lát, tôi chọn cho Đinh Đình mấy thứ đồ nhỏ đáng yêu, Gia Tuấn thanh toán tiền rồi giúp tôi xách chúng.

Sau khi đi ra, chúng tôi dừng lại ở trước một cái cột quảng cáo, mỗi người cầm một chai nước khoáng uống.

Gia Tuấn hỏi tôi: “Đinh Đình, nếu bây giờ anh ta đuổi đến, giữ em lại, em có đồng ý quay về với anh ta không?”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 40: Trăm hoa đã tàn, lá rụng về cội

part 1

Edit: 4ever13lue

Gia Tuấn hỏi tôi: “Đinh Đình, nếu bây giờ anh ta đuổi đến đây, giữ em lại thì em có đồng ý về cùng anh ta không?”

Tôi im lặng một chút, sau đó hỏi anh ấy: “Gia Tuấn, anh có nghĩ là em sẽ quay về cùng anh ta không?”

Anh ấy hít một hơi thật sâu, nhìn vào dòng người phía trước.

Anh ấy nắm chặt chai nước khoáng trong tay tạo ra âm thanh tanh tách, anh ấy dừng lại một chút rồi thẳng thắn nói: “Anh không hy vọng em sẽ ở lại đây, anh mong em sẽ đi cùng anh.”

Tôi gật gật đầu, nói khẽ: “Đúng, em cũng muốn về nhà.”

Giọng anh ấy trầm hẳn: “Em thật sự yêu anh ta.”

Tôi rót nước mát: “Đúng, Gia Tuấn. Sau khi chúng ta chia tay, em đã yêu anh ta. Em đã nghĩ rằng em sẽ không yêu người đàn ông nào khác, nhưng em thật sự thương anh ta.”

Anh ấy xoay người lại, nhìn chăm chú vào mắt tôi: “Đinh Đình, nghe được câu trả lời của em, anh vừa khổ sở nhưng lại thoải mái. Khổ sở là vì cuối cùng thì đã có người đàn ông khác thay thế anh trong tim em. Nhưng anh lại thoải mái vì rốt cuộc thì em cũng đã trưởng thành, không còn là một Đinh Đình chỉ than phiền, cầu nhàu khi gặp chuyện không hay nữa.”

Tôi cười khổ: “Gia Tuấn, anh có biết rằng cái giá cho việc này rất lớn không? Trả giá nhiều như thế, tốn bao nhiêu công sức như thế, chịu biết bao nhiêu tổn thương, mới trở nên trưởng thành. Thật sự là cái giá quá đắt.”

Anh ấy im lặng không nói gì.

Tôi lặng lẽ nói: “Gia Tuấn, anh có biết vì sao em không muốn quay lại với anh không? Không phải là vì em không thể tha thứ cho anh, mà là bởi vì lý

do anh muốn ly hôn em khiến cho em quá khổ sở, em vừa đau, lại vừa hận anh.”

Tôi khóc: “Em thật sự rất hận anh, vợ chồng hẳn là nên tiếp sức cho nhau, cùng nhau vượt qua khó khăn. Nhưng mà khi gặp phải khó khăn thì anh lại không tin tưởng em. Cho nên em mới giận mà đến Bắc Kinh, thà đi làm hộ lý, phát tờ rơi, làm việc vất vả này kia. Cho dù vất vả nhưng em cũng muốn thử đến cùng, bởi vì em phải chứng minh cho tất cả mọi người thấy em không phải là một cô gái chỉ biết khóc khi gặp chuyện không hay.”

Anh ấy vô cùng khổ sở, ngập ngừng nói: “Thật lòng xin lỗi Đình Đình. Cho đến bây giờ anh mới biết anh đã khiến cho em tổn thương nhiều đến thế.”

Tôi thở dài: “Mọi chuyện đều đã qua rồi, Gia Tuấn, chúng ta về nhà đi.”

Gia Tuấn lặng lẽ đi cùng tôi đến cửa đăng ký bên kia. Vừa đi được một đoạn, chúng tôi đều giật mình.

Bùi Vinh Diễm bỗng xuất hiện, thờ hồn hển đứng cách chúng tôi không xa.

Ba người chúng tôi nhìn nhau, mỗi người đều có tâm sự riêng.

Bùi Vinh Diễm mạnh mẽ thờ phỉ phò, anh ta không nhìn Phó Gia Tuấn mà trực tiếp đến trước mặt tôi: “Đình Đình, nếu em nhất định phải đi, được rồi, chúng ta cùng nhau đi.”

Lòng tôi ngổn ngang tâm sự, nhưng khi nghĩ đến những lời bà Bùi đã nói, tôi lại tỏ ra bình thản mà cười.

“Vinh Diễm, vô ích thôi. Tôi đã lựa chọn rồi, cho dù anh có đi cùng tôi thì tôi cũng sẽ không chấp nhận anh nữa đâu.”

Giọng anh gia trầm xuống: “Đình Đình, em lo lắng về gia đình anh sao? Anh cam đoan với em, sẽ không có bất cứ ai được quyền làm tổn thương em, cũng sẽ không có ai gây áp lực cho em cả, em tin anh đi, được không?”

Tôi rất kiên quyết: “Không.”

Ba người chúng tôi giằng co một hồi, rốt cuộc Gia Tuấn ôm lấy vai tôi, nhẹ nhàng khuyên tôi: “Chúng ta đi thôi.”

Bùi Vinh Diễm liền kéo tôi lại, giọng anh ta trở nên gay gắt: “Đình Đình, em đi cùng anh ta? Em lại quay lại với anh ta sao? Là vì anh ta nên em mới từ chối anh? Đình Đình, vì sao vậy? Em là người thay đổi thất thường vậy sao?”

Gia Tuấn quát: “Bùi Vinh Diễm, anh chú ý lời nói của mình đấy, anh có tư cách gì nói cô ấy chứ?”

Bùi Vinh Diễm cũng không khách khí gì: “Phó Gia Tuấn, anh thì có tư cách gì ở đây xum xoe? Tình cảm của tôi đối với cô ấy không thể ít hơn của anh, vậy anh làm sao bây giờ? Anh không tin tưởng vợ mình, hết lần này đến lần khác đẩy cô ấy ra. Khi cô ấy đau lòng khóc lóc thì anh đang làm gì? Khi cô ấy chịu thiệt thòi, lúc đó anh đã làm gì? Anh chính là một kẻ tiểu nhân không hơn không kém mà lại thích ra vẻ ngụy quân tử đạo mạo.”

Gia Tuấn im lặng, lời nói của Bùi Vinh Diễm đâm thẳng một nhát vào miệng vết thương của anh ấy.

Tôi cắt ngang tranh luận của họ, quả thật là châm chọc, họ đang làm cái gì đây? Ba người tuổi cộng lại đã hơn một trăm, vậy mà đứng trước mặt bao nhiêu người mà đôi co, thật quá mất mặt.

Tôi bình tĩnh nói với Bùi Vinh Diễm: “Vinh Diễm, cảm ơn anh đã đến đây, nhưng tôi chỉ muốn nói cho anh hiểu một điều là tôi sẽ không quay đầu lại đâu, xin anh hãy về đi.”

Anh ta cắn chặt răng, lại bước đến trước mặt tôi, hai mắt sáng quắc.

“Đình Đình, anh thừa nhận, anh không cam lòng chịu thất bại. Em đã nhất định phải đi, vậy em chỉ cần nói cho anh biết một điều thôi, rằng em không yêu anh. Nếu em thật sự nói như vậy, anh sẽ lập tức hết hy vọng, sẽ không tiếp tục dây dưa với em.”

Lòng tôi trầm xuống, tôi cần môi, làm sao tôi nói như thế được.

Rốt cuộc tôi cũng nói: “Bùi Vinh Diễm, hôm nay tôi sẽ nói rõ ràng với anh, thật ra tôi không hề yêu anh. Sở dĩ tôi chấp nhận anh là bởi vì tôi cảm thấy cô đơn, anh là một người đàn ông có điều kiện tốt, cô gái nào cũng sẽ thích anh, nhưng cũng không có nghĩa là người đó sẽ yêu anh. Thật xin lỗi, bây giờ tôi đã rõ ràng rồi, tôi không hề yêu anh.”

Tôi kéo tay Gia Tuấn, bước đi lướt qua anh ta, nhất thời Bùi Vinh Diễm cứng ngắc tại chỗ.

Vừa lên thang cuốn tự động, lập tức tôi giống như con sứa, muốn khụy xuống, tôi miễn cưỡng nắm lấy tay nắm mới có thể đứng vững, Gia Tuấn lập tức đỡ tôi.

Tôi rơi nước mắt.

Thật lòng xin lỗi, vừa rồi nhất định là tôi đã khiến anh ta bị tổn thương rất sâu.

Tôi rất hối hận, nói chia tay thì liền chia tay. Vì sao nhất định phải nói lời dối lòng như thế. Hai người chia tay có rất nhiều nguyên nhân, có thể là do

không yêu, cũng có thể là do không hợp, cũng có thể là do nhân tố bên ngoài. Nhưng dù là không còn yêu nữa thì khi nói ra miệng, chắc chắn sẽ khiến người kia bị tổn thương. Bây giờ tôi nói ra những lời trái lương tâm mình, tôi chỉ cảm giác được trời đất như xoay vòng. Tôi rất áy náy, cho dù giờ có bắt tôi đến đoạn đầu đài, tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Bước chân tôi cứng đờ, như không muốn bước lên phía trước. Lúc đi vào trong, tôi quay đầu lại nhìn thì thấy Bùi Vĩnh Diễm vẫn còn đứng chết lặng bất động ở đó. Đúng lúc này, tôi nhìn thấy bà Bùi chạy đến, bà áy đau lòng ôm lấy con trai mình, không ngừng vỗ về an ủi anh ta. Bùi Vĩnh Diễm đứng im như khúc gỗ mặc cho mẹ anh ta có làm gì. Lòng tôi rất đau xót, tôi vội vàng chạy đi.

Tôi cũng không nói gì với Gia Tuấn nữa, chúng tôi chỉ im lặng chờ máy bay. Rót cuộc máy bay đến đúng giờ, chúng tôi lên máy bay đến Thượng Hải.

Sắc mặt của Gia Tuấn rất bình tĩnh, nhưng tôi cũng cảm thấy được trong lòng anh ấy không hề bình tĩnh chút nào. Trong những lúc ngưng ngừng như thế này thì im lặng là giải pháp tốt nhất.

Sau khi lên máy bay, Gia Tuấn để ba-lô của tôi lên khoang hành lý phía trên đầu, rồi để tôi ngồi vào vị trí bên cạnh cửa sổ, thậm chí anh ấy còn đắp cho tôi một tấm chăn mỏng.

Màn hình LCD nhỏ ở phía trước chúng tôi được cho chạy xuống, nhưng lại chiếu bộ phim mà tôi không thích xem, anh ấy liền đeo tai nghe vào cho tôi.

“Ngủ một giấc đi, tỉnh dậy thì sẽ đến nhà.”

Tôi chưa xót nói: “Thật lòng xin lỗi Gia Tuấn.”

Giọng anh ấy rất bình tĩnh, vừa không ngạc nhiên, cũng không vui vẻ: “Xin lỗi gì chứ?”

Tôi đưa tay cầm lấy tay anh ấy.

“Gia Tuấn, ban đầu em hận anh, không hiểu được anh, nhưng bây giờ em đã hiểu rồi. Hết lần này đến lần khác anh đẩy em ra xa, thoát nhìn thì rất tàn nhẫn, nhưng mà anh thật sự yêu em, anh không đành lòng để bản thân trở thành gánh nặng của em, cho nên anh mới đẩy em ra. Anh hy vọng em có thể trưởng thành, cho dù anh không ở bên cạnh em, em cũng có thể xử lý mọi việc. Cách làm như vậy thoát nhìn thì rất cực đoan, nhưng thật ra là vừa hồ đồ, lại vừa sáng suốt.”

Anh ấy cúi đầu.

Tôi rất xúc động. Đúng, là bởi vì tôi yêu Bùi Vĩnh Diễm, cho nên nhất định phải rời khỏi anh ta. Bởi vì Gia Tuấn yêu tôi, cho nên anh ấy mới phải rời xa tôi. Trước sau thì tất cả mọi chuyện thật ra đều vì một chữ: ‘yêu’.

Tôi nắm chặt tay Gia Tuấn, không phải là tôi lại chấp nhận anh ấy, hay sẽ cùng anh ấy bắt đầu lại. Mà là trong một khắc này, một lần nữa chúng tôi hiểu ra. Chúng tôi nắm tay nhau, sự thấu hiểu càng nhiều hơn trước.

Máy bay cất cánh, nhiệt độ trong khoang hơi lạnh, Gia Tuấn kéo chăn lên trước ngực tôi: “Em ngủ một lát đi.”

Tôi gật gật đầu. Đúng vậy, tôi thật sự rất buồn ngủ.

Một hành trình này rốt cuộc thì đã kết thúc.

Part 2

Lúc trở lại Thanh Đảo đã là ban đêm, ba mẹ thấy tôi thì đều kinh ngạc, còn tôi thì vừa nhìn thấy ba mẹ, nhất thời cảm xúc trong lòng ngổn ngang, tôi bật khóc y như một đứa bé bị lạc đường vậy.

Ba tôi thở dài, nhẹ nhàng nói: “Vốn là ba muốn hung hăng quở trách con, nhưng bây giờ nhìn con nước mắt ngấn nước mắt dài thế này thì đành thôi vậy.”

Ba mẹ cũng không biết chuyện giữa tôi và Bùi Vĩnh Diễm, chỉ có mình Đinh Đăng biết mà thôi.

Mẹ tôi cũng hồng hồng mặt trách: “Đứa ngốc này, vì sao chịu oan ức mà không nói với ba mẹ chứ, chúng ta là người ngoài sao?” Bà thở dài: “Con vậy mà lại đi làm hộ lý cho người ta, đôi bàn tay này của con, cả đời cũng chưa từng phải làm những việc như vậy cho mẹ kia mà? Vậy mà lại đi hầu hạ người ngoài.”

Tôi vui vẻ ôm ba mẹ, không muốn nói bất cứ điều gì nữa.

Mẹ lại tò mò hỏi tôi: “Rốt cuộc là con đi Hồng Kông đã xảy ra chuyện gì vậy? Không phải con đi làm sao? Vì sao lại trở về cùng Gia Tuấn? Các con đang làm cái gì vậy? Đang diễn ‘Hoàn Châu Cách Cách’ sao?”

Ba tôi cười: “Ta thấy không phải là diễn ‘Hoàn Châu Cách Cách’, mà là đang diễn ‘Bộ Bộ Kinh Tâm’.”

Đinh Đăng cười ha ha: “Chẳng phải cái nào cả, con thấy họ đang diễn ‘36 Chiêu ly hôn’ kìa.”

Tôi hít dài một hơi, lớn tiếng nói: “Con đói bụng rồi, muốn ăn cơm.”

Mẹ vội vàng chạy lại đón Gia Tuấn: “Kia vừa đúng lúc, ở lại cùng nhau ăn cơm.”

Gia Tuấn cũng không ở lại, anh ấy chỉ lễ phép từ chối, sau đó lập tức rời khỏi.

Đợi ba mẹ tôi nghỉ ngơi rồi, Đình Đăng chui vào chăn của tôi giống như chú khỉ.

Con bé cù nách tôi, đùa giỡn một hồi xong mới hỏi: “Chị có buồn không?”

Tôi suy nghĩ một lúc, dù sao cũng là chị em ruột thịt, không có gì phải giấu diếm cả: “Có một chút.”

Đình Đăng thông cảm ôm lấy tôi: “Chị gái đáng thương, tự mình anh dũng chiến đấu, chịu bao khổ sở.”

Tôi không biết nên khóc hay nên cười: “Không thảm như vậy đâu, em không biết đâu, chị chính là yêu bà kia khiến bà ta mất mặt. Còn cả con trai bảo bối của bà ta cũng bị chị chính đến không còn một sợi lông mi.”

Đình Đăng ôm chặt tôi: “Em biết chị gái của em là nữ trung hào kiệt mà.”

A, tôi lại xúc động, chính người là sở trường của tôi, nhà tôi không thiếu người, hơn nữa mỗi người chúng tôi cũng không phải là những người có thể lẳng lặng bỏ qua.

Nhưng có nhiều chuyện, không phải là quyết liệt thì có thể thành công.

Đình Đăng còn nói thêm: “Bây giờ, đàn ông tốt thì giống như là động vật quý hiếm vậy, đều bị các cô gái khác cướp hết rồi. Nếu chị không ra tay thì chỉ có thể tro mắt nhìn mà thôi. Thật ra, chị để ý lời bà ta nói làm gì, dù sao thì chị và anh ta mới là những người sống cùng nhau mà.”

Tôi cười ha hả, chỉ nói một câu: “Không đủ duyên phận.”

Đình Đăng ‘hư’ một tiếng: “Thật ra, nhìn đi nhìn lại, em vẫn lấy chị và anh rể là hợp với nhau nhất. Chị cứ nhìn mà xem, hai người cùng nhau vượt qua các thử thách, giống như đang bước qua từng cửa từng cửa một, anh ấy mang vali cho chị, che gió che mưa cho chị. Cho nên cuối cùng, em có cảm giác rằng hai người cứ như đang đi vòng tròn vậy.”

Tôi xúc động nói: “Không đủ duyên phận.”

Tắt đèn, trong phòng tối đen, lòng tôi nhẹ nhàng thở dài, không đủ duyên phận.

Cứ như vậy đi.

Sáng hôm sau, tôi dậy rất sớm, sau khi rời giường, tôi làm bữa sáng ở trong bếp. Lúc mẹ tôi thức dậy, tôi đã sắp làm xong bánh trứng, tôi còn làm cả tương cà, dọn sữa đậu nành lên bàn. Mẹ tôi hoang mang: “Đứa nhỏ này, sao con lại dậy sớm vậy?”

Tôi thần nhiên nói: “Là thói quen sáng sớm ạ.”

Mẹ tôi càng thêm khó tin: “Con lại còn có thể làm điểm tâm?”

Tôi cười ha hả: “Khi không có ai hầu hạ, nếu không ăn thì sẽ bị đói bụng, dù không muốn làm cũng phải làm.”

Ba mẹ không biết chuyện giữa tôi và Bùi Vĩnh Diễm, tôi cũng không nói cho họ biết. Đình Đăng thì biết, con bé thấy sắc mặt tôi bình thường, thần nhiên ăn uống, về mặt Đình Đăng đồng cảm và khổ sở, tôi chỉ mỉm cười với con bé.”

Cơm nước xong xuôi, ba và Đình Đăng đều đi ra ngoài, tôi cũng thay quần áo để ra ngoài. Mẹ tò mò hỏi tôi: “Con muốn đi làm sao?”

“Không, con đã từ chức rồi.”

Mẹ tôi hết sức kinh ngạc: “Từ chức? Vì sao?”

“Bởi vì ông chủ muốn điều con đến Nhật Bản.”

Mẹ tôi không hiểu: “Điều đến Nhật Bản? Vậy con có đi hay không?”

Tôi hùng hồn nói: “Đương nhiên là không đi, sao phải đi ăn khoai tây với một đàn lợn chứ?”

Trong mắt mẹ tôi rõ ràng hoang mang, tôi đi ra cửa.

(Lời tác giả: Không phải là ý muốn phản động khi so sánh nước kia với lợn. Nhưng tôi cũng muốn nghiêm túc thể hiện lập trường của mình. Từ trước tới nay, đảo kia vẫn là của Trung Quốc. Mỗi người hẳn là sẽ bảo vệ chủ quyền lãnh thổ của chúng ta. Nếu có đàn lợn đến tranh giành với chúng ta thì nhất định phải đánh cho chúng chạy trời chết. Mặc kệ tất cả, đảo Nam Sa vẫn là lãnh thổ của Trung Quốc.)

Tôi nghĩ muốn sống yên ổn, hẳn là nên bắt đầu lại từ hôm nay. Máy ngày vừa rồi, có Bùi Vĩnh Diễm đưa đón, tôi không hề dùng giao thông công cộng, bây giờ lại đi lại, tôi hết sức xúc động, thật là thân quen.

Xe buýt vừa đến, tôi vui vẻ lên xe. Vốn là tôi có chỗ ngồi, nhưng mà có một ông cụ lên xe, tôi theo bản năng đứng dậy nhường chỗ, bỗng dưng có một người bên cạnh lập tức bất lịch sự ngồi vào, tôi kinh ngạc: “Sao lại ngồi vào đây?”

Người kia lại còn dám cãi: “Có viết tên của cô sao? Có ghi số của cô à?”

“Rõ ràng là tôi vừa mới ngồi.”

Người kia nói năng hùng hổ: “A, cô ngồi một lần thì là của cô sao? Cô dùng nhà vệ sinh công cộng một lần thì cũng sẽ là của cô à?”

Giỏi lắm, dám già ồm cãi bướng? Thật sự là vừa ra đường thì liền gặp chuyện bất bình. Tên này liều mạng không muốn sống rồi mới dám đụng vào tôi.

Tôi hừ một tiếng: “Đúng, cái này không phải là của tôi, bất quá là thật không may, hôm nay bà đây bụng không được tốt, cho nên đi vệ sinh lên ghế rồi, anh ngồi lên đó mất rồi, phiền anh đứng lên đi, đây là chỗ tôi đi vệ sinh mà.”

Người này hoảng sợ, tôi chẳng cần phân bua gì nữa, chỉ hung hăng trừng mắt liếc anh ta một cái, sau đó đỡ ông cụ ngồi vào chỗ.

Cảm giác chinh những kẻ khó ưa thật là tốt.

Ngay hôm nay tôi phải bắt đầu lại cuộc sống của mình.

Tôi lại cảm thấy cô đơn, bắt đầu lại cuộc sống từ đâu đây?

Rời khỏi Phiếm Hoa rồi, tôi sẽ tìm công việc gì đây?

Tôi đi dạo xung quanh suốt một ngày, tôi không đi tìm việc mà chỉ muốn đi dạo mà thôi, giống như một hồn ma không nơi nương tựa vậy. Lên rồi xuống hết chuyến xe này đến chuyến xe khác, từ nơi tập nập đến nơi yên tĩnh, dần dần rời xa sự ồn ào. Mỗi lần dừng lại ở đâu, tôi đều ngồi yên lặng ở đó thật lâu.

Bùi Vĩnh Diễm không còn gọi điện thoại cho tôi nữa... cũng không đuổi theo nữa.

Trong lòng tôi thờ dài. Đúng vậy, cuộc đời này là phải có qua có lại, tôi tồn thương anh ta như vậy, anh ta cần gì phải quay lại tìm tôi chứ? Dù sao thì anh ta cũng có cuộc sống của chính mình, trở lại bên cạnh bà Bùi, nhận lấy số mệnh của mình mới là cuộc sống của anh ta.

Chỉ là trong lòng tôi không thể yên được, vẫn cứ khổ sở. Mỗi lần có điện thoại, tìm tôi đập nhanh, lấy điện thoại ra xem thì lại có một chút thất vọng, không phải là anh ta.

Anh ta hoàn toàn không gọi điện thoại cho tôi sao? Tôi không phải là đứa bé, tôi hiểu được điều này thể hiện cái gì.

Tuy rằng đây là quyết định nặng nề của tôi, nhưng khi thật sự có được đáp án thì tôi lại cảm thấy khó khăn quá.

Tôi ngồi trên ghế đá ở cầu tàu, thủy triều xuống, tôi nhìn trên mặt hồ lộ ra vài tảng đá. Bên bờ biển có nhiều người nhặt vỏ sò, chơi đùa, mọi người đều rất vui vẻ, không ai để ý đến tôi cả.

Tôi hít một hơi thật sâu, ánh nắng buổi chiều chiếu lên người tôi.

Di động lại vang, tôi nhìn xem thì thấy là Gia Tuấn.

Anh ấy hỏi tôi: “Em ở đâu vậy? Có thời gian đi ăn tối với anh không?”

Sau khi trở về, mỗi ngày chúng tôi đều liên lạc với nhau, nhưng đều chỉ là những lời ngắn gọn.

Tôi thoải mái trả lời anh ấy: “Em đang ngắm cảnh ở chỗ gần cầu tàu, tuy rằng em là người bản xứ, nhưng đã rất lâu rồi không ngắm cảnh ở đây.”

“Em chờ anh, anh sẽ lập tức qua đó.”

Lúc Gia Tuấn đến, tôi đã hơi mệt và buồn ngủ, anh ấy ngồi vào bên cạnh tôi, câu đầu tiên tôi nói với anh ấy chính là: “Cho em mượn đùi của anh một lát.” Sau đó tôi cuộn mình nằm trên ghế đá, quay đầu nằm lên đùi anh ấy. Lập tức tôi giống như con chó nhỏ yên tâm khi tìm được chủ vậy.

Gia Tuấn không hỏi gì tôi cả, anh ấy chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh tôi. Trong lúc mơ hồ, tôi cảm giác trên vai có một cái gì nhẹ nhàng đắp lên, là Gia Tuấn cởi áo khoác đắp cho tôi.

Tôi ngủ rất ngon.

Không biết ngủ bao lâu, khi tôi mở mắt ra thì trời đã gần tối, trên bầu trời chỉ còn sót lại một ít màu xanh của ban ngày, đèn đường màu vàng cũng đã sáng.

Tôi vươn vai: “Ngại quá, em ngủ bao lâu vậy?” Tôi xoa cổ rồi hỏi anh ấy: “Có nặng không?”

Anh ấy chỉ nói: “Không cao cả.”

Tôi nhìn thấy trên người mình vẫn đang khoác áo của anh ấy, tôi cởi ra đưa lại cho anh ấy thì bị anh ấy cản lại: “Em mặc đi, bờ biển gió lớn lắm.”

Tôi ưỡn thẳng lưng, vừa nhìn đồng hồ tôi mới giật mình kêu: “Em ngủ đến tận hai tiếng sao?”

“Không chỉ có vậy, mà là ngủ rất say! Đỉnh Đỉnh, sau em có thể ngủ bất kì chỗ nào được thế? Nói ngủ là ngủ ngay.”

Tôi cười: “Trải qua thời gian vừa rồi hẳn em hiểu ra một việc, cơ thể là của mình, phải giành giật từng giây để ăn ngon ngủ tốt.”

“Em nói bụng chưa?”

Anh ấy vừa mới nói, bụng của tôi lập tức kêu một tiếng, nhất thời tôi rất ngượng, vuốt bụng cười cười: “Thật đúng là đói bụng, bây giờ em thậm chí có thể ăn cả một con bò.”

Anh ấy mỉm cười: “Được rồi, chúng ta đi ăn thịt bò nướng.”

Thật không ngờ rằng có một ngày có thể duy trì quan hệ bạn bè tốt với chồng cũ. Mọi quan hệ này gọi là gì đây? Là người thân, hay là bạn bè? Tôi càng không ngờ rằng lúc đang thất tình thì người đầu tiên xuất hiện bên cạnh tôi lại là chồng cũ của tôi.”

Chúng tôi chọn một quán thịt nướng tự phục vụ, không chỉ có thịt bò, mà còn có thịt ba chỉ, thịt gà, các loại thịt đầy một bàn. Gia Tuấn chỉ mỉm cười cầm cái cặp tự mình nướng thịt.

“Em tìm một công việc mới đi.”

“Em còn muốn làm thiết kế sao?”

Tôi lắc đầu: “Đổi một công việc khác, em làm thiết kế thật sự không phải là chuyên ngành.”

Tôi ăn rất no, ăn no xong thì tâm sự cũng chẳng còn.

Gia Tuấn không hỏi gì tôi cả, anh ấy chỉ ngồi phong độ ăn cơm với tôi. Cơm nước xong thì đi tản bộ với tôi. Chúng tôi đi đến quảng trường, ở đó đang có biểu diễn ca múa, thậm chí còn mời cả một nhóm nhạc Hàn Quốc. Tôi nhìn thật lâu, nhìn đến khi xong hết thì mới đi khỏi.

Thật sự cảm ơn Gia Tuấn, mặc kệ anh ấy là chồng cũ hay là bạn bè. Hiện tại người phụ nữ độc thân như tôi hẳn là rất đáng thương.

Anh ấy đưa tôi về, tôi nói từ tận đáy lòng: “Cảm ơn anh, Gia Tuấn.”

Anh ấy mỉm cười: “Quả thật là mấy ngày nay anh cũng chưa có việc gì cả, nếu em không vui thì có thể gọi cho anh bất cứ lúc nào.”

Tôi muốn xuống xe thì anh ấy giữ tôi lại: “Đúng rồi. Đỉnh Đỉnh, em còn nhớ tổng giám đốc Cảnh không?”

Tôi cười nói: “A, người bạn cũ này, em cũng rất nhớ anh ấy, chờ khi nào có thời gian, mọi người hẹn nhau đi.”

“Anh ấy cũng rất nhớ em.”

“Không thành vấn đề. Hôm nào em phải bắt anh ta khao mới được.”

Về đến nhà, ba mẹ đều đã ngủ rồi, tôi lặng lẽ đánh răng rửa mặt xong rồi quay về giường, tôi nằm trần trọc.

Tôi lấy di động ra xem, thật sự rất muốn bấm một dãy số, nhưng mà tôi bấm tới bấm lui, rốt cuộc tôi cũng từ bỏ.

----- đường phân cách -----

Rốt cuộc tôi bình tĩnh trở lại, bắt đầu cuộc sống mới. Rất vui là anh bạn cũ, tổng giám đốc Cảnh đã giới thiệu tôi đến một tòa soạn, làm biên tập, chủ yếu phụ trách mảng giải trí, công việc mỗi ngày là tìm hiểu những chuyện tốt và không tốt. Tuy rằng không thể nói là rất thoải mái, nhưng mà vẫn xem như rất vui. Tôi thích ứng rất nhanh.

Người trong nhà không hỏi vì về việc giữa Bùi Vĩnh Diễm và tôi, cuộc sống cứ bình thường trôi qua, tôi cảm thấy rất thoải mái.

Bởi vì tôi vẫn còn ít đồ cá nhân ở Phiếm Hoa, cho nên tôi tranh thủ đến công ty.

Lúc đang dọn đồ, tôi gặp lại cái loa công suất lớn Vương Diệu Âm. Cô ấy thấy tôi thì hết sức ngạc nhiên, thốt lên: “Cô Đỉnh, cô từ chức rồi? Vậy cô có

biết không? Xảy ra chuyện lớn rồi.”

P/S: Chương này là chương cuối của quyển 5. Bây giờ sẽ bắt đầu sang quyển 6, còn khoảng 11 chương nữa thì hoàn chính văn.

Qua 40 chương do em đảm nhận, không biết là thời gian qua em có sai sót, thiếu sót, cách trình bày, lỗi chính tả hoặc cách hành văn có gặp vấn đề gì không ạ? nếu như có bất cứ điều gì không hợp lý hay sai thì mong mọi người cho em biết để em hoàn thiện hơn ạ.

Chân thành cảm ơn ạ!

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 1: Lá thư của Vĩnh Diễm

Edit: 4ever13lue

Lòng tôi lại giống như đựng phải cái gì đó: “Chuyện gì lớn?”

“Tổng giám đốc Bùi sẽ kết hôn.”

Trong đầu tôi lóe lên một ý nghĩ, nhưng tôi lập tức khôi phục thái độ bình thường. Vừa giả vờ nhìn mình trong gương, vừa nói: “Phải không đó?”

Cô ấy tỏ vẻ thông cảm nói với tôi: “Cô Đình, tôi nghe nói cô và tổng giám đốc Bùi có qua lại, bây giờ cô bị anh ta bỏ rơi rồi, cho nên mới rời khỏi công ty. Anh ta thật sự là người như vậy sao?”

Tôi mỉm cười: “Thật ra chúng tôi chỉ là bạn tốt mà thôi, là do mọi người hiểu lầm. Bây giờ tổng giám đốc Bùi sắp kết hôn, xin đừng nói lung tung như thế.”

Tôi ôm cái thùng, thoải mái rời khỏi công ty.

Anh ta sẽ kết hôn, tôi tự nói với mình, rốt cuộc thì anh ta cũng phải kết hôn.

Trong lòng tôi buồn bã, tiếc nuối. Sau khi kết hôn, cuộc sống của mỗi người sẽ thay đổi, anh ta sẽ hạnh phúc chứ? Cô Mạch Tử Kỳ kia có thể làm cho anh ta vui vẻ không? Anh ta sẽ nhớ đến Đình Đình được bao lâu? Một vài năm sau, liệu anh ta sẽ còn nhìn tôi bằng ánh mắt đầy phiền muộn chăng? Lời anh ta nói có còn ân oán sự đau thương không nói nên lời hay không?

Mặc kệ anh ta có thể sẽ như thế hay không, tôi biết là tôi sẽ như thế. Tôi từng yêu hai người đàn ông, dù cho là Gia Tuấn hay Bùi Vĩnh Diễm thì họ cũng đã cho tôi những kỉ ức và khoảng thời gian đẹp nhất. Mà những kỉ niệm này như thể những câu chuyện hào hùng, cho dù kết quả có như thế nào đi nữa thì nó sẽ vẫn mãi khắc ghi, để lại dấu vết rất rõ ràng trong cuộc đời tôi.

Bởi vì nhiệm vụ là giải trí cho người ta, tuy rằng Bùi Vĩnh Diễm không phải là người trong giới giải trí, nhưng dù sao anh ta cũng là công tử nhà giàu, hai nhà giàu có kết thân, thì chắc hẳn cũng sẽ thu hút giới truyền thông, cho nên rốt cuộc tôi cũng thấy tin tức về hôn sự của anh ta.

Bùi Vĩnh Diễm và Mạch Tử Kỳ công khai xuất hiện, hai người mặc trang phục rất xứng đôi, dắt tay nhau xuất hiện trước công chúng. Nét mặt tươi cười, tay nắm tay cùng bày ra một màn tiệc đính hôn hoành tráng. Mạch Tử Kỳ tỏ ra là một người phụ nữ hạnh phúc, nép vào người anh ta như chú chim nhỏ, cười nói rất thân nhiên. Bà Bùi nói rất đúng, một cô gái có tố chất như vậy mới xứng đáng vào nhà giàu có.

Tôi bình tĩnh nhìn tờ báo.

Chu Vi ở bên cạnh tôi tò mò nhìn sang: “À, rốt cuộc anh ta cũng tự mình chui vào miệng cọp.”

Tôi không lên tiếng.

Chu Vi vừa muốn khuyên giải, lại vừa muốn an ủi tôi: “Yên tâm, anh ta sẽ hối hận thôi, vợ của anh ta không bằng cậu, chẳng đáng xách dép cho cậu nữa là.”

Trong lòng tôi vui vẻ, rồi lại không nhận được mắng cô ấy: “Cậu nha, con cáo nào ăn nho xong thì đều sẽ nói thế.”

Cô ấy bóp cánh tay tôi: “Mình thay cậu nói lời thật lòng, cậu cũng không cảm kích. Nói thật nhé, trong lòng cậu cảm thấy khổ sở, đúng chứ?”

Tôi rất thẳng thắn: “Có, rất buồn, thậm chí rất hận anh ta, anh ta xuất thân là nhà giàu thì nên lường trước số mệnh của mình, nếu đã như vậy, vì sao lại

đến trên chộc mình cơ chứ?”

Chu Vi không tiếp tục đề tài này nữa, bỗng nhiên cô ấy nói: “Đình Đình, mình sắp kết hôn.”

Đầu tiên là tôi bất ngờ, ngay sau đó thì rất vui vẻ: “Thật sao?”

Cô ấy gật đầu: “Là một viên chức bình thường.”

Tôi khen ngợi từ đáy lòng: “Không tồi, là nhân viên văn phòng làm công ăn lương.”

Cô ấy cũng cười: “Đúng vậy, bọn mình đều là người bình thường, cuộc sống như vậy là hợp với bọn mình nhất.”

Tôi lập tức quảng oán hận với Bùi Vĩnh Diễm sang một bên, hào hứng với chuyện này: “Mau nói cho mình biết, hai người quen nhau như thế nào?”

Chu Vi vui tươi hơn hớn nói: “Ngẫu nhiên thôi, năm ngoái mình đi học ở nước ngoài, kết quả là mỗi ngày chỉ có đến quán thịt bò Trung Quốc ăn cơm. Vốn định là ăn không quen đồ ăn nước ngoài, đi kiếm chút hương vị quê nhà cho đỡ thèm, không hề nghĩ rằng bột không ngon, thịt lại ít, hai người bọn mình đều gào lên, cứ như vậy rồi bọn mình quen biết nhau.”

Tôi tấm tắc khen: “Chuyện tình du lịch, chuyện như thế này nếu viết ra có thể thành cả một quyển tiểu thuyết đấy chứ. Để mình đoán xem, sau đó hai người nhìn nhau cười, hết sức ăn ý. Rồi sau đó nảy sinh một loại tình cảm không lý giải được. Sau khi quay về, anh ta lập tức đau khổ đuổi theo cậu, hai người trao đổi số điện thoại. Sau đó thì hai người liên lạc với nhau, cứ một lần rồi lại một lần, cuối cùng hai người tự mình suy nghĩ muốn thực tế hóa? Hắc hắc, chính là như thế sao?”

Cô ấy cũng cười.

“Còn cậu, không cần Bùi Vĩnh Diễm này nữa, Phó Gia Tuấn thì sao?”

Gia Tuấn ư?

Tôi suy nghĩ một lúc, thản nhiên nói: “Bọn mình đã trải qua rất nhiều việc, hiện tại mọi việc cũng đã nhìn rõ, tất cả cứ để tùy duyên đi.”

Chu Vi lắc đầu, cô ấy từ từ thở dài: “Hiện tại nam nữ chia tay nhau, bao nhiêu nhiệt tình đều nguội lạnh như ly cà phê vậy, dù sao mỗi người chúng ta đều là người bình thường. Trong cuộc sống, cũng có thể có rất nhiều đối tượng để lựa chọn, ai sẽ còn tiếp tục ở bên cạnh một người nào chứ? Cho nên nếu không có đứa bé, thì cơ hội quay lại của cậu và Phó Gia Tuấn vẫn rất thấp. Vấn đề là hai người vẫn có cảm tình với đối phương, nhưng lại quá ương bướng, không chịu chủ động mở miệng, mình nói có đúng không?”

Tôi gấp tờ báo lại, lần này cô ấy nói sai rồi, không phải là tôi bướng bỉnh, mà là tôi thật sự mệt mỏi, tôi không muốn bàn lại chuyện xưa nữa.

Tình cảm giữa tôi và Bùi Vĩnh Diễm cứ chết đi như vậy, trên báo đã đăng đầy chuyện hôn nhân của Bùi Vĩnh Diễm. Thậm chí ngay là các nơi buôn bán cũng chú ý hôn sự nhà giàu có này. Ai nấy đều bàn về những gì phóng viên viết trên báo, nào là áo cưới của cô dâu là đặt thiết kế từ ở Pháp, vô cùng đắt tiền, phía trên áo cưới lại còn đính cả bao nhiêu viên kim cương. Còn cả việc khi chú rể đi học thi chính là học trò giỏi nhất trong mắt giáo sư. Thậm chí còn có hai cô bạn gái cũ của chú rể đến chúc mừng, về phương diện này thì không bao gồm tôi.

Tôi mỉm cười, cảm ơn trời đất vì tôi đã tránh được mảy trò này.

Nhưng tôi rất khổ sở.

Đây lại là một đoạn tình cảm sâu nặng của tôi, chỉ là tôi không còn là một cô gái hai mươi nữa, lúc đó nếu thất tình, tôi sẽ khóc lóc rất nhiều, ném đồ đạc này nọ, bừa bãi phát tiết. Nhưng bây giờ tôi đã một lần kết hôn rồi ly hôn, tất cả tình cảm tôi đều để ở trong lòng. Cho nên nhìn bề ngoài, tôi có vẻ rất bình thường, nhưng không thể phủ nhận là quả thật tôi rất buồn.

Tôi yêu Bùi Vĩnh Diễm, mặc kệ anh ta là tên đào hoa, hay là chính nhân quân tử, nhưng đoạn tình yêu ngắn ngủi của anh ta đều đã khiến tôi đi lạc. Bây giờ tôi bị ép rời xa anh ta, cảm giác như thể phải trốn vào một cái hang băng, đau tận xương tủy. Tôi thật sự rất khổ sở.

Nhưng tôi sẽ không mê man, không sa sút tinh thần.

Đã trải qua thời gian đau khổ sau khi ly hôn, tất cả mọi người tôi đều có thể kiềm nén. Mỗi ngày tôi đều sống như bình thường, vui vẻ chào hỏi đồng nghiệp, còn thật sự nhiệt tình làm việc. Tôi dùng tất cả tinh lực vào công việc. Sau đó tôi phát hiện, thì ra cách tốt nhất để chữa khỏi vết thương lòng chính là làm việc chăm chỉ.

Đình Đình, Cố lên nào!

Đồng nghiệp đưa cho tôi một lá thư: “Đình Đình, thư của cô.”

Tôi vừa nhìn phong thư xinh đẹp kia thì nhất thời tim tôi đập loạn, là thư của Bùi Vĩnh Diễm.

Tôi mở thư ra, phát hiện bên trong có một lá thư.

Phía sau phong thư có dán một lớp giấy đặc biệt, nhìn kỹ sẽ thấy xuất hiện một đóa hoa màu xanh như ẩn như hiện, tôi không biết là anh ta dùng cách gì để cho nó hiện ra. Đóa hoa màu xanh kia in lên tay tôi, trông rất đẹp.

Tôi tìm khăn lau khô tay mình rồi mới mở ra.

Khi mở thư ra, tôi càng thêm bất ngờ, là viết tay bằng bút lông? Cả tờ giấy đều là chữ viết tay sinh động như mây bay phượng múa, nhìn mấy chữ này khiến cho người ta có một loại cảm giác nhẹ nhàng, hoàn toàn giống như vẽ ngoài cửa anh ta.

Tôi rất xúc động, chữ viết theo lối thẳng, từ phải sang trái, giống như thư pháp truyền thống Trung Quốc, tôi chậm rãi đọc:

“Đình Đình, em có khỏe không?”

Từ sau lần viết thư lúc chia tay với mỗi tình đầu thì đây là lần đầu tiên sau mười năm anh lại viết thư bằng bút lông. Từ sau lần đó, anh đã tự nói với mình sẽ không bao giờ viết thư như thế này cho cô gái thứ hai, đó là bởi vì lòng anh quá đau đớn, anh muốn chôn giấu tình cảm trong quá khứ này, xem nó như kí ức. Dù sao mọi chuyện cũng đã qua, anh sẽ không lặp lại chuyện này lần thứ hai, anh cũng sẽ không có cơ hội để làm thế. Nhưng anh không ngờ, mười năm sau, anh lại không nhận được mà làm việc tương tự.

Anh thật sự không buông được em Đình Đình à, mặc kệ em muốn chia tay với anh là thật hay giả, anh cũng không bỏ được em. Anh muốn đánh liều đuổi theo kéo em về, nhưng cuối cùng anh vẫn phải buông tay. Sau ngày chia tay ở sân bay, anh trở về nhà cùng mẹ, bà ấy nói cho anh biết công ty là họ Bùi đang gặp phải cảnh khốn cùng, đồng thời cũng thẳng thắn cho anh biết nguyên nhân em cố ý bỏ đi. Một khắc đó, anh thật sự thấy khó xử, em dùng cách này để giúp đỡ anh. Còn anh ngoài im lặng ra thì không biết nói gì.

Người anh yêu, thật xin lỗi em, anh hiểu được tình yêu của em dành cho anh. Cảm ơn em, người ta nói không thể giúp đỡ trong lúc hoạn nạn, thì không xứng làm bạn, em đã dùng cách này để trợ giúp anh, anh cảm thấy rất buồn, nhưng anh không thể tiếp tục đuổi theo em nữa.

Đúng vậy, cuối cùng anh đành lùi bước, em trở thành vật hy sinh cho cuộc mua bán này, còn anh, cũng sẽ vĩnh viễn không thể thoát khỏi vận mệnh làm quân cờ trong gia đình giàu có của mình.

Anh không có dũng khí để tiếp tục đấu tranh, cho nên cuối cùng anh chấp nhận hết thảy những sự sắp xếp của mẹ. Bất luận cuộc hôn nhân này là hạnh phúc hay bất hạnh, anh đều phải chấp nhận. Thật lòng xin lỗi, là anh phụ em rồi.

Anh không phải kiểu yêu mãnh liệt, anh thì si tình được bao nhiêu chứ? Anh không xứng với hai chữ ‘si tình’ này, anh chỉ đáng dùng hai chữ ‘yêu đuối’ mà thôi. So với trí tuệ và sự hào hiệp của em, anh chính là một kẻ nhu nhược không hơn không kém.

Trong buổi lễ đính hôn, có phóng viên hỏi anh, giờ phút này, điều anh muốn nói nhất là gì, anh chỉ có một câu mà thôi, hy vọng người anh yêu có thể hạnh phúc.

Đình Đình, anh yêu em, thật sự rất yêu em. Từ khi chào đời đến nay, lần đầu tiên anh quên thân phận của mình, nói ‘anh yêu em’ với một cô gái. Xin em đừng không xin anh, xin em hãy tin tưởng anh một lần cuối cùng, anh thật sự rất yêu em.

Việc đã đến bước này, anh không cần sự tha thứ của em, anh chỉ hy vọng kiếp sau, chúng ta còn có cơ hội gặp nhau. Khi đó mặc kệ em là người phụ nữ như thế nào, chỉ cần em là một người phụ nữ, chẳng sợ em lớn hơn anh bao nhiêu tuổi, dù là chị gái hay là bà cô thì anh cũng sẽ tìm em, giữ em bên cạnh anh.

Ngày anh đưa em đi Bắc Kinh, anh đã nói chuyện cùng Phó Gia Tuấn, anh ấy có nói một câu như thế này: Trong cuộc đời của một con người, thật ra chỉ có một phần trăm hạnh phúc, còn lại đều là theo đuổi hạnh phúc, hay nói cách khác phần còn lại chính là đau khổ, anh ấy sẵn sàng để em hoàn toàn được hạnh phúc, thay vì phải đi theo anh ấy để chịu đau khổ. Bây giờ anh đã hiểu, anh rất xấu hổ, dù là so với anh ấy hay là so với em thì anh đều không xứng.

Đình Đình, tạm biệt. Chúc em vĩnh viễn luôn xinh đẹp như bóa hoa này, anh cũng tin rằng em sẽ mãi mãi như thế. So với những người như bọn anh, cuộc sống luôn đầy quyền lợi và tiền bạc buôn bán, thì em vĩnh viễn là xinh đẹp nhất.

Vĩnh Diễm”

Tôi gấp lá thư lại, nhìn bó hoa xinh đẹp kia, tôi thờ dãi.

Tôi thì thảo nói, hoa đẹp, thư hay, chữ rất đẹp.

Lời nói yêu thương hiện đại như vậy mà lại dùng cách truyền thống nhất để truyền đạt, anh ta khiến cho tôi cảm thấy rung động đến tận tâm can, vô cùng thốn thốn.

Tôi ôm chặt lá thư trong chốc lát, sau đó tôi thờ dãi, gấp thư lại, bỏ lại vào trong phong thư, rồi để vào ngăn kéo cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.6 - Chương 2: Dự tiệc gặp mặt cùng chồng cũ

Edit: 4ever13lue

Ngay sau việc Chu Vi lập gia đình, lại có một việc đáng mừng khác, nhưng lại khiến người ta không biết là nên khóc hay nên cười, chính là hôn sự của em gái của chồng trước của tôi.

Gia Kỳ kích động tìm tôi, cô ấy nói: “Chị dâu, em muốn kết hôn.”

Tôi hết sức bất ngờ, chẳng lẽ năm nay là năm kết hôn sao? Vì sao cô gái nào bên cạnh tôi cũng đều không hẹn mà cùng muốn gả mình đi vậy?

Từ sau khi trở về, Gia Kỳ và tôi cũng đã khôi phục lại mối quan hệ, cô ấy lại còn chủ động hẹn tôi đi dạo phố, đi ăn cơm, hết sức lấy lòng tôi. Hơn nữa còn hết sức cố ý nói cho tôi nghe những chuyện về Gia Tuấn. Ngay cả mẹ của Gia Tuấn cũng không để tâm gì cả mà chủ động hẹn tôi ra ngoài ăn. Bà ấy gọi sủi cảo thịt bò hầm, sau đó còn hỏi tôi: “Đình Đình, con ngủi xem, mùi này có thơm không?”

Thật là rất quái lạ. Dùng mũi để ngủi đồ ăn sao? Thật ra thì đúng là như vậy, đôi khi khứu giác của chúng ta còn chính xác hơn là vị giác.

Tôi gật đầu: “Có vẻ rất thơm.”

Bà ấy vừa lòng: “Khẩu vị của con và Gia Tuấn đều hơi nặng, thích mấy món mặn, đôi khi thật sự rất khó nắm bắt.”

Tôi vội vàng nói: “Bác không cần chiều theo ý con đâu.”

Bà ấy vừa cất thức ăn, vừa xúc động nói: “Chẳng phải trước kia con cũng từng chiều theo ý ta sao?”

Lời nói này của bà ấy khiến cảm xúc trong lòng tôi hỗn loạn.

Tôi hiểu ý của họ, mọi người đều muốn tôi và Gia Tuấn có thể gương vỡ lại lành. Tôi cũng không đành lòng phụ ý tốt của họ, vấn đề là tôi và Gia Tuấn đã trải qua nhiều chuyện như thế. Hiện tại, tình cảm của chúng tôi, phải nói thế nào nhỉ? Chính là giống như có một cái rào cản phía trước, không vượt qua được. Nhưng chúng tôi rất tình cảm, hai người chúng tôi có thể không cần phải nói gì cả, chỉ cần một ánh mắt, một động tác nhỏ thôi, chúng tôi đã có thể hiểu được ý của đối phương. Thứ tình cảm này, rất phức tạp, không phải là yêu. Chính tôi cũng không hiểu được rốt cuộc là gì nữa.

Bây giờ Gia Kỳ cũng sắp kết hôn rồi?

Chuyện tình cảm của cô ấy là vô cùng bí mật, cho nên khi vừa thông báo thì cả tôi và gia Tuấn đều sợ ngây người.

Gia Kỳ ngại ngùng nói với chúng tôi: “Hôn phu của em họ Triệu, là một thương gia bình thường.”

Gia Kỳ cho chúng tôi biết điều kiện của hôn phu cô ấy. Vừa nghe cô ấy nói xong, chúng tôi đều mở to mắt, vốn là chúng tôi cũng lo lắng về hôn phu của Gia Kỳ, anh ta tương đối lớn tuổi, thậm chí đã từng kết hôn, có con với vợ trước. Nhưng vừa nghe nói về anh ta, chúng tôi đều vui vẻ.

Thì ra hôn phu của Gia Kỳ cũng không quá lớn tuổi, tuy rằng lớn hơn Gia Tuấn hai tuổi, nhưng nghe ra thì rất phù hợp. Nhưng cho đến giờ anh ta cũng chưa kết hôn, có lẽ là do chỉ lo việc làm ăn buôn bán, không lo ăn uống gì, chỉ lao đầu vào công việc. Các cô gái trẻ không hài lòng về anh ta, còn anh ta lại không chịu những người phụ nữ từng có một đời chồng. Cho nên cứ như thế mà độc thân, cho đến khi gặp được cô em chồng Gia Kỳ này trên đường, sau khi đi vòng ngàn dặm, vượt qua khó khăn, có thể nói là phải tìm đến tận chân trời, dù sao anh ta cũng không còn trẻ, đã bắt đầu muốn kết hôn. Cho nên vừa gặp nhau thì hai người lập tức vô cùng hợp ý, nhanh chóng quyết định ở bên nhau.

Gia Kỳ thành khẩn nói với tôi: “Chị dâu, em đã hẹn Triệu Thành Nghĩa đến gặp người nhà của em vào cuối tuần này. Chị có thể dành thời gian cùng anh Gia Tuấn đến được không?”

“Chị sao?” Cô ấy hẹn tôi? Tôi có tư cách tham dự sao?

Dường như cô ấy nhận ra trong lòng tôi đang nghĩ gì, cho nên càng thành khẩn nói: “Chị dâu, ngoài mẹ ra thì chị là người phụ nữ thứ hai đối xử tốt với em như vậy. Thành Nghĩa đến gặp người nhà của em, nếu trên bàn cơm chỉ thấy mẹ và anh trai, không có chị dâu thì làm sao là một gia đình đầy đủ a?”

A? Tôi lại xúc động, cô em chồng này rốt cuộc cũng đã cho tôi một vị trí rồi, chỉ là cái danh này khiến tôi cảm thấy không khác gì đang truy phong liệt sĩ vậy.

Tôi vẫn do dự, suy trước tính sau, cuối cùng tôi vẫn quyết định đi cùng Gia Tuấn đến gặp vị hôn phu của Gia Kỳ.

Mọi người hẹn nhau tại một nhà hàng, trước tiên tôi chuẩn bị trang phục ở nhà mình, sau đó Gia Tuấn đến đón tôi. Sau khi tôi lên xe, anh ấy hơi run run nói: “Cảm ơn em đã có thể đến tham dự.”

Mẹ chồng ngồi phía sau xe đột nhiên lên tiếng: “Con là chị dâu của Gia Kỳ, sao lại có thể không tham dự chứ?”

Chúng tôi không nói lời nào nữa, đi thẳng đến nhà hàng.

Sau khi xuống xe, Gia Tuấn có hơi khấn trương, anh ấy vừa chỉnh lại cà-vạt, vừa gấp gáp hỏi tôi: “Em nhìn xem anh như thế này được chưa? Đỉnh Đỉnh, thật sự anh rất lo lắng, anh chỉ có một mình cô em gái này, anh rất sợ bản thân làm không tốt.” Anh ấy lại lặng lẽ nói với tôi: “Chắc chắn em sẽ trưởng thành hơn anh, anh sẽ không? .... Làm sao mới có thể chín chắn trước mặt anh ta?”

Tôi không khỏi đùa với anh ấy: “Anh chính là đại luật sư lừng lẫy Phó Gia Tuấn a, vậy mà lại sợ gặp em rồi sao? Chuyện này nếu đồn ra, sẽ bị đối thủ của anh cười cho bằng chết.”

Tôi chỉnh lại cà-vạt cho anh ấy, nhìn anh ấy chỉnh tề rồi, lúc này chúng tôi mới đi vào cùng nhau.

Gia Kỳ và vị hôn phu ngượng ngùng ra đón tiếp.

Một lúc sau, mẹ chồng nói: “Ài, rốt cuộc thì con gái cũng đã lớn.”

Gia Tuấn cũng rất xúc động và căng thẳng. Tính cách của cô em gái này của anh ấy còn thẳng thắn hơn cả tôi, từ khi bắt đầu biết yên đến giờ, cô ấy đã quen vô số người, cho nên bây giờ quyết định yên ổn thì mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Tôi cũng hơi căng thẳng, thậm chí còn hơn cả Gia Tuấn, chúng tôi không hẹn mà cùng uống nước liên tục, chúng tôi thì nhau uống tách trà trước mặt, lập tức uống cạn sạch.

Chuyện tình yêu lần này của Gia Kỳ rất khác thường, rất bí mật. Từ đầu đến cuối, cô ấy không để lộ ra hôn phu của mình, ngược lại vì vậy mà càng làm cho chúng tôi tò mò về người đàn ông này. Trong suy nghĩ của chúng tôi đều lặp đi lặp lại một hình tượng, ba mươi tám tuổi, đang trong giai đoạn hoàng kim của một người đàn ông, lại từng trải, như vậy nhất định là rất bất phàm, mỗi động tác đều mang vẻ cao quý.

Bởi vì có tư tưởng như vậy, cho nên chúng tôi đều rất chờ mong. Rốt cuộc thì nhân vật truyền kì này cũng đến, cửa vừa mở ra, chúng tôi bỗng khựng lại.

Gia Kỳ và hôn phu xuất hiện, cô ấy vui tươi hơn hờ giới thiệu với chúng tôi: “Người này là vị hôn phu của em/con, Triệu Thành Nghĩa.”

Chúng tôi đều đứng dậy.

Mất nửa ngày Gia Tuấn mới nói: “Thành Nghĩa, xin chào.”

Anh chàng họ Triệu này, phải nói sao đây nhỉ? Không hẳn là diện mạo không xem được, chỉ là hơi cầu thả, có thể là do chúng tôi đã đánh giá quá cao, cho nên khi gặp anh ta thì có hơi thất vọng. Bất quá thì dù sao cũng sắp thành người một nhà, sau khi gặp mặt, thì xem như là quen biết. Tuy rằng anh ta không đẹp trai, cũng không cao, thậm chí trông còn thấp hơn Gia Kỳ, nhưng khi anh ta cười thì có vẻ rất ôn hòa, thân thiện. Đôi lúc anh ta tạo cảm giác giống như Chủ tịch Juan Antonio Samaranch của IOC (International Olympic Committee – Ủy ban Olympic Quốc tế.), vì thế lập tức cũng có ấn tượng tốt đối với anh ta.

Triệu Thành nghĩa cũng lịch sự chào hỏi chúng tôi: “Xin chào mọi người, tôi sắp kết hôn với Gia Kỳ rồi, dù sao thì rõ ràng là cũng nên sửa lại cách xưng hô. Xin chào mẹ, chào anh hai, còn người này khẳng định chính là chị dâu xinh đẹp nhất, cay độc nhất, xảo quyết nhất, lại cũng hoạt bát nhất mà Gia Kỳ đã nhắc tới, xin chào chị dâu.”

Anh chàng họ Triệu đưa tay về phía tôi.

Tôi tròn mắt há mồm nhìn anh ta, anh ta nhiệt tình như vậy, tôi không có tiền lì xì cho anh ta đâu a.

Sau màn chào hỏi hết sức khách sáo này, mọi người cùng ngồi xuống, Gia Tuấn lễ phép hỏi anh ta: “Anh Triệu kinh doanh có phải không? Như vậy chủ yếu là kinh doanh lĩnh vực gì?”

Triệu Thành Nghĩa cười trả lời: “Chủ yếu là tôi qua lại giữa Trung – Mỹ, làm công việc liên quan đến thực phẩm.”

Gia Tuấn hơi đâm chiêu: “Là thịt bò sao? Đem thịt bò Mỹ đến Trung Quốc à? Không phải bò ở Mỹ bị bệnh điên rất nhiều sao?”

Triệu Thành Nghĩa lắc đầu: “Không phải, là xuất thịt bò Trung Quốc sang Mỹ. Thịt bò của Trung Quốc chúng ta rất ngon, dù sao quá trình vận chuyển vẫn giữ nguyên phẩm chất, cho nên rất được hoan nghênh ở Mỹ, lượng tiêu thụ mỗi năm một tăng lên.”

Thì ra là như vậy.

Mẹ chồng có vẻ hòa ái hơn lúc gặp mặt con dâu, bà ấy nhẹ nhàng cười hỏi anh ta: “Thành Nghĩa, bình thường sở thích của con là gì?”

Triệu Thành Nghĩa lập tức trả lời bà ấy: “Sở thích của con rất nhiều a, con thích trồng hoa, nuôi cá, nuôi rùa nhỏ.”

Bà ấy vui vẻ hỏi: “Vậy con không thích vẹt sao?”

Không ngờ con rể tương lai này trả lời khiến tôi ghen hờn, trân trối nhìn anh ta: “Mẹ vợ hãy yên tâm, cái gì con cũng ăn cả, không kén chọn gì đâu ạ.”

Tôi dần ra, anh ta ăn vẹt sao?

Mẹ chồng chỉ xấu hổ nói: “Không phải, ý của ta là vì vệt biết nói, em gái ta lại có nuôi một con vệt, vậy làm sao dạy nó nói được? Đến giờ nó chỉ nói có hai chữ ‘Nima Nima’, mà Nima là cái gì vậy a?”

Gia Tuấn ho khan một tiếng, bắt đầu nhìn thoáng qua tôi.

Gia Kỳ cười ha ha: “Anh ấy hài hước như vậy đó ạ.”

Tôi thầm khen, thật sự là khi yêu thì trong mắt mình, người yêu là Tây Thi.

Gia Tuấn nhìn đông rồi lại nhìn tây, tôi cũng có thể cảm thấy trong lòng anh ấy có chút không cam tâm, anh ấy hắng giọng, hỏi em rể tương lai: “Anh Triệu này?”

“Gọi Thành Nghĩa là được rồi.”

Gia Tuấn gật đầu: “Được, Thành Nghĩa, anh nói anh từng ở Mỹ một thời gian sao? Nơi đó thế nào vậy?”

Triệu Thành Nghĩa lập tức lộ ra nụ cười vô cùng trong sáng: “Đúng vậy, đúng là tôi từng ở đó. Lúc ở nơi đó, tôi có một căn nhà, phía trước nhà có một khoảng đất trống, cho nên tôi trồng rau, thỉnh thoảng hái vào ăn, chỉ là sau đó cảnh sát hiểu lầm, tưởng là tôi phá hoại cây cỏ, muốn phạt tiền tôi. Tôi liền giải thích với anh ta, đây là đồ ăn, không phải chỉ là cây cỏ. Anh ta càng thêm nghi ngờ, với anh ta thì rau họ trông giống như cây cỏ bình thường, anh ta không chấp nhận. Cuối cùng tôi chỉ còn cách tặng cho anh ta một đĩa họ xào trứng, lúc này mọi việc mới ổn thỏa.”

Chuyện này ngoài Phó Gia Kỳ ra, mấy người chúng tôi đều choáng váng.

Phó Gia Kỳ cười giải thích: “Thành Nghĩa đi du lịch khắp nơi nên biết nhiều điều.”

Gia Tuấn và tôi không hẹn mà cùng nhìn nhau, vẻ mặt của anh ấy như muốn nói: “Người này nếu không phải huynh đệ đồng môn với em thì cũng là họ hàng gần nhà em. Sao lại có thể nói chuyện giống nhau thế chứ?”

Tôi không biết nói gì hơn, dù sao thì suy nghĩ một chút, tôi lại cười. Có cậu con rể nhà họ Phó này, từ này về sau chắc chắn là mẹ chồng sẽ không cô đơn nữa.

Mẹ chồng tôi cẩn thận hỏi anh ta: “Cậu... tuổi đã lớn như vậy mà còn chưa kết hôn, cậu cũng không có ham mê gì quá đặc biệt. Hay là cậu có khuynh hướng bạo lực?”

Chàng con rể tương lai này lập tức nghiêm mặt trả lời: “Mẹ yên tâm, sức khỏe của con rất tốt. Con cũng không hút thuốc, uống ít rượu giống như anh hai vậy.”

Gia Kỳ hoan hỉ dựa vào người anh ta.

Gia Tuấn chỉ có thể nói thêm: “Thành Nghĩa, đôi khi tính tình của em gái tôi không tốt lắm, nhưng mà nó không phải người xấu, hai người cũng không còn trẻ, tôi hy vọng cả hai sẽ quý trọng duyên phận này, quý trọng tình cảm dành cho đối phương.”

Không ngờ Triệu Thành Nghĩa vậy mà lại thần nhiên trả lời Gia Tuấn: “Anh hai yên tâm, tôi nhất định sẽ đối xử tốt với cô ấy, ngoài công việc và cô ấy ra, tôi sẽ không để tâm trí vào bất kỳ ai khác.” Đột nhiên anh ta lại nghiêm túc nhìn Gia Tuấn, nói: “Anh hai, tôi cũng muốn nói với anh, đối với phụ nữ thì phải trung thành, đừng bao giờ để tâm trí của mình vào người phụ nữ khác. Trung Quốc chúng ta có câu, ‘trồng trọt phải ở trên đất của mình, không thể đem phù sa tưới ruộng người’, như vậy rất là có hại.” Anh ta lại liếc nhìn Gia Kỳ, sau đó nói: “Tôi sẽ toàn tâm toàn ý với Gia Kỳ.”

Nhất thời mặt Gia Tuấn lúc đỏ lúc trắng.

Rốt cuộc tôi không nhịn được mà cười ha ha.

Anh chàng họ Triệu này thật sự là rất đáng yêu, đáng yêu đến mức khiến cho người ta không ngừng buồn cười.

Tuy rằng bữa ăn này bị gián đoạn một chút, nhưng mà không khí rất thoải mái, không hề ngưng ngừng. Chúng tôi không có cách nào định nghĩa được anh chàng họ Triệu này, không thể nói anh ta nhả nhặn, nhưng cũng không thể chê anh ta thô tục. Nhưng có một việc có thể khẳng định được là Gia Kỳ thích anh ta, anh ta cũng thích Gia Kỳ. Lúc ăn cơm, anh ta chăm sóc cho Gia Kỳ, cô ấy cũng giống y hệt một cô bé mà nghe anh ta hài hước cười. Cuối cùng hai người họ cười cười dẫn nhau đi. Khi ra khỏi cửa, Gia Kỳ quay đầu lại thần nhiên cười với chúng tôi.

Chúng tôi ngây ra, như thể nhìn một đôi Avatar ung dung ra khỏi phòng.

Họ đi rồi, mẹ chồng tôi ngồi trên ghế, tức giận nói: “Cứ như vậy mà đưa con gái ta đi sao?”

Tôi an ủi bà ấy: “Thật ra anh Triệu này vừa tinh tế vừa vui tính, cách cư xử không tệ.”

Gia Tuấn cau mày nói: “Người này chỉ toàn nói hươu nói vượn, anh phải điều tra một chút, xem bằng cấp anh ta thế nào, gia cảnh ra sao, hay chỉ là một kẻ lừa đảo giả mạo.”

Tôi không khỏi chế nhạo anh ấy: “Đúng, tốt nhất là anh điều tra kỹ một chút, tránh để người ta lừa vị đại luật sư khôn khéo, quyết đoán nhà anh.” Tôi nhớ đến những lời Triệu Thành Nghĩa nói với Gia Tuấn, đột nhiên tôi buồn cười, tôi không nhận được mà nói: “Thật ra anh ta rất đáng yêu a, rất thẳng thắn, lại trung thành với vợ con, không giống một vài người đàn ông, thường hay để tâm trí vào người phụ nữ khác bên ngoài.”

Đến tận bây giờ tôi vẫn không quên nói móc Gia Tuấn, nhất thời anh ấy lại xấu hổ.

Anh ấy biết rõ tôi sẽ mỉa mai anh ấy về chuyện này cả đời.

Tôi lại nói thêm: “Thật ra, từ những việc nhỏ nhất thì mới biết được thế nào là chân chính. Cậu em rể này của anh hẳn không phải ngốc, cũng không phải kẻ thô tục. Anh ta hẳn là kiểu thông minh nhưng giả ngu. Anh thử nhìn xem, chỉ là một ly nước thôi, nhưng anh ta lại xem như là băng vậy, phải cầm trong tay một lúc, sau đó mới đưa cho Gia Kỳ, vì sao ư? Bởi vì Gia Kỳ có mấy cái răng không tốt, không thể dùng đồ lạnh, anh ta quan tâm cả những việc nhỏ nhất như vậy, làm sao anh biết được không phải là anh ta chỉ giả vờ lấy lòng Gia Kỳ trước mặt chúng ta mà thôi? Trong xã hội hiện tại, những người đàn ông sẵn sàng giả ngu vì phụ nữ đã tuyệt chủng rồi.”

Gia Tuấn không lên tiếng.

Trên thực tế, chúng tôi đều biết những gì tôi nói là đúng, anh chàng họ Triệu này nói năng rất tinh tế, quả thật là anh ta chỉ giả ngu mà thôi. Phó Gia Kỳ không phải là một cô gái xinh đẹp, cũng không thông minh, nhưng mà cô ấy không phải là một cô gái không tốt. Suy nghĩ của cô ấy rất thẳng thắn, nếu ai nhiệt tình với cô ấy, cô ấy cũng sẽ nhiệt tình lại với người đó.

Gia Kỳ rất hài lòng với kết quả hiện tại, chúng tôi cũng có lý do tin rằng về sau cô ấy cũng sẽ hạnh phúc.

Có đôi khi một cô gái dù xinh đẹp cũng không bằng khiến người ta yêu thương. Cần gì phải lấy một người đẹp trai, chỉ cần kết hôn với một người tốt với mình thôi.”

Đây chính là duyên phận, về phần có hạnh phúc hay không? Đó là một khái niệm mà thôi, mỗi người đều có cách định nghĩa của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.6 - Chương 3: Sự triển miên dịu dàng trong ký ức

Part1

Edit: 4ever13lue

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Trương Ái Linh từng nói: cách tốt nhất nhận biết được thời gian trôi qua chính là nhận lương mỗi tháng, khi đó thì sẽ biết là một tháng đã trôi qua.

Tôi không hề để ý rằng mình đã trở về được gần vài tháng rồi.

Rốt cuộc Gia Kỳ cũng vui vẻ về việc kết hôn, tôi tham dự hôn lễ của cô ấy với tư cách vừa là bạn bè, vừa nhà người nhà. Tôi thậm chí cười nhìn cô ấy đứng ở cửa nhà hàng, chụp ảnh với khách mời cùng chú rể không quá đẹp trai của mình. Ngay giờ phút này, tôi cũng đã quên hết những việc không thoải mái trước đây. Tôi chúc phúc cô ấy từ đáy lòng.

Trong bữa tiệc, tôi không ngồi cùng Gia Tuấn, tôi ngồi ở bàn các khách nữ, có một vài người họ hàng nhìn thấy tôi, họ rất hiếu kỳ.

Họ hỏi tôi: “Hai người đã quay lại với nhau, hay vẫn...?”

Họ rất hiếu kỳ.

Tôi chỉ trả lời ngắn gọn: “Chúng tôi vẫn là bạn tốt.”

Họ đều cảm thấy kỳ quái, không khỏi khích tôi: “Làm gì có ai đã chia tay rồi vẫn còn có thể làm bạn tốt chứ? Vẫn nên nhanh chóng quay lại đi.”

Tôi chỉ còn biết cúi đầu ăn.

Tôi bị mắc một cái xương cá trong cổ, tôi ho khan vài tiếng, nhưng không khạc ra mà mượn cơ chạy đến nhà vệ sinh.

Tôi cầm một chai nước khoáng đứng ở trước bồn vệ sinh, tôi thấy không có ai nên dùng ngón tay định lấy cái xương ra. Nhưng khi vừa cho ngón tay vào

thì cô tôi cảm thấy khó chịu, đành phải nôn ra.

Ngay vào lúc tôi gặp khó khăn, không nhả được cái xương ra thì ở phía sau có người nhẹ nhàng đỡ lưng tôi. Tôi vừa ngẩng đầu lên thì thấy Gia Tuấn.

Anh ấy cẩn thận đỡ sau lưng tôi: “Em uống nhiều rượu quá sao? Anh thấy không giống như em đã uống rượu a.”

“Không phải, em bị mắc một cái xương.”

Anh ấy lấy khăn tay từ trong túi ra đưa cho tôi: “Còn khó chịu sao? Hay là anh gọi phục vụ đem dấm đến?”

“Không cần phiền toái vậy đâu.”

Anh ấy lo lắng nhìn tôi: “VẬY... Em cẩn thận một chút.”

Tôi gật gật đầu.

Rót cuộc bữa tiệc cũng kết thúc. Sau khi tiễn khách, tôi đứng trên bậc thang cùng Gia Tuấn, nhưng chúng tôi lại không biết phải làm gì.

Thật ra tôi hẳn là nên sớm chào tạm biệt, nhưng lại cảm thấy nếu đi trước thì có hơi thất lễ, cho nên tôi vẫn ở lại đến cuối cùng. Bây giờ mẹ chồng và chị em của bà ấy đều về nhà, chỉ còn lại hai người chúng tôi. Ngày xưa chúng tôi là vợ chồng, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại thì có hơi xấu hổ, mặt đối mặt nhưng lại không biết phải làm gì.

Rót cuộc anh ấy phá vỡ yên tĩnh trước: “Đình Đình, cảm ơn em đã có thể đến tham dự lễ cưới của Gia Kỳ.”

Tôi cũng thoải mái cười: “Không có gì, không cần cảm ơn em, khi chúng ta kết hôn, cô ấy cũng đã tham dự, giờ thì chúng ta đáp lại thôi.”

Vừa dứt lời, hai người chúng tôi đều lại thẫn thức.

Gia Tuấn nhìn tôi, tôi cũng không dùng được mà chăm chú nhìn anh ấy.

Tôi quan sát rõ ràng gương mặt Gia Tuấn trong ánh sáng mờ mờ, trên mặt anh ấy là biểu cảm ôn hòa hiếm thấy, khóe mắt có vài nếp nhăn, nhưng không vì vậy mà khiến người ta thấy già, ngược lại càng tăng thêm sự trưởng thành cho anh ấy. Nhất thời tôi cảm thấy như mình xuyên không trở về khi lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt. Chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên ở bên ngoài một cửa hàng ăn, Gia Tuấn đứng bên ngoài bãi đỗ xe, đang khoanh tay, dùng mũi chân cạo nhẹ trên đất, vẻ mặt anh ấy lo lắng. Vừa thấy tôi đi ra, anh ấy đi về phía tôi, trên ngực áo vẫn còn dấu vết cháo bị tôi làm đổ lên, nhưng mà dấu vết này ở trên áo sơ mi của anh ấy chẳng những không có cảm giác bẩn, mà ngược lại còn giống như hoa văn trên áo vậy, vừa tự nhiên lại vừa mới mẻ.

Hiện tại rất giống ngày hôm đó, cũng là vào mùa này, cũng trong ánh sáng mờ mờ này, gió cũng thổi như bây giờ. Gió thổi bên người có cảm giác mềm mại đến động lòng, rất giống như ngày hôm đó. Tôi có hơi mờ mịt, tôi lại được trở lại buổi tối nhẹ nhàng hôm đó.

Tôi tỉnh táo lại, cúi đầu nói: “Gia Tuấn, em về đây.”

“Anh tiễn em.”

“Không cần, anh cũng đâu có lái xe, em có thể tự về nhà được.”

Anh ấy hơi do dự.

Tôi nhìn quần áo mình, lúc này mới phát hiện trên áo bị dính nước trái cây, trên đầu cũng bị dính không ít giấy màu pháo hoa.

Suy nghĩ một lúc, tôi nói: “Em đi tắm một lát.”

Anh ấy cũng nói theo tôi: “Anh cũng đi.”

Tôi liếc mắt một cái, sau đó cười cười: “Được, chúng ta cùng đi.”

Tôi noi tắm rửa, chúng tôi đang mua vé thì người phục vụ hỏi: “Hai vị không phải người một nhà sao?”

Tôi trả lời: “Không phải.”

Người phục vụ này thật nhiều chuyện quá, cứ hễ nam nữ thì đều hỏi vậy sao?

Gia Tuấn nói: “Anh chờ em ở ngoài đại sảnh.”

Tôi đến khu tắm của nữ, vừa vặn mới thay nước mới, rất sạch sẽ, và lại cũng không có đông người. Tôi ngâm mình trong làn nước ấm, hít sâu một hơi, ngụp xuống nước.

Tắm rửa thoải mái xong, tôi thay áo khoác của trung tâm, đi đến đại sảnh.

Khu nhà tắm có một cái sảnh chờ yên tĩnh, Gia Tuấn không hút thuốc, cho nên tôi đoán anh ấy đang ở chỗ đó.

Quá nhiên lúc đi ra, tôi dễ dàng tìm thấy anh ấy, anh ấy đang nửa nằm trên sofa, cầm điều khiển chuyển kênh trên TV.

Đợi tôi ngồi xuống rồi, anh ấy hỏi tôi: “Em muốn uống nước trái cây không?”

“Được, em muốn uống nước việt quất.”

Anh ấy đưa điều khiển từ xa cho tôi: “Em chuyển kênh đi, xem đi xem lại cũng chẳng có gì hay cả.”

Tôi nhận lấy cái điều khiển, đổi kênh tới đổi kênh lui, bây giờ đài truyền hình ngày càng nhiều kênh, nhưng những tiết mục thu hút người xem thì lại càng ngày càng ít. Cuối cùng, tôi nản lòng, tùy tiện để ở một kênh nào đó, chỉnh âm lượng nhỏ lại rồi nằm xuống nghỉ ngơi.

Hai người đều nằm trên sofa, nhưng cả hai đều im lặng.

Trên TV đang phát một bộ phim tình cảm của nước ngoài, nữ chính có vẻ bị mất trí nhớ, còn nam chính thì dùng mọi cách để cô ấy nhớ lại.

Anh ta không hề nản lòng, thật sự rất ngọt ngào.

Gia Tuấn hỏi tôi: “Gần đây công việc của em thế nào?”

Tôi xoay người: “Rất tốt, mỗi ngày đều cố gắng đủ mọi cách để viết bài giải trí cho công chúng. Mọi người đều kêu than về thức ăn của mấy đứa trẻ, còn công việc của em chính là muốn cho trẻ em được ăn no, ăn uống thoải mái. Chỉ cần nghĩ như vậy thôi, em sẽ không còn cảm thấy buồn phiền gì nữa.”

Gia Tuấn uống một ngụm nước trái cây, để cái ly xuống, anh ấy cười nói: “Phóng viên giải trí rất có tương lai nha.”

Tôi kéo dài giọng: “Anh đang mỉa mai em đó à, giải trí mà cũng có tương lai sao? Mỗi ngày đều lấy tít ức của nhà này, nhà kia, tìm ra lỗi của người ta, rồi viết lung tung, sau đó bản thân lại còn được nổi danh. Không nghĩ đến bản thân cũng đã ba mươi tuổi rồi, mà lại còn phải chạy lung tung khắp nơi chụp ảnh.”

Anh ấy cười ha ha.

Nhìn trên màn hình TV, đột nhiên tôi nhận không được hỏi anh ấy: “Anh nói xem, có phải mất trí nhớ là chuyện đáng sợ nhất không?”

Anh ấy nhìn lên màn hình, trầm tư một lát rồi mới nói: “Còn phải xem là mất trí nhớ như thế nào, chứng mất trí nhớ không thể chữa khỏi thì nhất định không phải là chuyện vui vẻ gì. Anh từng gặp một án tử, một người phụ nữ bị ngược đãi, chồng bà ta uống rượu, sau đó đánh đập bà ta. Sau đó bà ta không nể nang được nữa, dùng dao gọt hoa quả giết chết hắn, hơn nữa còn đem chôn hắn đi. Bà ta làm xong việc này, cảm thấy rất mệt mỏi, cho nên quay về phòng ngủ. Kết quả là sau khi ngủ dậy thì quên hết tất cả, không phải là hoàn toàn mất trí nhớ, mà là quên mất một đoạn ký ức này. Sau đó bà ta còn báo cảnh sát là chồng bà ta mất tích. Cảnh sát điều tra mất vài năm cũng không có được tin tức gì. Cuối cùng thì điều tra đến nhà bà ấy, khu vườn phía sau phòng khách có một cây đào, họ đào dưới gốc cây lên thì phát hiện một cái xác, lúc này mới có thể giải quyết được cái án tử treo nhiều năm này.”

Tôi kêu lên sợ hãi: “Gia Tuấn, anh kể chuyện gì ghê quá vậy, thật là đáng sợ.”

“Thật xin lỗi a.”

Part2

Đột nhiên tôi nhớ ra chuyện gặp cô Kỵ ở Hồng Kông, tôi suy nghĩ một lát rồi nói:

“Anh còn nhớ người đã đứng ra bảo đảm cho em không? Vài năm trước cô ấy bị tắc mạch máu não, không thể không làm phẫu thuật, cho dù khả năng thành công rất thấp, nhưng cuối cùng thì cũng đã vượt qua. Nhưng mà trong lúc phẫu thuật, bởi vì phải dùng lượng thuốc gây mê quá lớn, cho nên sau khi phẫu thuật, cô ấy bị chứng mất trí nhớ. Nhưng chứng bệnh này cũng rất quái lạ, sau mỗi đêm ngủ dậy thì sẽ quên hết mọi thứ, giống như hệ thống bị mất dữ liệu vậy. Sáng ngày hôm sau, cô ấy quên hết mọi thứ, chồng con, người nhà của cô ấy đều trở thành xa lạ, phải nhắc lại một lần nữa thì mới nhớ được.”

Gia Tuấn kinh ngạc: “Có cả chứng bệnh như vậy nữa sao?”

“Đúng vậy.” Tôi ngưỡng mộ nói: “Điều khó khăn nhất chính là chồng của cô ấy, cứ mỗi sáng sớm đều phải kể lại từ đầu như lúc bắt đầu yêu vậy, phải nói ‘Chào em, anh là chồng của em’. Hơn nữa mỗi buổi tối cũng đều sẽ nhắc nhở ‘ngày mai đừng quên anh, anh yêu em’.”

Gia Tuấn cười: “Nghe có vẻ rất hay.”

“Là thật đó.” Tôi không phục: “Em biết ngay là anh không tin, rên thế giới này có bao nhiêu người đàn ông làm được như vậy.”

“Không phải là em xúc động, muốn viết thành truyện đó chứ?”

Tôi xúc động nói: “Đôi khi em cũng hy vọng mình cũng bị mất trí nhớ một lần, quên mất mọi thứ.”

Anh ấy nhẹ nhàng hỏi tôi: “Em muốn quên điều gì nhất?”

Tôi nghĩ nghĩ, thờ dãi một hồi: “Em muốn quên đi những chuyện không vui đã xảy ra giữa chúng ta, anh sẽ không muốn ly hôn với em, em cũng sẽ không đi công tác xa, vẫn y như xưa, em cứ sống thoải mái, chưa từng xảy ra chuyện gì, chưa từng ly hôn.”

Anh ấy không lên tiếng.

Tôi khoác tay ra sau đầu, quả thật, nếu cho tôi lựa chọn, tôi sẽ chọn quên đi đoạn lý rức này. Chúng tôi chưa từng ly hôn, chưa từng chia ly, giống như trước kia. Thậm chí tôi cũng chưa từng quen biết Bùi Vĩnh Diễm”

Anh ấy vẫn không nói gì, như thể đang nghĩ về chuyện xưa.

Rất nhiều cảm xúc đột nhiên quay lại, tôi trầm trên sofa, nhìn lên phía trên trần, bỗng nhiên tôi nhớ đến lúc tôi và Gia Tuấn còn là vợ chồng, có một lần cũng từng đến khu tắm nước nóng.

Lần đó, chúng tôi đến khu tắm, vốn là phải thuê một phòng riêng, nhưng người phục vụ xin lỗi chúng tôi rồi cho biết, tất cả các phòng đều có người thuê rồi, chúng tôi đành phải tách ra. Sau khi tắm xong thì trở lại phòng nghỉ, chúng tôi nằm nghỉ ngơi trò chuyện cùng nhau. Nhân lúc trong phòng nghỉ không có nhiều người, ánh sáng lại mờ ảo, tôi liền leo lên sofa mà anh ấy đang nằm.

Cái giường chỉ đủ cho một người nằm, nhưng tôi vẫn đi qua, anh ấy chỉ có thể nằm nghiêng một bên, tôi nằm bên cạnh anh ấy, giống hệt như con cá chạch, dán lấy người anh ấy. Anh ấy liền lấy chân đắp lên cả hai, chúng tôi như hòa vào nhau.

Khi đó tình cảm của chúng tôi thật tốt, tôi cứ nói liên thiên, cần nhắc rất nhiều chuyện cho anh ấy nghe, thậm chí tôi còn kể cả những chuyện tôi xem trên truyền hình, những chuyện tôi giúp người này người kia. Còn Gia Tuấn, anh ấy chỉ cười cười nghe tôi nói, khéo miệng mỉm cười, tay dưới chân lại không yên phận mà mò vào bên trong áo tôi, vuốt ve ngực tôi, ngón tay nhẹ nhàng xoa nơi mềm mại của tôi.

Tôi bị anh ấy đùa giỡn, cũng bắt đầu có cảm giác, nhẹn không được, tôi khoác chân lên người anh ấy.

Anh ấy nắm tay tôi, cận thận trượt xuống, miệng lầm bầm: “Bà xã, em đừng hại người nha.”

Tôi nhẹ nhàng đưa tay sờ, quả nhiên chạm phải vật cứng mảnh kia, tôi nhẹ nhàng nắm lấy, anh ấy lập tức động thân, phối hợp với tay tôi.

Tôi cười ha ha, còn anh ấy lại buồn rầu lâu bầu: “Không thể phát tiết, thật là tra tấn người mà.”

Rốt cuộc anh ấy không nhịn được, đứng dậy đi đến hỏi phục vụ có gian phòng đơn nào không, anh ta trả lời là có một phòng vừa dọn dẹp xong, Gia Tuấn lập tức quay lại vội vàng kéo tôi đứng lên.

Đến một căn phòng, anh ấy bắt đầu cởi quần áo tôi, tôi quở trách nói: “Anh cứ như ăn cướp vậy.”

Anh ấy không cho là đúng nhìn tôi: “Bà xã của mình, sao lại lạ cướp chứ, không phải là tùy ý anh sao?”

Sau đó anh ấy cởi hết quần áo trên người tôi.

Đôi khi đàn ông thật quá vô si...

Tôi tin tưởng một điều, chỉ có vợ chồng cho nhau thì mới gọi là yêu, mới có thể phát ra tín hiệu yêu đương mãnh liệt như thế với đối phương. Tôi tin tưởng là Gia Tuấn yêu tôi, bởi vì chỉ có yêu thì mới có thể khiến cho người ta không tự chủ được mà mê luyến nhau.

Có một khoảng thời gian, tình cảm của chúng tôi rất tốt, thậm chí khi tôi đứng rửa chén ở bếp, anh ấy cũng sẽ ôm lấy tôi từ phía sau, nắm lấy tay tôi cùng rửa chén, sau đó lại cùng lau khô chén đĩa, rồi anh ấy sẽ ôm tôi về phòng ngủ...

Ngay cả tắm rửa, anh ấy cũng sẽ gọi đầu cho tôi, giống như mấy cô gái xinh đẹp trong quảng cáo.

Lúc ân ái trên giường, Gia Tuấn thật sự khiến tôi triền miên, từng động tác xa chạm đều rất mạnh mẽ, nhưng mặc kệ là tư thế nào, anh ấy đều điều khiển tốt, chưa bao giờ Gia Tuấn khiến tôi cảm thấy thô lỗ, đối với sự nhiệt tình của anh ấy, tôi lại càng xao động. Lúc đó chúng tôi ân ái như thế, chưa bao giờ tôi nghĩ rằng chúng tôi sẽ đi đến ngày hôm nay.

Tôi nhớ rõ Gia Tuấn từng cãi cho một vụ ly hôn, bên nhà cô gái kia không chịu, mượn cớ quậy lên, cuối cùng đánh nhau với phía bên kia.

Trên tòa, Gia Tuấn hỏi người chồng: “Hai người cũng từng yêu thương nhau, khi đó hai người không hề nghĩ đến sẽ rời xa nhau, đúng không?”

Người đàn ông kia cũng trả lời rất thẳng thắn: “Đúng, chúng tôi quen nhau từ khi học đại học, sau khi tốt nghiệp lại cùng nhau gây dựng sự nghiệp.”

Gia Tuấn lắc đầu: “Nhưng bây giờ lại trở thành người xa lạ.”

Người đàn ông kia chán ghét nói: “Bởi vì lối hành xử của cô ta khiến tôi chán ghét, cô ta càng ngày càng hay nghi ngờ, không tin tưởng tôi, theo dõi, rồi

điều tra tôi từng giây từng phút.”

Nghĩ đến đây, tôi không nhịn được nói: “Thật ra thì trong tình yêu, người phụ nữ là thám tử giỏi nhất, nhưng cũng ngốc nghếch nhất.”

Gia Tuấn chưa xốt hỏi tôi: “Đình Đình, vì sao chúng ta phải đi đến ngày hôm nay?”

Tôi suy nghĩ: “Em cũng không thể hiểu nổi, vì sao người ta lại ăn uống lung tung quá đỗi, sau đó lại phải đến bệnh viện chữa bệnh chứ?”

Anh ấy trầm mặc một lúc, đột nhiên hỏi tôi: “Em... Em có thể cho anh một cơ hội không?”

Tôi quay đầu nhìn anh ấy, anh ấy cũng xoay người lại nhìn tôi.

Tôi không nhịn được đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh ấy.

Ngón tay tôi chạm vào lông mi, đôi mắt anh ấy, bỗng nhiên tôi nói: “Gia Tuấn, chúng ta đến một phòng đi.”

(Lời tác giả: Hôm nay là đêm thất tịch, chúc mọi người lễ tình nhân vui vẻ, cảm ơn mọi người và cũng chúc tình yêu của mọi người luôn mỹ mãn, hạnh phúc.

Tình yêu là điều hoàn hảo mà mọi người đều theo đuổi, mà trong tình yêu, mỗi người sẽ bị tổn thương. Trên thế giới này, mỗi một chuyện tình tan vỡ, không phải là chúng tôi không biết quý trọng, mà là khi yêu, người ta không biết phải làm thế nào để gìn giữ.

Giống như lời Đình Đình nói, chúng ta vừa ăn uống không giữ gìn, sau đó lại phải đến bệnh viện chữa bệnh mỡ máu. Tình yêu chính là lúc chúng ta bị bệnh mỡ máu.)

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.6 - Chương 4: Tôi thân mật cùng chồng cũ

Edit: 4ever13lue

Hai người chúng tôi nằm trên giường, nhưng anh ấy không hề làm gì cả, chỉ khoác tay qua đầu, ngón tay cẩn thận vuốt ve vành tai tôi.

Tôi nhìn anh ấy chăm chú.

Rốt cuộc, tôi nhích lại gần, ôm chặt lấy anh ấy, anh ấy cũng ôm tôi thật chặt.

Tay tôi xoa nhẹ lưng anh ấy, cả người chôn trong ngực anh ấy, tôi hít vào một hơi thật sâu, trên người anh ấy có mùi hương nhẹ nhàng của sữa tắm, còn có cả hương vị đàn ông quen thuộc. Anh ấy hít thở nhẹ nhàng, khí nóng phả vào đầu vai tôi.

Tôi ngẩng đầu, dịch sát lại gần phía trước mặt anh ấy, chớp mũi tôi chạm vào chớp mũi anh ấy, lúc này cả hai đều chần chừ. Hai giây sau, tôi nhích lại gần hơn, khi môi chạm vào nhau, lập tức có một cảm giác quen thuộc nơi đầu lưỡi. Nhắm mắt lại, chúng tôi cảm nhận sự tiếp xúc, không hề có ý định tách ra.

Gia Tuấn chỉ hôn tôi, chập chập không muốn tiến thêm một bước, tôi cầm lấy tay anh ấy, đặt trước ngực mình. Anh ấy hơi chần chừ, cuối cùng vẫn lần vào trong vạt áo tôi, cẩn thận nắm lấy nơi mềm mại.

Tôi thờ dốc, trở mình, ngồi lên người anh ấy, cởi áo mình ra, sau đó tay tôi lại lần lên cởi áo choàng của anh ấy.

Lúc này là tôi chủ động.

Tôi vốn nghĩ anh ấy sẽ tiến thêm một bước, nhưng anh ấy chỉ chăm chú nhìn tôi, trong mắt có một tầng hơi nước, đôi đồng tử đen có hình ảnh nho nhỏ của tôi.

“Đình Đình.”

“Đừng nói gì cả.”

Lần này tôi không có ý gì cả, chỉ là có một suy nghĩ rằng chúng tôi đều cô đơn, trống trải, vậy tiếp xúc một chút cũng không sao mà.

.....

.....

Sau khi tỉnh lại, trời đã tối.

Gia Tuấn vẫn không ngủ, anh ấy nằm sát bên cạnh tôi, nhìn tôi chăm chăm.

Tôi hơi xấu hổ, vội kéo chăn lên che người.

Tôi hỏi anh ấy: “Anh dậy rồi sao?”

“Vẫn chưa ngủ.”

“Chúng ta về nhà đi.”

Tôi đứng lên trước, đi vào phòng tắm, đứng dưới làn nước, tôi lại nghĩ đến chuyện vừa rồi.

Vừa xảy ra chuyện gì vậy? Tôi vậy mà lại chủ động quyến rũ anh ấy?

Vừa rồi quả thật là tôi chủ động, ban đầu anh ấy có hơi chần chừ, nhưng rất nhanh anh ấy cũng hòa vào xúc cảm. Mặc dù có một chút khản trương, nhưng sau khi đi vào, anh ấy lại dừng lại một lát, sau đó lại hành động quen thuộc, lập tức nắm lấy nơi mẫn cảm của tôi.

Khi vào nơi sâu nhất, anh ấy chăm chú nhìn vào mắt tôi, tôi không thể nào nhắm mắt được, đành phải kéo anh ấy lên trên người mình.

Hai người chúng tôi phối hợp ăn ý, giống y như khi chúng tôi còn là vợ chồng. Tuy rằng không có cảm giác vui sướng như trước, nhưng quả thật cũng rất hòa hợp. Anh ấy không chê rất tốt, cả quá trình chúng tôi đều như đi trên mây.

Tôi đỏ mặt, vội vàng che mặt lại, những nơi anh ấy đã hôn trên người tôi cũng nóng lên.

Thật quá xấu hổ, không tái hôn, cũng không có hòa giải, vậy mà tôi lại chủ động, như thế này là sao chứ? Tôi đầu hàng sao? Nếu lát nữa anh ấy đề cập đến chuyện quay lại, tôi phải trả lời anh ấy thế nào đây?

Tắm xong xuôi, tôi lau tóc rồi đi ra, vừa định gọi anh ấy vào thì bên ngoài không có ai cả.

Tôi thật bất ngờ, anh ấy đi rồi?

Thay quần áo xong, tôi ra ngoài, Gia Tuấn cũng không hề gọi điện thoại cho tôi, mà chỉ gửi đến một tin nhắn: “Đình Đình, mẹ tìm anh, anh có chút việc phải về trước.”

Tôi gấp điện thoại lại, vậy cũng tốt, tránh cho hai người gặp nhau phải xấu hổ.

————— đường phân cách —————

Xuân qua rồi đến hạ, mỗi năm đều có một khoảng thời gian ngày nào cũng mưa to.

Tôi đứng trước cửa sổ, nhìn con đường ướt mưa bên ngoài.

Sau khi tạm biệt Gia Tuấn ở khu tắm đó, thoáng cái một tuần đã trôi qua. Hai người chúng tôi lại giống như gặp tình nhân giận dỗi, không ai chịu gọi cho đối phương trước.

Thật ra tôi biết là anh ấy cũng muốn gọi điện thoại cho tôi, chỉ là gọi rồi lại không biết nói gì, không khí khản trương, cả hai đều căng thẳng.

Chu Vi hẹn tôi đi ăn cơm, tôi thật sự không nhịn được, kể chuyện này cho cô ấy nghe.

Cô ấy buồn cười: “Cậu lại lên giường với chồng cũ sao?”

Tôi giận dỗi: “Đúng vậy, quê muốn chết.” Nói xong, tôi lại bổ sung: “Mình nghĩ có thể là do thời gian dài không tiếp xúc với nam giới, cho nên cảm thấy trống trải.”

Cô ấy cười ha ha: “Trống trải? Vậy ý của cậu là hai người muốn giảm bớt cảm giác trống trải cho nhau sao? Mình không hiểu nha, bên ngoài có bao nhiêu người mới đề giải quyết trống trải, làm gì mà phải đi ăn lại nắm đồ ăn cũ vậy chứ? Đồi mồi không phải tốt hơn sao?”

Tôi tức giận dùng đũa gắp gắp đồ ăn trên bàn: “Cũ thì hiểu rõ nhất mà.”

Cô ấy cười nhạt, đột nhiên lại đùa tôi: “Cậu nói là hiểu rõ nhất, vậy thì cơ thể của Phó Gia Tuấn có còn giống như trước không? Anh ấy? Không phải là bị bệnh sao? Như vậy phương diện kia làm sao?”

Tôi ngẩng đầu trừng cô ấy: “Cậu nghĩ bậy bạ gì vậy chứ?”

Cô ấy tiếp tục chọc tôi: “Đôi khi con người ta rất là quái lạ, cậu xem Phó Gia Tuấn đi, thân hình đẹp như vậy, vai rộng, tỉ lệ khung xương cũng rất cân xứng, chỉ vừa nhìn cũng có thể khiến người ta nghĩ sâu xa. Bây giờ anh ấy chỉ mới chừng này tuổi, đúng ngay vào thời gian hoàng kim của đàn ông, tuổi còn trẻ như vậy, ngày một ngày mai không có phụ nữ thì không nói, nhưng lại quanh năm suốt tháng không gần nữ giới, cho dù anh ấy có chịu đựng được, thì cũng hỏng mất đi.”

Tôi tức giận nói: “Cậu cẩn thận đó, bây giờ cậu đã là người phụ nữ có gia đình rồi, cậu cẩn thận mình sẽ kể cho lão gia nhà cậu nguyên xi những gì cậu nói đây.”

Cô ấy cười ha ha.

Tôi rất phiền não.

Trong mấy ngày qua sau khi quay lại đây, tôi và Gia Tuấn vẫn là những người bạn tốt, hay đi ăn com cùng nhau, lúc đi ăn lại không hẹn mà cùng xem món mà đối phương thích ăn trước. Sự ăn ý này khiến cho tôi rất vừa ý, nhưng bây giờ đã xảy ra chuyện này rồi, nhưng chúng tôi vẫn không đề cập đến chuyện quay lại, chúng tôi đang đợi cái gì chứ?

???

Đinh Đang tốt nghiệp là chuyện khiến gia đình tôi vui nhất lúc này.

Ngày con bé tốt nghiệp, cả nhà chúng tôi ăn mặc lịch sự đến dự lễ tốt nghiệp, đứng vây quanh con bé mặc áo và mũ tốt nghiệp, ba tôi rất vui vẻ, như thể trong nhà có một nữ Trạng Nguyên vậy. Tôi cũng rất vui, dù sao tôi cũng chưa từng được manh danh cử nhân, nay Đinh Đang đã thay tôi hoàn thành tâm nguyện.

Lúc chụp ảnh, tôi vô tình ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Gia Tuấn.

Anh ấy cầm một bó hoa, tìm được chúng tôi rồi, anh ấy lập tức bước nhanh đến.

Đinh Đang vừa nhìn thấy anh ấy thì vui mừng vẫy tay, lớn tiếng gọi: “Ba ba.”

Tôi trừng con bé quỷ quái này.

Gia Tuấn giải thích: “Ngại quá, anh có chút việc nên đến chậm.”

Thấy gia tuấn, Đinh Đang tách ra khỏi nhóm bạn, vui vẻ bước đến bên cạnh Gia Tuấn, con bé ôm lấy cổ anh ấy hỏi: “Ba ba mang quà tốt nghiệp gì thế?”

Gia Tuấn tươi cười lấy ra một cái hộp, Đinh Đang vừa nhìn thấy thì lập tức hét chói tai: “Điện thoại Apple thế hệ mới.”

Thỏa nguyện vọng con bé rồi, tôi bắt đầu đi lác đác.

Cũng may mắn có Đinh Đang và ba mẹ ở đây, tôi và Gia Tuấn không đến mức xấu hổ khi gặp nhau.

Ba tôi cười ha ha, nói: “Đến đây đi, chụp ảnh cả nhà.”

Gia Tuấn ‘a’ một tiếng, chúng tôi chạy đến, vây quanh Đinh Đang chụp ảnh, năm người chúng tôi ôm lấy nhau, nhìn vào ống kính, cùng nhau bật ngón cái thể hiện cảm xúc vui vẻ.

Chụp ảnh xong, Đinh Đang nói nhỏ bên tai tôi: “Nhân dịp hôm nay có đông đủ mọi người, nếu lát nữa anh rảnh có cầu hôn với chị, chị phải đồng ý đó, đừng có làm mất mặt anh ấy.”

A, con bé này.

Quả nhiên, Gia Tuấn trò chuyện với ba tôi một lát, sau đó đi về phía tôi.

Đinh Đang hí hích khuy tay tôi: “Chị, anh rảnh đến đây. Nhớ kỹ lời em nói.”

Tôi chỉ cười không nói.

Gia Tuấn bước đến, đầu tiên là anh ấy dừng lại, nhìn thẳng tôi vài giây, sau đó lại hít một hơi thật sâu, sau đó cup mắt, dùng giọng điệu nghiêm trang nói với tôi: “Cô Đinh, nghe nói gần đây cô thay đổi cách viết rồi? Thay đổi rất triệt để, có phải không?”

Lời đạo đầu rất tốt.

Tôi nháy mắt với anh ấy: “Viết văn thì phải thử qua những phong cách khác nhau mới có thể gây ấn tượng với độc giả, bây giờ anh muốn phỏng vấn tôi sao?”

Hai người chúng tôi đều mỉm cười.

Tôi nghĩ rằng anh ấy sẽ nói gì đó với tôi, nhưng mà anh ấy không nói gì cả, chúng tôi vui vẻ dự lễ tốt nghiệp của Đình Đăng xong, sau đó cả nhà cùng nhau đi ăn.

Trong bữa cơm, anh ấy cũng không có ý muốn nói gì với tôi cả, chỉ khách sáo dùng cơm, rất bình thường.

Lúc đi về, rốt cuộc Đình Đăng không nhận được bức tức với tôi: “Vì sao anh rề không chịu thổ lộ với chị vậy? Rõ ràng anh ấy yêu chị, chị cũng thương anh ấy, vì sao anh ấy lại không chịu nói, bởi vì anh ấy sợ bệnh tình của mình sẽ liên lụy chị sao?”

Tôi quở trách con bé: “Vậy sao em lại nói tốt cho anh ấy thế? Chỉ một cái đi động mà đã mua chuộc được em rồi sao?”

Đình Đăng không nói gì, chỉ nghịch điện thoại của mình.

Tôi cũng không lên tiếng.

Thật ra tôi cũng biết, đã xảy ra việc kia, tôi và Gia Tuấn không thể nào lại tự nhiên nữa. Giống như bữa cơm hôm nay, bề ngoài chúng tôi đều rất khách sáo, nhưng trên thực tế, chúng tôi đều có sự ảm ỷ, cùng gắp một khúc xương, lại cùng gắp một con tôm, rồi lại cùng xấu hổ rút tay về. Tuy rằng chúng tôi đã một tuần rồi không liên lạc, nhưng mà chết tiệt, tôi tin rằng hai người chúng tôi đều không ngủ ngon giấc cả tuần nay.

Buổi tối, tôi ở phòng sách xem máy tính, mẹ tôi đi vào, bà ngồi bên cạnh đấm đấm vai mình.

Tôi hỏi mẹ: “Mẹ, vai mẹ không được thoải mái sao?”

Mẹ tôi gật đầu: “Một chút, dù sao cũng là bệnh phong thấp thôi.”

“Con đưa mẹ đi khám.”

Mẹ tôi hài lòng nói: “Trước kia nếu như không có con, thì bây giờ không có hai đứa con gái khiến mẹ lo lắng, và rồi mẹ cũng sẽ không biết thế nào là vui vẻ, nhất định sẽ không có con gái quan tâm mẹ như vậy.”

“Mẹ, không thể nói thế được, mấy năm nay đa số đều là con một, cho nên mặc kệ ai nói gì, tất cả mọi người ở chung là tốt nhất.”

Mẹ tôi nói sâu xa: “Đình Đình, thật ra khi làm vợ, con cũng không làm tròn bổn phận của một người vợ, mẹ chồng con bị bệnh, con đã chăm sóc cho bà được bao nhiêu? Trong suy nghĩ của mọi người thì trước đây, giữa mẹ và mẹ chồng thì con vẫn hướng về mẹ hơn.”

Tôi đương nhiên trả lời: “Nhất định là vậy rồi, mẹ đã sinh thành nên con.”

Mẹ tôi than nhẹ: “Đình Đình, mẹ hay mẹ chồng đều là trưởng bối của con. Mẹ sinh ra con, còn mẹ chồng thì đã sinh thành nên chồng con. Mà con phải sống cả đời với chồng mình, cho nên con phải đối xử bình đẳng với cả mẹ và mẹ chồng. Ở phương diện này, thật ra Gia Tuấn đã làm tốt hơn con. Con đừng trách mẹ nói tốt cho nó, ngoại trừ hồ đồ trong tình cảm, thì ở phương diện khác, Gia Tuấn đều làm không tệ.”

Tôi chỉ im lặng.

“Đình Đình, chuyện con và anh chàng giàu có kia, mẹ đã nghe Đình Đăng kể rồi. Con làm đúng lắm, chúng ta không thích hợp với gia đình như thế, cho dù con thương anh ta, anh ta thương con. Nhưng vì tình yêu mà phải nhân nhượng cái này cái kia, cuộc sống như thế cũng sẽ không làm cho con hạnh phúc. Mà hôn nhân không phải chỉ đơn thuần là yêu nhau mà thôi, còn có cả trách nhiệm, lòng tin, khoan dung, thấu hiểu. Đây mới là yếu tố quan trọng nhất trong hôn nhân.”

Tôi gật đầu: “Dạ phải.”

Mẹ nhẹ nhàng nắm lấy vai tôi: “Trong lòng con biết rõ người nào là thích hợp, con nên làm như thế nào. Mẹ cũng không cần phải nhiều lời nữa.”

Bà đi ra ngoài.

Tôi dựa lên ghế, thở dài một hơi.

Tôi hiểu được ý của bà, cả ba mẹ đều hy vọng tôi và Gia Tuấn có thể tái hợp lại. Tôi biết Gia Tuấn cũng có suy nghĩ này, chỉ là chúng tôi chỉ giữ trong đầu, mà không hề thực hiện được. Tôi vừa không cam lòng, nhưng lại không buông tay được.

Tôi tiếp tục gõ bàn phím viết bản thảo, bỗng nhiên màn hình vụt sáng, Gia Tuấn gửi tin nhắn đến.

Anh hỏi tôi: “Em ngủ chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Đang làm gì thế?”

“Vẫn đang viết bản thảo.”

Anh cười: “Khi nào sẽ nổi tiếng đây?”

Tôi cười lớn một tiếng: “Anh chờ em tiêu diệt hết bất bình của thiên hạ, lúc đó sẽ nổi tiếng ngay thôi.”

“Em sao? A, chỉ sợ em sẽ tiêu diệt hết mất.”

“Còn anh thì sao? Gần đây anh đang làm gì?”

Giọng anh ấy không hề đùa giỡn mà có hơi nghiêm trọng: “Anh gặp phải một vụ án rất khó giải quyết.”

Anh ấy rất ít khi dùng từ ‘khó giải quyết’ này, Gia Tuấn chính là một người cuồng công việc, bình thường công việc của anh ấy có độ khó rất cao, nhưng cũng vì thế mà khiến cho anh ấy rất có ý chí chiến đấu, muốn đi giải quyết hết thảy. Bây giờ anh ấy lại bị bế tắc, việc này khiến tôi rất hiếu kỳ, là vụ án như thế nào đây?

“Một cô gái chỉ mới hai mươi tuổi bị giết trong nhà mình, theo báo cáo của cảnh sát, khi còn sống, cô gái đã từng bị xâm phạm, căn cứ lượng tinh dịch trong cơ thể cô ấy, cảnh sát đã tìm được kẻ tình nghi chính là bạn trai cô ấy. Mà theo số liệu phân tích mẫu da trong móng tay cô gái, khi còn sống cô ấy có xô sát với bạn trai. Bước đầu suy đoán là hai người họ tranh chấp, cãi nhau, người bạn trai nhất thời không tự chủ, ra sức đánh cô gái, sau đó lại bạo lực quan hệ với cô ấy. Trong quá trình này, cô gái bị bóp cổ, lại do bị đánh khiến cho mất máu quá nhiều dẫn đến tử vong.”

Tôi nghe xong, cảm thấy lòng rất nặng.

Anh ấy nói: “Là như thế đó, anh không nói thêm nữa, tránh làm em ngủ không ngon.”

Tôi vội vàng nói: “Không sao đâu, thật ra em vẫn ngủ ngon mà, trước kia anh vẫn thường kể chuyện này chuyện kia trước khi ngủ.”

Hai người chúng tôi lại xúc động, không biết phải nói gì.

Tôi tiếp tục nói: “Anh nói mau, em muốn nghe hết.”

Anh nói: “Bạn trai của nạn nhân trốn khỏi thành phố, nhưng vẫn bị bắt trở lại. Anh ta thừa nhận quả thật anh ta có cưỡng gian bạn gái mình, nhưng lại không thừa nhận đã giết người. Hơn nữa đến giờ vẫn không tìm được hung khí gây án. Cảnh sát nghi ngờ anh ta đã dùng con dao cắt trái cây, nhưng căn bản anh ta không chịu thừa nhận là mình giết người bằng dao.”

Tôi nói: “Em tin tưởng cảnh sát sẽ không nghi oan người tốt, người xấu nào cũng muốn vùng vẫy trước khi chịu nhận tội mà.”

Bên kia đầu dây Gia Tuấn trầm tư: “Anh bị chỉ định là luật sư biện hộ. Ngay từ đầu vụ án này, anh cũng đã biết là anh ta nói dối, nhưng sau một việc khiến cho anh thất vọng, trên quần áo của nạn nhân có rất nhiều nước mắt của anh ta. Sau khi anh nói chuyện với anh ta thì biết được là anh ta rất yêu bạn gái mình. Trực giác của anh khiến anh càng hoài nghi anh ta không hề giết người.”

Tôi phản đối: “Dù là người nào thì sau khi bị kết tội cũng sẽ vô cùng đau đớn nói rằng mình hối hận. Nếu chỉ cần một câu hối hận là có thể giải quyết được vấn đề, vậy thì cần cảnh sát và quan tòa làm gì nữa?”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 5: Chứng bệnh của Gia Tuấn bắt đầu bộc phát

Edit: 4ever13lue

Anh tạm dừng một lát, sau đó mới trả lời tôi: “Đúng vậy, có lẽ là do anh quá nhạy cảm.”

“Có thể là vậy.” Tôi đổi đề tài: “Phải rồi, sau này anh đừng mua quà đắt tiền như thế cho Đình Đăng nữa, con bé vừa mới tốt nghiệp, hẳn là nên chịu khổ một chút, anh sẽ hư con bé mất.”

Anh cười: “Cô bé kính trọng anh, anh thích cảm giác được kính trọng này.”

Tôi không nề hà gì chế nhạo anh: “Trước đây em sùng bái anh thì sao? Sao anh không tặng quà cho em? Hẳn là do mỗi ngày đều ở cạnh nhau nên thành thói quen rồi.”

Lập tức anh im lặng, tôi cũng phát hiện mình hơi đi quá xa, vội vàng ho một tiếng.

Bên kia anh trầm mặc một lát, sau đó nhẹ nhàng nói: “Đình Đình, bây giờ bị em mắng vài câu như vậy ngược lại giống như được khích lệ, anh cảm thấy thật thoải mái.”

Tôi lại cảm thán.

Bên kia Gia Tuấn nói rất nhỏ: “Đình Đình, bây giờ anh mới nhận ra rằng ngủ một mình thật sự rất khó sở. Nhà của chúng ta... Vẫn giống như trước kia, chỉ là em mang đồ đạc của mình đi rồi, chỉ còn lại ảnh cưới...”

Giọng anh ngập ngừng, nhất thời tôi khản trương đến mức miệng khô lưỡi khô, anh muốn nói gì tiếp theo? Không lẽ sẽ nhân dịp nói với tôi, ‘Đình Đình, em trở về đi chứ? Cả người tôi nổi da gà, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Đột nhiên tôi buột miệng nói một câu: “Phó Gia Tuấn, giường anh đang ngủ cũng là do chúng ta cùng nhau chọn, anh muốn làm gì cũng được, nhưng không thể để người phụ nữ nào khác qua đêm. Xin phép anh cho em ngày mai đến mang tấm nệm kia đi.”

Anh vội vàng khấn cầu tôi: “Đình Đình, em đừng kiên quyết như thế, không cần di chuyển nệm đâu, anh cam đoan với em, cho đến nay cái giường này chưa từng có người phụ nữ nào khác nằm lên.”

Tôi hừ một tiếng.

Anh ấy chỉ còn biết tự giễu nói: “Em vẫn không chịu tha thứ cho anh.”

“Đúng, cùng một quả táo, em cắn một cái, sau đó lại có người khác cắn một cái, rồi lại muốn trả lại cho em. Ăn còn ngon sao?”

Bên kia anh ấy im lặng không nói.

Lúc này tôi cũng trầm mặc, tôi vừa làm gì vậy, đều là chuyện đã qua rồi, vậy mà còn tiếp tục tổn thương anh ấy.

Tôi vội vàng hòa giải: “Khuya rồi, em còn phải viết bản thảo, ngày mai anh cũng đi làm mà. Ngủ ngon đi.”

Bên kia anh nhẹ nhàng thở dài: “Ồ, ngủ ngon.”

Tôi gác điện thoại.

Tôi vừa làm gì vậy chứ? Trễ như vậy mà anh ấy còn gọi cho tôi, chẳng lẽ chỉ muốn tán gẫu vài câu sao? Muốn thăm dò tôi à? Anh ấy sẽ không nghĩ là tôi thật sự sẽ không từ chối anh ấy? Đã xảy ra chuyện kia rồi, anh ấy có chút đắc chí sao?

Không phải, không phải, tôi tự nói với mình, việc kia không là gì cả, chỉ là tôi trống trải mà thôi.

Xã hội sẽ khoan dung loại tình một đêm này, bởi vì có rất nhiều người cô đơn, chuyện như vậy chung quy cũng chỉ như một món ăn ngon mà thôi. Một thời gian dài không ăn, tự nhiên sẽ cảm thấy thèm, cho nên liền cắn một cái cũng không phải là quá đáng.

Tôi tự an ủi mình, sau khi mạnh mẽ trấn an xong, rốt cuộc tôi cũng cảm thấy thoải mái, lên giường đi ngủ.

Đương nhiên tôi biết là anh ấy muốn tôi quay lại.

Không, không, tôi sẽ không quay lại.

————— đường phân cách —————

Cuối tuần.

Hôm nay thời tiết rất tốt, tôi và Gia Tuấn được bạn cũ là tổng giám đốc Cảnh mời đi chơi bằng du thuyền của anh ta.

Du thuyền chậm rãi rời khỏi bến, ra đến biển, tầm nhìn trở nên rất bao la, mặt biển xanh biếc trông như thể tơ lụa mềm mại. Thời tiết tốt, biển lại ít sóng, mặt biển mênh mông vô bờ.

Du thuyền chạy rất ổn định, anh Cảnh ngồi cùng chúng tôi ở tầng hai của du thuyền, mọi người trò chuyện vui vẻ.

Anh Cảnh đọc báo, nhìn thấy tin tức giải trí trên đó, anh ta hứng thú mỉm cười.

“Tình duyên khắc ghi ba đời không thay đổi...”

Bài anh Cảnh đọc chính là đoạn mà tôi viết trên báo, vốn là con gái Phan Kỳ của ông trùm truyền thông Phan Vinh Quang, cô ta yêu một vị giám đốc trẻ tuổi, trùng hợp chính là anh chàng này cũng họ Võ. Hai người họ định đính hôn, tin tức này truyền ra khiến cho mọi người cùng ồ lên. Chủ nhiệm nhân dịp này bảo tôi viết bài về hôn sự hai nhà Phan – Võ này.”

Tiêu đề bài báo của tôi cũng rất hài hước: “Vẫn như Thủy Hử, muôn đời tình duyên. Chúc mừng hai nhà Phan – Võ lần thứ hai kết thông gia.”

Anh Cảnh lắc đầu cười: “Đinh Đinh, tin giải trí này thật là thú vị, Phan – Võ kết thông gia lần hai, đây chẳng phải là lời kết của quyền Thủy Hử sao?”

Cái này, mọi người chúng tôi đều bật cười.

Anh cảnh hỏi tôi: “Làm việc đã quen chưa? Trước đây tôi cũng không thường xem tin tức giải trí, bây giờ bởi vì cô làm biên tập, cho nên tôi cũng cố ý xem thử.”

Tôi uống một ngụm nước chanh, ngượng ngùng nói: “Thật sự thì cho đến bây giờ tôi cũng chưa từng nghĩ rằng tôi lại có thể viết tin tức giải trí bát quái.”

Anh Cảnh lật lật tờ báo, tiếp tục đọc to một đoạn tôi viết: “... ‘Nhà họ Thích cũng được xem là một gia đình khá giả, gia cảnh không hề tầm thường, cũng chính là con cháu của người có chức trước từ mấy trăm năm nay, hiện giờ lại nghèo túng đến mức thế này, thật khiến cho người ta chua xót...’ Đây là tin tức bát quái mà cô nói à? Ha ha.”

Tôi xấu hổ quá, mà anh Cảnh lại đọc tiếp: “Không ngờ thiếu gia nhà họ Thích này, tuy tuổi còn trẻ nhưng lại rất có tài cán, sau khi trở về thì gây dựng lại nghiệp của tổ tiên, còn có thể phát triển nó lên.”

Lần này, ngay cả Gia Tuấn cũng cười: “Anh thấy tòa báo này hẳn là nên lập một tờ báo mới, để cho nữ hiệp Đinh Đinh làm chủ biên đi.”

Anh Cảnh cười nói: “Đinh Đinh, bắt quá những gì cô viết đây chỉ có đánh giá mà thôi không hề chỉ trích hay mắng nhiếc. Hiện nay, muốn làm một phóng viên mà không bị cấp trên mắng thì thật đúng là không dễ dàng gì. Ví dụ, khi cô đưa tin gì thì phải thổi phồng nó lên, cũng cần phải mắng đối thủ ấy.”

Tôi tò mò: “Viết báo mắng người?”

Gia Tuấn phản đối: “Lời lẽ không nặng thì còn gì là đáng xem?”

Anh Cảnh liên tục lắc đầu cười: “Hai cái người này đối đáp vui vẻ trước mặt tôi thế cơ đấy.”

Chúng tôi lại cười ha ha.

Trên tầng hai của du thuyền cũng có bàn điều khiển, ở trên đó có thể ngồi ở bên ngoài, cũng có thể tiếp khách ở bên trong. Chúng tôi ngồi trên tầng hai, tổng giám đốc Cảnh tự mình điều khiển thuyền chạy vững vàng.

Tôi nằm trên boong phía ngoài tầng hai, ngắm nhìn từng đợt sóng, những chú chim hải âu bay lượn, lòng tôi cảm thấy thật thoải mái.

Gia Tuấn ngồi bên cạnh tôi, anh khoác áo lên người tôi.

Tôi quay đầu lại, kéo chặt áo khoác: “Cảm ơn.”

Hai người chúng tôi cùng nhìn xa xăm.

Trợ lý của anh Cảnh mang lên một khay trái cây ướp lạnh tươi ngon.

Gia Tuấn nói với tôi: “Trước đây, em thích ăn vải tươi nhất.”

Tôi nhìn tay mình: “Tay em hơi bẩn, xuống kia rửa cái đã.”

“Không cần đi xuống.” Anh ấy lấy một quả vải cho tôi, định bóc vỏ giúp tôi, nhưng vừa cầm quả vải lên, không cẩn thận, quả vải lăn xuống sàn, anh ấy hơi chần chừ, sau đó lại lấy quả khác. Nhưng vừa cầm lấy thì quả vải này lại bị rớt.

Tôi cũng nhận ra điều này.

“Gia Tuấn?” Tôi kinh ngạc nhìn anh ấy, sắc mặt của anh thay đổi, không rút tay lại mà dừng ở khay trái cây.

P/S: Mấy ngày nay em có chút trục trặc trục trặc ạ...thành thật xin lỗi mọi người ạ.

cứ hết lần này đến lần khác trễ truyện, thật ngại quá, thời gian này có một vài việc nên...

em thành thật xin lỗi ạ.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.6 - Chương 6: Không cần biết là sáng suốt hay là ngu muội, tóm lại không thể để tinh thần sa sút

Edit: 4ever13lue

Lập tức tôi hiểu ra.

Lòng tôi cảm thấy khổ sở, tôi đưa ra cầm lấy tay anh.

Anh Cảnh quay đầu lại: “A, hai người trên hoa ghẹo nguyệt trước mặt tôi thế à? Được, nếu mệt rồi thì đi nghỉ ngơi đi, phía dưới kia có ba phòng ngủ.”

Chúng tôi vội vàng buông tay.

Gia Tuấn không bóc vỏ quả vải cho tôi nữa, mắt anh nhìn xa xăm, không còn hứng thú ăn hoa quả nữa.

Tôi không định làm gì cả, chỉ là bây giờ tôi vô cùng đau lòng cho anh ấy, rốt cuộc bệnh tình của anh cũng bắt đầu biểu hiện ra rồi. Thì ra trong khoảng thời gian này, bề ngoài nhìn anh rất khỏe, bình thường giống như mọi người, cho nên tôi đã quên mất căn bệnh của anh. Đột nhiên bây giờ bắt đầu có triệu chứng, khiến chúng tôi đều suy nghĩ về vấn đề này, giống như một cái thủy lôi đột nhiên nổi lên mặt nước, khiến cho ai cũng căng thẳng.

Tôi vội vàng đưa một miếng dưa hấu cho anh: “Gia Tuấn, anh ăn dưa hấu đi.”

Anh nhẹ nhàng xua tay, không nhận lấy nó.

Tôi cũng để miếng dưa xuống, không muốn ăn nữa.

Anh xoay đầu lại, nhìn mặt biển êm đềm phía trước, ngẫu nhiên có mấy con chim hải âu bay ngang qua. Bởi vì tốc độ của thuyền không quá nhanh, chúng tôi xuống dưới hai tầng thì còn có thể thấy bên cạnh chiếc thuyền, những đàn cá bạc chỉ nhỏ bằng ngón cái đang bơi lượn dưới ánh mặt trời, làm cho nước sáng long lánh.

Tôi gọi Gia Tuấn cùng xem, rốt cuộc Gia Tuấn ngoài mỉm cười nhẹ thì chỉ im lặng cùng tôi ngắm đàn cá.

Tuy rằng anh cố gắng che giấu tâm sự nhưng tôi vẫn nhìn thấy được sự buồn rầu của anh. Tôi hiểu được tâm tình của anh, lúc này tôi thật sự muốn cố hết sức an ủi anh, chỉ là dù tôi là một người nhanh nhẹn nhanh miệng, nhưng cũng không biết phải nói thế nào, tôi chỉ có thể vòng tay ôm lấy anh, tựa đầu trên vai anh.

Gia Tuấn khẽ thở dài, cầm lấy tay tôi.

Hành trình một ngày này, tuy rằng cảnh biển rất đẹp, nhưng cả tôi và anh đều mang tâm trạng nặng nề.

Chúng tôi đi chơi suốt một ngày, câu cá trên biển, sau đó mua vài loại hải sản từ các tàu cá. Bây giờ quay về, ai cũng hơi mệt mỏi, vừa hay du thuyền có ba phòng ngủ, anh Cảnh và hai người chúng tôi mỗi người đều về phòng nghỉ ngơi.

Tôi xem TV ở trong phòng, nhưng lại không tập trung được, suy nghĩ một lát, tôi tắt TV, đi sang phòng cách vách mà Gia Tuấn đang ở đó. Tôi đứng bên ngoài, cẩn thận mở cửa.

Anh cũng không ngủ, trong phòng có một cái giường nhỏ, hiện tại anh nằm trên giường, tay khoát ra sau đầu, trong lòng có tâm sự.

Nhìn thấy tôi, anh ngồi thẳng dậy: “Đình Đình.”

Tôi đóng cửa phòng, đi về phía anh, ngồi bên cạnh anh.

Du thuyền chạy không quá nhanh, hơi lắc lư, chúng tôi cũng nhẹ nhàng lắc lư theo chiếc thuyền.

“Anh đang nghĩ gì đó?” Tôi nghiêng đầu, cẩn thận hỏi anh.

Không gian nhỏ hẹp như vậy, cho dù mở cửa sổ nhỏ ra, chúng tôi đều cảm giác được không khí căng thẳng, giống như những thứ đang lắc lư xung quanh cũng đang cứng nhắc.

Anh không trả lời tôi mà chỉ nhìn cái trâm cài áo trên đầu vai tôi.

Tôi đến gần anh ấy, nắm chặt lấy tay anh, vòng qua cổ tôi.

“Gia Tuấn.” Tôi an ủi anh: “Tranh thủ lúc nào đó, chúng ta lại đi bệnh viện khác đi. Trung Quốc lớn như vậy, chẳng lẽ không chữa được một căn bệnh nhỏ như thế?”

Anh thản nhiên nói: “Cái gì đến sẽ đến, chỉ là anh không nghĩ rằng sẽ nhanh như vậy. Thật ra, anh đã sớm chuẩn bị tư tưởng rồi. Bác sĩ nói căn bệnh này,

hai năm trước thì không thấy triệu chứng gì, hai năm sau mới bắt đầu phát tác, bây giờ đã bắt đầu rồi.”

“Đừng nản lòng, chẳng phải chủ nhiệm Lưu đã nói là phải kiên trì rèn luyện, phải tin tưởng vào bản thân mình sao? Gia Tuấn, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta bắt đầu tập thể dục đi, mỗi buổi chiều, em sẽ cùng anh đi tập. Chúng ta có thể cùng nhau đánh cầu, bơi lội, hoặc là chơi bowling, anh còn nhớ em chơi bowling cũng khá chứ?”

“Em cũng phải đi làm mà, nào có nhiều thời gian thể chứ?”

Tôi cả gan nói: “Công việc này của em, đơn giản chỉ là bịa chuyện thôi mà, làm ít cũng không sao.”

Anh ‘xì’ một tiếng, bật cười nói: “Đình Đình, thật tốt quá, mỗi lần có tâm sự, chỉ cần ở cùng em một chút thì lập tức sẽ cảm thấy thoải mái.”

Nhưng mà chỉ vừa nói đùa xong, sắc mặt anh lại lập tức ảm đạm.

Lòng tôi rất khổ sở, tôi nhìn không được, giang tay ôm chặt lấy anh.

Hai người chúng tôi dựa sát vào nhau trên chiếc giường nhỏ.

Anh dựa sát vào tóc tôi, nhẹ nhàng nói bên tai: “Anh thật sự muốn cứ ôm em thế này.”

Tôi vỗ vỗ sau lưng anh: “Gia Tuấn, anh yên tâm, em sẽ không rời xa anh, Anh cũng đừng canh cánh trong lòng, anh cứ xem căn bệnh này là một cái bánh ngọt thôi, chuyện chúng ta phải làm bây giờ chỉ là cắn từng cái từng cái hết luôn. Nhưng mà cái bánh này hơi lớn một chút, thoát nhìn rất ngán. Không sao cả, chúng ta từ từ cùng nhau xử lý nó.”

“Đình Đình.” Anh ngẹn ngào: “Em không cần phải tốt với anh như vậy đâu, em đối với anh càng tốt, anh lại càng không nỡ rời xa em, càng áy náy thêm mà thôi.”

“Đúng.” Tôi tức giận quở trách anh: “Em không nên quản anh, em hẳn là nên ném anh ra ngoài cửa sổ cho rùa ăn anh đi.”

Giọng anh vừa thấp lại vừa nặng nề: “Thật xin lỗi, Đình Đình, cả đời anh cũng sẽ không tha thứ cho mình, em là người tốt nhất thế gian, vậy mà anh lại đẩy em ra. Đình Đình, nếu như lúc đó em thật sự gả cho Bùi Vĩnh Diễm, anh nghĩ, chẳng đợi đến lúc bệnh tình hành hạ anh, anh cũng sẽ tự giết chết mình. Một người vợ tốt như vậy mà anh lại tự tay tặng cho người khác, anh chẳng phải là kẻ ngu xuẩn nhất trong thiên hạ hay sao chứ?”

Nhất thời không biết phải nói gì.

Anh giữ mặt tôi: “Đình Đình, anh vẫn luôn muốn, có một ngày có thể ôm em, nhìn kĩ em như thế này. Những ngày em rời xa anh, anh đã rất tuyệt vọng, ý tưởng này liền tồn tại trong đầu anh. Anh không ngờ, có một ngày còn có thể giống như bây giờ.”

Tôi nhẹ nhàng vỗ lưng anh, an ủi: “Gia Tuấn, anh yên tâm, lúc chúng ta kết hôn em đã nói rồi, em sẽ không buông tay anh. Bây giờ vẫn là câu nói đó, em sẽ không buông tay anh ra.”

Anh vô cùng khổ sở, tựa đầu ở hõm cổ tôi, tôi nghe thấy anh ngẹn ngào: “Đình Đình, anh không cảm thấy gì cả, anh thật sự muốn ôm chặt em, nhưng mà tay của anh vẫn cứ luôn chết lặng, anh không cảm thấy được độ ấm của em, phản ứng cũng rất chậm, em có biết không? Anh thật sự rất muốn trở lại như trước kia, nhưng anh rất sợ, một Phó Gia Tuấn như anh bây giờ, còn có năng lực và tư cách gì mà yêu cầu em trở lại bên anh chứ?”

Tôi xúc động, nhẹ nhàng đẩy anh ra, vuốt mặt anh: “Gia Tuấn, anh nhìn em đi, anh là người xuất sắc nhất trong mắt em, anh sẽ không để tình thân sa sút, được không?”

Tôi khẽ hôn bờ môi anh: “Anh có cảm thấy không?”

Anh thở dài ảm đạm.

Tôi càng nắm chặt tay anh, đặt trước ngực mình: “Anh sờ thử đi, có cảm thấy gì không?”

“Đình Đình.”

Bây giờ tinh thần của anh thật sự rất tệ, anh không thể như thế được, tôi muốn anh phải tỉnh táo lại.

Tôi xoay người, đặt anh dưới thân, nằm trên người anh, tôi nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi anh: “Gia Tuấn, anh nói cho em biết, em có đẹp không? Em nhớ rõ trước đây anh từng nói rằng kẻ thù lớn nhất của mình là bản thân, đôi khi chúng ta có thể dễ dàng thay đổi được người khác, nhưng lại không thể tự thay đổi bản thân mình. Anh xem em đã có thể thay đổi được rồi, anh còn sợ gì chứ?”

Anh dừng lại nhìn tôi.

Tay tôi tự cởi khuy áo mình, cầm tay anh nhẹ nhàng đặt trước ngực mình, tôi kê đầu lên đầu anh, dịu dàng nói: “Gia Tuấn, nếu như em bị bệnh, anh sẽ không bỏ rơi em. Em cũng vậy, em sẽ không buông tay anh, tuyệt đối không bao giờ.”

Anh hít một hơi thật sâu.

Tôi cầm tay anh, luồn vào bên trong áo, đặt trên ngực mình, “Gia Tuấn.” Tôi nhỏ giọng nói vào tai anh: “Có lớn không?” Em nói cho anh biết, em thường hay tập thể dục đấy, phụ nữ qua ba mươi tuổi đều sẽ biết cách chăm sóc cơ thể mình, nếu không chẳng chờ đến lúc sinh con, sẽ xuống sắc ngay, bây giờ em cũng sắp như thế rồi.”

Rốt cuộc anh mỉm cười: “Không, em vẫn đẹp.” Anh hơi đỏ mặt, “Chỗ nào cũng đẹp, cả chỗ này... cũng vậy.”

Tôi bóp mũi anh: “Có cảm giác không?”

Chính xác là anh có cảm giác, ngay tại dưới thân tôi, tôi thậm chí còn có thể cảm thấy được, nơi đó của anh đã bắt đầu có cảm giác rồi, chỉ còn đợi đề động thôi. Nếu bây giờ chúng tôi không thể làm yêu ở trong này, vậy làm sao bây giờ?

Ý tưởng này vừa xuất hiện, tôi nghĩ, chẳng phải là mình rất không hay sao? Không phục hôn, mà tôi lại cứ khiêu khích anh, là tôi không từ bỏ được đàn ông sao?

Không phải, chỉ là tôi không thể để cho anh suy sụp. Mặc kệ tôi và anh có quay lại với nhau hay không, Phó Gia Tuấn cũng vẫn là huyền thoại trong cuộc đời tôi. Anh yêu tôi, quan tâm tôi, tuy rằng bên ngoài là anh tôn thương tôi, nhưng anh là một người có nhân cách chính trực, trong cuộc sống thì là một người cẩn thận. Anh có rất nhiều ưu điểm, nếu kể ra hết thì chắc chắn là có thể xóa sạch vết nhơ lần đó của anh.

“Anh muốn cài lại áo cho em à?” Tôi ghé vào người anh, cảm giác ngưa ngứa không khỏi khiến tôi vòng tay qua người anh, hung hăng quấy nhiễu anh.

Anh nhẹ nhàng thở dài.

“Đình Đình.” Anh nâng đầu, chôn trước ngực tôi, cẩn thận hôn lên, “Anh biết...., em là muốn anh được vui vẻ, em sợ anh sa sút tinh thần...., thật ra anh rất muốn nói với em, chúng ta quay lại đi, một lần nữa làm vợ chồng. Nhưng anh không dám, không phải anh sợ liên lụy em, mà là anh cảm thấy mình không xứng với em.”

Anh vậy mà lại có suy nghĩ này, tôi vội ngắt lời anh: “Sao anh lại không xứng với em chứ? Anh là một đại luật sư nổi danh lừng lẫy nha.”

“Không phải.” Anh ngừng đầu, “Đó chỉ là cái danh mà thôi, còn lại anh không có gì bì được với em cả.”

Lòng tôi cũng hơi buồn rầu.

“Gia Tuấn.” Tôi nắm trên vai anh, “Mặc kệ về sau chúng ta sẽ ra sao, anh hãy tin lời em nói, em sẽ không bỏ anh lại, vĩnh viễn sẽ không như thế.”

Đúng vậy, tôi sẽ không bỏ anh, nếu hiện tại có xảy ra tai nạn trên biển, chỉ có một cái phao cứu hộ, tôi sẽ không chút do dự để cho anh mặc. Cũng giống như khi gặp phải cướp, anh nhất định sẽ che chở cho tôi. Hai người chúng tôi suy nghĩ tương thông, yêu thương lẫn nhau. Đúng thế, tại một giây này, tôi hiểu anh, anh cũng hiểu được tôi.

Gặp phải trở ngại rất lớn sao? Không sao, hiện tại tôi không sợ gì cả, dù cho gặp phải khó khăn lớn cỡ nào, tôi cũng muốn cùng anh vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 7: Tâm sự của Gia Tuấn

Edit: 4ever13lue

Chu Vi mang thai, thật ra là cô ấy có thai trước khi cưới, hiện tại cô ấy kết hôn còn chưa đến năm tháng mà bụng đã vượt mặt rồi.

Tôi vui vẻ chế nhạo cô ấy lên xe trước rồi mới mua vé bổ sung sau. Bất quá thì cô ấy là bạn thân của tôi, nhìn thấy cô ấy mang thai khiến tôi cũng rất vui.

Tôi ghé đầu trên bụng cô ấy, hỏi nhỏ: “Bảo bối à, con có nghe mẹ nuôi gọi con không?”

“Mẹ Đình Đình không được chỉ nói thôi đâu, mà phải làm thật đó. Mẹ nuôi phải yêu con, quan tâm con, cùng chăm sóc con nha.”

“Không thành vấn đề, nếu con của cậu có thể bảo đảm sẽ làm sinh nhật tám mươi tuổi cho mình, mình chắc chắn sẽ cùng cậu nuôi nó lớn đến khi vào đại học.”

Đứa bé, tôi lại xúc động, nếu tôi và Gia Tuấn có một đứa con, thì có lẽ quan hệ giữa chúng tôi sẽ không như thế này. Con cái chính là mối dây liên hệ tốt nhất giữa chúng tôi, chúng tôi cũng sẽ thuận lợi quay trở lại với nhau.

Tôi hơi buồn bã, ra khỏi nhà Chu Vi, đi ngang qua tòa án, tôi chợt nhớ đến hôm nay Gia Tuấn có một phiên tòa.

Xuất trình giấy chứng minh thư xong, tôi lặng lẽ tìm chỗ ngồi ở phía sau. Ngồi xuống đợi một lát thì phiên tòa bắt đầu.

Hai mươi phút sau, quan tòa tiến vào, tuyên bố bắt đầu phiên tòa. Tất cả mọi người chúng tôi đồng loạt đứng dậy, sau khi ngồi xuống, tôi trốn ở phía sau một người đàn ông to lớn để mình không bị phát hiện.

Gia Tuấn rất nhanh xuất hiện.

Hiện tại luật sư khi ra tòa thì phải mặc trang phục giống nhau, tôi nhìn trang phục luật sư của Gia Tuấn. Anh vẫn mang một cảm giác rất tuyệt, cả bộ trang phục màu đen rộng thùng thình, bên trong là áo sơ mi trắng, cổ áo có đeo nơ, trên ngực gắn huy chương, thoát nhìn thần thái anh rất vững vàng, trong lòng tôi ‘ồ’ lên một tiếng.

Tôi lắng nghe phiên tòa hôm nay nhưng không thể nào hiểu nổi, chỉ là phiên tòa hôm nay cũng không quá nghiêm túc. Khi phiên tòa kết thúc, Gia Tuấn và luật sư bên đối phương bắt tay với nhau, sau lại lịch sự bắt tay cùng các vị quan tòa.

Tôi suy nghĩ một lát, dù sao thì tôi cũng không có việc gì, tôi chuẩn bị chờ anh cùng ăn cơm trưa.

Gia Tuấn thay quần áo xong, anh đi ra ngoài đại sảnh thì thấy tôi đang chờ anh, anh hơi kinh ngạc.

“Đình Đình.”

“Em tìm anh cùng đi ăn cơm, anh không ngại chứ?”

Anh rất vui vẻ: “Đương nhiên là không ngại.”

Chúng tôi vừa ra ngoài, trợ lý Tiểu Tần của anh lập tức lái xe chạy về phía này, tôi rất nghi hoặc: “Gia Tuấn, vì sao anh không tự lái xe?”

Anh hơi do dự, sau đó nói với tôi: “Anh... Gần đây... Anh sợ.....”

Lập tức tôi hiểu ra, nhớ lại cảnh tượng trên du thuyền lần trước, anh cảm không được cả một quả vãi.

Chúng tôi đều im lặng lên xe, Tiểu Tần lập tức thông minh chào hỏi tôi: “Cô Đình.”

Tôi tán dương nói: “Tiểu Tần, anh thật là nhanh nhẹn, anh có bạn gái không?”

“Không có, thần tượng của tôi là luật sư Phó, chừng nào còn được làm việc cho luật sư thì tôi chẳng quan tâm đến tìm bạn gái.”

“Ha ha, rất có chí hướng.”

Gia Tuấn khoát tay lên cửa kính xe, có vẻ như anh có tâm sự gì đó, nhưng anh chỉ im lặng không nói.

Tiểu Tần nhắc nhở anh: “Sur phụ à, luật sư Thích đã gọi điện thoại cho anh, vẫn là chuyện về vụ án kia, anh ta khuyên anh đừng nương tay.”

Gia Tuấn trầm giọng nói: “Không được, tôi vẫn tiếp tục giúp họ chống án, bởi vì vụ án kia có điểm đáng ngờ, hơn nữa tôi quyết định bào chữa miễn phí cho nghi phạm kia.”

Sau khi ngồi xuống ăn cơm tôi mới hỏi anh: “Anh nói vụ án kia, chính là vụ án giết bạn gái gì đó lần trước anh kể sao? Không phải chứng cứ rất xác thực rồi sao?”

“Phải.”

Vụ án kia vẫn bị treo, nhưng nghi phạm không chịu ký tên vào biên bản nhận tội, anh ta nhất định phải chống án. Cha mẹ của nghi phạm kia tìm đến Gia Tuấn, họ đã già cả, tóc đã gần bạc trắng hết, gương mặt tiêu tụy, họ cũng không tin chính con mình thật sự sẽ giết người.

Gia Tuấn cũng không tin, anh vẫn luôn hoài nghi, nhưng mà khó xử là vẫn không tìm thấy chứng cứ nào mới.

Lúc ăn cơm, tôi nghe anh tiếp tục phân tích, anh nói rằng dựa vào trực giác, anh cho rằng vụ án này có điểm đáng ngờ, chỉ là đến bây giờ vẫn không tìm thấy chứng cứ xác đáng. Anh cùng với hai người bạn nghiên cứu vụ án này, tất cả mọi người đều cảm thấy có điểm đáng nghi, chính là mỗi ngày trôi qua đều không tìm được chứng cứ.

Tôi không nhận được khuyên anh.

“Gia Tuấn vì sao anh cứ nhất định là như vậy? Nghi phạm kia kêu oan là chuyện bình thường, mọi người đều không muốn chết, cho nên muốn chống án. Nhưng lại vậy thì có thể thay đổi quá khứ sao? Sự thật chính là sự thật.”

Anh lắc đầu: “Đình Đình, em không biết đâu, vụ án này không thể như vậy được, nó liên quan đến sinh mệnh của một con người. Đã có một người chết rồi, nếu không thể tìm ra được chân tướng thì cả người kia và người sắp chết này đều sẽ chết không nhắm mắt. Mà anh biết rõ đây là án oan, nếu anh không cố gắng giải quyết được thì cả đời này lương tâm anh đều sẽ không yên.”

Tôi khuyên anh: “Gia Tuấn, anh không phải là quan tòa, anh cũng không phải cảnh sát, chuyện này ván đã đóng thuyền, mọi thứ đã gần xác định hết rồi. Cứ cho là trực giác của anh là chính xác đi, nhưng mà buông tay đi, chúng ta đi khám bệnh trước, sau đó thì anh nghỉ ngơi một thời gian.”

Anh rất kiên quyết: “Không, anh phải đợi vụ án này hoàn toàn tra ra manh mối.”

Tôi hơi buồn bực: “Gia Tuấn, nếu anh tiếp tục chờ, vụ án này sẽ thay đổi phán quyết sao?”

Anh suy nghĩ: “Anh đang kéo dài thời gian, anh không thể trở mặt nhìn vụ án này trở thành án oan như vậy được.”

Tôi hừ một tiếng: “Quả là một Phó Gia Tuấn quang minh lỗi lạc, anh có thể cam đoan được rằng đánh giá của anh về tất cả các vụ án đều là chính xác sao?”

Anh dừng lại một lát rồi trả lời tôi: “Anh chỉ cầu không thẹn với lương tâm.”

Tôi cười lạnh: “Đúng là một người cố chấp.”

Đột nhiên Gia Tuấn mất hứng: “Em thì biết cái gì chứ? Em nói anh cố chấp, còn em chẳng phải chỉ biết viết bài soi mói vào vết thương của người khác hay sao?”

Anh vừa nói xong, tôi tức giận thét chói tai: “Phó Gia Tuấn, anh lại khinh thường tôi? Anh nói tôi chỉ biết nói bừa sao?”

Gia Tuấn hoảng sợ, cuống quýt liên tục giải thích: “Đình Đình, xin lỗi em.”

Hai người chúng tôi nhìn nhau, chúng tôi đang làm gì vậy chứ? Chúng tôi đang ăn cơm cơ mà, sao lại ầm ỹ gì đây?

Trời ơi, vậy mà chúng tôi cũng cãi nhau?

Có điều tôi không hề tức giận, có thể là ầm ỹ, nhưng mà như vậy chứng minh là có chuyện để mà ầm ỹ. Chỉ sợ không có chuyện gì để tranh cãi, lúc đó thì thật sự sẽ nghiêm trọng.

Tôi hăm hừ gác đĩa đứng dậy bỏ đi, anh chạy theo gọi tôi: “Em đi đâu?”

Tôi phẫn nộ xoay người, giơ mười ngón tay về phía anh, làm bộ dạng muốn cào cấu: “Bây giờ em trở lại đường ngay, sửa đổi việc chỉ biết viết lung tung mà không màng đến khó khăn của người khác.”

————— đường phân cách —————

Trời âm u sắp mưa.

Tôi kiệt lực khuyên Gia Tuấn tạm buông công việc đi khám bệnh với tôi. Tôi vừa đám vừa xoa, nhưng Gia Tuấn cũng giống như tôi, rất cố chấp quan tâm đến vụ án kia. Sau khi trở lại văn phòng, anh liền cau mày suy nghĩ.

Tôi bắt đầu đi, chỉ có thể dùng hết thời gian rảnh rồi tìm đọc tất cả tư liệu điều trị chứng bệnh của Gia Tuấn, từ Trung Y, Tây Y, cách chính quy đến cả các phương thuốc cổ truyền. Tôi đều xem tất cả các cách trị liệu khác nhau, thậm chí ngay cả mẹ tôi cũng bận rộn theo. Không rõ là mẹ nghe ai nói, dùng một loại vỏ cây chiết ra nước uống, hình như là rất hữu hiệu, cho nên bà cố ý đi xe về tận vùng nông thôn, cùng ba tôi tìm kiếm loại vỏ cây đó suốt một ngày trời. Vừa mang về nhà, trong lúc mẹ tôi đang sắp xếp lại, Đình Đình ở bên cạnh tâm tặc nói: “Thật là, bới hết vỏ cây của người ta rồi, người ta lấy gì mà sống?”

Tôi không lên tiếng, chỉ cùng mẹ sắp xếp lại vỏ vỏ cây. Trong lòng tôi rất nặng nề, mặc kệ là có tác dụng hay không, đều phải thử một lần mới được.

Ngày hôm sau, mẹ tôi đưa cho tôi một cái cặp lồng, tôi tò mò: “Đây là cái gì?”

“Bánh bao nhân rau, là rau tươi đó, con có biết hiện tại thức ăn rất bậy bạ, cho nên mới dễ sinh bệnh không? Ăn uống phải chú ý, con ăn nhiều rau một chút, như thế mới có lợi cho sức khỏe. Hai cái để con ăn trưa, mấy cái còn lại thì con đem cho Gia Tuấn đi.”

Tôi tròn mắt há hốc: “Mẹ muốn con đưa mấy cái bánh bao này đến văn phòng Gia Tuấn?”

Mẹ tôi trừng mắt: “Sao nào? Mẹ đây thích thì mới làm đấy. Nói cho con biết, bây giờ dù cho tỷ phú có cầm tiền đến bảo mẹ nấu cơm, mẹ đây cũng không thêm.”

Tôi chỉ còn cách cầm lấy cặp lồng, vội vàng đi làm.

Lúc giữa trưa, tôi đến văn phòng của Gia Tuấn, đi đến hàng lang, tôi gặp Tiểu Tàn, anh ta nhiệt tình chào hỏi tôi: “Cô Đình.”

“Gia Tuấn đâu rồi?”

“Luật sư phó vẫn còn ở văn phòng, tôi hôm qua anh ấy không về nhà.”

Không về nhà sao? Anh lại ngủ ở văn phòng?

Tôi đẩy cửa vào, quả nhiên nhìn thấy Gia Tuấn đang cau mày, trên bàn trước mặt để đầy tài liệu.

Anh thấy tôi, mỉm cười: “Em đến rồi à? Cũng tốt, từ tối hôm qua đến giờ anh cũng chưa ăn cơm, chúng ta đi ăn một chút đi.”

“Anh vội cái gì chứ? Mất ăn mất ngủ như thế?”

Tôi nhìn tư liệu trước mặt anh, vẫn là vụ án mà anh cho là có điểm đáng nghi. Xem ra là anh muốn theo đến cùng.

Tôi đề cập lồng trước mặt anh, ôn hòa khuyên anh: “Gia Tuấn, em biết là anh không muốn người ta chết oan, nhưng mà anh cũng phải chú ý sức khỏe nha. Anh nói vụ án này, em cũng hỏi thăm qua rồi, cảnh sát tra rất rõ ràng, chứng cứ phạm tội rất xác thực. Em tin rằng cảnh sát sẽ không oan uổng người tốt đâu.”

Anh vươn tay, nhẹ nhàng phủ lên tóc tôi: “Đình Đình, anh làm luật sư mười năm, không phải là chỉ một lần có suy nghĩ mãnh liệt muốn cứu một người như thế đâu. Vụ án này quả thật là có điểm đáng nghi, em có biết vì sao người ta vội vàng giải quyết vụ án này không? Bởi vì ở bên trong có một kẻ tình nghi, người này là người có chức tước. Thật ra hung thủ thật sự không phải là nghi phạm này, mà chính là vị quan chức kia.”

Lúc này tôi mới hơi hiểu ra một chút, vụ án này có liên quan đến một quan chức. Đây là một cuộc tình tay ba, hai người đàn ông tranh giành một cô gái, mà trong đó một người là quan chức, ông ta có vợ, có con, thân phận hiển hách, cho nên trong chuyện này có liên quan đến rất nhiều người, vì thế nạn nhân dùng điểm này để ép ông ta bỏ vợ cưới mình. Trong tình thế bức bách, người quan chức kia rốt cuộc bí quá hóa liều, giết tình nhân diệt khẩu.

Tôi hiểu những gì Gia Tuấn nói, nhưng mà chứng cứ đâu? Huống hồ vừa nghe đến việc vụ án này có liên quan đến một vị quan chức, tôi cũng hơi hoảng sợ. Bây giờ tôi đã hiểu lý do vì sao vụ án này khó giải quyết như thế, mà Gia Tuấn thì lại không chịu buông tha, vẫn không ngừng theo đuổi vụ án có thể lực đứng sau.

Tôi khuyên anh: “Gia Tuấn, không dễ giải quyết đâu, dù sao lần mở phiên xử tiếp theo còn lâu, chi bằng anh thừa dịp trong lúc này nghỉ vài ngày, chúng ta đi bệnh viện khám bệnh đi.”

Anh lắc đầu: “Ngày nào mà vụ án này không có tiến triển thì ngày đó anh sẽ không thể an tâm được. Mỗi khi nhớ đến ánh mắt của nghi phạm kia, cùng sự tuyệt vọng của cha mẹ anh ta, tim anh đều đập liên hồi, cuối cùng anh tự hỏi, nếu đổi thành người bị oan là anh, thì anh sẽ có suy nghĩ gì? Đình Đình, anh học luật bảy năm, rốt cuộc cũng được mặc trang phục luật sư bào chữa, anh chỉ hy vọng anh có thể không thẹn với bộ quần áo này. Hiện tại vụ án này vừa có manh mối, anh không thể đi được. Đình Đình, em là người phụ nữ thân thiết với anh nhất, em có thể hiểu anh mà, có phải không?”

Tôi suy nghĩ, rồi hỏi anh: “Gia Tuấn, anh từng nói qua em là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên thế giới, vậy bây giờ anh có còn nghĩ như vậy không?”

P/S: Chúc mọi người Giáng Sinh an lành và ấm áp bên gia đình & bạn bè ạ!

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.6 - Chương 8: Thay đổi bản thân vì Gia Tuấn

Part 1

Edit: 4ever13lue

Anh nhìn tôi, hiện tại tôi ngồi bên cạnh anh, tôi cũng xoay người lại nhìn thẳng vào anh.

“Đình Đình.” Anh đặt tay lên vai tôi, nhẹ nhàng nói: “Có hai việc mà cả đời này anh không bao giờ hối hận, một là lựa chọn làm luật sư, và hai là kết hôn với em.”

Đột nhiên tôi bỗng đứng phắt dậy, đẩy anh ngồi lại vào ghế, nghiêng mặt đẩy cửa bỏ đi.

Vừa đi đến hành lang thì Tiểu Tần đuổi theo.

“Cô Đình.” Anh ta nhìn văn phòng của Gia Tuấn, nhẹ giọng nói: “Cô đừng trách tôi, nhưng sư phụ... anh ấy thật sự muốn theo đuổi vụ án này.”

Lòng tôi khổ sở: “Còn muốn theo đuổi sao, cũng là muốn trải nghiệm à?”

Tôi không phải đứa ngốc, tôi nhìn thấy cơ thể của anh có phản ứng, anh ăn uống rất ít, gầy đi rất nhiều, còn ngồi trên ghế quá lâu thì không thể đứng lên được, mà phải cố chống hai tay mới đứng lên được, còn có khi thì bỗng nhiên anh đứng không vững. Tuy rằng anh cực lực che dấu nhưng mà tôi nhìn

thấy hết. Vì sao Gia Tuấn lại ngốc như thế chứ? Được, cho dù là vụ án này là án oan đi, ở Trung Quốc này bao nhiêu năm qua, đã có không ít vụ án phân xét sai lầm rồi, người ta chết oan đầu chỉ có vài lần, tất cả họ đều có thể thanh minh rõ ràng được sao?”

Suy nghĩ một lát, tôi quay trở lại, đẩy cửa văn phòng của anh thì thấy Gia Tuấn vừa mới mở cặp lòng ra.

Tôi đứng trước mặt anh, hỏi thẳng anh: “Nói, anh nói cho em biết, anh có yêu em không?”

Anh rất kinh ngạc, sao tôi lại đột nhiên hỏi anh như vậy?

Tôi nói: “Chuyện thứ nhất, trong vòng ba ngày, anh phải đi Bắc Kinh hoặc Thượng Hải cùng em. Em sẽ xin phép để đi cùng anh, tìm chuyên gia xem xét bệnh tình của anh. Em không tin cả nước Trung Quốc này, thậm chí là cả thế giới không có người chữa được căn bệnh này. Chuyện thứ hai, em muốn anh nói rõ với em, anh yêu em, muốn em gả cho anh một lần nữa.”

Trong mắt anh lộ ra sự kinh ngạc, trong nháy mắt, anh cúi đầu, tôi vẫn thấy trong mắt anh bộc lộ vui sướng, anh cúi đầu sợ tôi nhìn thấy.

Thật lâu sau, anh ngẩng đầu nói: “Anh yêu em.”

“Tốt, anh làm tốt lắm, như vậy bây giờ anh hãy buông công việc trong tay đi, thu dọn đồ đạc, chúng ta đi chữa bệnh.”

“Không, Đinh Đinh, hiện tại vụ án này đang tới thời điểm sống còn, anh đồng ý với em, sau khi giải quyết xong vụ án này, anh nhất định đi cùng em.”

Tôi giận cá chém cột, phải tay bỏ đi.

Tuy rằng bề ngoài tôi tức giận, nhưng tôi không thể mắng anh ngay tại trong văn phòng được. Tôi hiểu anh, tôi cũng biết rõ để mặc được bộ quần áo luật sư này, anh đã phải trả giá rất nhiều. Anh không muốn buông tay để vụ án này trở thành án oan, tôi phải ủng hộ anh.

Tôi không còn cách nào khác, đành phải gửi bệnh án của anh cho chủ nhiệm Lưu ở Bắc Kinh và các chuyên gia ở các thành phố khác, sau đó thảo luận cùng họ, thậm chí còn nghiên cứu về căn bệnh này trên QQ.

Tuy rằng những câu trả lời của họ không khả quan lắm, nhưng mà tôi sẽ không từ bỏ. Vì Gia Tuấn, tôi sẽ không từ bỏ.

Còn một việc khác, tôi đăng ký học lái xe.

Trước đây, tôi không muốn học lái xe, là vì tôi nhát gan, lại còn phải động não. Nhưng hiện tại tôi muốn học.

Đinh Đang nhìn thấy tôi mặt ửng mầu chau học bài, con bé tò mò giễu cợt tôi: “Chị hai, em có thể phỏng vấn một chút không, chị luôn luôn không thích lái xe, sao đột nhiên chị lại muốn gia nhập vào hàng ngũ chiến đấu trên đường thế?”

Tôi không ngần ngại: “Đột nhiên phát hiện ra, so với việc điều khiển một người đàn ông khó hơn điều khiển một chiếc xe, cứ phải suy nghĩ không ngừng.”

Đinh Đang ha hả cười: “Tốt, vậy em cũng đăng ký học cùng chị, bắt quá em hứng thú với một việc khác hơn so với học lái xe, chị đoán xem rốt cuộc là cái gì?”

“Là gì?”

Con bé nháy mắt mấy cái với tôi: “Taekwondo.” Con bé đặc ý nói: “Em phát hiện ra đàn ông chính là thích bị đánh, thật ra thì họ chỉ muốn không ngừng bay nhảy, cho nên chúng ta phải thường hay canh chừng họ. Vì thế em đi học Taekwondo, nếu hấn dám phản bội em, em liền...” con bé vung nắm đấm lên: “đánh trước nói sau.”

Nhất thời tôi vui vẻ: “À, xem ra người nào đó muốn cưới cô hai nhà họ Đinh chính là đụng phải Mộc Quế Anh rồi, anh ta còn phải luyện Vịnh xuân quyền cho giỏi, để cùng cô hai Đinh Đang tỷ thí võ công Trung Quốc.”

Gia Tuấn biết được tôi đăng ký học lái xe, anh cũng hơi bất ngờ: “Em muốn học lái xe sao? Em ra ngoài đường thì không phân biệt được phương hướng, vậy mà còn muốn lái xe, vẫn là nên đi taxi đi thì hơn.”

Tôi lại rất kiên quyết.

Bỗng nhiên anh mỉm cười.

Tay anh run lên, dần dần mới có thể không chế lại được, tôi rất lo lắng về anh.

Mỗi người đều có bản tính khó thay đổi của riêng mình, nhưng có một thứ có thể làm cho người ta thay đổi bản thân, đó chính là tình yêu.

Trước khi học lái xe, thì phải thi lý thuyết, cái đó thì tôi qua được, sau đó thì bắt đầu thực hành, vừa làm quen với tay lái xong, bước đầu tiên chính là phải chạy quanh mấy cái cọc.

Tôi chính là một người đầu óc không được thông minh, chỉ là một cái cọc mà thôi, đơn giản là đi vào bên này, đi ra bên kia, tới lui tới lui như vậy. Chỉ có

một chút vậy thôi mà tôi cũng không làm được, vẫn cứ không nắm được trọng điểm.

Luyện tập suốt hai ngày, mà tôi vẫn không thể thuần lợi điều khiển xe, lòng tôi không khỏi ủ rũ.

Gia Tuấn nghe tôi than thở xong, anh chỉ lơ đãng an ủi tôi: “Sau khi tan làm, anh sẽ đến đón em.”

Tôi nói, tôi muốn gây ấn tượng với anh, anh đưa tôi đến một bãi đất trống, ước lượng khoảng cách xong, anh cắm trên đất sáu cái cọc.

Tôi hoan hô một tiếng, bây giờ thì tốt rồi, tôi không tin là mình luyện tập cực khổ như vậy mà còn không xác định được phương hướng.

Gia Tuấn ngồi trên thảm xi măng bên kia, anh gọi tôi: “Đình Đình, anh cứ nhớ kỹ lời dặn dò của thầy giáo, đi hình chữ S, trái vào phải ra———.” Anh lập tức ngo ngoắt.

Chỉ nghe hai tiếng ‘ba ba’, vừa mới đi vào, tôi liền chặt gãy hai cái gãy trúc.

Anh lắc đầu, thở dài: “Đình Đình, anh phải nhắc em là anh phải mua mười đồng một cây gãy trúc này đây.”

Tôi sợ hãi kêu lên: “Mười đồng? Cứa cổ người ta sao?”

“Đúng vậy, mười đồng, em nhớ rõ một việc, mười đồng, mười đồng, em cần sáu cây, cho nên tổng cộng là sáu mươi đồng, nếu một ngày em phá hết mười cây, thì sẽ tiêu hết tiền lương mất.”

Tôi hít sâu, tốn tiền như vậy.”

Đương nhiên là tôi biết anh chỉ dọa tôi thôi, bất quá tôi rất xót tiền, phương pháp này rất hiệu quả, trong đầu tôi nghĩ đến tiền, thì lập tức nín thở tập trung, hết sức chăm chú.

Tôi vừa luyện tập với mấy cái gãy thật, vừa tập lái xe trên đường, mỗi ngày trong đầu đều là lái xe với lái xe, toàn là suy nghĩ về tay lái, chân ga, chân thắng...”

Một tháng sau, cả người tôi gầy rộc đi, phơi nắng đến đen y như nữ hải tặc Xô ma li vậy.

Vào ngày thi, Gia Tuấn cố bỏ thời gian đến cổ vũ cho tôi, anh ở bên ngoài trường thi, vẫy vẫy tôi: “Đình Đình, cố lên.”

Tôi nói ‘vâng’ một tiếng với anh, nắm chặt nắm tay, tôi tin tưởng bước vào nơi dự thi.

Bên trong nơi thi không cho người khác vào, Gia Tuấn chỉ có thể chờ tôi ở bên ngoài cổng, chúng tôi chạy xe bên trong sân. Khi vào chỗ thi, mặt tôi trắng bệnh, nhưng mà may mắn nhất chính là tôi thuần lợi vượt qua. Rốt cuộc cũng đậu, tôi thở dài một hơi, lúc xuống xe, bấp chân tôi muốn rút gân.

Chạy ra ngoài chỗ thi, tôi đảo mắt tìm anh, vừa nhìn thấy anh, tôi nhảy vào lòng anh y như một con thỏ: “Chúc mừng em đi, ít nhất thì em không cần phải thi lại.”

Gia Tuấn dùng hai tay nâng tôi lên, tránh cho tôi ngã, anh cười ha hả: “Không biết là may mắn hay là bất hạnh đây nữa, lại một tay lái lụa sắp lái xe rồi.”

Vui đùa một hồi, lúc này chúng tôi mới chú ý, đây vẫn là nơi đông người, xung quanh có nhiều người như vậy, chúng tôi hơi xấu hổ, cũng không phải là trẻ trung gì, vậy mà còn làm loạn y như mấy đứa trẻ.

Gia Tuấn chỉ biết ho khan một tiếng, tôi cũng vội vàng nhảy xuống khỏi lòng anh.

Part 2

Edit: 4ever13lue

“Bây giờ có thể chiều em, để em chính thức lái xe được không?”

Anh lắc đầu: “Em còn chưa chính thức có bằng lái, để em lái xe như vậy, vẫn là rất nguy hiểm.”

Tôi năn nỉ anh: “Dù sao em cũng phải luyện tập a, không phải là anh sợ em làm hỏng xe yêu của anh chứ?”

Anh cười cười: “Được rồi.” Sau đó anh dừng xem bên xen đường, để tôi ngồi vào ghế lái, bởi vì chân anh dài quá, nên tôi ngồi vào thì phải điều chỉnh lại. Đợi tôi ngồi ổn định xong, anh vội vàng ngồi phía sau tôi, không ngừng dặn dò tôi.

Tôi ổn định chỗ ngồi giống y như một người tài xế lâu năm, tay phải nắm chặt lấy vô-lăng.”

Anh hỏi tôi: “Đình Đình, lúc em đi thi, em cũng nắm chặt lấy vô-lăng thế này sao?”

Tôi liếc mắt một cái, quả nhiên tay tôi túm chặt lấy vô-lăng, còn tay kia thì nắm chặt lấy cần số, tư thế này trông thật là đặc sắc.

Tôi nhìn chính mình, phì cười lập tức tôi đỏ mặt, bởi vì tôi cũng khó tránh lơ mơ nhớ tới giống như tay tôi đặt lên nơi nào đó của anh.

Có lẽ do là vợ chồng cho nên chúng tôi rất ăn ý, anh vừa thấy vẻ mặt này của tôi thì cũng lập tức liền tưởng, anh cười ‘a’ một tiếng, vợ vàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chỉnh đốn lại vẻ mặt xong, tôi cao giọng nói: “Bảo cáo huấn luyện viên, học trò Đinh Đinh đã chuẩn bị tốt rồi, bây giờ đã có thể cất cánh.”

Gia Tuấn hài hước nói: “Tốt lắm, em cất cánh đi.”

Tôi nhún chân ga, xe nhẹ nhàng chuyển bánh.

Phong cảnh bên ngoài xe cứ thế chạy qua chúng tôi, vô tình lúc tôi nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy mùa này thiên nhiên cây cỏ rất đẹp.

Tôi lại suy nghĩ, nếu như lúc này mà chúng tôi vẫn còn là vợ chồng, thì nhất định tâm trạng cũng sẽ không giống như bây giờ. Nếu như tôi học lái xe, nhất định là anh sẽ thoải mái đến xem tôi thi. Sau khi ly hôn, mối quan hệ của hai người chúng tôi cũng hoàn toàn thay đổi.

Gia Tuấn nhắc nhở tôi: “Đinh Đinh, đừng chạy quá nhanh.”

Tôi vợ vàng hoàn hồn, kêu ‘a’ một tiếng.

Ở phía sau, Gia Tuấn nhẹ nhàng nắm lấy vai tôi: “Nữ anh hùng Đinh Đinh, cẩn thận dừng xe ở bên đường đi, chúng ta đi mua dưa hấu.”

Tôi dừng xe ổn định xong, chúng tôi cùng nhau xuống xe, những người bán dưa hấu ven đường lập tức nhiệt tình hẳn lên.

Cả mấy người chúng tôi sôi nổi lựa chọn dưa hấu, đột nhiên Gia Tuấn quay đầu lại, anh sợ hãi kêu lên: “Đinh Đinh, mau tránh ra.”

Tôi vừa xoay lại thì càng hoảng sợ, trời ơi, chuyện gì đây? Chiếc xe vậy mà tự động đang chạy không người lái?

Tay tôi run run nói: “Em đã quên cài số.”

Chưa dứt lời, Gia Tuấn ôm chặt lấy tôi, tôi hét lên một tiếng, chúng tôi không đứng vững, hai người chúng tôi lao đảo đi trên đường.

Chiếc xe Camry của anh ulynh một tiếng, đâm thẳng vào hàng dưa hấu.

Nhất thời đụng phải quầy dưa hấu, làm cho mấy quả dưa lăn xuống đất, lăn ra đường cái bị xe đi qua cán nát.

Mấy người nông dân trông dưa hấu ngẩn người, sau đó kêu trời: “Trời ơi dưa hấu của tôi.”

Chẳng đợi hai người chúng tôi định thần lại, một quả dưa hấu lại lăn xuống, tôi vừa ngẩng đầu thì lập tức hét lên ‘a’ một tiếng, quả dưa hấu đập vào mặt tôi làm tôi hoa cả mắt, trước mắt tối sầm như sắp ngất.

Mặt Gia Tuấn trắng bệch, anh vội ôm lấy tôi: “Đinh Đinh, Đinh Đinh.”

Tôi lao đảo, chống tay lên ngực anh, đứng dậy.

Anh thấy tôi không sao, lúc này mới thở phào, “Đinh Đinh, đứa ngốc này.”

Lúc chúng tôi đứng lên, một người phụ nữ bước tới chét nhạo tôi: “Cô đó, thật là con người lười biếng, ngoài ăn ra thì chẳng có đầu óc gì cả, trong đầu cô chứa cái gì vậy? Chẳng làm sao đâu, khoa trương quá đấy.”

Về mặt tôi đau khổ, trả lời bà ta: “Đúng, tôi là kẻ lười biếng, giờ tôi đã hiểu được, trong đầu tôi không phải chứa mây hay kem, mà là phân đi...”

Gia Tuấn cười ha ha.

Cũng may là tôi chỉ học lái xe hơi, chứ không phải là lái máy bay.

Cuối cùng, chúng tôi không thể không mua hết số dưa hấu kia, bỏ mấy quả bị hư đi, để mấy quả bị nứt còn lại vào cốp xe.

Lúc lái xe về, đi qua một cái công trường, Gia Tuấn bảo tôi ngừng xe lại, anh tặng dưa hấu cho mấy người công nhân ở công trường để họ ăn giải khát.

Tôi mỉm cười nhìn anh, anh vẫn luôn lấy việc giúp người khác làm niềm vui, đây chính là ưu điểm của anh, suốt mười năm qua, anh chưa từng thay đổi.

————— đường phân cách —————

Sau đó, Gia Tuấn đưa tôi về phía bên ngoài khu nhà, người ta đang sửa ống nước, cho nên xe không đi vào được, anh chỉ có thể dừng ở bên ngoài.

Tôi tháo dây an toàn, xuống xe, anh cũng bước xuống, tôi ngăn anh lại: “Anh về đi, khuya rồi đó.”

“Còn một đoạn nữa mới đến nhà em, anh tiễn em”

“Không cần.” Tôi rất kiên quyết, “Ngày mai anh cũng phải đi làm, chỉ có năm trăm mét nữa thôi, ngày nào em cũng đi mà, đến mức đèn đường cũng quen em luôn rồi.”

Gia Tuấn đành nói: “Nhưng mà hôm nay không có đèn đường, thôi được rồi, vậy em cẩn thận một chút.”

Tôi xuống xe, lúc đóng cửa còn dặn dò anh: “Anh cũng lái xe cẩn thận.”

Anh gật đầu với tôi, rồi xoay vô lăng.

Tôi quay người đi vào nhà, trong đầu lại bắt đầu suy nghĩ, quản lý giao cho tôi một nhiệm vụ.

Có một minh tinh, tuần trước bị phóng viên chụp được ảnh cùng với một công tử giàu có, một tuần sau, lại bị chụp đi cùng với một người khác, quản lý muốn tôi viết một bài báo chỉ trích, như là công tử nhà giàu đào hoa, hoặc là kiểu nữ đùa giỡn với ái tình...

Quản lý còn đặc biệt bảo tôi: “Đinh Đinh, cô cứ việc thêm thắt các tình tiết giường chiếu kịch tính gì gì đó, như vậy càng thu hút, kích thích tiêu thụ.” Anh ta cường điệu nói: “Bây giờ làm gì có độc giả nào không thích mấy thứ như thế?”

Tôi đi thẳng về phía trước, lúc sắp đến cổng lớn thì vai tôi va mạnh vào cái gì đó, tôi hơi tức giận, định quay đầu lại chất vấn. Nhưng tôi chưa kịp phản ứng thì một đôi tay nhanh chóng giữ ba lô của tôi.

Tôi lập tức ý thức được là mình bị cướp, theo bản năng tôi vội đưa tay giữ chặt cái ba lô.

Việc xảy ra liên tục quá nhanh khiến tôi hoa cả mắt, giây tiếp theo, một con dao đã kề vào cổ tôi, tôi hét lên một tiếng, lập tức hấn ta đe dọa: “Không được kêu, nếu không tao giết.”

Tôi hoảng sợ, là một người đàn ông, nói đúng hơn là một tên cướp có dao, hấn ta đang cố giữ ba lô của tôi, còn tôi thì sống chết giữ chặt lại, giằng co với hấn, lập tức hấn rống lên: “Buông ra.”

Đột nhiên lúc đó, phía sau có một người hét lên: “Đinh Đinh. ....”

Tôi quay đầu lại: “Gia Tuấn.”

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 9: Gia Tuấn bị đâm, ai là hung thủ?

Edit: 4ever13lue

Gia Tuấn chạy về phía tôi, hô to: “Đinh Đinh, em mau buông tay ra đi.”

Tên cướp kia vừa thấy anh thì lập tức cuống cuồng, hấn ta ra sức giật ba lô của tôi, sau đó hung hăng đá tôi một cái. Tôi không chụp lấy ba lô nữa, lại còn bị hấn ta đá ngã lăn trên mặt đất, vừa đau lại vừa uất ức, tôi khóc lớn.

Gia Tuấn lao đến, anh ôm tôi vào lòng, không ngừng an ủi: “Đừng sợ, em đừng sợ, không sao rồi, ổn rồi. Em có sao không?”

Tôi nức nở: “Trong ba lô còn có máy tính, bên trong đó chứa nhiều thứ quan trọng, còn có một vài giấy tờ của em.”

Anh kiểm tra thân thể tôi, xác định tôi không sao, anh mới la tôi: “Đồ vật đều có thể mua lại, chỉ cần em không sao là được rồi.” Anh không ngừng tự kìm nén bản thân phát giận: “Đều do anh không tốt, nếu anh kiên quyết đưa em về đến nhà thì sẽ không xảy ra việc này.”

Thì ra anh vừa khỏi động xe, nghĩ đi nghĩ lại vẫn lo lắng cho tôi, vì thế anh xuống xe, quay trở lại đưa tôi về, kết quả từ xa đã trông thấy việc vừa xảy ra.

Tôi dùng tay xoa xoa chỗ bị đau, lúc này lại càng cảm thấy uất ức, tôi vẫn cứ khóc.

Gia Tuấn chỉ ôm tôi, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng, không ngừng xoa dịu tôi.

Rốt cuộc đợi tôi bình tĩnh lại, anh mới đẩy tôi ra, hai tay giữ lấy mặt tôi, nhẹ nhàng khuyên: “Được rồi, đừng sợ, anh đưa em về.”

Tôi buồn bã ỉu xìu gật đầu, nghĩ đến mấy thứ còn ở trong máy tính, tôi đau lòng quá. Gia Tuấn lấy di động ra báo cảnh sát, “Xin chào, vừa rồi ở khu nhà Di Hải Uyển xảy ra một vụ cướp....”

Khi anh đang gọi điện thoại, phía trước chợ lóe sáng, một chiếc xe máy lao thẳng đến, ngồi trên xe có hai người đàn ông đội mũ, chiếc xe kia chạy không quá nhanh, chúng tôi theo phản xạ tránh sang một bên. Nhưng khi chiếc xe kia lướt qua tôi và Gia Tuấn, người ngồi sau đột nhiên rút từ trong túi ra một con dao, tôi bị bất ngờ, không kịp phản ứng gì cả, Gia Tuấn mạnh mẽ đẩy tôi ra, tôi bị anh đẩy ngã trên mặt đất, đợi lúc tôi ngẩng đầu lên, thì người kia đã đâm con dao vào bụng Gia Tuấn.

Nhất thời tôi ngậy người, chỉ ba giây sau, người kia lập tức rút con dao ra, lúc này xe máy tăng tốc bỏ chạy như bay.

Tôi kêu lên sợ hãi: “Gia Tuấn.”

Tôi quay nhìn lại Gia Tuấn, anh đang ôm bụng, mày nhăn lại, răng cắn chặt vào môi, đánh rơi di động ở dưới đất.

Tôi nhìn kỹ anh thì thấy máu càng lúc càng loang rộng ra.

Nhất thời tôi luống cuống: “Gia Tuấn, Gia Tuấn.” Tôi điên cuồng gọi, trời ơi, xảy ra chuyện gì thế này?

.....

Xe cứu thương nhanh chóng đến đưa anh đến bệnh viện, lúc ngồi trong xe, tôi khóc không ngừng, hoàn toàn không thể bình tĩnh được, tôi chỉ có thể nắm chặt lấy tay anh, gọi tên anh: “Gia Tuấn, Gia Tuấn.”

Trên mặt anh có đeo mặt nạ dưỡng khí, hô hấp rất khó khăn, nhưng ánh mắt anh vẫn nhìn tôi, nắm lấy tay tôi thật chặt.

Nước mắt tôi không ngừng trào ra, xe cứu thương đã chạy rất nhanh rồi, nhưng tôi vẫn cảm thấy sao lâu thế mà vẫn chưa đến bệnh viện? Trời ơi, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Gia Tuấn bị đâm, anh chảy rất nhiều máu, bây giờ anh phải đeo mặt nạ dưỡng khí vì hít thở khó khăn. Lòng tôi cảm thấy rất đau.

Tay kia của anh vẫn giữ lấy bụng, máu vẫn không ngừng loang ra, tôi nhìn thấy máu thì mọi thứ xung quanh như xoay vòng, tôi không còn biết phải làm gì nữa, tôi chỉ nắm chặt tay anh, không ngừng gọi: “Gia Tuấn, Gia Tuấn.”

Rốt cuộc anh mệt mỏi nhắm mắt lại, tôi hốt hoảng, nhắm mắt lại là sao chứ? Trong phim truyền hình, nhắm mắt lại chẳng phải là chết rồi sao? Tôi phát hoảng, khóc lớn gọi anh: “Gia Tuấn, anh tỉnh lại, anh đừng ngủ, xin anh đừng ngủ.”

Cuối cùng cũng đến bệnh viện, bác sĩ xuống xe, nhanh như chớp đẩy anh vào phòng giải phẫu. Tôi xụi lơ ngồi ngoài hai cánh cửa đã đóng kín.

Ba mẹ, Đình Đăng, mẹ chồng, Gia Kỳ, mọi người đều chạy đến.

Tôi ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật, cả người run lên hết như một cành củi khô trong gió, Đình Đăng thấy thế, lập tức ôm tôi vào lòng.

Mọi người hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, tôi đang hoang mang lo lắng, mặt tôi trắng bệch, căn bản là không thể nói được lời nào.

Cảnh sát rất nhanh chạy đến, thu thập thông tin ngay bên ngoài phòng phẫu thuật. Cả người tôi đại ra, dứt quãng nói: “Tôi bị cướp, hấn giật túi của tôi, sau đó chồng tôi chạy đến, hai tên đồng lõa của hấn phóng xe máy lại chỗ chúng tôi, đâm chồng tôi bị thương.”

Cảnh sát hỏi tôi hình dáng của chúng, chiều cao thế nào, chúng đi loại xe nào, và số xe. Tôi cố nhớ, nhưng tôi không biết, không biết, tôi không biết gì hết. Trước mắt tôi chỉ hiện lên một hình ảnh khi con dao lóe sáng, chỉ tích tắc sau đâm vào người Gia Tuấn, anh chảy máu. Một màn này cứ lặp đi lặp lại trước mắt tôi, tôi hoảng sợ vô cùng, đầu vai không ngừng run lên.

Gia Tuấn bị thương là vì cứu tôi, tôi hối hận đến mức muốn tự sát ngay trước hành lang bệnh viện này. Nếu tôi để cho tên cướp kia lấy túi của mình đi, thì Gia Tuấn sẽ không bị thương. Nếu thật sự Gia Tuấn có mệnh hệ nào, cả đời này tôi cũng không thể tha thứ cho chính mình. Nếu như Gia Tuấn thật sự vì tôi mà phải chết, tôi sẽ không chút do dự mà nhảy xuống dưới.

Nước mắt tôi không ngừng rơi, Đình Đăng liên tục an ủi tôi, con bé cũng khóc theo tôi.

Ba mẹ tôi thì áy náy không nói nên lời, mẹ chồng tôi cả người mềm nhũn ngồi trên ghế, Gia Kỳ phải đỡ bà ấy.

Rốt cuộc, bác sĩ bước ra, nói ngắn gọn với chúng tôi: “Dao đâm thẳng vào lá gan, vết thương rất sâu, chúng tôi đã khâu lại. Mọi người yên tâm, tuy rằng anh ấy mất rất nhiều máu, nhưng trước mắt thì anh ấy đã qua cơn nguy kịch.”

Chúng tôi đều thở phào nhẹ nhõm.

Anh không sao, cả người tôi mềm nhũn dựa vào Đình Đăng.

Bác sĩ lại đi vào, tôi nhìn hằm chăm đèn phòng phẫu thuật, hai mắt dầm nước mắt mờ ảo, màu đèn đỏ khiến tôi ghê cả người.

Đình Đăng khóc, để đầu tôi tựa vào vai con bé, tôi vẫn không dòi mắt rời đèn phòng phẫu thuật kia.

Cả phẫu thuật kéo dài đến nửa đêm, rốt cuộc bác sĩ cũng đẩy Gia Tuấn ra ngoài, vừa nhìn thấy anh, mẹ chồng tôi suýt chút nữa thì ngất xỉu.

Bởi vì phải gây mê, nên Gia Tuấn vẫn chưa tỉnh, hai bên tay của anh, một bên truyền nước biển, một bên truyền máu.

Gia Tuấn nằm trên giường, thân trên không có mặc áo, để lộ ra bả vai gầy gò, hai mắt anh nhắm nghiền, sắc mặt nhợt nhạt.

Đình Đang đỡ tôi đến cạnh giường, tôi ngồi trên giường nhìn Gia Tuấn, mặt anh trắng bệch, nhưng vẫn là ngũ quan rõ ràng như thế. Bây giờ anh nằm ở đó, ngủ say giống như bức tượng điêu khắc.

Tất cả mọi người đều rơi nước mắt, đột nhiên lại xảy ra chuyện này, khiến cho mấy người chúng tôi, dù vốn đang mâu thuẫn với nhau, nhưng giờ phút này cũng quên hết mọi thứ, chỉ cùng nhau lo lắng cho Gia Tuấn.

Mẹ chồng bước đến cạnh tôi, bà nhìn Đình Đang, nhìn Gia Tuấn, rồi lại nhìn tôi, chưa xót hỏi tôi: “Con vẫn không buông tay được, đúng không?”

Tôi nghẹn ngào: “Mẹ, thật lòng xin lỗi.”

Mẹ chồng tôi thở dài: “Chúng ta đều có lỗi, mẹ không phải là một người mẹ chồng khoan dung, con trai mẹ có vợ, có gia đình, mỗi ngày vợ nó chăm sóc nó, giặt quần áo, nấu cơm cho nó, nhưng nó lại vụng trộm yêu đương cùng người phụ nữ khác.” Bà khóc: “Đừng để phải đau đớn, trải qua nguy hiểm thì mới biết được trong lòng mình người đó quan trọng thế nào.”

Chúng tôi đều khóc.

Mẹ chồng và tôi, Gia Kỳ, cả mẹ tôi và Đình Đang, năm người phụ nữ chúng tôi từng chiến đấu với nhau một trận, rốt cuộc thì vì Gia Tuấn, chúng tôi đều bỏ qua cho nhau.

Cũng chính giờ phút này đây, tôi mới thật sự hiểu được lòng đau như cắt là gì.

Gia Tuấn cứ nằm đó thờ đều đều, mỗi lần anh vô thức nhăn mày thì lòng tôi lại nhói lên. Giờ phút này tôi đã hiểu, tôi sống cùng anh, thờ cùng anh, tôi mãi mãi không thể rời khỏi người đàn ông này.

Ánh mặt trời sáng sớm chiếu sáng căn phòng.

Tôi vẫn ngồi bên trường trông chừng Gia Tuấn, tôi nắm lấy tay anh, trên tay anh vẫn còn dính máu từ hôm qua, cho nên có mùi hơi tanh tanh, nhưng tôi không quan tâm, tôi áp tay anh lên mặt mình. Thật lâu sau, tôi cảm giác được tay anh cử động.

Rốt cuộc Gia Tuấn cũng tỉnh.

Bởi vì tôi thấy thời gian tôi qua quá lâu, cho nên quên mất cả mừng rỡ, thấy anh tỉnh lại, cảm giác như thể anh chỉ vừa ngủ một giấc mà thôi, tôi nhẹ giọng hỏi: “Anh tỉnh rồi?”

Anh chớp chớp mắt, khóe môi hơi mỉm cười.

Nước mắt tôi rơi như mưa.

Tất cả chúng tôi đều thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc nguy hiểm đã qua, ánh mặt trời chiếu rọi cả căn phòng.

Gia Tuấn thở yếu ớt, miệng anh mấp máy, phát ra một âm thanh rất nhỏ: “Khát nước.”

Tôi hơi bối rối: “Anh vừa mới làm phẫu thuật xong, bây giờ chưa thể uống nước được.”

Suy nghĩ một lát, tôi đến chỗ y tá lấy băng gạc, sau đó tắm nước thấm ở môi anh, để anh cảm thấy dễ chịu hơn.

Anh bậm môi, ý bảo không đủ, tôi biết là anh rất muốn uống nước, nhưng mà vừa mới phẫu thuật xong, không thể uống nước được, tôi chỉ nhẹ nhàng khuyên anh: “Anh chịu đựng một chút, mấy tiếng sau là có thể uống rồi, được không?”

Gia Tuấn nhìn chằm chằm tôi, tuy rằng sắc mặt anh trắng bệch, xanh xao, nhưng ánh mắt anh nhìn tôi thì lại dịu dàng đến thế. Đôi đồng tử nhìn thẳng vào tôi, giống như tôi là con bướm trắng vậy, chỉ cần không để ý thì sẽ bay đi mất.

Tôi rót nước mát: “Gia Tuấn, xin lỗi anh.”

Anh nháy mắt mấy cái, ý bảo tôi đừng tự trách mình nữa.

Tôi vừa khóc vừa hôn bàn tay anh, lúc này đây, tôi không bao giờ còn muốn buông bàn tay này ra nữa.

Rốt cuộc Gia Tuấn đã qua cơn nguy hiểm, cả nhà chúng tôi đều nhẹ nhàng thở phào. Nhưng lời nói sau đó của cảnh sát khiến ai nấy đều lấy làm kinh hãi.

Vụ án được giải quyết nhanh ngoài dự kiến, ngày hôm sau cảnh sát tìm đến bệnh viện, họ nói với chúng tôi: “Tên cướp kia đã bị sa lưới, sau khi hắn ta cướp túi của cô, thì lại tiếp tục gây án, nhưng lần này hắn không may, trong lúc trốn bị cảnh sát tuần tra bắt được.”

Tôi hận nghìn răng nghìn lợi: “Cướp lại còn muốn đồng bọn giết người, người như hán ta thật sự là không thể tha được.”

“Kẻ cướp kia thừa nhận hành vi phạm tội của mình, nhưng hán nói hán chỉ có một mình, không có đồng bọn.”

Tôi đứng bật dậy: “Không thể nào, hai người đàn ông đội nón đi xe máy kia chúng tôi không hề quen, nếu không phải là đồng bọn với kẻ cướp kia, thì vì sao lại tấn công chúng tôi?”

Cảnh sát hỏi tôi: “Cô cần thận suy nghĩ lại, cô và chồng cô có gây thù chuốc oán với ai không?”

Gây thù chuốc oán? Tôi chỉ là phóng viên của một tờ báo con con, mỗi ngày chỉ viết mấy tin tức linh tinh thôi, ngay cả chuyện dân thường tôi cũng không dính đến, sao tôi lại có thể gây hán với ai được chứ? Còn Gia Tuấn, bình thường thái độ làm việc của anh rất rộng lượng, ai lại có thể ghi thù với anh chứ?

Cảnh sát nói: “Chúng tôi điều ra máy ghi hình ở khu nhà vào đêm qua, theo hình ảnh từ máy ghi hình thì xe máy đó không có biển số, hơn nữa hai kẻ tấn công hai người đội nón bảo hiểm, mặc quần áo đen, không thể nhìn ra được đặc điểm nhận dạng nào. Sau khi gây án xong, bọn chúng nhanh chóng bỏ chạy vào một con đường không có máy ghi hình. Xem qua những dấu hiệu này thì thấy được bọn chúng có âm mưu từ trước, mục tiêu có thể là cô, hoặc chồng của cô.”

Tôi càng thêm kinh ngạc, nếu thật sự là như vậy, thì vì sao bọn họ lại nhắm vào tôi?

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 10: Đại kết cục

(Phần 1)

Edit: 4ever13lue

Tôi cứ suy nghĩ mãi mà vẫn không biết được là ai muốn hại tôi.

Cảnh sát đi khỏi rồi, tôi tò mò hỏi Gia Tuấn: “Dẫm chết một con kiến còn có lý đi, còn em thì có gì đáng uy hiếp đâu, sao lại có ai nhàn đến mức tấn công em chứ?”

Gia Tuấn không lên tiếng, anh tỏ ra rất bình tĩnh.

Tôi cũng không suy nghĩ về việc này thêm nữa, tôi mở cửa tiễn mẹ chồng đi về, sau đó tôi cẩn thận bón thuốc cho anh, anh nhận lấy ly thuốc từ tay tôi: “Đề anh tự uống được.”

Tôi dịu dàng nói: “Đề em”

Chúng tôi đẩy qua đẩy lại, rốt cuộc anh mỉm cười, thuận theo ý tôi.

Lúc này, Đinh Đang ôm một bó hoa đi vào, vừa nhìn thấy hành động của chúng tôi, con bé liên tục vỗ đầu mình: “Xin lỗi, làm phiền hai người thân thiết rồi.” Nhưng trên mặt lại chẳng thể hiện chút ngượng ngùng nào.

Con bé cười hắc hắc, hỏi: “Hai người có muốn em ra ngoài một lát để hai người tiếp tục không?”

Tôi trừng con bé: “Con bé tinh quái này.”

Lúc này Đinh Đang mới bước vào, cắm hoa vào trong lọ xong, vừa cười vừa nói với Gia Tuấn: “Anh rề còn đau không? Nếu anh còn đau thì đừng chịu đựng, mà cứ kêu lên đi, nếu mà anh không kêu rên thì người nào đó sẽ không rơi nước mắt đâu.”

Tôi không khách khí gì mà đánh vào mông con bé, con bé kêu ‘a’ một tiếng, lập tức làm nũng với Gia Tuấn: “Anh rề, anh nhìn đi, chị lại ăn hiếp em”

Gia Tuấn chỉ người không nói.

Đinh Đang nhìn hai người chúng tôi, bỗng nhiên con bé cười ha ha: “Anh rề, anh còn có thể nói chuyện lưu loát được thật tốt quá, như vậy nhân lúc này anh nói câu kia ra đi.”

Tôi khó hiểu nhìn Đinh Đang, con bé lại có ý nghĩ tinh quái gì nữa đây.

Đình Đang hát vu vơ, sau lại đứng nghiêm trang nói với Gia Tuấn: “Anh Phó Gia Tuấn, anh mau nói đi, ‘Cô Đình Đình, em lấy anh nhé, để anh được nguyện ý làm nô lệ cho em cả đời, tuyệt đối không hai lòng’.”

Tôi mắng Đình Đang: “Em không nói cũng không ai bảo em cầm điếu đầu.”

Đình Đang nhìn Gia Tuấn, giờ một ngón tay ra, ngón tay khác thì ngoắc ngoắc, nháy mắt liên tục, ý bảo Gia Tuấn mau mau nói đi.

Gia Tuấn và tôi đều mỉm cười, chúng tôi không nói lời nào, bởi vì chúng tôi đều hiểu ý nhau, câu nói kia thật ra đã không còn quá quan trọng nữa.

Mẹ tôi nấu canh, rồi cùng ba tôi mang đến thăm Gia Tuấn, thấy Gia Tuấn không sao rồi thì mọi người cũng đều yên tâm.

Mẹ tôi xúc động, bà ngồi ở trước giường, nắm lấy tay Gia Tuấn, liên tục xoa xoa tay anh, vừa đau lòng vừa thương cảm. Ba tôi cũng nhìn Gia Tuấn, trong lòng ông cũng ngổn ngang tâm sự.

Tuy rằng gan của Gia Tuấn bị thương, hơn nữa lại còn chảy máu rất nhiều, nhưng vì được đưa đến bệnh viện kịp thời, cho nên anh bình an vô sự. Bây giờ anh đã thoát khỏi nguy hiểm, đã có thể ngồi thẳng dậy, có thể nói chuyện với chúng tôi như bình thường, cũng có thể ăn một ít thức ăn nấu lỏng.

Mọi người cùng ở đây, không khí hết sức hòa hợp, mẹ tôi thân thiết hỏi anh có còn cảm giác khó chịu nữa không, Đình Đang thì thường hay chọc mọi người cười. Hơn một năm qua, gia đình chúng tôi không hề có được cảm giác nhẹ nhàng như bây giờ.

Ba tôi mỉm cười nhìn Gia Tuấn, ông nói: “Bình thường con đều bất chấp sức khỏe mà làm việc, bây giờ nhân cơ hội này, con nghỉ ngơi một chút đi, chờ vết thương khỏi rồi, chúng ta cùng đi câu cá.”

Ba tôi nói chuyện với Gia Tuấn thân thiết như con ruột, tôi nghe xong thì vừa cảm thấy xúc động, lại vừa ảm áp, Gia Tuấn cũng bùi ngùi, cuối cùng anh hỏi ba tôi: “Ba, ba đồng ý chấp nhận con sao?”

Ba tôi thờ dãi, rồi cười ha ha nói: “Xem ra kiếp trước có duyên với con, tình nghĩa của chúng ta không nên bị chia cắt.”

Một lời vừa nói, cảm xúc dâng trào.

Đình Đang rơi nước mắt trước cả tôi, con bé khóc lớn bỏ nhào vào lòng Gia Tuấn, liên tục gọi: “Anh rề, ba.”

Tất cả mọi người không ai hỏi tôi có đồng ý hay không, ai nấy đều đã quyết định thay tôi rồi. Thật ra thì không cần tôi nói đồng ý hay không đồng ý, mẹ chồng tôi nói rất đúng, không nên để phải trải qua đau đớn, nguy hiểm mới nhận ra được vị trí của đối phương trong lòng mình rất quan trọng. Nếu Gia Tuấn không xem trọng tôi, thì anh không cần phải lo lắng mà quay trở lại tiền tôi về, anh cũng sẽ không gặp phải chuyện này, và cũng không phải cận kề cái chết.

Tôi vô cùng xúc động, bây giờ tôi không cần phải nói gì nữa, tôi cam tâm tình nguyện quay lại, chấp nhận hết tất cả.

Mọi người đi rồi, tôi ngồi bên giường nhìn Gia Tuấn.

Gia Tuấn nhìn tôi, tuy rằng sức khỏe anh không tốt, nhưng ánh mắt của anh vẫn luôn dịu dàng như thế.

Xung quanh không có người, tôi nhích gần lại, ôm lấy mặt anh, hôn lên môi anh một cái.

Anh thở một hơi thật dài, khi môi tôi tách ra, anh bắt lấy cổ tôi, nhỏ giọng năn nỉ tôi hết như một đứa bé: “Lại lần nữa được không?”

Tôi cúi đầu mỉm cười, cẩn thận nhìn anh chăm chú.

Lúc này anh hơi nhũ mảy, giống như bị động vào vết thương, tôi vội vàng hỏi: “Vết thương đau sao? Đau lắm không? Có phải lại bị rách ra không?”

Tôi vén chăn lên, định xem thử vết thương của anh, anh dè tay tôi lại.

“Không, không đau. Đình Đình, anh không đau chút nào cả, bây giờ anh rất hạnh phúc.”

“Buồn nôn.”

“Ài, anh muốn nói thêm mấy lời buồn nôn thế này nữa, phải về tập luyện lại thôi. Đôi khi anh hy vọng lại có thể buồn nôn một chút, bởi vì trước kia những lời anh nói còn chưa đủ buồn nôn.”

Tôi nhắc đầu, cái người này nha.

Anh nhỏ giọng thì thào: “Hôn anh lại lần nữa...”

Giọng anh rất dịu dàng, ngọt ngào, tôi mỉm cười, hôn lên môi anh.

Tay tôi ôm lấy mặt anh, chúng tôi y hệt như lần đầu tiên hôn môi. Nhắm mắt lại, tôi nhớ lại nụ hôn đầu tiên của chúng tôi.

.....

Một tuần sau khi chúng tôi hẹn nhau, chúng tôi ra ngoài đi chơi, bờ biển có một dải đường đá trắng, phía cuối đó có một ngọn hải đăng, hai người chúng tôi đứng dưới ngọn hải đăng, anh ôm tôi vào lòng.

Tôi được anh ôm vào trong lòng, nhiệt tình hôn môi, anh mang đến cảm giác của một người đàn ông trưởng thành, khiến cho tôi mê luyến. Anh ôm tôi vào lòng, vòm ngực rắn chắc vây lấy tôi, tôi quấy lấy anh, ôm anh, quên đi tất cả mọi thứ. Ngày hôm đó chúng tôi hôn nhau, một lần rồi lại một lần, hai má chúng tôi đều đỏ bừng lên, rồi lại khao khát có được nhau.

Thật sự tôi rất yêu Gia Tuấn, kể từ khi quen anh, tôi chỉ muốn giao bản thân cho người đàn ông này. Lần đầu tiên anh hôn tôi, tôi liền tự nói với mình, nếu bây giờ anh muốn tôi, nhất định tôi sẽ không từ chối. Nhưng chính là anh tôn trọng tôi, cho đến mấy tháng trước khi cưới, anh mới biến tôi thành người phụ nữ của anh. Lần đầu tiên, tôi không có kinh nghiệm, khi anh tiến vào, cả người tôi đau điếng đến co quắp, hai chân cũng kẹp chặt lại, khiến cho anh cũng rất vội vã. Nhưng anh lại rất tận lực kiềm chế, không hề dám dùng sức, lần đầu tiên đó, chúng tôi đều không có cảm giác hạnh phúc mỹ mãn, mà là qua loa cho xong việc, tôi cho rằng kiểu yêu như thế không có gì tốt đẹp cả, cả quá trình chỉ khiến người ta đau đớn, thậm chí tôi sợ làm yêu. Về sau khi anh lại đề nghị, tôi túm chặt lấy chân, sợ hãi không dám, Gia Tuấn cũng nhìn ra là tôi hoảng sợ, anh dùng hành động hóa giải lo lắng của tôi. Làm cho mọi thứ trở nên thiên nhiên thân thiết, dịu dàng che chở.

Bây giờ chúng tôi lại quay lại với nhau sau khi ly hôn, trải qua rất nhiều việc, rốt cuộc chúng tôi đã có thể vứt bỏ những trở ngại trước đó, trở nên thoải mái hơn.

Tôi đang ôm lấy mặt anh, rời khỏi môi anh, tôi cười cười: “Đứa bé tham lam, còn muốn không?”

Anh lưu luyến không rời ôm lấy cổ tôi: “Hừ, không —— muốn —— dùng.”

Tôi cười ha ha, hôn môi anh liên tục y như con chim gõ kiến.

Phía sau có tiếng mở cửa, chúng tôi vội vàng tách ra, nhìn lại thì chúng tôi đều bất ngờ. A, thì ra là cô ấy?

Thẩm An Ny?

Part 2

Edit: 4ever13lue

Một thời gian dài không gặp người này, tôi đã gần như quên mất cô ấy, hiện tại vừa nhìn thấy cô ấy thì phản ứng đầu tiên của tôi là ngẩn ngơ, sau đó vội vàng buông Gia Tuấn ra.

Ba người chúng tôi đều hơi ngượng ngùng, cuối cùng cô ấy phá vỡ sự im lặng trước. Cô ấy nói với chúng tôi: “Thật ngại quá, quấy rầy hai người rồi.”

Trong tay cô ấy cầm một bó hoa, xem ra là đặc biệt đến thăm Gia Tuấn đây.

Tôi vội vàng chào hỏi cô ấy: “Xin chào cô Thẩm.”

Gia Tuấn cũng hơi quần bách nói: “Sao cô lại đến đây?”

Cô ấy cười ha ha, nói: “Tôi đến văn phòng luật sư tìm anh có việc, nghe họ nói anh gặp chuyện, bây giờ anh không sao rồi chứ?”

Tôi vội đón lấy bó hoa, lấy ghế dựa cho cô ấy, nghĩ đến vừa rồi cô ấy đã thấy những hành động của chúng tôi thì tôi hơi chột dạ: “Cô Thẩm, cô ngồi đi, tôi đi tìm bác sĩ có chút việc.”

Tôi tìm một cái cốc như vậy rồi vội vàng chạy ra khỏi phòng bệnh.

Thật ra tôi cũng không chán ghét Thẩm An Ny, cô ấy vừa xinh đẹp lại vừa rộng rãi, người cầu thả như tôi thật sự rất thích tính cách thẳng thắn như cô ấy. Tôi tin rằng cô ấy không phải kẻ tiểu nhân mưu mô.

Tôi thở dài một hơi, tôi cũng không hề lo lắng việc cô ấy một mình ở lại phòng bệnh cùng Gia Tuấn.

Về việc cô ấy theo đuổi Gia Tuấn, tôi không hề để ý gì cả, mỗi người đều có quyền theo đuổi tình yêu của mình. Cô ấy cũng không làm gì sai, huống hồ tranh đấu nhiều như vậy, nhưng cuối cùng người thắng vẫn là tôi. Bất kể cô ấy có là tiểu thư danh giá đi chăng nữa thì ba mươi sáu chiêu ly hôn này tôi vẫn là người thắng cuộc.

Tôi đứng trong nhà vệ sinh giặt hai cái khăn mặt. Lúc này, có người gọi tôi: “Đỉnh Đỉnh.”

Tôi quay đầu lại, Thẩm An Ny đang đứng ở cửa nhà vệ sinh, tôi vội tắt nước, “Cô Thẩm.”

“Tôi phải đi rồi, cho nên muốn chào cô một tiếng.”

Tôi hơi ngượng ngùng: “Cảm ơn cô đã đến thăm Gia Tuấn, hôm nào có thời gian, mọi người cùng tụ họp đi.”

Hai người chúng tôi đi ra khỏi nhà vệ sinh, đi ngang qua một băng ghế dài, cô ấy hỏi tôi: “Chúng ta ngồi xuống trò chuyện một lát, cô không ngại chứ?”

“Đương nhiên là không ngại.”

Chúng tôi ngồi xuống.

Cô ấy hỏi tôi: “Tôi có thể hỏi một chút không? Hai người quay lại với nhau sao?”

Tôi suy nghĩ, không biết phải trả lời cô ấy thế nào, đành phải gật đầu.

Cô ấy hơi tiếc nuối ‘à’ lên một tiếng, tiếp theo cười mở nói: “Thật ra tôi nên biết trước rằng tôi không phải là đối thủ của cô. Trong lòng Gia Tuấn, chỉ luôn hướng về cô mà thôi.” Cô ấy lại đùa tôi: “Hai người mau mau quay lại đi, đừng bỏ cuộc nửa, bằng không ngày nào đó tôi lại đổi ý muốn tiếp tục chiến đấu, đoạt lấy anh ấy, lúc đó cô đừng hối hận.”

Tôi mỉm cười:

“Không sao cả, chúng ta có thể cạnh tranh công bằng.”

Cô ấy lại xúc động nói: “Đình Đình, cô biết không, đây là lần đầu tiên tôi đánh cuộc vì tình yêu, nhưng lại không được đáp lại. Lần đầu tiên tôi chủ động theo đuổi một người đàn ông, nhưng lại là một người đã có gia đình, mạo hiểm để người đời mắng chửi, cũng nhất định theo đuổi người đàn ông này, nhưng kết quả thì sao? Để anh ấy ở lại trong nhà của tôi một đêm, nhưng lại không biến anh ấy thành người của tôi.”

Vừa nói xong cô ấy lại cười tự giễu.

Tôi cũng không nhịn được mỉm cười.

Cô ấy nói: “Con người ta đều như vậy cả, dễ dàng có được cái gì đó thì sẽ không quý trọng, chỉ có hao tổn tâm trí đấu tranh giành lấy, dù không có được gì, cũng sẽ cảm thấy vui.”

Tôi chỉ ‘vâng vâng’ cho có lệ, thật ra những gì cô ấy nói cũng là những gì tôi cảm thấy.

Cô ấy cầm lấy tay tôi: “Chúc hai người hạnh phúc.”

Tôi cảm ơn cô ấy tự đáy lòng: “Cảm ơn cô.”

Cô ấy vui vẻ nói: “Tôi thích Phó Gia Tuấn, tuy rằng rất tiếc khi không thể trở thành vợ chồng với anh ấy, nhưng mà tôi sẽ xem anh ấy là bạn chí cốt, cô sẽ không ăn dấm chua chứ hả?”

“Sao lại thế được? Cô Thẩm, tôi cũng rất quý cô, cô quang minh hào phóng, tôi cũng hy vọng chúng ta có thể trở thành bạn tốt.”

Ánh mắt cô ấy nhìn tôi trong suốt tự nhiên, khiến tôi cảm thấy có một sự thông minh, tinh táo.

“Đúng, tôi cũng quý cô, Đình Đình, cô rất thông minh, có thể giữ chặt người đàn ông mình yêu. Tôi có những người bạn như cô và Gia Tuấn như vậy thật sự là rất may mắn.”

Tôi rất vui vẻ, nắm chặt tay cô ấy.

Trời đất, lúc trước thì hiểu lầm, nhưng cuối cùng lại có một kết cục tốt đẹp như thế này. Mọi người hóa giải thù hận, còn toàn tâm toàn ý vui vẻ với nhau, đây quả thật là một chuyện quá sức mỹ mãn.

“Chỉ là...” Cô ấy cười.

“Chỉ là cái gì?” Tôi hiếu kỳ.

Cô ấy hơi đỏ mặt, ngừng một lát, cô ấy mới tò mò nói thêm: “Đình Đình, cô biết không? Đêm đó khi tôi giữ anh ấy lại, tôi thật sự rất hiếu kỳ, mãi cho đến bây giờ, tôi vẫn luôn muốn biết.”

“Chuyện gì?”

Cô ấy nhìn xung quanh không có người, sau đó liền nói thầm vào tai tôi: “Thật ra tôi muốn biết rốt cuộc Phó Gia Tuấn biểu hiện như thế nào ở phương diện kia?”

Cô ấy lại tò mò chuyện này, lần này tôi cũng không nhịn được cười rộ lên.

Cô ấy cũng hơi ngượng ngùng, nhưng liền nhin xuống, cười ha hả: “Cô xem thân hình anh ấy đẹp như vậy, cách một lớp quần áo cũng có thể cảm thấy được cơ thể của anh ấy rất rắn chắc. Trên người cũng không có vết sẹo nào, mặc quần áo mà còn đẹp như vậy, nên lúc cởi quần áo thì sao? Có phải càng đẹp mắt hay không?”

Chúng tôi đều cười ha ha.

Cô ấy cũng cười: “Dù là nam hay nữ cũng đều thích ngắm người đẹp, đặc biệt là phụ nữ, nhìn thấy người đàn ông cường tráng như vậy, thật khó tránh khỏi có chút nhớ nhung. Khoảng thời gian khi tôi làm trợ lý cho anh ấy, tôi vẫn nghĩ rằng, nếu anh ấy hề nghị qua đêm với tôi thì tôi nhất định sẽ không từ chối.”

Tôi thật không ngờ cô ấy lại trực tiếp như vậy, tôi bị cô ấy chọc cười, người ta nói đàn ông nói chuyện với nhau thì sẽ nói chuyện nam nữ. Vậy phụ nữ tán gẫu thì ra cũng sẽ bàn về việc này.

Tôi nói giỡn: “Cô thật sự muốn biết? Bằng không thì chờ Phó Gia Tuấn xuất viện rồi, tìm lúc nào đó cho cô mượn anh ấy dùng thử.”

Cô ấy huých tôi: “Thật sự hào phóng vậy sao?”

Tôi lại đỏ mặt, đương nhiên là không thể nào, mượn cái gì cũng được, nhưng không thể mượn đàn ông.

Hai người chúng tôi cười ha ha.

Cười xong, cô ấy lại bùi ngùi: “Phó Gia Tuấn thật sự là một người đàn ông không tệ.”

Hai người chúng tôi đều hơi xúc động.

Ngừng một lát, bỗng nhiên cô ấy mở to mắt, nghiêm túc hỏi tôi: “Đinh Đinh, cô không cảm thấy lần này Gia Tuấn bị thương là rất kỳ quặc sao?”

Tôi cũng hơi tò mò, kỳ quặc sao? Sao cô ấy lại nói vậy?

Cô ấy nghiêm mặt nói: Đinh Đinh, cô có biết chuyện Gia Tuấn xử lý vụ án kia có liên quan đến một quan chức, cha của anh ta là một người quyền cao chức trọng, cho nên việc lần này còn liên lụy đến rất nhiều người khác. Vì vậy vụ án này bị gây áp lực nặng nề phải nhanh chóng kết thúc, cho dù trong vụ án này có điểm đáng ngờ, nhưng cũng phải ếm xuống.”

Tôi nghe ra manh mối: “Ý của cô là lần này Gia Tuấn bị thương có liên quan đến vụ án này sao?”

Vụ án này chính là nỗi trăn trở của Gia Tuấn, những điểm đáng nghi trong vụ án này cũng chính là do Gia Tuấn chỉ ra.

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.6 - Chương 11: Đại kết cục. (Phần 2)

Part 1

Edit: 4ever13lue

Thẩm An Ny gật đầu: “Đúng vậy, trước đây Phó Gia Tuấn từng thảo luận cùng tôi về vụ án này, đối với hành vi của vị quan chức này, mọi người ai cũng thấy được, sự hoài nghi của Gia Tuấn không phải không có căn cứ. Nhưng vấn đề là phải có chứng cứ xác đáng, Gia Tuấn muốn làm cho rõ ràng vụ án này, nhưng không may là không đủ chứng cứ.”

Lòng tôi trầm xuống.

Thẩm An Ny nói: “Tên cướp kia không có đồng bọn, còn về việc Gia Tuấn bị thương là do đối phương trực tiếp nhắm vào anh ấy, mục đích chỉ có một mà thôi, đó là khiến anh ấy không thể tiếp tục làm luật sư biện hộ cho vụ án này.”

Tìm tôi co rút, Gia Tuấn bị thương là bởi vì việc này sao? Sỡ dĩ chúng xuống tay với anh là vì ngăn cản anh?

Sau khi Thẩm An Ny rời khỏi, tôi ngồi một mình ở đó thật lâu, tôi biết trong xã hội này có rất nhiều quy tắc. Có những việc tôi biết, bạn biết, tất cả mọi người đều biết, nhưng mà không thể nói rõ ràng ra được. Nếu như một người nhất định chống lại, thì lập tức sẽ giống như một chiếc thuyền nhỏ phải đối đầu với sóng gió.

Lòng tôi trĩu nặng.

Trở lại phòng bệnh, Gia Tuấn đang xem tài liệu, trên bàn ngoài hoa của Thẩm An Ny thì còn có lẵng hoa khác.

Tôi hỏi anh: “Là đồng nghiệp ở văn phòng luật đến sao?”

“Đúng vậy.”

Tôi ngồi bên giường, nắm lấy tay anh.

Anh để tài liệu qua một bên, tôi điều chỉnh độ cao giường cho anh, để anh nằm thoải mái hơn.

“Gia Tuấn.” Tôi dịu dàng xoa xoa mặt anh, “Lần này sau khi xuất viện, chúng ta đi nghỉ một thời gian đi.”

Anh hơi chần chừ: “Cũng được, cuối tuần sau, vụ án kia có phán quyết của tòa, sau khi kết thúc rồi, chúng ta sẽ đi nghỉ, em xem chúng ta nên đi đâu đây?”

“Cuối tuần sau?” Tôi sợ hãi kêu lên: “Bây giờ anh như thế này làm sao có thể lên tòa?”

Anh mỉm cười: “Không sao cả đâu, công việc anh đã chuẩn bị xong xuôi rồi.” Anh ngừng cười, tỏ rõ sự kiên quyết, tôi chỉ nghe thấy anh trầm giọng nói: “Chắc chắn tuần tới tất cả mọi chuyện sẽ rõ ràng.”

Tôi đau khổ khuyên anh: “Gia Tuấn, vết thương của anh còn chưa khỏi, giao vụ án kia cho người khác được không?”

“Không được, chỉ có một mình anh là hiểu rõ vụ án này nhất, không thể giao cho người ngoài được.”

“Gia Tuấn, anh nói anh biết mọi thứ đúng không? Anh cũng biết là có người ở phía sau ngăn cản anh tiếp tục vụ án này, dù anh có cố chống lại đi chăng nữa thì nếu không có chứng cứ thì anh cũng không có cách nào hóa giải được đâu.”

Tay anh nhẹ nhàng xoa hai bên má tôi, giọng nói nhẹ nhàng bình tĩnh: “Đình Đình, anh có chứng cứ, nguyên nhân là do anh đã tìm được chứng cứ xác thực, cho nên bọn họ mới sợ hãi, muốn đưa anh vào chỗ chết.”

Lòng tôi trầm xuống, từng trong lòng anh ngẩng đầu lên: “Anh có chứng cứ?”

“Phải.” Anh lặng lẽ kê sát vai tôi: “Nếu không có chứng cứ xác thực thì anh cũng sẽ không dám đi ngược chiều gió như thế. Nhưng bây giờ anh vẫn chưa thể nói ra được, chưa đến phút cuối cùng thì anh vẫn chưa xuất ra chiêu bài này.”

Tôi dựa vào trước ngực anh, nước mắt chực trào ra: “Gia Tuấn, chúng ta rất vất vả mới quay lại bên nhau được, em thật sự không thể lại mất anh.”

Anh vỗ vỗ tóc tôi, giọng nói đầy thỏa mãn: “Đình Đình, anh vẫn luôn suy nghĩ, con người ta rốt cuộc phải sống như thế nào mới không phải hổ thẹn với đời, mỗi người đều muốn làm gì đó oanh liệt, nhưng cuối cùng chúng ta chỉ là một hạt cát tầm thường mà thôi. Cả đời này không có cái gì là quá đặc biệt cả, thật ra mặc kệ cái gì oanh liệt, cứ bình thân vẫn tốt hơn. Điều quan trọng nhất là đừng để bản thân phải tiếc nuối. Trước kia anh luôn cảm thấy tràn ngập áy náy với em, bởi vì anh không quý trọng em. Bây giờ có em ở bên cạnh anh thế này, anh đã không còn cần gì khác nữa cả.”

Tôi chỉ khóc: “Em không muốn nghe mấy lời văn vẻ của anh, em muốn sự thật kia. Khi kết hôn, anh đã hứa với em, anh sẽ làm chồng, làm người thân, làm một người cha, vậy lời hứa của anh đâu rồi? Anh đồng ý sẽ chăm sóc cho em, vậy mà bây giờ có thể tùy hứng vậy sao?”

Anh nhẹ nhàng nói: “Em đã rất trưởng thành rồi, không cần anh dẫn dắt nữa.”

“Anh nói vậy.” Tôi ngẩng đầu, chăm chú nhìn vào mắt anh: “Em vĩnh viễn cần anh, trong lòng cần, cơ thể cũng cần, em còn muốn cùng anh đi xem duyệt binh kỉ niệm một trăm năm ngày Quốc Khánh, cùng anh đưa con của chúng ta đi nhà trẻ, tiểu học, rồi đại học. Con đường này em cần anh cùng em đi, không cho phép anh bỏ em lại giữa chừng, hiểu chưa?”

Anh gật đầu, mỉm cười: “Anh hiểu rồi.”

Tôi ôm anh thật chặt, thật chặt.

Tôi biết là không có cách nào ngăn cản anh được, nếu Gia Tuấn đã quyết tâm làm một chuyện gì, thì nhất định anh sẽ cố gắng đến cùng, cho dù không thành công đi chăng nữa, anh cũng sẽ trả giá tất cả để cố gắng, để quá trình này anh không phải hối hận.

————— đường phân cách —————

Tôi ra khỏi cửa hàng bánh ngọt Đông Ngan Kỳ cùng Đình Đình, Gia Tuấn thích nhất bánh kem xoài ở đây, Đình Đình thì thích bánh nhân khoai, còn mẹ tôi lại thích bánh cuộn táo. Tôi mua cho mỗi người một loại, gạo lại xong xuôi, chúng tôi bước ra ngoài.

Tôi vẫy vàng mở cửa xe.

Thấy tôi khởi động xe tốt rồi, Đình Đình thở dài, hỏi tôi: “Chị à, lần này chị và anh rể thật sự quay lại chứ? Chị có sợ anh rể sẽ lại làm chị buồn không?”

Dù sao chúng tôi là chị em ruột, tôi biết con bé không có ác ý.

Tôi thông dong đáp lại: “Không sợ, dù cho anh ấy có lại hóa sói thì cũng cũ rích rồi.”

Trở lại bệnh viện, tôi vui vẻ mở cửa, mở túi bánh ra: “Gia Tuấn, em có mua bánh xoài mà anh thích ăn này.”

Anh để tài liệu lên tủ đầu giường.

Tôi mất hứng kêu lên: “Anh lại thừa lúc em không chú ý mà xem tài liệu nữa? Hiện tại vết thương của anh còn chưa khỏi, ngồi lâu như vậy sẽ không tốt.”

“Không sao cả, anh rất có chừng mực.”

Tôi không có cách nào ngăn cản anh được, anh rất kiên quyết, liệu mạng nhất định tuần sau phải lên tòa.

Trước khi ngủ, tôi lấy khăn ẩm lau mặt cho anh, anh lau mặt xong rồi, nhưng lại chậm chạp không chịu đưa khăn mặt lại cho tôi.

Tôi tò mò hỏi anh: “Sao vậy?”

Anh nhìn mấy đầu ngón tay của mình, cứ mở rồi lại khép mấy ngón tay, hơi hơi nhúu mày.

Tôi ý thức được anh muốn nói gì, lập tức tôi ngắt lời anh: “Có phải là khăn lạnh quá không? Nào, đưa cho em.”

Tôi lấy khăn mặt trong tay anh, đi vào phòng vệ sinh.

Vốc nước lạnh lên mặt, tâm tình tôi lại nặng nề, tôi thấy rõ những sự biến hóa rất nhỏ của anh, anh bắt đầu không cầm được bút, viết chữ cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, thậm chí lúc ăn cơm, anh cầm thìa không gấp được thức ăn. Có một lần tôi vô ý làm đổ một ít nước nóng lên đùi anh, tôi vội vàng lau cho anh, nhưng mà một lúc lâu sau anh mới nghi ngờ hỏi tôi: “Em thật là chuyên tâm quá.”

Tôi biết là thần kinh của anh bắt đầu phản ứng chậm chạp, giống như máy móc bị hỏng hóc vậy, không thể làm được vận động mạnh. Hiện tại, ngay cả một vài động tác nhỏ cũng phải cố hết sức, điều này khiến tôi rất đau lòng.

Rốt cuộc bệnh tình của anh bắt đầu biểu hiện rõ, còn tôi lại không có cách nào cả.

Tôi cảm thấy rất buồn, từ khi bắt đầu biết anh bị bệnh, tôi cũng dự đoán được sẽ đến mức này, nhưng mà tôi không ngờ lại nhanh đến thế.

Part 2

Edit: 4ever13lue

Rửa mặt xong, tôi đóng cửa phòng bệnh, quay lại ngồi trên giường anh.

Gia Tuấn nhỏ giọng bảo tôi “Vờ à, em lại đây, anh rất muốn ôm em.”

“Em còn sợ gì sao?”.

“Không đâu.”

Anh vươn tay ra như đang muốn ôm, bất đắc dĩ tôi túm lên, cẩn thận leo lên giường, lập tức anh nhích sang một bên, dành ra một nửa giường trống.

Hai người chúng tôi cùng nằm trên giường bệnh, dù sao thì không gian nhỏ hẹp, tôi chỉ sợ động vào vết thương của anh, tôi cẩn thận xoa bụng anh, hỏi: “Còn đau không?”

“Không đau.”

Hai người chúng tôi nằm cùng một cái gối đầu, mặt ai cũng rất gần, chỉ cách khoảng mấy tấc, hơi thở phả vào mặt nhau khiến tôi cảm thấy ngứa ngứa. Tôi nhìn anh, anh chu môi hôn tôi một cái.

Tôi bật cười, không nhìn được đưa ngón tay sờ mũi anh: “Chúng ta thế này thật giống như cảnh quay trong bệnh viện của phim Mỹ.”

Anh cũng hứng thú: “Ý em là trong phim, người đàn ông bị gãy một chân, vậy mà còn làm bao nhiêu là động tác, đều là giả.”

Tôi vòng tay qua nách anh: “Anh muốn thử sao?”

Anh ôm chặt tôi: “Đợi sau khi anh xuất viện, vết thương khỏi hẳn rồi, nhất định anh sẽ không buông tha cho em đâu, anh muốn ăn sạch em luôn.”

Đương nhiên là bây giờ không được, chúng tôi chỉ có thể hôn môi.

Hôn rồi lại hôn, tay của anh bắt đầu lần đến ngực tôi, miệng cũng không thành thật lần đến, cắn nhẹ một cái, đầu tiên là anh dùng răng cắn nhẹ, sau lại dịu dàng hôn, liền ngậm vào trong miệng, tôi không ngăn được khẽ ngậm một tiếng, còn anh lại khẽ thở dài.

“Sao vậy?”

Anh thở dài: “Đình Đình, anh sợ, sợ anh không thể khiến em hạnh phúc như trước kia.”

Tôi lập tức ý thức được hạnh phúc mà nói là gì.

Tay tôi lặng lẽ lần theo xương sống đi xuống thắt lưng anh, rồi chuyển ra phía trước, lần vào trong quần lót anh.

Giọng anh trầm xuống, găm nhẹ bên tai tôi: “Đình Đình, vợ ơi...”

.....

Nơi nào đó cứng rắn, cả người anh cũng nóng lên, tôi không hề nghi ngờ, nếu như hiện tại cơ thể anh không có bị thương, nhất định anh sẽ giống y hệt một vị tướng cười kỳ mà dũng mãnh, bừa bãi rong ruổi.

“Anh đừng giả bộ nha.” Tôi chế nhạo anh: “Cả ngày anh lo lắng cái này, cái kia, em thấy anh cứ không cảm thấy gì cả, nhưng nơi này, sao lại mẫn cảm thế? Đây là ánh mặt trời phá lệ soi sáng mặt đất sao?”

Anh cũng hơi quần bách: “Có thể là vậy đi, một khi ôm em, cả người anh lại có cảm giác. Nhưng bây giờ không được, anh cũng không phải là diễn viên trong bộ phim kia, gãy một chân mà còn có thể.”

Tôi cũng cười: “Yên tâm, em cũng không phải cô diễn viên kia đâu, sẽ không ăn anh chết khô. Em sẽ chờ ăn luôn một thể.”

Giọng anh tràn ngập kỳ vọng: “Anh cũng hy vọng đến lúc đó, anh có thể...” Anh khẽ hôn mặt tôi: “Bao lâu thì tốt nhất đây? Ba lần?”

Tôi không ngoan sờ sờ mặt anh: “Ba lần không đủ, em phải đòi lại hết, đến lúc đó nhất định cho anh thất bại thảm hại.”

.....

Gia Tuấn ở bệnh viện vài ngày, rốt cuộc cũng có thể xuống giường đi lại chậm rãi, tôi đỡ anh đi bộ ở hành lang. Đến lúc sắp tối, chúng tôi ngồi trên bãi cỏ trò chuyện, tay đan vào nhau, chúng tôi không ngừng nói chuyện này chuyện kia. Cho dù là chuyện vặt vãnh trước kia cũng đem ra nói, không hề cảm thấy chán.

“Em thấy ánh mặt trời chiều tà kia không?”

Tôi mỉm cười, mặt trời chiều màu vàng chanh đang dần biến mất sau dãy núi. Trên tất cả các tòa nhà đều được phủ lên một màu vàng của ánh chiều tà, cảm giác rất yên bình.

Tôi nắm tay anh, thỏa mãn nói: “Em không có mong muốn gì khác nữa cả.”

Bàn tay anh cũng phủ lên tay tôi, ánh chiều tà phủ trên đỉnh đầu chúng tôi.

.....

Rồi cũng đến ngày mở phiên tòa, vào ngày thứ hai, trước tiên tôi đến văn phòng luật của Gia Tuấn để lấy áo luật sư cho anh.

Phiên tòa hôm nay là bảo mật, cho nên tôi không thể vào xem được, chỉ có thể cổ vũ anh ở bên ngoài.

Ba mẹ tôi đứng ở hành lang bệnh viện, bất an hỏi tôi: “Thế này không sao chứ?”

Tôi thở dài, vốn dĩ bác sĩ không cho Gia Tuấn ra ngoài, anh lừa bác sĩ, nói rằng phải tham gia một cuộc họp quan trọng, không thể không có mặt, cho nên bác sĩ mới để anh đi. Nhưng mà chỉ cho phép anh đến giữa trưa phải quay về bệnh viện. Tôi cũng không ngừng lo lắng, nhưng anh đã hao tổn bao nhiêu tâm lực vì vụ án này, cho dù là ai cũng không thể ngăn cản anh.

Tôi đẩy cửa ra, Gia Tuấn đang đứng trước cửa sổ, bình tĩnh nhìn ra ngoài, vuốt nhẹ miêng mề đay trên ngực mình.

Tôi bước đến: “Gia Tuấn.”

Anh xoay người lại, hai người chúng tôi nhìn nhau chăm chú thật lâu, như thể muốn tạc hình ảnh đối phương vào trong tâm khảm.

Thay quần áo sạch sẽ xong, nhìn anh thật sự rất kiên nghị, quyết đoán, đẹp trai, lịch lãm. Tôi thật sự không thể tìm ra được khuyết điểm nào của anh. Anh năm nay ba mươi sáu tuổi, là giai đoạn hoàng kim của một người đàn ông trưởng thành. Cuộc sống và những gian khổ đã qua khiến cho anh càng thêm có nghị lực. Cho dù ánh mắt anh vẫn có một chút tiêu tụy, nhưng đó là thứ mà không một chàng trai trẻ tuổi nào có được.

Tôi chỉnh trang lại quần áo cho anh, lúc này đột nhiên tôi nhớ đến câu đối ở văn phòng anh: ‘Tĩnh trung chân khí vị, Sở tại bất đa đắc.’ (Nghĩa là: Bình tĩnh là cách trải nghiệm tốt nhất, nếu cứ chôn chân tại chỗ thì sẽ không đạt được gì cả.)

“Gia Tuấn.” Tôi dịu dàng nói: “Mặc kệ anh là ai, dù cho anh phải đối mặt với thử thách gì, em đều hy vọng anh nhớ rõ một việc, em sẽ vĩnh viễn đứng

phía sau anh, mãi mãi bên anh, luôn luôn yêu anh.”

Anh khẽ nhếch khóe môi, mỉm cười: “Cuộc đời này chỉ cần như vậy là đủ.”

Chúng tôi cùng đi ra, ba mẹ tôi nhìn anh.

Mẹ tôi vừa lo lắng vừa đau lòng, mẹ chồng tôi cũng không biết chuyện này, chúng tôi giấu bà ấy.

Ba tôi nắm lấy đầu vai Gia Tuấn, trong mắt tràn ngập yêu mến.

Gia Tuấn nghiêm túc gọi: “Ba.”

Ba tôi gật đầu: “Đi đi, ba mẹ chờ con.”

Chúng tôi xuống lầu, tôi đi khởi động xe.

Nhưng vừa đến bãi đỗ xe, chúng tôi đều hết hồn.

Xe vẫn là xe của chúng tôi nhưng bánh xe đều bị chọc thủng hết cả, căn bản là không thể nào khởi động được.

Có người cố ý.

Tôi tức giận không thôi, lập tức báo cảnh sát.

Gia Tuấn nhẹ nhàng ngăn tôi lại: “Cái trò trẻ con này chỉ là nhỏ nhặt thôi. Như mà một chút khai vị buổi sáng ấy mà.”

Tôi bất an nhìn anh: “Gia Tuấn, chúng ta...”

Anh dịu dàng nói: “Đình Đình, đừng nói gì cả, hôm nay nhất định anh phải lên tòa, em không cần phải đi.”

Tôi lắc đầu: “Không, nhất định em phải đi cùng anh.”

Tôi đỡ anh bước ra cửa gọi taxi.

Lên xe rồi, anh trầm giọng nói với tôi: “Đình Đình, anh không biết rốt cuộc anh có đánh thắng trận này hay không, có lẽ dù anh đã dùng toàn lực, nhưng cuối cùng vẫn thất bại thảm hại. Nhưng mà chỉ cần anh còn sức lực, anh sẽ tiếp tục cố gắng, anh không sợ vì vậy mà anh phải mất mạng. Trước khi anh chết, anh cũng muốn làm xong việc này, anh không hối hận.”

Tôi khóc: “Gia Tuấn, em ủng hộ anh, nhưng em thật sự rất sợ hãi, em không thể lại mất anh, không thể.”

Anh mỉm cười: “Đứa ngốc, yên tâm đi, anh không sao, vừa rồi chỉ là hù dọa em thôi.”

Xe taxi đi thẳng, bỗng nhiên chúng tôi cảm thấy không đúng, con đường này không phải là đường đến tòa án, tôi hỏi lái xe: “Anh muốn đi đâu? Đường này không đúng.”

Lái xe vẫn không hé răng, chúng tôi hiểu ra. Tôi nhìn Gia Tuấn, anh chỉ mỉm cười một chút với tôi.

Chiếc taxi này quẹo vào một cái ngõ nhỏ, sau đó xe ngừng lại, chúng tôi nhìn vào bên trong ngó, phía trước có một chiếc xe Porsche Cayon màu đen.

Thấy taxi đi vào, cửa của chiếc xe kia mở ra, hai người đàn ông mặc đồ đen bước xuống.

Tôi vừa thấy hai người kia, đột nhiên tôi giật mình nhớ lại đêm hôm Gia Tuấn gặp chuyện, hai người trên xe máy kia chính là hai người này. Lập tức tôi kêu lên sợ hãi: “Là bọn chúng.”

Gia Tuấn nhẹ nhàng tóm lấy tay tôi, anh thông dong mở cửa xuống xe, tôi cũng lập tức bước xuống.

Đối phương nhướng mày, lạnh lùng gọi: “Luật sư Phó.”

Gia Tuấn trả lời đúng mực: “Xin chào.”

Tôi bước đến bên cạnh Gia Tuấn, trong lòng khẩn trương suy nghĩ kế sách đối phó. Tôi không được báo cảnh sát, tôi hiểu rõ rằng nếu bây giờ tôi lấy đi động ra, chẳng đợi tôi bấm xong dây số thì có thể họ đã giết tôi rồi.

Đối phương đeo kính râm màu đen, lạnh lùng nói với Gia Tuấn: “Luật sư Phó, hiện tại cơ thể anh không khỏe, không được xuất viện, hay là anh lên xe đi, chúng tôi đưa anh về bệnh viện.”

Nói xong, tay hắn ta chụp lấy Gia Tuấn, anh lùi một bước tránh được hắn.

Tôi che ở phía trước Gia Tuấn, cảnh giác hỏi: “Các người muốn làm gì?”

Người kia căn bản chẳng xem tôi ra cọng cỏ nào, chỉ liếc tôi một cái.

“Luật sư Phó, ông Vu khuyên anh đừng tiếp tục theo đuổi vụ án này nữa, kết quả đã được quyết định rồi, không có gì đáng ngờ cả đâu. Cái gọi là điểm đáng nghi đó chỉ là suy đoán của một mình anh mà thôi, hoàn toàn không có tồn tại. Anh đừng phí thời gian mà làm gì.”

Gia Tuấn điềm đạm nói: “Nếu như vậy, các người cần gì phải cản đường tôi? Nếu thật là không thẹn với lòng, vậy thoải mái đi, cần gì phải đến khuyên tôi?”

Đối phương kéo dài giọng: “Luật sư Phó, vụ án này vốn đã có thể kết thúc sớm, chính là bởi vì anh quá cố chấp, khiến cho vụ án kéo dài lâu đến vậy. Pháp luật thì phải cần chứng cứ, anh là luật sư thì sẽ không quên điều này chứ? Như vậy anh cứ một mực tìm chứng cứ, nó đâu rồi?”

Gia Tuấn nghe hần nói với mình, anh không nói được lời nào.

Đối phương thấy anh không hề bị dao động, rốt cuộc không kiên nhẫn nữa, một người khác trở lại xe, lấy gậy gộc ra để trên đất.

Người kia lạnh lùng nói: “Luật sư Phó, ông Vu cũng không muốn làm khó anh, ông ấy chỉ muốn nhắc nhở anh, đừng mạo hiểm, vụ án này cho dù anh không thắng, cũng không phải lỗi của anh, sẽ không ảnh hưởng đến danh tiếng của anh. Nhưng mà anh cứ cố dây dưa sẽ tạo thành khó khăn rất lớn cho người khác, anh không nghĩ đến chiếc xe yêu quý của mình sao, cả vợ của anh nữa?” Hần liếc nhìn tôi, hừ lạnh một tiếng, “Nếu không cần thận mụm một chân của vợ anh, vậy phải làm sao đây, anh không cần tôi nhắc nhở chứ hả?”

Nhất thời tôi nổi giận, khôn kiếp, hần ta dám uy hiếp tôi.

Tôi quát: “Mày muốn đe dọa tao sao? Mày có biết tao là ai không? Tao nói cho mà biết, đừng có mà đắc tội với tao, nếu không tao sẽ cho mày biết tay, để cho mày tuyệt tự, có tin không hả? Nếu không tin, cứ thử xem!”

Đối phương nghe tôi nói xong, chẳng giận mà còn cười, lắc đầu liên tục.

Gia Tuấn trầm giọng nói: “Nhờ anh chuyển lời đến ông Vu, cảm ơn ông ta đã khuyên nhủ, nhưng tôi nhất định phải lên tòa. Bởi vì đây là trách nhiệm của tôi.”

Hai người kia liếc nhau, lắc đầu.

Gia Tuấn ôm lấy tôi, khi hai người chúng tôi đi ra khỏi con ngõ, đột nhiên hai người kia băng qua trước mặt Gia Tuấn. Tôi kêu lên sợ hãi, theo bản năng tôi phản kháng, nhưng bọn chúng quá mạnh, tay bọn chúng cứng như gọng kìm, tôi chỉ thấy hần ta cầm gậy hung hăng đập xuống chân Gia Tuấn.

Tôi hét thất thanh: “Gia Tuấn, Gia Tuấn.”

Rốt cuộc tôi không biết phải làm sao, tôi cố sức tránh khỏi người đang nắm lấy tôi, tôi cắn lên tay hần y như một người điên, hần bị đau phải buông tôi ra.

Tôi cầm cây gậy kia dùng hết sức đập liên tục vào bọn chúng.

Đúng lúc này, phía sau chúng tôi có người hét ‘Dừng lại’, một chiếc xe màu trắng đột nhiên dừng lại, cửa xe mở ra, bên trong có năm sáu thanh niên cầm gậy gộc lao ra. Họ hét lớn, hai người đàn ông này hoảng sợ, lập tức chạy lên xe cuống quýt bỏ lùi xe, mấy người trẻ tuổi kia chạy đến, con ngõ loạn hết cả lên.

Gia Tuấn ngồi dưới đất, xoa xoa chân mình, thấy anh đau đớn, tôi không biết phải làm sao, chỉ ôm lấy anh, liên tục khóc: “Gia Tuấn, Gia Tuấn.”

Rốt cuộc chiếc xe kia vẫn chạy thoát, mấy thanh niên kia không đuổi theo mà trở lại vây quanh chúng tôi, lúc này tôi mới ngẩng đầu lên, ôi trời, là Đinh Đang.

Đinh Đang cũng vội vàng gọi: “Anh rề, anh rề.”

Con bé bảo bạn mình: “Nhanh lên, đưa anh rề tôi đến bệnh viện.”

Tôi tức giận khóc mắng con bé: “Sao giờ em mới đến?”

Chúng tôi vội vàng đỡ Gia Tuấn lên xe, bạn của Đinh Đang chạy như bay đến bệnh viện, tôi ngồi trong xe nắm lấy tay Gia Tuấn, “Gia Tuấn, đừng sợ.”

Đinh Đang khóc: “Chị, em xin lỗi, đã chuẩn bị hết rồi, nhưng khi xuất phát mới phát hiện bánh xe bị bể, thật xin lỗi!” Con bé lại khóc với Gia Tuấn: “Anh rề, là em không tốt, bọn em đến sớm một chút thì tốt rồi.”

Gia Tuấn an ủi con bé: “Sao có thể trách các em được!”

Anh nói với lái xe: “Đừng đến bệnh viện, đến tòa án đi.”

Tôi tức giận mắng anh: “Phó Gia Tuấn, anh điên rồi sao? Đã là lúc nào rồi mà anh còn muốn đến tòa án? Trời ơi!” Tôi nhìn bụng anh, thấy máu thấm đỏ áo.

Anh nắm lấy vai tôi, cố gắng giãn mày, nói: “Đinh Đinh, anh không sao, phiên tòa sắp bắt đầu rồi, thời gian không đợi anh.”

Tôi không thể nhìn được nữa, nổi khùng lên, “Phó Gia Tuấn, rốt cuộc anh muốn làm gì? Anh chấp nhất cái gì chứ? Anh chỉ là một người trí thức mà thôi, anh ngồi đó nghe người ta đến than khổ, phàn nàn để hết bất mãn mà thôi. Trong xã hội này có biết bao nhiêu người phải sống khổ cực, không phải một mình anh là có thể làm gì được. Người thật sự giúp được họ là người có chức vị, có quyền hạn, nhưng họ cũng không thêm giúp. Đây mới là chuyện đáng nói, anh có hiểu hay không? Bất quá thì anh chỉ là một luật sư nhỏ trong cái xã hội này thôi, anh vọng tưởng cái gì? Anh có thể đấu lại họ sao chứ?”

Anh đau đến cắn răng, cái chân bị đánh trúng không ngừng run lên.

Nước mắt tôi rơi như mưa.

“Gia Tuấn.” Tôi khóc rống, “Em cũng không muốn chết! Anh có biết là em rất sợ chết không? Em sợ anh có mệnh hệ nào, cũng sợ ảnh hưởng đến bản thân mình. Chúng ta đừng tiếp tục vụ án này, có được không? Em xin anh!”

Rốt cuộc anh thở dài, nhắm mắt lại.

Chúng tôi đưa Gia Tuấn đến bệnh viện, lúc để anh lên xe đây, đột nhiên anh ngăn tôi lại: “Đinh Đinh.”

Tôi khó hiểu nhìn anh.

“Đinh Đinh.” Anh bảo tôi cúi đầu xuống, lập tức tôi cúi đầu để anh nói vào tai tôi: “Em lập tức đến tòa án, đem một vật giao cho chánh án, bà ấy vừa thấy nó thì sẽ hiểu ra!”

Anh lấy từ trong túi áo một phong thư, bên ngoài dùng một lớp giấy gói một vật nhỏ bên trong.

Tôi không biết đây là cái gì, nhưng tôi biết vật này chắc chắn là rất quan trọng.

Đinh Đang nói: “Chị đến tòa án đi, em ở đây trông anh rě cho. Chị yên tâm, bạn của em sẽ đưa chị đến tòa án.”

Lòng tôi vô cùng lo lắng, dù thế nào tôi cũng không an tâm, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt tha thiết của anh, tôi đột nhiên có quyết tâm. Tôi cúi đầu hôn lên trán Gia Tuấn một cái: “Được, em sẽ đi. Gia Tuấn, anh đợi em, hãy đợi em!”

Part 3

Edit: 4ever13lue

Đây là phiên tòa chung thẩm, là buổi xét xử cuối cùng, quyết định kết quả của vụ án.

Sau khi kết thúc phiên tòa, nếu bị cáo bị tuyên án phạm tội sẽ bị giải ra pháp trường. Sau đó, kí tên xác nhận xong xuôi, họ sẽ bước những bước cuối cùng của cuộc đời mình.

Tôi nắm chặt phong thư kia trong tay, lòng nóng như lửa đốt nhìn chằm chằm con đường phía trước. Bạn của Đinh Đang không hề lơ thời gian, chạy nhanh như bay đến tòa án.

Xe vẫn chưa dừng lại đang hoảng, tôi đã nhảy xuống khỏi xe, tôi nắm chặt phong thư, cắn răng chạy vọt lên.

Sau khi đi vào, tôi mới phát hiện ra bên ngoài tòa án đã tụ tập rất nhiều phóng viên, cảnh sát và lực lượng an ninh đang cố gắng duy trì trật tự, dù là nhân viên tạp vụ cũng không được vào bên trong. Tôi đau khổ cầu xin: “Xin hãy cho tôi vào, xin làm ơn. Tôi muốn gặp chánh án, tôi phải gặp chánh án.”

Đám đông rối loạn, nhiều người tập trung bên ngoài này, bởi vì hôm nay không chỉ xét xử bị cáo mà còn có những kẻ tình nghi khác, cho nên truyền thông tụ tập rất đông. Tôi bị người ta vây lấy, nhưng lúc ấy có một người bị tiếng hét của tôi thu hút.

Tôi tách đám người ra muốn đi vào, đúng lúc này bỗng nhiên có một bàn tay giật lấy phong thư trong tay tôi. Tôi quay sang nhìn, thì ra là một người đàn ông trung niên. Ông ta lạnh lùng nhìn tôi: “Cô là ai, sao lại có liên quan đến vụ án nghiêm trọng này?”

Tôi muốn đoạt lại cái túi kia, “Trả lại cho tôi, đây là chứng cứ có liên quan đến mạng người đấy.”

Ông ta lạnh lùng bảo cảnh sát: “Cô ta quấy nhiễu trật tự phiên tòa, kéo ra ngoài.”

Tôi hét chói tai: “Các người không thể đối xử với tôi như vậy được, không thể, trả đồ vật kia lại cho tôi.”

Bọn họ đã bắt được tôi rồi.

Tôi hô to: “Ông lấy đồ vật đó của tôi, ông đã lấy mất chứng cứ của tôi rồi, ở trong đó là chứng cứ phạm tội.” Tôi hô to, “Thẩm phán, xin hãy phán quyết minh bạch.”

Tôi bị đẩy đã ở bên ngoài, họ chẳng thèm để ý đến sự phản kháng của tôi, cứ thế kéo tôi ra ngoài hành lang.

Tôi tuyệt vọng ngồi bệt dưới đất, mất hết sức lực, trong lòng chỉ có áy náy và áy náy mà thôi. Thế là hết, tôi phụ lòng Gia Tuấn rồi, hết rồi!”

Người đàn ông trung niên kia đi ra ngoài hành lang, ông ta nhìn tôi từ trên cao, ném lá thư đến trước mặt tôi.

“Đây là cái gì?”

Tôi cầm lên, nhất thời tôi cũng ngây cả người.

Đây là cái gì, là một lá thư.

Mặc dù chỉ có hai câu mà thôi, nhưng bên trong chữ viết to, rành mạch. Đây là chữ viết tay của Gia Tuấn, vừa mạnh mẽ vừa rõ ràng.

"Vợ à, anh yêu em!"

Tôi hoa cả mắt, đây là cái gì? Cái này là chứng cứ phạm tội hay là thư tình đây?

Người đàn ông kia hỏi tôi: “Chứng cứ của cô đâu?”

Tôi ngẩng đầu: “Chứng cứ cái đầu ông! Tôi có chứng cứ đây, ông có gan thì đánh tôi đi. Ông là ai? Ông dám đánh ông trước mặt bàn dân thiên hạ sao?”

Ông ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Cô gái chết tiết, cô dám giỡn tôi?”

Tôi hét lên giống như vị phu nhân hung bạo trong phim 《Đường Bá Hồ》: “Tôi giỡn ông đấy, thì sao nào?”

Ông ta hận không làm gì được. Cuối cùng ông ta chỉ có thể cắn răng mắng tôi, ‘Phụ nữ chết tiết’, sau đó đi khỏi cùng cảnh sát.

Mấy người này đi rồi, tôi ngồi dưới đất, trong đầu tiếp tục mơ hồ, suy nghĩ cứ ủa đến, chuyện gì xảy ra vậy?

Đột nhiên tôi giật mình, đứng bật dậy, “Giã Tuấn, Gia Tuấn.”

Tôi chạy đến phòng xét xử, quả nhiên tôi gặp Đinh Đương đang đỡ Gia Tuấn, rốt cuộc thì anh đã đến.

Nhìn Gia Tuấn rất yếu, anh lấy giấy phép luật sư của mình ra cho cảnh sát xem, “Thật ngại quá, tôi là luật sư biện hộ cho vụ án này. Thành thật xin lỗi, tôi đến muộn, xin anh để tôi đi vào!”

Cảnh sát do dự một lát, nhiều phóng viên như vậy, họ cũng hơi khó xử. Lúc này, có vài người đi đến, họ mặc trang phục luật sư màu đen, người dẫn đầu kia là ông Trần, hội trưởng hội luật sư, ông ấy đi vào phòng mấy người luật sư khác.

Hội trưởng Trần trầm giọng nói: “Xin hãy để luật sư Phó vào trong, nếu anh không không để cho luật sư biện hộ lên tòa, thì cả hiệp hội luật sư chúng tôi sẽ kháng nghị phiên tòa này.”

Tất cả mọi người đều giật mình, bị liên lụy đến vụ án này là việc mà mọi người không ai chuẩn bị kịp.

Tôi vừa khóc vừa kéo Gia Tuấn, sắc mặt anh tái nhợt, được Đinh Đương đỡ nhưng nhìn anh vô cùng yếu, nhưng vẻ mặt anh thì lại tràn ngập kiên định.

Rốt cuộc, giọng chánh án vang ra ngoài, “Mời luật sư Phó vào trong.”

Những người không phận sự phải ở ngoài, không được vào bên trong, hai vị cảnh sát chạy đến đỡ lấy Gia Tuấn. Cuối cùng, Gia Tuấn cũng vững vàng ngồi vào ghế luật sư.

Gia Tuấn gật đầu chào chánh án, công tố viên, và các nhân viên khác, sau đó anh ngồi xuống.

Lúc này tôi mới thả lỏng được một chút, Đinh Đương ôm lấy tôi.

Đinh Đương khóc, “Anh rể bị gãy xương đùi.”

Tôi cũng khóc, sắc mặt anh tái nhợt, tôi có thể cảm thấy được là anh cố gắng chống đỡ, nhất thời lòng tôi đau đớn.

Chánh án đứng dậy, tuyên bố phiên tòa bắt đầu.

Tôi không được vào, chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn Gia Tuấn. Anh ngồi trên ghế luật sư, bên cạnh là hai vị luật sư sắp xếp hồ sơ. Ba người họ đang trao đổi thầm với nhau gì đó.

Lúc bắt đầu, tôi không nghe rõ họ nói cái gì cả. Bây giờ cái gì cũng không quan trọng, tôi chỉ để ý đến người đàn ông của tôi mà thôi.

Quan tòa là tượng trưng cho pháp luật, họ đang nghiêm trang gọi tên từng người liên quan đến vụ án., mỗi người đều rất bình tĩnh.

Quan tòa gọi tên đến người cuối cùng, chính là người trẻ tuổi kia. Tôi nhìn người đàn ông trẻ tuổi kia, sắc mặt anh ra tiều tụy.

Quan tòa hỏi anh ta có còn không phục hay không?

Anh ta nhẹ nhàng lắc đầu, giọng nói yếu ớt, “Tôi không có giết người, tôi không phục phán quyết của tòa.

Mọi người nhìn anh ta, lúc này Gia Tuấn mới đứng lên, cố gắng chống nhau lên bàn.

Trong lúc biện hộ, giọng của Gia Tuấn mạnh mẽ vang vọng, anh gằn từng tiếng: “Chánh án, thật sự anh ta không có giết người. Ở đây tôi có chứng cứ mới có thể chứng minh anh ta vô tội.”

Chánh án là một người phụ nữ trung niên, bà ta nhìn Gia Tuấn, dường như đã biết trước Gia Tuấn sẽ nói vậy.”

Tất cả các phóng viên đều rất tập trung, họ hướng ống kính về phía Gia Tuấn.

Gia Tuấn bình tĩnh nói: “Ở đây tôi có một phần có thể chứng minh bị cáo không giết người thì. Vào buổi tối hôm nay ra vụ việc, chính xác là bị cáo có đến tìm nạn nhân, hai người đã tranh cãi, sau đó anh ta có dùng vũ lực với nạn nhân, rồi anh ta hốt hoảng bỏ trốn. Một lúc sau, lại có một người đàn ông đến gặp nạn nhân, và người này mới chính xác là hung thủ, đó chính là tình nhân của người đã chết, ông Vu Vĩnh Nhân.”

Anh vừa dứt lời, chúng tôi đều ồ lên.

Quan tòa trang nghiêm nói: “Mời ông Vu Vĩnh Nhân ra tòa.”

Cửa mở ra, rốt cuộc thì ông Vu kia cũng bước lên, đây chính là người đứng phía sau cho người hãm hại gây thương tích cho Gia Tuấn.”

Người này tên là Vu Vĩnh Nhân, là một quan chức, ngồi vào chỗ xong xuôi, ông ta ngồi gác một chân, hoàn toàn không thèm để ý đến bất kì ai xung quanh.

Part 4

Edit: 4ever13lue

Quan tòa hỏi hần ta: “Anh Vu Vĩnh Nhân, anh có thể cam đoan những gì hôm nay ông nói đều là sự thật không?”

Vu Vĩnh Nhân rất lạnh nhạt: “Tôi lấy thân phận công dân nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa ra thề với tòa án, tôi cam đoan những gì hôm nay tôi nói đều là sự thật, không hề giả dối.”

Quan tòa gật đầu ý bảo Gia Tuấn: “Luật sư Phó, anh có thể đặt câu hỏi.”

Gia Tuấn nhìn thẳng mặt Vu Vĩnh Nhân, anh bình tĩnh đặt câu hỏi: “Anh Vu, xin hỏi vào đêm nạn nhân bị sát hại, anh đang làm gì?”

Vu Vĩnh Nhân quay đầu, không thèm nhìn Gia Tuấn: “Tôi đã nói rồi, đêm đó tôi nhận được điện thoại của cô ta bảo tôi đến nhà cô ta nói chuyện. Tôi nghĩ tôi và cô ta đã chấm dứt quan hệ từ trước, nhưng tôi không thể không xuống nước, về phần những chuyện đã xảy ra sau khi tôi rời khỏi đó, tôi không rõ ràng lắm. Nếu anh muốn hỏi tôi có nhân chứng hay không, tôi có nhân chứng đủ để chứng minh lúc nạn nhân bị hại, tôi không có ở đó.”

Gia Tuấn bình tĩnh nói: “Anh có nhân chứng, nhưng tôi cũng có vật chứng, chứng minh đêm đó không phải anh đến gặp người bị hại vào lúc tám giờ, mà là chín giờ. Ngay sau khi thân chủ của tôi rời khỏi, anh lại đến gặp nạn nhân. Cuộc nói chuyện này của anh cũng không hề thoải mái, nạn nhân uy hiếp anh, nếu như anh không đồng ý ly hôn với vợ, thì cô ta sẽ công bố quan hệ giữa anh và cô ta, để cho anh thân bại danh liệt. Dưới sự áp bức và oán hận này, anh đã có hành động sát hại nạn nhân.”

Đối phương lạnh lùng nói: “Anh Phó Gia Tuấn, anh viết truyện hay quá rồi đó, nếu chỉ dựa vào những lời nói suông này của anh, thì pháp luật còn để làm gì nữa chứ? Chứng cứ của anh đâu? Anh lấy cớ gì để chỉ trích tôi?”

Gia Tuấn không hề hoang mang, anh lấy một phong thư từ trong túi áo.

“Chánh án, ở đây tôi có một tờ một trăm đồng tiền mặt, tờ tiền này nhìn qua thì rất bình thường, nhưng cũng chính là chứng cứ quan trọng nhất của vụ án này.”

Anh đưa phong thư cho nhân viên để mang lên cho chánh án.

“Góc đường ở tòa nhà của nạn nhân có một cô bé bán hoa, ngày hôm đó thời tiết không tốt lắm, cho nên cô bé vẫn còn một giỏ hoa hồng chưa bán hết. Khi nhìn thấy người đàn ông đi ra từ tòa nhà kia, theo bản năng, cô bé chạy đến mời ông ta mua hoa, người này chính là Vu Vĩnh Nhân. Anh ta vừa mới giết người, cho nên vội vàng bỏ chạy, đột nhiên có một cô bé xuất hiện, anh ta muốn thoát khỏi cho nên lập tức rút tờ tiền một trăm đồng này đưa cho cô bé. Vốn cô bé bán hoa định thối tiền cho anh ta, nhưng khi cô bé đang lấy tiền thì anh Vu này đã xoay người bỏ đi. Cô bé này định bán hoa dành tiền lẻ để mua sách mới, cho nên cô bé vẫn chưa dùng tờ một trăm đồng tiền mặt này. Mà cũng chính là tờ tiền này có dấu vân tay của hung thủ thật sự đã giết chết nạn nhân.”

Những gì anh vừa nói khiến mọi người đều kinh ngạc.

Gia Tuấn vỗ bàn, hỏi Vu Vĩnh Nhân, “Vu Vĩnh Nhân, anh giết tình nhân, xóa sạch chứng cứ, uy hiếp nhân viên phá án, những gì anh làm đều là để giấu tội. Nhưng hiện tại chứng cứ phạm tội của anh đã rất xác thực rồi, anh còn gì để nói không?”

Nhân viên đã đưa phong thư cho quan tòa, bên trong là một chiếc túi ni lông đựng tờ tiền một trăm đồng kia. Quan tòa cẩn thận kiểm tra tờ tiền.

Vu Vĩnh Nhân sợ ngây người, hắn ta kêu lên theo bản năng, “Anh ta nói dối, anh ta vu oan cho tôi.”

Tôi cũng ngây ra, nhưng không chen vào được, tôi chỉ có thể chứng ở bên ngoài.

Gia Tuấn nói: “Ở đây còn có một bản báo cáo kết quả giám định vân tay, trên đó viết rành rành là vân tay của Vu Vĩnh Nhân. Chứng cứ rất xác thực rồi, Vu Vĩnh Nhân, anh còn muốn chống chế thế nào nữa?”

Quan tòa cúi đầu nhìn kỹ bản giám định kia, bà ấy nhìn Gia Tuấn, rồi lại nhìn Vu Vĩnh Nhân. Tất cả mọi người đều đang nhìn Vu Vĩnh Nhân.

Nghi phạm ban đầu của vụ án lúc này gần như tỉnh táo lại, anh ta như thể được một đường sống, cho nên liền kêu lên, “Là hắn, là hắn giết người, không phải tôi, không phải là tôi.”

Các phóng viên đều chuyển ống kính sang Vu Vĩnh Nhân. Hắn tái mặt, nói: “Tôi không có giết người, không có giết người. Không đúng, các người đừng nhìn tôi, không thể nào! Tờ tiền kia là giả.”

Phía bên ngoài phòng xét xử loạn cả lên, cảnh sát phải chạy đến ổn định trật tự. Quan tòa trầm giọng hỏi Vu Vĩnh Nhân, “Vu Vĩnh Nhân, anh còn nói được gì?”

Tinh thần Vu Vĩnh Nhân sụp đổ, hắn gào lên: “Tôi không có giết người, các người vu oan cho tôi, tôi không có giết người!”

Nơi này bắt đầu hỗn loạn, đột nhiên lúc này lại xảy ra một việc bất ngờ. Cái tên Vu Vĩnh Nhân kia nhảy khỏi ghế, lao như điên về phía quan tòa, muốn cướp tờ tiền trước mặt quan tòa.

Tất cả mọi người không tin nổi, lúc này cảnh sát tòa án lập tức xông lên, áp chế Vu Vĩnh Nhân. Mọi người ồ lên, mọi thứ hỗn loạn, có tiếng cái bàn bị đá đổ, còn có ánh đèn flash máy ảnh của phóng viên.

Căn bản tôi không có lòng dạ nào nhìn họ cả, tôi nhìn Gia Tuấn, gọi anh: “Gia Tuấn, Gia Tuấn!”

Người luật sư bên cạnh anh đỡ lấy anh ngồi vào ghế.

Tôi khóc lên, liều mạng tách đám người kia ra, chạy vọt vào trong, tôi thấy tay phải của anh đặt trên bụng, vì trang phục luật sư là màu đen nên không thấy gì cả. Nhưng qua khe hở, tôi thấy anh đang chảy máu.

Tôi khóc gọi: “Gia Tuấn, Gia Tuấn.”

Rốt cuộc thì chân tướng của vụ án đã rõ ràng.

Vụ án được phán xét.

Pháp luật là rất công chính.

Gia Tuấn được đặt vào xe lăn, đẩy ra khỏi tòa án.

Có phóng viên vây quanh anh, không ngừng hỏi anh về vụ án, anh yếu đến mức không thể trả lời. Hội trưởng Trần và các đồng nghiệp che chắn cho anh, hộ tống anh lên xe. Đình Đăng đã gọi điện thoại kêu xe cứu thương.

Bác sĩ xuống xe, khiêng Gia Tuấn lên cáng, rồi đẩy lại lên xe. Trước khi lên xe, Gia Tuấn gọi: “Chờ một chút.”

Anh ngẩng đầu xúc động nhìn chiếc huy chương thật lớn phía trên cổng tòa án. Chiếc huy chương này tượng trưng cho sự trang nghiêm, thiêng liêng và chính nghĩa.

Tôi rơi nước mắt, nói với anh: “Gia Tuấn, người xấu sẽ bị mang ra công lý, anh yên tâm đi.”

Anh thở phào, nắm chặt lấy tay tôi.

Xe cứu thương chạy đi.

Tôi ôm đầu anh vào lòng mình, “Gia Tuấn, ngay cả em mà anh cũng giấu. Em đã thật sự nghĩ rằng phong thư mà anh đưa cho em thật sự có chứng cứ.”

Anh hơi áy náy, “Đình Đình, thật xin lỗi.”

Hội trưởng Trần đi theo bên cạnh chúng tôi, ông ấy hỏi Gia Tuấn: “Lúc trước tôi hỏi anh về chi tiết của vụ án, anh còn nói không may là không có chứng cứ nào mới. Vậy sao anh lại có được tờ tiền này?”

Gia Tuấn nói: “Rất xin lỗi Hội trưởng Trần, vụ án này có liên quan đến rất nhiều người, cho nên tôi không thể không giấu diếm mọi người. Bất quá thì tờ tiền kia là thật do tôi lấy được từ cô bé bán hoa nọ. Tôi đã tốn rất nhiều thời gian để tìm ra chứng cứ, cuối cùng thì tìm được tờ tiền kia. Chính là ngay lại lúc tôi chuẩn bị mang tờ tiền đi giám định thì tôi gặp chuyện, liên tiếp xảy ra nhiều chuyện, tôi bị nhốt ở bệnh viện. Tôi không có thời gian, lại cũng không dám mang tờ tiền kia đi kiểm tra ở bệnh viện. Thật ra, bản báo cáo kết quả giám định kia không phải là thật, chỉ là một bản trần thuật vụ án này từ đầu đến cuối mà thôi. Tôi không kịp làm giám định, cho nên chỉ đành mạo hiểm, cũng may là quan tòa hiểu những gì tôi viết. Cuối cùng bà ấy đã tin tôi.” Anh rất xúc động, “Những gì xảy ra hôm nay, thật ra tôi cũng không biết kết quả, vốn chỉ là liều mạng mà thôi. Thành công hay thất bại đều tùy vào ý Trời. Nếu như không phải Vu Vĩnh Nhân có tật giật mình thì có lẽ hắn ta sẽ không thua trong một giây đó đâu.”

Hội trưởng Trần thở dài: “Gia Tuấn, chiều này của anh thật sự rất nguy hiểm, anh không sợ vì việc này mà có thể phải gặp bất trắc sao?”

Gia Tuấn nhìn tôi, anh lại lặng lẽ nói: “Cuộc đời tôi đã không còn tiếc nuối gì nữa, tâm nguyện lớn nhất cũng đã hoàn thành rồi.”

Tôi rót nước mát, “Phó Gia Tuấn, cái tên này, anh thật sự là một kẻ tiểu nhân dối trá không hơn không kém.”

Anh thư thái mỉm cười: “Thật ra, chuyện gian trá nhất trong đời anh chính là đưa em quay về bên anh.”

Part 5

Edit: 4ever13luc

Ba tháng sau.

Mùa thu.

Tôi lái xe đến nhà của Gia Tuấn.

Hiện tại tôi là lái xe riêng của Gia Tuấn, mỗi ngày phụ trách việc đưa đón anh, tôi còn dán sau xe một cái biển bắt mắt.

“Đừng có mà đụng đến tôi, chồng tôi là luật sư đấy!!!!”

Nhìn tờ giấy này, Gia Tuấn không biết là nên khóc hay nên cười. Tôi viết thế là đã cho cái xe yêu quý của anh thể hiện lắm rồi.

Thoảng cái mà ba tháng đã qua, Gia Tuấn khỏe mạnh trở lại. Chân phải của anh tuy bị gãy xương, phải phẫu thuật, hơn nữa trong buổi xét xử hôm đó, vì vận động mạnh nên làm rách miệng vết thương ở bụng, phải khâu lại lần thứ hai. Nhưng chúng tôi chăm sóc anh tỉ mỉ, cho nên rốt cuộc anh cũng khỏe lại, có thể bình an xuất viện. Trước mắt thì đang trong thời gian vật lý trị liệu.

Tình cảm của chúng tôi cũng khôi phục lại như trước, thậm chí có vẻ còn tốt hơn xưa.

Tôi xin phép chủ nhiệm được đổi mảng tin tức mình đang phụ trách, ông ấy rất thắc mắc, “Đình Đình, cô vẫn làm rất tốt mảng giải trí mà, vì sao phải đổi?”

Đương nhiên là phải đổi, tôi sẽ không bao giờ lại lấy chuyện này người ta ra nói lung tung nữa, tôi muốn phụ trách mảng tin tức xã hội.

Bởi vì chồng tôi chính là một đại luật sư chính nghĩa.

Chủ nhiệm bắt đầu đi đồng ý lời thỉnh cầu của tôi, khi tôi rời khỏi văn phòng, ông ta gọi tôi lại: “Đình Đình, nhiệm vụ cuối cùng trước khi cô rời bỏ vị trí này là đi phỏng vấn tổng giám đốc công ty Phiếm Hoa.”

A, tổng giám đốc Phiếm Hoa sao? Bùi Vĩnh Diễm?

Thật bất ngờ.

Đã lâu không gặp rồi.

Đã lâu không gặp, anh ta có khỏe không? Lòng tôi ít nhiều trở nên ôn hòa hơn.

Lúc đến tổng công ty Phiếm Hoa, tôi ngửa đầu lên nhìn, trong lòng xúc động vô cùng.

Ngay cả tiếp tân cũng không thay đổi, cô ấy nhìn thấy tôi thì rất ngạc nhiên, “Đình Đình sao?”

Tôi mỉm cười: “Xin chào, xin hỏi tổng giám đốc có ở đây không?”

“Có, cô theo tôi lên lầu đi!”

Tôi đi lên lầu cùng cô ấy, bước trên hành lang quen thuộc này, lòng tôi lại cảm thấy hồi hộp.

Lát nữa thôi thì sẽ gặp lại Bùi Vĩnh Diễm, đã lâu lắm rồi, anh ta có khỏe không?

Cô đồng nghiệp đưa tôi đến trước cửa văn phòng anh ta thì liền lui ra ngoài. Tôi nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong truyền ra giọng một người phụ nữ: “Mời vào.”

Giọng phụ nữ? Tôi rất hiếu kỳ.

Vừa đẩy cửa ra, tôi càng thêm bất ngờ.

Không phải là Bùi Vĩnh Diễm ngồi trong văn phòng mà chính là bà Bùi.

Vừa thấy tôi, bà Bùi ngẩng đầu lên, bà ấy cũng không bất ngờ lắm, bởi vì chuyến đi này của tôi đã được thông báo trước với văn phòng của Phiêm Hoa. Hôm nay tôi muốn đến phỏng vấn tổng giám đốc công ty Phiêm Hoa, hẳn là bà ấy sẽ biết là tôi đến.

“Xin chào cô Đình.”

“Bà Bùi.” Tôi rất hiếu kỳ, vì sao bà ấy lại ở đây?

Dường như bà ấy nhận ra được sự kinh ngạc của tôi, nên liền cười khỏ giải thích: “Nhất định là cô thấy rất quái lạ, vì sao tôi lại trở thành tổng giám đốc của Phiêm Hoa phải không?”

Tôi đặt túi xuống, ngồi trước mặt bà ấy. Xem ra đã thời gian qua, Phiêm Hoa đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Bà Bùi phì cười nói: “Vĩnh Diễm từ chức, từ bỏ chức vị tổng giám đốc Phiêm Hoa.”

A! Tôi hết sức kinh ngạc, anh ta rời khỏi công ty rồi?

Bà Bùi chưa xót nói: “Nó đã rời khỏi công ty hơn ba tháng rồi, sau khi đính hôn cùng Tử Kỳ xong, nó ở lại Hồng Kông xử lý một vài việc, tôi thì chuẩn bị hôn sự cho nó. Rốt cuộc công ty cũng vững vàng vượt qua nguy cơ, hôn lễ cũng đã chuẩn bị rất chu đáo rồi. Nhưng tôi không hề ngờ rằng đêm ngay trước hôn lễ, nó bỏ đi. Tôi không biết nó đã bàn bạc thế nào với Tử Kỳ mà con bé cũng nhất định làm theo ý của Vĩnh Diễm. Hai đứa chúng nó nói đã hủy hôn ước từ trước rồi.”

Tôi hơi giật mình: “Vậy bây giờ anh ta ở đâu?”

Bà Bùi lắc đầu, giọng nói rất đáng thương: “Ban đầu nó đi Anh, sau lại đến New Zealand, rồi Mỹ, bây giờ thì đang ở Canada. Tôi hỏi khi nào thì nó trở về, nó không trả lời tôi, chỉ nói cho tôi biết cuộc sống hiện tại rất tốt, không muốn trở về nữa.”

Tôi trầm mặc, đi một vòng lớn, cuối cùng Bùi Vĩnh Diễm vẫn lựa chọn rời bỏ, tôi rất bất ngờ.

Bà Bùi rơi nước mắt, “Thật xin lỗi Đình Đình, tôi không nghĩ đến mọi chuyện lại thế này, nếu sớm biết rằng sẽ mất con, hẳn là lúc ấy tôi sẽ cố vũ nó, để cho nó cưới cô về. Vĩnh Diễm, nó rất yêu cô!”

Tôi cũng xấu hổ nắm chặt tay.

Bà Bùi khóc, “Cô đi rồi, nó chưa từng có một ngày vui vẻ, tôi nhìn thấy hết nhưng lại ích kỷ tự khuyên mình, chỉ cần quên đi tất cả quá khứ này đi thôi. Nhưng tôi không ngờ đến cuối cùng nó vẫn bỏ đi.”

Tôi hơn áy náy, hiện tại còn nói chuyện này để làm gì.

Một phút trầm mặc, bà Bùi thử thăm dò tôi: “Cô Đình, hiện tại Vĩnh Diễm ở Canada, thật ra nó vẫn còn muốn cô, cô có đồng ý trở lại bên cạnh nó không?”

Trời đất, tôi buồn cười, bà xem tôi là ai chứ? Thật khá khen cho bà Bùi, lại còn nói được những lời này. Được rồi, cứ cho là ý của bà ấy là vậy đi, nhưng bà ấy nghĩ rằng một khi đã ra đi, còn có thể quay lại hay sao?

Tôi khách sáo nói: “Bà Bùi, lần này tôi đến là vì công việc, tòa soạn bảo tôi đến phỏng vấn tổng giám đốc Phiêm Hoa, chúng ta làm việc trước có được không?”

Ra khỏi Phiêm Hoa, tôi lại rất xúc động, cuối cùng Bùi Vĩnh Diễm không kết hôn với Mạch Tử Kỳ, cũng không đến tìm tôi. Anh ta đi Canada, làm một thầy giáo ở nơi phong cảnh hữu tình xứ Bắc Mỹ kia. Đây là chuyện khiến tôi không ngờ.

Nhớ đến anh ta, tôi hơi đa cảm.

Tôi nghĩ đến lời anh ta nói.

“Anh có hai nguyện vọng, một là đưa người mình yêu một lần quay lại Cambridge, chạm vào Cầu Than Thở, cây Newton, nằm trên thảm cỏ xanh ở Học viện King, ngắm nhìn mây trắng trên trời. Còn nữa, đó là có thể đưa vợ mình đến căn nhà ở hồ Ontario, vận lò sưởi thật ấm, sau đó ngồi ở dưới sàn nhà chơi cùng vợ và con.”

Lúc ấy tôi từng nói với anh ta: “Hai nguyện vọng này cũng không khó thực hiện mà.”

Part 6

Edit: 4ever13lue

“Thời gian quay một vòng, là thời gian cả một đời người. 25 triệu năm trước, trên Trái Đất đã có sinh vật, 25 triệu năm sau, tất cả mọi thứ sẽ bắt đầu lại từ đầu. Những gì chúng ta đã trải qua, rồi sẽ trở lại. Nói cách khác, rồi anh sẽ gặp lại em!”

“Đình Đình, anh hy vọng kiếp sau chúng ta có cơ hội gặp lại nhau. Khi đó, mặc kệ em có như thế nào, chỉ cần em là phụ nữ, thì anh nhất định sẽ tìm được em. Mặc cho em có lớn hơn anh nhiều tuổi, dù đáng tuổi chị hay là bà cô, anh cũng sẽ bên em, bước đi cùng em!”

Lòng tôi thở dài một tiếng, Vĩnh Diễm, cảm ơn anh, chúc anh mọi thứ tốt lành!

Gia Tuấn từng nói, cả một đời người, thật ra chỉ có một giây hạnh phúc, còn lại đều là đi tìm kiếm sự vui vẻ, hay nói đúng hơn chính là đau khổ. Nhưng chỉ cần một chút hạnh phúc kia thôi, dù cho phải trả giá bằng thời gian, hơi vất vả, nhưng cũng đáng giá.

Có lẽ đây chính là số mệnh của chúng tôi.

Tôi cũng có vận mệnh của mình. Vận mệnh của tôi đã sớm hình thành, mặc kệ bà Bùi có khuyên giải thế nào đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không quay đầu lại. Bởi vì tôi thuộc về một người đàn ông.

----- đường phân cách vĩnh hằng -----

Tôi đi lên trên nhà của Gia Tuấn.

Phòng nào cũng khóa cửa, chỉ có phòng họp là truyền đến giọng của anh, thì ra anh đang họp.

Tôi nhẹ nhàng bước đến văn phòng anh, lấy chìa khóa mở cửa ra, tôi đi vào tự tìm sách để đọc.

Người vẽ chân dung gọi đến để ông ta vẽ, tôi cũng không chú ý mà cứ để tùy ý ông ta.

Một lát sau, bản vẽ hoàn thành, tôi quay lại, để bản vẽ lên bàn làm việc của anh.

Vô tình tôi nhìn thấy một thứ.

Bản fax gửi đến từ nhóm nghiên cứu của chủ nhiệm Lưu ở Bắc Kinh.

Nội dung như sau:

Anh Phó, mẫu máu của anh đã được gửi đến Mỹ, sau khi nghiên cứu cùng đồng nghiệp, chúng tôi có một đề nghị. Đó là anh có thể thử dùng tế bào trong nhau thai của con anh để thay vào tủy sống của anh. Tế bào mới sẽ có khả năng chống oxy hóa rất mạnh. Có lẽ cách này sẽ cho anh một cuộc sống mới.

Tôi tiếp tục đọc, phía dưới là kết quả phân tích, tuy rằng trước mắt thì giải phẫu vẫn còn chưa đưa vào thực nghiệm, nhưng cũng là một cơ hội rồi.

Tôi suy tư, đưa con sao?

Gia Tuấn vẫn chưa họp xong, tôi không biết là anh họp cái gì nữa, sao lại lâu như thế. Tôi đợi anh rất lâu rồi mà vẫn chưa xong, tôi mệt mỏi quá, rốt cuộc tôi ngủ quên mất ở sofa.

Tôi ngủ không biết bao lâu, Gia Tuấn vỗ nhẹ vai tôi, tôi tỉnh lại.

“Anh họp xong rồi à?”

Anh dịu dàng nói: “Thật ngại quá, để em phải đợi lâu.”

Tôi ưỡn ưỡn lưng, đứng dậy khỏi sofa, “Có thể là gần đây công việc bẽ bộn, vừa ngồi vào ghế thì lập tức buồn ngủ.”

Anh nhẹ nhàng vỗ tay tôi, nhẹ giọng nói bên tai tôi: “Về nhà ngủ tiếp.”

Về nhà? Lập tức tôi hiểu được ý anh, mặt tôi đỏ lên.

Gia Tuấn lấy áo khoác, “Nào, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi.”

Vừa đi vừa trò chuyện.

Đi đến thang máy, anh ấn nút xong quay lại hỏi tôi, “Thế nào? Em phụ trách mảng xã hội có gì không quen không?”

“Không có, mọi thứ rất tốt.”

“Đình Đình, thật sự em rất có khiếu làm biên tập viên, văn phong không tồi. Tổng giám đốc Cảnh gọi điện thoại cho anh, anh ta không ngừng khen em, nhờ em lần sau viết một bản tin về công ty của anh ta.”

Nhắc đến tổng giám đốc Cảnh, tôi nghĩ đến một việc, “Gia Tuấn, có một việc.”

“Chuyện gì?”

Tôi rất phiền não: “Đình Đang đang yêu.”

Anh không đồng ý: “Cái này thì có gì ngạc nhiên?”

Tôi đứng bật dậy: “Anh có biết bạn trai của con bé là ai không?”

“Ai vậy?”

“Trời ơi, là tổng giám đốc Cảnh. Con bé chết tiết kia chỉ vừa đến Cảnh thị vài lần thôi, thế nhưng lại tóm được anh ta. Con bé này.”

Gia Tuấn cười ha ha: “Bản lĩnh của em vợ lớn hơn chị của con bé nhiều nhì.”

Tôi buồn rầu quá, “Yêu đương với công tử nhà giàu thì có gì mà hay?”

Gia Tuấn cười: “Anh có thể hỏi em một việc được không. Em... có từng tiếc Bùi Vĩnh Diễm không?”

Tôi thẳng thắn: “Đáng tiếc, điều kiện của anh ta tốt như vậy.”

Gia Tuấn cũng không tức giận, hai người chúng tôi chỉ nắm tay nhau bước ra khỏi thang máy.

Tôi nói: “Có một việc cần anh phối hợp với em, chủ nhiệm của em muốn em viết một bài về anh.”

Thật sự là chủ nhiệm đã giao cho tôi bài báo này: “Phó Gia Tuấn là một người hiếm hoi trong giới luật sư dám to gan điều tra vụ án kia. Anh chàng này rất tốt nha.”

Nghe người khác nói về người đàn ông của mình, trong lòng tôi rất đắc ý.

Một nữ đồng nghiệp tò mò hỏi tôi: “Chị Đình, Phó Gia Tuấn kia thật sự rất là đẹp trai. Nghe nói anh ấy là chồng trước của chị sao? Hai người có phúc hôn chưa?”

Tôi hào phóng nói: “Tạm thời thì không, nếu cô muốn theo đuổi anh ấy thì cô có cơ hội đó, đừng buông tay.”

Cô ấy cười ha ha: “Nói xạo.”

Tôi cũng mỉm cười theo.

Tôi ra khỏi thang máy cùng Gia Tuấn, anh vẫn không thôi nắm chặt tay tôi.

Đi đến dưới lầu, di động của anh đổ chuông, anh vừa nghe điện thoại, vừa khởi động xe.

Tôi đi qua bên kia xe, nhưng bỗng nhiên có một cậu thiếu niên lướt ván quá nhanh đụng phải tôi. Tôi không đứng vững nên bị ngã.

Cậu bé hoảng sợ, cuống quýt xin lỗi tôi. Tôi vốn định đứng lên, nhưng lúc cố đứng dậy thì bụng tôi rất đau, tôi nhịn không được kêu lên: “Bụng tôi đau quá.”

Cậu bé kia bị tôi dọa, nhất thời luống cuống tay chân.

Tôi chỉ nói: “Không phải do cháu đâu.” Nhưng mà cơn đau này rất kì quặc, bụng tôi co rút đau đớn, tôi không nhịn được gọi anh: “Gia Tuấn, Gia Tuấn!”

Tôi nói với bác sĩ: “Cơn đau này rất kì quặc.”

Bác sĩ cũng hơi nghi ngờ, “Cô đi làm siêu âm đi.”

Tôi cũng hiếu kỳ, siêu âm làm gì?

Tôi nằm trên giường, bác sĩ hỏi tôi: “Trước kia cô chưa từng mang thai sao? Không có kinh nghiệm à?”

Tôi kinh ngạc: “Mang thai?”

Bác sĩ dùng giấy lau trên bụng tôi, bà ấy nói: “Cô không biết sao? Cô mang thai rồi!”

A? Tôi trợn mắt, bỗng nhiên tôi nhớ đến lời của chủ nhiệm Lưu ở Bắc Kinh. Nhất thời trong lòng tôi ngổn ngang cảm xúc, cảm thấy chua xót, muốn khóc.

Bác sĩ lại tươi cười với tôi, “Đã nói với chồng của cô rồi. Đúng rồi, lúc chồng cô nghe tin này, thì giống y hệt một đứa bé, đột nhiên anh ấy che mặt, khóc òa lên!”

Cả người tôi như vừa đỡ xuống được tảng đá đè nặng mình, cảm thấy xương cốt đều giãn ra, một niềm hạnh phúc chưa từng có đang trào dâng trong cơ thể tôi. Lúc này đây, tôi rất muốn khóc.

Tôi mang thai sao?

Tôi không thể không khóc, nhưng không phải vì đau buồn, mà là bởi vì:

Hy vọng mới đến rồi!

(Hoàn chính văn)

P/S: Truyện đã hoàn rồi ạ. Hy vọng đã có cho sức khỏe của Gia Tuấn, Gia Tuấn và Đình Đình quay về bên nhau, Bùi Vĩnh Diễm theo đuổi cuộc sống như anh ta mong ước.

Cảm ơn mọi người rất nhiều vì đã theo dõi truyện và em cũng vô cùng xin lỗi vì đã để mọi người đợi rất lâu..

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.6 - Chương 12: Phiên ngoại 1: Phó Gia Tuấn: Mùa xuân của tôi

Edit: 4ever13lue

Tôi cẩn thận bế con đi dọc hành lang lên tầng mười hai, ở đây có thể ngắm sao hàng đêm, mọi người trong khu nhà cũng có thể dùng nơi này để phơi quần áo, đánh cầu, làm mấy trò giải trí.

Tôi vừa bước ra, mọi người nhìn thấy chúng tôi thì đều vui vẻ giang tay, bắt quá thì người họ chú ý không phải là tôi, mà là đứa nhỏ trong lòng tôi này.

Thời tiết hôm nay rất tốt, mấy người hàng xóm chúng tôi cùng lên đây làm đồ nướng.

Phái Phái tỉnh ngủ, tôi bế thẳng bé xuống dưới lầu, mẹ vợ thấy Phái Phái, bà rất vui mừng, lập tức bước đến bế thẳng bé. Mẹ tôi không nhanh tay bằng, nên đành phải ngồi một bên bất đắc dĩ nhìn.

Mẹ vợ nhẹ nhàng đặt Phái Phái lên đùi, thẳng bé chảy nước miếng, nhưng mà bà không hề khó chịu.

Bà vui vẻ hỏi mọi người: “Ta nói thẳng cháu ngoại này rất giống ta, mọi người xem có đúng không?”

Ba vợ tôi ở bên cạnh cười ha ha nói: “Thằng bé này lớn lên giống tôi còn được, chứ giống bà ấy à? Bà xem làm sao sau này nó cưới vợ được nha?”

Mẹ vợ nhất thời tức giận: “Ông lão Đình, ông nói cái gì đó? Ông đã quên ông vẫn luôn khoa trương về hai đứa con gái của ông, rằng chúng rất giống tôi hay sao? Ông quên năm xưa ông theo đuổi tôi thế nào rồi à?”

Ba vợ cười ha ha, ông không lên tiếng.

Cô em vợ Đình Đang chạy đến, giành lấy Phái Phái từ trong lòng mẹ vợ: “Phái Phái, di bé con.” Cô ấy bế Phái Phái ra ngoài sân phơi ngắm hoa, còn bạn trai của cô ấy ân cần đứng bên cạnh.

Ba vợ hỏi tôi: “Khi nào thì Đình Đình về?”

Tôi nhìn đồng hồ: “Sắp rồi ạ, cô ấy nói tối nay không tăng ca, sẽ về sớm một chút.”

Mẹ vợ lại oán giận nói: “Con bé làm việc cật lực như thế, mỗi ngày đều dầm mưa dãi nắng, ai không biết chắc sẽ nghĩ con bé có thể thành nữ thị trưởng mất.”

Tôi vội vàng an ủi mẹ vợ: “Quả thật là Đình Đình có cơ hội được thăng chức, tháng sau cô ấy có thể được lên làm chủ biên ạ.”

Hiện tại Đình Đình còn bận rộn hơn tôi.

Phái Phái đã gần hơn năm tháng, đứng vào thời kì vui vẻ nhất. Sự ra đời của thằng bé khiến cho cả nhà chúng tôi đều rất lạc quan, mà điều khiến tôi vui sướng nhất chính là con khỏe mạnh đáng yêu, đánh tan sự lo lắng của chúng tôi.

Tôi rất xúc động, hai năm trước, tôi như rơi xuống vực sâu của cuộc đời, tôi phiền muộn, u buồn, không cách nào nhìn thấy được hy vọng của ngày mai. Nhưng hiện tại vợ chồng chúng tôi yêu thương nhau, nhớ đến chuyện xảy ra hơn hai năm qua, tôi thật rất xúc động.

Tôi đã cùng Đình Đình trải qua rất nhiều việc, nào là cãi vã, hết ly rồi lại hợp, cuối cùng quay lại với nhau, hiện tại chúng tôi đều quý trọng nhau gấp bội lần. Thẳng thắn mà nói, tôi là một người rất mâu thuẫn, trong chuyện tình cảm, thậm chí tôi còn không trưởng thành được như Đình Đình. Tôi đã cho rằng tôi lớn hơn Đình Đình, cho nên đối nhân xử thế của tôi cũng tốt hơn cô ấy, nhưng thật ra là tôi đã sai. Tôi hoàn toàn không có được sự thoải mái, rộng lượng của cô ấy. Sau khi ly hôn với tôi, thấy cô ấy trưởng thành hơn, một xác trở thành một người phụ nữ thật tuyệt vời, lúc này tôi mới thật sự hiểu được, thì ra cô ấy lại đẹp đến thế.

Tự đáy lòng tôi cũng cảm thấy mình rất may mắn, sau những mâu thuẫn, tranh chấp, ly hôn, hợp lại kia, cuối cùng hai người cùng tôi lại trở lại bên nhau, về nên một bức tranh tuyệt đẹp.

Lúc Đình Đình chưa mang thai, vào một ngày, cô ấy đưa tôi đến một vùng ngoại ô, tôi rất hiếu kì, dần dần trước mắt xuất hiện một mảnh vườn rau, cô ấy đưa tôi đến nơi này làm gì?

Chúng tôi dừng xe lại, Đình Đình đưa tôi đi vào một khu đất nhỏ, vừa chỉ vào hai khoảnh đất không lớn lắm kia, nói với tôi: “Anh thấy không? Đây là đất của em.”

“Đất của em?” Tôi hiếu kì: “Sao em lại có khoảnh đất này?”

Cô ấy rất đặc ý: “Đúng vậy, em đã thương lượng với chủ nhân của khoảnh đất này rồi, quyền sở hữu là của họ, nhưng em có thể thu hoạch những gì mình trồng.”

A, tôi vui vẻ: “Em chuẩn bị trồng cái gì ở đây? Không phải ai cũng trồng trọt được đâu, đây là một việc rất mệt đó.”

Cô ấy thờ dài, ngồi chồm hổm xuống: “Đừng trông mặt mà bắt hình dong nha, em đã làm được rồi. Gia Tuấn, đợi đến mùa xuân, em sẽ trồng các loại rau xanh, rau xà lách, rau chân vịt, cà khoai tây nữa. Đúng rồi, còn có thể trồng dưa.”

Tôi mỉm cười.

Cô ấy từ từ nói: “Vốn chỗ này còn có mấy tảng đá nữa, đều là do em và ba cùng nhau khiêng ra ngoài đó.”

“Vì sao đột nhiên em lại nghĩ đến trồng trọt?”

“Hiện tại thức ăn có nhiều hóa chất lắm, còn em thì nhàn rồi quá, cho nên muốn làm cái gì đó mới mẻ cho mọi người.”

Tôi lắc đầu: “Em chạy tới chạy lui vậy còn chưa đủ bận rộn sao?”

Cô ấy mất hứng: “Phó Gia Tuấn, biết ngay là anh sẽ chế nhạo em mà, em còn trông cậy anh mỗi tuần đều cùng em đến đây, cùng em tưới nước cho cây đây.”

Tôi cười ha ha: “Được, về sau, mỗi tuần chúng ta đều đến đây chăm sóc cây cỏ.” Tôi lại hơi xúc động: “Chỉ cần anh có thể thì anh nhất định sẽ đi cùng em.”

Cô ấy chế nhạo tôi: “Gia Tuấn mà lại nói mấy lời nhụt chí vậy sao? Anh có tay có chân, công việc lại xuất sắc, sao anh lại dễ dàng buông xuôi thế được? Anh nhớ kỹ lời em nói đây, anh là chồng của Đình Đình, là người đàn ông của em, tuyệt đối anh không thể dễ dàng buông xuôi bất cứ cái gì cả. Anh cũng phải luôn nhớ rằng em sẽ không rời xa anh, không bao giờ buông tay anh đâu.”

Tôi rất cảm động, bước đến nắm lấy tay cô ấy.

Ngày hôm đó chúng tôi đến đây cũng là vào lúc chạng vạng, trời chiều phủ một màu vàng buồn của ánh sáng cuối ngày, cả hai chúng tôi đều được ánh sáng màu cam bao phủ.

Khi quay về, tôi quay đầu lại nhìn khoảnh đất kia, nghĩ đến sau này có thể cùng vợ mình trồng trọt, tôi thật sự rất khao khát.

Tôi không nhận được phản hồi Đinh Đinh: “Em nói xem có khi nào chúng ta đào được vàng không?”

Cô ấy lưu loát trả lời: “Có thể, chỉ cần anh trồng một thoi vàng xuống đó, thì chắc chắn anh sẽ đào được một thoi thoi.”

Tôi không nhận được nói nhỏ vào ai cô ấy: “Thật ra thì thoi vàng anh muốn nhất chính là thoi vàng do anh gieo trồng.”

Chúng tôi ôm chặt nhau, nhẹ nhàng hôn môi dưới ánh hoàng hôn.

Rất nhanh, tôi thật sự bắt được vàng.

Bác sĩ nói với tôi Đinh Đinh mang thai, trước mắt tôi xoay vòng, tôi sợ run che mặt, không ngăn được nước mắt rơi.

Mấy tháng sau, tôi vinh quang lên chức cha.

Mọi người đưa Đinh Đinh vào phòng phẫu thuật, bởi vì cuống rốn bị cuốn, vì để bảo đảm, cho nên phải sinh mổ. Lúc đưa Đinh Đinh đến phòng phẫu thuật, chúng tôi đều vừa vui mừng, vừa bất an. Mẹ vợ nắm chặt tay cô ấy, tha thiết không muốn buông.

Đinh Đang hơi tiếc nuối nói: “Vốn là định nếu chị sinh tự nhiên, thì sẽ ghi âm tiếng chị khóc kêu đau kia lại, nhưng mà bây giờ là sinh mổ, bọn em không được vào.”

Đinh Đinh cười nói: “Em làm ơn bỏ cái ý nghĩ này đi nha, đừng tưởng rằng sinh con là chuyện vui vẻ gì, nói cho em biết nha, chính là đồ máu đó, đợi đến phiên em thì em sẽ biết.”

Cô ấy cười với mọi người, khi cánh cửa phòng phẫu thuật khép lại, tôi nhìn thấy nụ cười xinh đẹp nhất của cô ấy.

Đứa con bụ bẫm trắng trẻo của tôi được sinh ra như thế, lúc sinh là sáng sớm, ánh mặt trời chiếu rọi, cho nên tôi đặt tên ở nhà cho con là Phái Phái.

Cả mẹ tôi và ba mẹ vợ đều rất vui sướng khi nhìn thấy đứa bé, trong lòng mọi người tràn ngập hạnh phúc.

Vừa sinh xong, Đinh Đinh rất yếu, nhưng tâm trí của cô ấy không lúc nào rời khỏi đứa bé, trên mặt tràn đầy vẻ thỏa mãn khi được làm mẹ.

Tôi cảm kích cúi đầu, hôn lên mặt cô ấy: “Vợ à, khổ cho em rồi.”

Cô ấy nhẹ nhàng nói: “Cuộc đời còn dài, bây giờ mới là bắt đầu thôi.”

.....

.....

Hiện tại, tôi không có bất cứ điều gì tiếc nuối.

Khi Phái Phái được ba tháng, tôi đến Bắc Kinh chữa bệnh, đoàn bác sĩ của chủ nhiệm Lưu bay từ Mỹ sang, họ cùng nhau thực hiện ca phẫu thuật cho tôi. Sau khi giải phẫu, sức khỏe của tôi đang từng bước khôi phục, Chủ nhiệm Lưu nói: “Tuy rằng không thể khôi phục lại hoàn toàn như trước đây, nhưng có thể khẳng định là tình trạng của anh đã tốt hơn nhiều.”

Tôi rất cảm kích, tôi không hề oán giận gì cả, cũng không biết phải nói gì. Đinh Đinh nói rất đúng, cuộc đời còn dài, lúc này mới chỉ là khởi đầu mà thôi.

.....

Đinh Đang cười ha hả: “Anh rể, con anh muốn đi tiểu, nên liền tiểu ngay vào bồn hoa này, anh xem.”

Tất cả mọi người bước đến xem, quả nhiên Phái Phái được Đinh Đang đỡ mông, đang đi tiểu vào bồn hoa.

Chúng tôi mỉm cười.

Dưới lầu có một chùm bong bóng đủ sắc màu không biết là ai mua, đang bay lên trên sân thượng, tựa như hy vọng cũng đang ngày một bay cao.

.....

(Thế giới của Gia Tuấn là mùa xuân, hy vọng anh ấy sẽ hạnh phúc. Còn Vĩnh Diễm? Đã lâu không gặp, anh khỏe chứ?)

Bạn đang đọc truyện *36 Chiêu Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

